

Giới thiệu Vợ Mới Của Lục Thiếu

Tác giả không giới thiệu khái quát nội dung của truyện nhưng lại hứa hẹn một câu chuyện tình yêu hấp dẫn.

Trích đoạn ngắn thể hiện mối quan hệ của hai nhân vật:

“Mở miệng, uống hết đồng thuốc này cho tôi!”

Mạc Hân cay miệng của tôi ra, đồ hết một đồng thuốc vào trong.

Một đồng thuốc bị ép đồ vào trong cổ họng lập tức khiến tôi muốn ói.

Tôi vừa định phun ra, đã bị Mạc Hân ép buộc bịt miệng lại, ép tôi nuốt những viên thuốc kia xuống.

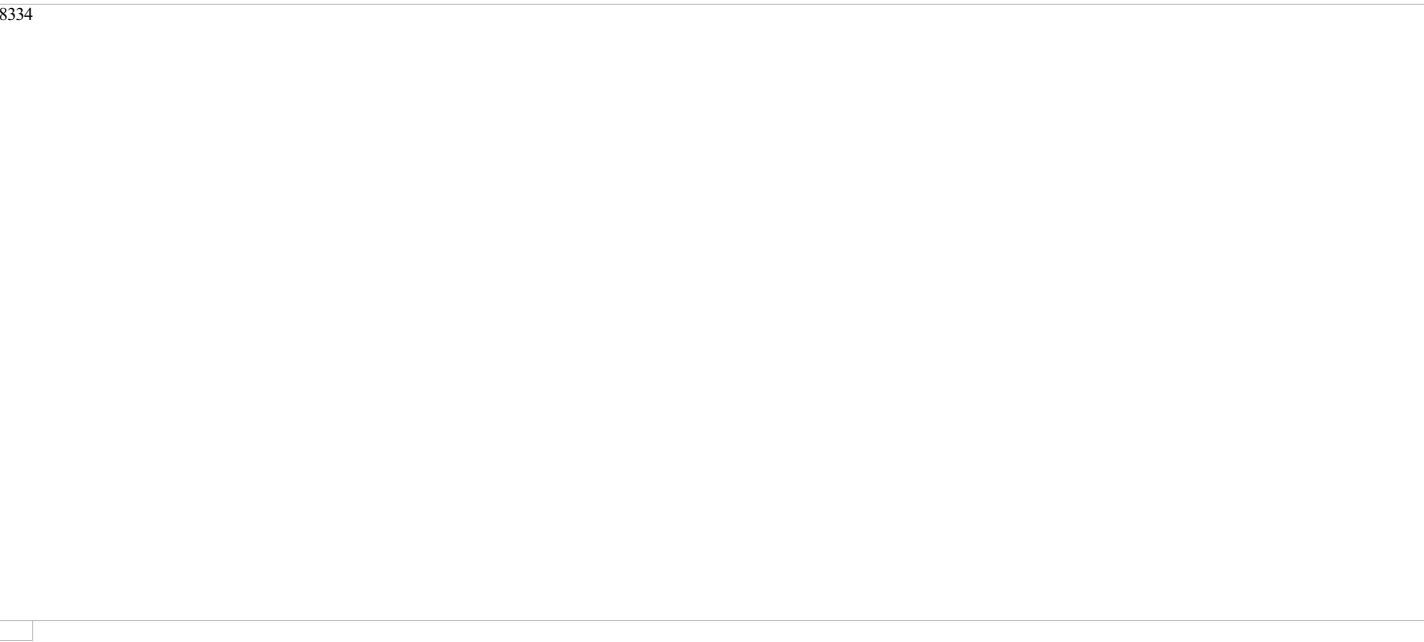
Kết hôn chớp nhoáng rồi rơi vào hang ổ, ly hôn lại gặp phản bội, khi đến bước đường cùng, Ninh Khanh lên xe của một người xa lạ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một quả dưa chuột

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.



Tôi nhìn người đàn ông trước mắt, tự nhiên sinh ra chán ghét.

Nửa năm trước trong bữa tiệc tối của công ty, tôi gặp được người đàn ông nho nhã lễ độ, tướng mạo anh tuấn này, có chút động lòng. Lúc đó cảm giác của anh ta đối với tôi cũng không tệ, quen biết chưa đến nửa tháng chúng tôi liền kết hôn.

Tôi tưởng rằng tôi có thể từ đây mà thoát khỏi ngôi nhà kia, sống cuộc sống hạnh phúc. Nhưng sau khi kết hôn, tôi mới thực sự ý thức được người đàn ông này đáng sợ đến mức nào. Cuộc sống chẳng qua là ra khỏi hang sói lại rơi vào ổ hùm.

Ảnh mất anh ta toàn là tía máu, thoát nhìn cực đáng sợ, hoàn toàn khác với cảm giác nho nhã trước kia. Anh ta đã uống thuốc, thuốc trị bệnh kia.

Kết hôn khoảng nửa năm, tôi vẫn là một trinh nữ.

Mạc Hân bị bắt lực.

Chuyện này tôi chưa từng nói với ai.

Hôm kết hôn, giằng co cả đêm vẫn không thể thành công. Tôi không phải một người phụ nữ có tính ham muốn cao, tôi cảm thấy chỉ cần anh ta tốt với tôi, những thứ này đều không đáng nhắc đến.

Nhưng hết lần này đến lần khác thất bại khiến cho tính khí Mạc Hân càng ngày càng tệ, bình thường hay quát tôi, một lời không hợp liền cãi nhau với tôi. Mẹ chồng Phương Uyên vốn không xem trọng tôi, hay gây phiền phức cho tôi, anh ta cũng mất nhắm mắt mở mặt kệ.

Những chuyện này tôi đều nhịn. Nhưng bây giờ anh ta lại ép tôi uống chung thuốc với anh ta, nguyên nhân là tôi không đủ lễ độ, không đủ lễ mạn, khiến anh ta không có cảm giác!

Tôi cảm thấy anh ta điên rồi.

Tôi tránh đi sự ràng buộc của Mạc Hân, đứng dậy khỏi giường, chạy đến bồn cầu bắt đầu móc họng, muốn ói hết những viên thuốc đáng buồn nôn này.

Tóc tôi bị kéo lại, Mạc Hân thô lỗ kéo tôi, túm tôi lên giường, tát tôi một cái vào mặt, tôi cảm thấy trong đầu mình kêu ong ong lên.

Anh ta lại đánh cả phụ nữ? Lúc trước chắc tôi mù rồi mới có thể tìm một người đàn ông như vậy để kết hôn!

“Mẹ kiếp, tiện nhân, này còn dám chạy, lấy nhau rồi thì này phải hầu hạ ông!”

Mạc Hân nói, găm loạn một hồi trên người tôi. Tôi giống như một xác chết nằm trên giường, không có một phản ứng nào.

Hoặc nói là, tôi không dám có phản ứng. Tôi rất rõ, cho dù tôi có phản ứng, người đàn ông này cũng vẫn bắt lực, đến lúc đó ai trấn an tâm tình của tôi?

Nhưng tôi hiển nhiên là quên mất tác dụng của thuốc mà Mạc Hân ép tôi uống, có một số việc cho dù tôi không muốn thì vẫn không tránh được.

Mạc Hân lại nắn mề một trận ở đó của mình, vẫn không có phản ứng gì. Ánh ta tức điên lên ném tôi trên giường rồi đi ra bên ngoài.

Lẽ nào anh ta từ bỏ?

Tôi vội vàng chạy đến thùng rác, bắt đầu sống chết mớ hợm mình. Phun hết tất cả những gì lúc tôi đã ăn buổi tối, lẫn cùng một vài viên thuốc màu trắng. Nhưng tôi rất rõ, số thuốc tôi nuốt không chỉ có chừng này.

Bên ngoài dần truyền đến tiếng bước chân, tôi biết Mạc Hân đã quay lại, vội vàng ngồi lại giường, khi nhìn thấy thứ anh ta cầm trên tay, tôi lập tức sợ hãi đến giật lùi về phía sau.

Lẽ nào anh ta muốn...

Mạc Hân từng bước tới gần tôi, trên mặt là nụ cười âm lạnh, khiến tôi sợ run lên.

“Tôi không làm gì được cô, nếu cô lên giường với thằng khác thì cái sừng tôi phải mang chẳng phải là quá thiệt thòi hay sao. Nếu đã vậy, chỉ bằng tôi dùng quả dưa chuột này phá trinh cô trước!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tôi muốn đi tìm đàn ông

Khía cạnh mặt người dạ thú của Mạc Hân tôi đã biết, nhưng tôi không ngờ anh ta lại điên rồ tới mức này! Sao tôi có thể trao lần đầu tiên của mình cho một quả dưa chuột!

Anh ta đề tôi lên giường, cởi quần áo tôi rồi cầm quả dưa chuột xông tới chỗ kín.

Tôi sợ đến mức nước mắt cũng rơi ra, đầu óc cũng quay cuồng bởi tác dụng của thuốc. Nhưng tôi biết lúc này tôi phải giữ vững lý trí. Tôi hung hăng bấm một phát vào đùi mình, lúc này mới tỉnh táo hơn chút.

Nếu Mạc Hân đã biến thái như vậy, cũng đừng trách tôi không khách khí!

Tôi đá một phát vào cùi quý của Mạc Hân, anh ta nhủ người lại, gương mặt vặn vẹo nhìn tôi.

Nhân cơ hội này, tôi nhanh chóng cầm lấy túi xách ở mép giường tông cửa xông ra.

Phương Uyên bung một khay đồ ăn vặt ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa ăn, không ngờ tôi đột nhiên đi ra, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

Đương nhiên bà ta sẽ xấu hổ, thứ bà ta ăn tất cả đều là tôi mua, tôi luôn bảo sao đồ tôi mua cứ bị biến mất một cách thần kỳ. Tôi hỏi Phương Uyên nhiều lần, bà ta sống chết không thừa nhận, nhưng không ngờ bây giờ lại bị tôi tóm gọn.

Lúc này tôi chỉ muốn chạy trốn khỏi móng vuốt của Mạc Hân, căn bản không có tâm trạng lý luận với Phương Uyên, lướt qua bà ta đi tới cửa.

“Khuya rồi cô còn đi đâu vậy, ra ngoài quấy nhiễu đàn ông hả?”

Tiếng Phương Uyên vang lên sau lưng tôi, tôi đóng sầm cửa lại, gọi một chiếc xe rồi bỏ chạy.

Cái nhà này tôi không dám về nữa, cũng không muốn về nữa.

Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, cơ thể tôi bắt đầu khô nóng, bất an ngồi trong xe gãy vò cơ thể. Tài xế chốc chốc lại nhìn tôi qua kính chiếu hậu, ngay cả ánh mắt cũng nhìn chằm chằm.

Tôi nhìn mình qua kính chiếu hậu, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt như tơ. Nếu tôi là đàn ông, chắc cũng chịu không nổi.

“Đi đâu?”

Tình huống này, tôi cũng không tiện đến bệnh viện. Không biết Mạc Hân đã cho tôi uống mấy liều thuốc, tôi cảm giác nhiệt độ cơ thể mình sắp nổ tung.

Cha tôi là bác sĩ, ít nhiều gì tôi cũng hiểu chút về y học, nếu không tìm được đàn ông đến giúp tôi, tôi cảm thấy tôi rất có khả năng sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Hơn nữa chuyện Mạc Hân làm với tôi, nếu tôi không làm gì thì thật có lỗi với nỗi khổ suy tính của anh ta!

Nếu đã tìm đàn ông, kiểu gì tôi cũng phải tìm trai đẹp!

“Đến NowFine.”

NowFine là quán bar lớn nhất Thành phố Phùng, trong đó toàn những thiếu gia có mặt mũi của Thành phố Phùng lui tới. Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu trai đẹp.

Vừa đến cửa NowFine, tôi liền khóa được một người đàn ông.

Anh ta từ bên trong đi ra, trong nháy mắt mọi người xung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Người đàn ông một thân vest đen, môi mông khê nhếch, mắt đen như mực. Nhìn thấy anh ta lần đầu tiên tôi đã bị hấp dẫn.

Anh ta đi về phía một chiếc Mercedes màu đen, sắp mở cửa xe ra. Nếu lúc này tôi xông lên xe, chưa biết chừng sẽ có cơ hội.

Còn chưa dịch bước chân, tiếng nói phía sau đột nhiên xuất hiện khiến máu trong người tôi đều sắp đông lại.

“Tận nhân! Mày dám chạy, đến chỗ này là muốn tìm đàn ông sao?”

Mạc Hân, là Mạc Hân đuổi tới!

Tôi quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Mạc Hân đang nổi giận đùng đùng cùng với Phương Uyên. Ánh mắt nhìn tôi quả thực hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

Lúc này, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, đó chính là tuyệt đối không thể bị bọn họ lợi về!

Người đàn ông đã lên xe, nhưng xe vẫn chưa khởi động.

Hơn nữa, trong mơ hồ tôi có một loại ảo giác, người đàn ông kia đang nhìn tôi xuyên qua cửa sổ xe.

Phương Uyên và Mạc Hân đã đuổi tới, tôi không còn nghĩ được nhiều vậy nữa, chạy ngay về phía chiếc xe kia.

Ngồi trên ghế phụ, đóng cửa xe, động tác mạch lạc lưu loát.

Tôi nhìn người đàn ông bên cạnh, chân mày như đang chau lại.

Mặt anh ta âm trầm, giọng nói trầm thấp từ bên cạnh truyền tới.

“Xuống xe.”

Chương 3: Người phụ nữ đáng chết

Giọng nói lạnh lùng mà quyết tuyệt, mang theo uy lực không thể chối cãi.

Khí thế của người đàn ông này thật là mạnh mẽ!

Nhưng tôi biết, lúc này nếu tôi thật sự xuống xe nhất định sẽ chết. Người đàn ông này có đáng sợ nữa thì cũng không thể khiến tôi chết được.

“Cầu xin anh, lái xe đi.”

Tôi lo lắng nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ xe, phát hiện Mạc Hân và Phương Uyên đã tới. Cửa xe không khóa, chỉ cần bọn họ mở cửa xe, hoàn toàn có thể dễ dàng lôi tôi ra.

Bây giờ, tất cả hy vọng của tôi đều ký thác vào người đàn ông kia.

Lúc này anh ta mới xoay đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng cười với tôi, tôi cảm thấy tim mình đã đập lờ lờ nhịp.

“Tại sao tôi phải giúp cô?”

Tôi thì vội muốn chết, anh ta lại vẫn là dáng vẻ bình thản ung dung.

Phương Uyên đã nhào tới cạnh xe, bắt đầu kéo cửa xe.

“Nếu anh giúp tôi, đêm nay tôi sẽ là của anh!” Tôi vừa giữ chặt cửa xe, vừa nói với anh ta.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, không nói tiếng nào, nhưng tôi vẫn đọc được sự khinh khỉnh từ thái độ của anh ta.

Đúng vậy, đàn ông đẹp trai như vậy, còn lái loại xe này, muốn tìm kiểu phụ nữ nào mà không được, sao có thể để ý đến tôi?

“Ninh Khanh, cô ra đây cho tôi! Cô cầu kết với người đàn ông này từ bao giờ? Mau rút ra đây cho ông!”

Mạc Hân đã ở bên ngoài dùng sức đập xe.

Nhìn thái độ của anh ta, nếu tôi còn không ra ngoài, rất có thể anh ta sẽ đập chiếc xe này.

Đến lúc đó người đàn ông này nhất định sẽ tức điên lên mà quát tôi xuống xe. Nhân lúc anh ta chưa tức giận, tôi phải nắm lấy cơ hội.

“Tôi biết anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng kỹ thuật của tôi tốt, bảo đảm có thể hôn phách lên mây hơn bất cứ người phụ nữ nào anh từng ngủ cùng!”

Ở bên cạnh người có tính cách bất thường như Mạc Hân, bản lĩnh nói dối trắng trợn của tôi đã luyện đến mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Sắc mặt người đàn ông trầm một cái, lúc lâu không nói gì, tay tôi vì kéo cửa xe một lúc lâu nên bắp thịt cũng sắp tê liệt. Hơn nữa sức của Phương Uyên và Mạc Hân lớn đến mức dọa người, ngay cả tôi dốc cạn sức lực thì cửa xe vẫn bị bọn họ kéo ra một kẽ hở.

Xong rồi xong rồi, tôi chết chắc rồi!

“Cô đừng hối hận đấy.”

Người đàn ông bỗng nói ra một câu như vậy liền khóa cửa xe lại, nổ máy.

Nhìn Mạc Hân và Phương Uyên bị bỏ lại đằng sau, tôi thở một hơi thật dài, chút lý trí sót lại cuối cùng sụp đổ trong nháy mắt, cơ thể đã không chịu sự khống chế của mình nữa.

Người đàn ông trước mắt thật sự rất đẹp trai, hơn nữa đáng người tốt, trao lần đầu tiên cho người đàn ông như vậy, dường như tôi cũng không thiệt thòi.

Nhưng vì sao tôi luôn cảm thấy người đàn ông này có chút quen thuộc nhỉ?

Thuốc đã thắng lý trí, tôi khom người bắt đầu cạo vào người đàn ông kia, tay cũng bắt đầu không ở yên, sờ soạng một hồi trên đùi anh ta.

“Người phụ nữ đáng chết!”

Người đàn ông khẽ rủa một tiếng, dừng xe trước một khách sạn gần đó, kéo tôi xuống xe.

Ý thức của tôi càng ngày càng mơ hồ, khoảnh khắc bị người đàn ông quăng trên giường, tôi hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân đều rất đau nhức, như là bị mười chiếc xe tải luân phiên cán qua vậy, giữa hai đùi cũng bầm rùn vô cùng. Chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy, tôi đương nhiên biết là tôi qua đã xảy ra chuyện gì.

Trước khi tôi nằm vật xuống giường, mọi thứ tôi đều nhớ. Tối hôm qua tôi đã qua đêm với một người lạ?

Ồi trời, dù sao cũng vẫn mạnh hơn một quả dưa chuột!

Nghiêng người nhìn sang bên cạnh, trên giường không có ai. Lẽ nào, người đàn ông đó đã đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tôi muốn ly hôn

Cũng tốt, đỡ phải nhìn thấy mặt mà ngại ngùng.

Tôi nhắc cơ thể bầm rùn xuống giường, cũng không dám về nhà, rửa mặt một chút rồi lên công ty.

Trải qua chuyện tối qua, tôi đã quyết định phải ly hôn. Đã không có gia đình, tôi không thể mất cả công việc.

Tôi làm một nhân viên văn phòng trong một công ty thương mại, tôi không quá thích công việc này, tiền lương cũng không cao, nhưng được cái ổn định. Trước kia tôi làm thiết kế, tiền lương rất cao nhưng mệt chết được. Mạc Hân nói muốn tôi sau khi kết hôn không vất vả thế nữa, tôi liền đổi việc.

Nhưng bây giờ tôi mới hiểu được, loại đàn ông như thằng ung thư giai đoạn cuối này căn bản là sợ tiền lương của tôi cao hơn anh ta! Sớm biết sẽ gặp phải một tên cặn bã như thế, tôi tuyệt đối sẽ không đổi việc.

Tôi qua đi động hết pin tự động tắt nguồn, tôi đem đi động đi sạc, trong đó có hàng chục cuộc gọi nhỡ, còn có tin nhắn Mạc Hân liên tục gửi cho tôi.

Trong lòng tôi thực ra vẫn còn có chút hy vọng.

Nếu như, nếu như anh ta xin lỗi tôi, nếu như cầu xin tôi tha thứ, có thể tôi thực sự sẽ tha thứ cho anh ta. Nhưng khi đọc những tin nhắn anh ta gửi tôi, lòng tôi cũng lạnh.

“Tiện nhân, mây mau quay về cho tao! Nếu không tao nhất định sẽ khiến mây hối hận!”

“Mẹ kiếp, đi với thằng khác sau lưng tao, mây coi ông mây không tồn tại hả?”

“Mây đói khát như thế, năm đó nên bị đám người kia hiếp!”

Không thể xem nổi nữa.

Những tin nhắn còn lại tôi đã không muốn xem nữa.

Đặt đi động lên bàn, tôi bắt đầu làm việc, nhưng lại không thể tập trung nổi.

Trong đầu bắt đầu nghĩ đến người đàn ông tồi qua.

Bộ dáng của anh ta rõ ràng còn khác rất rõ trong đầu tôi, nhưng chuyện sau đó tôi thật sự không thể nhớ ra tí nào.

Đang nghĩ ngợi, đi động trên bàn tôi chợt rung lên.

Tôi nhìn, là Mạc Hân gọi tôi. Để điện thoại ở chế độ im lặng, tôi bắt đầu làm việc.

Chỉ có công việc mới có thể khiến tôi tạm thời quên đi sắc mặt kinh tởm của Mạc Hân.

“Ninh Khanh, sắc mặt có kém quá, xảy ra chuyện gì sao?” Lúc ăn trưa, Giản Đăng Đăng ngồi đối diện tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt.

Quan hệ của tôi và cô ấy rất tốt, bình thường đều ăn cơm cùng nhau.

Tôi lắc đầu với cô ấy, nói: “Ngủ không ngon.”

Quan hệ giữa tôi và cô ấy vẫn chưa tốt đến mức không có gì giấu nhau, chuyện xảy ra tồi qua, tôi không thể nói được.

Tâm tư Giản Đăng Đăng tương đối đơn thuần, cũng không nghĩ ngờ gì, nói với tôi: “Lát nữa ăn cơm xong cô nghỉ ngơi một chút đi!”

Tôi gật đầu, lại chợt cảm thấy bầu không khí trong nhà ăn có gì đó không đúng.

Dường như ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía tôi.

Chính xác là nhìn vào sau lưng tôi.

Tôi quay đầu thì thấy Phương Uyên và Mạc Hân hai người khí thế hùng hổ đi tới trước mặt tôi.

Phương Uyên tiến tới túm tóc tôi, còn Mạc Hân túm lấy cổ áo tôi, hai người kéo tôi đi tới cửa.

“Gái điên! Trèo lên cành cao rồi liền mặc kệ người khác đứng không? Nửa đêm dúi đầu phải ra ngoài tìm đàn ông, cô có gì khác với mấy con đi hà! Không nghe điện thoại của tôi, tôi thấy cô muốn chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bạo hành gia đình

Mạc Hân không để ý mọi người, chủn rửa tôi một trận, người xung quanh càng chỉ trỏ tôi, khiến tôi cảm thấy cả đời này chưa từng mất mặt đến vậy.

Tôi thấy Giản Đăng Đăng đứng đó muốn giúp tôi, nhưng lại sợ đáng về hung thần ác sát của Mạc Hân và Phương Uyên, cuối cùng không dám lên.

Cuộc sống như thế tôi thật sự chịu đủ rồi!

Tôi dùng toàn bộ sức mạnh đẩy hai người ra, hét lớn: “Mạc Hân, tôi phải ly hôn với anh!”

“Cô nói gì? Ly hôn? Tôi cho cô biết, đừng hòng mơ tưởng!” Mạc Hân túm lấy tóc tôi, đập vào cạnh bàn bên cạnh một cái.

“Ly hôn! Tao cho mây đòi ly hôn này!”

Lúc đầu còn cảm thấy đau, càng về sau cũng giống như trái tim, chết lặng!

“Làm cái gì vậy! Anh là ai lại chạy đến đây gây sự?”

Cảnh sát tới, Mạc Hân cuối cùng cũng buông tay, vứt tôi xuống đất. Trên người, trên mặt đều là vết máu loang lổ, trông vô cùng thảm thương.

Tôi nhìn về phía Giản Đăng Đăng, cô ấy đang nháy mắt với tôi. Quả nhiên là cô ấy báo cảnh sát, tôi gật đầu cảm kích cô ấy đã giúp tôi không bị Mạc Hân đánh chết ở đây!

“Anh cảnh sát, cãi nhau vài ba câu thôi, cũng không phải là chuyện lớn gì.” Mạc Hân cười hề hà, lập tức đổi lại bộ mặt giả nhân giả nghĩa.

Đòi ba câu cãi vã cái con mẹ nhà mày!

Tôi liếc mắt nhìn Mạc Hân, lúc này tất cả tui nhục đều xông lên não.

Tôi ngồi dưới đất khóc phải gọi là xé gan xé phổi, vừa khóc vừa sờ vết thương kêu đau. Chuyện ồn ào tới bước này rồi, tôi cũng không muốn để Mạc Hân yên ổn nữa.

Cảnh sát không thể nhìn tiếp, tới đỡ tôi dậy, hỏi tôi có cần đi bệnh viện hay không.

“Chút vết thương nhỏ, có thể có chuyện gì?” Phương Uyên kinh tởm liếc mắt với tôi.

Trong lòng tôi cười lạnh một tiếng, nói với cảnh sát: “Không cần, anh cảnh sát, ngày nào tôi cũng bị bạo hành gia đình, đã quen rồi.”

Quả nhiên lời nói của tôi khiến sắc mặt Mạc Hân và Phương Uyên cũng thay đổi. Mạc Hân tức điên lên nói: “Mẹ kiếp, ai ngày nào cũng bạo hành gia đình cô, cô nói rõ ra!”

Tôi kéo tay áo lên, cánh tay tôi lộ ra trước mặt mọi người.

Thực ra vết thương trên người phần lớn là người đàn ông tôi qua ra, nhưng Mạc Hân quả thực đã kéo tôi, đập mặt tôi, bây giờ ai sẽ tin những vết máu đọng này không liên quan gì tới Mạc Hân?

“Bạo hành gia đình? Đi với chúng tôi một chuyến!”

Mạc Hân bị cảnh sát đưa đi, Phương Uyên cũng vô cùng lo lắng đi theo.

Tôi rút cuộc thờ dài một hơi, chuẩn bị đi rửa vết thương một chút.

“Ninh Khanh, cô đến phòng làm việc với tôi một chuyến.”

Quản lý trầm mặt lại, khiến tôi lập tức có dự cảm xấu.

“Ninh Khanh, biểu hiện của cô ở công ty vẫn luôn rất tốt, nhưng tình huống hôm nay cô cũng nhìn thấy. Nếu lần sau người nhà cô còn đến đây gây chuyện, truyền đi ảnh hưởng không tốt đối với công ty chúng ta, cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của nhân viên. Cô thấy có phải có nên...”

Quản lý không nói tiếp nữa, nhưng tôi đã hiểu ý trong lời nói của ông ta. Hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, chính tôi cũng không tiện ở lại công ty nữa.

“Tôi hiểu, lát nữa tôi sẽ nộp đơn từ chức cho anh.”

Tôi gõ thư từ chức, thu dọn đồ đạc xong, khi tôi bước ra cửa công ty, đột nhiên không biết phải đi hướng nào.

Di động trong túi tôi lại rung lên một hồi, tôi biết là ai gọi tôi, tôi cũng biết nếu không nghe, nó sẽ vẫn rung.

Thờ dài, tôi rút cuộc vẫn nghe.

“Ninh Khanh, có phải con điên rồi không! Chính con đủ đơn với thằng khác thì thôi, vậy mà lại còn cáo buộc Mạc Hân bạo hành gia đình, còn để nó vào cục cảnh sát!” Bên đầu kia điện thoại đều đổ ập những lời quở trách.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phụ nữ cần ve vuốt

Tôi cười khổ một tiếng, đơn giản ngồi xuống trước cửa công ty.

“Mẹ, là Phương Uyên nói với mẹ?”

“Chuyện chính mình làm còn sợ người khác nói sao? Tại sao mẹ lại sinh ra đứa con gái như con, thật là mất mặt chết! Con còn không mau đến đồn cảnh sát giải thích, sau đó cùng mẹ đến Mạc gia xin Mạc Hân tha thứ! Cho dù thế nào, nếu để mất người đàn ông tốt như Mạc Hân, mẹ xem con làm thế nào!”

Tôi không muốn giải thích với mẹ về “người đàn ông tốt” trong mắt bà thực tế buồn nôn đến mức nào. Một người phụ nữ cả đời chỉ sống vì đàn ông, nói những thứ này với bà chẳng có ích gì.

“Con đã đề nghị ly hôn rồi, dù mọi người nói gì, con chắc chắn sẽ ly hôn.”

Tôi cúp điện thoại, bắt xe đến nhà bạn thân thời đại học Tô Tinh Tinh.

Tôi gõ cửa một lúc lâu, Tô Tinh Tinh mặc váy lụa, ánh mắt mê ly, hai mắt đỏ ửng đi ra, lẽ nào Cố Duyên, bạn trai cô ấy đã đi công tác về?

“A Khanh, sao cậu lại thành thế này, ai bắt nạt cậu vậy!”

Vào nhà nhìn thấy Cố Duyên ngồi trên sofa, vẻ mặt chưa thỏa mãn dục vọng, quả nhiên là tôi đã quấy rầy chuyện tốt của họ.

“Vào đi rồi nói.”

Tôi và Tô Tinh Tinh vào phòng, nói hết toàn bộ chuyện tối hôm qua đến giờ.

Sau khi nghe xong, cô ấy tò mò hỏi: “Anh chàng đẹp trai qua đêm với cậu trông thế nào? Kỹ thuật ra sao?”

“Nào cậu có phải là khác người không thế? Lúc này lẽ nào không nên nghĩ cách nói với mình phải làm gì bây giờ sao?”

“Còn cách gì mà nghĩ được nữa? Loại đàn ông cặn bã này nhất định phải ly hôn rồi, sau đó tìm anh đẹp trai đi Mercedes kia. Trên đời có cả lũ đàn ông, bà đây có thích thì thay đổi theo ngày!” Tô Tinh Tinh lòng đầy căm phẫn nói.

Lời của cô ấy khiến tôi cảm thấy vừa bất lực vừa buồn cười.

“A Khanh, cậu cứ ở chỗ mình, muốn ở bao lâu cứ ở bấy lâu!”

Tôi nhắm mắt lại nằm trên giường, lòng tràn đầy uể oải, bất chợt di động bên cạnh lại đổ chuông.

Phòng bên cạnh truyền đến tiếng rên khe khẽ của Tô Tinh Tinh, tôi nghe mà toàn thân khô nóng, khoảng hơn một tiếng đồng hồ, âm thanh đó cuối cùng cũng kết thúc, Tô Tinh Tinh sắc mặt đỏ ửng qua đây: “A Khanh, mình và Cố Duyên ra ngoài mua thức ăn, lát nữa sẽ về.”

Tôi gạt đầu, mở di động xem một đồng cuộc gọi nhờ.

Cũng không bao lâu liền vang lên tiếng đập cửa, tôi tưởng Tô Tinh Tinh quên mang theo chìa khóa.

Đi ra cửa mở xem, lại đối mặt với hai gương mặt hầm hầm của cha mẹ.

“Cha, mẹ, sao hai người lại đến đây?”

Tôi theo bản năng định đóng cửa lại, bị cha tay mát lạnh lẹ chặn lại.

“Tuồng là con trốn ở đây thì cha mẹ không biết sao, còn không mau đến đồn cảnh sát với cha mẹ!”

“Mẹ cho con biết, lát nữa mẹ nói cái gì thì chính là cái đó. Đợi sau khi Mạc Hân ra ngoài, con trở về yên phận sống với nó.” Tôi bị cha mẹ kéo lên xe.

Thấy tôi không nói lời nào, mẹ tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu con không nghe mẹ, mẹ sẽ đập đầu chết ngay bây giờ!” Bỏ lại những lời này, trực tiếp xuống xe vọt ra đường.

Tôi thấy có một chiếc xe đang chạy nhanh đến, hết toáng lên, đồng thời lập tức chạy tới giữ chặt mẹ tôi.

Không có đau đớn nào như dự đoán, xe dừng lại cách chúng tôi một mét, mẹ tôi sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Lúc này, một người đàn ông bước xuống xe, vì ánh sáng ngược, tôi không nhìn rõ dáng vẻ của anh ta.

“Có cần đến bệnh viện không?” Người đàn ông tiến lại, giọng nói trầm thấp vang lên, khiến tôi bất chợt cảm thấy quen tai.

Tôi ngừng đầu cổ gắng nhìn mặt anh ta, lại ngại ngần cả người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tôi đã làm sai điều gì

Đây không phải là người đàn ông tôi qua sao? Chỉ là, xe của anh ta dường như khác chiếc hôm qua, kẻ có tiền thật đúng là xa xỉ.

Tầm mắt anh ta quét qua tôi, vẻ mặt không hề có gì thay đổi, cứ như là không biết tôi vậy.

Hoặc có lẽ anh ta thật sự không nhớ rõ dáng vẻ của tôi, hoặc có thể là kẻ mặt người dạ thú trước mặt người khác cũng phải giả vờ giả vịt. Cho dù thế nào, chuyện tôi qua vốn chính là ngoài ý muốn, kết quả tốt nhất chính là hai người mỗi người đi một hướng.

Mẹ tôi cũng không ngờ, vừa nhìn là biết người đàn ông này có tiền, vội vã nằm trên mặt đất, kêu ai u ai u.

“Đầu bị đụng một cái đau quá, xương sườn chắc cũng bị thương. Ôi, chân cũng có chút đau... Thế này đến bệnh viện cũng không biết tốn bao nhiêu tiền, người già tay chân lăm cẩm như chúng tôi thế này tự mình đi đại chỗ nào đó mua thuốc uống là được rồi.”

Bộ dạng này của mẹ tôi rõ ràng là muốn chứng minh mình bị đụng. Tôi đứng bên cạnh, lúng túng không biết thế nào cho phải. Chỉ có thể kéo mẹ tôi, ý bảo bà mau đi. Nhưng bà quyết tâm muốn ăn vạ người đàn ông này, cho dù tôi kéo bà kiểu gì cũng không chịu đi chuyển.

Tôi không nói, cũng không dám nói gì. Thứ nhất là cảm thấy mặt mặt, thứ hai là sợ người đàn ông này nhận ra tôi.

“Toàn bộ chi phí đến bệnh viện kiểm tra tôi sẽ phụ trách hết, nếu thật sự làm sao, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Nếu không có chuyện gì, tôi sẽ tố cáo bà lừa gạt tổng tiền.” Giọng người đàn ông lạnh lùng trầm thấp, vài ba lời liên dọa mẹ tôi.

“Ông ơi, đi mau! Không phải chúng ta còn phải đến đồn cảnh sát sao?” Mẹ tôi lóc cóc bò dậy từ dưới đất, chạy về phía xe.

Tôi gạt đầu với người đàn ông, nói tiếng xin lỗi rồi cũng đi theo.

Không biết có phải cảm giác của tôi sai hay không, tôi luôn cảm thấy đằng sau có một ánh mắt nóng rực lửa đang nhìn tôi. Khi từ trong xe nhìn ra, người đàn ông đã lái xe rồi đi.

Đến đồn cảnh sát, mẹ giải thích với cảnh sát, nói là Mạc Hân dẫn tôi về nhà, không cẩn thận mạnh tay một tí mới khiến tôi bị thương. Thực ra là vợ chồng son nhất thời giận dỗi, cần bản không phải bạo hành gia đình gì.

Tôi ngồi một bên không nói gì. Trên đường mẹ hành động như vậy, tôi sợ bà một lời không hợp lại muốn lấy tính mạng của mình để đánh cược.

Mà tôi, không thể đánh đổi được.

Vì vậy, Mạc Hân vốn phải bị tạm giam mười ngày lại trực tiếp được thả ra.

Bố mẹ đưa tôi cùng về nhà họ, vừa đến nhà mẹ liền đẩy tôi ngã xuống đất, bắt tôi quỳ dưới đất nhận lỗi với Mạc Hân.

“Dựa vào cái gì bắt con nhận sai với anh ta? Con đã làm sai điều gì?”

Tôi quật cường muốn từ dưới đất đứng dậy, lại bị Phương Uyên một cước đá tới.

“Làm chuyện không biết xấu hổ như vậy còn có mặt mũi nói, nếu cô bằng lòng nhận sai, Mạc Hân cũng sẽ bỏ qua cho cô. Cô đừng không biết đủ!”

Một cước này không trật không trượt, trúng ngay bụng tôi, mồ hôi lạnh đua nhau tuôn ra trên người tôi.

Người đàn bà độc ác chua ngoa này, con trai mình bắt lực cũng thôi, còn muốn đá tôi đến không mang thai được ư?

Nếu tôi còn ở lại Mạc gia, sớm muộn cũng sẽ bị hai mẹ con họ hại chết!

“Mẹ, không phải con muốn đi tìm dân ông! Là bản thân Mạc Hân bắt lực, tự mình uống thuốc thì không nói, còn bắt con phải uống cùng, tôi hôm qua còn muốn dùng dưa chuột để phá con!”

Sau khi nói ra mọi chuyện, toàn thân tôi đều nhẹ nhõm.

Rốt cuộc có thể không cần nịnh nữa. Rốt cuộc có thể thoát khỏi tất cả những điều này rồi!

“Bốp.” Một cái tát đánh vào mặt tôi.

Cái tát này, là mẹ đánh.

Trên mặt bỏng rát, nhưng lòng còn đau hơn.

“Mấy lại là loại đàn bà không tuân thủ như vậy sao? Cho dù nó bắt lực mày cũng không nên đi tìm thằng khác, nếu không có Mạc Hân, em trai mày có thể học hành sao, mày có thể sống cuộc sống không lo cơm áo như thế sao? Đùng suốt ngày nghĩ đến mấy thứ tục tĩu, thực sự là mất mặt! Mạc Hân có vấn đề phương diện kia, mẹ biết có thầy thuốc đông y chuyên trị loại bệnh này, nhất định có thể giải quyết. Vẫn mong hai người đại nhân đại lượng, tuyệt đối đừng trách nó. Nhất định không thể ly hôn được.”

Mẹ và cha nhanh chóng rời đi, để lại một mình tôi ở đó. Tôi cảm giác ở đây không khác gì hang hùm ở rắn cả.

Mạc Hân gương mặt lạnh lùng thăm tôi, lôi tôi vào phòng. Toàn thân tôi lạnh cóng, cả người đều phát run.

Đúng lúc này vang lên tiếng đập cửa.

Phương Uyên đi mở cửa, một người đàn ông mặc âu phục đứng ngoài cửa.

“Chào bà, tôi họ Trần, là một luật sư.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sáu tỷ ba

Luật sư? Luật sư tới đây làm gì?

Mạc Hân xoay đầu lại, nhủu mày, thấp giọng nói với tôi: “Có phải cô đã tìm luật sư?”

“Không.” Tôi lắc đầu nói.

Tôi đúng là muốn tìm luật sư, nhưng tôi cũng cần có thời gian!

Ánh mắt Mạc Hân nghi ngờ nhìn về phía tôi, rõ ràng là không tin lời tôi.

Đối với tôi mà nói, anh ta có tin tôi hay không đã không quan trọng nữa.

“Mạc Hân tiền sinh có đây không?” Luật sư đứng ở cửa nhìn vào nhà, ánh mắt tập trung trên người Mạc Hân.

Dù sao trong nhà này cũng chỉ có anh ta là đàn ông.

“Có.”

Có thể là có chút sợ luật sư, Mạc Hân thả tôi ra, đi về phía đó.

Luật sư Trần đầu tiên là đưa danh thiếp ra, sau đó đưa một tập tài liệu cho anh ta.

“Đây là thư tố cáo của Lục Nguyên Đăng tiền sinh, lý do là anh làm trầy xước xe của anh ta, anh ta đòi anh bồi thường. Đây là biên lai của công ty bảo hiểm, còn cả bằng chứng của công ty sửa chữa. Nếu quá thời hạn anh không thể trả hết số tiền sáu tỷ ba trăm triệu đồng này, Lục tiền sinh có toàn quyền truy cứu trách nhiệm pháp luật của anh.”

Sáu tỷ ba?

Trong lúc ngầy ngẩn, tôi tưởng mình đã nghe nhầm.

Đòi này, tôi còn chưa kiếm được ra chừng ấy tiền, khó tránh khỏi sẽ có chút giật mình.

Mạc Hân cũng ngầy người ở đó, rất lâu chưa hoàn hồn.

Sau khi luật sư Trần nói xong liền rời đi, Mạc Hân nhìn tài liệu trong tay xong, đi tới ném mấy thứ này cho tôi.

“Đều là cò hại, cô tự đền đi! Mẹ kiếp, xe gì chi xước chút son với lại lõm một chút mà hơn sáu tỷ, làm bằng vàng chắc?”

Mạc Hân ngồi lên ghế, liếc mạng vô tóc mình, thoát nhìn cực kỳ lo lắng.

Tôi cũng nghệt mặt ra, trên đó nói Mạc Hân phá xe của anh ta, nhưng đâu có liên quan gì đến tôi?

“Chuyện không liên quan đến tôi, tôi không biết.”

Tôi đặt mấy thứ này lên bàn, không có ý định gánh cái họa này.

Đùa gì chứ, sáu tỷ ba trăm triệu, đến chết tôi cũng không trả hết!

Mạc Hân cười lạnh một tiếng, nhìn về phía tôi nói: “Hôm đó chiếc xe cô leo lên chính là của người đàn ông này, bây giờ cô nói không biết với tôi? Nếu không phải vì cô, tôi có tức điên lên phá hỏng xe của anh ta không? Số tiền này tôi không bỏ ra một đồng nào, cô tự mình xem mà làm!”

“Mẹ kiếp, Mạc Hân anh đúng là không phải người!”

Tôi rất ít khi bùng nổ mà chửi thề, cho dù là tức giận thì nhiều lắm cũng nín trong lòng là xong, nhưng bây giờ tôi thật sự không nhịn nổi nữa.

“Tôi cho anh biết, dù tôi ly hôn và gánh nửa số nợ với anh thì cũng không thể nào trả hết số tiền này cùng anh được!”

Sớm biết người đàn ông kết hôn với tôi là kẻ như thế này, trước đây tôi thực sự nên đi rửa mắt cho sạch một chút.

Ánh mắt Mạc Hân trở nên âm lạnh, nhìn tôi cười quỷ dị.

Nhìn bộ dạng này của anh ta, tôi cứ cảm thấy anh ta đang nghĩ ra ý tưởng xấu xa gì.

Quả nhiên, anh ta vừa mở miệng đã khiến tôi cảm thấy buồn nôn vô cùng.

“Hay là, cô lại đi ngủ với anh ta một lần, bảo anh ta dừng truy cứu trách nhiệm nữa. Dù sao nhìn bộ dạng của anh ta cũng không thiếu mấy đồng này.”

Phương Uyên ở bên cạnh liền tức gạt đầu, xem ra là rất đồng tình với cách nghĩ của Mạc Hân. Hai mẹ con nhà này thật buồn nôn không phải bình thường!

“Mạc Hân, anh còn là một thằng đàn ông không? Lòi như vậy anh cũng nói được! Anh đúng là rất vui khi mình bị cảm sùng nhì! Quả nhiên đàn ông bất lực tâm lý đều méo mó.” Tôi cười lạnh nói.

Chắc là đâm chúng chỗ đau của Mạc Hân, anh ta trực tiếp xông lên, cho tôi một cái tát.

Tôi đã thiệt thòi bởi anh ta nhiều rồi, sao có thể đón cái tát này của anh ta, thế thì thật đúng là ngu ngốc.

Đàn ông mà, cho dù có được hay không thì có một nơi vẫn là chỗ yếu ớt nhất.

Dù sao tôi cũng không trông cậy Mạc Hân sẽ khiến tôi sung sướng, bay thẳng một cước đến, dùng sức đập vào chỗ đó của Mạc Hân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tạo cơ hội

Một cước này đập quả thực là rất mạnh. Tôi còn nghe thấy một tiếng rắc rắc từ chân tôi vang lên, những nơi tiếp xúc còn có chút đau.

Mạc Hân trực tiếp khuỵu người xuống, ôm phần dưới lần qua lộn lại trên mặt đất.

Phương Uyên nhìn thấy con trai cưng của mình đau nhừ thành như vậy, bất chấp mọi thứ, trực tiếp tiến lên cõi quần anh ta ra xem.

Đúng là cay mắt!

Tôi không khỏi rùng mình một cái.

Thừa dịp khi hai người ở đó kiểm tra thương thế, vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này tôi không nghĩ tới mẹ nữa, cũng mặc kệ cái nhà của tôi. Mạc Hân và mẹ anh ta đều biến thái, vì bản thân mà chuyển bệnh hoạn nào cũng làm ra được, nếu tôi không đi, thực sự không biết mình sẽ đối diện với tương lai đáng sợ thế nào.

Ra khỏi nhà Mạc Hân, tôi cũng không dám đến chỗ Tô Tinh Tinh nữa.

Nếu mẹ đã có thể tìm đến đó một lần, nhất định sẽ có thể tìm lần hai. Nếu còn gọi thêm cả mẹ con Phương Uyên, tôi sợ liên lụy đến Tinh Tinh.

Tôi đến khách sạn, sau đó báo Tô Tinh Tinh lên mạng hành lý đến cho tôi. Bắt đầu lên mạng tìm nhà, tìm việc làm.

Tiền gửi tiết kiệm của tôi không nhiều lắm, không đủ để tôi ở bên ngoài quá lâu, tôi phải nghĩ cách mau chóng kiếm tiền, nếu không tôi thực sự sẽ chết vì nghèo.

Tôi tìm phòng qua môi giới, công tác lý lịch sơ lược cũng đều xong rồi.

Tôi hải lòng nằm trên giường, hiếm khi được ngủ ngon giấc.

Hôm sau vừa rạng sáng, bên môi giới liền gọi cho tôi, nói muốn dẫn tôi đi xem phòng.

Sau khi xem vài chỗ xong rồi cuộc cũng tìm được một chỗ giá cả lẫn chất lượng đều hợp lý, tôi ký hợp đồng, nộp tiền cọc và nửa năm tiền thuê, trong ví chỉ còn lại hơn ba triệu đồng.

Nếu trong tháng này không tìm được việc làm, tháng sau tôi sẽ phải cạp đất mà ăn.

Nhưng cũng may bằng cấp của tôi không tệ, thành tích trong trường rất tốt, rất nhanh đã tìm được việc. Hơn nữa còn là nghề thiết kế nội thất mà tôi thích.

Sau khi rời khỏi người đàn ông cận bã, tôi đương nhiên phải làm việc tôi thích.

Tôi cũng tìm luật sư giải quyết chuyện ly hôn với Mạc Hân. Nhưng nghĩ tôi phải cùng anh ta trả hết sáu tỷ ba, tôi cảm thấy có chút đau đầu.

Nhưng ly hôn chưa chắc đơn giản như tôi nghĩ.

“Vụ việc ly hôn này của cô chưa chắc đã dễ dàng. Chuyện bạo hành gia đình phải có chứng cứ mới được, bây giờ đừng nói chứng cứ, ngay cả nhân chứng cô cũng không có. Ngoại trừ cô tự nói anh ta bạo hành, không có ai đứng về phía cô.”

Lời luật sư nói khiến lòng tôi thất lại.

Ông ta nói không sai, ngay cả cha mẹ tôi cũng đứng về phía Mạc Hân, tôi còn ai có thể trông cậy vào.

“Cố điều, cô có thể nghĩ xem có nguyên nhân nào khác để ly hôn không. Ví dụ như ngoại tình hay gì đó. Như vậy khi phán quyết sẽ tương đối có lợi với cô.”

Ngoại tình?

Tuy Mạc Hân biến thái, nhưng không hề ngoại tình.

Người ngoại tình là tôi.

Lần này, vấn đề khó giải quyết rồi.

Tôi gọi điện cho Tô Tinh Tinh tuyên bố tin dữ này, cô ấy vừa nghe liền hét toáng lên.

“A Khanh, có phải cậu ngốc không đấy, trên đời này làm gì có con mèo nào không trộm cá! Anh ta không ngoại tình thì cậu liền tạo điều kiện cho anh ta ngoại tình!”

Nói... có lý lắm!

Não bộ của Tô Tinh Tinh vình viển nhanh nhẹn như vậy, hơn nữa còn thuộc trường phái hành động, tôi nay sẽ hành động.

Chỉ là tôi có chút lo lắng, Mạc Hân là một người đàn ông bất lực, thật sự sẽ làm được sao? Chuyện Mạc Hân bất lực, đến giờ tôi vẫn chưa nói với Tô Tinh Tinh.

Tôi cũng không dám để cô ấy biết, nửa năm nay tôi sống những ngày không có sự ve vuốt của đàn ông.

Tôi và Tô Tinh Tinh mai phục ở lầu hai của một nơi đặc thù, từ cửa sổ nhìn thấy Mạc Hân bị người phụ nữ khác kéo lên.

Ồi chào, bản thân bất lực còn muốn tìm đàn bà!

Mạc Hân và chị gái kia cùng nhau lên lầu, ngay đối diện phòng chúng tôi.

Chị gái đã được mua chuộc rồi, thời khắc mấu chốt sẽ gửi tín hiệu cho chúng tôi, để chúng tôi xông vào.

Ánh sáng nhiếp ảnh đã sẵn sàng, bây giờ chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh nữa thôi.

“A!”

Đối diện, chị gái kia hét mất hồn một tiếng. Tôi và Tô Tinh Tinh liếc nhau một cái, vọt vào phòng đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Iq thấp

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Tinh Tinh không hề che giấu nhỏ bả nước miếng, thể hiện quan điểm giống tôi.

Thấy chúng tôi tiến vào, Mạc Hân ngó người ra, vội vã mặc quần áo mình vào, hoảng sợ nhìn tôi.

“Mấy người... sao mấy người vào được.”

Tôi nhìn đũng quần mềm oặt của Mạc Hân, khinh thường nói: “Đương nhiên là đến xem thử anh ăn vụng thế nào, anh cũng không ngại kinh tởm nhỉ. Chúng cứ đã chụp được rồi, anh chờ ly hôn đi!”

Nói xong tôi liền kéo Tô Tinh Tinh nhanh chóng rời đi.

Mạc Hân người đàn ông này sẽ đánh phụ nữ, tôi không ngu mà ở lại đó đợi anh ta phản ứng kịp.

Sau khi thở một hơi, tôi giao chứng cứ cho luật sư, sửa soạn quần áo ngày mai mặc đi làm, mai là ngày đầu đến công ty.

Công ty tôi trúng tuyển là tập đoàn Tổng Thị, là tập đoàn lớn thứ hai ở thành phố Vang. Có thể làm việc trong đó, tôi ít nhiều có chút bất ngờ.

Tôi làm việc ở phòng thiết kế, vừa vào công ty nên chỉ làm vài việc lật vạt. Nhưng đã đổi được việc, chung quy lại tôi vẫn vui.

Hôm nay tôi làm việc xong liền thu dọn đồ đạc, vào thang máy.

Trong thang máy đã có một người đàn ông, anh ta mặc tây trang phóng khoáng, hai tay đút trong túi quần, điệu bộ thiếu gia cà chớn.

Tôi muốn đến lầu 10 lấy tài liệu cho nên ấn “10”.

Phía sau, tiếng người đàn ông lười biếng vang lên.

“Lầu 9.”

Tôi nhìn nhìn, nhưng không bấm “9”, ý của anh ta là bảo tôi ấn giúp anh ta sao?

Vừa hay di động vang lên, là một số lạ. Tôi vừa tới công ty, cũng chưa lưu số đồng nghiệp, rất sợ ai tìm tôi cho nên tôi vẫn nghe điện thoại.

“Rất cuộc cô cũng nghe máy.” Tiếng Mạc Hân vang lên đầu dây bên kia, tôi vội vàng cúp máy.

Tôi cho số Mạc Hân gọi vào danh sách đen, không chỉ có anh ta, còn bao gồm cả Phương Uyên và cha mẹ tôi. Tôi sợ bọn họ tìm được tôi, cho nên một lòng chỉ muốn trốn tránh.

Trước khi ly hôn, tôi không muốn để bọn họ tìm được tôi.

Tôi nên nghĩ ra sớm hơn, người như Mạc Hân đâu có dễ trốn như vậy.

“Cô coi tôi...”

Anh ta còn chưa nói hết lời, tôi liền cúp điện thoại, sau đó nhanh chóng tắt nguồn.

“9.”

Người phía sau lại miễn cưỡng nói một câu.

Tôi đưa tay, quý xui thần khiến liền ấn “-1”.

Phía sau truyền đến một tiếng chế cười.

Còn tôi vẫn chưa phản ứng kịp.

“Số học khá lắm.” Anh ta cười rồi nói, lại nói tiếp: “Thật không biết với chỉ số IQ này của cô sao lại vào được công ty.”

Sau khi nói xong, anh ta tự mình ấn “9”.

Lúc này tôi mới phản ứng được mình làm gì.

Trời ơi, thật là mắt mặt chết mất!

Tôi đỏ mặt, tâm trạng vốn không tốt, không khỏi lẩm bẩm câu: “Nếu anh tự có tay làm sao còn cần tôi ấn giúp anh.”

“Tôi lười.”

Hai từ đơn giản coi như trả lời tôi.

Tôi phát hiện anh ta nói chuyện ngắn gọn như thể chắc cũng là lười mồm miệng luôn!

Thang máy đến lầu 10, tôi từ bên trong đi ra. Khi thang máy đóng, tôi còn có thể nghe thấy tiếng cười giễu cợt của người đàn ông kia.

Ồi chào, cười chết anh cho xong!

Vừa ra khỏi thang máy, tin nhắn của Mạc Hân đã gửi tới.

“Cô làm của quý của tôi bị thương, chờ mà bồi thường đi!”

Sau đó là báo cáo giám định của bệnh viện, kết luận là bị chướng ngại việc cương dương.

Trời ơi! Anh ta bắt lực liên quan quái gì đến tôi!

Tôi mặc kệ anh ta, trực tiếp kéo số này vào danh sách đen.

Ngồi xe về tới phòng thuê, lúc nhìn thấy một mảng son đỏ bắn tung tóe ngoài cửa, tôi thực sự cảm thấy sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ly hôn

Không cần nghĩ thì tôi cũng đoán được là ai đã làm ra chuyện này!

Ngoài Mạc Hân ra thì ai có thể làm ra những việc điên rồ như vậy chứ!

Việc anh ta xuất hiện ở đây cũng đồng nghĩa với việc anh ta đã biết được chỗ tôi ở, cho nên nếu như tôi còn ở đây thì sợ rằng anh ta sẽ làm ra những việc còn điên cuồng hơn.

Nhưng mà tôi mới nộp tiền thuê trong vòng nửa năm cho nên giờ cũng không còn tiền nữa. Ông trời ơi, đừng hại tôi như vậy được không!

Tôi lo lắng mở cửa, chỉ sợ Mạc Hân sẽ xuất hiện ở nơi này. Nhưng may mắn là không có ai ở trong phòng cả.

Tôi thở dài một hơi, sau đó gọi điện cho luật sư để hỏi thăm xem việc ly hôn đã tiến hành đến đâu rồi.

Luật sư chỉ nói là mọi việc coi như khá thuận lợi, nhưng tôi biết cái câu khá thuận lợi đó có ý gì.

Không ngờ là hôm sau luật sư lại đến tìm tôi và nói có thể tiến hành điều giải rồi.

Chỉ khi bắt đầu đi thì người ta mới lựa chọn dẫn nhau ra toà để ly hôn, còn bình thường thì mọi người đều lựa chọn điều giải riêng tư.

Khi gặp lại Mạc Hân thì tôi cảm giác anh ta gầy đi rất nhiều, đương nhiên tôi không phải là nguyên nhân.

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, còn Phương Uyên thì đứng bên cạnh anh ta.

Tôi cứ thế đi thẳng vào bên trong mà không để ý đến anh ta.

Luật sư của Mạc Hân bắt đầu đưa ra điều kiện ly dị.

Bởi vì căn phòng là Phương Uyên mua cho Mạc Hân trước khi kết hôn nên tôi sẽ không có phần. Nhưng mà tôi cũng không cần cái đó.

Còn tài sản sau khi kết hôn lại không có lấy một đồng, tôi cũng không để ý.

Nhưng tôi lại không hài lòng với việc bản thân phải gánh khoản nợ hơn ba tỷ kia.

Càng kỳ lạ hơn là anh ta muốn tôi phải chi trả hơn ba trăm triệu tiền thuốc men cho anh ta, hơn nữa còn yêu cầu phải trả hết trong vòng ba tháng.

“Ba trăm triệu cái con khi ý! Anh bị bắt lực thì liên quan gì đến bà đây!” Tôi nhìn anh ta rồi quát lớn.

Luật sư của anh ta cau mày nhìn tôi rồi nói: “Cô Ninh, tôi mong cô chú ý đến thái độ của cô với thân chủ của tôi.”

Ngược lại Mạc Hân không hề tỏ bất kỳ thái độ gì cả, đáng vẻ vô cùng ung dung.

Có lẽ anh ta biết được tôi rất muốn ly hôn cho nên mới muốn bóc lột tôi một vỏ.

“Hoặc là cô đồng ý yêu cầu của tôi, hoặc là chúng ta ly thân từ hai năm rồi tự động ly hôn. Có đồng ý hay không là quyền của cô, còn tôi thì không có vấn đề gì cả.”

Tôi biết là anh ta đã nắm được thóp của tôi.

Nhưng tôi thật sự không muốn dây dưa thêm với anh ta nữa.

Tôi cắn răng ký vào tờ đơn ly hôn.

Không phải chỉ là ba tỷ rồi thôi sao? Cùng lắm là tôi liều mạng làm việc để kiếm tiền, cuối cùng cũng sẽ có ngày trả hết.

Còn lúc này thì tôi cũng không quản được nhiều thứ như vậy, giờ tôi chỉ muốn ly hôn với Mạc Hân!

Sau khi ký xong thì tôi và luật sư rời khỏi đó. Tuy phải gánh một khoản nợ lớn, nhưng vì có thể ly hôn nên tôi cảm thấy rất thoải mái.

Mạc Hân đi sát ngay sau tôi, giống như một con ruồi khiến cho người khác chán ghét.

“Thật là ngại quá, nhưng thông báo cho cô biết là tôi đã trả hết nợ của mình rồi. Còn cô thì cứ từ từ trả đi.”

Cái gì? Anh ta đã trả hết nợ rồi sao?

Sao anh ta lại có được khoản tiền đó? Không phải là khi công chứng tài khoản thì anh ta không có một xu dính túi sao?

“Có phải là cô rất ngạc nhiên không biết khoản tiền kia là từ đâu đến đúng không? Để tôi nói cho cô biết, số tiền mà mấy năm nay tôi kiếm được đều đặt trong tài khoản của mẹ tôi, cộng thêm tiền mừng đám cưới của mọi người, và tiền mà mẹ tôi tiết kiệm nửa đời người, cộng lại là đủ. Còn cô thì tôi nghĩ chỉ có thể đi bán thân thôi. Mà tôi quên mất không nói với cô, cuối tháng này là đến hạn trả tiền cho Lục Nguyên Đăng rồi đó.”

Mạc Hân nói xong thì đắc chí đi qua mặt tôi. Nụ cười mà trước đây tôi cảm thấy giống như ánh mặt trời kia nay lại cực kỳ đáng ghét.

Đi được hai bước thì anh ta lại quay lại nhìn tôi: “Còn nữa, tôi nhất định sẽ tính sổ với cô về những việc mà cô đã làm.”

Lúc này tôi không còn có chút tâm trí nào để suy nghĩ những lời mà Mạc Hân nói. Giờ tôi chỉ nghĩ xem làm cách nào để trả tiền cho Lục Nguyên Đăng.

Là hơn ba tỷ đó, cho dù bán thân mấy chục lần thì cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy!

Tôi muốn thương lượng với Lục Nguyên Đăng để xem có thể trả góp được hay không. Nhưng mà sự thật tàn nhẫn là tôi không tìm được anh ta.

May mà dù tôi không tìm được thì cũng có người tìm giúp tôi.

Cổ Duyên, bạn trai của Tô Tinh Tinh đã cho tôi địa chỉ của Lục Nguyên Đăng. Sau đó tôi dựa theo địa chỉ đó để đi tìm anh ta.

Hôm nay là cuối tuần nên chắc anh ta sẽ ở nhà.

Lục Nguyên Đăng là người có tiền, nơi anh ta ở cũng phải là biệt thự xa hoa. Khi đến đó thì tôi cảm thấy bản thân không hợp với nơi này.

Nhà số 28, đúng là nơi này rồi.

Tôi đứng ở trước cửa rồi bấm chuông.

Rất nhanh liền có người ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 12: Khắc sâu ấn tượng

“Cô tìm ai?”

Một bác gái khoảng năm mươi tuổi nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, sau đó lên tiếng hỏi.

Xem ra đây là giúp việc trong nhà của Lục Nguyên Đăng.

“Cháu chào cô, cháu đến tìm Lục Nguyên Đăng. Lục tiên sinh.” Tôi lễ phép nói.

“Tìm ông chủ sao, nhưng mà ông chủ bình thường không hay tiếp khách, huống hồ lại còn là một người phụ nữ.” Bác giúp việc không để ý đến tôi mà chỉ đứng một chỗ rồi lăm lăm.

Bỗng nhiên từ trên tầng truyền đến một giọng nói trầm thấp mà lười biếng.

“Để cho cô ấy vào.”

Bác giúp việc nhìn tôi như thể vừa phát hiện ra một điều gì đó rất đặc biệt, sau đó dẫn tôi lên tầng hai.

Khi đến cửa thì bác ấy dừng lại và gõ cửa.

Người đàn ông đứng ở bên cạnh cửa sổ, bàn tay xinh đẹp kia đang cầm một ly rượu vang. Anh ta lười biếng ngồi bên cửa sổ, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, không biết là đang nghĩ gì.

“Lục tiên sinh.”

Tôi khẽ lên tiếng rồi đi vào trong phòng.

Lục Nguyên Đăng xoay người lại, khoe miệng hiện lên một nụ cười thân thiện.

Chỉ một nụ cười thôi cũng đủ để cho trái tim của tôi lạc nhịp. Không phải vì tôi mê trai, mà nụ cười của anh ta có thể nói là điển đào chúng sinh.

“Ừ.” Anh ta miễn cưỡng đáp lại.

Tôi không biết phải mở miệng như thế nào, bởi vì tôi không rõ là anh ta còn nhớ rõ tôi hay không.

Lục Nguyên Đăng đứng dậy, rồi đặt ly rượu xuống bên bệ cửa sổ.

Ánh mặt trời chiếu qua ly rượu, tạo thành những chùm sáng loang lổ.

Tôi đi về phía anh ta, sau đó lên tiếng: “Lục tiên sinh, tôi đến đây là vì chuyện chồng cũ của tôi làm hỏng xe của anh. Bởi vì lý hôn nên giờ tôi phải gánh một nửa khoản nợ, nên tôi muốn thương lượng với anh về điều đó. Không biết là anh còn nhớ tôi hay không?”

Nói như vậy giống như là tôi đang nói về chuyện xảy ra vào đêm đó, cho nên đến cả tôi cũng cảm thấy xấu hổ. Chỉ là vì anh ta quá lạnh lùng, hơn nữa đêm đó còn rất tối nên tôi không dám chắc là anh ta còn nhớ tôi hay không.

Anh ta khẽ bật cười, sau đó anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý: “Nhớ rất rõ.”

Mặt của tôi cũng vì thế mà đỏ bừng.

Không hiểu sao những hình ảnh ướt át của đêm đó lại hiện lên trong đầu tôi.

Tôi lúng túng ho nhẹ một tiếng, sau đó co quắp nhìn anh ta rồi nói: “Tôi muốn hỏi là tôi có thể trả nợ theo từng đợt không, bởi vì tôi không thể có được một khoản tiền lớn như vậy. Nhưng tôi hứa là sẽ trả hết nợ cho anh.”

Tôi cố gắng để cho bản thân trông có vẻ chân thành một chút, dù sao người như anh ta có thể có cả nghìn lý do để từ chối lời đề nghị của tôi.

Anh ta nhìn tôi một lúc rồi từ từ bước về phía tôi.

Hô hấp của chúng tôi cũng gần nhau trong gang tấc.

Hơi thở ấm áp của anh ta phả lên trên khuôn mặt của tôi, khiến khuôn mặt của tôi như bị bỏng vậy.

Ánh mắt sâu thẳm của anh ta nhìn tôi, tuy tôi không biết anh ta đang nhìn cái gì nhưng tôi bỗng dưng thấy hoảng loạn.

Một lúc sau thì đôi môi mỏng của anh ta mới thốt ra một câu.

“Tiền lương một tháng của cô là bao nhiêu?”

A?

Tôi hơi ngẩn ra vì không hiểu sao anh ta lại hỏi vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Công việc trước thì là hơn mười lăm triệu một tháng, nhưng bây giờ tôi đã đổi công việc mới, đoán là có thể được hơn ba mươi triệu một tháng, thậm chí có thể nhiều hơn.”

Tôi rất am hiểu về công việc thiết kế, khi tiền lương nhiều thì đủ để mua mấy cái túi hàng hiệu. Nên tôi rất tin tưởng bản thân sẽ sớm trả hết nợ cho Lục Nguyên Đăng.

Anh ta bật cười, nhẹ nhàng giúp tôi chỉnh lại mái tóc, động tác vô cùng dịu dàng. Cả người tôi đều trở nên tề tã, giống như là bị điện giật vậy.

“Cho dù tôi không tính số là thì cô cũng nợ tôi ba tỷ, ngoài phí sinh hoạt thì cho dù mỗi tháng cô tiết kiệm được ba mươi triệu thì cũng cần đến bảy năm rưỡi để trả hết nợ. Một người phụ nữ như cô thì cần gì phải vất vả như vậy. Không bằng ... cô làm tình nhân của tôi, và tôi sẽ xóa món nợ này cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đêm hôm đó cô không nói như vậy

Tôi hoàn toàn không ngờ là Lục Nguyên Đăng lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Tôi ngần ngại, không biết phải trả lời như thế nào.

Mãi cho đến khi cặp môi lạnh lẽo của anh ta chạm vào môi tôi thì tôi mới hoàn hồn, sau đó đẩy anh ta ra.

“Lục tiên sinh, tôi không phải là loại người như vậy!”

Tôi lùi về phía sau hai bước, muốn duy trì một khoảng cách nhất định với anh ta.

Toàn thân của người đàn ông này đều toát ra hơi thở nguy hiểm. Có lẽ là tôi vốn không nên đến đây.

“Không phải là loại người như vậy?” Khoé miệng của Lục Nguyên Đăng khẽ nhếch lên, giọng nói của anh ta mang theo một tia châm chọc: “Đêm hôm đó cô không nói như vậy nha.”

Ngay lập tức tôi cảm thấy bản thân như bị tát vào mặt vậy.

Đêm đó, vì muốn Lục Nguyên Đăng cứu mình nên cái gì tôi cũng dám nói. Nhưng mà những lời nói trong tình thế cấp bách đó thì sao có thể coi là thật được chứ!

Khi nhìn vào ánh mắt của Lục Nguyên Đăng thì tôi biết, cho dù bản thân có nói gì thì cũng là vô dụng.

“Tôi sẽ nghĩ cách để có thể trả tiền cho anh trong khoảng thời gian sớm nhất, hy vọng anh có thể cho tôi một ít thời gian.”

Nói xong tôi lập tức đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Những lời nói mập mờ của anh ta cứ vang vọng bên tai tôi, khiến cho hai tai tôi đỏ bừng.

Lúc tôi đi xuống tầng thì bác giúp việc cứ luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý, khi tiễn tôi đến cửa thì bác ấy còn nói nếu lần sau tôi đến sẽ nấu nhiều món ngon cho tôi.

Hôm nay là cuối tuần, nên tôi quyết định đi ăn một nồi lẩu nhỏ rồi mới về nhà.

Khi về đến nhà thì tôi thấy có hai người đang ngồi ở trước cửa. Bọn họ giống như màu sơn đỏ ở trên cửa, đều khiến cho tôi cảm thấy hoảng hốt.

Tôi đi về phía trước rồi khẽ nói: “Cha, mẹ.”

Trong lòng tôi đang vô cùng lo sợ.

Tôi biết rõ, cha mẹ mà đến tìm tôi thì nhất định không phải là chuyện gì tốt cả.

Mẹ vừa thấy tôi thì lập tức kéo cha đứng dậy rồi đi về phía tôi.

Lúc bà ngừng đầu lên thì mới thấy vành mắt bà sưng húp, xem ra mẹ tôi đã khóc.

Đã xảy ra chuyện gì rồi? Trái tim tôi khẽ thất lạc, cho dù trái tim tôi có trở thành sắt đá thì tôi cũng không thể bỏ mặc bọn họ.

“Con gái à, cuối cùng thì con cũng về rồi, cha mẹ không còn chỗ nào để đi nên chỉ có thể đến tìm con.” Mẹ vừa khóc lóc nói với tôi vừa lau nước mắt.

Tôi cũng chưa nói địa chỉ mới của mình cho bọn họ, nên việc bọn họ có thể tìm đến đây nhất định là có công lao của Mạc Hân.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi nhủ thầm, sau đó mở cửa ra, cha mẹ cũng theo tôi đi vào phòng.

“Còn không phải là vì con cố chấp muốn ly hôn với Mạc Hân sao!”

Mẹ không chịu nổi đã xảy ra chuyện gì mà chỉ biết mở miệng mắng tôi. Đến bây giờ thì bà vẫn cho rằng quyết định của tôi là sai. Đứa con gái như tôi còn không bằng một người ngoài, đúng là đáng buồn mà.

Tôi nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Nếu cha mẹ cảm thấy Mạc Hân tốt như thế thì có chuyện gì hãy đi tìm anh ta, chứ tìm con để làm gì?”

Không phải là tôi quá tuyệt tình mà là hành động của bọn họ đã làm tổn thương tôi rất nhiều. Trong mắt của bọn họ chỉ có lợi ích bản thân và tiền đồ của em trai tôi, bọn họ căn bản không hề quan tâm đến cảm nhận của tôi, cho nên bọn họ vẫn không đồng ý cho tôi ly hôn dù Mạc Hân đã làm ra loại chuyện đó với tôi.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn đang trách tôi.

Thấy thái độ của tôi như vậy thì mẹ tôi cũng có chút luống cuống, thái độ của bà cũng mềm mỏng hơn, bà kéo tay tôi rồi nói: “Con gái à, không phải là như vậy, mẹ không trách con, cho dù có trách thì cũng là trách Mạc Hân đã quá tuyệt tình. Nó nói đi hai của nó đến đòi lại nhà, nên cha mẹ không còn chỗ ở, chỉ có thể đến tìm con thôi.”

Trước khi tôi lấy chồng thì cha mẹ vẫn luôn sống ở dưới quê. Sau đó thấy tôi nhất định phải ở lại thành phố thì bọn họ cũng đi cùng. Phòng mà họ đang thuê là phòng của di hai của Mạc Hân. Bây giờ tôi vừa ly hôn với Mạc Hân thì nhà liền bị đòi lại, đây nhất định là trở quý của anh ta mà.

Tôi cũng không thể đứng đưng nhìn cha mẹ không có nhà để về như vậy.

Tôi thờ dãi, sau đó nói với bọn họ: “Đồ đạc của hai người giờ đang ở đâu?”

“Bà ta bảo chúng ta phải dọn đi trước sáng mai, nên giờ cha mẹ lập tức dọn sang.”

Mẹ tôi nói xong liền kéo ba ra ngoài.

Khoé miệng của tôi khẽ giật giật, tôi còn chưa kịp nói gì mà. Nếu bọn họ chuyển đến đây thì cũng có nghĩa là rắc rối cũng sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Xấu hổ chết mất

Cha mẹ nhanh chóng chờ đồ đạc đến rồi chuyển vào chỗ của tôi.

Căn nhà này tôi thuê chỉ có một phòng ngủ nên đương nhiên là cha mẹ ngủ trong phòng còn tôi ngủ trên ghế sofa.

Đồ đạc của họ chất đầy nhà, ở đâu cũng thấy đặc sản mà họ mang từ quê lên. Tôi quần quật thu dọn từ xế chiều đến mười một giờ đêm mới xong hết việc.

Còn trong phòng ngủ đã vọng ra tiếng ngáy của bọn họ từ lâu rồi.

Sau khi tắm xong, tôi mệt mỏi nằm ngủ trên ghế sofa.

Mới năm giờ sáng mà mẹ tôi đã dậy, sau đó bà vào bếp để chuẩn bị bữa sáng, bởi vì tiếng động rất lớn nên cho dù tôi muốn ngủ thêm cũng không được. Đồng hồ sinh học của một người bình thường đến tám giờ mới dậy như tôi hoàn toàn bị rối loạn.

“Mẹ, mẹ dậy sớm như vậy để làm gì?”

“Tôi hôm qua mẹ đã chuẩn bị xong hết nguyên liệu, định hôm nay làm bánh bao cho con.” Mẹ nói với tôi.

Tôi chỉ cười cười chứ không nói gì cả. Tôi chưa bao giờ ăn bánh bao cả, nhưng cha tôi lại rất thích.

Chỉ khi muốn lấy lòng cha thì mẹ mới không ngại cực khổ mà dậy sớm như vậy.

Nếu không thể ngủ tiếp thì tôi chỉ có thể rời giường.

Sau khi hấp xong bánh bao thì mẹ liền ra phòng khách rồi kéo tôi ngồi xuống ghế sofa.

“KhanhKhanlại đây ngồi, mẹ có chuyện muốn nói với con.” Tôi khẽ nhướn mày, xem ra là lại chuẩn bị nói đến mấy vấn đề khiến tôi phải đau đầu rồi.

Tôi cứ ngồi đó nhìn mẹ mà không nói gì cả.

Cho dù tôi không đáp lại thì bà ấy vẫn cứ tiếp tục nói.

“KhanhKhanh, con xem con có thể hoà hợp lại được với Mạc Hân hay không, nếu không một người phụ nữ có một đời chồng như con phải sống sao đây? Còn công việc của em trai con phải làm sao đây? Trước đây còn có thể trông cậy vào mối quan hệ của Mạc Hân để xin vào công ty của nó, nhưng giờ thì không được rồi.”

“Mẹ có thể không nhắc đến Mạc Hân nữa hay không?” Tôi vì có chút không kiên nhẫn nên cắt đứt lời của bà.

“Vậy thì phải làm sao bây giờ? Một người phụ nữ như con mà không có người đàn ông làm chỗ dựa thì sao có thể sống được ở cái thành phố này.” Ánh mắt khi mẹ nhìn tôi mang theo một tia chán ghét.

Có thể là bà cảm thấy phụ nữ hơn nhau chỉ ở một tấm chồng mà thôi.

Tôi không muốn nghe tiếp nữa nên đứng dậy vào toilet để rửa mặt. Khi tôi đi ra thì thấy mẹ đang nói chuyện điện thoại.

“Vậy cậu có bạn gái chưa? Cậu có để ý đến việc phụ nữ đã từng ly dị không?”

Mẹ đang gọi điện thoại cho ai!

Tôi đi đến, đoạt lấy điện thoại ở trong tay của mẹ thì phát hiện bà ấy đang gọi điện cho một vị đồng nghiệp nam của tôi ở công ty trước. May mà tôi đã từ chức, nếu không sẽ xấu hổ đến chết mất.

Tôi trực tiếp cúp máy, sau đó kiểm tra lịch sử cuộc gọi, khi thấy kết quả thì tôi chỉ muốn chết quách cho xong. Từ lúc tôi đi rửa mặt đến giờ mẹ đã gọi điện cho năm người, hơn nữa đều là đồng nghiệp nam của tôi.

Đúng là xấu hổ đến chết mất!

“Mẹ, chẳng lẽ con là loại không ai thèm lấy sao! Chẳng lẽ sau khi ly hôn thì giá trị của người phụ nữ sẽ giảm đi sao? Là ai nói với mẹ?” Tôi tức đến nổi không thể khống chế được cảm xúc của bản thân nữa.

“Con nói với vấn đề gì vậy, bây giờ có người đàn ông nào mà không để ý xem phụ nữ có còn là gái trinh, có phải là hàng dưng rồi hay không?” Mẹ rất tự tin khi nói ra những lời đó với tôi.

Gặp phải một người mẹ như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói nữa, vì thế trực tiếp xách túi đi làm.

Khẳng định là tôi không thể ở chung với cha mẹ nữa, hoặc là để cho bọn họ về quê, hoặc là tôi đi thuê nhà cho bọn họ. Nhưng mà bây giờ trong tay tôi chỉ có hơn ba triệu, hơn nữa còn phải gánh một món nợ khổng lồ. Bây giờ tôi thân ốc còn không mang nổi mình ốc thì sao có thể lo cho bọn họ được.

Tôi biết là bọn họ còn có một khoản tiền tiết kiệm, nhưng đó là để cho em trai của tôi, chứ không liên quan gì đến tôi cả. Tôi đã không còn bất kỳ hy vọng nào với cái gia đình trọng nam khinh nữ này rồi.

Khi tôi chuẩn bị đi ăn sáng thì phát hiện trong túi chỉ còn mấy chục nghìn. Tôi để cái túi này ở trên ghế sofa, nay tiền trong túi không thấy đâu thì chắc chắn là mẹ tôi lấy đi rồi.

Đây chính là những đồng tiền cuối cùng của tôi đó!

Tôi gọi điện thoại cho mẹ để hỏi xem chỗ tiền còn lại đâu thì bà ấy nói là gửi cho em trai của tôi rồi.

A, có cha mẹ như vậy, cuộc đời của tôi đúng là đáng buồn mà!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Phụ nữ có ngực mà không có não mới được yêu thích

Hôm nay cả công ty của tôi đều đang thảo luận chuyện tổng giám đốc Tống Trọng của chúng tôi đang hẹn hò với cô người mẫu kém tiếng Lôi Ân Ân.

Tôi xem tin tức giải trí của hôm nay thì thấy bức ảnh một cô gái ngực lớn không có não đi vào khách sạn với một người đàn ông.

Rõ ràng là đã đến giờ làm việc nhưng vẫn không ai để ý đến công việc. Hơn nữa theo như lời của bọn họ thì việc phụ nữ dựa vào đàn ông để leo lên này đáng được hưởng ứng.

Tôi cảm thấy hơi phiền nên không nhìn được mà nói với bọn họ: “Mọi người đều cho rằng đàn ông đều thích loại phụ nữ chỉ có ngực mà không có đầu óc sao? Tổng giám đốc của chúng ta chỉ ít cũng có chút nội hàm sao có thể nông cạn như vậy được. Chúng ta nên bắt tay vào làm việc thôi, chứ cứ ngồi thảo luận về việc này thì có lợi ích gì chứ.”

“Nói rất có lý, sao tôi có thể nóng cạn như vậy chứ.” Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc.

Tôi quay đầu lại nhìn thì cũng ngay người.

Đây không phải là tên thiếu gia nhà giàu mà tôi gặp ở trong thang máy hôm đó sao? Chẳng lẽ anh ta chính là vị tổng giám đốc anh minh trong tưởng tượng của tôi sao? Nếu là như vậy thì tôi xin phép thu lại những lời mình mới nói.

Mọi người thấy Tổng Trọng đến thì lập tức im lặng, sau đó tự giác ngồi vào chỗ của mình và bắt đầu làm việc. Còn các đồng nghiệp nữ thì lại thi thoảng nhìn về phía Tổng Trọng. Bởi vì Tổng Trọng khá ưa nhìn, lại còn đang độc thân nên khó tránh khỏi việc có người muốn từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng.

Tôi cúi đầu nhìn bản thảo, nhưng ánh mắt chăm chú kia khiến tôi cảm thấy không được tự nhiên.

Một lúc sau thì Tổng Trọng cũng rời khỏi.

Nửa tiếng sau thì người của phòng nhân sự đến thông báo tôi thu dọn đồ đạc và chuyển đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Xung quanh là ánh mắt hâm mộ và ghen tị của các vị đồng nghiệp nữ. Tôi thu dọn đồ đạc rồi đến phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng mười tám.

Khi tôi mới đến nơi Tổng Trọng đã nói với tôi: “Những lời mà cô vừa nói đều rất đúng, nhưng mà có một điểm phải sửa lại, tôi không chỉ có một chút nội hàm mà là rất nhiều nội hàm.”

Khoẻ miệng của tôi khẽ giật giật, cũng không lên tiếng.

Dù sao thì tôi cũng không thấy được nội hàm của anh ta.

“Tổng giám đốc, anh gọi tôi đến đây là...” Tôi có chút không dám khẳng định nên lên tiếng dò hỏi.

“Từ hôm nay trở đi cô sẽ là trợ lý của tôi.” Tổng Trọng dựa vào ghế, đáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Tôi vẫn cảm thấy ngơ ngác, hoàn toàn không biết tại sao lại xảy ra chuyện này. Tôi rõ ràng đang yên ổn làm thiết kế, tại sao giờ lại thành thư ký của anh ta?

Tôi cũng không có quyền phản đối mệnh lệnh của cấp trên.

“Nơi làm việc của tôi ở đâu?”

Tổng Trọng chỉ sang vị trí đối diện với anh ta.

Tôi bĩu môi, sau khi ngồi vào chỗ thì quay sang nói với anh ta: “Tổng giám đốc, tôi không có kinh nghiệm làm trợ lý, nên không biết tôi phải làm những gì, cảm phiền anh nói cho tôi biết.”

“Tán gẫu với tôi, khi nào có tiệc thì đi cùng với tôi. Quan trọng nhất là mỗi buổi sáng cô phải tới nhà tôi rồi đón tôi đến công ty.”

Tổng giám đốc của một công ty lớn như vậy chẳng lẽ không có tài xế riêng sao? Tôi không tin.

“Tài xế của anh thì sao?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Bởi vì anh ta không thú vị nên năm phút trước mới bị tôi đuổi việc rồi.” Anh ta nói một cách hồ hững.

Có lẽ loại con cái nhà giàu như anh ta không thể hiểu được, đối với những người như tôi thì bị mất việc đồng nghĩa với điều gì.

Bây giờ tôi không quan tâm công việc của mình là gì, mà tôi chỉ nghĩ làm sao để kiếm được nhiều tiền để nhanh chóng trả hết nợ.

“Tiền lương thì sao? Sẽ cao hơn hay thấp hơn trước đây.”

“Gấp ba lần trước đây.”

Nghe thấy vậy thì tôi lập tức đồng ý.

Đến lúc xế chiều, Tổng Trọng dẫn tôi đi tham gia một buổi tiệc.

Khi mà tôi thấy Lục Nguyên Đăng cũng tham gia buổi tiệc thì cả người đều trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Móng vuốt của con mèo hoang này sắc thật đấy

Ngồi bên cạnh anh ta là cô người mẫu Lôi Ân Ân.

Thình thoảng Lôi Ân Ân lại cọ bộ ngực khủng của cô ta vào người của Lục Nguyên Đăng, hình ảnh này khiến tôi cảm thấy cay mắt.

Tôi không nhìn được mà nghĩ ngờ, Lục Nguyên Đăng đến đây là để giúp Tổng Trọng rửa sạch tin đồn.

“Tổng giám đốc Lục, anh đứng là cứu người trong lúc nguy cấp mà.” Tổng Trọng mỉm cười đi đến, sau đó nói với Lục Nguyên Đăng một câu đầy ẩn ý.

Ý tưởng này của anh ta hoàn toàn giống tôi.

Lục Nguyên Đăng chỉ mỉm cười chứ không thừa nhận hay phủ nhận, giống như những lời đồn nhảm nhí kia không hề ảnh hưởng gì đến anh ta cả.

Ánh mắt của anh ta lại hướng về chỗ của tôi: “Tổng giám đốc Tổng, dạo gần đây khẩu vị của anh có phần đạm bạc nhì.”

Rõ ràng là Lục Nguyên Đăng muốn nói tôi kém hơn cô em ngực khủng ngồi bên cạnh anh ta mà! Tôi liếc anh ta một cái rồi cũng không thèm để ý nữa.

Tôi không thể giải thích nội hàm của bản thân cho loại sinh vật nóng cạn như anh ta hiểu được cả.

Tổng Trọng liếc mắt nhìn tôi, khoẻ miệng mang theo ý cười: “Anh cũng đừng nhìn bề ngoài, thực ra móng vuốt của con mèo hoang này cũng sắc bén lắm.”

Nói xong liền dẫn tôi đến chỗ ngồi.

Tôi kinh ngạc nhìn Tổng Trọng, hình như anh ta cũng không cả lo phát phơ như bên ngoài. Bởi vì ít nhất anh ta cũng nhìn thấu được con người tôi.

Tôi vẫn luôn tự nhận khi ở công ty tôi đều kìm nén cá tính của mình, vậy mà anh ta vẫn cứ nhìn ra được.

“Phụ nữ sao, phải hoang dã một chút mới thú vị. Đặc biệt là trong những lúc nào đó...” Lục Nguyên Đăng chỉ hồ hững nói một câu, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía tôi.

Tôi luôn cảm giác là lời này của anh ta có ẩn ý.

Bởi vì ánh mắt của anh ta thật sự là rất mập mờ.

Tựa hồ anh ta đang nhắc cho tôi nhớ chuyện đêm đó.

Khi nghĩ đến điều kiện mà hôm đó anh ta nói với tôi thì mặt tôi lại đỏ bừng.

Trên đời này có những người, bọn họ chỉ nói vu vơ vài câu cũng đủ để khiến cho cảm xúc của người khác rối loạn.

Và Lục Nguyên Đăng chắc chắn nằm trong số đó.

“Sao mặt của cô lại đỏ như vậy?” Tổng Trọng muốn đồ thêm dầu vào lửa nên mới hỏi tôi câu đó vào lúc này.

“Tôi thấy hơi nóng.” Tôi thuận miệng trả lời, sau đó Tổng Trọng liền yêu cầu bật điều hòa.

“Tổng giám đốc Tổng thật là tri kỷ.” Lôi Ân Ân đứng bên cạnh, giọng nói chua loét.

Bây giờ thì tôi dám khẳng định tin tức giải trí kia là sự thật.

Tuy ảnh chụp không quá rõ ràng, nhưng góc mặt của Lôi Ân Ân lại rất rõ ràng. Nhưng mà bức ảnh kia chụp cảnh cô ta nghiêng người dựa vào người đàn ông bên cạnh.

Cho nên có thể là cô ta đã bị Tổng Trọng cự tuyệt. Thảo nào giọng điệu của cô ta lại kỳ quái như vậy.

Tổng Trọng cũng không rảnh mà để ý đến cô ta, thỉnh thoảng anh ta lại gấp thức ăn cho tôi, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

Những người phụ nữ đang ngồi ở đây đều ném ánh mắt ghen tỵ về phía tôi. Dù sao trừ tôi ra thì những người phụ nữ khác đều phải gấp thức ăn cho đàn ông.

Tôi thì cũng không có vấn đề gì cả, cứ yên tâm vui chơi ăn uống. Dù sao giờ trong túi tôi chỉ còn khoảng mấy chục nghìn, nên nếu không nhân cơ hội này ăn cho no thì tôi sợ bản thân sẽ không chống đỡ nổi.

Đến lúc cuối có lẽ vì tôi đã uống nhiều nên muốn đi vệ sinh.

Nhìn mấy người đàn ông kia đang uống rượu, tôi không biết nên mở miệng như thế nào. Nhưng đến lúc không thể nhịn được nữa thì tôi chỉ đành đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này thì Lục Nguyên Đăng ở phía đối diện với tôi cũng đứng dậy.

“Tôi đi toilet một chút.”

Sau đó anh ta nhìn tôi rồi cười nói: “Cùng nhau đi chứ?”

Cùng cái đầu anh ấy!

Mọi người lại bắt đầu ồn ào.

“Tổng giám đốc Lục, anh định cùng với người đẹp đến nhà vệ sinh để làm gì vậy, dù sao cô ấy cũng là người của tổng giám đốc Tổng đó.”

“Đừng vậy, đừng vậy, nếu anh muốn dẫn thì cũng nên dẫn em người mẫu của anh đi cùng chứ.”

Tôi cũng không thêm đề ý đến bọn họ mà đi thẳng ra ngoài, bởi vì tôi sắp không nhịn được nữa rồi.

Bỗng nhiên có con gió thổi qua, khiến cho cảm giác buồn tiểu của tôi càng thêm cuộn trào mãnh liệt.

Tôi bước nhanh về phía toilet, nhưng bỗng nhiên giọng nói của Lục Nguyên Đăng lại vang lên ở sau lưng tôi.

“Cô có quan hệ như thế nào với Tổng Trọng?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Anh đừng quán lấy tôi nữa

Không biết có phải là tôi nghĩ nhiều hay không, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy lời này của anh ta giống như lời của một người chồng đang chất vấn cô vợ ngoại tình của mình.

Nhưng mà Lục Nguyên Đăng là gì của tôi vậy? Nếu như có thì đó cũng chỉ là tình một đêm mà thôi.

Nhưng mà mọi người đều là người trưởng thành, nên loại chuyện như vậy cũng không có gì ghê gớm cả. Tôi là phụ nữ, đã giao lần đầu tiên của mình cho anh ta còn chưa nói gì, vậy mà anh ta lại cứ mãi quán lấy tôi.

“Sao tôi phải nói cho anh biết chứ? Chúng ta cũng không có quan hệ gì cả.”

Tôi hờ hững nói, bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh thôi.

Lục Nguyên Đăng bước nhanh về phía trước, khi đến chỗ tôi thì anh ta lập tức nhốt tôi vào giữa anh ta và bức tường, chỉ để lại cho tôi một khoảng không gian nhỏ hẹp.

Khi nghe thấy tôi nói vậy thì anh ta chỉ nghiêng đầu, cười nhạt nhìn tôi: “Chẳng lẽ mối quan hệ giữa chủ nợ và con nợ chưa đủ để tôi hỏi câu này sao?”

“Đủ đủ đủ, anh có tiền nên anh lợi hại nhất, đã được chưa, mong anh đừng quán lấy tôi nữa!”

Chết tiết, bà đây chỉ muốn đi vệ sinh thôi mà, sao lại gian nan như vậy chứ?

“Cô xác định là tôi đang quán lấy cô? Là cô vẫn luôn đi theo tôi vào nhà vệ sinh nam, nên tôi càng có lý do hoài nghi mục đích của cô.”

Anh ta vừa nói xong lập tức ngắt đầu, sau đó chỉ chỉ về phía cửa.

Tôi vừa nhìn theo hướng đó thì sắc mặt lập tức trở nên lúng túng.

Tôi thể mà lại đi theo anh ta vào nhà vệ sinh nam, thật sự là xấu hổ đến chết mất.

Tôi không phục mà hừ một tiếng, sau đó giả vờ bình tĩnh nói: “Nhà vệ sinh nữ ở bên cạnh, tôi thích đi dạo một vòng rồi mới vào cũng không được sao?”

Lục Nguyên Đăng nâng chiếc cằm cao quý của anh ta lên, rồi nói: “Được chứ. Tôi chỉ muốn tốt bụng nhắc cho một câu là nhà vệ sinh nữ nằm ở đầu bên kia của hành lang. Cửa hàng này thiết kế như vậy chắc cũng là vì sợ những người phụ nữ như cô bám theo đàn ông.”

Anh ta nói xong lập tức đi vào toilet, vứt tôi ở lại nơi này với khuôn mặt khóc không ra nước mắt.

Tôi thở sâu một hơi, sau đó lao nhanh về phía đầu hành lang bên kia, suýt chút nữa là không tìm được.

Lục Nguyên Đăng, chúng ta chắc chắn kết thù rồi.

Khi tôi bước ra khỏi toilet thì Lục Nguyên Đăng cũng bước ra khỏi toilet ở đầu bên kia.

Đàn ông mà đi vệ sinh lâu như vậy nhất định là tuyến tiền liệt của anh ta có vấn đề, thậm chí có vấn đề, có khi còn mắc bệnh liệt dương nữa, nhất định là như thế!

Nghĩ đến đây thì tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn, sau đó vui vẻ đi về phía phòng ăn.

Đúng lúc đi vào cùng với Lục Nguyên Đăng.

Cũng may mọi người đều uống nhiều, hơn nữa còn đang bận mời rượu lẫn nhau nên cũng không có ai chú ý đến chúng tôi.

Nếu không thì tôi sẽ không tránh được việc bị đùa cợt.

Chỉ là không hiểu bọn họ uống rượu kiểu gì mà chỗ ngồi cũng thay đổi.

Bây giờ chỉ còn có hai vị trí trống ở gần nhau thôi.

Lục Nguyên Đăng lại rất rộng lượng mà ngồi xuống ghế bên phải.

Tôi không còn cách nào nên chỉ có thể ngồi xuống cái ghế ở bên trái.

Bên trái là Tống Trọng còn bên phải là Lục Nguyên Đăng.

Trong lúc suy nghĩ lung tung, tôi cảm thấy bản thân giống như là phần nhân của chiếc bánh mì kẹp.

“Tổng giám đốc Lục đi lâu như vậy không nên tự phạt ba ly sao?” Có người thấy Lục Nguyên Đăng thì vội vàng nói.

“Đừng đừng đừng, cả người đẹp mà tổng giám đốc Tống dẫn đến cũng phải uống.” Có người phụ họa.

Tôi không thể uống rượu, bởi vì mỗi khi uống rượu cả người sẽ nổi đầy mẩn đỏ, vô cùng xấu xí.

“Thành thật xin lỗi, nhưng tôi bị dị ứng với cồn. Nên tôi lấy trà thay rượu đi!” Tôi xin lỗi, sao đó cảm chén trà lên.

Nhưng bọn họ lại không đồng ý, nhất quyết yêu cầu tôi uống rượu.

Tống Trọng cũng không nỡ nhìn thấy tôi bị bắt nạt nên vội vã nói: “Đề tôi giúp cô ấy, mọi người cũng đừng bắt nạt một người phụ nữ như vậy chứ. Hơn nữa tôi vẫn luôn thích làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Nhưng mọi người lại không đồng ý: “Tổng giám đốc Tống, lúc này khi anh ép bạn gái của tôi uống cũng không nói như vậy. Sao giờ đến lượt người của anh thì quy tắc lại thay đổi rồi?”

Điều này khiến cho Tống Trọng có phản ứng tưng.

Lôi Ân Ân đứng dậy, cô ta rót một ly rượu rồi đi đến chỗ của tôi.

“Nào, cô Ninh phải không, tôi mời cô một ly.”

Nói xong cô ta đưa ly rượu đến trước mặt tôi rồi cường ép đồ cả ly rượu vào miệng tôi.

Khi rượu vào đến dạ dày thì tôi cảm giác mỗi một tác da thịt trên người đều đang bị thiếu đốt, vô cùng khó chịu.

Đây chính là rượu trắng, cho nên chắc là trên người tôi sẽ sớm xuất hiện những vết mẩn đỏ thôi.

Nếu như uống cả ba chén thì chắc tôi cũng cách cái chết không xa.

Trong ánh mắt của Lôi Ân Ân hiện lên tia vui vẻ khi gian khổ của mình được thực hiện. Tống Trọng cũng không thể đứng ra giúp tôi nên chỉ có thể đứng lo lắng xuống.

Lục Nguyên Đăng đã uống hết ba ly rượu phạt, khi anh ta thấy Lôi Ân Ân còn muốn ép tôi uống rượu thì lập tức cướp lấy ly rượu trong tay cô ta, sau khi uống xong ly đó thì lại tự rót một ly khác rồi uống cạn.

“Hai chén còn lại tôi cũng đã uống rồi, nếu như mọi người vẫn không chấp nhận thì đó chính là không cho tôi mặt mũi rồi.”

Một câu này của anh ta liền đủ để chặn miệng của mọi người.

Mọi người cũng không nói gì nữa.

Xem ra thân phận của Lục Nguyên Đăng không giống với những vị tổng giám đốc bình thường này.

Bữa tiệc cũng sắp kết thúc, và cũng có rất nhiều vụ làm ăn được đàm phán thành công.

Tống Trọng cũng đã uống không ít, nên lúc đi bộ, cả người anh ta đều dựa vào người tôi, tôi phải cố gắng lắm mới có thể dìu anh ta đi được. Bởi vì tôi cũng uống rượu nên không thể lái xe chở anh ta về, cho nên chỉ có thể gọi một chiếc taxi để chở anh ta về.

Tôi đi về phía bến xe bus, định ngồi chuyển xe bus tiếp theo để về nhà.

Gió đêm rất lớn, mà tôi lại không mặc nhiều quần áo, thêm vào đó là những vết mẩn ngứa trên người tôi cũng sắp xuất hiện nên cả người đều bắt đầu run rẩy.

Phía sau là tiệm thuốc nhưng mà tôi lại không có tiền để mua thuốc chống dị ứng.

Tôi không biết mình có thể sống bao lâu với mấy chục nghìn này. Nhưng lại bởi vì tính cách quật cường nên tôi không muốn mở miệng ra vay tiền của người khác.

Khi về nhà còn phải đối mặt với sự chất vấn và làm khó dễ của cha mẹ, tôi cảm thấy gánh nặng của cuộc sống sắp đè bẹp tôi rồi.

Lúc này thì điều kiện mà hôm đó Lục Nguyên Đăng đưa ra lại hiện lên trong óc tôi.

Đối với tôi của bây giờ thì những lời kia của anh ta đúng là rất mê người. Chỉ là tôi không muốn bán thân phải rơi vào tình cảnh đó.

Tôi lắc đầu, cố gắng vứt cái ý nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu, trong lòng tôi mới khá hơn một chút.

Nhưng mà sau đó tôi không biết nên đi như thế nào.

“Cho có.”

Giọng nói của Lục Nguyên Đăng truyền đến từ phía sau.

Tôi bị anh ta dọa sợ.

Rõ ràng là Lục Nguyên Đăng đã rời đi trước tôi, vậy sao giờ anh ta vẫn còn ở đây?

Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy anh ta đang cầm một gói thuốc. Còn bên cạnh thì không còn bóng dáng của cô em ngực khủng Lôi Ân Ân.

Chương 18: Tôi là dư thừa

“Đây là cái gì?” Tôi hỏi.

Một vại sợi tóc của anh bị gió thổi loạn.

Dường như anh ta đã đứng trong gió rất lâu.

“Thuốc.”

Anh ta nói xong liền đưa thuốc cho tôi rồi rời đi.

Anh ta cũng đã uống không ít rượu nên chắc là sẽ gọi tài xế đến đón. Mà xe của anh ta đang dừng ở phía sau lưng tôi, lúc này tôi không nhìn kỹ nên cũng không chú ý.

Kỳ thực tôi đang nghĩ nếu lúc này Lục Nguyên Đăng đưa ra yêu cầu kia thì tôi nhất định sẽ đồng ý.

Tối hôm nay tôi cảm thấy bản thân rất yếu ớt, nên cần có một bến cảng để tránh bão.

Tôi mở tủ ra thì phát hiện bên trong đều là thuốc chống dị ứng.

Tôi cười khổ, đến chai nước cũng không có thì tôi uống thuốc kiểu gì đây.

Có lẽ lúc này chỉ có sự đau khổ và nỗi buồn mới có thể chống đỡ cho tôi tiếp mà thôi.

Khi về đến nhà thì tôi nhận ra trong nhà ngoài cha mẹ còn có một người khác nữa.

Em trai của tôi, Ninh Uy Phước.

Cha mẹ tôi ngồi hai bên, thỉnh thoảng lại bóc cam, đảm vai cho nó như thể bọn họ đang hầu hạ cho hoàng thượng vậy.

Trên bàn là đủ loại đồ ăn vặt và hoa quả. Chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng biết là dùng tiền của tôi để mua rồi.

“Sao em lại trở về, không phải em đang du học nước ngoài sao?” Tôi hỏi Ninh Uy Phước.

Nó cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, mà cứ tiếp tục ngồi chơi game trên điện thoại.

“Bơi vì học tập quá vất vả nên tôi không muốn học nữa. Lại thêm tôi không có tiền như những bạn học khác, không thể đi chơi mỗi ngày, nên tôi cảm thấy không có ý nghĩa gì, vì vậy thả trôi về còn hơn.”

Nghe nó nói như vậy thì tôi tức muốn học máu. Mặc dù Mạc Hân tìm quan hệ cho nó đi du học nhưng toàn bộ chi phí đều do tôi bỏ tiền túi của mình ra. Cha mẹ cũng không cắt xén tiền của nó, còn thường gửi thêm tiền. Người khác đi du học thì đều là vừa học vừa làm, còn nó thì chỉ biết ăn chơi!

“Ai cho em trở về, em có học qua ý kiến của chị sao? Học phí đều do chị chi trả, vậy mà bây giờ em nói không học là không học, chẳng lẽ em cho rằng tiền từ trên trời rơi xuống sao?”

Tôi thật sự đã bị nó chọc tức, vì vậy tôi đi đến, giằng lấy chiếc điện thoại trong tay của Ninh Uy Phước, sau đó ném lên bàn rồi quát cho nó một trận.

Mẹ tròn mắt nhìn tôi, sau đó nhất chiếc điện thoại lại, đưa cho nó rồi nói: “Nó là em trai của con đó, con hung dữ như vậy thì được gì chứ? Nếu nó không muốn học nữa thì thôi, nó đi xa như vậy, mẹ muốn gặp nó cũng không được, nên về nhà mới là tốt nhất.”

Tôi vẫn luôn biết là cha mẹ rất nuông chiều em trai. Nhưng khi thấy bọn họ không hề để ý đến cảm xúc của tôi thì tôi vẫn thấy rất khó chịu.

Bây giờ mọi người đều ở trong nhà của tôi, rõ ràng là muốn tôi gánh vác cái gia đình này. Nhưng giờ tôi còn không nuôi được mình thì lấy cái gì để chăm sóc cho bọn họ.

Bởi vì trong lòng rất bức bối nên tôi quay sang Ninh Uy Phước rồi lạnh lùng nói: “Nếu em không muốn đi học thì đi làm đi, dù sao em cũng 22 tuổi rồi.”

“Không đi, tôi có cha mẹ nuôi rồi.” Ninh Uy Phước trả lời tôi.

“Cha mẹ gì chứ? Đến cuối cùng vẫn là chị nuôi em thôi!”

Mẹ tôi nghe đến đây thì có chút không vui, bà ấy ra hiệu bảo tôi đứng nói nữa, sau đó nói đêm nay thì Ninh Uy Phước sẽ ngủ trong phòng, cha và mẹ sẽ ngủ trên ghế sofa, còn tôi thì kiếm chỗ nằm đất mà ngủ, hoặc là đến nhà bạn bè ngủ nhờ, sau đó thì mai đi tìm một căn nhà lớn hơn.

Lúc này thì tôi chỉ còn cảm thấy tuyệt vọng.

Trong nhà cũng không có chỗ thừa thì tôi lấy gì mà ngủ? Hơn nữa bây giờ đã là nửa đêm thì tôi biết đi tìm ai đây.

Tôi lạnh lùng nhìn bức tranh một nhà ba người hạnh phúc kia, bỗng nhiên cảm giác bản thân chỉ là người thừa.

Nếu bọn họ đã không coi tôi là con gái, thì tôi cũng sẽ không tăng thêm gánh nặng cho mình.

Tôi đi vào phòng, bắt đầu thu dọn hành lý rồi kéo va li đi ra khỏi cửa.

Mẹ có lẽ là nghĩ tôi đến nhà bạn nên chỉ liếc mắt một cái rồi lại tiếp tục hầu hạ cậu con trai cưng của bà.

Tôi đóng cửa lại cái rầm, sau đó chỉ biết thở dài một hơi.

Tôi nhìn con đường cái vắng vẻ kia, không biết phải làm như thế nào.

Lúc này thì tôi chỉ có thể đến tìm Tinh Tinh. Nhưng khi gọi điện cho Tinh Tinh thì cô ấy lại nói đang đi du lịch ở bên ngoài.

Bây giờ thì tôi thật sự là không có nơi nào để đi rồi.

Khi nhìn thấy ba chữ Lục Nguyên Đăng ở trong danh bạ thì ngón tay của tôi liền dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tôi không phải là giúp việc miễn phí

Số điện thoại này là do lần trước Cô Duyên cho tôi khi tôi hỏi thăm địa chỉ của Lục Nguyên Đăng.

Khi thấy ba chữ này thì tôi giống như một người sắp chết đuối lại vớ được cọc vậy.

Bây giờ chỉ có Lục Nguyên Đăng mới có thể giúp tôi.

Tôi cũng có sự kiêu ngạo và lòng tự ái của bản thân. Nhưng mà bây giờ những thứ đó không thể giúp tôi sống sót ở trong thành phố này.

Tôi run rẩy bấm vào nút gọi, nhưng mà điện thoại vang lên rất lâu cũng không có ai nghe máy.

Đối với tôi mà nói mỗi một giây phút lúc này đều vô cùng giá trị.

Tôi sợ anh ta sẽ không nghe máy.

Nhưng tôi lại càng sợ anh ta sẽ nghe máy.

Cuối cùng thì Lục Nguyên Đăng cũng không nghe máy.

Nhưng bây giờ tôi cũng không có can đảm để gọi lại lần nữa.

Tôi đứng trong gió rét, cảm thấy đêm nay mình sẽ phải ngủ ở nơi đầu đường xó chợ rồi.

Tôi kéo va li, chậm chậm đi dưới bóng đèn vàng mờ ảo.

Hai phút sau thì điện thoại của tôi kêu lên.

Tôi cảm thấy bản thân lúc này khản trương đến nỗi trái tim cũng ngừng đập.

Nhưng mà người gọi điện đến lại không phải là Lục Nguyên Đăng như tôi tưởng tượng.

Người gọi điện đến là Tổng Trọng.

“Alo? Là Ninh Khanh sao?”

Nghe giọng nói này là biết anh ta đã uống rất nhiều, nên giọng nói mới khản như vậy.

“Tổng giám đốc Tổng, có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

“Cô phải đến nhà của tôi một chuyến, còn địa chỉ thì tôi sẽ nhắn cho cô ngay.”

Nói xong thì Tổng Trọng lập tức cúp máy.

Tôi không biết anh ta tìm tôi để làm gì, nhưng tôi vẫn đi đến đó.

Thứ nhất là vì anh ta là ông chủ của tôi, thứ hai là vì tôi không còn chỗ nào để đi cả. Nếu như Tổng Trọng không gọi điện thoại đến thì tôi chỉ có nước đi tìm Lục Nguyên Đăng thôi.

Tôi dựa theo địa chỉ mà Tổng Trọng gửi để tìm nhà của anh ta.

Là một căn hộ chung cư sang trọng.

Nhưng vừa nhìn là biết chỉ có một người ở. Hình như anh ta không ở chung với mọi người của Tổng gia.

Tổng Trọng mở cửa, cả người đều là mùi rượu, khi thấy tôi thì anh ta lập tức ngã về phía tôi.

“Anh bị làm sao vậy?”

Tôi đỡ anh ta đi vào trong phòng.

Thật lòng mà nói, đứng nhìn Tổng Trọng có vẻ rất gầy, nhưng tôi dám chắc anh ta là loại mặc quần áo thì thấy gầy, nhưng khi cởi ra thì cũng có da có thịt, bởi vì anh ta nặng chết đi được.

Khi tôi đỡ anh ta nằm lên sofa thì cảm thấy bản thân sắp chết vì mệt rồi.

“Nấu cho tôi bát canh giải rượu, tôi nhất định phải gọi cho bản thân tỉnh táo. Sau đó nấu cho tôi vài món nữa, bởi vì tôi sắp đói đến chết rồi.”

Anh ta vừa nói xong liền nằm vật ra ghế sofa, không thèm nhúc nhích.

Nhờ có ánh đèn nên tôi mới phát hiện ra hình như anh ta vừa mới khóc xong. Chỉ ít là con mắt của anh ta cũng đỏ hoe.

Tôi không tiện khi hỏi thăm quá nhiều chuyện liên quan đến ông chủ, nên chỉ có thể lặng lẽ đi vào bếp để nấu canh giải rượu, sau đó tìm nguyên liệu trong tủ lạnh để nấu cho anh ta vài món.

“Tỉnh dậy đi.” Tôi vỗ vỗ lên người anh ta nhưng không có chút động tĩnh nào cả.

Chẳng lẽ anh ta định cứ thế như vậy mà đi ngủ sao? Bà đây đi xa như vậy đến đây để nấu cho anh ta ăn, giờ anh ta ngủ như vậy không phải là lãng phí thành quả lao động của tôi sao?

Tôi nghĩ lúc đó đầu óc tôi đã ngừng hoạt động, hoặc là vì đã chất chứa oán khí trong thời gian dài nên tôi đã đập anh ta một cái.

Nhưng nhờ cái đập đó của tôi mà Tổng Trọng lập tức tỉnh dậy, anh ta nhẹ nhàng xoa móng rồi nói với tôi: “Cô chính là người đầu tiên dám đập vào móng tôi đó!”

Mới đầu thì anh ta có hơi tức giận nhưng rất nhanh lập tức bị mùi thơm của đồ ăn hấp dẫn. Anh ta uống một bát canh giải rượu, rồi sau đó bắt đầu ăn những món khác.

“Ninh Khanh à, cô nấu ăn cũng rất khá đó, sau này ngày nào cô cũng đến đây để nấu cơm cho tôi đi.” Ánh mắt anh ta nhìn tôi khi đó vô cùng trong veo, giống như một đứa bé đang đòi kẹo vậy.

Tôi bĩu môi nói: “Nhưng tôi không phải là người giúp việc miễn phí.”

“Tôi sẽ trả lương cho cô.” Anh ta nhìn về phía va li ở góc tường, sau đó nói thêm: “Còn thêm bao ăn bao ở.”

Tôi nghĩ là Tổng Trọng đã biết được tình cảnh khốn quẫn của tôi, nhưng anh ta cũng không hỏi tôi lý do. Mà chỉ bằng quơ giúp cho tôi, lại không khiến tôi cảm thấy áp lực.

Lúc này thì thái độ của tôi dành cho Tổng Trọng cũng thay đổi. Mới đầu, tôi chỉ coi anh ta là một cậu thiếu gia nhà giàu, chỉ biết cả lơ phất phơ, nhưng bây giờ nhìn lại thì ít nhất anh ta cũng là một quý ông.

Tôi đã không còn sự lựa chọn khác nên đồng ý với yêu cầu của Tổng Trọng.

Căn hộ của Tổng Trọng có ba phòng ngủ nên đương nhiên có chỗ cho tôi ở lại. Tôi chỉ thu dọn một chút rồi lập tức đi ngủ. Còn vấn đề tiền lương thì tôi cũng không có ý kiến gì, dù sao bây giờ tôi là người không nhà để về, nên giờ có chỗ đặt chân là tốt rồi.

Đêm nay, tôi ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, Tổng Trọng ném cho tôi một xấp tiền.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lá chắn

Tôi đếm lại thì có khoảng sáu mươi triệu, nhưng tôi không dám lấy, mà chỉ mờ mắt nhìn anh ta.

“Một nửa chỗ này là lương của cô, còn một nửa là tiền để cô mua thức ăn. Tôi sợ cô đột nhiên bỏ việc nên đưa trước tiền cho cô, để phòng ngừa.”

Quả thật là giờ tôi đang rất thiếu tiền nên tôi cũng không làm ra vẻ nữa mà nhận lấy chỗ tiền đó.

Khi tôi đang định đi ra ngoài thì mẹ tôi lại gọi điện đến.

“Con sao vậy? Đêm hôm qua rời khỏi nhà thì thôi không nói, nhưng sao hôm nay vẫn chưa về? Hôm qua con làm hỏng điện thoại của em trai con nên giờ nói đòi mua cái gì mà 7 plus đó, con nhanh về đưa tiền cho em con để nó đi mua đi.”

Tôi cười khổ một tiếng, bọn họ coi tôi là kẻ ngu sao! Tối hôm qua tôi chỉ ném nhẹ một cái thì sao có thể hỏng được? Đây rõ ràng là muốn vùi tiền của tôi mà.

Tôi trực tiếp cúp máy, sau đó mẹ tôi có gọi lại nhưng tôi đều không nghe.

Khi đến công ty thì mọi người thấy tôi đi cùng với Tổng Trọng. Mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt đổ kỵ và oán hận, bỗng nhiên tôi thành kẻ địch của toàn bộ nhân viên nữ trong công ty.

“Tại sao cô ta mới đến công ty đã quyền rũ được tổng giám đốc rồi? Tôi đã ở đây ba năm mà vẫn bị cô ta hót tay trên!”

“Cô mới có ba năm thôi, còn tôi đã năm năm rồi, nếu tính đến thời gian thì cũng không đến lượt cô đâu.”

“Nó có nghĩa là cô đã già rồi đó.”

“Con hồ ly tinh kia, cô nói là ai già?”

Hai người phụ nữ kia lúc này còn nhắm vào tôi, mà một giây sau đã lao vào đánh nhau rồi.

Hình như Tổng Trọng đã quá quen thuộc với tình cảnh này rồi nên anh ta trực tiếp lôi tôi đi vào thang máy.

Tôi thật sự khổ không nói nên lời, khi vừa vào thang máy tôi đã hỏi Tổng Trọng: “Anh muốn hại chết tôi sao?”

Tổng Trọng buông tay tôi ra rồi nói: “Tôi cũng không còn cách nào cả, những người phụ nữ này quá phiền phức, nên tôi cần một lá chắn. Và tôi cảm thấy cô là người ứng tuyển thích hợp nhất.”

“Tại sao lại là tôi?”

“Bởi vì cô không có hứng thú với tôi.”

Anh ta nói rất đúng, tất cả phụ nữ ở trong công ty đều muốn leo lên giường của anh ta, nhưng tôi thì không.

Mà cuộc gọi của anh ta vào tối hôm qua thật sự đã cứu vớt tôi. Nếu không bây giờ tôi cũng đã leo lên giường của Lục Nguyên Đăng rồi.

Nhưng mà lúc đó tôi không hề biết rằng, tôi và Lục Nguyên Đăng nhất định sẽ phải dính lấy nhau.

Buổi chiều, bởi vì Tổng Trọng có việc nên đi trước, sau khi thu dọn xong đồ đạc thì tôi cũng rời khỏi công ty, chuẩn bị để đi mua thức ăn.

Từ sau khi rời khỏi công ty thì tôi vẫn luôn cảm thấy có ai đó đang theo dõi tôi. Nhưng khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì cả, có thể đó chỉ là ảo giác thôi.

Sau khi mua xong, tôi vừa bước ra khỏi cửa đã bị hai người bước ra từ trong một chiếc xe tải kéo lên xe.

Thức ăn rơi vung vãi trên mặt đất, khi tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì chiếc xe đã lăn bánh rồi.

Tính cả tài xế thì trên xe có bốn người đàn ông, bọn họ đều đội khăn trùm đầu, cho nên không thấy rõ mặt.

Tôi bị hai người đàn ông giữ chặt, miệng thì bị nhét khăn mặt, nên không thể nói được.

Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tôi có thể mua búp bê cho anh

Đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Mục đích của đám người này là gì vậy? Tôi hoàn toàn không biết gì cả.

Tôi liều mạng vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự khống chế của hai người kia, nhưng hiển nhiên là phí công vô ích. Sức lực của người đàn ông đó khỏe hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.

Chiếc xe dừng lại trước tín hiệu đèn đỏ, mặt tôi bị dính chặt vào cửa xe, đột nhiên khi ấy tôi nhìn thấy một chiếc xe rất quen thuộc.

Trên ghế tài xế, quả thực là gò má anh tuấn của Lục Nguyên Đăng.

Tôi không thể lên tiếng, tay cũng bị khống chế rồi, chỉ có thể dùng đầu đập vào cửa xe để thu hút sự chú ý của Lục Nguyên Đăng.

Khoảng cách giữa hai chiếc xe không đến nửa mét. Tôi không biết anh ta có thể nghe thấy âm thanh đập vào cửa xe của tôi không, cũng không biết anh ta có thể nhận ra khuôn mặt xấu xí này của tôi không? Nhưng đây là cơ hội duy nhất của tôi.

Lục Nguyên Đăng quay đầu lại nhìn, liếc về phía tôi một cái.

Có lẽ hai người đàn ông bên cạnh cũng phát hiện ra động cơ của tôi, họ vội vàng kéo tôi vào.

Khi ấy, vừa hay đèn đổi thành màu xanh, Lục Nguyên Đăng cũng quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Tim tôi chợt chết lặng.

Lần này chết chắc rồi.

Hai người đàn ông bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt ngày càng dung tục, tên béo bên trái đưa tay sờ soạng đùi tôi mấy lần.

Tôi cảm thấy thật ghê tởm, nhưng luôn không có cơ hội phản kháng.

“Vội gì chứ? Đợi lát nữa sẽ cho cậu hưởng thụ đủ.”

Một người đàn ông khác ngồi bên cạnh nói một cách thô tục, tên béo không cam tâm thu tay lại.

Không biết chiếc xe đã đi được bao lâu, cuối cùng nó cũng dừng lại ở một bãi đất trống hoang vu.

Mấy tên đàn ông này kéo tôi xuống xe, tên béo đẩy tôi ngã xuống đất, kéo chiếc khăn trong miệng tôi ra.

“Bây giờ tôi không sợ cô la lên nữa rồi, cô có kêu khản họng cũng không có ai đến cứu cô đâu.”

“Rốt cuộc các người bắt cóc tôi để làm gì?” Tôi hỏi mấy tên đó.

Tôi vừa lên lút nhìn bốn phía một lượt và nghĩ cách để có thể chạy trốn, vừa cố gắng kéo dài thời gian với bọn họ.

“Cô nói thử xem? Lễ nào biểu hiện của chúng tôi vẫn chưa đủ rõ ràng à?”

Tên béo kia nói xong, liền bắt đầu hấp tấp cởi bỏ quần áo.

“Đại ca, con người em rất vô vị, thực ra em bị lãnh cảm như cá chết vậy. Đến lúc ấy lại sợ phá hỏng cuộc vui của các anh. Nếu như anh đồng ý, em có thể mua búp bê bằng hơi cho anh, mười con cũng được.”

“Lãnh cảm ư?” Tên tài xế hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Có người lại không nói như vậy, người đó nói cô đói khát lắm, giống hệt như người đàn bà dâm dăng vậy, khiến người ta vô cùng sáng khoái!”

Tôi nhủ thầm một cái, người có thể nói tôi như vậy, ngoài Mạc Hân ra, tôi thật sự không nghĩ ra được ai nữa.

Nhưng anh ta thật sự tuyệt tình đến mức tìm người làm chuyện này với tôi sao? Tốt xấu gì cũng là vợ chồng một thời gian, tôi không tin anh ta làm như vậy.

“Được rồi, đừng làm nhảm nữa, làm xong việc rồi tính tiếp.” Tên mập nói xong rồi nhào thẳng về phía tôi, bắt đầu xé quần áo của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mối Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Anh ta như thiên thần giáng thế

Tôi ra sức vùng vẫy, phản kháng mất hồi lâu cuối cùng cũng kiệt sức, từ bỏ trong vô vọng.

Tôi không ngờ rằng, chuyện này lại xảy ra với tôi, mà lại còn bị bốn tên đàn ông nữa.

Điều này tàn nhẫn gấp ngàn lần so với những việc Mạc Hân từng làm với tôi.

“Trước tiên cho cô ta uống thuốc đã, đợi lát nữa sẽ sáng khoái hơn.” Tên mập nói rồi cạy miệng tôi ra.

Tôi đương nhiên biết rõ tác dụng của loại thuốc này là gì, viên thuốc xuống tới bụng, tôi chợt cảm thấy tim mình phát lạnh.

Nghĩ đến lát nữa, tôi giống như người đàn bà dâm dăng mặc sức bốn tên thô tục này chơi đùa, tôi chợt cảm thấy vô cùng chán ghét bản thân mình, thậm chí nghĩ đến cả việc tự sát.

Bọn họ kéo khóa của tôi xuống, quần áo cũng bị cởi mất nửa rồi.

Đúng lúc này, phía xa truyền đến tiếng còi của ô tô.

Trước đó, tôi từng cầu cứu chiếc xe này.

Không ngờ, anh ta phát hiện ra tôi ở trên xe, cuối cùng cũng đuổi theo vào phút chót.

Bốn tên đàn ông này chợt giật mình, đứng dậy khỏi người tôi, nhìn về phía trước với ánh mắt có chút thấp thòm.

Lục Nguyên Đăng xuống khỏi xe, nhìn thấy chỉ có mình anh ta, đám đàn ông này liền thở phào một hơi. Sau đó chúng xấn tay áo lên, cười lạnh đi về phía Lục Nguyên Đăng.

Tôi vội vàng cởi sợi dây ở chân ra, mặc quần áo chỉnh tề. Thấy Lục Nguyên Đăng ra hiệu với tôi, nhân lúc mấy tên kia không chú ý, tôi vội vàng chạy qua đó, núp sau lưng Lục Nguyên Đăng, lúc này mới có chút cảm giác an tâm.

“Cô lên xe trước đi.” Lục Nguyên Đăng trầm giọng nói với tôi.

Tôi giật mình, không động dậy.

Một mình anh ta đến cứu tôi đã quá nguy hiểm rồi, lại còn phải đối mặt với bốn tên to béo lực lưỡng này nữa. Tôi không thể bỏ mặc anh ta ở đây một mình được!

“Mau đi đi, đứng ở đây làm vướng chân vướng tay nữa.”

Thấy tôi chần chừ không đi, Lục Nguyên Đăng bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

Đầu tôi hơi choáng, đoán chừng thuốc kia đã phát huy tác dụng rồi. Cho dù có đợi ở đây cũng không thể giúp Lục Nguyên Đăng. Nói không chừng còn liên lụy anh ta nữa, cũng đẩy bản thân mình vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nghĩ ngợi một chút, tôi liền ngoan ngoãn chạy lên xe.

Bên trong xe đang mở điều hoà, thân thể đang nóng lên của tôi cũng dễ chịu hơn đôi chút.

Tôi lo lắng nhìn ra phía ngoài xe, bốn tên kia đồng thời nhào vào Lục Nguyên Đăng.

Vốn tưởng rằng Lục Nguyên Đăng không đánh lại được bọn chúng, nhưng kết quả anh ta quật ngã toàn bộ mấy tên kia chỉ qua hai ba chiêu.

Một lát sau cảnh sát đến rồi dẫn bốn tên kia đi, họ vốn còn muốn tìm tôi lấy lời khai, nhưng Lục Nguyên Đăng chỉ nói hai ba câu đã giải quyết xong xuôi rồi.

Bởi quá nóng nên tôi đã bầu nát quần áo của mình, nhìn lại bản thân mình trong gương, quần áo xộc xệch, mặt đầy bụi bặm, đôi tròng mắt mờ màng, gò má ửng hồng, một bộ dạng đói khát dung tục vô cùng.

Lục Nguyên Đăng đi về phía chiếc xe bên này, lúc lên xe, rõ ràng có run một chút. Nhiệt độ trên xe đã bị tôi điều chỉnh tới mức thấp nhất, tôi nóng, tôi rất nóng, trong cơ thể như có một ngọn lửa vậy, gấp gáp muốn lan tỏa ra ngoài.

Lục Nguyên Đăng nhìn tôi với ánh mắt thâm thúy, tôi chợt cảm thấy cổ họng mình khô khốc, bất giác liếm môi một cái.

Anh ta chợt nghiêng người về phía tôi, hô hấp cách tôi chỉ trong gang tấc.

Hiện giờ, hơi thở nam tính trên cơ thể Lục Nguyên Đăng tản ra một cách mạnh mẽ, tôi chặt vật nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi anh ta: “Này... có nước không?”

“Có.”

Chỉ nhìn thấy khoe miệng anh ta cong lên một nụ cười ấm áp, đôi tay đỡ lấy đầu tôi, hôn tôi nồng nhiệt, nụ hôn ấy cứ ùn ùn kéo đến như vậy.

Cánh môi mềm mại của anh ta hơi lạnh, dần dần xâm chiếm ý thức của tôi.

Tôi không biết tại sao mình không phản kháng, có lẽ do cơ thể chịu sự chi phối của thuốc, hoặc có thể tiếng gào thét trong tiềm thức của tôi muốn tôi chìm đắm trong nụ hôn này.

Tôi cảm nhận được, hô hấp của Lục Nguyên Đăng cũng dần dần nặng nề, cuối cùng anh ta cũng rời khỏi môi tôi. Bắt đầu tấn công xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nóng, tôi rất nóng

Anh ta xé rách bộ quần áo xộc xệch của tôi, trên xe vẫn mở máy lạnh lại không có sự che chắn của quần áo, đột nhiên tôi cảm thấy bộ ngực của mình mát lạnh.

Đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, da thịt tôi cũng lạnh ngắt nhưng cơ thể lại nóng rực, tôi không biết mình đã ngồi trên đùi Lục Nguyên Đăng từ khi nào.

Là anh ta ôm tôi lên? Hay tôi tự ngồi lên?

“Nóng, tôi nóng quá.” Tôi ôm chặt lấy Lục Nguyên Đăng, thân thể bất giác cựa quậy, cảm nhận được nơi nào đó của anh ta dần dần trở nên không thể khống chế.

Tôi đã mất hết ý thức rồi, trong lòng chỉ còn dư lại nỗi khát vọng không chạm tới được.

Tôi cũng đã chuẩn bị tốt cho những việc sẽ xảy ra tiếp theo rồi, nhưng thân thể đang run lên của tôi đã tố cáo sự căng thẳng trong tôi.

Lục Nguyên Đăng hoài nghi nhìn tôi, trong đôi mắt bùng cháy một ngọn lửa, dường như có thể chiếm đoạt tôi bất cứ khi nào vậy.

“Có đang nghĩ chuyện xấu xa gì mà mặt đỏ thành thế này rồi?” Đột nhiên anh ta cong miệng cười hỏi tôi.

Tôi trừng mắt nhìn anh, rõ ràng bởi tôi bị bỏ thuốc nên mới ra nóng nổi này mà. Hiện tại bản thân tôi còn đang hoài nghi, ánh mắt đó rất giống đang cười nhạo tôi.

Nhiệt độ trong xe quá thấp, thân thể tôi lại quá nóng.

Không gian nhỏ hẹp này khiến tôi không thể trốn tránh, chỉ có thể mặc anh ta ôm vào lòng, mà tay anh ta bắt đầu lần vào trong váy tôi...

“Này, anh buông tôi ra! Lục Nguyên Đăng, anh còn biết xấu hổ không hả?”

Chuyện này mất mặt gấp nghìn lần so với việc này sinh mối quan hệ với anh ta!

Có một vài chuyện như thế đã được định trước rồi vậy. Hai lần tôi bị bỏ thuốc đều ở trên xe của Lục Nguyên Đăng. Hoặc trải qua một lần rồi nên lần thứ hai cũng sẽ có cảm giác không hề gì. Nếu người giúp tôi giải thuốc là anh ta, vậy thì trong lòng tôi hình như cũng không quá dễ ý.

Hắn rằng Lục Nguyên Đăng biết tôi muốn gì, anh ta chỉ nhẹ nhàng nhìn tôi rồi nói: “Tôi sẽ không muốn cô trong lúc có mất ý thức đâu. Yên tâm, làm như vậy cô sẽ rất thoải mái.”

Tôi đang muốn phản kháng, nhưng động tác tay của anh ta còn nhanh hơn...

Lần đầu tiên tôi biết, hóa ra có thể làm cách này để giải thuốc.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhìn đáng vẻ của anh ta, có lẽ đã nhịn rất lâu rồi nhỉ.

Trong lúc đang do dự, Lục Nguyên Đăng đột nhiên ghé sát vào tôi, khàn giọng thì thầm vào tai tôi: “Ninh Khanh, làm tình nhân của anh nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Làm tình nhân của anh

Anh ôm tôi vào lòng, có lẽ giọng anh quá mức dịu dàng, cũng có thể thời khắc đó đầu óc tôi không tỉnh táo, thiếu chút nữa tôi đã cứ thế mà gật đầu rồi.

Nhưng tôi chợt bừng tỉnh lại.

Nếu tôi làm tình nhân của Lục Nguyên Đăng, vậy cả đời này tôi cũng không ngóc đầu lên được.

Tôi cuống quýt đẩy cửa xe, tụt xuống khỏi người Lục Nguyên Đăng.

Bởi động tác quá mạnh nên đôi chân tôi mềm nhũn, chặt vật khụy xuống mặt đất nhưng vẫn quật cường nói rằng: “Em không thể làm tình nhân của anh được. Rất cảm ơn anh hôm nay đã cứu em, em sẽ nghĩ cách trả ân tình này của anh, số tiền em nợ anh nhất định cũng sẽ trả. Nhưng chuyện si nhục bản thân mình, em không làm được.”

Tôi không biết nói như vậy có khiến Lục Nguyên Đăng tức giận hay không. Anh ta im lặng hồi lâu, điều này càng khiến tôi cảm thấy căng thẳng.

Anh ta khởi động xe, lúc đi qua tôi thì chợt dừng lại một chút.

Tôi biết, anh ta đang đợi tôi nói câu thay đổi ý định.

Cuối cùng thấy tôi không hề có ý định sẽ gật đầu, Lục Nguyên Đăng liếc tôi một cái rồi lái xe đi.

Người đàn ông này chẳng biết tốt xấu gì cả! Lại bỏ mặc tôi ở nơi hoang vu hẻo lánh này. Tôi phải quay về kiểu gì đây?

Không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của tôi, nên tôi chỉ đành gọi điện thoại cho Tống Trọng rồi nói anh ta biết vị trí của tôi, anh ta không hỏi gì nhiều liền đồng ý.

Trong lúc đợi Tổng Trọng đến, trời cũng dần dần tối rồi.

Anh ta xuống xe nhìn thấy tôi nhưng không dám đến gần mà chỉ đứng đó để hỏi: “Em không sao chứ?”

Tôi biết, ai nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của tôi cũng sẽ phát hoảng, trên người đầy bùn đất, quần áo còn bị Lục Nguyên Đăng xé nát nữa, mấy mảnh còn sót lại trên người vốn không giấu được sự tội tà này.

Tôi mỉm cười với Tổng Trọng: “Em không sao.”

Lúc này, anh ta mới tiến lại gần tôi, cởi chiếc áo khoác trên người ra quàng cho tôi nhưng không hề mở miệng hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với tôi.

Về tới nhà, Tổng Trọng sẵn sóc chạy đi mua đồ ăn cho tôi, tôi ăn xong liền quay về phòng mình.

Nhưng rất lâu tôi vẫn không thể chợp mắt nổi.

Trong đầu tôi toàn là những hình ảnh đã làm với Lục Nguyên Đăng trên xe, nhớ đến những dấu hôn chi chít trên người, tôi cảm thấy đến tận bây giờ da thịt mình vẫn nóng rực.

Rất lâu sau, cuối cùng tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Vừa sáng sớm, tôi đã bị đánh thức bởi một tràng gõ cửa dồn dập.

“Ninh Khanh, ra mở cửa đi.” Giọng nói còn chưa tỉnh ngủ của Tổng Trọng truyền tới từ căn phòng sát vách.

Tôi mặc váy ngủ đi ra cửa, vừa mở cửa liền nhìn thấy hai cô gái rất xinh đẹp.

Một người khoảng ba mươi tuổi có sự nhã nhặn của một người phụ nữ đã trưởng thành, còn một người xinh đẹp động lòng người chạc tuổi tôi, tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Hai người phụ nữ kia vừa nhìn thấy tôi, khuôn mặt lộ vẻ tức giận.

“Cô là ai?” Người phụ nữ trưởng thành lên tiếng trước tiên, khinh thường nhìn tôi.

“Ninh Khanh.” Tôi thật thà đáp lời.

“Cô và Tổng Trọng có quan hệ gì? Tại sao lại ở đây?” Người phụ nữ trẻ tuổi hơn một chút vội vàng truy hỏi.

Toàn thân cô ta là hơi thở kiêu ngạo, phách lối. Đột nhiên tôi không biết giải thích như thế nào, càng không muốn nói dối để rước họa vào người.

“Cô ấy ở nhà của tôi, các người thích ý kiến há?”

Giọng nói lười biếng của Tổng Trọng vang lên phía sau, tôi quay đầu lại nhưng chỉ thấy anh ta mặc một chiếc quần soóc đi ra. Tôi vội cup mắt lại, trong lòng thầm mắng, đứng là ở nhà của mình nên cứ tùy tiện như vậy.

“A Trọng.”

Hai người phụ nữ kia vừa nhìn thấy Tổng Trọng, thay đổi sắc mặt chỉ trong chớp mắt, muốn bao nhiêu dục dăng là có bấy nhiêu.

Còn Tổng Trọng cũng đi tới, ôm thẳng lấy eo tôi một cách thân mật, sau đó mờ ám nói vào tai tôi: “Cục cưng, sao em dậy sớm vậy?”

Rất hiển nhiên, lời này là nói để hai người phụ nữ kia nghe đó.

Tôi chột cứng đờ như đá đứng đó, không biết nên phản ứng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bùn nhão không muốn trát lên tường

Đây là tình huống gì vậy?

Nhìn dáng vẻ này, chắc có lẽ Tổng Trọng lại muốn lấy tôi ra làm bìa đỡ đạn đây mà. Chỉ là hai người đã tìm đến tận cửa này...

Người phụ nữ của anh ta ư? Làm gì có chuyện dễ gât vậy chứ?

“A Trọng, lần trước trong công ty có người gửi cho mẹ bức ảnh rồi nói rằng con đang thích một người phụ nữ rất rất tầm thường, mẹ còn không tin. Bây giờ con lại còn dẫn cô ta đến nhà ở chung? Uyển Uyển môn đăng hộ đối với con như vậy mà con không muốn, lại cứ nhất quyết thích kiểu con gái này là sao? Nào con có bị ủng nước không há?”

Người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút giận dưng dưng mắng Tổng Trọng, khi này bà ta vẫn luôn nhìn album. Tôi còn tưởng bà ta đang tìm kiếm gì, hóa ra là xem bức ảnh của tôi với Tổng Trọng.

Uyển Uyển trong lời của bà ta có lẽ là người phụ nữ trẻ tuổi kia. Mặc dù tôi biết bản thân mình không thể sánh với người ta nhưng mượn việc hạ thấp tôi để nâng cao giá trị của bản thân thì cũng hơi quá đáng rồi đấy.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Con cảm thấy Ninh Khanh rất tốt mà, vừa thông minh, vừa biết quan tâm người khác lại biết nấu cơm, đáng vẻ cũng đẹp nữa.”

Tổng Trọng nói xong, nhìn tôi với ánh mắt hài lòng.

Nhưng tôi lại đắm chìm trong chữ đầu tiên mà anh ta vừa nói ra, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Mẹ ư?

Người phụ nữ trẻ tuổi như vậy mà lại là mẹ của Tổng Trọng ư?

Tôi đã từng xem hồ sơ về Tổng Trọng rồi, anh ta cũng lớn hơn tôi khoảng một hai tuổi. Nhưng tôi không cho rằng, mẹ của anh ta đã sinh anh ta ra từ khi mười tuổi. Chỉ có thể nói, người có tiền có thể chăm sóc da rất tốt, thậm chí bốn mươi mấy tuổi mà nhìn như thể chỉ xấp xỉ tuổi của con cái họ.

Cùng là phụ nữ, mẹ tôi bốn mươi mấy tuổi nhìn như hơn năm mươi tuổi. Người ta năm mươi mấy tuổi nhìn như ba mươi tuổi, sự khác biệt này thực sự quá lớn rồi.

Còn mẹ Tổng Trọng ném cho tôi một cái nhìn đầy nặng nề.

“Thân là cổ đông của Tổng Thị, tôi chính thức thông báo cho cô biết, hôm nay cô không cần đến Tổng Thị làm việc nữa. Muốn dựa vào địa vị của đàn ông, cũng không nhìn lại xem thân phận của mình là gì?” Quả thực lời được thốt ra từ miệng của người phụ nữ cao quý kia nghe cũng vô cùng khó nghe.

Uyển Uyển đứng sau bà ta, khoe miệng cong lên nụ cười đắc ý.

“Nếu như mẹ dám đuổi việc cô ấy, vậy con đành phải đuổi việc cả công ty thôi. Gần đây trời bắt đầu lạnh rồi, quả thực không có chút động lực làm việc nào. Đến Bali chơi hai ba ngày cũng không tệ.”

Tay Tổng Trọng vẫn ôm eo tôi như trước, anh ta dẫn tôi ngồi xuống ghế sofa.

Mẹ anh ta và Uyên Uyên cũng đi vào cùng, sắc mặt hai người họ rất khó coi.

Mẹ anh ta trực tiếp ngồi xuống phía đối diện, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin nói với Tổng Trọng: “Con dám bỏ mặc công ty chỉ vì một đứa con gái ư? Xem ra cha con nói rất đúng, con đúng là bần nhão không trát nổi lên tường mà!”

Tổng Trọng mỉm cười một cách lười biếng, cả người ườn ra trên ghế sofa.

“Từ sáng đến tối chỉ biết nghĩ cách trát bần nhão lên tường, liệu có từng hỏi ý kiến của bần nhão chưa? Biết đâu bần nhão thích ở bãi lầy thì sao?”

Nói thật lòng, đáng về hiện tại của Tổng Trọng quả thực rất giống một vũng bần nhão, bởi mà anh ta nói ra khiến người ta ngẩn người, cũng khiến tôi không nhịn được mà muốn cười.

Hai người phía đối diện, sắc mặt không thể khó coi hơn nữa. Đặc biệt là mẹ anh ta, tức giận tới mức đứng bật dậy nói rằng: “Con ép mẹ tức chết thì con mới cam lòng đúng không? Mẹ còn nói muốn đến thăm con, thật không ngờ con lại nói với mẹ bằng cái giọng khinh khỉnh đó!”

Mẹ anh ta tức giận dùng dùng kéo Uyên Uyên đi ra ngoài, hình như Uyên Uyên không cam lòng rời đi như vậy, nhưng hết cách rồi nên chỉ đành đi theo mẹ của Tổng Trọng.

Cửa bị đóng lại “ầm” một tiếng, nét biểu cảm bất cần đời trên mặt Tổng Trọng lập tức biến mất.

“Anh khiến mẹ anh tức giận như vậy liệu có ổn không?” Tôi có chút lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, bà ấy chỉ làm bộ vậy thôi, cố ý dẫn Tô Thúy Yên đến đây. Bà ấy cũng không thích Tô Thúy Yên lắm, nhưng biết em ở đây nên mới tới chỗ anh ra oai. Anh cũng không đếm xuể, rốt cuộc anh và mẹ anh có bao nhiêu mối thù nữa.”

Anh ta đứng dậy khỏi sofa, về phòng rồi nhanh chóng mặc đồ chỉnh tề.

Bởi thời gian hơi trễ rồi nên tôi cũng không kịp ăn uống gì, vội vàng đến công ty cùng Tổng Trọng, đến công ty rồi mua chút đồ ăn làm bữa sáng luôn.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, Lục Nguyên Đăng liền gọi điện thoại tới.

Tôi có số điện thoại của Lục Nguyên Đăng nên cũng không cảm thấy kỳ lạ lắm. Nhưng anh ta có số tôi từ khi nào vậy? Hơn nữa, anh ta tìm tôi có chuyện gì?

Tôi nhìn Tổng Trọng đang nằm ngửa trên sofa phía đối diện rồi đi vào một góc nghe điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 26: Không phải chồng, là chồng cũ

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lười biếng của Lục Nguyên Đăng.

“Chuyện hôm qua anh đã điều tra rõ rồi, em biết ai làm không?”

“Là Mạc Hân đúng không? Ngoại trừ anh ta ra thì còn có thể là ai nữa?” Tôi lười biếng lên tiếng.

Gặp phải một tên chồng cũ như vậy, tôi quả thực rất bất lực.

Hình như Lục Nguyên Đăng cười nhẹ một tiếng, anh ta tiếp tục nói: “Em hiểu chồng em nhỉ!”

“Chồng cái gì chứ? Là chồng cũ.” Tôi nhấn mạnh.

Nói thật, tôi không muốn dính líu một chút nào với tên đàn ông Mạc Hân kia nữa.

“Vậy em định làm gì?” Lục Nguyên Đăng hỏi tôi.

Tôi biết, Lục Nguyên Đăng không phải nhân vật tầm thường, chỉ cần anh ta có một mệnh là có cách khiến Mạc Hân phải chịu khổ. Mà hiện tại, anh ta lại đang hỏi ý kiến tôi.

Tôi không biết tại sao anh ta lại có hứng thú với tôi, lại còn bằng lòng làm những chuyện này vì tôi nữa chứ. Nhưng Mạc Hân làm những chuyện này cho tôi, tôi đương nhiên cũng biết không có bất com nào để ăn như vậy.

“Hận như vậy thì phải làm thế nào?” Tôi nói như đinh đóng cột.

Nếu có thể, tôi thật sự hi vọng Mạc Hân bị ngồi tù rũ xương.

“Ừ.” Lục Nguyên Đăng nhẹ nhàng đáp một tiếng, coi như câu trả lời dành cho tôi.

Trái tim tôi cuối cùng cũng được thả lỏng.

Nghĩ đến không phải chịu sự quấy rầy của Mạc Hân trong khoảng thời gian dài, tôi cảm thấy cả người được thả lỏng.

Mà tất cả phải cảm ơn Lục Nguyên Đăng mới được.

“Cảm...”

Câu cảm ơn còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đột nhiên truyền tới giọng hờn dỗi của phụ nữ.

“Lục thiếu gia à, kéo khóa giúp người ta một chút đi, người ta không tự kéo được.”

“Tút tut” hai tiếng, điện thoại đã bị cúp rồi.

Tôi không khỏi hoài nghi, rốt cuộc Lục Nguyên Đăng đang ở đâu gọi điện thoại cho tôi. Lẽ nào vừa mới sáng sớm đã vội vàng nói cho tôi tin tức này từ chốn bình yên kia sao?

Tôi nên vui mừng chứ nhỉ? Dù gì anh ta cũng coi trọng chuyện của tôi như vậy.

Nhưng tôi không cười nổi, hơn nữa, trong lòng còn có một cảm giác chua xót. Tối qua anh ta còn bảo tôi làm tình nhân của anh ta, tôi không đồng ý, lẽ nào anh ta dẫn người khác về rồi ư?

Tôi không phải nàng thiếu nữ mới biết yêu, đương nhiên biết điều này đại diện cho thứ gì.

Suy nghĩ đó khiến tôi cảm thấy sợ hãi, tôi vội vàng tắt đầu, trút bỏ toàn bộ những suy nghĩ đáng sợ kia ra ngoài.

Lục Nguyên Đăng và tôi là hai con người thuộc hai thế giới, có lẽ tối đó tôi không nên lên xe của anh ta. Nếu như vậy, cũng sẽ không xảy ra sự việc như vậy trong ngày hôm đó.

Chỉ hy vọng sau khi giải quyết chuyện của Mạc Hân, giữa tôi và anh ta không xảy ra vấn đề gì nữa.

“Điện thoại của ai vậy? Nhìn đáng vẻ hồn vía lên mây của em, lẽ nào em thất tình rồi?”

Giọng nói của Tổng Trọng vang lên, tôi mới phát hiện không biết anh ta đã tỉnh dậy rồi nghiêng người nhìn tôi từ bao giờ rồi?

“Yêu còn chả yêu thì thất tình kiểu gì chứ?” Tôi liếc Tổng Trọng một cái rồi quay về vị trí của mình.

Đương nhiên anh ta không biết chuyện của tôi, tôi với anh ta cũng không thân thiết lắm nên cũng không cần nói cho anh ta biết những chuyện kia.

“Vậy em thấy anh thế nào? Có muốn yêu đương với anh không?”

Trên mặt anh ta hiện lên vẻ cà chớn, tôi tiếp tục trợn mắt nhìn anh ta: “Chẳng ra làm sao cả.”

Một playboy như anh ta, dù anh ta muốn chơi đùa, tôi cũng không dám đụng vào.

“Thật nhảm chán?”

Tổng Trọng bĩu môi, sau khi đứng dậy vươn vai thì anh ta ngồi xuống phía đối diện với tôi.

“Vậy em nói với anh chút chuyện thú vị nhé. Mười giờ sáng nay sẽ mở hội nghị cổ đông, một giờ chiều đến nhà máy ở Thành Đông để khảo sát, ba rưỡi chiều có hội nghị qua video với công ty FT của Mỹ. Sáu giờ tối có một bữa tiệc với đại diện của tập đoàn Cường Thịnh, chín giờ...”

“Được rồi, được rồi, không cần nói nữa, em thắng rồi.”

Tổng Trọng bắt lực bỏ ra bàn, bày ra đáng vẻ tuyệt vọng đáng thương.

Oắt con, còn không trị nổi anh sao!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đau dạ dày

Buổi chiều, tôi và Tổng Trọng cùng đến nhà máy khảo sát.

Bởi vì lúc trưa gấp rút hoàn thành một hồ sơ, cho nên đến cơm cũng không chú ý ăn, thì đã cùng Tổng Trọng sang bên Thành Đông.

Tổng Thị cũng có mắng làm về thiết bị điện, nhà máy chúng tôi phải khảo sát chính là linh kiện làm lạnh trong chế tạo tủ lạnh.

Tôi làm ở phòng thiết kế, những thứ này tôi cơ bản đều không hiểu. Tôi cũng không biết tại sao Tổng Trọng lại dẫn tôi đến chỗ như này, nhưng yêu cầu của ông chủ, tôi ngoài việc chấp nhận ra thì cũng không còn cách khác.

Chủ nhà máy vừa đi vừa giới thiệu cho Tổng Trọng những linh kiện này, tôi nghe mà chóng cả mặt, sắp bị thôi miên luôn rồi.

Quay đầu nhìn Tổng Trọng bên cạnh, so với tôi cũng không khá hơn chút nào, liên tục chớp vài cái.

“Chủ nhà máy, anh xem xem đây là chuyện gì?”

May mà quản lý xe có chuyện hỏi chủ nhà máy, chúng tôi mới có thể nghỉ ngơi một lúc.

“Chuyện nhảm chán như vậy, tại sao phải dẫn em đến?” Tôi hơi bất đắc dĩ nhìn Tổng Trọng.

“Chính vì nhảm chán nên anh mới gọi em đi, con người em rất thú vị, anh sẽ không thấy nhảm chán nữa.”

Tổng Trọng nói như lẽ đương nhiên.

Cái bộ dạng này của anh ta, tôi không nhịn được muốn đánh anh ta!

Tôi đâu có thú vị chứ, ngay cả Mạc Hân cũng nói con người tôi quá mức vô vị, thật không biết Tổng Trọng sao lại thấy tôi thú vị.

Tổng Trọng ngồi bên cạnh ngủ gà ngủ gật, tôi không phải ông chủ, tất nhiên không thể nhàn nhã như anh ta vậy được, đành phải ngồi bên cạnh nghe điện thoại giết thời gian.

Chợt, tôi thấy dạ dày quặn đau hai cái.

Xong rồi!

Tôi bị dạ dày, nhất định là buổi trưa không ăn nên dạ dày của tôi bây giờ bắt đầu biểu tình rồi.

Quả nhiên, gầy kế tiếp, tôi liền cảm thấy dạ dày bắt đầu đau thất lên.

Tôi khẽ kêu một tiếng, ôm chặt bụng co người lại ngồi trên ghế.

Tổng Trọng ở đối diện chợt mở mắt.

“Em sao thế?”

Anh ta đứng dậy, nhủu mày nói với tôi.

“Trưa không ăn cơm, nên đau dạ dày.” Tôi ừ ừ nói.

Cảm giác đau dạ dày, đúng là khó chịu quá. Cảm giác này giống như có một con dao đang khuấy đi khuấy lại, ngay cả thờ nhẹ cũng cảm thấy đau chết đi được.

“Em chưa ăn sao không nói cho anh, anh có thể để em ăn xong rồi mới tới.” Tổng Trọng oán trách, rồi qua điu tôi luôn.

Buổi trưa sau khi Tổng Trọng họp xong cùng đi ăn với các cổ đông, gần một giờ mới quay lại, đoán rằng tôi đã ăn cơm nên không hỏi tôi.

“Sợ làm lỡ công việc.”

Tôi thành thật mà nói.

Đau đớn nhiều lần hành hạ tôi, tôi đau đến ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có.

Tổng Trọng qua đờ lấy tôi, đầu tôi ra ngoài, vừa đi vừa quờ trách tôi: “Có bận đi chăng nữa thì em cũng phải ăn đã chứ, nếu như em đau dạ dày chết rồi, người khác còn tưởng rằng anh vì kiếm tiền mà ngược đãi nhân viên.”

Lời của anh ta khiến tôi không hiểu sao muốn cười, nhưng tôi đã không cười nổi rồi.

Bây giờ tôi thậm chí có ý tưởng muốn cắt dạ dày ra rồi ném đi, chỉ ít như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút.

Chủ nhà mấy bận xong thì chạy qua, cũng không biết xảy ra chuyện gì, thấy Tổng Trọng đi ra ngoài cũng qua giúp, tự làm tài xế đưa tôi lên xe.

Tôi đau đến thật sự không còn sức lực, nằm ghế sau co người lại nhắm mắt, trong lòng chỉ hy vọng nhanh chóng đến bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện, Tổng Trọng đăng ký cho tôi, nộp tiền phí. Sau khi bác sĩ kiểm tra, là bị viêm dạ dày cấp tính, cần phải nằm viện.

Tổng Trọng đi với tôi về phòng bệnh, lúc đi qua khoa sản, tôi chợt thấy Lục Nguyên Đăng và một cô gái đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tôi không phải người phụ nữ của anh

Bụng của cô gái hơi to ra, chắc là có thai ba bốn tháng.

Lục Nguyên Đăng đỡ cô ta, hành động cực kỳ cẩn thận.

Người phụ nữ này có quan hệ gì với anh ta? Là người phụ nữ trong điện thoại sáng nay sao?

Tôi không ngờ, lại gặp phải cảnh tượng như vậy, đầu óc loạn lên.

Theo bản năng, không muốn để cho Lục Nguyên Đăng thấy tôi.

Để tránh anh ta, tôi cũng thật sự không nghĩ được nhiều như vậy. Dứt khoát tựa đầu vào vai Tổng Trọng, tựa vào anh ta đi về phía trước.

Tôi dựa vào gần hành lang, bọn họ đi bên kia hành lang. Tuy nói là gặp mặt bất ngờ, nhưng chỉ cần tôi tránh là được, Lục Nguyên Đăng sẽ không phát hiện ra tôi.

Dù sao chúng tôi cũng không quen thân như vậy.

Khoảng cách mấy bước ngăn ngại với tôi mà nói, lại giống như trải qua 250 nghìn dặm dài đằng đặc. Lúc về đến phòng bệnh, đến chân cũng mềm ra.

Ồi, sao tôi lại hèn như vậy? Thấy Lục Nguyên Đăng thì tôi trốn cái gì chứ?! Lẽ nào vì tôi nợ tiền của anh ta?

“Anh đi mua ít cháo cho em, em uống nước đã rồi nằm, đợi lát nữa y tá tới truyền dịch cho em, có chuyện thì gọi điện cho anh.”

Tổng Trọng nói xong, liền đi ra ngoài.

Không thể không nói, Tổng Trọng tuy nhìn bề ngoài lẳng nhăng, nhưng thật ra vẫn rất chu đáo.

Sau khi uống cốc nước ấm, tôi thấy dễ chịu hơn một chút rồi nằm xuống giường bệnh nghỉ ngơi.

Tối qua không ngủ ngon, cộng thêm vừa rồi không còn sức lực, bây giờ tôi không ngủ không được.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân mạnh mẽ, nghĩ chắc là y tá tới, tôi không mở mắt.

Nhưng sau khi chợp mắt một lúc lâu, thì cảm thấy không đúng. Y tá tới rồi không phải là nên cầm kim truyền cho tôi sao, hơn nữa tiếng bước chân của y tá cũng không nên là tiếng giày da mới đúng chứ.

Mở mắt ra nhìn, thì ra là Lục Nguyên Đăng đang đứng cạnh tôi.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh ta không có chút biểu cảm nào, lại làm cho tôi cảm thấy cảm giác áp lực vô hình.

“Sao anh lại đến đây?” Tôi hỏi, theo bản năng tôi lùi lại phía sau.

Quả nhiên, vẫn bị anh ta phát hiện!

Hèn thì hèn! Nói chung cũng không biết tại sao mà tôi gặp Lục Nguyên Đăng đã thấy sợ.

“Em khó chịu chỗ nào?” Lục Nguyên Đăng trầm giọng hỏi tôi.

Anh ta đang quan tâm tôi sao?

Một câu nói, lại đủ khiến trái tim tôi thấy loạn.

Nhưng tôi ghét cảm giác như vậy, chán ghét tình cảm của bản thân dễ dàng bị người khác thao túng như vậy. Lục Nguyên Đăng như một cây thuốc phiện có sức hút trí mạng, khiến tôi cảm thấy nguy hiểm trí mạng.

Tôi là một người phụ nữ vừa ly hôn, vẫn nên cách xa đàn ông như vậy một chút.

Tôi lạnh lùng lướt qua Lục Nguyên Đăng, giọng rất lạnh nhạt: “Em khó chịu chỗ nào có liên quan tới anh sao? Chứ nợ không cần phải quan tâm đến sức khỏe của con nợ như vậy đâu.”

“Nhưng nếu bây giờ em chết rồi, ai trả tiền cho anh.”

Lục Nguyên Đăng nhàu mày nói.

Ờ này, có anh mới chết ngay bây giờ ấy, bà đây nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!

“Nói đến tiền em nhất định sẽ trả, anh rành thì đi mà quan tâm người phụ nữ của anh, đừng tới đây làm vướng mắt em!”

“Người phụ nữ của anh?” Lục Nguyên Đăng liếc nhìn tôi từ trên xuống dưới đầy ẩn ý.

Lượn đi, tôi mới không phải là người phụ nữ của anh!

Trong lòng như có một đám lửa không có chỗ trút ra, tôi quát Lục Nguyên Đăng: “Chính là người phụ nữ trong nhà anh sáng nay, còn cả người phụ nữ bụng to vừa rồi anh điu nữa, đã làm cha rồi, còn đến đây trêu chọc phụ nữ, anh đúng là cái thứ cặn bã!”

Lục Nguyên Đăng chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu.

Ánh mắt như vậy, khiến tôi rất lo lắng.

Anh ta có đánh tôi một trận không, hoặc là trực tiếp bắt tôi lập tức trả tiền?

Chỉ nghĩ thôi, đã cảm thấy căng thẳng rồi.

Một lát sau, Lục Nguyên Đăng chột cú người xuống nhích lại gần phía tôi, giọng nói truyền cảm nói nhỏ bên tai tôi.

“Em ghen à?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cô có thể hỏi bà xã của tôi

Nỗi máu ghen?

Tôi thực sự chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Tôi và Lục Nguyên Đăng chẳng có quan hệ gì, tôi ghen cái gì chứ?

Cho dù nỗi máu ghen, vậy cũng không tới lượt tôi.

Chỉ là, anh ta đột nhiên đến gần, làm rối loạn sự chừng mực của tôi.

Trái tim cũng không khống chế được mà đập mạnh dữ dội.

“Anh nghĩ nhiều rồi, em cũng quan tâm cuộc sống riêng của anh. Sự anh lại bất lực, sự ngày nào đó chết trên giường cũng không biết, dù sao em vẫn còn một khoản tiền lớn vẫn chưa trả anh.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh có bất lực hay không, em không phải rất rõ sao?” Đầu anh ta hướng về phía trước dưng nhẹ, lại cẩn nhẹ vành tai tôi.

Sự tiếp xúc thân mật này khiến cả người tôi run lên, cả người như điện giật vậy, không thể động đậy.

Mà lúc này, cơ thể của anh ta dường như đã kề sát với cơ thể tôi, nửa người trườn lên giường. Tuy nói tay anh ta đặt ở đầu giường chống đỡ phần lớn sức nặng của anh ta, nhưng vẫn như muốn đè chết tôi.

Tên đàn ông này sao lại nặng như vậy chứ?

“Anh tránh ra được không, em sắp bị anh đè chết rồi.” Tôi đẩy ngon núi này ra khỏi người, không chút động đậy.

Anh ta cười cười, không nói gì, người cũng không di chuyển.

“Anh này, anh đang làm gì thế?” Ngoài cửa, vang lên giọng nói nghiêm túc.

Tôi quay đầu nhìn, chị y tá bụng khay đứng ở cửa, về mặt nghi ngờ nhìn Lục Nguyên Đăng.

Cứu tình kia!

“Chị y tá, tên này là tên biến thái, nhanh đuổi anh ta đi!” Tôi vội vàng nói.

Rất lâu, y tá vẫn không đếm xỉa tới tôi.

Tôi nhìn sang mới phát hiện y tá nhìn chăm chăm Lục Nguyên Đăng không chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng mãi.

Thấy thế, chắc không phải là bị sắc đẹp của Lục Nguyên Đăng mê hoặc rồi chứ?

May mà Lục Nguyên Đăng cũng biết chú ý đến hình tượng của mình ở nơi công cộng, xuống khỏi người tôi, vuốt phẳng bộ âu phục rồi lại đứng sang bên cạnh.

Biểu cảm kia bình tĩnh như chưa xảy ra chuyện gì vậy.

Ồi chào, trước đây tôi tưởng rằng Hân Mặc như vậy đã là mặt người dạ thú rồi, bây giờ xem ra, so với Lục Nguyên Đăng thì chắc chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi!

“Chào anh, tôi phải truyền dịch cho bệnh nhân trước đã, phiền anh ngồi sang bên cạnh được không?”

Đến giọng của y tá cũng nhẹ nhàng hơn, so với vừa nãy như biến thành một người khác.

Lục Nguyên Đăng tiện tay cầm sổ khám bệnh của tôi, ngồi đáng hoàng bên cạnh mở ra.

Ánh mắt của chị y tá chốc chốc lại liếc về phía Lục Nguyên Đăng, tôi sợ cô ấy chọc kim tiêm lộn chỗ luôn mất.

Sau khi truyền dịch cho tôi xong, không nói với tôi một câu, chạy tới trước mặt Lục Nguyên Đăng, thẹn thùng nói: “Anh này, có thể cho tôi xin tài khoản Zalo của anh được không?”

Hay lắm, phụ nữ bây giờ theo đuổi đàn ông, thật đúng là trực tiếp gọn.

Lục Nguyên Đăng ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, nụ cười nhả nhện mà lịch lãm.

“Thật ngại quá, tôi không nhớ tài khoản Zalo của tôi, cô có thể hỏi bà xã của tôi.”

Nói rồi, tay chỉ chỉ sang tôi.

Bà xã?

Từ lúc nào mà tôi trở thành bà xã của anh ta rồi hả?

Vừa nhìn đã biết tên này muốn lấy tôi làm lá chắn! Tôi giống lá chắn lắm sao? Tổng Trọng làm như vậy đã đành, đến Lục Nguyên Đăng cũng như vậy?

Nhưng tôi không hề muốn giúp anh ta!

Tôi đang định bác bỏ thì chị y tá quay đầu nhìn tôi một cái, nói: “Không đúng, vị vừa rồi đi cùng cô ấy mới là chồng của cô ấy chứ, tôi thấy họ thân mật như vậy cơ mà.”

Cái này, tôi không định giải thích, chuẩn bị xem kịch vui.

Lục Nguyên Đăng cũng tỉnh bơ nói một câu: “Cô hiểu lắm rồi, đó không phải chồng cô ấy, chỉ là tài xế nhà chúng tôi thôi.”

“Anh nói ai là tài xế?”

Ngoài cửa vang lên giọng nói giận dữ của Tổng Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mọi người giúp nhau

Nhìn về mặt tức giận đứng ở cửa của Tổng Trọng, tôi chợt muốn cười.

Tổng Trọng này mặc dù lòng bông cà chón, nhưng kỳ thật tính tình nóng này thẳng tành ta lắm, không biết anh ta ở cùng Lục Nguyên Đăng sẽ tạo ra chuyện động trời gì nữa.

Y tá thấy hai anh chàng đẹp trai thì tuy hơi khó cử động, nhưng thấy tình huống không ổn, vẫn thông minh mà rút lui.

Để lại Tổng Trọng và Lục Nguyên Đăng ở đó, bốn mắt lờm nhau.

"Tổng giám đốc Lục, có thể lặp lại lời anh vừa mới nói một lần nữa không?"

Tổng Trọng đi tới, cầm đồ còn nóng hổi trong tay đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy rồi mở ra, mùi thơm của cháo trứng muối thịt nạc liền bay vào chóp mũi.

Tôi đói đã mãn, vội vã mở nắp lồng ra ăn. Khỏi phải nói, cháo này ăn chung với rau thơm, mùi vị thật sự rất ngon.

Còn về Lục Nguyên Đăng và Tổng Trọng, hai người đó muốn ra sao, tôi không có tâm trạng để ý tới!

"Tổng giám đốc Tổng, lúc cần kíp mọi người giúp nhau thôi mà, tôi tin anh cũng hiểu đạo lý này."

Lục Nguyên Đăng cười nhạt, đặt sổ khám bệnh của tôi qua một bên rồi đứng lên.

Nhìn bộ dạng này của anh ta, hình như phải đi.

Đi đi đi đi, đi nhanh lên!

Tôi khẽ nhủ trong lòng.

Chắc là suy nghĩ đến quan hệ hợp tác của hai công ty, Tổng Trọng cũng không nói gì, chỉ bắt đầu đi nhún nhún vai với Lục Nguyên Đăng, liền nằm lên ghế sofa.

Trước đây tôi cho rằng cái về lạnh nhạt của Cát Ưu đã rất khiến sợ rồi, giờ tôi mới biết, đó là bởi vì trước tôi không phát hiện Tổng Trọng mà lạnh nhạt thì ra sao.

Lục Nguyên Đăng có vẻ cũng coi Tổng Trọng như không tồn tại, đi thẳng tới bên giường của tôi, nói rằng: "Anh không phải người đàn ông tùy tiện."

Tôi cũng không biết tại sao anh ta phải nói như vậy với tôi, chẳng qua chỉ cảm thấy hơi buồn cười.

Anh ta là đàn ông kiểu gì liên quan gì đến tôi, làm gì mà phải nói với tôi?!

"Liên quan gì đến em!"

Tôi bủn rủn, chỉ chỉ chỗ cửa, im lặng ra lệnh đuổi khách.

Ở bệnh viện theo dõi cả đêm, cũng không có gì đáng ngại, Tổng Trọng liền mang tôi xuất viện.

Gió thổi hơi nhiều, tôi cảm giác hơi lạnh.

Hình như, bắt đầu giảm nhiệt độ rồi. Tôi mặc đồ cũng không dày, xem ra phải tìm lúc nào đó về nhà lấy quần áo mới được. Chỉ là vừa nghĩ tới sẽ đối mặt với cha mẹ, tôi đã cảm thấy hơi đau đầu.

"Lạnh không?" Tổng Trọng đi ở phía trước, chợt quay đầu hỏi tôi.

"Lạnh." Tôi gật đầu, nhìn áo khoác vest trên người anh ta.

Thông thường đàn ông hỏi như vậy, một giây sau chắc chắn sẽ khoác áo lên cho cô gái.

Nhưng hiển nhiên, tôi đã đánh giá cao Tổng Trọng, anh ta và sự lịch lãm, căn bản không dính gì tới nhau.

"Anh cũng lạnh, mau lên xe đi, trên xe có điều hòa."

Nói rồi, bước nhanh chạy tới chỗ cái xe.

Được rồi, coi như tôi tự mình tưởng bở.

Mấy ngày kế tiếp, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, tôi thật sự không có cách nào, hai giờ sáng về đến nhà cầm quần áo đi.

Dùng chìa khoá mở cửa, cha mẹ đang ngủ say trên ghế sofa. Tôi nhẹ nhàng từng bước đi vào bên trong, rất sợ phát ra âm thanh gì đánh thức bọn họ.

Trở về nhà mình còn làm như trộm cướp ấy, tôi cũng thật bó tay.

Điều khiến tôi ngạc nhiên chính là, trong phòng lại còn có một phụ nữ, nằm cùng Ninh Uy Phước trên giường.

Ha, thật đúng là coi đây như nhà mình, nhà tôi thuê mà mấy người bọn họ ở thích quá nhỉ!

Tôi cũng không muốn để ý tới nữa, chỉ muốn cầm đồ đạc rồi đi. Dù sao tôi chỉ nộp nửa năm tiền thuê nhà, tiền thuê nhà đến hạn, bọn họ tự mà nghĩ biện pháp, tôi sẽ không lo nữa.

Nương theo ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, tôi rón rén thu dọn quần áo của mình, có một cái váy ngủ tơ lụa tôi rất thích, lại tìm mãi không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Trái tim nguội lạnh

Đó là món quà mà tôi dùng khoản tiền lương đầu tiên kiếm được để mua, tiêu hết gần bảy triệu. Chất lượng rất tốt, mặc cũng rất thoải mái.

“Mẹ, mau bắt trộm!”

Trên giường chợt truyền đến âm thanh hét chói tai của Ninh Uy Phước.

Theo tiếng hô của Ninh Uy Phước, âm thanh rời giường của cha mẹ cũng truyền đến, đèn phòng khách cũng theo đó mà sáng lên.

Ngay sau đó, bước chân cha mẹ vội vàng đi tới.

Một người cầm chày cán bột, một người cầm giấy phơi đồ.

Mở đèn lên nhìn thấy tôi, mọi người đều sửng sốt.

“Về đây làm gì?” Mẹ nhìn tôi, vẻ mặt không vui vẻ chút nào.

Tôi hơi buồn cười, chẳng lẽ tôi nói này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của bọn họ sao?

Nhưng đây là nhà do tôi thuê, lương tâm của bọn họ có biết cắn rứt không vậy?

“Cô là ai?” Người phụ nữ nằm trên giường cũng lên tiếng, chống nạnh nhìn tôi căm tức.

Tôi cũng nhìn sang, vừa nhìn đã tức muốn ói máu.

Váy ngủ của tôi đang mặc trên thân người phụ nữ kia, nhìn thấy mà trong lòng vô cùng khó chịu.

Người phụ nữ này ít nhất cũng sáu mươi lăm cán, quần áo của tôi là size S, sắp bị cô ta mặc cho rách cả rồi. Cô ta mặc váy ngủ bó sát như vậy, không cảm thấy chật sao?

“Tôi còn chưa hỏi cô là ai, cô dựa vào cái gì mà mặc quần áo của tôi, mau cời ra cho tôi!”

Tôi tức giận không nhịn được, đi qua đó định đưa tay cởi quần áo cô ta ra.

Người phụ nữ vừa tránh đi vừa khinh thường nhìn tôi nói: “Thứ bà đây có là tiền, nếu không phải quên mang áo ngủ thì ai mà thêm mặc áo của cô chứ?”

Mẹ kiếp! Chiếm lợi từ người khác còn khoe mẽ!

Quả nhiên là ngu tầm ngu, mả tầm mả. Người phụ nữ của Ninh Uy Phước đúng là loại mặt dày mày dạn.

Có lẽ vì cô ta quá béo nên chỉ نه được chứ không tránh thoát, tôi bắt được cô ta, không chút nương tay mà lột bỏ quần áo.

Mẹ cũng hoảng lên, vội vàng lôi tôi ra nói: “Ninh Khanh, con đừng trách Tiểu Hứa. Mấy ngày nay con không về nhà, mẹ gọi điện thoại cũng không thấy con nghe, mọi người đều cho rằng con không trở về nữa cho nên mới để Tiểu Hứa mặc quần áo của con.”

Lời nói của mẹ khiến lòng tôi nguội lạnh.

Tôi không nghe điện thoại của bọn họ thì ý nghĩ đầu tiên phải là quan tâm xem tôi có làm sao không chứ? Sao bọn họ lại nghĩ đến việc tôi sẽ không trở về? Đương nhiên, tôi rất chắc chắn chỉ cần bọn họ ăn no mặc ấm thì thật sự chỉ mong cả đời tôi cũng không cần trở về đây luôn đây.

“Con lấy đồ xong sẽ đi ngay, về phần cái váy ngủ mặc trên người cái cô tên Tiểu Hứa kia con cũng không cần nữa, coi như là vứt rác đi!”

Nhưng mà trong lòng vẫn không thoải mái chút nào!

Tôi sắp xếp gọn gàng quần áo, sau đó nói với Ninh Uy Phước: “Em nên trở lại đi học, hoặc đi tìm việc làm đi, còn việc chi tiền thì chị sẽ không lo nữa đâu. Ngay cả bản thân em mà em cũng không tự nuôi nổi, lại còn đòi tìm bạn gái gì chứ?”

Ninh Uy Phước không phục, ngẩng đầu lên vênh vao nói với tôi: “Em đã tìm được việc làm rồi, chị bớt xem thường người khác đi!”

Nhìn dáng vẻ của nó, có lẽ đã thật sự tìm được việc làm. Tôi cũng không rành quan tâm xem nó tìm được việc gì, chỉ cần không phiền đến tôi thì tất cả mọi người đều vui.

Tôi cảm đồ đã sắp xếp gọn gàng đi ra ngoài, mẹ cũng đi theo sau lưng tôi.

Tôi trầm nghĩ, nếu như lúc này mẹ tôi nói một câu giữ tôi lại, hoặc nói xin lỗi với tôi thì có lẽ tôi sẽ tha thứ cho bọn họ. Tôi tuy mạnh mẽ cứng rắn nhưng cũng không ngăn nổi khát vọng từ sâu trái tim mình.

Nhưng cuối cùng tôi nhận ra tôi yêu cầu quá xa vời.

Mẹ đi theo sau lưng tôi, chỉ để đóng cửa mà thôi. Nghe thấy tiếng đóng cửa từ sau lưng truyền đến, nước mắt của tôi là chảy tuôn rơi.

Cái nhà này, có lẽ không còn quan hệ gì với tôi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vui sướng vì giải tỏa được nỗi lòng

Mang đồ xuống tầng, Tổng Trọng đã lái xe đứng dưới tầng chờ tôi. Tôi vốn không muốn để cho anh ta tới nhưng anh ta nói một cô gái hơn nửa đêm đi ra ngoài không an toàn chút nào, cố chấp muốn đưa tôi đi, tôi cũng không tiện từ chối.

Mà bây giờ, bộ dáng chật vật của tôi đã bị anh ta thu hết vào trong mắt.

Đem đồ bỏ vào cốp, sau đó tôi yên lặng ngồi vào ghế sau.

Tổng Trọng không lái xe đi ngay mà thấp giọng nói:

“Sao vậy? Có muốn nói gì với anh không?”

Khó có khi Tổng Trọng có bộ dạng nghiêm túc như vậy, trái tim tôi cũng theo đó mà mềm đi một chút...

Mấy ngày nay ở chung với nhau, tôi cảm thấy Tổng Trọng là người có thể tin tưởng được.

Hoặc là, từ trước tới nay tôi luôn che giấu tâm trạng, nên hiện giờ rất cần một chỗ để xả ra.

Tôi hít sâu một hơi, đem những ám ức về gia đình mà tôi phải chịu suốt mấy năm nay đều kể hết ra.

Đương nhiên, những chuyện liên quan đến Mạc Hân thì tôi không nói.

Không phải là tôi có ý muốn giấu giếm, nhưng tôi cảm thấy nói với người khác phải về đời sống tình cảm của mình thì hơi kì lạ.

Tổng Trọng không nói gì, lặng im nghe tôi kể, thỉnh thoảng còn nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng.

Không thể không nói, Tổng Trọng là người rất biết lắng nghe. Từ đầu tới cuối, anh ta không hề lộ ra vẻ thương hại với tôi, có lẽ anh ta cũng biết, nếu anh ta làm thế thì sẽ khiến cho tôi càng thêm khó xử.

“Sau khi nói xong, trong lòng có dễ chịu hơn chút nào không?” Anh ta cũng không nói với tôi mấy lời nhận xét đánh giá gì đó, chỉ đơn giản hỏi tôi một câu như vậy.

Sự quan tâm này giống như cử chỉ bình thường của hai người bạn.

Đơn giản nhưng dễ chịu vô cùng.

“Đi thôi, đi quán bar quẩy một trận!”

Trong lòng không thoải mái, chỉ muốn uống thật say.

“Không phải em dị ứng với rượu sao? Chẳng lẽ là giả?” Tống Trọng nghi ngờ hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, mở bình nước suối bên cạnh ra, thuốc mà Lục Nguyên Đăng mua cho tôi lúc trước cũng được lấy ra vài viên.

Uống thuốc và nước vào bụng, tôi cười nói với Tống Trọng: “Uống thuốc dị ứng xong thì có thể tùy ý một lần rồi!”

“Em đẹp, em nói gì cũng đúng!”

Tống Trọng cười một tiếng, đập chân ga, mang tôi đi thẳng đến NowFine.

Vừa đến cửa ra vào, tôi lập tức nhớ lại cảnh tượng trước đây tôi gặp Lục Nguyên Đăng.

Trời cao phủ hộ, ở nơi chuyên cung cấp thú vui tiêu khiển cho kẻ có tiền như thế này, tôi không hi vọng gặp lại Lục Nguyên Đăng lần nữa.

Tôi đi theo sau lưng Tống Trọng vào trong, trên đường đi đã đón nhận không biết bao nhiêu ánh mắt.

Đương nhiên, không phải bởi vì tôi xinh đẹp. Điều đó tôi vẫn tự mình hiểu được. Tuy đáng đáp tôi cũng được, nhưng trong quán rượu này có quá nhiều phụ nữ trang điểm tinh xảo, ăn mặc gợi cảm, tôi so với họ quả thật không có chút sức hấp dẫn nào.

“Sao bọn họ lại nhìn em chăm chăm thế?” Tôi hơi lo lắng kéo tay áo Tống Trọng hỏi.

“Có lẽ bởi vì gương mặt của em lem nhem như một chú mèo đó!”

Tống Trọng nhìn chăm chăm tôi một lúc, khóe miệng cố nén nụ cười.

Tôi kinh ngạc, vội vàng chạy tới phòng vệ sinh, nhìn hai vệt mắt bị nước mắt làm trôi mascara, lem nhem hết ra mặt, tôi thật sự khóc không ra nước mắt.

Chuyện này cũng phải trách Mặc Hân, sau khi kết hôn liền không cho tôi mua đồ trang điểm đắt tiền, làm hại tôi có cả đồng đồ trang điểm không chống nước. Lần này đúng là làm trò cười cho mọi người rồi!

Tôi vội vã dùng nước rửa sạch mặt mình, nhưng chán nổi không có nước tẩy trang. Sau khi rửa xong, tôi cứ có cảm giác là lạ.

“Thôi vậy, dù sao cũng đỡ hơn lúc này!”

Tôi an ủi mình dối câu, lau nước trên mặt, sau đó xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Rượu làm tăng thêm dũng cảm

Có lẽ bởi vì tôi đi quá nhanh, ở khúc rẽ đột nhiên đụng phải một người, hơn nữa còn là phụ nữ, bởi vì tôi cảm nhận được hai miếng thịt mềm mại.

Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Lôi Ân Ân.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, cô ta tới nơi này đảm bảo đến 80% là muốn quyến rũ người có tiền.

Loại hành động lợi dụng đàn ông như vậy, tôi không chê trách, cũng không đồng tình. Tôi đang chuẩn bị rời đi thì Lôi Ân Ân bất ngờ mở miệng.

“Cô đứng là giống như ruồi nặng, Lục thiếu gia ở đâu thì cô bám ngay vào đó!”

Lục thiếu gia?

Ý cô ta là Lục Nguyên Đăng cũng đang có mặt ở đây?

Quả thật là sợ cái gì thì cái đó tới. Tôi không muốn dây dưa thêm với Lôi Ân Ân, càng không muốn gặp phải Lục Nguyên Đăng để tăng thêm xấu hổ. Tôi lạnh lùng nói: “Cô muốn dựa vào Lục Nguyên Đăng để trèo cao thì tôi không có ý kiến, nhưng tôi không có chút hứng thú nào với anh ta. Đừng đem ý nghĩ của cô áp đặt lên người tôi!”

Tôi nói xong, đi lướt qua người cô ta, nhưng lại bị cô ta kéo lại, hung dữ trợn mắt nhìn tôi: “Nói một đằng nghĩ một nẻo, đúng là buồn nôn! Nếu cô không có hứng thú với Lục thiếu gia thì sao còn dây dưa không biết xấu hổ như vậy?”

Vừa định lên tiếng phản bác thì một cánh tay thon dài đã đặt lên vai tôi: “Cô hiểu lầm rồi, không phải cô ấy quyến rũ tôi, mà là tôi thích xuất hiện bên cạnh cô ấy!”

Bên tai tôi truyền đến một âm thanh trầm thấp êm tai, là tiếng của Lục Nguyên Đăng. Cảm nhận được hồ hấp ám áp của anh ta, tôi không tự chủ mà run rẩy, cũng ngã vào trong ngực anh.

Tôi nhìn thấy đáng vẻ kinh ngạc của Lôi Ân Ân, nhất thời tâm trạng tốt hơn một chút, dứt khoát tương kế tựu kế, áp sát thân thể vào người Lục Nguyên Đăng.

“Hừ! Cô chờ đó cho tôi!”

Lôi Ân Ân tức giận dậm chân một cái, đi ra ngoài.

Tôi vội vàng thoát khỏi lồng ngực Lục Nguyên Đăng, đồng thời duy trì khoảng cách nhất định.

“Anh là ôn dịch sao? Sao em phải sợ anh như vậy?” Âm thanh trầm thấp của Lục Nguyên Đăng vang lên, dường như có chút không vui.

“Tuy không phải ôn dịch, nhưng loại playboy giống như anh thì ai biết được có mắc phải bệnh gì không sạch sẽ hay không chứ?” Nói xong tôi liền tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.

Trở lại phòng VIP trên tầng hai, bên người Tống Trọng đã có thêm hai người phụ nữ ăn mặc gợi cảm, một trái trái một phải rót rượu cho anh ta.

Tôi yên lặng ngồi một bên, Tống Trọng vừa nhìn thấy tôi liền vội vàng đứng lên nói: “Cung à, có phải em không vui không? Anh gọi mấy người này đến giúp em giải tỏa đó, anh không để bọn họ dựa vào gần anh quá đâu. Nếu bọn họ có thể làm em vui vẻ, anh cho bọn họ thêm tiền được không?”

Nghe thấy có tiền, mấy người trong phòng đều sôi động hẳn lên. Uống rượu, chơi game, tôi rất ít khi chơi vui vẻ như vậy, đến tận khi chơi trò mạo hiểm hay nói thật, tôi xui xẻo rút trúng què mạo hiểm.

Một người phụ nữ rót rượu lúc trước cố ý thừa cơ làm khó tôi: “Cò đi sang phòng sát vách tìm một người đàn ông, bảo anh ta cởi quần lót ra cho cò đi!”

Tôi hơi ngờ ra, nhưng thua thì phải chịu. Tôi uống một ly rượu để tăng thêm lòng dũng cảm, nhanh chân đi đến phòng sát vách.

Vừa đẩy cửa ra, tôi đã thấy một người đàn ông vô cùng nhã nhặn ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm ly rượu, hai mắt tôi tròn tròn.

Dù cho ánh đèn mờ ảo, nhưng tôi liếc một cái đã nhận ra, người đàn ông đó không phải ai khác, mà chính là Lục Nguyên Đăng.

Bên trong phòng chỉ có một mình anh, anh ta đang cúi thấp đầu giống như suy nghĩ chuyện gì đó.

Anh ta không phát hiện ra tôi, tôi im lặng lúi về cửa ra vào. Đang chuẩn bị đóng cửa lại thì người phụ nữ cố ý làm khó tôi lúc này bỗng bất ngờ xuất hiện sau lưng tôi, đẩy tôi vào trong, đồng thời lớn tiếng nói: “Cò làm gì vậy? Bỏ cuộc giữa chừng sao?”

Quả nhiên, Lục Nguyên Đăng chú ý tới hành động bên này, quét mắt tôi, sau đó dừng lại trên người tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Anh không cần thể diện

“Nhanh lên! Mau cởi quần lót anh ta ra!”

Những người khác trong phòng đã tới đông đủ, nhưng lại không thấy Tổng Trọng, có lẽ đã uống say rồi.

Một đám người bắt đầu ồn ào, tôi đứng im tại chỗ, đám lao phao theo lao, chẳng lẽ tôi thật sự phải cởi quần lót của Lục Nguyên Đăng ra sao?

Tình huống xấu hổ như vậy khiến cho tôi muốn độn thổ. Chỉ thấy Lục Nguyên Đăng nhấp chén rượu, chậm rãi đi đến trước mặt tôi, trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Mọi người dần dần thấy rõ khuôn mặt của anh, trong phòng lập tức khôi phục lại sự im lặng. Sau khi biết là Lục Nguyên Đăng, mọi người đều kiêng kỵ thân phận của anh ta, không ai dám nói thêm gì nữa.

Lúc này, người khôi xướng kia ngai ngàng lên tiếng: “Chúng tôi đang chơi trò nói thật, cô ấy thua, tôi bảo cô ấy đến phòng sát vách cởi quần lót của một người đàn ông. Nếu như tôi biết trong này là tổng giám đốc Lục thì chắc chắn sẽ không nói như vậy...”

Lục Nguyên Đăng nghe xong dường như có điều suy nghĩ, lại chậm chạp không phản ứng.

Người khôi xướng nắm lấy cơ hội, dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người mau rời đi. Đang chuẩn bị ra về thì Lục Nguyên Đăng đột nhiên lên tiếng: “Có chơi có chịu, đã thua trò chơi thì sao có thể bỏ đi như vậy?”

Tất cả mọi người nghe xong lời này giống như nhìn thấy hi vọng, tất cả đều dừng bước, ở lại xem trò vui.

Lục Nguyên Đăng đúng là tên đại biến thái! Tôi oán giận nói thầm, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười gượng: “Thôi bỏ đi, dù sao tổng giám đốc Lục cũng là người có thể diện, sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy được.”

“Anh là người không cần thể diện!” Hần tiến đến bên cạnh tôi, thấp giọng nói.

“Tổng giám đốc Lục đã nói như vậy thì cô mau đi đi!” Người khôi xướng bắt đầu kiểm chuyện.

“Đúng đó! Cho chúng tôi xem thăm mỹ chọn quần lót của tổng giám đốc Lục đi!”

Một đám người xem trò vui ai nấy cũng hứng chí bưng bưng, khỏe miệng Lục Nguyên Đăng nở nụ cười nhìn chằm chằm tôi.

Đột nhiên, sau lưng tôi có người đẩy một cái, tôi ngã thẳng về phía Lục Nguyên Đăng, sau đó hai tay tôi nắm chặt ống quần anh.

“Nhìn em chũm động như vậy, không phải đợi ngày này rất lâu rồi chứ? Muốn cởi đồ lót của anh thì phải xem em có bản lĩnh gì đã!” Đinh đầu tôi văng lên âm thanh treu chọc của đàn ông.

“Tổng giám đốc Lục quả nhiên là người cởi mở!”

Có người bắt đầu nịnh nọt, Lục Nguyên Đăng chỉ cười cười khiến cho mọi người tưởng bầu không khí đã trở nên hòa hoãn một chút. Không ngờ Lục tổng lại thay đổi sắc mặt bất thường: “Chẳng lẽ mọi người muốn ở lại xem?”

Vừa dứt lời, căn phòng vừa chen chúc một đám người bỗng chỉ còn lại hai người là tôi và Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng thấp giọng nói với tôi: “Em cảm thấy, nếu em không hoàn thành trò chơi này thì bọn họ sẽ để em đi sao?”

Sẽ không! Tôi đã sớm biết đáp án, những người đó tuy đã ra khỏi phòng nhưng tất cả đều đang đứng ở cửa phòng chờ đợi.

“Cho nên anh chuẩn bị cởi quần lót cho em mang đi sao?” Tôi nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lục Nguyên Đăng đưa hai tay lên, rướn mày nói với tôi: “Em cứ ra tay đi, anh không phản kháng.”

Vừa này tôi bị rượu làm cho choáng váng mới có thể bất chấp hậu quả chạy tới đây. Hiện giờ tôi đã sớm khôi phục lý trí, loại chuyện này đương nhiên tôi không làm được!

“Luuu mạnh!” Tôi ghét bỏ lườm anh ta.

Lục Nguyên Đăng không hề bực: “Bây giờ em chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là mang quần lót của anh quay về tiếp tục chơi, hoặc là trực tiếp rời khỏi đây cùng với anh.”

Tôi nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của anh ta, dường như hiện giờ tôi cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Tôi quyết định bạo gan một lần, chết thì chết! Hai mắt tôi nhắm lại, hạ quyết tâm, tay run run đưa về phần dưới của Lục Nguyên Đăng...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tay anh hơi mỏi

Lần đầu tiên tôi chủ động cầm tay Lục Nguyên Đăng, đi theo anh ta ra khỏi New Fun. Xe anh ta đỗ ở bên tay phải, vừa vào cửa đã có thể nhìn thấy, chẳng hiểu sao lúc trước tôi lại giống như mù, không phát hiện ra vậy?

Đi tới cửa, bị gió thổi, men rượu trong người tôi đã bay đi nửa. Tôi đột nhiên có cảm giác hối hận vì đã rời đi cùng Lục Nguyên Đăng, đây không phải tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Lục Nguyên Đăng kéo tôi lên xe, nhưng không khởi động. Mà những người kia vẫn chưa từ bỏ ý định, bọn họ đứng ở cửa ra vào của New Fun len lén nhìn về phía tôi.

“Anh đừng nghĩ đến chuyện làm gì đó với em, em sẽ không đồng ý đâu.” Tôi nói rõ lập trường cho anh ta.

Có lẽ Lục Nguyên Đăng cảm thấy lời của tôi có chút buồn cười, anh ta lấy một điều thuốc ra châm lửa, tôi nhìn động tác của anh ta, không khỏi ngáy ngủ.

Lời của tôi bị nghẹn lại ở họng, nghe thấy anh ta nói: “Lục Nguyên Đăng anh xưa nay không thích làm nhất chính là chuyện cháy nhà hời của.”

“Anh nói hay thật đấy, chẳng phải lần trước ở khách sạn ...”

Tôi vô thức phản bác lại lời anh ta, nhưng nói được nửa chừng thì hơi ngại nên không nói tiếp nữa.

Lục Nguyên Đăng lập tức hiểu ý của tôi, anh ta lắc đầu nói: “Đêm hôm đó anh không làm gì em cả.”

“Không làm gì? Sao có thể chứ?”

Rõ ràng ngày hôm sau tỉnh dậy toàn thân tôi đau nhức, chân run đến mức không nhấc lên được. Nếu như không phải xảy ra loại chuyện đó với anh ta thì sao tôi lại trở thành như vậy?

Lục Nguyên Đăng dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi, ánh mắt sâu xa nhìn về phía tay phải của chính mình, nói: “Đêm hôm đó, tay anh hơi mỏi...”

Tay?

Chẳng lẽ, giống như ngày hôm đó ở trên xe, anh ta cũng dùng tay sao?

Tôi không biết tôi nên vui về hay đau buồn nữa. Đêm hôm đó, dưới tác dụng của thuốc, có thể nói là tôi vô cùng quyến rũ, thậm chí đã mất khống chế đến mức như vậy rồi mà Lục Nguyên Đăng vẫn nhìn được, không làm gì tôi.

Chẳng lẽ, tôi thật sự không thể làm cho đàn ông nổi lên hứng thú sao? Hay là anh ta và Mạc Hân đều bắt lặc như nhau?

Tôi bất ngờ bị ý nghĩ của mình dọa sợ, nhìn Lục Nguyên Đăng một lúc lâu, không biết nói gì.

“Anh nói rồi, anh có được hay không thì em cứ thử là biết, bây giờ em thay đổi ý định vẫn còn kịp đó.” Anh ta xoay đầu lại nhìn tôi, lời nói có chút mập mờ.

Ý trong lời của anh ta rõ ràng là muốn tôi làm tình nhân của anh ta!

Tuy tôi không hiểu vì sao anh ta lại tìm tôi, nhưng tôi sẽ không đồng ý: “Anh nghĩ nhiều rồi, em nợ tiền anh thì em sẽ trả, còn yêu cầu của anh thì nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Tôi quét mắt một vòng quanh xe anh ta, hỏi: “Xe này của anh bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm tỷ.” Lục Nguyên Đăng nhẹ nhàng nói ra.

Quả nhiên là thế giới của kẻ có tiền, tôi không thể hiểu nổi: “Cả xe mới có mười lăm tỷ, đi sửa lại mất sáu tỷ ba cơ à? Lừa em hả?”

Chỉ thấy anh ta cười khê, trực tiếp đưa qua vài tờ tiền lai, phía trên ghi rõ ràng từng chi phí: “Em nhìn kỹ xem, rốt cuộc anh có... lừa em không?”

Nói xong, Lục Nguyên Đăng đột nhiên xích lại gần, giọng điệu của câu nói sau cùng trở nên mập mờ, ánh mắt có chút xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Vẫn là mùi vị quen thuộc

Tôi bất ngờ bị ý nghĩ của mình dọa sợ, nhìn Lục Nguyên Đăng một lúc lâu, không biết nói gì.

“Anh nói rồi, anh có được hay không thì em cứ thử là biết, bây giờ em thay đổi ý định vẫn còn kịp đó.” Anh ta xoay đầu lại nhìn tôi, lời nói có chút mập mờ.

Ý trong lời của anh ta rõ ràng là muốn tôi làm tình nhân của anh ta!

Tuy tôi không hiểu vì sao anh ta lại tìm tôi, nhưng tôi sẽ không đồng ý: “Anh nghĩ nhiều rồi, em nợ tiền anh thì em sẽ trả, còn yêu cầu của anh thì nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Tôi bĩu môi nói, không muốn cùng anh ta tiếp tục chủ đề này.

Tôi nhìn chiếc xe một chút, tuy rất sang trọng, nhưng cũng không thể nào sửa một chiếc xe lại mất hơn sáu tỷ chứ? Không có vấn đề gì quá lớn, sao lại đắt như thế?

“Xe này của anh bao nhiêu tiền?” Tôi tùy tiện hỏi.

“Mười lăm tỷ.” Lục Nguyên Đăng nhẹ nhàng nói.

Tôi cảm giác, mười lăm tỷ trong mắt anh ta giống như ba trăm nghìn trong mắt tôi vậy. Hoặc là còn ít hơn nữa...

Quả nhiên, thế giới của kẻ có tiền không phải thứ mà người như tôi có thể hiểu được.

“Cả xe mới có mười lăm tỷ, sửa nó lại mất đến sáu tỷ ba? Anh lừa em sao?”

Lục Nguyên Đăng cười khê, lấy từ bên cạnh ra vài tờ tiền lai đưa cho tôi.

“Đây là tiền lai, em tự mình nhìn xem. Đây là xe nhập khẩu, chỉ riêng tiền sơn đã mất hai trăm triệu rồi, chưa kể sửa chữa lại thân xe, phí vận chuyển qua lại, còn rất nhiều loại chi phí khác mà em có xem cũng không hiểu được, nói chung anh không lừa em một xu nào đâu!”

Tôi cảm thấy tờ tiền lai kia lên xem, phát hiện đúng như Lục Nguyên Đăng nói, quả thật tốn nhiều tiền như vậy.

Một lúc sau, cả người tôi đều ừ ừ.

Xem ra, áo giáp chỉ còn nợ một chút tiền của tôi đã sụp đổ rồi.

“Tiền em sẽ trả lại anh, cảm ơn tôi nay đã giúp em, có rảnh thì em sẽ mời anh ăn cơm.”

“Chọn ngày không bằng hẹn ngay, hôm nay đi ăn luôn đi!”

Lúc đầu tôi chỉ tùy tiện nói thôi, ai ngờ Lục Nguyên Đăng lại coi là thật, còn đem cửa xe khóa lại, để cho tôi không có cơ hội chạy trốn.

Này, người đàn ông này sao lại xấu xa như thế chứ?

Tôi chỉ là một người dân lao động cực khổ, lại còn bị một kẻ có tiền như vậy chèn ép...

Chỉ là lời đã nói ra, nếu đổi ý thì không được tốt cho lắm.

Chỉ hi vọng anh ta không ăn đến mức làm cho tôi phá sản...

“Ăn gì vậy?” Tôi ôm chặt ví tiền của mình, nhỏ giọng hỏi.

“Nghe nói gần trường trung học đứng thứ hai trong thành phố có quán cơm rang khá được, tôi đó ăn đi!”

Lục Nguyên Đăng nói xong lập tức lái xe đi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội phản bác.

Chị là, cơm rang thì có thể tiêu hết bao nhiêu chứ? Chẳng lẽ anh ta xem thường tôi, cảm thấy tôi không có tiền?

Tôi cũng không muốn cùng Lục Nguyên Đăng tranh luận, bởi vì anh ta nhắc đến cơm rang, thật sự khiến cho tôi hơi thêm.

Hồi cấp ba tôi cũng học ở trường đứng nhì đó, bình thường rất thích ăn cơm rang của nhà hàng bên cạnh trường nó. Lúc đầu, trong nhà không cho tôi nhiều tiền sinh hoạt phí, hầu như một ngày ba bữa tôi đều ăn cơm rang, ăn nhiều thành quen, bình thường tôi còn được chủ hàng cho nhiều cơm rang hơn người khác. Tôi thường ăn buổi trưa một nửa, buổi tối ăn nốt nửa còn lại.

Nhắc đến cơm rang, tôi cảm thấy bản thân sắp rớt nước miếng rồi.

Khi đi đến nơi, ông chủ đã chuẩn bị đóng cửa.

Sau khi tôi và Lục Nguyên Đăng đi vào, ông ấy nhìn chăm chăm chúng tôi, dường như nhận ra tôi.

“Là cháu sao? Đã trưởng thành rồi, lại còn rất xinh đẹp nữa! Vẫn ăn như cũ sao?”

Tôi gật đầu, nhìn ông chủ dựa theo yêu cầu bình thường của tôi mà rang cơm, tôi bỗng nhiên muốn khóc.

Kỉ ức của những năm đó đột nhiên ủa về.

Lục Nguyên Đăng thoải mái ngồi phía đối diện, không có chút khó chịu nào, cho dù tiệm cơm này vừa nhỏ vừa bẩn.

Trong mắt tôi, công tử như anh ta mà có thể biểu hiện như vậy đã tốt lắm rồi.

Ông chủ bưng cơm lên, vẫn như cũ, là một phần cơm cực lớn.

Tôi lấy thìa xúc thử một miếng, vẫn là mùi vị giống như lúc đầu.

“Ngon không?” Lục Nguyên Đăng ngồi đối diện hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

Một giây sau, anh ta cũng cầm thìa lên.

Anh ta xúc một thìa, bỏ vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Câu chuyện nồi lẩu cay hai mươi nghìn

Lục Nguyên Đăng không ngại cái thìa tôi đã dùng, mặt tôi lập tức đỏ lên.

Ông chủ đứng bên cạnh nhìn, khước miệng che giấu ý cười, có lẽ ông ấy đã coi tôi và Lục Nguyên Đăng là một đôi rồi.

Tuy tôi cảm thấy dùng chung một cái thìa quá mức thân mật nhưng cũng hơi ngại, không dám bảo ông chủ cho tôi thêm một cái.

Lục Nguyên Đăng trả lại thìa cho tôi, tôi nhìn phần cơm còn lại một nửa, không ăn cũng không được, mà ăn cũng không được.

“Mau ăn đi, để nguội thì không ngon đâu!”

Ông chủ đứng bên cạnh thúc giục, không biết có phải ông ấy có ý hay không.

Nhưng tôi cũng không tiện làm trái ý ông chủ, chỉ có thể cúi đầu tiếp tục ăn, không dám nhìn biểu cảm của Lục Nguyên Đăng.

Cuối cùng, tôi vắt và ăn xong nửa phần cơm còn lại, tôi gọi ông chủ tính tiền.

“Hai mươi nghìn, đắt hơn trước bảy nghìn.” Ông chủ nhận tiền trong tay tôi, sau đó nói muốn trở về sớm với vợ con, tôi cũng không dám ở lại lâu, nhanh chóng cùng Lục Nguyên Đăng rời đi.

Đi hai bước, Lục Nguyên Đăng chợt hỏi tôi: “Em nghe chuyện nồi lẩu cay hai mươi nghìn chưa?”

Tôi đương nhiên nghe qua rồi.

Hon nữa, năm đó, phòng kí túc chúng tôi đã vì câu chuyện này mà cười hơn một tháng.

Anh ta đột nhiên nói với tôi chuyện này là có ý gì?

“Anh muốn nói gì?” Tôi bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nhìn Lục Nguyên Đăng.

“Anh muốn nói, anh cũng có thể lấy thân báo đáp, một đêm bao nhiêu lần cũng không thành vấn đề.”

Tiếng nói anh ta trầm thấp, lộ ra sự mê hoặc.

Lời nói không biết xấu hổ như vậy, sao anh ta có thể bình thản nói ra được?

Tôi lườm anh ta một cái, tức giận nói: “Em muốn về nhà, anh thích làm gì thì cứ tự nhiên.”

Nói xong, đúng lúc có xe đi qua, tôi đưa tay vẫy, mở cửa xe chuẩn bị đi lên.

Sau lưng lại truyền đến âm thanh của Lục Nguyên Đăng.

“Ninh Khanh, sẽ có ngày em tìm đến anh. Hon nữa, ngày này rất nhanh sẽ tới.”

Tôi không hiểu Lục Nguyên Đăng lấy đâu ra tự tin để nói lời này, chỉ coi như anh ta đang lên cơn điên nói lung tung mà thôi. Tôi không thêm đáp lại, trực tiếp lên xe.

Lúc về đến nhà, Tổng Trọng vẫn chưa về.

80% là sau khi anh ta uống say đã bị người phụ nữ nào đó mang về nhà rồi, dù sao anh ta cũng không lỗ, tôi cũng không tiện xen vào.

Cuối cùng, tôi tắm rửa, tẩy sạch mùi rượu trên người, trước khi đi ngủ, tôi uống thêm chút thuốc dị ứng. Dù sao ngày mai tôi cũng phải đi làm, không thể để nhan sắc bị hủy được...

Sáng hôm sau, tôi vừa đứng lên rời khỏi phòng đã thấy Tổng Trọng dần mặt ngồi trên ghế sofa.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Hôm qua anh uống say quá, không nhớ đã xảy ra chuyện gì...” Hai mắt anh ta vô hồn nói.

“Vậy sáng nay anh trở về bằng cách nào?”

“Sau khi anh tỉnh dậy đã thấy bản thân nằm trên giường lớn của khách sạn. Tuy chỉ có mình anh nhưng trên người không mặc gì cả, ga giường còn nhăn nhúm, 80-90% là hôm qua xảy ra chuyện!” Anh ta vô đầu bứt tai, nhưng cũng không nghĩ ra được gì.

“Yên tâm, đợi mười tháng nữa, không có người phụ nữ nào ôm con tôi nhận cha là được. Đi làm thôi!”

Tôi kéo Tổng Trọng lên xe, vội vã đi đến công ty, bắt đầu công việc của mình.

Khi tôi đang bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Tôi lấy qua nhìn, là mẹ tôi gọi tôi. Tôi còn tưởng rằng bà đã quên mất người con gái này rồi chứ?

Trong lòng tôi vẫn chưa buông bỏ được, vì vậy do dự một chút, sau đó vẫn ấn nút nghe.

“Ninh Khanh, không xong rồi, em trai con xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tôi không quen anh ta

“Nó thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không đi ra ngoài gây phiền phức cho con là tốt lắm rồi!”

Tôi lạnh lùng nói một câu.

Trong mắt tôi, đây chỉ là lí do mà cha mẹ dùng để vùi tiền từ tôi mà thôi.

Không nói đến việc tôi không có tiền, mà cho dù tôi có, tôi cũng không cho nữa.

“Lần này Uy Phước thật sự gây ra chuyện rồi. Con là chị của nó, cho dù thế nào con cũng nhất định phải cứu nó.”

Giọng điệu của mẹ thật sự rất gấp gáp, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi: “Nó lại làm sao? Phải nói rõ trước, nếu như muốn đòi tiền thì con không có đâu!”

Lúc này mẹ mới nói rõ tình huống cho tôi biết, vừa nói vừa khóc.

Thì ra Ninh Uy Phước tìm việc làm ở tập đoàn Lục Thị, loại công ty lớn như này mà chịu nhận nó thì đúng là phải thấp hương lễ tạ tổ tiên.

Nhưng nó lại là người mơ tưởng xa vời, muốn được một bước lên trời, bị công ty cạnh tranh dụ dỗ, tiết lộ bí mật dự án thiết kế của Lục Thị. Tuy nó không phải là nhân vật lớn, thông tin nó lấy được cũng chẳng tạo ra tổn thất gì nhiều cho Lục Thị. Nhưng bây giờ tập đoàn Lục Thị muốn kiện nó, tội danh gián điệp thương mại cũng không nhẹ.

“Con không làm ở tập đoàn Lục Thị, không có cách nào cả. Cho dù con làm ở Lục Thị thì cũng không tới lượt con lên tiếng.” Tôi nói thật lòng.

Khi con bé, Ninh Uy Phước gây ra một chút phiền toái thì tôi còn có thể giúp đỡ, nhưng những việc này thì tôi làm gì có khả năng nhúng tay vào?

“Sao con có thể mặc kệ được? Nó là em trai con đó! Con không giúp nó thì ai có khả năng giúp nó đây? Em trai con nói là con quen tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị, con không giúp thì ai giúp?”

Tôi quen biết tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị?

Trong những người tôi quen biết, chỉ có một người họ Lục.

Một người khiến cho tôi vừa nhìn đã cảm thấy sợ hãi.

Chẳng lẽ tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị là Lục Nguyên Đăng?

Nhưng cho dù là ai, phiền phức này tôi cũng không giúp nổi.

“Con không quen biết tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị, Ninh Uy Phước nghe tin đồn ở đâu vậy?”

Tôi hạ quyết tâm, kiên quyết không thừa nhận, ai ngờ mẹ lại nói: “Con đừng có chối, em trai con tận mắt nhìn thấy con lên xe tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị, cứ chỉ còn rất thân mật, sao con lại không có cách được chứ? Ninh Khanh, mau đi tìm hân ta đi. Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chỉ cần con dùng chút thủ đoạn thì nhất định có thể giúp em trai con!”

Lời nói của mẹ khiến cho lòng tôi như chìm xuống đáy biển. Cổ họng ngứa ngáy, khó chịu vô cùng.

Ý của bà rất rõ ràng, muốn tôi treo lên trên giường Lục Nguyên Đăng, nói vài câu nịnh nọt dễ nghe để tập đoàn Lục Thị không truy cứu trách nhiệm của Ninh Uy Phước nữa.

“Mẹ, Ninh Uy Phước là con trai của mẹ, mẹ lo lắng cho nó con cũng hiểu được, nhưng con cũng là con gái mẹ, mẹ có từng nghĩ cho cảm nhận của con không? Chuyện này con không lo được đâu, mẹ tự nghĩ biện pháp đi!”

Nói xong, tôi trực tiếp cúp điện thoại, trái tim cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Chuyện của Mạc Hân tôi còn có thể cho rằng mẹ là người cổ hủ, cảm thấy ly hôn sẽ có ảnh hưởng không tốt với tôi, hiện giờ xem ra hình như tôi lại tự tưởng bở rồi.

Từ đầu tới cuối, tôi chỉ là công cụ để bọn họ sống cuộc đời hạnh phúc mà thôi.

Bọn họ đã vô tình, vậy thì đừng trách tôi vô nghĩa.

Cùng lắm Ninh Uy Phước ngồi tù mấy năm là được, chuyện này coi như cho nó một bài học!

Chỉ là tôi cảm thấy đây đưa đến Lục Nguyên Đăng thì hình như chuyện không đơn giản như vậy.

Tổng Trọng thấy tôi nói chuyện điện thoại xong, lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tôi kể hết mọi chuyện cho anh, anh ta cũng tán thành cách làm của tôi, bảo tôi đừng nhúng tay vào chuyện này.

Buổi chiều, lúc tan ca, tôi trực tiếp bị mẹ ngăn lại ở cửa ra vào của công ty.

Bà vừa đến đã lập tức quỳ gối trước mặt tôi, khiến tôi không kịp trở tay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đó là vực thẳm không lối thoát

Người trong công ty đi ra ngoài thấy cảnh này đều tò mò dừng lại, muốn biết xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đứng ở đó, xấu hổ không chịu nổi.

Lần trước, hai người Mạc Hân và Phương Uyên tới công ty nào loạn đã khiến cho tôi bị sa thải, lần này không phải lại tái diễn bi kịch chứ?

Chỉ mới nghĩ lại thôi mà tôi đã cảm thấy sợ rồi.

Cũng may, Tổng Trọng phản ứng rất nhanh, mạnh mẽ kéo mẹ tôi lên, nói: “Đi à, có phải đi không thoát mái không, đứng cũng không vững nữa rồi. Để cháu đưa đi về nhà.”

Nói xong, mặc kệ mẹ tôi đồng ý hay không, anh ta trực tiếp kéo bà vào trong xe.

Không chỉ thành công giải vây cho tôi, còn tạo được hình tượng thương người.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn gì?”

Tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Cứu em con đi, mẹ chỉ cần con cứu em con là được. Mẹ cam đoan đây là lần cuối cùng. Chỉ cần con cứu nó, mẹ sẽ dạy dỗ nó thật tốt, không để nó phạm sai lầm nữa.”

Mẹ nhìn tôi, ánh mắt tha thiết, thái độ thành khẩn, nhưng một chữ tôi cũng không tin nổi.

Lời như vậy, bà đã nói cả trăm nghìn lần, nhưng chỉ cần con trai bà mở miệng, bà lập tức quên sạch sẽ mọi chuyện.

Chuyện này tôi đã trải qua một, hai lần. Nếu lần này tôi tin tưởng nữa thì thật sự đó sẽ là vực thẳm không lối thoát!

“Mẹ vẫn nên tìm người khác đi! Bạn gái nó không phải thái độ rất phách lối sao, nhất định rất có bản lĩnh, mọi người đi tìm cô ta giúp thì hơn.”

“Con đừng nhắc đến cô ta nữa, nếu không phải cô ta cứu bắt Uy Phước mua đồ cho cô ta thì cũng đâu xảy ra chuyện này. Hiện giờ Uy Phước xảy ra chuyện, cô ta lập tức phui sạch quan hệ, sau này cô ta có muốn gả vào Ninh gia chúng ta cũng không được.”

Thái độ của mẹ lần này và lần trước tôi gặp khác xa nhau một trời một vực.

Lần trước còn thân mật gọi Tiểu Hứa, chốc cái đã biến thành cô ta rồi...

“Mẹ, mẹ còn nhớ rõ lần trước người một nhà mấy người đối xử với con thế nào chứ?”

Tôi cười, trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, khó chịu vô cùng.

Nghe xong, sắc mặt của mẹ có chút bối rối, ngượng ngùng nói: “A Khanh, trước đây là mẹ không tốt, sau này mẹ sẽ không thế nữa. Chỉ cần con cứu em trai con ra thì chúng ta lập tức về quê, không tiếp tục quấy rầy con nữa.”

Điều kiện như vậy đúng là khiến cho người ta động lòng, nhưng nếu tin tưởng thì đúng là một kẻ ngốc.

Tổng Trọng không nghe nổi nữa, dừng xe lại, lạnh nhạt lên tiếng.

“Bà có biết là bà đang đưa con gái bà vào miệng cọp không? Con trai bà bị vào tù thì chắc chắn vẫn sống sót, nhưng trêu chọc vào Lục Nguyên Đăng, đối với Ninh Khanh mà nói thì đó là vực thẳm không lối thoát đó.”

Mẹ im lặng, không nói chuyện. Nhưng tôi biết, bà chỉ không biết nên phản bác lại như nào mà thôi, không phải bà thay đổi ý định.

Trước kia, tôi đã biết người đàn ông tên Lục Nguyên Đăng này rất đáng sợ, tôi chọc không nổi.

Nhưng từ trong miệng người khác nghe được đánh giá như thế, đây là lần đầu tiên.

Tôi cảm kích nhìn Tổng Trọng, anh ta cười với tôi, xuống xe mở cửa ra.

“Tôi là cấp trên của Ninh Khanh, cũng là bạn của cô ấy, mẹ bắt bà là mẹ cô ấy mới cho bà lên xe. Nhưng bà không coi Ninh Khanh là con gái, muốn đem cô ấy đẩy vào trong hố lửa thì thật xin lỗi, bà không xứng ngồi trên xe tôi!”

Nói xong, anh ta kéo mẹ tôi xuống xe, đi lên ghế lái, đóng cửa, lái xe đi.

Tôi nhìn xung quanh một chút, phát hiện đây rất gần chỗ mẹ tôi ở. Tổng Trọng để bà xuống xe, không có gì không ổn cả.

Chỉ là, mẹ luôn đuổi theo sau xe, theo chúng tôi chạy đến tận cửa nhà Tổng Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40: Khổ nhục kế

Tổng Trọng bảo tôi hạ quyết tâm, đừng để ý tới mẹ, tôi đồng ý làm theo.

Mẹ bị bảo vệ khu nhà cản lại, tôi và Tổng Trọng đi lên tầng. Điện thoại di động của tôi không ngừng reo lên, tôi biết mẹ đang gọi điện thoại cho tôi.

Tôi không nghe. Khi đi đến cửa ra vào, tôi nhận được tin nhắn của mẹ.

“Nếu con không giúp thì mẹ sẽ quỳ ở đây, đến tận khi con đồng ý giúp em trai con mới thôi.”

Chữ “quỳ” viết sai. Trình độ văn hóa của mẹ không cao, có thể nhầm ra tin nhắn như vậy có lẽ cũng tồn không ít sức.

Tôi đi đến cửa sổ nhìn, quả nhiên thấy mẹ quý gối trước công khu nhà.

Bảo vệ kéo mẹ nhiều lần, mẹ đều không chịu đi. Người đi qua đường dừng bước lại chỉ trỏ, mẹ cũng không bị lay động chút nào.

“Sao bây giờ?” Tôi quay đầu nhìn Tống Trọng, có chút luống cuống.

Lúc trước mẹ đã bị gãy xương, sau đó đi đứng không tốt lắm, nếu cứ quý như vậy, khẳng định là không ổn.

“Coi như không nhìn thấy. Nếu em mềm lòng thì mọi chuyện còn phiền phức hơn bây giờ nhiều. Đi nấu cơm trước đi.” Tống Trọng nói với tôi.

Tôi nhìn xuống dưới tầng một lúc lâu, sau đó thờ dãi đi làm cơm.

Cơm nước xong xuôi, vừa tắm rửa xong, tôi liền nghe thấy tiếng mưa rơi rào rào.

Trời mưa.

Tôi đi đến bên cửa sổ nhìn. Mẹ vẫn quý ở đó, ngay cả động đậy cũng không.

“Đừng xuống, Ninh Khanh, cuộc đời em luôn bị người nhà em sắp xếp, tốt xấu gì em cũng phải vì chính mình mà sống một lần. Tin anh đi, nếu em không đi xuống thì chẳng bao lâu nữa mẹ em sẽ rời đi.”

Tôi lại một lần nữa nghe lời Tống Trọng, ngoan ngoãn trở về phòng ngủ.

Chỉ là trong lòng luôn lo lắng cho mẹ.

Hạt mưa rơi vào bệ cửa sổ, vang lên tí tách. Có lẽ mẹ thấy trời mưa to quá thì sẽ trở về. Tôi tự an ủi chính mình như thế, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an, ngủ cũng không ngon, sáng sớm tinh mơ đã dậy.

Tôi không yên tâm đi đến bên giường nhìn xem, phát hiện mẹ vẫn quý ở chỗ cũ, sắc mặt tái nhợt, cả người lung lay sắp đổ, tôi nhìn mà cũng cảm thấy đau lòng.

Tống Trọng đi tới, nhìn dưới tầng một lúc, không nhìn được thờ dãi.

“Xem ra mẹ em còn cứng đầu hơn anh tưởng tượng. Cũng có thể thấy, trong lòng mẹ em rất coi trọng em trai em, cho nên mọi sự hi sinh của em căn bản đều không đáng giá. Nếu như lần này em thỏa hiệp, thì những chuyện như vậy sau này nhất định sẽ xảy ra rất nhiều...”

Lời của Tống Trọng tôi đều hiểu. Nhưng chuyện liên quan đến máu mủ tình thân thế này tôi không thay đổi được, nhìn mẹ chịu khổ, trong lòng tôi rất khó chịu.

Dưới tầng, thân thể mẹ lung lay ngã xuống đất, đã đánh vỡ phòng tuyến cuối cùng của tôi.

“Mẹ!”

Tôi không quan tâm được nhiều như vậy, trực tiếp chạy xuống tầng.

“Ninh Khanh, đừng xuống dưới, đây là khổ nhục kế.”

Sau lưng tôi vang lên âm thanh khuyên can của Tống Trọng, nhưng tôi đã không nghe lọt nữa.

Tôi nhanh chóng xuống lầu, chạy tới bên người mẹ.

Gương mặt tuyệt vọng của mẹ khi nhìn thấy tôi bỗng có biến hóa.

Bà gầy gù bỏ từ dưới đất lên, bắt lấy tay tôi.

“A Khanh, mau cứu em trai con, nó còn trẻ như vậy, cuộc đời không thể cứ như thế mà bị hủy đi.”

Tôi rất muốn nói, tôi cũng còn trẻ, chẳng lẽ cuộc đời tôi đáng bị hủy đi sao?

Nhưng thấy giọng mẹ khàn khàn, cái trán nóng rực, tôi không nói nên lời.

Tôi nhớ khi còn bé, có một lần tôi bị sốt, mẹ đã công tôi đi hơn mười cây để xem bệnh.

Trước khi em trai được sinh ra, mẹ cũng rất thương yêu tôi.

Trái tim tôi, cứ như vậy mềm đi.

Tôi khẽ cắn môi, gạt đầu với mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Lục nguyên đăng mở cửa

Tôi nghĩ, có lẽ thật sự giống như Tống Trọng nói, tôi đã tự đẩy mình vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng tôi không còn cách nào khác, trái tim tôi cũng làm từ thịt, mà tôi không thể tàn nhẫn hạ quyết tâm được.

Tống Trọng đã xuống lầu, cùng tôi đưa mẹ tôi đi bệnh viện.

Dù cho đã sốt tới bốn mươi độ, nhưng mẹ vẫn không quên nhắc nhở tôi phải cứu em trai.

Ninh Uy Phước trốn trong nhà, ban ngày cũng không đi đâu, cha tôi ở nhà chăm lo cho nó một ngày ba bữa.

Vừa thấy tôi, Ninh Uy Phước lập tức nhào tới, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng.

“Chị, nhất định chị phải giúp em! Nếu như chị không giúp thì em chết chắc rồi. Em không muốn ngồi tù! Em không muốn ngồi tù!”

“Em nói trước cho chị biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có phải em đi làm ở công ty của Lục Nguyên Đăng không?”

Ninh Uy Phước gạt đầu, vội vàng nói với tôi: “Đúng là em làm ở công ty của Lục Nguyên Đăng. Hứa Giai Ni là tổ trưởng của nhóm em, là cô ta ra hiệu cho em đem thiết kế dự án tiết lộ cho công ty Hoa An.”

“Em có chứng cứ gì không?”

Ninh Uy Phước lắc đầu.

Tôi cười lạnh một tiếng, nói: “Loại chuyện này cho dù em có chứng cứ cũng chưa chắc đã có thể bình an thoát tội, huống chi ngay cả chứng cứ em cũng không có, ai sẽ tin tưởng em đây?”

Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy chuyện này có gì đó rất kì lạ, cảm giác giống như Lục Nguyên Đăng cố ý đào hố cho tôi nhảy vào vậy.

Đêm hôm đó, anh ấy nói sớm muộn gì tôi cũng phải đi tìm anh ấy, có phải lúc trước anh ấy đã phát hiện ra chuyện này, cũng biết rõ quan hệ giữa tôi và Ninh Uy Phước rồi không?

Nhưng cho dù tôi biết đây là bẫy rập, tôi cũng chỉ có thể nhảy vào.

“Những chi tiết mà em tiết lộ ra ngoài cũng không tạo thành tổn thất gì nhiều cho công ty, nhưng bọn họ lại nhất quyết không buông tha, nhất định muốn đẩy em vào tù. Em biết giữa chị và Lục Nguyên Đăng có chút quan hệ, chị chắc chắn sẽ giúp được em.”

“A Khanh, con nhất định phải giúp em trai con một chút. Nó là con trai độc nhất chín đời Ninh gia chúng ta, không thể xảy ra chút sơ suất nào. Cái nhà này đều phải dựa vào con rồi.” Cha tôi ở bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa, khiến cho tôi buồn cười.

Có lẽ, tôi càng muốn khóc hơn.

Nếu không phải xảy ra chuyện này, tôi còn thật sự không biết bản thân lại quan trọng với cái nhà này như vậy.

Nếu không phải tôi còn có chút giá trị dùng thì e rằng bọn họ đều đã quên rằng có người con gái này đi.

Tôi cố nén nước mắt, trầm giọng nói với Ninh Uy Phước: “Chị muốn em cam kết, sau chuyện này, em và cha mẹ sẽ rời khỏi tầm mắt chị. Là người làm chị, chị sẽ nghĩ biện pháp tìm cho em một công việc ở thị trấn, tiền lương đủ để nuôi sống cả nhà. Mà mọi người cũng không được tiếp tục quấy rầy cuộc sống của chị nữa.”

“Được, được, được! Chúng ta đáp ứng!”

Cha và Ninh Uy Phước không hề nghi ngại, lập tức đáp ứng yêu cầu của tôi.

Cuộc nói chuyện này, tôi đã ghi âm lại, đề phòng bọn họ đổi ý.

Sau khi nói cho bọn họ biết mẹ đang nằm bệnh viện, tôi lập tức quay về nhà Tống Trọng, thay một bộ váy đồ gọi cảm.

Tống Trọng im lặng đứng bên cạnh nhìn tôi, không nói gì. Đến khi tôi ra tới cửa, anh ấy mới không kìm được lên tiếng.

“Ninh Khanh, việc này quá kì lạ. Công ty của Lục thị lớn như vậy, chuyện của em trai em, bọn họ hoàn toàn có thể âm thầm giải quyết, không cần náo loạn lớn như vậy. Có lẽ đây là bẫy rập của Lục Nguyên Đăng, thiết kế sẵn cho em nhảy vào. Nếu em đi, thật sự không thể quay đầu nữa. Anh có thể giúp em nghĩ biện pháp khác...”

“Cảm ơn anh, Tống Trọng. Lời nói hôm nay của anh, em sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.”

Tôi cười với Tống Trọng, kiên định bước ra cửa.

Nếu như đây là bẫy rập do Lục Nguyên Đăng thiết kế thì tôi vốn dĩ không có đường lui. Tôi trốn được mừng một, nhưng không trốn được ngày rằm. Tôi tin Tống Trọng có năng lực giúp tôi giải quyết chuyện này, nhưng tôi đã thiếu nợ anh ấy đủ nhiều rồi, không muốn làm anh ấy bị liên lụy thêm chuyện này nữa.

Thành phố Phùng về đêm thật sự rất đẹp.

Tôi dọc theo đèn đường rực rỡ, đi thẳng đến cửa nhà Lục Nguyên Đăng.

“Lục Nguyên Đăng, mở cửa.” Tôi đứng ngoài cửa, nhấn tin cho Lục Nguyên Đăng.

Nửa phút sau, cửa mở từ bên trong, Lục Nguyên Đăng bình tĩnh đứng trước mặt tôi.

Cánh tay thon dài duỗi ra, kéo tôi vào trong. Tôi cúi đầu nhìn tay anh ấy, một mảng màu đỏ thẫm, mùi máu tươi nồng đậm ập vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cô coi tôi là kẻ ngu sao

Tại sao lại có nhiều máu như vậy? Tôi giặt mình.

“Trên tay anh... nhiều máu quá...” Tôi ngượng ngùng nói.

“Tôi muốn cô!”

Anh ấy không để ý đến lời nói của tôi, ép tôi vào cạnh cửa, cả người dán chặt lên người tôi, hơi thở nóng rực phả vào mặt tôi, có mùi rượu rất dễ chịu.

Tôi không thích đàn ông uống rượu đến say say khướt, luôn cảm thấy người bọn họ có mùi rượu rất khó ngửi. Nhưng vì sao mà

ì vị trên người Lục Nguyên Đăng lại khiến tôi cảm thấy dễ chịu như vậy?

Ánh sáng trong phòng rất tối, ánh mắt Lục Nguyên Đăng sáng rực như hai ngọn lửa, nhanh chóng thiêu đốt tôi.

“Anh... anh uống rượu?”

Tôi nuốt nước miếng, co người lại, khấn trương nói.

“Ừm!” Lục Nguyên Đăng nhẹ nhàng lên tiếng, đôi mắt sâu thẳm cứ nhìn tôi như vậy.

Tôi định nói một câu để hòa hoãn bầu không khí khấn trương này, nhưng hình như bầu không khí càng thêm xấu hổ.

Lục Nguyên Đăng biết mục đích đến đây hôm nay của tôi, nếu không anh ấy cũng sẽ không ở nhà chờ tôi. Nhưng anh ấy không đề cập đến, tôi cũng không tiện nói.

Trước đó tôi còn thể thoốt nói rằng bản thân sẽ tuyệt đối không làm tình nhân của anh ấy, nhưng mới chỉ có hai ngày, tôi đã tự dưng mình tới cửa.

Tôi cảm thấy, bản thân tôi đúng là một trò cười. Những kiêu ngạo và tự tôn trước đây bây giờ đều rất đáng cười!

Nụ hôn nồng nhiệt của anh ấy cứ thế ập tới, tôi không có chút năng lực phản kháng nào, chỉ có thể mặc cho anh ấy dùng đầu lưỡi đẩy hương rượu xâm nhập vào trong khoang miệng tôi.

Nóng! Nóng quá!

Lần này tôi không bị hạ thuốc, nhưng cơ thể tôi vẫn nóng không chịu được.

Tống Trọng nói đúng, loại đàn ông như Lục Nguyên Đăng không phải người mà tôi có thể trêu chọc được.

Nhưng bây giờ, tôi đã không còn đường quay lại.

Tay anh ấy nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, sau đó trượt thẳng xuống, dừng lại ở ngực tôi, dùng sức xoa nắn. Máu tươi mang theo khí tức ấm nóng lưu lại trên da thịt tôi.

Trái tim tôi giống như ngừng đập.

Tôi theo bản năng co người lại, run rẩy nói: “Dừng... dừng...”

“Dừng cái gì?” Anh ấy dừng lại, dựa đầu vào cổ tôi, cười nhẹ.

Lời nói của tôi giống như bị chặn lại, không cách nào nói ra khỏi miệng.

Là chính tôi tự mình dang tôi cửa, hiện tại tôi lại nói dừng, có vẻ rất giống gái đi giả mồm.

Đây là lựa chọn của tôi, tôi chỉ có thể đồng ý tất cả.

Tôi nhắm mắt lại, không nói tiếp.

Bởi vì khăn trương nên cơ thể tôi không nhận được mà run rẩy.

Đột nhiên, tôi cảm giác được thân thể tôi như bị nhấc bổng lên.

Mở mắt ra nhìn, thì ra Lục Nguyên Đăng ôm ngang người tôi, trực tiếp mang tôi lên trên lầu.

Tôi nắm chặt vật áo sơ mi của anh ấy, cố gắng để nên sự khẩn trương trong lòng. Áo sơ mi bị tôi nắm đến nhăn nhúm, so với bộ dáng chinh tề ngày thường của Lục Nguyên Đăng đúng là một trời một vực.

Tiến vào phòng, anh ấy trực tiếp đặt tôi trên giường lớn, thân thể cao lớn đè lên người tôi.

“Ninh Khanh, tôi biết, cô nhất định sẽ đến!” Lục Nguyên Đăng nhẹ giọng nói.

Anh ấy nói như vậy, tôi càng thêm có cảm giác đây chính là kết quả do anh ấy mưu tính đã lâu.

“Lục Nguyên Đăng, chuyện này có phải là cái bẫy do anh bố trí không?” Tôi nhìn anh ấy, cuối cùng vẫn không nhận được, đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

“Chuyện gì cơ?” Anh ấy cười khê, dường như không hiểu tôi đang nói gì.

Nhưng tôi rất rõ ràng, anh ấy đang giả ngốc.

Tôi còn muốn hỏi thêm, nhưng thân thể của anh ấy dán lên người tôi, một tay xoa nắn chỗ mềm mại của tôi, một tay bắt đầu cởi quần áo tôi ra.

Tay anh ấy hơi lạnh, nhưng môi lại nóng hổi, giống như lửa nóng được châm lên trên từng tắc da thịt tôi.

Tim tôi đập nhanh hơn.

Lục Nguyên Đăng nói trước đây anh ấy chưa từng chạm vào tôi, nói cách khác, lần đầu tiên của tôi vẫn được giữ đến tận bây giờ.

Có lẽ, cũng chỉ có lớp màng mỏng kia mới là giá trị, khiến cho tôi có chút vốn để cùng anh ấy cò kè mặc cả.

Đề cho bản thân trở thành một món hàng, thật sự rất đáng buồn.

Nụ hôn của anh ấy đặt lên từng chỗ, từng chỗ trên da thịt tôi, một đường đi xuống, thẳng tới chỗ mẫn cảm nhất. Hai cánh tay anh ấy cũng không nhàn rỗi, tùy ý xoa bóp ở khu vực nhạy cảm của tôi.

Tôi nghe thấy hô hấp của anh ấy nặng dần. Thân thể tôi dưới sự treu đùa của anh ấy dần dần yếu đi, phần dưới chảy ra chất dịch đáng xấu hổ.

Dường như cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Lục Nguyên Đăng nhào lên trên, ưỡn người ra phía trước, sau đó đâm xuyên qua người tôi.

“Đau... Đau quá!”

Tôi đau đến mức cả người đều căng cứng, khu vực mẫn cảm cũng co rút nhanh hơn.

“Có...”

Lục Nguyên Đăng có chút sững sốt, nhìn tôi chăm chăm, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Là lần đầu tiên của cô sao?”

Đúng vậy.

Là lần đầu tiên của tôi.

Tôi tin tưởng Lục Nguyên Đăng đã sớm điều tra rõ ràng về bối cảnh của tôi, nhưng chắc chắn anh ấy không ngờ tới, một người phụ nữ kết hôn nửa năm lại vẫn còn là xù nữ.

Cho nên, biểu cảm vừa nãy của anh ấy mới bất ngờ như vậy.

Tôi không nói chuyện. Hoặc nói cách khác, tôi đã đau đến mức không nói được thành lời.

Tôi nghe người ta nói, lần đầu tiên thật sự rất đau. Nhưng tôi không ngờ, lại đau như thế này.

Đến bây giờ, động tác của Lục Nguyên Đăng đã dừng lại nhưng thứ to lớn của anh ấy vẫn nằm bên trong tôi, khiến tôi đau đớn.

Một giây sau, tôi nghe được tiếng cười lạnh của Lục Nguyên Đăng: “Sao cô có thể là xù nữ được? Hiện giờ đi đến bệnh viện làm một cái màng giả cũng không tốn bao nhiêu tiền!”

Lời của anh ấy giống như một xô nước lạnh dội lên đầu tôi.

Tuy nói hiện giờ màng trinh không phải thứ gì hiếm có, nhưng anh ấy nói như vậy vẫn khiến cho tôi cảm thấy chết lặng.

Thì ra trong mắt Lục Nguyên Đăng, tôi là một người như thế.

Tôi muốn giải thích.

Nhưng tôi cảm thấy, giải thích cũng dư thừa. Lần đầu tiên đều sẽ đỏ mặt, tôi có nói dối hay không, đợi lát nữa sẽ biết kết quả.

Tôi cười cười, không nói tiếp.

Sắc mặt Lục Nguyên Đăng âm trầm, không đợi tôi kịp thích ứng, lập tức hoạt động mạnh mẽ trong cơ thể tôi.

Tôi cắn chặt môi, cố gắng kìm chế bản thân không khóc trong hoàn cảnh nhục nhã này. Tôi giống như một con rối mất đi tri giác, theo động tác của Lục Nguyên Đăng mà nhấp nhô lên xuống.

Khoái cảm từng đợt, từng đợt ập tới, tôi giống như một chiếc thuyền cô độc, chìm nổi pháp phồng trên biển, nhưng mãi cũng không đến được bờ. Động tác của anh ấy giống như gió lốc mưa sa bao phủ lấy tôi, khiến cho tôi chìm đắm vào trong đó.

Một lúc sau, Lục Nguyên Đăng gằm nhẹ lên, bắn vào trong chỗ sâu nhất của cơ thể tôi, hoàn toàn lấp đầy tôi.

Mà tôi, tê liệt giống như một bãi bùn nhão, nằm im ở trên giường, ngay cả sức để xoay người cũng không có.

Anh ấy rút ra khỏi cơ thể tôi, ngồi ở mép giường mặc quần, sau đó nhìn lên giường một chút, cười lạnh.

“Khi tôi tìm cô, cũng không trông mong gì việc cô là xử nữ. Chỉ là cô đóng giả vùng về như thế để lừa gạt tôi, cô nghĩ tôi là kẻ ngu sao?”

Anh ấy hồ hững xử lý vết thương trên tay, tầm mắt rơi về phía dưới người tôi, tôi gắng gượng ngồi dậy, nhìn về chỗ chúng tôi vừa thân mật, tôi lập tức sùng sốt.

Trên giường đơn sạch sẽ vô cùng, một chút tạp chất cũng không có.

Ngay cả những thứ anh ấy vừa bắn ra vẫn ở trong cơ thể tôi, một giọt cũng không chảy ra ngoài.

Ông trời đúng là trêu đùa, tôi vừa mới đau đớn quần quai như vậy, nhưng trên giường lại không có vết máu nào.

Ánh mắt kinh thường đầy châm chọc của Lục Nguyên Đăng giống như một con dao nhỏ sắc bén, rạch nát tôn nghiêm của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ninh khanh, cô nghĩ mình là cái gì vậy

Tôi chạy thực mạng, chạy vào trong phòng vệ sinh, khóa trái cửa.

Thân thể tôi dựa sát vào cửa, trong lòng giống như bị tảng đá lớn đè nặng khiến tôi không thở nổi.

Là tôi nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản, tôi không nghĩ tới, vừa mới bắt đầu, vị trí bên cạnh Lục Nguyên Đăng đã không thích hợp với tôi rồi.

Tôi đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần ném tôn nghiêm của chính mình sang một bên, nhưng cuối cùng, tôi vẫn bị anh ấy chà đạp không chút thương tiếc.

Dưới thân có chất lỏng đục ngầu chảy ra, mang theo từng tia máu đỏ hồng.

Đương nhiên tôi biết, đây không phải tôi thối, mà là cột mốc đánh dấu tôi từ con gái biến thành đàn bà.

Thở dài một tiếng, đứng là nức cười.

Vết máu này đến bây giờ mới hiện ra, đối với tôi cũng còn ý nghĩ gì nữa đâu.

Chẳng lẽ lúc này, tôi lại kéo Lục Nguyên Đăng vào, để cho anh ấy nhìn sao?

“Ninh Khanh, có lẽ cuộc đời này đã là một câu chuyện cười rồi.”

Tôi cười khổ, đi đến phía dưới vòi sen, mở nước, cẩn thận kì cọ thân thể đầy mệt mỏi, cũng khiến vết máu rơi trên mặt đất từng chút một.

Những thứ không quan trọng này đều nên để nước cuốn trôi đi. Hiện giờ tôi chỉ muốn thông qua Lục Nguyên Đăng, giải quyết chuyện của em trai tôi mà thôi, những thứ khác tôi đều không nghĩ đến.

Không biết tôi ở bên trong tắm bao lâu, khi hơi nước mờ mờ tràn ngập phòng tắm, tôi cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Nhưng tôi không muốn ra ngoài, tôi không muốn đối mặt với ánh mắt dò xét của Lục Nguyên Đăng.

Chỉ ít, tôi nay không cần.

Cửa ra vào, vang lên tiếng đập cửa có tiết tấu, âm thanh của Lục Nguyên Đăng cũng theo đó mà truyền đến.

“Cô muốn ở bên trong bao nhiêu lâu? Tắm lâu như vậy, là cô chê bản thân cô không sạch sẽ, hay chê tôi không sạch sẽ vậy?”

Tôi giặt mình, luống cuống tay chân, không biết nên làm gì.

Trong lòng tôi cảm thấy may mắn, may là tôi vừa mới khóa trái cửa, nếu không Lục Nguyên Đăng có thể tiến vào rồi.

“Sắp... sắp xong rồi...”

Tôi nhẹ giọng đáp lại, chuẩn bị lấy khăn tắm để lau người nhưng đột nhiên bị trượt chân, té ngã trên mặt đất.

Gáy tôi đập mạnh vào sàn nhà, trước mắt tôi tối sầm, lập tức ngất đi.

“Ninh Khanh, Ninh Khanh, cô đang làm gì? Mau ra đây!” Âm thanh Lục Nguyên Đăng có chút không vui vang lên bên ngoài cửa.

Tôi muốn báo anh ấy đến cứu tôi, nhưng không hi vọng anh ấy nhìn thấy bộ dạng không mảnh vải che thân của tôi. Tuy vừa nãy, cái gì cần nhìn anh ấy cũng đều nhìn cả rồi.

Tôi vẫn còn ý thức, âm thanh xung quanh tôi đều nghe thấy, nhưng đầu lưỡi tôi giống như bị thắt nút, một chữ cũng không nói được, thân thể cũng mềm nhũn, không có khí lực.

Ông trời ơi, tôi xui xẻo như vậy sao?

Lục Nguyên Đăng ở ngoài cửa lại hô lên vài tiếng, mạnh mẽ gõ cửa.

Sau đó nhanh chóng yên tĩnh lại.

Tôi cho là anh ấy đi rồi, nhưng tôi nghe được tiếng cửa bỗng nhiên bị đá văng ra.

Một giây sau, Lục Nguyên Đăng xông tới.

Tôi có thể cảm giác được ánh mắt sáng rực của anh ấy nhìn chằm chú lên người tôi, da thịt tôi cũng nóng dần lên. Nhưng dù vậy, hai mắt tôi cũng không mở ra được, tôi hoàn toàn không biết giờ phút này Lục Nguyên Đăng có biểu cảm gì.

Thôi bỏ đi, không nhìn thấy cũng tốt, để tránh tôi chết vì xấu hổ dưới ánh mắt của anh ấy.

Lục Nguyên Đăng ôm tôi lên, tôi cảm giác dưới thân có cảm giác mềm mại, có lẽ anh ấy đã đặt tôi lên giường.

Một lúc lâu sau, tôi cảm giác đầu không còn choáng nữa, thân thể cũng khôi phục được chút sức lực.

Điểm chết người chính là trong thời gian đó, tôi hoàn toàn có ý thức.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, tôi không biết Lục Nguyên Đăng hiện tại có trong phòng hay không, hay anh ấy đã ngủ rồi.

Lặng lẽ mờ khế mắt ra, vừa vận đối diện với ánh mắt Lục Nguyên Đăng.

Anh ấy nhìn tôi, trên mặt không có chút biểu cảm nào, lại khiến cho tôi xấu hổ muốn chết.

Trên người tôi vẫn không có mảnh vải che thân nào, tuy trong phòng đã mở máy điều hòa nhưng tốt xấu gì cũng nên che chắn cho tôi một chút chứ?

Chẳng lẽ này giờ Lục Nguyên Đăng vẫn nhìn tôi như vậy?

Nghĩ đến đây, mặt tôi đỏ bừng lên, kéo kéo chăn, đắp lên người.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?” Tôi nghiêng đầu nhìn về một bên, muốn thoát khỏi chủ đề xấu hổ này.

“Về sau đừng tắm lâu như vậy, cửa sổ và cửa chính còn khóa kín, nếu tôi tới chậm một chút thì có lẽ cô đã đi châu trời rồi.”

Lục Nguyên Đăng liếc nhìn tôi, lạnh nhạt nói.

Nghe lời nói của anh ấy, có lẽ tôi trúng độc CO2 rồi.

Cũng may mọi chuyện vẫn ổn, không thì giờ tôi đã bay về Tây Thiên...

Điện thoại của Lục Nguyên Đăng reo lên, anh ấy nhận điện thoại, ngữ khí rất dịu dàng.

“Được, tôi biết, chờ tôi một lát, tôi sẽ tới ngay.”

Tôi cảm giác, đầu bên kia điện thoại hẳn là một người phụ nữ. Thì ra, anh ấy cũng sẽ dịu dàng với phụ nữ như vậy.

Là ai chứ? Là người phụ nữ bụng bầu ngày hôm đó nhìn thấy ở bệnh viện sao?

Trong lòng tôi dường như có chút gọn sóng, nhưng tôi rất rõ ràng, đây không phải chuyện tôi nên quản. Tôi và Lục Nguyên Đăng chỉ là nhu cầu thôi, không ai quản đến đời sống riêng tư của ai cả.

Mục đích tôi tới tìm anh ấy chính là vì chuyện của Ninh Uy Phước.

Tôi đang chuẩn bị lên tiếng nói chuyện của em trai với Lục Nguyên Đăng thì anh ấy đột nhiên đứng dậy nói với tôi: “Cô ngủ trước đi, tôi có việc ra ngoài một lát.”

“Tôi có việc muốn nói với anh.” Tôi vội vàng lên tiếng.

“Quay về nói sau.”

Anh ấy nói xong lập tức đi ra ngoài, mọi lời tôi định nói đều bị chặn lại.

Thôi bỏ đi, ngủ trước vậy. Dù sao anh ấy cũng không chạy mất, chờ anh ấy trở lại nói sau là được.

Tôi vừa định ngủ, điện thoại di động lại vang lên.

Là mẹ gọi tới.

“Ninh Khanh, sao rồi, mọi chuyện ổn thỏa chưa?”

Nghe giọng của mẹ, có lẽ là đã hạ sốt rồi.

“Con đã tìm Lục Nguyên Đăng, mẹ không cần lo lắng.” Tôi lạnh lùng nói.

Trong lòng, không có cảm giác gì, chỉ là đột nhiên thấy cô độc.

Người nhà của tôi, cho tới giờ cũng chưa từng quan tâm tôi sống có tốt không, quan tâm hàng đầu chỉ là tôi đem được lợi ích gì cho bọn họ mà thôi.

Mẹ cũng yên lòng, dặn tôi phải xử lý mọi chuyện ổn thỏa, sau đó mới cúp điện thoại.

Từ đầu tới đuôi, cũng không hỏi một câu liên quan đến tình hình của tôi.

Tuy tôi đã sớm dự đoán mọi chuyện sẽ như vậy, nhưng khi thật sự xảy ra tôi vẫn cảm thấy quá đau lòng.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng để cho bản thân không nghĩ đến những chuyện này nữa, một lúc lâu sau mới ngủ được.

Đến tận sáng hôm sau Lục Nguyên Đăng mới trở về, sắc mặt có chút mệt mỏi.

Tôi không rời khỏi giường, anh ấy trực tiếp nằm dài trên giường, ôm tôi vào ngực, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tôi còn chưa từng được người nào ôm ngủ như vậy, nhịp tim bỗng đập nhanh hơn.

“Không sao, không sao. Quen là được!”

Tôi tự nhủ vài lần trong lòng, cuối cùng mới cảm thấy lòng mình bình tĩnh hơn một chút.

Có lẽ, đây là thời điểm mà tôi nên nói chuyện liên quan đến Ninh Uy Phước.

“Chuyện của em trai tôi, anh có thể không kiện được không?” Tôi sợ hãi nói.

Anh ấy mờ mắt ra, im lặng nhìn tôi hồi lâu, sau đó cười lạnh nói: “Ninh Khanh, cô nghĩ mình là gì vậy? Tôi nói muốn giúp cô bao giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cô không đáng tiền như thế

Lúc này tôi mới sững sốt.

Hiểu rõ chính bản thân mình đã tạo ra chuyện cười gì.

Từ khi tôi bắt đầu bước vào nhà Lục Nguyên Đăng, anh ấy cũng chưa từng đồng ý sẽ giúp tôi.

Là tôi đơn phương nghĩ như vậy, nghĩ rằng anh ấy dẫn dụ tôi bước vào cái bẫy này thì nhất định sẽ giúp đỡ tôi.

Mà lời nói tuyệt tình lúc này của anh ấy đã khiến tôi hiểu ra, bản thân tôi ngay cả một món hàng cũng không bằng. Nói khó nghe một chút thì đây chính là miếng ăn đáng đến tận mồm, làm gì có người đàn ông nào cự tuyệt?

“Lục Nguyên Đăng, anh có ý gì?”

Tôi giãy giụa thoát ra khỏi ngực anh ấy, lại bị anh ấy mạnh mẽ đè lại, cần bản không thể dùng sức.

“Cố nói xem, tôi có ý gì?” Anh ấy nhàu mày nhìn tôi, hỏi lại tôi một câu.

“Anh biết tôi tới nơi này là vì chuyện của em trai tôi, tôi cũng vì giúp nó nên mới phải tìm tới anh, bây giờ anh như vậy là chơi tôi sao?”

Tức giận trong lòng tôi giống như bị đốt cháy lên.

Tôi cảm tức nhìn Lục Nguyên Đăng, thật sự muốn tiến lên xé rách khuôn mặt già nhân giả nghĩa kia.

“Ninh Khanh, cô có biết hành động của em trai cô đã khiến tập đoàn Lục Thị tổn thất hơn ba tỷ không? Tuy chút tiền đó đối với Lục Thị cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi. Nhưng cô thật sự nghĩ rằng cô đáng tiền đến mức đó sao? Ngủ cùng tôi một giấc mà lại có giá đến ba tỷ?”

Một câu nói nhất thời khiến cho tôi á khẩu không trả lời được.

Tôi đương nhiên biết giá trị của tôi không được ba tỷ, mười người như tôi cũng chẳng đáng giá đến mức thế. Mặc dù lời nói của Lục Nguyên Đăng sắc bén, nhưng nó cũng khiến tôi nhận thức được hành động của mình buồn cười đến mức nào.

Nhưng hiện giờ, tôi đã đi đến bước này, nếu Lục Nguyên Đăng không chịu giúp tôi thì tôi còn có thể làm sao?

“Vậy ý của anh... là sẽ không giúp tôi sao?”

Thân thể tôi cứng ngắc nằm trong lòng anh ấy, tuy thân thể người đàn ông này ấm áp nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương.

“Tôi cũng không nói như vậy.” Anh ấy xoay người, đè tôi dưới thân, dục vọng nổi lên, chạm vào khu vực mềm mại nhất của tôi: “Nếu như cô hầu hạ khiến tôi hài lòng thì không chừng tôi sẽ giúp cô. Mà tất cả chuyện này đều được quyết định bằng việc cô cố gắng hay không...”

Lục Nguyên Đăng vừa nói vừa thuận thế cỡi quần tôi ra, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong thân thể tôi.

Không có đạo đầu, động tác lại vô cùng thô bạo, sức lực của tôi từ hôm qua vẫn chưa khôi phục lại, thân thể vô cùng khó chịu, giống như sắp bị xé rách.

Động tác Lục Nguyên Đăng không chậm lại chút nào, ngược lại càng thêm mạnh mẽ, hung hăng tàn phá thân thể tôi.

Tôi không biết, có phải Lục Nguyên Đăng đối với mỗi người phụ nữ đều giống nhau, không thương hoa tiếc ngọc như vậy hay không?

Thân thể khó chịu đến cực độ, trong lòng cũng giống như có tảng đá lớn khó chịu vô cùng.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn phải giống như gái điếm, cố gắng phối hợp với người đàn ông trước mặt. Trong lòng, còn ôm một tia may mắn. Có lẽ chỉ cần tôi lấy lòng anh ấy, anh ấy có thể giúp tôi tất cả.

Tôi biết tôi ti tiện, nhưng tôi đã bị ép đi đến bước này, tôi thật sự không còn cách nào khác.

Tôi hít sâu một hơi, duỗi tay vòng lên cổ Lục Nguyên Đăng, thân thể cũng ưỡn về phía anh ấy.

Lục Nguyên Đăng giống như một con nường thú không biết mệt mỏi, thôn tính tôi từng chút, từng chút một. Dẫn tôi đi qua vài lượt cao trào, đến tận khi cả hai đều kiệt sức.

Khi tất cả mọi chuyện kết thúc, đã là giữa trưa.

Lục Nguyên Đăng chậm rãi mặc quần áo, thân ảnh cao lớn đưa lưng về phía tôi, âm thanh lạnh nhạt.

“Sau này cô sẽ ở chỗ này của tôi. Nếu như hầu hạ tôi tốt, chuyện của em trai cô, tôi đương nhiên sẽ không truy cứu nữa.”

Ở chỗ này?

Sao có thể?

Tôi lắc đầu, vội vàng nói: “Tôi không nhất thiết phải ở đây. Tôi cam đoan chỉ cần anh gọi, tôi lập tức sẽ tới.”

Nói ra lời như vậy, tôi cảm giác bản thân mình đã thấp hèn như một hạt cát...

Sao tôi có thể cùng anh ấy ở một chỗ được? Người đàn ông này chỉ ngẫu nhiên gặp mặt đã khiến cho tôi không thờ nổi. Nếu thật sự sớm chiều ở chung, tôi cảm thấy tôi sẽ phát điên mất.

Hơn nữa, hiện giờ tôi đang ở cùng với Tổng Trọng, làm giúp việc cho anh ấy, mỗi tháng ít ra còn có hơn ba mươi lăm triệu tiền lương. Chờ tôi trả hết tiền nợ cho Lục Nguyên Đăng, tôi có thể không dây dưa với anh ấy nữa.

Nhưng Lục Nguyên Đăng không chịu nể mặt, anh ấy xoay đầu lại, ánh mắt đen như mực đánh giá tôi.

“Cô cảm thấy cô có quyền lợi cùng tôi mặc cả sao?”

Tôi không có.

Tôi chấp nhận số mệnh!

“Chờ tôi về thu dọn đồ đạc.” Tôi lặng lẽ nói.

Đáp án này, dường như Lục Nguyên Đăng rất hài lòng.

Khỏe mới anh ấy nỡ một vụ cưới như hòa, đi tới đỡ bà vai tôi, dịu dàng nói: “Thế mới ngoan chứ. Cô chỉ có thể nghe lời tôi nói mới khiến tôi mềm lòng. Đồ đạc không cần thu dọn, tôi sẽ mua toàn bộ đồ mới cho cô.”

Nếu đổi thành người phụ nữ khác, có lẽ sẽ thích được nghe đàn ông nói chuyện bằng thái độ bá đạo như vậy.

Nhưng tôi không thích.

Thái độ hiện giờ của Lục Nguyên Đăng chính là bao nuôi tôi. Rõ ràng là quan hệ như vậy, nhưng tôi theo bản năng không muốn thừa nhận, cũng không muốn đổi mặt.

“Tôi nhất định phải trở về thu dọn, có nhiều thứ tiền cũng không mua được.” Tôi kiên định nhìn anh ấy, trong lòng hơi hồi hộp, không biết tôi tỏ thái độ như vậy liệu có chọc giận anh ấy không?

Trong bầu không khí khẩn trương khiến người ta hít thở không thông, tôi lên lút nhìn sắc mặt Lục Nguyên Đăng, hình như rất khó coi.

Xong rồi, nhìn bộ dạng này, có lẽ anh ấy sẽ không đồng ý.

Một lúc lâu sau, anh ấy mới trầm giọng nói: “Ăn cơm xong tôi sẽ đưa cô qua đó.”

Anh ấy nói xong lập tức xuống lầu, tôi đứng dậy đi tắm. Tôi không phải người có bệnh sạch sẽ, nhưng từ tối hôm qua, tôi bắt đầu cảm thấy mình rất bẩn.

Sợ bản thân lại tệ xiu trong nhà vệ sinh, tôi tắm không bao lâu đã đi ra.

Lục Nguyên Đăng ngồi trên ghế salon nghịch điện thoại di động, thấy tôi đi xuống, anh ấy hồ hững liếc tôi một cái.

Tôi nhớ trước khi xuống lầu anh ấy đã nói ăn com xong sẽ đi, nhưng nhìn trên bàn, tôi không phát hiện ra đồ ăn.

“Đồ ăn sáng...”

“Cô xuống bếp làm! Thời gian của tôi không có nhiều, nhanh một chút!”

Lục Nguyên Đăng không ngẩng đầu, đưa tay chỉ về phía nhà bếp.

Này, không phải tôi làm tình nhân sao? Không phải tình nhân chỉ phụ trách việc sống phóng túng mỗi ngày thôi à? Sao lại phải nấu com nữa?

Nhưng Lục Nguyên Đăng đã không cho tôi cơ hội lên tiếng.

Tôi bịu môi, bắt đầu đi xuống bếp, tùy ý làm hai bát mì, sau đó bung ra. Dù sao thời gian của Lục đại thiếu gia cũng không có nhiều, tôi không có tâm tư đi làm mấy món ăn hoa mỹ tính xào gì đó...

Cũng may, Lục Nguyên Đăng không bắt bẻ, chỉ im lặng ăn xong đồ ăn, sau đó lái xe đưa tôi đến chỗ ở của Tổng Trọng.

Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm, dựa vào tính cách thích đi phượt khắp nơi của Tổng Trọng thì tôi chắc chắn là anh ấy không có ở nhà. Thế cũng tốt, để tránh anh ấy thấy tôi và Lục Nguyên Đăng cùng một chỗ lại cảm thấy xấu hổ.

Điều khiến tôi bối rối hơn cả chính là Lục Nguyên Đăng biết tôi và Tổng Trọng ở cùng một chỗ. Liệu anh ấy có cảm thấy tôi và Tổng Trọng có quan hệ mờ ám khó nói không?

Tôi cảm giác, hình như tôi hơi sợ anh ấy hiểu nhầm.

Mà sự sợ hãi này đến cùng bắt nguồn từ cái gì, tôi càng sợ nghĩ tới hơn.

Sau khi đến dưới lầu, tôi nhanh chóng xuống xe.

Lục Nguyên Đăng đi theo sau lưng tôi, cùng tiến vào khu nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Anh ta không dám động tới cô

“Không phải anh không có nhiều thời gian sao?”

Tôi quay đầu, nghi ngờ hỏi anh ấy.

“Chuyện của tôi không tới lượt cô hỏi.” Anh ấy lạnh nhạt nói một câu, sau đó đi lên phía trước, đứng ở cửa nhà Tổng Trọng.

Vậy mà anh ấy lại biết cả vị trí cụ thể của nhà Tổng Trọng, là anh ấy lên lút điều tra hay là quen biết với Tổng Trọng đây?

Tôi cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không hỏi.

Vừa nãy anh ấy bảo chuyện của anh ấy không tới lượt tôi hỏi, nếu tôi lại lo chuyện bao đồng thì có lẽ sẽ chọc giận anh ấy.

“Đề tôi đi vào là được.”

Tôi mở cửa ra, sau đó nhanh chóng đóng lại.

Nhưng Lục Nguyên Đăng này không hành động theo lẽ thường.

Nếu tôi đề cho anh ấy vào, không phải tương đương với việc thả hổ về rừng hay sao? Còn về phần anh ấy có tức giận không, thì đề nói sau đi.

Vừa vào cửa, tôi đã thấy khuôn mặt bình tĩnh của Tổng Trọng ở ghế salon.

Tôi chợt thờ phào một hơi, cũng may tôi không cho Lục Nguyên Đăng đi vào.

“Em về rồi.”

Anh ấy đứng dậy, bỏ môi khẽ động, bộ dạng giống như muốn hỏi tôi chuyện gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể nhũn mày nhìn tôi.

“Em tới lấy đồ, sau này em không ở cùng với anh nữa. Tiền trước đây anh đưa cho em, em sẽ tính toán gửi trả cho anh, nếu anh coi như em vi phạm hợp đồng thì em có thể bồi thường tiền vi phạm.”

Tôi và anh ấy đều không nhắc tới Lục Nguyên Đăng, nhưng cả hai đều ngầm hiểu trong lòng.

“Đây là lựa chọn của em, anh tôn trọng cô.” Tổng Trọng nói với tôi.

Tôi gạt đầu, chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc thì cửa ra vào vang lên tiếng gõ cửa.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Lục Nguyên Đăng gõ cửa.

Tôi biết ngay mà, người này đâu có dễ đối phó như vậy.

Tổng Trọng nhũn mày lại, định cất bước ra mở cửa, tôi vội giữ chặn anh ấy, bịu môi nói: “Đề em, là Lục Nguyên Đăng đó.”

Dù sao Tổng Trọng cũng rõ ràng quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng, tôi cũng không cần phải che giấu.

Lục Nguyên Đăng dựa người ở cửa ra vào, gương mặt kiêu ngạo nhìn tôi.

“Mời vào.” Tôi cắn răng nghiền lợi nói.

Lông mày Lục Nguyên Đăng nhướn lên, đắc ý đi tới, dáng vẻ giống như người thắng cuộc, ngồi vào bên cạnh Tổng Trọng.

Tôi không biết sự kiêu ngạo trên người anh ấy từ đâu mà đến, tôi cũng không có tâm trạng đi hỏi, tôi chỉ đi thẳng về phòng mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cuộc đời thật sự giống như một bộ phim, thời gian gần đây tôi chuyển nhà giống như đi du lịch vậy.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tôi từ chỗ Mạc Hân chuyển ra ngoài thuê phòng, lại từ chỗ nhà thuê chuyển đến nhà Tổng Trọng. Hiện tại, lại phải dọn sang nhà Lục Nguyên Đăng.

Cũng may, vali quần áo của tôi cho tới bây giờ cũng không nhiều.

Thu gọn vào một vali, thêm một túi lớn, tất cả mọi thứ rất nhanh đã đóng gói xong.

Khi tôi đi ra, Tổng Trọng đã không còn ở phòng khách nữa.

Nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy được bóng dáng của anh ấy.

“Đi thôi.”

Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt nói một câu, sắc mặt dường như có chút không vui.

Tôi đương nhiên biết vì sao anh ấy lại đột nhiên dờ chừng như vậy. Đành ông đều như thế. Cho dù anh ấy ta không thích bạn, bạn cũng không được quyền quan tâm người khác.

Tôi đơn giản đáp lại một tiếng, sau đó mang theo vali đi ra ngoài.

Tổng Trọng không ở đây cũng tốt, tôi cũng không biết làm sao tạm biệt anh ấy.

Vali tuy không lớn nhưng bên trong có máy tính, còn có một đồng hồ đặc thượng vàng hạ cám, cho nên vẫn rất nặng.

Nếu Lục Nguyên Đăng là người lịch sự, thấy tôi xách một môi như vậy, nhất định sẽ giúp đỡ một chút.

Nhưng hiển nhiên, anh ấy không phải.

“Tôi đưa cô về trước, cô ở nhà chuẩn bị cơm trưa chờ tôi trở lại.” Anh ấy nói một câu, sau đó lên xe.

Tôi cố hết sức đem đồ vật xách lên xe, toàn bộ quá trình, Lục Nguyên Đăng đều im lặng ngồi một bên, không có chút ý định giúp đỡ nào.

Hiện giờ coi như tôi hiểu rõ rồi. Anh ấy muốn tôi làm tình nhân, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới việc bao nuôi tôi. Cũng may, từ nhỏ tới giờ tôi cũng không phải là người có số mệnh được nuông chiều.

Lục Nguyên Đăng đưa tôi về biệt thự xong thì lập tức rời đi, tôi ở trong căn biệt thự to như vậy cảm thấy rất hoảng loạn, giống như bản thân đang nằm mơ vậy.

Mẹ lại gọi điện thoại tới, không hề nghi ngờ gì, nhất định là lại hỏi chuyện của Ninh Uy Phước.

Tôi tùy tiện đáp qua loa vài câu, sau đó tắt điện thoại.

Không biết Lục Nguyên Đăng thích ăn gì, tôi lấy vài nguyên liệu thích hợp trong tủ lạnh để làm đồ ăn.

Khi xào rau, Lục Nguyên Đăng trở về, đi thẳng vào trong bếp, lấy từ tủ lạnh ra một chai nước.

“Hôm nay ăn gì vậy?”

Anh ấy thuận miệng hỏi một câu, sau đó chính bản thân anh ấy cũng rất sững sốt.

Có lẽ chính anh ấy cũng không phát hiện ra, lời nói thuận miệng vừa rồi của anh ấy thật sự giống như chồng nói chuyện với vợ.

Khi tôi và Mạc Hân vừa kết hôn, mỗi lần trở về anh ta đều hỏi tôi như vậy.

Tôi lập tức nhớ đến Mạc Hân, lúc này tôi mới phát hiện tôi còn chưa hỏi xem chuyện của Mạc Hân xử lý như thế nào.

“Chuyện của Mạc Hân giải quyết sao rồi?”

Tôi vừa đảo đồ ăn trong nồi, vừa nói.

Cửa tủ lạnh bị đóng sầm lại, anh ấy xoay đầu nhìn tôi, lông mày nhíu lại, cười lạnh nói: “Sao? Bây giờ vẫn còn đang nghĩ đến người chồng trước à?”

...

Mẹ kiếp, người đàn ông này có bị bệnh không?

Tôi chỉ hỏi một câu như vậy thôi, tôi trêu chọc anh ấy chỗ nào chứ?

Anh ta là ông chủ, ông chủ, nhin, nhin, nhin!

Tôi âm thầm nói với chính mình vài lần, sau đó mới nhin xuống, không xúc động gây sự với anh ấy.

“Tôi chỉ sợ anh ta lại đến tìm tôi gây phiền phức thôi, không có ý gì khác.” Tôi bất đắc dĩ nói.

Sắc mặt Lục Nguyên Đăng hòa hoãn hơn một chút, khẽ cười: “Cô cũng không nhìn thử xem bây giờ cô là người phụ nữ của ai, hiện tại anh ấy ta không dám động tới cô!”

Người phụ nữ gì chứ? Chỉ là một tình nhân bé nhỏ không thể lộ ra ngoài ánh sáng mà thôi!

Tôi thầm nói trong lòng, sau đó mang đồ ăn đã xào chín bụng qua.

Tôi không ở cùng một gian phòng với Lục Nguyên Đăng, mỗi đêm hoan ái xong, anh ấy sẽ cho tôi trở về phòng của mình để ngủ.

Không ngủ cùng một chỗ với anh ấy, tôi cảm thấy khá vui vẻ thoải mái. Chỉ là lúc anh ấy ở trên giường, dùng phát điên lên là tốt rồi. Mỗi sáng sớm tôi đứng dậy đều cảm thấy hai chân không phải là chân mình nữa.

Lúc đầu, tôi thật sự cho rằng Mạc Hân không dám đến tìm tôi gây phiền phức.

Nhưng hình như, tôi đánh giá hơi thấp tâm lý điên cuồng vụn vụn của anh ta.

Chủ nhật, Lục Nguyên Đăng đi công tác, một mình tôi thu dọn rất lâu, sau đó mới đi làm.

Đương nhiên, cho dù anh ấy ở đây, tôi cũng không trông mong gì vào việc anh ấy có thể đưa tôi đi làm.

Vừa đi tới, đã đối mặt với một khuôn mặt đầy phẫn nộ.

Mạc Hân!

Mấy ngày không gặp, anh ta đen hơn không ít, bộ dạng cũng rất chật vật. Ngày bình thường, tốt xấu gì anh ta cũng được coi là áo mũ chỉnh tề, bây giờ lại là mặt mũi lấm lem, quần áo tả tơi. Những ngày này có chuyện gì xảy ra với anh ta tôi đều không biết, nhưng sát khí trong mắt anh ta đã dọa tôi sợ chết khiếp.

Tay phải anh ta cầm một con dao gọt hoa quả. Vừa nhìn thấy tôi, tay cầm dao của anh ta bỗng nắm chặt lại.

“Anh tới làm gì?”

Theo bản năng, tôi dùng túi che lại vị trí tim mình, lùi về sau mấy bước.

Loại người điên như thế này, tôi không thể trêu vào, chỉ có thể tránh.

Tôi chỉ lo lùi về sau, căn bản không chú ý tới đằng sau tôi còn có người.

Ánh sáng trong mắt Mạc Hân sáng lên, ngay sau đó, tôi cảm thấy bên hông truyền đến cảm giác đau đớn.

Tôi quay đầu, lập tức thấy được khuôn mặt cười lạnh của Phương Uyên. Cúi đầu xuống, thấy trong tay bà ta cầm một con dao, không lệch chút nào, đâm thẳng vào vị trí thận của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tôi là cô

Lòng tôi lập tức mắng mình đen đui.

Tôi cẩn thận như vậy mà vẫn đụng phải hai mẹ con nhà này.

Quả nhiên, lời nói và việc làm mẫu mực của người lớn rất quan trọng. Tính cách vận vẹo như thế của Mạc Hân hơn phân nửa là bị Phương Uyên mua dâm thấm dất.

Ngược lại đau đớn lại khiến tôi tỉnh táo, tôi biết tôi không thể có chuyện gì, cũng không thể để hai mẹ con này nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được.

Dưới lầu vừa hay là một góc chết, hành động của bọn họ không ai thấy, tôi rất lo lắng mình sẽ bị mắc ở chỗ này.

“Giết người!”

Tôi gần cổ, dùng hết sức lực toàn thân gào lên.

Sắc mặt Phương Uyên thay đổi, dường như hơi hoang mang. Mạc Hân cũng vậy, hai mẹ con liếc nhìn nhau rồi chạy ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài đã bị người ta chặn lại.

Nhưng khi thấy rõ người ở khúc quanh kia, lòng tôi nháy mắt nguôi đi.

A, trêu tôi hay sao?

Một nữ sinh đeo cặp sách, thoát nhìn cùng lắm cũng chỉ mười một mười hai tuổi đang học tiểu học. Dáng dấp cao gầy, đáng vẻ nhỏ nhả yếu đuối.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy mình xong đời rồi.

Tôi đề lại vết thương bên hông, quả thực suýt chút nữa đã trợn mắt lên hôn mê bất tỉnh.

Có cần cầu huyết như thế hay không, còn cần trêu tôi như thế hay không!

“Các người giết người?” Cô bé kia đột nhiên kêu lên, nhìn hai mẹ con Mạc Hân, rồi lại nhìn tôi.

Hai mẹ con Mạc Hân mặc dù không sợ một cô bé, nhưng dù sao cũng là chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng, để người khác phát hiện cũng không tốt, bèn chạy về phía trước.

Cô bé đã mất cái khiến Phương Uyên vấp ngã xuống đất, lại nhanh chóng đi về phía trước túm một cái, ném qua vai, sạch sẽ gọn gàng quăng Mạc Hân xuống đất.

Tôi ngây ra.

Trẻ con bây giờ đều giỏi như vậy sao?

Trên mặt Mạc Hân hiện lên vẻ khiếp sợ, xấu hổ, hoang mang, còn có phần nộ. Anh ta căn rằng từ dưới đất đứng lên, vọt tới chỗ cô gái nhỏ.

Chà, đến trẻ con cũng đánh, quả nhiên không tính là đàn ông. Loại đàn ông này bất lực là đáng đời lắm!

Cô bé khinh thường nhìn anh ta một cái, chân phải nhấc lên, trực tiếp đá lên mặt Mạc Hân, đập anh ta văng ra xa mấy mét.

Mạc Hân kêu lên oai oái, trên mặt còn có một dấu gầy thật to.

Cánh này, tôi vừa nhìn thấy đã muốn cười.

Nhưng vừa cười, nơi thắt lưng lại đau vô cùng, hai mắt tôi tối sầm, suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Cô bé chạy tới, đỡ lấy tôi, ân cần hỏi: “Cô à, cô không sao chứ?”

Cô?

Tôi mới hai mươi tư tuổi, cũng chỉ lớn hơn cô bé ấy mười hai mười ba tuổi thôi, có đến mức gọi tôi là cô không?

“Có thể không gọi là cô không?” Tôi giật giật khoe miệng nói.

Con gái một khi bước qua tuổi mười tám thì sẽ bắt đầu đề ý đến tuổi tác ngày một tăng lên của mình. Đạo lý này, cô bé trước mắt tôi đương nhiên không hiểu rồi.

“Nhất định phải gọi là cô.” Cô bé cười ngọt ngào nói với tôi.

Đây là đáng về ngày thơ khiến tôi có muốn tức giận cũng không được.

Tiếng xe cứu thương và xe cảnh sát vang lên cách đó không xa, Mạc Hân và Phương Uyên chạy trốn chết. Điện thoại là tôi gọi, vừa rồi tuy đang xem náo nhiệt nhưng tôi cũng không quên tự cứu mình.

Còn Mạc Hân và Phương Uyên, đợi đến khi tôi không sao rồi sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Cô bé giúp tôi lên xe cứu thương, nói một câu cô bảo trọng rồi đeo cặp sách rồi đi.

Chà, dù tôi không bị Phương Uyên đâm chết thì cũng bị cô bé ấy làm cho tức chết.

Một đạo kia của Phương Uyên chỉ động đến thân của tôi, không tính là quá nghiêm trọng. Tuy nói là vết thương ngoài nhưng cũng chảy nhiều máu như vậy, tôi cần phải nằm viện.

Không ai giúp tôi làm thủ tục nhập viện, tạm thời tôi ngủ trên giường bệnh ngoài hành lang.

Cầm điện thoại di động, lại không biết nên gọi điện thoại cho ai.

Đúng là chỉ đến lúc không có sự giúp đỡ nào như thế này, tôi mới biết mình không nơi nương tựa như thế nào.

Cuối cùng, tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho Tô Tinh Tinh.

“Tình Tình, cậu tới bệnh viện thành phố đi, tớ nhập viện rồi.”

“Cậu ở phòng bệnh nào?”

“Bên ngoài phòng bệnh 305 khoa ngoại.” Tôi nói.

Tình Tình không nói gì cúp điện thoại, trong lòng tôi cũng không xác định được cậu ấy có đến hay không, khi nào sẽ tới.

Hai phút sau, Tô Tình Tình và Cổ Duyên đi cùng nhau, xuất hiện trước mắt tôi.

“Sao lại nhanh như vậy?” Tôi nhìn hai người tay trong tay trước mặt, nghi ngờ hỏi.

Tình cảm của Cổ Duyên và Tình Tình vẫn luôn rất tốt, bây giờ còn thân mật như vậy, hoàn toàn chính là phát thức ăn chó cho người phụ nữ vừa ly hôn là tôi đây.

“Đợi lát nữa hãy nói, nói cậu rốt cuộc có chuyện gì trước đi.” Tình Tình đi tới, ân cần nhìn tôi.

Tôi tức mắt, nói với Tình Tình cuộc gặp gỡ sáng sớm hôm nay.

Đương nhiên, chuyện của tôi và Lục Nguyên Đăng, tạm thời tôi không nói cho cậu ấy biết. Tình Tình là bạn tốt nhất của tôi, ngày thường chúng tôi không có gì giấu giếm nhau cả. Nhưng chuyện này tôi thực sự không biết nên mở miệng thế nào.

“Mẹ kiếp, tên khốn Mạc Hân này, xem bà đây trừng trị anh ta thế nào!” Tô Tình Tình tức đến mức cắn răng nghiến lợi.

Cho dù đang thô tục thế nào, lúc Cổ Duyên nhìn về phía cậu ấy cũng là khuôn mặt cung chiêu.

Tôi nghĩ, có lẽ đây là yêu. Cái Cổ Duyên yêu chính là đáng về thẳng thắn hồn nhiên không hề che giấu này của Tình Tình.

“Cổ Duyên, anh mau mang Mạc Hân và mẹ anh ta tới đây, em nhất định phải lên mặt với mẹ anh ta!”

Thường ngày, tôi vẫn luôn cảm thấy tính Tình Tình quá mức nóng nảy. Nhưng bây giờ, đối với ý nghĩ của cậu ấy, tôi thực sự vô cùng tán đồng. Dù sao thì tôi cũng muốn ăn sống nuốt tươi Mạc Hân.

Cổ Duyên gạt đầu, đi ra ngoài gọi điện thoại.

Thực ra tôi rất kỳ quái, rốt cuộc Cổ Duyên có thân phận gì. Tôi vẫn luôn cảm thấy người đàn ông này không đơn giản, nhưng mỗi lần hỏi Tình Tình, cậu ấy đều nói Cổ Duyên chỉ là tổng giám đốc một công ty mà thôi, không phải là nhân vật tài giỏi gì.

Thực giác nói cho tôi biết chuyện không phải như vậy. Một nhân vật nhỏ thì lấy đầu ra bán linh phi thường như vậy. Hơn nữa tôi thấy đáng về không sợ hãi kia của Cổ Duyên, chắc chắn là đã va chạm với xã hội rồi.

Rất nhanh, Cổ Duyên đã quay lại, cũng không nhắc đến Mạc Hân, nhưng đáng về của Tô Tình Tình thoát nhìn rất yên tâm.

Tình Tình giúp tôi làm thủ tục nhập viện, tôi vào trong phòng bệnh ở. Mà điện thoại của Cổ Duyên cũng vang lên lần nữa.

Anh ta vẫn đi ra ngoài nghe điện thoại, sau khi quay lại, anh ta lắc đầu với chúng tôi.

“Không tìm được. Nửa giờ rồi cũng không tìm được, rõ ràng là đã có người nhanh chân đến trước rồi.”

Tôi thực sự nghĩ không ra, còn có thể là ai hận Mạc Hân như tôi, muốn bắt anh ta lại xử lý một trận. Tôi đoán, có lẽ bọn họ đã trốn rồi. Dù sao thì cố ý gây thương tích, chỉ cần cảnh sát tìm được, bọn họ chắc chắn sẽ không được yên lành.

Thực ra tôi thấy hơi lạ, lần trước Mạc Hân tìm người cưỡng hiếp tôi.

Sao nhanh như vậy đã được thả ra ngoài rồi. Lục Nguyên Đăng bên kia không phải cũng nói muốn trừng trị anh ta nghiêm khắc hay sao?

Vừa nghĩ tới Lục Nguyên Đăng, tôi bèn lấy điện thoại đi động ra nhìn, đã mười hai giờ rồi. Lục Nguyên Đăng đã nói rồi, chín giờ sáng anh ấy xuống máy bay, nếu máy bay không bị trễ giờ thì chắc giờ anh ấy đang ở nhà rồi. Có lẽ tưởng tôi đang đi làm nên anh ấy không gọi điện thoại cho tôi.

Tôi ở bệnh viện ba ngày thì xuất viện, mấy ngày này, Lục Nguyên Đăng chưa từng tìm tôi, điều này khiến tôi thấy rất kỳ lạ. Đương nhiên, anh ấy không đi tìm tôi, tôi cũng sẽ không đi tìm anh ấy. Dù sao thì bây giờ bà đây cũng đã bị thương thành như vậy rồi, không hầu hạ anh ấy được.

Lúc xuất viện, bác sĩ dặn tôi trong vòng một tháng không được làm những vận động mạnh để tránh vết thương nứt ra.

Cái này cần thương lượng với Lục Nguyên Đăng, tôi nói không tính, bác sĩ nói cũng không tính.

Xe của Lục Nguyên Đăng dừng bên ngoài biệt thự, xem ra anh ấy có nhà. Ở nhà nhưng không tìm tôi, là vì đối với anh ấy mà nói, tôi có cũng được không có cũng được, hay là anh ấy đã tìm thấy người thay thế rồi?

Tôi hơi hoảng hốt, cũng cảm thấy hơi dè dặt.

Lúc mở cửa, tôi lại ngăn ngừa cả người.

Lục Nguyên Đăng với gương mặt lạnh lùng ngồi trên sofa, bên cạnh anh ấy còn có một người khác đang ngồi.

Một người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Lục ngại đình già mồm

Nói một cách chính xác thì đó là một cô bé.

Là cô bé đã cứu tôi ở dưới lầu ba ngày trước.

Sao cô bé ấy lại xuất hiện ở đây?

Tôi không cảm thấy Lục Nguyên Đăng sẽ vì cảm tạ ơn cứu mạng tôi với cô bé ấy mà đặc biệt đưa cô bé ấy đến đây.

Dù sao thì ngay cả tôi bị thương anh ấy cũng không biết.

“Cô, cô đã về?” Cô bé thấy tôi, vui sướng chạy tới.

Đáng về nhiệt tình này thật đáng là khiến tôi không tiếp nhận được.

“Kha Dương, đừng làm cô ấy bị thương.” Lục Nguyên Đăng ở phía sau trầm giọng nói một câu.

Bóng dáng cô bé vốn muốn nhào vào lòng tôi hơi ngừng lại.

Cô bé bất mãn quay đầu lại, nói với Lục Nguyên Đăng: “Chú út, cô đã xuất viện rồi, đâu có nghiêm trọng như chú nói. Chú cũng quá già mồm rồi.”

Chú út?

Thì ra là cháu gái Lục Nguyên Đăng, hôm đó cô bé kia còn có ý gọi tôi là cô, là đã biết quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng sao? Cái tuổi này của cô bé ấy, có lẽ cũng hiểu ý nghĩa của tình nhân.

Nhất thời tôi thấy hơi khó chịu.

Trong lòng lại mơ hồ thấy hơi buồn cười. Vừa nãy cô bé ấy nói Lục Nguyên Đăng già mồm? Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người dùng từ đó với Lục Nguyên Đăng. Nghĩ kỹ lại thì thật đúng là rất chuẩn xác.

“Anh biết em bị thương?” Tôi đi tới, thấp giọng hỏi Lục Nguyên Đăng.

Anh ấy khẽ chớp mắt, từ chối cho ý kiến.

Rõ ràng biết tôi và Lục Nguyên Đăng là loại quan hệ không thể đưa ra ánh sáng được, tôi nằm viện chắc chắn anh ấy sẽ không đến thăm, nhưng trong lòng tôi vẫn có một chút lạc lõng.

“Cô ơi, cháu bảo cô này, chú út già mồm mà. Mấy ngày nay cháu nhìn dáng vẻ của chú ấy, rõ ràng là muốn đi thăm cô, nhưng...”

“Lục Kha Dương, chú thấy cháu nên đi học vài lớp bổ túc đi. Dù sao đợi đến khi em trai cháu ra đời, cũng không có ai có thời gian kèm cháu học đâu, chỉ bằng thừa dịp bây giờ học thêm chút đi.”

Sắc mặt Lục Kha Dương lập tức thay đổi, những lời muốn nói kia cũng nuốt hết vào trong bụng. Nói được một nửa, quả thật là không muốn nói cho tôi nghe hết. Tôi rất tò mò cô bé ấy sẽ nói gì tiếp. Nhưng nhìn dáng vẻ này của cô bé, có lẽ tôi không có cơ hội nghe rồi.

“Hừ, cháu sẽ về nói với bố cháu là chú bắt nạt cháu.”

Lục Kha Dương cầm cặp sách chạy ra ngoài, Lục Nguyên Đăng nhẹ giọng cười, dường như không cảm thấy hành vi uy hiếp người bạn nhỏ của mình rất đáng hổ thẹn.

Tôi đứng ở đó, không biết mình nên lên lầu hay nói gì với Lục Nguyên Đăng.

“Xin lỗi.”

Anh ấy chợt nói một câu.

“Cái gì?” Tôi không hiểu hỏi.

“Anh không ngờ Mạc Hân lại chạy trốn trở về, nếu không phải Kha Dương xuất hiện, hậu quả chắc chắn còn nghiêm trọng hơn bây giờ.”

Lục Nguyên Đăng đang quan tâm tôi?

Tôi bác bỏ ý nghĩ của chính mình, quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng là làm theo nhu cầu. Nếu trộn lẫn tình cảm, đối với nhau cũng không phải là chuyện tốt.

“Đây là chuyện Mạc Hân làm, không liên quan đến anh.”

Tôi nhẹ giọng nói một câu rồi đi lên lầu.

Tiếp tục ở đây, tôi sợ tâm tình hỗn loạn của mình không còn cách nào che giấu được nữa.

Lục Nguyên Đăng đi theo sau tôi, khoan thai bước lên lầu.

Tôi tưởng anh ấy về phòng mình, cũng không nói gì. Có điều không ngờ anh ấy lại đứng trước cửa phòng tôi cùng tôi.

Anh ấy đi trước tôi một bước, mở cửa phòng ra.

“Quà tặng em.”

Anh ấy chỉ vào bên trong cửa một cái, nói.

Quà gì?

Tôi nghi ngờ đi vào phòng, bật đèn ở cửa phòng lên.

Vừa nhìn đã thấy hai người Phương Uyên và Mạc Hân.

Bọn họ bị trói đầu lưng với nhau, miệng bị băng dính dán lại, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô.

Hai người hỗn loạn, trạng thái tinh thần rất không tốt. Xem ra giống như đã chịu sự hành hạ rất lớn.

Nhận thấy sự thay đổi ánh sáng trong phòng, Mạc Hân giật người, mở mắt ra.

Lúc nhìn về phía tôi, ánh mắt anh ta lộ ra sự hung ác.

Ánh mắt anh ta vốn đã hơi lờ lờ, trông tôi như vậy, lập tức khiến tôi cảm thấy da đầu tê dại.

Tôi quay đầu lại nhìn Lục Nguyên Đăng, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Sao bọn họ lại ở đây?”

Lúc trước Cổ Duyên nói có người nhanh chân mang bọn họ đi trước tôi còn không tin, bây giờ xem ra đã không thể nghi ngờ rồi.

“Anh nói rồi, người phụ nữ của Lục Nguyên Đăng anh, ai cũng không thể động đến. Em tự xử lý đi!”

Anh ấy nói, tu thế lười biếng dựa vào cửa, nhìn cũng không nhìn hai mẹ con kia.

Hôm tôi vào viện ấy, bọn người Mạc Hân đã biến mất rồi. Dựa vào tính cách của Lục Nguyên Đăng, tôi đoán bọn người Mạc Hân đã ba ngày chưa ăn gì rồi. Chẳng trách khi nhìn thấy tôi, mắt đã phát ra ánh sáng xanh lè rồi.

Phương Uyên cũng tỉnh lại, ánh mắt lạnh lẽo ai oán nhìn tôi chăm chú.

Tôi đi tới, xé băng dính trên miệng hai người họ ra.

Tôi ra tay rất nặng, băng dính lại dính tốt, khi kéo băng dính, hai người họ đều kêu to một tiếng.

Nghe thấy tiếng kêu rên thống khổ của bọn họ, trong lòng tôi rất thoải mái.

“Tiện nhân! Quả nhiên là câu được người đàn ông này, cô còn không thừa nhận! Kết quả vừa mới ly hôn với tôi, cô đã không đợi kịp leo lên giường người ta rồi! Đồ kỹ nữ, đồ mất dạy!”

Lời Mạc Hân nói rất khó nghe.

Nếu là lúc trước, đối mặt với những lời như vậy của anh ta, tôi nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nhưng từ khi tôi tìm Lục Nguyên Đăng, tôi chưa từng nghĩ đến cần tôn nghiêm. Huống hồ tôi căn bản không để ý đến lời

của Mạc Hân!

Tôi cười lạnh một tiếng, nói với Mạc Hân: “Vậy thì thế nào? Kỹ năng trên giường của người ta tốt, có thể nào cũng mạnh hơn một thằng đàn ông bất lực có uống thuốc cũng vô dụng như anh!”

Mặt Mạc Hân lập tức tái xanh.

Đàn ông bị nói mình bất lực vốn là một điều tối kỵ. Nhất là trước mặt người đàn ông khác, để mặt mũi anh ta ở đâu!

“Tiện nhân, cô chó nói nhảm, rõ ràng chính là cô dám đăng!” Mạc Hân biện bạch.

Tôi đã không còn muốn để ý tới anh ta nữa rồi.

Điều tôi muốn bây giờ chính là, rốt cuộc nên đối phó với bọn họ như thế nào mới không có lỗi với những tội mà tôi đã phải chịu. Trước đây tôi vẫn nhẫn nhịn mới có thể đi tới bước đường ngày hôm nay. Mà bây giờ, người làm tôi tổn thương, tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

Vết thương bên hông vẫn còn đau nhức, đánh bọn họ tôi cũng ngại mất sức.

Tôi nhìn cửa sổ, nghiêng đầu cười với Lục Nguyên Đăng: “Anh có ngại không, tìm người giúp em một việc.”

Anh ấy gật đầu, tôi đi tới bên cạnh anh ấy, nói với anh ấy suy nghĩ của tôi.

Rất nhanh, Lục Nguyên Đăng đã tìm được hai người đàn ông cường tráng đến. Theo sau còn có một bác sĩ.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Mặt Phương Uyên và Mạc Hân đều sợ đến trắng bệch, khiếp sợ co rúm lại.

Tôi chỉ vị trí cửa sổ, từ tốn nói: “Ném hai người bọn họ xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Làm người phải vui vẻ

Đây là tầng hai, ngã xuống sẽ không chết. Nhưng có thể gãy tay gãy chân hay không thì tôi không dám chắc.

Tuy nhiên, Lục Nguyên Đăng đã gọi bác sĩ tới kiểm tra tình hình của hai mẹ con này bất cứ lúc nào. Một khi cơ thể không chịu nổi, tôi có thể dừng lại.

Vì có Lục Nguyên Đăng ở đây, tôi mới có thể lớn lối như vậy, có thể yên tâm cần quấy như vậy.

“Ninh Khanh, con mẹ nó có điên rồi sao, cô muốn ông đây ngã chết sao?” Mạc Hân gào lên với tôi, nhưng chỉ đánh bị một người đàn ông trong số hai người đàn ông kia vịn lên, hai chân đạp về phía trước.

Mạc Hân chỉ cao 1,77m, trước mặt người đàn ông cường tráng cao gần 2m, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ. Chưa gào lên với tôi được hai câu, anh ta đã trực tiếp bị nhấc lên, ném từ cửa sổ ra ngoài.

“A!”

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng hét như vậy, sau đó là tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Sắc mặt Phương Uyên trắng bệch, đến lời cũng không nói được một câu, bị ném xuống sau Mạc Hân.

“Xuống dưới mang bọn họ lên, tiếp tục.” Tôi nhẹ giọng nói một câu, hai người đàn ông liếc nhìn nhau một cái rồi lại nhìn sắc mặt Lục Nguyên Đăng, thấy anh ấy gật đầu mới đi xuống dưới.

Tôi ngậy ra một lúc.

Suýt chút nữa tôi đã coi mình là nữ chủ nhân của nơi này rồi, tôi đã quên mất rằng thứ bọn họ thực sự nghe chỉ có lời của Lục Nguyên Đăng mà thôi.

Dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát.

Nếu tạm thời đã có cây để hong mát, tôi cũng sẽ không ngại hưởng thụ một phen.

Nếu hối hận, sầu não ứt ức vì bị ép làm tình nhân của Lục Nguyên Đăng thì không phải là phong cách của tôi rồi.

Câu thoại kinh điển trong TVB kia đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ: Làm người, quan trọng nhất là phải vui.

“Vui không?” Lục Nguyên Đăng ngồi bên cạnh tôi, ánh mắt thản nhiên quét tôi.

“Tạm được.” Tôi đáp.

Lục Nguyên Đăng là một người bụng dạ đen tối, tâm tư của anh ấy sâu không thấy đáy, tôi căn bản không đoán được. Tiếp xúc với anh ấy lâu, tôi phát hiện tính cách đen tối của anh ấy, dường như tôi đã học được một chút.

Mạc Hân và Phương Uyên rất nhanh đã được mang lên, hai người bọn họ lại một lần nữa bị ném từ cửa sổ xuống.

Mới đầu, hai người còn gào lên thảm thiết, chửi bới tôi. Sau đó, ngay cả sức lực mở miệng cũng không có.

Sau năm lần ngã, tôi nhìn tình trạng của hai người họ, kêu một tiếng ngừng.

Bác sĩ tiến lên kiểm tra một phen, hai xương sườn của Mạc Hân bị gãy, chân nhiều chỗ bị thương, cánh tay phải cũng gãy xương.

Phương Uyên mập hơn một chút, thịt cũng dày hơn, thương tích không nặng như vậy nhưng hai chân cũng bị gãy xương ở mức độ khác nhau. Chỗ cổ cũng gãy xương ở mức trung bình, bây giờ đang ngoẹo đầu, thoát nhìn vô cùng khôi hài.

“Đủ chưa?” Lục Nguyên Đăng nheo mắt, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Đủ rồi. Ném nữa em sợ xây rắn mạng.” Tôi nói một câu.

Mục đích của tôi chỉ là xử lý hai người họ một chút, cũng không muốn tìm cho mình phiền toái gì.

Lục Nguyên Đăng cũng vẫy vẫy tay với hai người đàn ông cường tráng, nói: “Ném người đàn ông này xuống lần nữa, tôi muốn tay chân anh ta gãy hết.”

Ánh mắt của Lục Nguyên Đăng cực kỳ lạnh lẽo khiến tôi nhìn cũng không khỏi rung mình một cái.

Xem ra, về sau tôi ít chọc vào người đàn ông này thì hơn.

Anh ấy làm việc có chừng mực, tôi cũng không nói gì, mở to mắt nhìn người đàn ông ném Mạc Hân xuống lần nữa xong, tôi gọi điện thoại báo cảnh sát.

“Chào anh, là cục cảnh sát phải không? Chồng trước của tôi và mẹ anh ta xông vào nơi ở hiện tại của tôi muốn giết tôi, trong quá trình giằng co, bọn họ không cẩn thận ngã từ trên lầu xuống bị thương, các anh mau tới mang

bọn họ đi đi!”

Lúc Mạc Hân bị đưa lên đã như một từ thì nằm liệt ở đó rồi.

Người đàn ông cường tráng cung kính cúi đầu với Lục Nguyên Đăng, nói: “Ông chủ, còn một cánh tay chưa gãy, tôi đã bẻ rồi.”

“Ừ.”

Lục Nguyên Đăng ném cho anh ta ánh mắt tán dương.

Trong nháy mắt, một người đàn ông cường tráng lại vui vẻ như một đứa trẻ được khen ngợi, không ngần ngại được nụ cười trên mặt.

Mạc Hân nhìn Lục Nguyên Đăng, quả thật là giận mà không dám nói gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi.

Tôi lại không sao cả, có bản lĩnh thì anh ta cứ nhìn, dù sao tôi cũng không quan tâm.

“Cố vài lời không nên nói, nếu mày nói với cảnh sát, tao bảo đảm kết quả của mày sẽ còn thảm hơn bây giờ.” Trên mặt Lục Nguyên Đăng mang theo ý cười, lời nói ra lại vô cùng có sức uy hiếp.

Mạc Hân hơi do dự, nhìn lại tay chân đã hoàn toàn bị phế đi của mình, không cam lòng gật đầu.

Cảnh sát rất nhanh đã tới.

Khi thấy hai người bị thương như vậy, họ ngăn cản cả người.

Nhìn về mặt của bọn họ, tôi biết bọn họ biết rất rõ hai người kia không phải là ngã bị thương, nhưng họ vẫn không nói gì đưa hai người kia đi.

Dù sao thì Mạc Hân và Phương Uyên cũng vừa mới đâm tôi một nhát dao, những lí do thoái thác này của tôi hoàn toàn có thể nói được.

Tôi không biết Mạc Hân có còn đến tìm tôi gây phiền phức hay không, nhưng tôi vẫn thờ ra một hơi.

Anh ta bị thương thành như vậy, chí ít sẽ có một khoảng thời gian rất dài không tới làm phiền tôi nữa.

Lục Nguyên Đăng đứng bên cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm như mực nhìn tôi từ trên xuống dưới, không biết là có ý gì.

Tôi bị anh ấy nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, thấy trong phòng hơi bẩn, tôi bèn chuẩn bị quét dọn lại một chút rồi tính sau.

“Qua đây.”

Lục Nguyên Đăng chợt nói với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đau không

Anh ấy vừa mở miệng tôi đã cảm thấy sợ.

Mỗi lần anh ấy gọi tôi tới, ngày hôm sau tôi đều không xuống giường được. Bây giờ vết thương ở hông tôi còn chưa khỏe, nếu lại bị anh ấy gãy vỡ một lần, tôi đoán nửa đến mạng mình cũng không còn nữa.

Dù không tình nguyện, tôi vẫn đi tới, đứng trước mặt anh ấy.

Lục Nguyên Đăng không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng như nước. Sự dịu dàng của anh ấy khiến trong lúc ngần ngại, tôi cảm thấy anh ấy không hề nhìn tôi, mà là muốn nhìn thấy một bóng dáng nào đó trên người tôi.

Tôi không hỏi, không dám hỏi, cũng không muốn hỏi.

Vóc dáng 1,6m của tôi đứng trước mặt đáng người cao hơn 1,8m của Lục Nguyên Đăng hoàn toàn bị đè ép, cổ cũng ngẩng lên đến mức mỏi nhừ.

Hông tôi còn đang bị thương mà, đứng lâu như vậy cũng hơi đau, không có tinh thần tốt đến vậy ở đây đây đưa với anh ấy.

“Chuyện gì?” Rất cuộc tôi cũng không kiểm chế được, mở miệng hỏi.

Tay tôi bị anh ấy nắm lại, anh ấy vòng lên trước, tôi liền ngã vào ngực anh ấy không chút phòng bị.

Anh ấy ôm tôi thật chặt, đầu gối lên đầu tôi, bàn tay du ngoạn sau lưng tôi, cuối cùng dừng lại ở phần hông bên phải của tôi.

“Đau không?” Anh ấy nhẹ nhàng ấn một cái, tôi hít vào một hơi.

“Nói nhảm.” Tôi liếc mắt nói.

Không động vào cũng đau, huống hồ anh ấy ấn mạnh như thế.

“Đáng đời.”

Anh ấy nói một câu như vậy rồi trực tiếp đẩy tôi ra, gương mặt lại trầm xuống.

Gi vậy, sao tôi lại đáng đời? Tôi cũng là người bị hại đó.

Tôi oán hận trong lòng, nhưng lại không dám chọc giận anh ấy, chỉ có thể nuốt lửa giận trong lòng xuống.

Nhưng Lục Nguyên Đăng này biến sắc mặt cũng thật nhanh, mới vừa rồi còn là đáng về dịu dàng như nước, chớp mắt đã biến thành vẻ người sống chó đến gần rồi.

“Tháng này em không cần đi làm nữa.”

Anh ấy nói.

“Không đi làm em ăn cái gì mặc cái gì dùng cái gì, trả tiền cho anh thế nào?” Tôi liếc mắt, lạnh lùng nói.

Tôi đã xin nghỉ ba ngày rồi, Tống Trọng đối tốt với tôi không trừ tiền của tôi, tôi đã cảm động đến rơi nước mắt rồi. Nếu không đi làm nữa thì có vẻ được nuông chiều sinh ra kiêu ngạo quá.

Loại người có tiền Lục Nguyên Đăng này sao hiểu được nỗi khổ của những người nghèo chúng tôi. Nếu không mau mau kiếm đủ tiền, làm sao tôi thoát khỏi cuộc sống bây giờ được?

“Nếu em mà đi làm, em trai em cứ đợi ngồi tù đi!” Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nói một câu như vậy rồi rời khỏi phòng.

Tôi tức anh ách mà không phát ra được, chỉ có thể gọi điện thoại cho Tổng Trọng xin nghỉ một tuần.

Lục Nguyên Đăng nói là tháng này, mà bây giờ đã là ngày 23 rồi, tháng sau là tôi có thể đi làm rồi. Chỗ trống này thực sự là quá đẹp.

Tôi làm xong com, Lục Nguyên Đăng ngồi đối diện tôi, thông thả ăn.

“Tay nghề xuống cấp lắm rồi.” Anh ấy ném thử một miếng sườn xào chua ngọt, nhàu mảy nói.

Tôi biết, anh ấy đang chê tôi nấu quá ngọt. Lúc trước bỏ đường, eo bị căng, run tay một cái đổ hết đường vào nồi. Tuy tôi đã thử vớt một ít ra nhưng vẫn thành một nét bút hồng.

“À, lần sau em sẽ chú ý.” Tôi thuận miệng ứng phó một câu.

Đường như Lục Nguyên Đăng bất mãn với thái độ này của tôi, mảy càng nhàu chặt lại. Vừa muốn nói gì đó, điện thoại di động của tôi lại vang lên.

Điện thoại của tôi không nhiều lần, đại khái ta cũng đoán được là ai gọi.

Vừa lấy điện thoại ra, quả nhiên giống hệt tương tượng.

“Mẹ nghe nói con nằm viện.” Mẹ hỏi.

Nhưng cũng chỉ hỏi một câu, rồi lại chuyển chủ đề.

“Chuyện của em trai con rồi cuộc xử lý thế nào? Bây giờ đến điện thoại nó cũng không dám mở, cũng không dám ra khỏi cửa, những ngày như thế còn bao lâu nữa?”

Tôi cảm thấy rất phiền, thậm chí không muốn nghe mẹ nói một câu, trực tiếp cúp điện thoại.

Ba ngày nay, chỉ có Tinh Tinh và Cỏ Duyên tới bệnh viện thăm tôi. Giữa lúc cô đơn, trong lòng tôi cảm thấy, ở trên thế giới này, tôi cô độc không nơi nương tựa.

Mà mẹ tôi, rõ ràng biết tôi nhập viện cũng không đến thăm tôi. Trong lòng bà ấy thực sự chỉ có em trai thôi sao?

Lục Nguyên Đăng giương mắt nhìn tôi, tất cả đều hiểu rõ.

Tôi vô cùng phiền chán, cũng không còn tâm trạng ăn uống gì. Điện thoại lại vang lên một lần nữa.

Tôi nhận điện thoại, chuẩn bị gào lên một trận.

“Các người dù chưa vậy, có thể...”

“Ninh Khanh, cậu làm sao vậy?” Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam dịu dàng.

Giọng nói này hơi quen.

Tôi nhìn màn hình điện thoại, trái tim cũng đập trật mắt nữa nhịp.

Khương Hải.

Đối tượng thăm mền của tôi thời cấp ba, cho dù tới bây giờ, nhìn thấy tên anh ấy, trái tim tôi vẫn đập thành thịch không ngừng.

“Có chuyện gì vậy?” Mặt tôi hơi nóng lên, giọng nói cũng dịu dàng hơn.

“Buổi họp lớp ngày mai, tôi sợ cậu quên nên cố ý nhắc cậu một câu.” Khương Hải nói.

Lúc này tôi mới nhớ, đúng là tháng trước các bạn học cấp ba có hẹn ngày mai tụ hội. Gần đây chuyện xảy ra quá nhiều, nếu Khương Hải không gọi điện thoại tới chắc tôi thực sự đã quên rồi.

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn cậu.”

Đang chuẩn bị cúp điện thoại, Khương Hải chợt nói một câu.

“Ninh Khanh, cậu nhất định phải tới.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Cảm giác của mối tình đầu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Không có ai mà mặt em đỏ như vậy?” Lục Nguyên Đăng cười lạnh một tiếng, rõ ràng là không tin lời tôi nói.

Tôi chỉ có thể mượn cớ mệt rồi muốn đi ngủ, chạy trốn lên lầu.

“Đứng lại.” Lục Nguyên Đăng phía sau tôi lạnh giọng nói một câu, thành công ngăn bước chân tôi dừng ở cầu thang.

Ồi, tôi cũng biết bộ dạng này của mình rất kinh sợ! Nhưng hết cách rồi, tôi sợ Lục Nguyên Đăng. Anh ấy không hề hung dữ với tôi nhưng loại cảm giác áp bức này là bẩm sinh rồi.

Trong lòng tôi đang hồi hộp, thậm chí nghĩ rất cuộc có nên nói thật với Lục Nguyên Đăng hay không.

Nhưng nói rồi liệu anh ấy có không cho tôi đi không?

Tôi chậm rãi xoay người lại nhìn Lục Nguyên Đăng, không dám nói câu nào.

Người đàn ông từ tốn lau miệng, đi về phía tôi.

Từng bước kéo gần khoảng cách, khiến tim tôi đập mạnh hơn.

Hay là cứ nói đi. Chỉ là một buổi họp lớp bình thường mà thôi, tôi có gì phải sợ.

“Rửa sạch bát, dọn dẹp phòng bếp đi.”

Anh ấy lướt qua từ bên cạnh tôi, nói một câu như vậy rồi vào phòng.

Tôi vốn ôm lòng anh dừng vì nghĩa rồi, nghe thấy anh ấy nói như vậy, lập tức thờ dãi một hơi.

Cũng may Lục Nguyên Đăng còn có chút lương tâm, đêm nay không tới tìm tôi. Nhưng vì hông đau, tôi cũng không ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, trên trán mọc lên một nốt mụn rất to.

Bình thường tôi đều không mọc mụn, sao đến lúc gặp mặt bạn học cũ lại mọc lên nốt mụn to như vậy.

Tôi nhăn mặt, đắp liền hai cái mặt nạ dưỡng da, lại phát hiện nốt mụn kia càng sáng hơn.

Tuyệt vọng.

Thật sự tuyệt vọng.

Tôi dùng rất nhiều kem che khuyết điểm phủ lên cũng không che được nốt mụn kia.

Tôi chỉ có thể mong lát nữa đến tối hơn chút, mọi người không nhìn thấy nốt mụn trên mặt tôi mà thôi.

Buổi sáng Lục Nguyên Đăng đã đi rồi, vừa hay tôi không cần phải báo cáo với anh ấy là tôi đi đâu.

Chỗ hẹn là nhà hàng Hùng Mặc, thời gian hẹn là sáu giờ tối, lúc năm giờ rưỡi tôi đã đến nhà hàng, vừa hay gặp được Khương Hải đang đứng ở cửa.

Vài năm không gặp, thiếu niên anh tuấn thanh tú trước đây nay các góc cạnh đã trở nên rõ ràng hơn. Lúc giờ tay nhắc chân cũng có sức hấp dẫn của đàn ông thành thực.

Cảm giác tim đập rất mãnh liệt, tôi dường như quay lại nhiều năm về trước, quay lại những năm tháng mới biết yêu kia. Một cái nhìn thoáng qua thời lớp mười khiến nam sinh này ở trong tim tôi ba năm trời.

Thậm chí thời đại học, cậu ấy cũng xuất hiện trong rất nhiều giấc mơ trần trọc của tôi.

“Ninh Khanh, cậu đã đến rồi.”

Khương Hải bước nhanh tới, dịu dàng cười với tôi.

Tôi cảm thấy tim mình đã đập trật nửa nhịp rồi, nghĩ đến nốt mụn trên mặt, tôi nhanh chóng cúi đầu, đi vào trong cùng cậu ấy.

Trong phòng bao, bạn học cũng tới khá đông rồi. Hơn nữa rất nhiều người còn dẫn theo người nhà, thậm chí còn có hai người còn mang cả con đến.

“Ninh Khanh, chồng cậu đâu? Sao không mang tới?” Úc Phương hỏi tôi.

Cậu ấy là bạn ngồi cùng bàn với tôi hồi cấp ba, cũng là bạn cùng phòng, quan hệ của chúng tôi vẫn luôn rất tốt. Sau đó cũng vẫn liên lạc với nhau, lúc tôi kết hôn cậu ấy cũng tới.

Cậu ấy biết Mạc Hân, nên tôi không muốn giấu giếm, trực tiếp đáp lời: “Ly hôn rồi.”

Úc Phương sùng sốt, hiển nhiên không ngờ tôi sẽ nói như vậy, cậu ấy xấu hổ cười, nói xin lỗi với tôi: “Xin lỗi, tớ không cố ý, tớ không biết.”

“Không sao, ly hôn với tớ tốt vô cùng.”

Khuong Hải ngồi bên cạnh tôi, điều này khiến tôi không dám quá trốn, ngay cả động tác ăn cơm

Mọi người đều đang nói chuyện, duy chỉ có tôi, một câu cũng không dám nói. Có lẽ, mùi vị của mối tình đầu chính là thấp thòm như vậy. Tôi thích cậu ấy ba năm, nhìn cậu ấy đối từng người bạn gái, nhưng trước giờ đều không dám nói cho cậu ấy biết tôi thích cậu ấy.

Tôi không có dũng khí, trước đây không có, bây giờ cũng không có.

Trong lúc nói chuyện, tôi biết Khuong Hải vẫn ở lại đại học làm giảng viên. Người như cậu ấy, ăn nói đều có hơi thở nho nhã, lời của người làm thầy quá hợp với cậu ấy.

Tôi bị dị ứng cồn nên không ai mời rượu tôi. Nhưng mọi người đều uống không ít, Khuong Hải ngồi bên cạnh tôi cũng đỏ mặt lên rồi. Ánh mắt ngà say mơ mơ màng màng, thông dong thanh nhã cười. Thì ra, uống say cũng có thể đẹp đến vậy.

Tôi len lén đánh giá Khuong Hải, nhưng không nói với cậu ấy lấy một câu.

Sau khi cuộc hẹn kết thúc, mọi người đề nghị đi hát. Trong đám bạn học có một bạn học con nhà giàu, trực tiếp đặt một phòng bao cao cấp ở Hoa Đan, dẫn chúng tôi qua đó.

Mọi người đều uống rượu, chỉ có thể gọi xe đi.

Hết lần này tới lần khác trùng hợp như vậy, đến cuối cùng chỉ còn lại hai người tôi và Khuong Hải. Hết cách, tôi chỉ có thể lên một chiếc taxi cùng cậu ấy.

Không gian trong xe rất nhỏ, tôi đều có thể cảm nhận được mùi rượu cậu ấy thở ra.

Rõ ràng không uống rượu, tôi lại cảm thấy mình nóng sắp nổ tung ra.

Khuong Hải nhìn tôi mấy cái, tôi cảm thấy dường như cậu ấy có chuyện muốn nói với tôi nhưng vẫn không mở miệng.

Cậu ấy ngồi bên cạnh, ngay cả thở mạnh tôi cũng không dám. Vừa đến bên ngoài Hoa Đan, tôi vội vàng bước xuống xe.

Một tay bị Khuong Hải kéo lại, tôi nghi ngờ quay lại, vừa hay đối diện với đôi mắt đen nhánh của cậu ấy.

Cậu ấy nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Ninh Khanh, tôi thích cậu.”

Trong nháy mắt, không khí như ngưng lại.

Tôi thấy hơi hoảng hốt, khẩn trương. Mà đây không phải chỉ vì lời bày tỏ của Khuong Hải.

Dường như cách đó không xa có một đôi mắt đang nhìn tôi chằm chằm.

Tôi quay đầu nhìn, phát hiện Lục Nguyên Đăng đang đứng trước cửa Hoa Đan. Khoảng cách giữa tôi và anh ấy chỉ có năm thước.

Cho nên, những lời Khuong Hải vừa nói, anh ấy nghe thấy hết rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gần trong gang tấc mà như biển trời cách biệt

Lục Nguyên Đăng chỉ đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn tôi.

Ánh mắt anh ấy lạnh lùng, thậm chí không mang theo một tia cảm xúc, nhưng tôi vẫn thấy chột dạ.

Tôi luôn có cảm giác, mình giống như người phụ nữ bị chồng bắt gian tại trận.

Nhưng rõ ràng, quan hệ giữa tôi và anh ấy mới không trong sáng nhất.

Tôi nghĩ, lỡ như lúc này Lục Nguyên Đăng đi thì tôi nên làm thế nào? Nếu để Khuong Hải biết được quan hệ giữa hai chúng tôi, vậy cả đời này, ở trước mặt cậu ấy tôi sẽ không thể ngóc đầu lên được.

“Ninh Khanh.”

Khuong Hải thấy tôi nãy giờ không nói gì, bèn thúc giục.

Tôi biết, cậu ấy đang đợi câu trả lời của mình.

Nếu trong lòng mỗi người đều có một vầng trăng sáng không thể với tới, vậy Khuong Hải chính là vầng trăng không thể thay thế của tôi. Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, người mà tôi luôn giấu trong lòng lại thích mình.

Nếu sớm biết từ trước, nếu như trước đây tôi có thể dũng cảm hơn, vậy có phải tất cả mọi chuyện đều sẽ khác không?

Nhưng lúc này, ngay cả đáp lại thế nào tôi cũng không biết.

Đến tương lai của mình tôi còn không nhìn thấy, vậy làm sao dám tùy tiện đáp ứng tình cảm của Khuong Hải chứ?

Mà sự tồn tại của Lục Nguyên Đăng càng khiến tôi căng thẳng hơn.

Cũng may anh ấy chỉ nhìn tôi vài giây, sau đó lập tức lên xe. Chiếc xe rẽ bụi mà đi, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Khuong Hải vẫn dụi dụi chăm chú nhìn tôi, ánh mắt kia tựa như muốn hòa tan tôi.

“Hai người sao còn chưa chịu vào. Muốn nói chuyện yêu đương cũng nên vào trong rồi nói tiếp chứ.”

Có lẽ là thấy chúng tôi vẫn chưa đi vào, đại thiếu gia liền ra đây chào hỏi một tiếng.

Lúc này tôi bỗng có loại cảm giác bất được cọng rom cứu mạng, vội vàng nói với Khuong Hải: “Vào trong hẵng nói.”

Giống như tôi nghĩ, sau khi đi vào sẽ không rảnh để nói tiếp.

Suốt buổi, mọi người đều hát karaoke, chơi trò chơi, cả căn phòng nhỏ vô cùng ồn ào, đương nhiên không thể tiếp tục đề tài kia.

Những lời nói của Khuong Hải vẫn luôn không ngừng vang lên trong đầu tôi, một lần lại một lần chạm đến chỗ mềm mại trong trái tim tôi.

“Ninh Khanh, tôi thích cậu.”

Lúc đó, ánh mắt Khương Hải đều tập trung trên người tôi.

Mọi người cũng nhìn ra chút đầu mối, xôn xao nói: “Khương Hải, thích thì thích đi! Hơn nữa người ta hiện tại cũng độc thân, cậu còn sợ cái gì chứ? Tôi nay dứt khoát mang cô ấy về nhà, tạo ra một em bé thì cái gì cũng dễ dàng rồi.”

Mặt tôi lập tức đỏ lên, ánh mắt né tránh không biết nên nói gì cho phải.

Người nói ra lời này là Úc Phương. Thời còn học cấp ba, quan hệ giữa chúng tôi rất tốt. Nhưng hiện tại nói như vậy, không phải là cố ý muốn khiến tôi khó xử sao?

“Còn ầm ĩ nữa tôi sẽ đi.” Khương Hải chỉ đơn giản nói một câu như vậy, mọi người cũng không còn ồn ào hừng thú như lúc trước nữa, lại bắt đầu chơi đùa.

Trông dáng vẻ này của bọn họ có lẽ là muốn chơi suốt đêm. Khoảng chừng mười giờ, tôi liền đứng dậy muốn đi về.

Lục Nguyên Đăng không thích tôi về nhà quá muộn, hơn nữa tình cảnh đêm nay đã bị anh ấy bắt gặp, tôi vẫn cảm thấy chột dạ, tốt nhất nên về sớm một chút.

“Sao lại đi sớm như vậy? Bây giờ cậu đã ly hôn, cũng không bị chồng quản lý, nên hưởng thụ cuộc sống thật tốt đi.” Hội viên thể thao trong trường cấp ba Trương Trọng Vọng nói.

“Ngày mai còn phải đi làm. Tôi đã ly hôn rồi, không còn ai nuôi. Nếu đến muộn bị trừ tiền lương thì không tốt.”

Nghe tôi nói vậy, mọi người cũng không tiện nỉu kéo nữa, chỉ có thể để tôi ra về. Hơn nữa, cũng không có ai muốn giữ tôi lại. Khi còn học cấp ba tôi đã không hòa đồng với mọi người, hiện tại ngay cả lời nói cũng không thể nhiều hơn hai câu.

“Để tôi đưa cậu về.”

Khương Hải theo tôi cùng đi ra ngoài. Gió bên ngoài khá lớn, cậu ấy mang áo khoác choàng lên vai tôi. Lòng tôi lúc này vô cùng thấp thòm.

Nếu để Khương Hải biết tôi ở chỗ Lục Nguyên Đăng, chuyện kia chỉ càng nghiêm trọng hơn. Tôi không muốn cho cậu ấy biết, tốt nhất, vĩnh viễn không bao giờ biết.

“Tôi tự bắt xe về là được rồi, cậu quay lại chơi cùng mọi người đi.”

Tôi cười cười nhìn Khương Hải, nhẹ giọng nói.

Ở chung một chỗ với cậu ấy, tôi luôn có cảm giác căng thẳng khó hiểu, thậm chí ngay cả khi nói chuyện, đầu lưỡi cũng đuối lại.

Cũng may Khương Hải không nhìn ra được, hơn nữa còn nắm bả vai tôi, chăm chú nhìn tôi, nói: “Ninh Khanh, tại sao cậu phải trốn tránh tôi? Hãy tin tôi, tôi thật lòng thích cậu. Cấp ba khi ấy, vì tôi không dám mở miệng nên mới bỏ lỡ cậu. Nhưng bây giờ, tôi không muốn khiến bản thân mình phải hối hận nữa.”

Mỗi một câu cậu ấy nói đều khiến cho lòng tôi rung động khắp bốn phía.

Nam thân mà tôi tha thiết ước mơ, lúc này lại chính miệng nói thích tôi, sao tôi lại không xúc động chứ?

Nhưng vì sao trong lòng tựa như có một tảng đá lớn đè ép, tôi hoàn toàn không thể vui nổi.

Tôi nghĩ, liệu trên thế giới này có những người nếu đã để vượt mắt, đó chính là bỏ lỡ cả đời hay không.

“Khương Hải. Tôi thích cậu, nhưng đó chỉ là đã từng. Khi còn học cấp ba, tôi dường như thích cậu đến phát điên. Lúc nghe cậu nói thích tôi, trong lòng tôi thực sự rất vui. Nhưng những lời này đến quá muộn. Khương Hải, tôi kết hôn rồi. Hơn nữa, cũng đã ly hôn.” Tôi thử cố gắng mỉm cười với cậu ấy, nhưng khóe miệng đều là khổ sở.

Để tiếp nhận sự thật này quả thực rất khó khăn, muốn tôi chính miệng nói ra, lại càng khó hơn.

“Tôi không quan tâm. Quá khứ của cậu, tôi đều không để ý. Tôi không biết trước đây cậu đã gặp phải người thế nào, cũng không quan tâm cậu đã qua lại ra sao. Tôi chỉ muốn tồn tại trong cuộc sống sau này của cậu, sẽ luôn quý trọng cậu, dùng hết sức lực để đối tốt với cậu.”

Cảm động.

Tôi thực sự rất cảm động.

Cho tới bây giờ, chưa từng có người đàn ông nào đối với tôi sâu nặng đến vậy.

Nhưng cuối cùng, lý trí vẫn chiến thắng xúc động trong lòng.

“Nhưng tôi để ý. Khương Hải, có lẽ cậu uống nhiều rồi nên có chút kích động. Chúng ta đã nhiều năm không gặp, có thể cậu hiểu lầm tình cảm của mình đối với tôi, e rằng, cậu cũng không thích tôi giống như tưởng tượng. Chờ cậu tỉnh rượu rồi hãy nói.”

Đúng lúc này có một chiếc taxi dừng ở ven đường, tôi đi thẳng lên xe, đóng chặt cửa lại.

Trong lòng vô cùng khổ sở.

Có trời mới biết vừa rồi tôi muốn nhào vào lòng cậu ấy biết bao, để người đàn ông này vì tôi mà che gió che mưa.

Nhưng giữa tôi và cậu ấy còn bị ngăn cách bởi Mạc Hân, lại thêm một Lục Nguyên Đăng. Đã là muốn sống nghìn núi, gần nhau trong gang tấc mà như biển trời cách mặt.

Chiếc xe nhanh chóng về tới Lục gia. Tôi bước xuống, lại chậm chạp không dám tiến vào.

Đứng dưới lầu khoảng mười phút, thất lưng cũng đã bắt đầu đau.

Áy da, chết thì chết đi!

Tôi hít sâu một hơi, lấy can đảm đi vào nhà.

Đèn trong phòng Lục Nguyên Đăng đã tắt, có lẽ, anh ấy ngủ rồi.

Tôi khẽ thở dài một hơi, rón rén bước lên lầu.

Mới vừa vào phòng đóng cửa lại, phía sau bỗng vang lên giọng nói lạnh lùng của anh ấy.

“Chơi có vui không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 52: Cởi quần áo ra

Đã hơn nửa đêm, anh ấy không ở phòng mình, chạy tới phòng tôi làm gì chứ?

Hơn nữa, nghe giọng điệu này tôi cũng đủ biết, Lục Nguyên Đăng đang tức giận. Mặc dù không rõ vì lý do gì.

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là mười giờ ba mươi.

Thời gian này là lúc cuộc sống về đêm ở Thành phố Phùng vừa mới bắt đầu.

“Tôi không về muộn.”

Tôi xoay người nhìn Lục Nguyên Đăng, cẩn thận từng li từng tí suy đoán tâm tư của anh ấy.

Nhưng trên thực tế, tôi đoán không ra. Cho tới bây giờ tôi vẫn luôn đoán không ra.

Anh ấy đứng cạnh cửa sổ, đối diện với cổng chính của Lục gia. Tôi đoán, có khi nào anh ấy đã trông thấy tôi đứng bên ngoài lâu như vậy không?

“Cởi quần áo.”

Anh ấy cau mày, lạnh lùng phun ra một câu.

Trong lòng tôi kinh sợ, theo bản năng che kín ngực mình, kiên định nhìn anh ấy, nói: “Không cởi.”

Trước đây tôi còn tưởng rằng Lục Nguyên Đăng chỉ là cầm thú, hôm nay xem ra cầm thú cũng không bằng. Biết rõ thất lũng của tôi bị thương vậy mà còn không chịu buông tha. Dù anh ấy không quan tâm đến sống chết của tôi, nhưng tôi cũng không muốn chết sớm.

Sắc mặt anh ấy tối sầm, quả thực còn đen hơn bóng đêm bên ngoài.

“Anh nói cởi. Đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa.”

Cách xa như vậy, tôi vẫn có thể cảm giác được sự tức giận của anh ấy. Thiếu chút nữa thôi, tôi đã khuất phục dưới uy quyền này.

Khẽ cắn môi, tôi từ chối anh ấy lần nữa.

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng sắc bén quét về phía tôi, về mặt âm trầm đáng sợ. Tôi theo bản năng lui về phía sau, đợi đến khi phục hồi tinh thần, anh ấy đã đứng trước mặt tôi rồi.

“Anh... Anh muốn làm gì? Nói cho anh biết, trên người em đang bị thương, anh không thể ức hiếp em.” Rõ ràng là những lời uy hiếp, nhưng từ trong miệng tôi nói ra, một chút tác dụng cũng không có.

Ít nhất, Lục Nguyên Đăng không sợ.

“Em là tình nhân của anh, nói xem anh muốn làm gì? Đương nhiên là làm chuyện đó rồi.”

Đang lúc nói chuyện, anh ấy bỗng ném cả người tôi lên giường.

Vết thương của tôi vừa vận dụng phải hộp phấn tròn đặt ở trên giường sáng nay, lập tức đau đến mồ hôi lạnh đầy người.

Còn chưa hồi phục tinh thần, Lục Nguyên Đăng đã nhào tới, một tay đặt trên vai tôi.

“Anh buông ra, em là tình nhân của anh chứ không phải đầy tớ của anh.”

Tôi đẩy Lục Nguyên Đăng ra, vội vàng rút người về sau. Đưa tay che vết thương của mình, tôi nhìn anh ấy nói.

Ai da, vừa rồi bị đụng một cái như vậy, vết thương của tôi lập tức đau đến không chịu được, mồ hôi lạnh cũng không ngừng tuôn ra.

Lục Nguyên Đăng cười lạnh một tiếng, ngược lại không tiếp tục tiến tới nữa.

“Bây giờ mới biết sợ sao? Anh muốn em cởi cái áo khoác này ra. Quần áo của người đàn ông khác, nhìn thật chướng mắt. Nếu em thích mặc áo khoác của đàn ông, anh mua cho em cả trăm cái.”

Tôi cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên người vẫn đang khoác áo của Khương Hải. Vừa rồi đi quá vội, đã quên trả lại cậu ấy rồi.

Hóa ra Lục Nguyên Đăng bảo tôi cởi quần áo là chỉ cái này. Vậy mà tôi còn tưởng rằng...

Sau khi sợ bóng sợ gió một trận, tôi biết điều cởi áo khoác ra, lẩm bẩm nói: “Chỉ là một cái áo khoác mà thôi, đâu có gì nghiêm trọng chứ.”

Lục Nguyên Đăng không lên tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn vào thất lũng của tôi, cau mày.

Ngay lúc tôi cho rằng anh ấy tức giận, bỗng anh ấy nhích tới gần, chỉ vào eo tôi, nói: “Chỗ đó sao lại chảy máu?”

Không phải chứ! Hôm nay tôi mặc một bộ váy liền màu trắng, vết máu đỏ tươi này nằm ở phía trên, quả thực vừa nhìn đã thấy ghê tởm.

Xong rồi, vết thương nứt ra rồi!

“Còn không phải do anh sao!” Tôi liếc anh ấy một cái, nói.

Nếu vừa rồi anh ấy không ném tôi, liệu vết thương của tôi có đến mức bị nứt ra không?

“Đến bệnh viện.” Lục Nguyên Đăng không nói lời nào, chỉ ôm tôi xuống giường, mang dép, vội vàng ra ngoài.

“Em có thể tự đi...”

“Im miệng.” Lời còn chưa nói hết đã bị Lục Nguyên Đăng lạnh lùng cắt đứt.

Bá đạo! Người đàn ông này thật sự quá bá đạo.

Nếu anh ấy thích ôm, vậy cứ để anh ấy ôm đi. Tôi cũng chẳng có ý kiến gì.

Lúc đến bệnh viện kiểm tra, khuôn mặt bác sĩ đều tái nhợt, nghiêm túc nhìn tôi, nói: “Không phải bảo cô đừng vận động mạnh sao? Sao lại bị thế này?”

Tôi bủn xỉn, trực tiếp nhìn về phía Lục Nguyên Đăng.

“Cái này phải hỏi anh ấy.”

Trên mặt bác sĩ hiện lên vẻ lúng túng, cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ hướng về phía anh ấy, dạy bảo nói: “Tôi biết hai người tuổi trẻ, tính lực dồi dào, lại dễ kích động, nhưng một vài thời điểm cũng nên hạn chế chút ít. Cho dù có gấp đi nữa cũng tạm thời không thể gấp vào lúc này, đợi tới khi vết thương tốt rồi mới chậm rãi mà làm.”

Bây giờ tôi mới ý thức được bác sĩ đã hiểu lầm ý mình. Vấn đề vết thương này ở sau lưng, cộng thêm tôi nói không rõ ràng, khó trách bác sĩ lại nghĩ tới phương diện kia.

“Là do chúng tôi sốt ruột muốn có em bé.” Lục Nguyên Đăng cười đáp một câu, khiến tất cả những lời giải thích của tôi đều tuột xuống bụng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Ý không tại lời

Muốn có em bé cái đầu anh!

Ai muốn sinh con với anh ấy chứ! Lời như vậy mà cũng có thể mặt không đỏ, tim không đập nói ra. Thật đúng là không biết xấu hổ.

Nhắc đến em bé, đột nhiên tôi nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng. Gần đây, hầu như mỗi ngày tôi đều làm chuyện đó cùng Lục Nguyên Đăng, anh ấy không mang bao, mà tôi cũng đã quên uống thuốc.

Liệu có thể nào mang thai không?

Ngần vịn lần không nên, trong lòng tôi yên lặng cầu nguyện.

Bác sĩ khề ho hai tiếng, không nói thêm lời nào nữa, chỉ dẫn tôi vào phòng phẫu thuật khâu vết thương lại.

Vốn dĩ, phòng phẫu thuật không cho người ngoài vào, thế nhưng hết lần này tới lần khác, Lục Nguyên Đăng đều đi theo vào trong. Sau khi bác sĩ nhận được một cuộc điện thoại, có lẽ là mệnh lệnh gì đó, liền không đuổi anh ấy ra ngoài nữa.

Người đàn ông này có tiền có thế, cái này cũng không kỳ quái. Khiến tôi tò mò chính là, vì sao anh ấy lại muốn theo vào trong.

“Không cần dùng thuốc tê.” Bỗng nhiên, anh ấy nói ra một câu như vậy.

Trời ơi, anh ấy có bị bệnh không?

Nhất thời, ngay cả tâm tư muốn đập chết anh ấy tôi đều có. Bình thường đã đau đến chết đi sống lại rồi, nếu không dùng thuốc tê, đó chẳng phải là để tôi đi tìm chết sao?

“Anh đi mà làm, anh có bán linh thi đi mà làm.” Phút chốc tức giận, ngay cả thái độ nói chuyện của tôi cũng thay đổi.

“Anh có thể chịu được, lẽ nào em lại không? Trên thế giới này có rất nhiều chuyện còn khó chịu hơn nhiều so với không dùng thuốc tê.” Anh ấy dịu dàng cười nói, lại khiến tôi lạnh toát từ đầu tới chân.

Tôi biết, anh ấy đang nói đến chuyện trong nhà tôi. Vừa nói mấy câu, đã xem như thành công không tiếng động uy hiếp tôi.

Mặc kệ đầu óc anh ấy rốt cuộc có bệnh hay không, tôi chỉ có thể nhẫn nhịn. Không phải chỉ là không dùng thuốc tê thôi sao, xã hội trước đây không có thuốc tê, mọi người cũng chịu đựng được đấy thôi.

Tôi nghĩ, ánh mắt của mình lúc này nhất định rất giống liệt sĩ anh dũng hy sinh. Mà tên Lục Nguyên Đăng này, tôi sẽ mãi luôn nhớ kỹ.

Đau quá, thật sự rất đau.

Mỗi dây thần kinh trên người tôi đều cảm giác được đau đớn thấu xương. Tôi gất gao cắn chặt môi, không để cho mình phát ra một chút âm thanh nào.

Nếu như kêu lên thành tiếng, vậy khẳng định sẽ bị anh ấy coi thường.

Bác sĩ và tổng cộng mười tám mũi kim, tôi đếm rất rõ ràng.

“Được rồi.”

Nghe bác sĩ hạ xuống hai chữ này, thần kinh của tôi lập tức buông lỏng, cả người cũng hôn mê bất tỉnh.

Nhờ Lục Nguyên Đăng giãy vò như vậy, ước chừng tôi phải ở lại bệnh viện thêm một tuần nữa.

Thời điểm xuất viện, thuận lợi cũng đã sang tháng sáu.

Về đến nhà, ngay ngày hôm sau tôi đã đi làm. Bình thường Lục Nguyên Đăng luôn đi sớm hơn tôi, hơn nữa cũng tan ca muộn hơn, cho nên anh ấy không biết việc này.

Thậm chí tôi còn nghĩ, nếu như có khả năng thay đổi, biết đâu tôi có thể lên lên đi làm mà không bị anh ấy phát hiện.

Vì vết thương vẫn cần tình dưỡng, Tổng Trọng cũng không sắp xếp cho tôi công việc gì. Trên cơ bản, cả buổi trưa tôi đều nhàn rỗi.

Đến giữa trưa, tôi nhận được điện thoại của Khương Hải. Cậu ấy nói đang ở dưới công ty chờ tôi.

Sáng nay tôi có gửi tin nhắn cho cậu ấy, nói rằng trưa nay sẽ mang áo khoác qua trả, thế nhưng cậu ấy lại kiên trì muốn tự mình tới lấy.

Đi xuống dưới lầu, Khương Hải nhận lấy áo khoác, thuận miệng nói với tôi một câu: “Tôi hơi đói bụng, hay là cậu mời tôi ăn một bữa đi?”

Cậu ấy đã nói đến mức này, nếu như tôi còn không mời cơm, chẳng phải tỏ ra quá chi li sao.

Để thể hiện tình hữu nghị tận tình của chủ nhà, tôi còn đặc biệt chọn một nhà hàng đắt tiền, chuẩn bị khô máu một phen.

Khương Hải cũng không thực sự muốn ăn, chỉ chọn qua loa hai món rồi khép thực đơn lại.

“Sao không chọn nhiều hơn chút?” Tôi hỏi.

“Cậu cũng biết tôi có ý khác. Tôi tới đây không phải để ăn cơm.”

Tuy rằng trong lòng tôi biết rõ, nhưng khi nghe cậu ấy nói trắng ra như vậy, tôi vẫn cảm thấy không thể chống đỡ.

Mượn cớ đi đến phòng vệ sinh, tôi tạm thời thờ phào nhẹ nhõm.

Qua loa rửa tay, lại chỉnh sửa lớp trang điểm, tôi căng thẳng quay trở về. Chỉ là không biết, lát nữa rốt cuộc nên đối mặt với Khương Hải thế nào.

Vừa đi được hai bước, lúc ngang qua một căn phòng bao, tôi vừa vận dụng vào người từ bên trong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đàn ông đều là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới

Là ông chủ của tôi, Tổng Trọng

Vừa trông thấy tôi, hai mắt ánh ấy liền tỏa sáng, lập tức kéo tôi đi vào phòng bao.

“Anh đang gặp phải vấn đề phiền phức khó giải quyết, đúng lúc cái này lại do em thiết kế, em mau tới giải thích một chút đi.”

Tôi theo Tổng Trọng vào trong, vừa liếc mắt đã trông thấy Lục Nguyên Đăng ngồi trên ghế chính.

Căn cứ theo quy củ của thương trường, người ngồi ở ghế chính không phải ông chủ, thì cũng là khách quý.

Dựa vào tư thế ngồi tận trên cao của anh ấy, tôi càng tin tưởng về sau hơn.

Lục Nguyên Đăng chỉ liếc tôi một cái, tầm mắt liền nhanh chóng thu về, nói chuyện cùng người đàn ông bên cạnh.

Nhìn dáng vẻ này là làm bộ không quen biết tôi. Như vậy càng tốt, vốn dĩ tôi cũng không muốn người khác biết được quan hệ giữa chúng tôi.

Dưới trường Tổng thị có một thương hiệu xa hoa rất lớn, chi sản xuất những sản phẩm có độ nét cao. Mà phần tôi phụ trách, chính là thiết kế bàn thảo dây thắt lưng cho đàn ông.

Nói thật, nhiều khi những thiết kế của tôi đều dựa vào linh cảm trong suy nghĩ. Kỳ thực nếu muốn tôi đưa ra một lý do, chưa chắc tôi đã có thể nói được.

“Đây là trợ lý của tôi, Ninh Khanh.” Tổng Trọng giới thiệu với mọi người, vừa nói vừa dẫn tôi tới chỗ ngồi.

Lúc này cũng chỉ còn hai ghế trống. Tổng Trọng ngáy ra một lĩn, liền ngồi xuống bên cạnh Lục Nguyên Đăng, mà tôi lại ngồi bên cạnh anh ấy.

Anh ấy biết rõ giữa hai chúng tôi có quan hệ, làm như vậy có lẽ là do sợ tôi lúng túng.

“Nếu Ninh tiểu thư đã tới, vậy đề cử ấy nói chút, dây lưng loại gì, lại có giá lên đến 31.080.000.000 đồng vậy.” Một người đàn ông tai to mắt lớn trong đó lên tiếng.

Tôi liếc mắt nhìn Tổng Trọng, dưới sự ra hiệu của anh ấy, tôi bắt đầu giải thích.

“Ngoại trừ quần áo, dây lưng là vật trang sức thân thiết nhất với cơ thể con người. Nếu đã là vật bên người, vậy tất nhiên phải chú trọng đến sự thoải mái. Cho nên, chúng tôi đã sử dụng loại da trâu cao cấp nhất, cộng thêm công nghệ cao, khiến cho kết cấu của nó trở nên mềm mại mà bền bỉ. Dây lưng như vậy đồng thời được duy trì ở dạng lập thể, cũng phù hợp với độ cong của mỗi người ở mức độ lớn nhất, do đó sẽ tăng thêm cảm giác thoải mái cho họ. Ở phần móc của thắt lưng, chúng tôi đã thiết kế khắc nổi hình vương miện, trên mỗi nhánh của vương miện lại khắc một viên kim cương Nam Phi cao cấp nhất. Còn viên kim cương ở vị trí trung tâm, chúng tôi sử dụng loại màu hồng nhạt. Toàn bộ dây lưng này khiêm tốn mà xa hoa, công nghệ thượng thừa, độ tự nhiên càng tăng cao. Vốn dĩ những thứ này giá trị đều không nhỏ, lại là hàng có giới hạn, cho nên giá cao một chút cũng không có gì không ổn. Huống chi 318, mấy con số này không phải người làm ăn thích nhất sao?”

Kỳ thực tôi nhìn ra được, ở đây có người muốn mua, nhưng chưa chắc đã cam lòng chi ra số tiền này.

Dây thắt lưng này số lượng có hạn, trên thế giới chỉ có 500 chiếc được bán, vốn chính là bán cho những đại gia có tiền nhất. Tùy tiện bán một dây lưng, cũng đã lãi tới mấy tỷ tiền lời.

Lục Nguyên Đăng ở phía đối diện chợt đứng dậy, cười nói với tôi: “Ninh tiểu thư nói dây lưng này rất thoải mái, nhưng hiện tại tôi uống khá nhiều rượu, cảm thấy có chút chật, bản thân lại không biết điều chỉnh. Ninh tiểu thư có thể giúp tôi một chút không?”

Không biết điều chỉnh? Anh ta còn nài nỉ nói như vậy ư? Sáng nay, lúc mang dây lưng vào, không phải còn chỉnh rất tốt sao?

Tôi biết, anh ấy có ý định làm khó dễ cho mình.

Nhưng tôi càng rõ ràng hơn, vào lúc thiết kế dây lưng này, thực ra tôi đã sơ sót một điểm. Đó chính là những người dùng dây lưng, thao tác cũng không hề thuận tiện. Nói cách khác, loại dây lưng này chỉ thích hợp để người khác giúp đỡ điều chỉnh.

Ồ đây có người muốn mua, tôi không thể làm trái ý mới làm ăn này của Tổng Trọng được.

Khẽ cắn môi, sau đó tôi đứng lên, hai tay run run đưa về phía eo Lục Nguyên Đăng.

Anh ấy không có bụng bìa, những đường cong cùng cơ bụng bên eo dán sát trên áo sơ mi, cả người đều tỏa ra khí chất làm say đắm lòng người.

Mà dây lưng vừa hay lại nằm ở vị trí lúng túng giữa phía trên và thân dưới. Mặt tôi lúc này không nhận được đó lên.

Trước mặt nhiều người như vậy, tháo dây lưng anh ấy ra, cảm giác này thật sự quá kỳ quặc.

Vừa tháo tôi vừa giải thích với mọi người, nỗ lực giảm bớt xấu hổ trong lòng.

“Đồ vật độc đáo như vậy, đương nhiên là muốn phụ nữ tới giúp đỡ mới có thể khiến cho đàn ông có được cảm giác cao quý. Thứ tưởng tượng đến cảnh cô gái mà các vị tha thiết mơ ước dùng bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương của mình nhẹ nhàng cởi dây lưng này ra.”

Đang lúc nói chuyện, tôi lên nhìn trộm về phía mọi người đang ngồi, trong mắt bọn họ đều lóe lên tia sáng. Xem ra, lời tôi vừa nói đã phát huy tác dụng. Đàn ông đứng là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nghe nói như vậy, trong lòng bọn họ không nhận nhạo mới lạ.

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng chăm chú nhìn vào người tôi. Có trời mới biết khi nói những lời kia, tim tôi đã đập kịch liệt biết bao.

Nhiệm vụ hoàn thành, tôi khẽ thở dài một hơi, điều chỉnh dây lưng của anh ấy thật tốt, cuối cùng cũng ném được vật bồng tay này đi.

“Quá nhiên là đồ tốt! Tổng tổng, tôi nhất định sẽ mua một cái.”

“Đừng quên tôi.”

“Tôi cảm thấy thứ này rất xứng với mình, tôi cũng muốn một cái.”

Mười người đàn ông ngồi trong này, ngoại trừ Lục Nguyên Đăng và Tổng Trọng ra, đều đặt mua dây lưng.

Tôi cũng coi như có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm ban đầu thiết kế, Tổng Trọng và tôi đều lo lằng sẽ không bán được. Nhưng không nghĩ rằng sau khi tôi giải thích một phen lại khiến cho mấy người đàn ông này dốc hết vốn liếng để mua. Xung quanh người có tiền đều là người có tiền. Trải qua một hồi tuyên truyền, đoán chừng có thể bán hơn phân nửa ở trong nước. Phần còn dư lại, khẳng định không có vấn đề gì.

Di động trong túi rung lên, Khương Hải gọi tới rồi.

Lúc này tôi mới nhớ ra mình còn đang ăn cơm cùng cậu ấy.

“Thật ngại quá, tôi còn có việc phải đi trước, các vị lão tổng từ từ ăn nhé.”

Đi ra tới cửa, tôi mới nghe thấy.

“Ninh Khanh, cậu đi đâu vậy? Sao còn chưa quay về?” Giọng cậu ấy có chút nóng nảy.

“Tôi gặp phải ông chủ trong công ty, bây giờ trở lại ngay.”

Cúp điện thoại, tôi vội vã đi về phía bên kia.

Đồ ăn cũng đã được bày lên, tôi ngồi xuống bắt đầu ăn.

Khương Hải vẫn dịu dàng gấp thức ăn cho tôi, trong mắt đều là cung chiều tựa như muốn hòa tan tôi.

Nếu như có thể được người đàn ông như vậy cung chiều cả đời, vậy thật sự là chuyện rất hạnh phúc.

“Ninh Khanh, tôi thực sự không quan tâm quá khứ của cậu, không muốn bỏ lỡ cậu lần nữa. Làm bạn gái của tôi được không?” Khương Hải nhẹ giọng nói.

Thiếu chút nữa thôi, tôi đã gật đầu đồng ý.

Cho đến khi trông thấy Lục Nguyên Đăng ở phía đối diện đang đi nhanh tới.

Không chỉ có mình anh ấy, còn có những người vừa mới ăn com lúc này.

Tôi ngồi ở vị trí trong góc, những người khác đều nói chuyện với nhau, cũng không chú ý tới tôi. Cho nên, có lẽ ánh mắt Lục Nguyên Đăng là lợi hại nhất.

Tôi cúi đầu xuống thật thấp, không dám nhìn anh ấy.

Trong khoảng thời gian anh ấy đi tới, tôi lại có cảm giác dài đằng đẵng.

Mãi tới khi anh ấy ra khỏi nhà hàng, rồi cuộc tôi mới có thể thở dài một hơi.

Vội vã com nước xong, tôi mượn cớ phải về làm gấp một tài liệu, liền tạm biệt Khương Hải. Mà yêu cầu cậu ấy nói, tôi cũng tạm thời bỏ qua. May mà cậu ấy không ép buộc tôi, làm cho áp lực của tôi cũng không đến mức quá lớn.

Tôi đi nhanh về phía trước, lúc đến dưới lầu công ty, bỗng nhìn thấy xe của Lục Nguyên Đăng.

Bóng dáng cao to của anh ấy dựa vào thân xe, một tay kẹp chặt điều thuốc lá, bình tĩnh đứng ở nơi đó. Nếu muốn vào cửa công ty, nhất định phải đi qua anh ấy mới được.

Nếu tôi đoán không nhầm, anh ấy đang chờ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Dục vọng chiếm hữu của đàn ông

Tôi không muốn gặp gỡ chính diện với Lục Nguyên Đăng, nhưng không còn cách nào khác. Tôi muốn đi làm, chỉ có thể đi qua trước mặt anh ấy.

Lục Nguyên Đăng đã trông thấy tôi, tôi cũng không thể giả vờ không phát hiện ra anh ấy, đành kiên trì đi tới chào hỏi.

“Thật đúng lúc nha, Lục tổng.”

Vừa dứt lời, đã bị anh ấy kéo mạnh, trực tiếp nhét vào trong xe.

Lục Nguyên Đăng nặng nề đóng cửa xe lại, nhất thời, bầu không khí trong xe yên tĩnh đến đáng sợ.

Loại áp suất thấp như vậy khiến tôi hoàn toàn không thở nổi.

Nhìn về phía anh ấy, tôi phát hiện, sắc mặt anh rất u ám, ánh mắt sâu thẳm như mực, không biết đang suy nghĩ gì.

Tôi thử mở cửa xe, không ngờ đều bị khóa rồi.

“Lục tổng, em còn phải đi làm, có thể...”

Lục Nguyên Đăng xoay đầu lại, híp mắt nhìn tôi.

“Người đàn ông kia là ai?”

Tôi biết, anh ấy đang hỏi Khương Hải.

Anh ấy là ông chủ của tôi, đương nhiên sẽ không cho phép tôi qua lại cùng người đàn ông khác. Điểm ấy, cũng không khó hiểu.

“Chỉ là bạn học cấp ba, mọi người cùng nhau ăn một bữa com mà thôi.” Tôi ngượng ngùng nói.

Tuy lời tôi nói đều là thật, nhưng sao trong lòng vẫn có chút bồn chồn chứ?

Sắc mặt Lục Nguyên Đăng càng trở nên u ám. Anh ấy cười lạnh một tiếng, liếc xéo tôi, nói: “Bạn học? Hôm đó ở ngoài Hoa Đan, lời anh ta nói anh đều nghe thấy. Áo khoác đem đó em mặc về nhà cũng là của anh ta. Bây giờ lại cùng nhau ăn com, qua lại thường xuyên như vậy, em cảm thấy anh sẽ tin hai người chỉ là bạn học thôi sao?”

Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nghe Lục Nguyên Đăng nói một lúc nhiều lời như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy bất ngờ.

Tôi đoán, nhất định là mình đã chọc giận anh ấy. Dục vọng chiếm hữu của đàn ông thực sự mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.

“Lúc còn học cấp ba em có thích cậu ấy, nhưng đó chỉ là hồi ức đã qua, như vậy cũng không được sao?” Tôi có chút ảo não nói với anh ấy.

Dù sao tôi cũng chỉ là tình nhân của anh ấy, anh ấy đã chiếm được cơ thể tôi là đủ rồi, chẳng lẽ còn muốn lấy được lòng tôi?

Tôi thấy suy nghĩ của mình có chút hoang đường, thậm chí hoang đường đến mức buồn cười. Người như Lục Nguyên Đăng, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không biết đau khổ vì tình.

“Ninh Khanh, em cảm thấy sau khi người đàn ông kia biết tình trạng hiện nay của em, vẫn sẽ thích em sao? Chính em cũng biết, em có bao nhiêu khó khăn chứ?”

Lục Nguyên Đăng nói lời này, không ngoài dự đoán, đâm vào nỗi đau của tôi.

Anh ấy nhắc đến, cũng không phải là chuyện tôi ly dị, mà là bây giờ tôi là tình nhân của anh ấy, là loại nghề nghiệp bị người đời khinh thường nhất. Có lẽ trong lòng Khương Hải, tôi vẫn luôn là cô gái đơn thuần kiêu ngạo kia, thật không ngờ, cuộc đời đã sớm lặng lẽ thay đổi tôi.

Tôi không xứng với cậu ấy, lại càng không xứng rồi.

Nhận thức điều này khiến lòng tôi vô cùng đau xót.

“Em biết rồi, về sau sẽ chú ý.”

Tôi buồn buồn nói một câu, mở khóa cửa xe. Nhưng chân chưa kịp bước ra, đã bị Lục Nguyên Đăng mạnh mẽ cứng rắn kéo lại.

Anh ấy bá đạo, mang theo tức giận hôn tôi. Cứ như vậy đánh úp.

Anh ấy hôn rất dùng sức, hàm răng không ngừng gặm cắn môi tôi, giống như muốn phát tiết tất cả tức giận trong lòng. Tôi muốn chạy trốn, lại càng bị anh ôm chặt hơn, chỉ có thể để mặc nụ hôn như mưa rền gió dữ của anh chiếm đoạt mình.

Một lúc lâu sau, anh ấy mới buông tôi ra.

Trên môi đau đến tê dại, tôi đoán, có lẽ nó đã sưng lên rồi.

“Đây là trừng phạt cho việc em dám lén lút đi làm sau lưng anh.”

Lục Nguyên Đăng nói xong, liền lập tức mở cửa, ý bảo tôi xuống xe.

Chân tôi vừa mới bước ra, anh ấy đã đạp chân ga rời khỏi chỗ này.

Dựa vào cái gì, đồ khốn kiếp!

Tôi giậm chân mắng một câu, phiền muộn lên lâu.

Tổng Trọng ngồi trong phòng làm việc bật điều hòa, chơi điện thoại, khẽ liếc mắt nhìn tôi, cười nói: “Em gặp Lục Nguyên Đăng rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chết ngọt xấu hổ

“Sao anh biết?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Lẽ nào, cảnh Lục Nguyên Đăng kéo tôi vào xe vừa rồi đều bị anh ấy nhìn thấy?

Anh ấy bừa bãi, chỉ chỉ lên mặt tôi.

Sao vậy?

Tôi lấy gương ra soi, mới phát hiện môi mình đỏ ửng, cũng sưng lên không rõ hình dáng.

Ai da, tên Lục Nguyên Đăng này thật ác miệng.

Tổng Trọng là một tay lão luyện tình trường, đương nhiên biết rõ đây là xảy ra chuyện gì. Tôi có chút xấu hổ, đỏ mặt đi vào phòng vệ sinh rửa sơ, sửa lại lớp trang điểm.

Lúc trở lại phòng làm việc, Tổng Trọng liền đóng cửa lại, ấy này nhìn tôi, nói:

“Hôm nay khiến em vất vả rồi, anh không nghĩ Lục Nguyên Đăng sẽ làm khó em như vậy.”

Tôi biết, anh ấy đang nói đến chuyện Lục Nguyên Đăng muốn tôi cời thất lưmg.

“Không sao cả, chỉ là cời một cái thất lưmg lại giúp công ty kiếm được mấy chục tỷ, cũng đáng giá. Chẳng qua không biết, biểu hiện của em tốt như vậy, liệu có tiền thưởng không nhỉ?”

“Ba trăm năm mươi triệu.” Tổng Trọng hỏi hột nói.

Lòng tôi trở nên vô cùng kích động.

Ba trăm năm mươi triệu đối với Tổng Trọng mà nói cũng không đáng vào đâu, nhưng với tôi, điều đó đại biểu cho việc cách lúc trả hết nợ cho Lục Nguyên Đăng gần hơn một bước. Nói như vậy, tôi có thể sớm thoát khỏi anh ấy rồi.

Có lẽ là một năm, cũng có thể ngắn hơn. Xem ra, tôi phải cố gắng thật tốt mới được.

Sau khi có ý nghĩ như vậy, cả buổi chiều tôi đều rất nhiệt tình, lại thiết kế ra bản vẽ phác thảo của một chiếc đồng hồ. Tổng Trọng xem qua, nói còn có vài khuyết điểm, để tôi sửa lại.

“Thật ra em phát hiện, anh thực sự rất có thiên phú, cũng không phải loại bần nhão giống mẹ anh nói. Vì sao anh không chịu làm việc cho tốt?” Tôi hỏi Tổng Trọng.

Ánh mắt anh ấy trầm xuống, tôi biết, nhất định là mình đã hỏi cái gì không nên hỏi rồi.

Giấy tiếp theo, anh ấy lại khôi phục dáng vẻ cà lơ phớt phơ của mình.

“Bởi vì, làm bần nhão tương đối thoải mái.”

Lí do thoải thác rất tốt, tôi cũng không phản bác được gì.

Sau khi tan việc, theo thường lệ tôi tiễn anh ấy về nhà.

Ngồi ở phía sau, anh ấy bỗng nhiên mở miệng.

“Ninh Khanh, em nấu cơm cho anh đi, anh có chút nhớ tài nấu nướng của em. Sau này chỉ cần em rảnh rồi thì nấu cơm cho anh đi! Sẽ được trả lương.”

Lúc này tôi chính là kẻ thiếu tiền, không có cách nào từ chối tiền vàng mề hoặc kia. Huống chi, Lục Nguyên Đăng cũng không yêu cầu tôi phải về nhà nấu cơm mỗi ngày. Làm xong cơm cho Tổng Trọng, tôi vẫn còn dư thời gian.

Tôi cùng Tổng Trọng đến siêu thị mua vài món ăn, vừa mới vào nhà liền phát hiện mẹ anh ấy đang ngồi trên ghế sofa đọc sách.

Khí chất của bà ấy thực sự rất tốt, vừa nhìn chính là đáng về tiểu thư khuê các. Ngay cả một cô gái như tôi nhìn thấy cũng không tự chủ mà bị hấp dẫn.

“Mẹ, sao lại mẹ tôi đây?” Tổng Trọng đi tới, cà lơ phớt phơ ngồi xuống sofa.

“Tôi xem xem, có phải con vẫn sống cùng người ta hay không.”

Nói xong, ánh mắt mập mờ liếc về phía tôi.

Tôi cười cười, hào phóng tự giới thiệu: “Chào đi, con là nhân viên kiêm giúp việc của Tổng Trọng, cũng không ở chung với anh ấy. Lúc trước chỉ là ở tạm chỗ này, hiện tại đã rời đi rồi.”

Lúc mở miệng gọi đi, chính tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên. Dù sao, người phụ nữ trước mặt thoạt nhìn vẫn còn rất trẻ.

Nhưng mẹ anh ấy lại giống như không nghe thấy lời nói của tôi, mỉm cười gật đầu nói: “Còn biết nấu ăn, tốt, tốt.”

Tôi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đành phải đi thẳng vào phòng bếp, sau khi làm xong cơm nước, liền mang ra bên ngoài. Mẹ Tổng Trọng cố ý muốn tôi ở lại ăn cơm, nhưng bị anh ấy kéo kéo từ chối.

Bà ấy chỉ có thể kéo tay tôi, kín đáo đưa danh thiếp cho tôi, nói: “Đây là danh thiếp của dì, có việc cứ gọi cho dì.”

Tôi cúi đầu nhìn, Hà Thủy Như. Nghe tên đã cảm thấy rất dịu dàng rồi.

Từ nhà Tống Trọng đi ra, tôi bất ngờ không kịp chuẩn bị đã phải nghênh đón trận mưa xối xả.

Vội vàng tìm quán cà phê để trú mưa, ngồi vào chỗ, tôi gọi một ly cà phê, định đợi mưa tạnh lại đi tiếp.

Thời tiết se lạnh kết hợp cùng cà phê ấm áp, đậm đà, đơn giản chính là sự phối hợp tuyệt vời nhất.

Ngay lúc tôi đang hưởng thụ khoảng thời gian thoải mái này, bỗng cà phê nóng bỏng cứ như vậy rót xuống đầu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Ngực cô quá lép

“À!”

Tôi hét lên một tiếng, đứng lên nhanh chóng lấy giấy ăn lau sạch cafe trên mặt.

Chỗ bị bỏng sưng tấy đau rất, tôi giương mắt nhìn người phụ nữ trước mặt tôi, chau mày.

Ngày hôm đó tôi và mẹ của Tống Trọng đến nhà anh ấy để tìm người phụ nữ của anh ấy, tôi nhớ dường như tên là Tô Thủy Yên.

“Cô điên rồi sao?”

Tôi giận dữ nhìn người phụ nữ trước mặt nói.

Vừa mở miệng, da bị kéo ra rất đau, tôi vội vàng gọi nhân viên đi lấy một ít đá.

“Con đàn bà ti tiện không biết xấu hổ! Không biết tự nhìn lại bản thân còn dám cướp người đàn ông của tôi!”

Về mặt của Tô Thủy Yên vô cùng dữ tợn, không phù hợp với khuôn mặt đẹp đẽ của cô ta một chút nào.

Đúng là, phụ nữ chỉ cần dính vào chuyện của đàn ông là không tỉnh táo nổi.

Người uống cà phê xung quanh đều quay về phía chúng tôi nhìn, chờ xem kịch hay.

Người phục vụ đã lấy túi chườm nước đá đến, tôi đắp vào mặt mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Tôi nói với người phụ nữ kia bằng giọng điệu khinh miệt: “Tống Trọng có thích cô hay không, trong lòng cô biết rõ. Đừng vì anh ta bỏ mặc cô mà đổ tội lên đầu tôi. Nếu cô muốn tìm tôi để nói lý thì cũng được thôi, nhưng bây giờ tìm Tống Trọng đến đây, để anh ta đến đây đối chất.”

Tôi chỉ hù dọa Tô Thủy Yên một chút mà cô ta đã sợ rồi.

Sau đó cô ta ngập ngừng liếc nhìn tôi, nói: “Làm gì có gì để nói chứ, lúc này tôi chỉ trượt tay thôi, nếu cô bị thương tôi có thể dẫn cô đi bệnh viện. Gọi Tống Trọng đến làm gì chứ.”

“Tôi muốn anh ta đến đưa tôi đi bệnh viện, không được sao?”

Tôi nhìn về phía Tô Thủy Yên cười, đắc ý nói.

Tô Thủy Yên lại tức giận nhưng lại không dám chọc tức tôi, nuốt cục tức vào trong rồi rời khỏi.

Nhưng mặt của tôi bị thương, không thể dễ dàng buông tha cho cô ta được.

Tôi kéo cánh tay của Tô Thủy Yên lại, nhét túi chườm đá trong tay vào trong ngực cô ta.

Đồ nhãi ranh dám đổ cả phê làm bỏng tôi thì tôi lấy túi chườm đá làm cho cô ta đông cứng lại thì thôi.

Thời tiết trời mưa vốn dĩ có chút lạnh, Tô Thủy Yên rung mình một cái, lạnh đến nỗi gương mặt sợ hãi nhìn tôi.

Cô ta không ngờ rằng tôi lại có thể làm như vậy, xấu hổ không kịp.

Sau đó, một chuyện xấu hổ hơn lại xảy ra.

Cô ta mặc một chiếc váy liền, túi chườm đá lăn xuống dưới chân, “lạch cạch” một tiếng.

Trong lòng tôi vô cùng hả dạ nhưng lại giả bộ đáng vẻ xin lỗi: “Thật ngại quá, tôi thấy có tức giận như vậy nên mới dùng túi chườm đá hạ nhiệt cho cô một chút. Chỉ là không ngờ ngực cô lại lép như vậy, mới thể mà đã rớt xuống rồi. Tôi còn tưởng rằng chỉ ít cũng phải ở lại trên người cô mấy giây nữa chứ!”

Xung quanh truyền đến tiếng cười đùa của mọi người. Rất nhiều người đang chỉ tôi, dường như đồng tình với hành động của tôi vậy.

Bị tôi nói như vậy, mặt của Tô Thủy Yên tái lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói với tôi: “Tiện nhân, lần sau nhất định sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.”

Nói xong, cô ta nhìn đám người nào nhiệt xung quanh rồi che ngực chạy trốn khỏi đó.

Tôi ôm khuôn mặt sưng đỏ thanh toán tiền rồi ra hiệu thuốc bên cạnh mua ít thuốc mỡ.

Bởi vì trời mưa nên khó gọi xe, mãi mới gọi được một chiếc xe taxi, lúc trở về Lục gia đã là mười giờ tối rồi.

Lục Nguyên Đăng ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, nhìn chằm chằm vào tivi đến độ cả người ra.

Tivi đang tắt, rốt cuộc anh ấy đang nhìn cái gì chứ? Nhìn hình ảnh đẹp trai của mình trên màn hình sao? Lục Nguyên Đăng trong ấn tượng của tôi hình như không đến mức tự sướng đến mức như vậy chứ?

Tôi nghi hoặc đi vào, mới vừa bước vào cửa, Lục Nguyên Đăng liền nhìn về phía tôi.

“Em đã đi đâu?”

Sắc mặt anh ấy u ám, từng bước đi về phía tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thẻ đen

Bộ dạng của Lục Nguyên Đăng cực kì giống như đang thăm vấn một phạm nhân.

Tôi chỉ về muộn một chút thôi mà, còn anh ấy giống như một phụ huynh nghiêm khắc, mỗi ngày đều nhìn tôi chăm chăm như thế sao?

“Trời mưa, không bắt được xe nên em về muộn.”

Tôi nói với khuôn mặt buồn bã.

Trên mặt vẫn còn có chút đau, tôi chuẩn bị lên lầu tắm rửa rồi sau đó bôi thuốc mỡ. Tôi chưa soi gương nên cũng không biết mặt mình sưng phù đến mức nào nữa?

“Lúc tan làm là năm rưỡi, lúc đó vẫn chưa mưa.” Lục Nguyên Đăng khẽ cười một tiếng, trông rất nguy hiểm.

Người đàn ông này, ngay cả đến giờ giấc làm việc, nghỉ ngơi của tôi đều biết rõ như vậy, cũng đáng sợ thật đấy?

Tôi cũng không dám nói mình đi đến chỗ Tổng Trọng, chỉ có thể nói dối: “Đi dạo phố một chút thôi.”

“Đồ đi mua đâu?” Anh ấy nhìn tôi không có cái gì trên tay, chìa tay phải ra về phía tôi.

Người đàn ông này muốn ép chết tôi mới chịu buông tha chắc?

Bà đây không đi dạo phố, lấy đâu ra đồ đây?

Tôi tròn mắt nhìn Lục Nguyên Đăng rồi lạnh lùng nói: “Không có tiền nên mua không nổi được chưa?”

Lục Nguyên Đăng nhướn mày, lấy ra một tấm thẻ đen ném cho tôi.

“Thích cái gì thì mua cái đấy.”

Động tác của anh ấy thật phóng khoáng. Người ta nói đàn ông lúc quẹt thẻ là đẹp trai nhất, xem ra không sai tí nào.

Thẻ đen không phải ai đều có thể làm được, thẻ đen của Lục Nguyên Đăng ít nhất cũng phải có hơn 22 tỷ.

Nếu như tôi có thể quẹt cái thẻ này trả tiền lại cho anh ấy thì tốt quá.

Tròng mắt tôi chuyển động, sau đó, Lục Nguyên Đăng lại trầm giọng, nói: “Đừng có ý đồ xấu gì đấy, chỉ có thể đem thẻ đi mua đồ. Làm người phụ nữ của anh, tất nhiên không thể quá nghèo được.”

Nói đi nói lại hóa ra sợ tôi làm mất mặt anh ấy.

Tôi biết cho dù có trả lại thẻ cho anh ấy, anh ấy cũng chưa chắc đã lấy lại, dứt khoát là phải nhận lấy. Mặc dù tôi không muốn tiêu tiền của anh ấy, nhưng nhớ có việc gì gấp thì sao? Cho đến hôm nay, tôi sẽ không bạc đãi chính mình nữa.

“Cảm ơn ông chủ.” Tôi ngẩng mặt lên, nở một nụ cười ngọt ngào với anh ấy, tự giác nở một nụ cười mà tình nhân nên có.

Bây giờ tôi cũng đã hiểu, một người hi nộ vô thường như Lục Nguyên Đăng, bình thường lấy lòng anh ấy vẫn là tốt nhất.

“Mặt của em làm sao vậy?” Lục Nguyên Đăng chau mày, chạm nhẹ vào mặt tôi.

“A... đau.” Tôi kinh ngạc, hất tay anh ấy ra.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Sắc mặt anh ấy trầm xuống, không giận dữ nhưng lại rất uy nghiêm.

“Em uống cà phê không cần thận bị bỏng.”

Tôi không muốn để cho Lục Nguyên Đăng biết sự thật nên tùy tiện nói vài câu nói dối.

Nhưng hiển nhiên, lời nói dối vụng về của tôi không thể lừa được Lục Nguyên Đăng.

“Tự mình có thể làm bỏng đến mức như vậy? Ninh Khanh à, em quá ngây thơ rồi đấy, hay là em nghĩ anh là kẻ ngốc?”

Nhưng tôi vẫn không có ý định nói.

“Tin hay không thì tùy anh.”

Sau khi thuận miệng nói câu đó xong, tôi liền đi lên lầu trên. May mà Lục Nguyên Đăng không đi theo tôi, tôi rửa mặt xong, bôi thuốc mỡ lên mặt rồi đi ngủ.

Trên mặt vẫn cảm thấy rất đau, cả ngày cuối cùng cũng được đi ngủ. Vừa mới ngủ thì văng lên tiếng đập cửa.

“Ai vậy!” Tôi buồn phiền hét lớn về phía cửa: “Đêm rồi, muốn chết sao?”

“Lục Nguyên Đăng.” Ngoài cửa là âm thanh ngắn gọn, rõ ràng.

Tôi giật mình tỉnh lại rồi bò dậy, mở cửa ra.

Tôi ngủ mơ mơ màng màng mà quên mất đây là nhà của Lục Nguyên Đăng, quên mất ở đây chỉ có hai người chúng tôi mà thôi.

Ngoài cửa, Lục Nguyên Đăng mặc bộ đồ ngủ, để lộ ra bộ ngực căng đầy cường tráng, tôi nhìn thấy rồi nuốt nước bọt vào trong.

Lục Nguyên Đăng, người đàn ông này đẹp trai, có tài còn đơn thân nữa chứ, đối với phụ nữ thực sự có một sự hấp dẫn cực lớn.

Còn tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường.

“Có chuyện gì?” Tôi ngáp một cái rồi chớp chớp mắt hỏi.

Có thái độ tốt như vậy, tất cả đều là bởi vì tôi vừa mới hét lên với anh ấy. Hi vọng nhìn tôi đáng yêu, khôn ngoan như vậy có thể không tính toán với tôi.

“Đi uống rượu với anh.”

Lục Nguyên Đăng nói một câu rồi lùi tôi đi lên lầu trên.

Nhưng tôi không biết uống rượu! Một khi uống rượu là bị phát ban, muốn tôi chết sao?

Trên lầu là một ban công rất lớn, ở phía bên góc trái trồng đầy hoa với cò, phía trên có hơn nửa là trồng nho, đã qua mùa ăn nho rồi, chỉ còn trơ trọi đầy nho.

Đêm nay không có trăng, nhưng những ngôi sao trên bầu trời lại rất đẹp. Ở trên đây ngắm bầu trời sao cũng không tồi cho lắm.

Không ngờ, Lục Nguyên Đăng này cũng thật có nhã hứng.

Lục Nguyên Đăng tự rót cho mình một ly rượu rồi uống.

Rượu anh ấy uống có màu vàng nhạt, tôi nghĩ đó là rượu sâm-panh nhưng khi ngửi nó lại có mùi hương của một loại trái cây độc đáo, khiến tôi có chút mê say.

Mùi thơm. Thực sự rất dễ chịu.

Từ trước đến nay tôi luôn không có cảm tình với rượu, bây giờ lại liếm liếm đầu lưỡi.

Lục Nguyên Đăng khẽ cười một tiếng, đưa rượu trong ly cho tôi.

“Đây là rượu hoa quả được ủ trong nhà máy rượu, em có muốn thử không. Sẽ không say đâu, cũng sẽ không bị phát ban đâu. Lúc này anh lấy nhầm rượu, rượu này chỉ thích hợp cho phụ nữ uống mà thôi.”

Tôi vốn dĩ định từ chối, rồi cuộc dùng chung ly với Lục Nguyên Đăng có vẻ thân mật quá mức.

Thế nhưng con sâu thâm ăn trong bụng đang kêu gào, quý thần xui khiến, tôi cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Thực sự rất ngon, so với tưởng tượng của tôi, nó ngon hơn rất nhiều.

Có mùi vị thanh ngọt của hoa quả, và một chút mùi vị của rượu. Hai người hòa cùng một nơi, mùi vị vừa vặn.

“Rất ngon.” Tôi cảm thán từ trong thâm tâm nói, nhịn không được uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

“Anh đi lấy thêm một chai rượu nữa.”

Anh nói xong liền đi xuống lầu.

Hai phút sau đó, cầm một chai rượu nho đi lên.

Tôi là người bình thường, loại rượu này tôi cũng không hiểu. Nhưng thứ mà Lục Ngạn mang lên còn được đóng gói đẹp đẽ, tôi đoán cái chai này phải gần bốn mươi triệu.

Lục Nguyên Đăng mở rượu đỏ, rót vào trong ly, từng dòng rượu chảy xuống.

Anh ấy cũng không nói chuyện với tôi, tôi cảm thấy thật vô vị, chỉ có thể tiếp tục uống rượu. Uống hết ly này đến ly khác, uống hết hơn nửa chai.

Đầu tôi có chút choáng.

Có điều lại không bị phát ban chút nào cả.

Tôi nhìn Lục Nguyên Đăng trước mặt, bắt đầu thấy hoa mắt.

“Không phải anh nói sẽ không say sao, vì sao em thấy hơi chóng mặt? Có phải anh bỏ thuốc vào trong rượu không?” Tôi lẩm bẩm nói, toàn cơ thể cũng không tự chủ dựa vào người của Lục Nguyên Đăng.

Tôi nghe thấy tiếng Lục Nguyên Đăng khẽ cười, bắt đầu đi nói với tôi: “Em nghĩ rằng anh có cần thiết phải bỏ thuốc không? Anh nói uống một ly sẽ không say, em xem bản thân mình đã uống bao nhiêu ly rượu rồi.”

Một câu nói của anh ấy làm tôi nghẹn họng, không trả lời được.

Mặc dù cảm thấy say nhưng loại rượu này không làm tôi bị phát ban, lại còn ngon như vậy, tôi không nhịn được lại rót một ly.

Hoặc là, trong lòng khó chịu. Gần đây đã xảy ra nhiều chuyện phiền lòng như vậy, mượn rượu giải sầu, không biết làm như vậy có thể quên đi được không.

Việc trong nhà, việc Mạc Hân, rồi còn nợ Lục Nguyên Đăng gần ba tỷ, áp lực khiến tôi không thở nổi. Nhưng điều khiến tôi phiền lòng nhất là sự xuất hiện của Khương Hải.

Cậu ấy xuất hiện vào lúc tôi yếu đuối nhất, giống như một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào cuộc sống u ám của tôi.

“Lục Nguyên Đăng, anh biết yêu mà không có được là mùi vị là như thế nào không?” Tôi dựa vào vai của Lục Nguyên Đăng, chột hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 59: Lục nguyên đăng, đồ Ngốc

Đầu tôi bị anh ấy đẩy ra.

Ánh mắt sâu xa của anh ấy tập trung vào tôi, sắc mặt u ám đến đáng sợ.

Không khí xung quanh lập tức đông cứng lại. Ánh mắt của Lục Nguyên Đăng sắc bén, cảm giác như tôi đang bị từng nhát dao đâm vào.

Tôi mới biết được câu hỏi vừa nãy là vấn đề không nên hỏi.

“Xin lỗi, em uống nhiều rồi.”

Một cơn gió thổi tới làm men say của tôi tiêu tan đi vài phần. Tôi đứng dậy, từng bước lùi về phía sau, chỉ muốn rời xa Lục Nguyên Đăng một chút.

Người ta nói rằng mộng hồ không dễ sờ, tôi thực sự là ăn gan hùm mật gấu mới dám hỏi Lục Nguyên Đăng vấn đề này.

“Đứng lại.”

Mặt Lục Nguyên Đăng bén sắc nhìn tôi, trầm giọng ra lệnh.

Ánh mắt của anh ấy thật đáng sợ, ngoại trừ việc có thể chạy trốn ra, tôi không thể nghĩ ra cách nào khác, không những không dừng lại mà còn lùi về phía sau hai bước.

Chân tôi chột vấp phải vật gì đó. Người không khống chế được nghiêng về phía sau, khi thấy cảnh phía sau, mồ hôi lạnh đều toát ra ngoài.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, tôi đã bị đẩy lùi bên mép ban công. Ở đây là lầu ba, với độ cao này, nếu rơi xuống, một nửa khả năng tôi sẽ chết, một nửa khả năng còn lại sẽ vật vờ.

Bất luận là khả năng nào tôi đều không muốn.

Tôi nhắm mắt, đang tuyệt vọng chờ rơi xuống thì có người kéo tay tôi lại, người cũng cúi về phía trước, sà vào một lồng ngực ấm áp.

Mở mắt ra, bắt gặp ngay ánh mắt nghiêm nghị của Lục Nguyên Đăng.

“Đã nói là đứng lại rồi, không hiểu tiếng người sao?” Anh ấy quát.

Tôi bây giờ mới hiểu, anh ấy vừa nãy gọi tôi đứng lại là sợ tôi ngã xuống dưới, không phải muốn trừng trị tôi. Cũng chỉ tại anh ấy không nói rõ, suýt nữa hại tôi ngã xuống dưới.

“Em còn cho rằng anh đánh em chứ.”

Tôi ảm ức nói.

Anh ấy nheo mày, vẻ mặt u ám nói với tôi: “Anh đáng sợ đến mức như vậy sao?”

Đầu chỉ đáng sợ không thôi, đáng sợ khiến người khác phải tức lộn ruột. Tất nhiên, những lời này tôi không dám nói.

Tôi vỗ ngực, nói với anh ấy: “Dọa chết em, em muốn ngủ một chút cho đỡ sợ.”

Nói xong tôi liền chạy đi.

Về đến phòng, việc đầu tiên chính là lấy điện thoại đăng một tin lên Facebook.

“Đồ ngốc Lục Nguyên Đăng, suýt nữa dọa chết bà cô này rồi!”

Đăng xong, Tô Tinh Tinh là người đầu tiên thích bài viết của tôi.

Nhìn đồng hồ, một giờ sáng. Theo như những gì tôi hiểu cậu ấy, đã muộn như vậy mà vẫn chưa ngủ chắc chắn là vừa mới kết thúc đời sống tình dục quá hưng phấn rồi.

“Lục Nguyên Đăng cái gì chứ? Cậu và Lục Nguyên Đăng sao vậy?”

Tô Tinh Tinh gửi tin nhắn Zalo thăm hỏi.

Tôi biết chuyện này không thể lờ gạt nổi, chỉ có thể kể rõ đầu đuôi sự việc cho Tô Tinh Tinh.

“Ninh Khanh, cậu điên rồi sao? Tại sao phải đi trêu chọc người đàn ông như Lục Nguyên Đăng vậy? Cậu có khó khăn gì có thể đến tìm mình, tớ để Cố Duyên đến giúp cậu không phải tốt hơn sao?”

“Tinh Tinh, Cố Duyên là bạn trai của cậu chứ không phải là của mình, anh ấy không có nghĩa vụ phải giúp mình. Hơn nữa đây là rắc rối mà Ninh Uy Phước gây ra, tự mình ra mặt giải quyết vẫn tốt hơn. Hiện tại, mình với Lục Nguyên Đăng đã là loại quan hệ này rồi, lại nói những lời này cũng không có ý nghĩa nữa.”

Tôi nhìn thấy khung chat vẫn đang hiển thị nhấp vào, nhưng mấy phút sau đó, Tô Tinh Tinh chỉ nhắn một câu.

“Ninh Khanh, tớ vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc của cậu, nếu như Lục Nguyên Đăng ức hiếp cậu, tớ nhất định sẽ không buông tha cho anh ta.”

Tôi nhắn lại một chữ “Được”, lại không nhận được cười. Giữa Lục Nguyên Đăng và tôi không tồn tại vấn đề ức hiếp hay không ức hiếp, anh ấy là ông chủ chứ không phải là đàn ông, ngay cả tư cách nói lý với anh ấy tôi cũng không có.

Có điều, có lời nói của Tô Tinh Tinh chỉ ít trong lòng cũng thấy rất ấm áp.

Điện thoại di động rung lên, là thông báo Facebook của tôi.

Có người bình luận Facebook của tôi rồi.

Tên Facebook chỉ đơn giản ba chữ, sáng hơn bất kì cái tên nào.

Lục Nguyên Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thất sủng

Bình luận của anh ấy cũng đơn giản như anh ấy vậy.

Chỉ một chữ.

“Ừ.”

Phía sau đi kèm với một dấu chấm hỏi.

Cách màn hình, tôi cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm và sự lạnh lùng tỏa ra xung quanh anh ấy.

“Lạch cạch” một tiếng.

Ta sợ đến nỗi điện thoại di động rơi cả xuống đất.

Trời đất, người như Lục Nguyên Đăng lại có thể chơi Facebook?

Chơi cũng được rồi lại còn theo dõi tôi?

Theo dõi thì tôi cũng phải nhin, tôi đăng bài này lại để cho anh ấy thấy được! Hơn nữa anh ấy không phải đang uống rượu sao, sao lại có thể lướt Facebook được chứ?

“Chết chắc rồi, chết chắc rồi!”

Tôi nhảy xuống giường, đi đi lại lại, nghĩ cách giải thích với anh ấy như thế nào.

Đầu óc đã suy nghĩ đến mức quay cuồng cũng không nghĩ ra biện pháp nào cả, dứt khoát là không làm, xóa cái Facebook đi là được.

Như vậy, cho dù anh ấy tìm tôi tính sổ thì cũng không có chứng cứ, đến chết tôi cũng không nhận là được.

Tự an ủi bản thân một lúc, tôi mới nằm lại trên giường, thấp thòm bất an đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi bật dậy khỏi giường.

Chuyện xảy ra tôi hôm qua đối lại trong đầu tôi, nghĩ đến ánh mắt của Lục Nguyên Đăng, tôi lập tức cảm thấy đằng sau lưng trở nên lạnh lẽo.

Tôi miễn cưỡng mở cửa, đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Lục Nguyên Đăng.

“Anh có việc phải đi hai ngày.”

Nói xong, anh ấy xoay người rời đi.

Ồ? Anh ấy không hỏi tôi chuyện tối hôm qua?

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn thấy anh ấy đi khỏi, vui vẻ đi rửa mặt, chuẩn bị ăn xong đồ ăn rồi đi đến công ty.

Tôi vừa mới nấu xong thức ăn thì điện thoại của Khương Hải gọi đến.

“Ninh Khanh, ngày mai là cuối tuần, tôi mua vé xem phim ba giờ chiều, cậu muốn đi cùng không?”

“Không đi đâu, mãi mới có ngày chủ nhật, tôi muốn ngủ một giấc.” Tôi từ chối.

“Đi đi, đứng ở nhà suốt ngày như vậy, ra ngoài hít thở một chút không khí mới mẻ cũng tốt mà. Hơn nữa, vào buổi tối sẽ có rất nhiều pháo hoa trên phố đi bộ, đẹp lắm.”

Hoa tôi thích nhất, là pháo hoa. Về đẹp thoáng qua rồi biến mất làm tôi không thể nào chống cự được.

Sở thích này, tôi không nói với ai cả, sao Khương Hải biết được chứ?

Nhưng tôi vẫn không đến mức vì thích xem pháo hoa mà đáp ứng lời đề nghị của Khương Hải.

“Ninh Khanh, nếu tôi gây cho cậu áp lực quá lớn, chúng ta có thể làm bạn bè. Giữa bạn bè đi xem phim với nhau, cậu không đến mức phải từ chối tôi như vậy chứ?”

Từ chối như vậy, nếu tôi từ chối lần nữa thì lại ra vẻ bản thân mình quá kiêu rồi.

“Được, ngày mai gặp.”

Cúp điện thoại, tôi ăn bữa sáng xong liền đi đến công ty.

“Ninh Khanh, anh nghĩ em đừng làm trợ lý của anh nữa. Về sau những việc như đưa đón anh đi làm, nấu cơm cho anh, em cũng không cần làm nữa.”

Tổng Trọng nhìn chằm chằm vào tôi, nghiêm túc nói.

Tôi sững sờ, có chút băn khoăn, bất an hỏi: “Sao vậy, có phải em làm sai điều gì không?”

Hay là mối quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng khiến tôi không phù hợp làm việc ở bên cạnh anh ấy? Dù sao mối quan hệ mập mờ như vậy, không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận.

Nếu Tổng Trọng muốn sa thải tôi thì tôi đi đâu mới có thể tìm được công việc tốt như vậy?

“Em suy nghĩ quá nhiều rồi.” Tổng Trọng khẽ cười một tiếng, nói với tôi: “Anh không phải muốn đào thải, mà là anh nhìn thấy thiên phú của em. Thất vọng do em thiết kế đưa ra thị trường trước kia đã được đặt trước hết rồi, hiện tại đang bắt đầu làm tiếp theo, em thực sự rất có tài, anh không muốn những việc vụn vặt làm lỡ sự nghiệp của em, em nên tập trung làm những thứ mình thích thì tốt hơn.”

Lời nói của Tổng Trọng làm cho tôi vô cùng cảm động.

Quả nhiên, vẫn là anh ấy hiểu tôi. Anh ấy biết điều tôi thực sự muốn làm là gì.

Thiết kế vẫn luôn là ước mơ của tôi, nếu như có thể hoàn thành được ước mơ này, tôi tất nhiên rất vui. Lúc ban đầu thiết kế thất bại, anh ấy kiên quyết để tôi làm chủ thiết kế khiến nhà thiết kế cấp cao không hài lòng. Thật may đến cuối cùng, tôi đã đánh được vào mặt cô ta rồi.

“Cảm ơn anh, Tổng Trọng.” Tôi cười với anh ấy, vui vẻ chuẩn bị thu xếp đồ đạc của mình.

“Chúng ta là bạn tốt mà, cần gì phải cảm ơn chứ.” Tổng Trọng phóng khoáng nói, rồi lại nói bổ sung: “Nhưng, anh không thể cho em một vị trí cao được, em đến bộ phận thiết kế, trực tiếp đi theo Thẩm Ninh.

Thẩm Ninh, trong lòng tôi đột nhiên có chút lo lắng.

Nhà thiết kế cấp cao của công ty chính là Thẩm Ninh. Từ sau sự kiện thất bại, ở công ty chạm mặt cô ta, từ trước đến nay sắc mặt cô ta đối với tôi đều không tốt. Nếu làm việc dưới tay cô ta, nhất định không dễ sống.

Nhưng tôi không từ chối.

Thứ nhất, tôi không muốn vì mối quan hệ giữa tôi và Tổng Trọng mà có đãi ngộ đặc biệt, thứ hai, Thẩm Ninh thực sự là một người có thực lực. Cô ta nhận được rất nhiều giải thưởng lớn trên quốc tế, đi theo cô ta cũng có thể học được không ít thứ.

“Không có vấn đề. Em sẽ nỗ lực làm việc thật tốt, thiết kế ra thứ mình thích.”

Sau khi thu xếp đồ đạc xong, tôi trực tiếp đi xuống phòng thiết kế.

Phòng thiết kế và phòng kế hoạch của tôi trước đó ở tầng một, lúc đi qua phòng kế hoạch, mọi người đều nhìn tôi với con mắt hiếu kỳ chờ kịch hay.

“Ái chà, đây không phải là bay lên đầu cành phượng hoàng sao, sao bây giờ lại thất sủng rồi?” Người phụ nữ nào đó há hê nói.

“Lẽ nào cô không nghe qua câu này sao, lấy sắc phục vụ thì sao có thể dài lâu được chứ? Tự cho rằng ngực có hai cục thịt, dựa vào thủ đoạn thấp kém, liệu có thể lấy được trái tim của tổng giám đốc hay không? Cứ như không ai có vậy?”

Một người phụ nữ trang điểm lộ liễu phụ họa.

Thuận tiện, còn nâng nâng ngực của mình lên.

Cô ta mặc chiếc áo thấp cổ khêu gợi, tôi đi qua trước mặt cô ta, đều mơ hồ thấy hai điểm nhọn nhô ra. Cũng không biết ai mới là người thấp kém đây.

Lười tính toán với bọn họ, tôi bừa bãi rồi đi thẳng đến phòng thiết kế báo cáo.

“Cô là lộn sao, bản thảo của tôi đã làm xong rồi, để cô làm một vài thiết kế phụ thuộc, việc đơn giản như vậy cũng không làm được, tôi giữ lại cô có tác dụng gì? Đã vô dụng như vậy chỉ bằng sớm từ chức về nhà, đứng ở trước mặt làm cản trở tôi.”

Lúc tôi đi vào, Thẩm Ninh đang dạy bảo nhân viên ở bên trong.

Nhìn thấy tôi tiến đến, chân mày cô ta càng chau hơn.

“Đã nói rồi, chỗ của tôi không thiếu người, không cần một phé vật như vậy! Thật phiền phức!”

Bị nói thành rác rưởi, trong lòng tôi tất nhiên là khó chịu. Mặc dù tôi cũng không cảm giác mình là thiên tài gì, nhưng không đến mức cái gì cũng sai.

Tôi lễ phép cười, nói với Thẩm Ninh: “Nếu không thích tôi đến nơi này, tôi nói với Tổng tổng một tiếng là được.”

Nói xong, tôi quay người đi nhưng Thẩm Ninh gọi lại.

“Đứng lại! Tôi nói cho cô biết, đừng ảo tưởng dùng Tổng thống để dọa tôi! Anh ấy không phải chán ngấy cô rồi mới để cô xuống đây sao?”

Ý nghĩ của Thẩm Ninh và những người kia quả thật giống như một lò đúc ra vậy, trong lòng tôi cũng cảm thấy nặng nề, khó chịu.

Vốn dĩ tôi vẫn nghĩ Thẩm Ninh là một người rất thanh cao, xem ra bây giờ, cô ta cũng không tránh được khuôn sáo cũ.

Tôi không để bụng ý nghĩ của người khác, nói với Thẩm Ninh: “Tôi sẽ dùng thực lực để chứng minh bản thân.”

Sau đó, tôi mới hiểu được, người thanh cao không phải Thẩm Ninh, mà là tôi. Mà sự thanh cao này suốt chút nữa hủy cả đời tôi.

Lúc xế chiều, Lục Nguyên Đăng đột nhiên gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi đi một chuyến đến Giang Chu.

Lập tức, tôi nhận được tin nhắn về máy bay.

Máy bay chín giờ tối, ngay cả về đêm mưa xong, ông chủ triệu tập, không thể không đi.

Sau khi tan việc, tôi chạy tới sân bay đi Giang Chu.

Điều tôi không ngờ chính là, vừa mới đến đại sảnh sân bay đã thấy Lục Nguyên Đăng cực kỳ nổi bật trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mối Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Không biết xấu hổ

Anh ấy mặc một bộ com-lê màu xám bạc, nhìn rất thanh lịch tao nhã, khí chất nổi bật giữa đám đông. Cho dù xung quanh có nhiều người hơn nữa thì tôi cũng nhận ra anh ấy.

Người như Lục Nguyên Đăng lại đến đón tôi, thực sự làm tôi bất ngờ.

Trong mắt của tôi, chỉ có người khác đến đón anh ấy mới đúng.

“Đi thôi.”

Lục Nguyên Đăng chỉ nói một câu rồi bước ra ngoài.

Tôi đi theo đằng sau, hai chân ngắn bước rất lao碌.

Úc hiếp tôi chân ngắn!

“Anh gọi em đến đây làm gì?” Tôi lên xe, hỏi anh ấy.

Trên máy bay chỉ ăn một chiếc hamburger, tôi hoàn toàn vẫn chưa no, bụng lúc này đang kêu rột rột.

Nếu bây giờ có thể đi ăn cơm, vậy thì thật tốt nhỉ?

“Đi ra khách sạn rồi nói.”

Lục Nguyên Đăng nói một câu, lái xe chạy về phía trước.

Khách sạn?

Sẽ không phải là muốn?

Vết thương ở lưng vẫn chưa khỏi, cộng thêm với việc bụng đói sắp ngóm rồi, thực sự là ngay cả tâm trạng đối phó với anh ấy cũng không có.

“Em có thể chọn không đi sao?” Tôi nhìn Lục Nguyên Đăng, nỗ lực làm cho ánh mắt của mình trông đáng thương một chút.

“Em cảm thấy, em có quyền nói không sao?” Lục Nguyên Đăng nói rồi quay đầu nhìn tôi.

Bị ánh mắt của anh ấy nhìn như vậy, tôi lập tức sợ hãi. Cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể cam chịu số phận cùng anh ấy đi đến khách sạn.

Nếu như Lục Nguyên Đăng thật sự muốn làm gì với tôi thì có chết tôi cũng không theo, dựa vào nhân phẩm cao quý của anh ấy sẽ không đến mức ép buộc tôi chứ?

Phòng Lục Nguyên Đăng đặt là phòng tổng thống, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy phòng tổng thống là như thế nào.

“Cởi quần áo ra!”

Lục Nguyên Đăng trầm giọng nói.

Anh ấy thực sự?

Tôi sợ hãi nhìn anh ấy, không biết làm thế nào.

“Em không muốn làm, em chỉ muốn ăn cái gì thôi.” Tôi nhìn anh ấy, thành thật nói.

“Làm cái gì?” Anh ấy nheo mắt nhìn tôi, khóe miệng không nhịn được cười mím một chút rồi rất nhanh anh tỏ vẻ nghiêm túc trở lại.

Lục Nguyên Đăng không thích cười, cơ bản thì tôi cũng có nhìn thấy nhưng đều là vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng tôi khẳng định vừa nãy anh ấy cố nín cười.

“Anh nói làm cái gì?”

Tôi cũng nghiêm chỉnh nói, tôi chỉ có thể hỏi vặn lại anh ấy.

Anh liếc nhìn tôi với vẻ khinh bỉ mờ nhạt.

“Em suy nghĩ quá nhiều rồi, sau khi thay quần áo xong thì đi với anh lên lầu mười tám.”

Nói xong anh ấy chỉ bộ lễ phục trên giường.

Đó là một lễ phục bộ màu xanh không tước, tuy tôi không phải là nhà thiết kế trang phục nhưng làm bao nhiêu sản phẩm xa xỉ, cao cấp nên tôi cũng hiểu một chút. Bộ trang phục này được làm rất tinh xảo, hơn nửa đường kim mũi chỉ đều làm thủ công, vừa mới nhìn là biết giá trị không hề nhỏ.

Lục Nguyên Đăng đột nhiên bảo thay quần áo là muốn làm gì? Nhưng dù thế nào cũng đỡ hơn quần ga giường!

Tôi nhìn người đàn ông ngồi trên giường đối diện vững như bàn thạch, nói: “VẬY anh đi ra ngoài đi, anh đứng đây em thay thế nào?”

Tôi nói xong, Lục Nguyên Đăng không phản ứng gì, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái.

Đừng nói người đàn ông này có thú vui ghê tởm là thích nhìn phụ nữ thay quần áo đấy chứ?

“Lục Nguyên Đăng, có thể làm phiền anh đi chuyển cái mông cao quý đi ra ngoài một chút có được không?”

Tôi tự nhận là thái độ của tôi đã là rất khá, nhưng đại gia đối diện tôi hoàn toàn không chịu thua, lạnh lùng liếc mắt tôi một cái rồi nói: “Trên người em có cái gì anh chưa nhìn qua, hơn nữa anh đang lướt Facebook, không rảnh nhìn em.”

Vừa nghe lướt Facebook, tôi lập tức chốt dạ. Cũng không dám nói nữa, liền cầm bộ lễ phục vào trong nhà tắm, khóa trái cửa lại mới an tâm bắt đầu thay quần áo.

Bộ trang phục rất bó sát người, tôi vốn dĩ không thích mặc loại trang phục kiểu này, nếu bình thường tôi mặc sẽ cảm thấy có chút chật nhưng bây giờ bụng đói đến nỗi mặc vào cảm thấy rộng thùng thình.

Người ta nói người đẹp vì lụa, quả nhiên không sai chút nào. Dáng dấp của tôi cũng tạm được, nhưng mặc bộ này vào lại càng là nổi bật thêm chiều cao, hoàn toàn không giống.

Khí chất lập tức lên một đẳng cấp mới của các quý cô sang trọng.

Phản vảy của trang phục hơi dài một chút, phải đi giày cao gót mới hợp. Lúc đi vào khách sạn tôi đối diện lễ, bây giờ chỉ có thể xách váy đi ra ngoài. Khi mở cửa liền nhìn thấy Lục Nguyên Đăng đứng trước cửa.

Tôi giặt mình, không cần thận giẫm vào váy, toàn bộ cơ thể đều nghiêng về phía trước.

Đầu đứng lúc lại đụng phải chỗ đó của Lục Nguyên Đăng.

Thực sự là xấu hổ chết đi mất!

Mặt tôi đỏ lên, vin chân Lục Nguyên Đăng chuẩn bị đứng dậy thì lại cảm thấy chỗ kia đập thình thịch rạo rức, hơn nữa càng ngày trở nên càng lớn.

“Không biết xấu hổ! Anh... đầu óc anh đang nghĩ gì vậy?”

Tôi thẹn quá hóa giận nhìn Lục Nguyên Đăng, ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Anh ấy cười rồi tiến gần về phía tôi, hơi thở nóng bỏng phủ trên mặt tôi.

Mặt của tôi càng đỏ hơn, hơi thở trở nên dồn dập.

“Anh nhớ là em tự mình bỏ nhào về phía anh, sao lại thành anh không biết xấu hổ?”

“Còn không phải là bởi vì anh đứng ở cửa, làm em giật cả mình. Anh không có chuyện gì thì đứng ở cửa làm gì, có phải muốn nhìn trộm hay không?” Tôi phản bác.

Càng nghĩ, càng thấy hành động của Lục Nguyên Đăng rất khả nghi.

“Tiểu tiện.”

Anh ấy nói một cách lạnh lùng rồi đi vào nhà vệ sinh.

Mười phút trôi qua, anh ấy vẫn chưa ra. Tôi không khỏi hoài nghi, có phải anh ấy đại tiện chẳng qua là ngại nói mà thôi.

Khoảng chừng hơn hai mươi phút, Lục Nguyên Đăng mới từ bên trong đi ra.

Anh ấy liếc mắt với tôi một cái, tôi phát hiện mặt của anh ấy âm u hơn trước khi đi vào.

Nhất định là tào bớ! Tôi ngầm đoán.

“Em thấy giày của em và bộ trang phục này hợp với nhau sao?” Anh ấy nhưn mảy nói.

Tôi nhìn đôi giày cao gót màu đen của tôi, thực sự không có cách nào khác.

“Em chỉ có đôi giày này thôi.”

Anh ấy không nói gì, đi tới cởi giày của tôi ra, lại lấy ra từ trong tủ quần áo một đôi giày cao gót khác khom lưng thay tôi đi vào.

Từ góc độ này của tôi, vừa vận nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của Lục Nguyên Đăng. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn anh ấy từ trên cao. Không thể không nói gương mặt của anh ấy thật sự rất đẹp. Đặc biệt là lông mi, vừa đen vừa dài, tôi cảm thấy cũng không kém lông mi của Hoắc Kinh Hùng.

Thảo nào, đôi mắt của anh ấy đẹp như vậy.

Anh ấy nhẹ nhàng mang giày cho tôi, tôi cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

Lúc này, người quý một chân trên đất lại là Lục Nguyên Đăng cao quý. Tôi ngẩn ngơ, cảm giác mình là cô bé lọ lem.

Nhưng lý trí vẫn còn, tôi biết anh ấy sẽ mãi mãi không phải là hoàng tử của tôi.

Mang giày cho tôi xong, Lục Nguyên Đăng đứng dậy, hình như không cảm thấy khó chịu vì hành vi vừa nãy.

“Đi thôi.” Lục Nguyên Đăng đưa cánh tay về phía tôi, ra hiệu tôi kéo váy lên.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc giày, là một đôi giày màu bạc, phía trên sáng bóng lộng lẫy hài hòa với màu sắc rực rỡ của chiếc váy, nhìn vô cùng sang trọng, thanh lịch.

Cũng không biết Lục Nguyên Đăng muốn đưa tôi đến nơi nào lại cần ăn mặc như thế này. Dù sao bây giờ cũng là mười hai giờ đêm, sợ bản thân làm mất mặt Lục Nguyên Đăng, tay tôi toát mồ hôi, niu anh ấy rất chặt.

Thang máy lên đến tầng mười tám, tôi hít sâu một hơi thật sâu rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Kẻ có tiền là vô tình nhất

Vừa đi vào, tôi có chút kích động lùi ra.

Tôi cho rằng sẽ là một bữa tiệc nhỏ tối đa cũng chỉ có mấy người.

Lại không nghĩ rằng, vừa đi ra khỏi thang máy là một đám đông náo nhiệt.

Tôi có chút ngại người, cứ đứng ở thang máy mãi không ra ngoài.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía tôi, khiến tôi càng căng thẳng hơn. Thực tế, tôi chỉ là tình nhân của Lục Nguyên Đăng mà thôi, tôi và anh ấy cùng tham dự trong trường hợp như vậy làm tôi cảm thấy rất lúng túng.

“Đừng hồi hộp, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi.”

Lục Nguyên Đăng nghiêng đầu, thì thầm bên tai tôi. Anh ấy đều không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang hồi hộp chứ?

Tôi cúi đầu nhìn xuống áo của anh bị tôi kéo nhãn, tôi ngượng ngùng buông lỏng tay ra.

Hành động của anh ấy thân mật như vậy làm tất cả mọi người đều lộ ra một nụ cười mập mờ. Tôi đi về phía trước đều cảm thấy chân tay của mình không chịu nổi.

Thiếu chút nữa là đường hoàng sánh bước rồi.

Nhưng rất nhanh tôi liền phát hiện, hình như những thứ tôi lo lắng là dư thừa, hình như không có ai nhìn tôi với ánh mắt khác thường. Cũng đúng, trên mặt tôi cũng không viết lên hai chữ tình nhân. Sau khi nghĩ thông suốt, tôi thản nhiên trở lại.

Lục Nguyên Đăng đi tới, nhận lấy hai ly rượu trong tay của phục vụ, đưa một ly cho tôi.

“Không cần uống, em chỉ cần làm dáng một chút là được rồi.”

Tôi gạt đầu, cầm ly rượu rồi quan sát cảnh tượng xung quanh.

Đây chắc là phòng ăn của khách sạn, xung quanh bày rất nhiều đồ ăn. Muốn như thế này, những người này vẫn muốn ăn sao?

Tôi cảm thấy có chút kỳ quái.

Đi về phía trước hai bước, lúc đi qua người đầu tiên bên cạnh, anh ta nâng ly về phía Lục Nguyên Đăng: “Lục tổng, chúc mừng sinh nhật.”

Hôm nay là sinh nhật Lục Nguyên Đăng? Thảo nào, đã trễ thế này mà những người này còn ở nơi đây.

Tôi chuyển mắt nhìn về phía anh ấy, trong lòng có chút thấp thòm.

Hôm nay sinh nhật của ông chủ, vậy mà tôi lại không biết, tình nhân như tôi có phải không đủ tiêu chuẩn không, ngay cả làm thế nào lấy lòng ông chủ cũng không biết.

“Cảm ơn.” Lục Nguyên Đăng nhả nhận nói rồi cụng ly cùng người đàn ông kia, sau đó đưa tôi đi về phía trước.

Đi về phía đám đông ở giữa, tôi nhìn thấy một nhóm phụ nữ đứng thành vòng tròn. Bên trong còn có hai người đàn ông.

Nhan sắc của hai người đàn ông này đều là đỉnh cao, một người nhìn cá tính đẹp trai, còn người đàn ông còn lại, tôi cảm thấy cơ bắp cuộn cuộn của anh ta như đang nhảy nhót sau lớp quần áo vậy. Trông họ vô cùng quyền rũ.

“Nguyên Đăng, cuối cùng cậu cũng đến rồi, một buổi sinh nhật vui vẻ nhé, cậu là nhân vật chính lại kéo dài tới mười hai giờ đêm mới nhập cuộc.”

Người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn cũng đến gần, cười nhạo nói: “Cậu thì hiểu cái gì, không có người đẹp đi cùng, sinh nhật này còn có gì thú vị nữa chứ?”

“Lẽ nào người đẹp này...”

Người đàn ông cá tính đẹp trai kia chưa nói xong, người xung quanh đã cười ồ lên.

Tôi cũng không ngạc nhiên, tất nhiên biết lời anh ta nói có ý gì, tôi trừng mắt một cái với anh ta.

Lục Nguyên Đăng không có biểu cảm gì, hình như anh ấy không mấy may để ý những lời vui đùa như vậy.

Còn đám người phụ nữ kia sau khi nhìn thấy Lục Nguyên Đăng đều vây quanh, bỏ nhào về phía anh ấy.

“Anh Lục.”

“Anh Lục sao anh đến muộn vậy?”

“Lâu không gặp anh rồi, anh Lục.”

Một đám phụ nữ liễu mạng, chen lấn bên cạnh Lục Nguyên Đăng, một lúc đã đẩy tôi ra ngoài.

Tùy tiện.

Dù gì tôi cũng đang đói, nhân cơ hội này đi ăn gì đó.

“Ninh Khanh.”

Tôi chuẩn bị bước đi thì Lục Nguyên Đăng trầm giọng gọi tôi lại.

Tôi đành phải quay đầu lại, hai người bạn đẹp trai của anh ấy đứng bên cạnh tôi, cười với Lục Nguyên Đăng: “Sao vậy, lẽ nào cậu muốn mỹ nhân cứu anh hùng sao? Hãy từ từ hưởng thụ cảm giác nữ nhi quốc đi.”

Những người phụ nữ kia lộ thật, cứ cò vọ người Lục Nguyên Đăng, quả thật hận hai tay hai chân không thể đi về phía trước.

“Lục thiếu gia của chúng ta luôn phải chịu đựng sự ghen ghét của những phụ nữ đẹp như thế này, cả Trung Quốc này không có ai không muốn trở thành người phụ nữ của Lục thiếu gia, cô là người bên cạnh anh ấy chắc chắn sẽ không dễ bụng chứ.” Người đàn ông cá tính đẹp trai bên cạnh tôi vừa cười vừa nói.

Toàn bộ phụ nữ Trung Quốc đều muốn trở thành người phụ nữ của anh ấy sao? Nhưng tôi không muốn, nếu như không phải cùng đường, tôi tuyệt đối sẽ không động đến anh ấy.

“Dáng vẻ của những người phụ nữ này, nhìn nhiều đến phát ngán.” Người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn nói thêm một câu.

“Phụ nữ xinh đẹp? Nếu như anh không nói, tôi còn nghĩ rằng mình đi vào nơi phong nguyệt gì đó chứ.” Tôi bắt đầu đi liếc mắt nói một câu.

“Tránh ra.” Lục Nguyên Đăng trầm giọng nói.

Đây đã là lần thứ hai tôi nghe thấy nói câu này, nhưng hình như không hề có hiệu quả.

Mặc dù Lục Nguyên Đăng rất đáng sợ, nhưng những người phụ nữ này lại không hề sợ anh ấy. Có lẽ là dục vọng lớn hơn sự sợ hãi.

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng được vẻ mặt của Lục Nguyên Đăng trở lên u ám. Nhưng đám người phụ nữ không sợ chết này lại không có ý định tránh ra, không ai nhường ai, vậy nên Lục Nguyên Đăng không hề hờ.

Lục Nguyên Đăng đột nhiên cười mỉm với người phụ nữ đứng gần anh ấy nhất rồi nói.

“Em tên là gì? Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn nào vậy?”

Dung mạo của người phụ nữ đó rất quyến rũ, đáng người cũng cao gầy gợi cảm, vừa nhìn là biết ưu tú nhẹ nhàng.

Đúng là không biết xấu hổ, vừa nãy còn làm bộ đáng vẻ không gần nữ sắc, bây giờ đã không kiềm chế được rồi.

Trong lòng tôi phì nhỏ Lục Nguyên Đăng.

Người phụ nữ vừa được nhắc đến, giống như được hoành thượng lật thẻ vậy, không ngừng phấn khởi, vội vàng nói: “Em là Phương Linh Phụng, là con gái của tập đoàn Phương Thị.”

Lục Nguyên Đăng gật đầu, sau đó liền lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại.

“Thu mua toàn bộ tập đoàn Phương Thị của thành phố Gia.”

Một câu nói đủ làm cho người phụ nữ đối diện biến sắc.

Cô ta sợ hãi kéo Lục Nguyên Đăng lại, khóc lóc: “Lục tổng, em biết em sai rồi, xin anh đừng như vậy, xin anh.”

Nhìn đáng vẻ như vậy tôi có chút động lòng. Sắc mặt Lục Nguyên Đăng vẫn thay đổi, nói với những người phụ nữ xung quanh: “Trong các cô, còn có ai muốn leo lên giường của tôi nữa?”

Anh ấy vừa buông lời, mọi người đều tan tác như chim muông, nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn lại tiểu thư của tập đoàn Phương Thị, vẻ mặt tuyệt vọng đứng đó.

Lục Nguyên Đăng cuối cùng đã thoát thân, đi về phía của tôi. Trên người của anh ấy đủ loại mùi nước hoa, rất hắc.

“Lục thiếu gia à, cậu không thương hoa tiếc ngọc gì cả, có nhất thiết phải tàn nhẫn như vậy không?” Người đàn ông cá tính đẹp trai nói nhưng trong mắt lại không có chút đồng cảm nào.

Người ta nói người của xã hội thượng lưu là vô tình nhất, cuối cùng tôi cũng được chứng kiến rồi.

“Tôi không như cậu.” Lục Nguyên Đăng trừng mắt nhìn anh ta, sau đó tiếp tục đưa tôi đi khỏi đám người đó.

Trong bụng không có gì cả, đến cả việc Lục Nguyên Đăng đang nói gì tôi cũng không biết, giờ đây nhìn đâu tôi cũng thấy hoa mắt.

Tôi sẽ không bị đói chết mất chứ.

“Lục Nguyên Đăng, em đói.”

Tôi không còn sức lực nói một câu, người mềm nhũn dựa vào phía Lục Nguyên Đăng.

Bởi vì quá đói nên giọng của tôi giống như muỗi kêu vậy, tôi thậm chí không biết anh ấy có nghe thấy không nữa.

Lục Nguyên Đăng nói chuyện với người đối diện một câu, rồi đưa tôi đi đến chỗ bên cạnh, διu tôi ngồi xuống.

Tôi nhìn thấy môi anh ấy mấp máy, cũng không biết nói gì, sau đó rời đi.

Bên cạnh là đồ ăn, tôi không doái hoài đến những thứ khác, liếc mạp ăn đồ ăn ở đó.

Ăn lấy ăn để mấy miếng thịt không kịp thờ.

“Cô xem đáng ăn kia, không biết đến từ thôn quê nào nữa, Lục tổng sao lại để người như vậy đến đây chứ?” Một giọng nói chanh chua của một người phụ nữ truyền đến bên tai tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Trái tim đàn ông khó thấu

Tôi chậm rãi bỏ miếng thịt vào trong miệng, nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện kia.

Tôi nhận ra đó là một trong những người phụ nữ vây quanh Lục Nguyên Đăng lúc nãy.

Phía sau của cô ta còn có hai người phụ nữ đi theo. Trong đó có một người phụ nữ trên mặt vẫn có vết nước mắt chính là Phương Linh Phụng. Ánh mắt thù hận dường như muốn giết tôi trong nháy mắt.

Mặc dù trước mặt tôi là ba người phụ nữ nhưng tôi không sợ.

Trước mặt mọi người họ có thể làm gì tôi được chứ? Huống hồ, có Lục Nguyên Đăng chống lưng, tôi thần nhiên.

Tôi chậm rãi lau miệng rồi lại lau tay, đứng dậy, cười nhạt rồi nói: “Nông thôn thì đã làm sao? Bạn gái của Lục Nguyên Đăng là tôi, không phải các người? Bay lên đầu cành, tôi chính là phượng hoàng!”

Bình thường tôi cực ghét những dây dưa không rõ ràng với Lục Nguyên Đăng. Nhưng bây giờ lại trở thành hậu thuẫn để tôi hung hăng càn quấy tôi.

Nhóm người thích bắt nạt người khác như họ, tôi chỉ muốn dùng thái độ cứng rắn một chút để họ biết sự lợi hại của tôi.

Quả nhiên, mặt ba người họ biến sắc, nhìn về phía Lục Nguyên Đăng, đáng vẻ vô cùng kiêng kị.

“Chẳng qua chỉ là công cụ tình dục mà thôi, tôi xem cô có thể kiêu ngạo bao lâu!”

Cô ta vung tay áo một cái rồi đưa hai người còn lại rời khỏi đó.

Tôi bùi môi, tiếp tục ngồi xuống ăn thức ăn. Sườn xào chua ngọt này thật ngon, cũng không biết đầu bếp nào mà lại có thể làm được một món ngon như vậy.

Đúng là người có tiền đến ăn cũng cầu kì hơn nhiều.

Đói cộng thêm thèm, không lâu sau đó món sườn trong đĩa đã bị tôi ăn sạch chỉ còn lại một miếng.

Tôi ngại ngần nhìn miếng sườn cuối cùng trước mặt, do dự không biết có nên ăn hay không.

“Ngon không?” Giọng Lục Nguyên Đăng trêu chọc vang lên sau lưng tôi, tôi lập tức đỏ mặt.

Ở đây đều là thiên kim tiểu thư danh giá, nhà nọn vô cùng, ăn gì đều nhỏ nhẹ. Tôi ở trong này quả thực là không hợp chút nào.

“Không ngon!”

Tôi nói trái lòng mình, lập tức đứng dậy chuẩn bị trốn khỏi hiện trường.

Đèn bên trong phòng đang sáng chói tới đi.

Lục Nguyên Đăng lôi tay tôi, đưa tôi vào vòng tay của anh ấy.

“Nhảy một điệu chứ.” Ánh mắt anh ấy lóng lánh như sao nhìn tôi, làm tôi tan chảy.

Tím đập, không tự chủ càng ngày càng nhanh.

Tôi lại một lần nữa thất thần khi nhìn Lục Nguyên Đăng. Người đàn ông anh tuấn tú giàu có như vậy khiến người khác không có cách nào kháng cự rồi. Nhưng giữa tôi và anh ấy chỉ là một giao dịch mà thôi, tôi tuyệt đối không để bản thân mình sa vào.

Tôi lắc đầu, gạt tay anh ấy ra rồi nói: “Em không nhảy cùng anh.”

Vừa dứt lời, tay tôi bị người khác bắt đi.

“Xem ra, người đẹp muốn nhảy cùng tôi rồi.” Người đàn ông đẹp trai cá tính kia kéo tay tôi đi vào phía trung tâm.

Lục Nguyên Đăng khó chịu, ánh mắt ung dung nhìn tôi chằm chằm làm tôi hoảng loạn không thôi.

Tôi thực sự không rảnh lắm, lúc trước công ty có tiệc tối, tôi hầu như chỉ ngồi một chỗ ăn và ăn.

“Tôi không biết.” Tôi thành thật nói, ánh mắt cũng không tự chủ được nhìn về phía Lục Nguyên Đăng bên kia.

Lúc này mới phát hiện anh ấy đã không ở chỗ cũ rồi. Tôi nhìn xung quanh tìm anh ấy đang nói chuyện với mọi người cách đó không xa. Có mấy người phụ nữ tiến về phía trước mời anh ấy nhưng hình như đều bị anh ấy từ chối.

Nếu như không phải Lục Nguyên Đăng ở trên giường hung ác với tôi như kẻ thù thì tôi không tin anh ta không thích gần nữ sắc như vậy.

“Đừng nhìn Lục thiếu gia nữa, nhảy theo tôi.” Người đàn ông có địa vị nói với tôi.

Mặc dù tay vịn vào eo tôi nhưng bàn tay đó chỉ đặt trên quần áo của tôi, không hề làm tôi cảm thấy khó chịu. Người đàn ông này trông có vẻ chơi đời nhưng kì thực là một người có tiếng tăm địa vị.

Tôi cũng yên tâm trở lại, theo sát bước khiêu vũ của anh ta.

“Tôi là Quý Long, là bạn tốt nhiều năm của Lục thiếu gia.”

Anh ta thong thả nói chuyện với tôi, phân tán sự chú ý của tôi, làm tôi cũng không còn lo lắng như vậy nữa.

“Đây là lần đầu tiên, cậu ấy mang phụ nữ đến dự tiệc.” Quý Long nói với tôi.

Tôi có chút không tin.

Việc này không giống tác phong của Lục Nguyên Đăng. Hơn nữa tôi cũng sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ mình đặc biệt với anh ấy như vậy.

“Ai biết được chứ, tâm tư của anh ấy vốn dĩ không phải tôi có thể hiểu thấu được.”

Dưới sự hướng dẫn của Quý Long, tôi thuận lợi nhảy xong điệu khiêu vũ. Phát hiện ra khiêu vũ cũng không khó như trong tưởng tượng của tôi. Trước kia, nhất định là do tôi quá căng thẳng mà thôi.

Tôi đang chuẩn bị đi sang chỗ bên cạnh nghỉ ngơi một chút thì gót chân bị người ta dùng giày cao gót giẫm lên. Bị đau, toàn thân tôi không khống chế được nghiêng về phía trước, bỏ nhào vào người của Quý Long.

Lại còn hôn vào môi Quý Long, tôi lúng túng vô cùng.

Phía sau hình như có một ánh mắt sắc nhọn vậy, sắc mặt của Quý Long trở nên trắng bệch, đẩy tôi ra như tránh bệnh dịch, cuồng cuồng nói: “Sắp mười hai giờ rồi, thời gian đẹp nhất vẫn nên dành cho cô và Lục thiếu gia.”

Tôi lui về phía sau, ngã vào một nơi ấm áp quen thuộc. Cho dù không ngoảnh đầu lại tôi cũng biết người đó là Lục Nguyên Đăng. Rốt cuộc trên người anh ấy vẫn còn lưu lại mùi nước hoa nồng nặc.

Quý Long chạy bật mạng, xem ra cũng có chút kiêng kỵ Lục Nguyên Đăng.

Tôi ngượng ngừng quay đầu lại, đối diện với ánh mắt, nụ cười của anh ấy.

Nụ cười này làm tôi sờn tóc gáy.

“Việc đó... vừa rồi đều là ngoài... ngoài ý muốn...”

“Xem ra có vẻ em thiếu hơi đàn ông.” Lục Nguyên Đăng nói, lời tôi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đùa ác

Cái gì mà thiếu đàn ông?! Tôi không thiếu nha!

“Em không thiếu không thiếu, đã nói rồi vừa này là ngoài ý muốn. Lục Nguyên Đăng anh buông ra!”

Tôi nhìn cổ tay bị anh ấy bóp đỏ cả lên, thực sự là khổ không nói nổi. Ham muốn độc chiếm của tên Lục Nguyên Đăng này, còn mạnh hơn nhiều tưởng tượng của tôi.

“Em muốn khiến nhiều người chú ý tới em thêm, thì em cứ kêu nữa đi.” Lục Nguyên Đăng đầu cũng không quay lại, trầm giọng nói.

Cho dù tôi không làm gì, chỉ dựa vào việc tôi đứng bên người Lục Nguyên Đăng cũng đã quá hấp dẫn sự chú ý của người khác rồi. Vì vậy, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm miệng, tùy ý để anh nắm tay tôi đi về phía trước.

“Lục thiếu gia, sao tôi có lúc lại muốn đi thế, đây là tiệc sinh nhật đặc biệt chuẩn bị cho anh mà.” Có người nói.

“Mọi người cứ chơi hết hứng là được, tôi có chút việc riêng phải xử lý.”

Người nọ liếc mắt sâu xa nhìn tôi, tò vò trong lòng hiểu rõ.

“Rõ rồi rõ rồi, Lục tổng đi làm việc đi.”

Lục Nguyên Đăng mang theo tôi đi vào thang máy. Ngay khi cửa thang máy đóng lại, anh ấy dè tôi lên tường, trực tiếp hôn.

Nụ hôn của anh ấy rất mãnh liệt, như gió rít mưa rào, cuốn tôi, xâm chiếm vào từng chút lý trí của tôi.

Chợt, tôi chú ý tới camera lóe đỏ ở đối diện. Cảnh tượng như vậy, nếu để cho người khác chứng kiến, tôi đây thật đúng là không cần gặp người nữa rồi.

“Ca... camera.”

Tôi thật vất vả và mới phun ra được hai chữ này từ giữa răng môi.

Phải mấy giây sau, Lục Nguyên Đăng mới ngừng động tác lại. Xoay đầu lại lạnh lùng nhìn về phía camera nói: “Lập tức tắt đi.”

Hai giây sau, điểm đỏ không thấy nữa.

Xem ra, Lục Nguyên Đăng thật sự là nhân vật có thể một tay che trời!

“Sao anh biết có người đang nhìn...”

Camera.

Lời còn chưa nói hết, tất cả lại bị Lục Nguyên Đăng hôn vào bụng.

Kỹ thuật hôn của anh rất tốt, dần dần khiến kích dục vọng trong lòng tôi, tôi cảm giác cả người đều khô nóng theo.

Thang máy đi xuống, ngừng lại tại lầu ba.

Vừa vào trong phòng, anh đã ném tôi lên giường, thân thể to lớn phủ lên.

“Lục Nguyên Đăng anh làm gì vậy? Eo em bị thương! Bị thương!”

“Lúc em và thằng đàn ông khác khiêu vũ, sao không nghĩ tới vết thương trên người!” Anh hừ lạnh một tiếng, bàn tay to đã trùm lên, đặt trên bộ ngực mềm mại của tôi.

“Anh ta không phải bạn anh sao? Hơn nữa chúng em chỉ là khiêu vũ một bài, anh có còn nói lý nữa không hả?” Tôi cạ lời.

Người đàn ông về ngoài thì lạnh nhạt như vậy, thế mà lại vô lý đến vậy.

Vết thương ở trên eo mặc dù không đau đớn, nhưng với sức quyết liệt của Lục Nguyên Đăng, tôi sợ lát nữa thất lực tôi cũng gãy luôn.

Trang phục trên người càng ngày càng ít, tôi dùng vẻ mặt cầu xin nói.

“Bác sĩ đã nói dừng vận động mạnh, anh hãy tha cho em đi!”

“Vậy đổi một tư thế sẽ không tổn thương đến em, hôm nay anh sẽ dịu dàng một chút.” Lục Nguyên Đăng nói, không nói gì đã tụt quần lót của tôi ra, xoay người tôi lại, dùng tư thế cực kỳ mắc cỡ đối diện với anh ấy.

Tôi đưa lưng về phía anh ấy, cũng gãy giữa không lại anh ấy, chỉ có thể dần dần tùy ý anh ấy đưa cái thứ to lớn của mình đi vào trong cơ thể của tôi.

Hôm nay anh ấy thật sự có thể coi là dịu dàng, động tác chậm hơn trước đây nhiều, nhưng mỗi một cái đều đẩy đến chỗ sâu nhất trong thân thể tôi. Tôi có cảm giác, trái tim của mình đều run rẩy, thân thể càng không ngừng run lên. Tôi cũng rần rần mãi, không muốn để cho âm thanh xấu hổ của mình tràn ra.

“Anh... Anh chậm một chút.” Tôi run rẩy lên tiếng.

“Anh đã rất chậm rồi.” Người đàn ông vô tội nói một câu, lại dốc sức đâm vào, khoái cảm này khiến tôi gần như ngất.

Tôi vội vàng bịt miệng mới không kêu lên trước mặt Lục Nguyên Đăng. Cho tới nay, ở trên người anh ấy tôi đều cố gắng đè nén chính mình, sợ mình chìm đắm trong đó.

“Thoải mái thì cứ kêu đi.”

Lục Nguyên Đăng cúi người xuống, khẽ cắn nhẹ bên lỗ tai tôi.

Tôi không chống đỡ được, toàn thân xụi lơ nằm bẹp trên giường, miệng vẫn quật cường nói: “Khó chịu. Tuyệt đối không thoải mái. Anh mau mau kết thúc đi, em muốn đi ngủ rồi.”

Phía sau truyền đến tiếng giễu cợt của Lục Nguyên Đăng.

Lập tức, thân thể bị anh ấy xoay lại, anh ấy trực tiếp bế tôi lên, xuống giường đi về phía trước. Động tác dưới người vẫn không dừng lại.

Tôi sợ mình té xuống, hai chân quăn quật bên hông anh. Kết quả của việc làm như vậy chính là mỗi khi anh ấy đi một bước đều khiến cho toàn thân tôi run lên.

“Thân thể của em thành thật hơn cái miệng này của em nhiều. Em thật sự nên nhìn thật kỹ xem, bộ dạng bây giờ của em, mê hoặc biết bao...”

Lục Nguyên Đăng ép tôi xoay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía mình trong gương.

“Không...” Tôi quay đầu đi, anh ấy lại rong ruổi một hồi, mỗi một lần đều ép thẳng tới điểm nhạy cảm sâu nhất của tôi. Tôi cầu xin tha thứ mà nhìn lại vào gương, động tác của anh ấy mới chậm lại.

Người đàn ông này, thực sự là đứa ác! Đáng về đứng đắn như thế, lại có sở thích biến thái như vậy!

Tôi oán thăm nói.

Một giây tiếp theo, lại không còn tâm tư đâu mà cảm nhận Lục Nguyên Đăng nữa.

Gương mặt cô gái trong gương đỏ lên, hai tròng mắt mê ly như được phủ một lớp hơi nước, đôi môi kiều diễm ướt át càng khẽ nhếch, thoát nhìn cực kỳ mê hoặc.

Đây là tôi sao?

Tôi không ngờ tôi lại có dáng vẻ mắc cỡ như vậy.

Người đàn ông tựa như rất hài lòng với nét mặt của tôi, lại bắt đầu vòng tiền công tiếp theo.

Thế lực anh ấy thực sự tốt, tôi như một chiếc thuyền đơn độc, chìm chìm nổi nổi trên biển sâu, làm thế nào cũng không vào được bờ.

Mãi đến khi trời gần sáng, anh ấy mới thỏa mãn buông tôi ra. Lúc này, tôi đã mệt đến mức không nâng nổi tay nữa rồi.

Tên yêu tình hành hạ người!

Lục Nguyên Đăng đi vào phòng tắm, tôi nằm trên giường như một con cá bị đánh ập vào bờ, không thể động đậy.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng đập cửa có tiết tấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thắt dây lưng giúp anh

Tôi đỡ cái eo bùn rùn từ trên giường đứng lên, âm thầm nguyên rủa Lục Nguyên Đăng.

“Ai da cái đồ Lục Nguyên Đăng, hy vọng anh lúc nào đó cũng sẽ bắt lực!”

Rào rào một tiếng, cửa phòng tắm bị kéo ra, Lục Nguyên Đăng bọc một chiếc khăn tắm ở nửa người dưới đứng ở cửa, híp mắt nhìn tôi.

“Em nói gì?”

“Không có gì? Em đang nghĩ tới sức lực anh tốt như vậy, bình thường ăn gì để bổ vậy.” Tôi cười khan ha ha hai tiếng, phản ứng cực nhanh mà tìm có qua loa.

Đàn ông mà, đều thích được phụ nữ khen là lợi hại. Lục Nguyên Đăng cho dù có siêu phẩm thoát tục hơn nữa cũng không phải ngoại lệ.

Tiếng đập cửa lại vang lên, tôi không để ý tới anh nữa, đi về phía cửa.

Mắt Lục Nguyên Đăng trầm xuống, kéo lại thấp giọng nói: “Đừng mở cửa.”

“Vì sao?” Tôi quay đầu nhìn anh, không hiểu hỏi.

“Mỗi lần anh tới thành phố Gia đều ở đây, đây cũng không phải là bí mật gì. Nhưng cho tôi bây giờ đều không có ai đến gõ cửa, cho nên, anh nghĩ người đến không phải người tốt.”

Anh vừa nói như vậy, tôi cũng dừng bước chân lại.

Người mà đến Lục Nguyên Đăng cũng không muốn chọc vào, sao tôi còn đi chọc thêm phiền toái cho mình chứ.

Anh đi tới đầu giường, dùng điện thoại bàn gọi cho quấy lễ tân.

“Bên ngoài phòng tôi có người đang gõ cửa, bất kể là ai, nói cho người đó biết tôi đi rồi.”

Sau khi Lục Nguyên Đăng nói xong, bèn cúp điện thoại.

Rất nhanh, tiếng đập cửa đã ngừng.

Anh đi tới trước tủ quần áo, kéo tủ quần áo ra, bên trong đã treo mấy bộ quần áo. Đầu là cỡ của anh ấy.

Người như anh nhất định sẽ không cầm một đồng trang phục chạy khắp nơi, phòng này hẳn là anh vẫn luôn bao. Chẳng qua tôi thấy hơi lạ, anh có tiền như vậy, tại sao còn phải ở khách sạn, tự mua nhà mà ở không được sao?

“Lục Nguyên Đăng, anh không có nhà ở thành phố Gia sao?” Tôi nhìn đường nét bóng lưng rõ ràng cường tráng của anh, nhẹ giọng mở miệng nói.

“Anh không thích mua nhà.” Anh nhàn nhạt nói một câu.

Anh ấy hình như không muốn tiếp tục đề tài này, tôi cũng tự giác không hỏi nhiều.

Tay anh bắt đầu cởi khăn tắm bên hông ra, tôi vội vàng quay đầu đi, rất sợ nhìn thấy cái gì không nên thấy.

“Em còn xấu hổ nữa sao?” Phía sau là tiếng ghế cột của Lục Nguyên Đăng.

Tôi tròn mắt, không để ý tới anh.

Ai da, sao tôi lại không thể xấu hổ? Tôi xấu hổ không lẽ kỳ lạ lắm sao?

“Qua đây.” Anh ấy chợt nói một câu.

Cũng không biết anh ấy mặc xong chưa, tôi quả thật có chút không muốn qua.

“Để làm gì?” Tôi không kiên nhẫn hỏi.

“Giúp anh thắt dây lưng. Lỡ do chính em thiết kế, chắc không phải không biết chứ?”

Một câu nói khiến tôi không có lý do từ chối, đành ngoan ngoãn quay đầu đi qua.

Khách hàng chính là thượng đế, ông chủ càng là đại gia.

Tôi có thể cảm giác được, ánh mắt của anh vẫn ngưng lại trên người tôi. Bị anh nhìn như vậy, lòng bàn tay tôi không ngừng đổ mồ hôi, mắt rất lâu mới coi như giúp anh thắt chặt dây lưng được.

“Em đi thay quần áo đi, thay xong theo anh ra ngoài.”

Tôi ngoan ngoãn đến phòng tắm đổi trang phục, cũng không hỏi nhiều liền theo Lục Nguyên Đăng đi ra.

Trời mới biết trải qua trận vận động cường độ mạnh tới hôm qua, tôi mệt và buồn ngủ nhiều bao nhiêu. Nhưng thật ra thì thân thể Lục Nguyên Đăng làm bằng sắt hà, sao không có chút mệt nào vậy.

“Em muốn đi đâu?”

Ở trên xe, Lục Nguyên Đăng hỏi tôi.

Tôi mở mắt nhìn anh, nói rằng: “Em làm sao biết được, em chưa từng tới thành phố Gia, ở đâu có đồ ăn ngon có chỗ chơi vui thì đi tới đó đi.”

Lục Nguyên Đăng trầm ngâm một lát, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

“Quý Long, thành phố Gia có chỗ nào có đồ ăn ngon và chỗ chơi vui.”

Ra là gọi cho Quý Long. Người cả cuộc đời du hí như Quý Long, nhất định biết nơi nào đáng để đi.

Bên đầu kia điện thoại, Quý Long không biết nói gì mà tôi cảm thấy khóe miệng Lục Nguyên Đăng co giật, lập tức cúp điện thoại.

Lục Nguyên Đăng mang theo tôi, lái xe thẳng đến bờ biển, cuối cùng, ngừng lại bên ngoài một nhà hàng.

Mùi thơm của phụ nữ.

Ngay cả tên cũng đậm vị tình dục như thế, tôi lập tức liên tưởng đến Quý Long.

Vừa mới đi vào, quả nhiên thấy Quý Long nhàn nhã ngồi ở một chiếc ghế mát xa, một người phụ nữ mặc quần áo bán hàng, đang đút nho cho anh ta ăn.

Cuộc sống xa xỉ của con nhà giàu!

Lục Nguyên Đăng đi tới, ngồi xuống trước mặt hắn: “Có gì ăn ngon, đều mang ra.”

“Này phải xem em ăn gì. Em muốn ăn gì, đều vớt từ dưới biển lên cho em.”

Quý Long đứng dậy, lại nói với tôi.

Tại sao lại nhìn tôi?

Một giây kế tiếp, Lục Nguyên Đăng đã xoay người lại hỏi tôi: “Em muốn ăn gì?”

Tôi lắc đầu, bảo tùy.

Đối với hải sản, tôi thật sự không biết gì. Tôi xuất thân nông thôn, lại sống trong khu đất liền. Hải sản từng ăn đơn giản chỉ là tôm mực các loại, nếu quả thật phải thêm một thứ, thì rong biển có tính không?

“Vậy thì mấy thứ tôm hùm, vây cá các loại, cái gì đắt thì lấy cái đó.” Lục Nguyên Đăng thuận miệng nói một câu, liền ngồi xuống.

“Bóc lột!”

Quý Long tuy ngoài miệng oán giận, nhưng thực sự đi ra ngoài dặn dò người ở cửa mấy câu.

Sau đó, tôi đã nhìn thấy người nọ chèo thuyền ra khơi.

Ồi lạy, tôi còn tưởng rằng Quý Long nói đùa, hóa ra là thực sự đi đánh bắt bây giờ hả.

Lục Nguyên Đăng đang cùng Quý Long nói mấy chủ đề tôi nghe không hiểu, tôi chỉ có thể nhắm chán nghịch điện thoại đi động. Hình như hơi buồn tiểu, tôi để điện thoại đi động xuống đi toilet.

Lúc đi ra, phát hiện Lục Nguyên Đăng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đi động của tôi.

Tôi cảm thấy kỳ lạ, bước nhanh tới. Lúc nhìn thấy tên Khương Hải, vội vã cúp điện thoại.

Tôi cũng không biết trong lòng mình chợt dạ cái gì, tim cũng đập thình thịch.

Một giây kế tiếp, màn hình lại sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Không thấy được ánh sáng

Tôi cảm giác mình sắp bị Khương Hải hại chết.

Lúc nào gọi không gọi, lại cứ chọn lúc có Lục Nguyên Đăng thì gọi điện thoại đến.

“Sao không nghe?”

Lục Nguyên Đăng cười nhìn tôi, càng khiến tôi sợ nõi da gà.

Tôi biết, nếu tôi không nghe, Khương Hải nhất định vẫn sẽ gọi tôi. Tính tình của cậu ấy vẫn luôn rất bướng bỉnh.

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể cầm điện thoại đi động đứng đây, mỉm cười nói với Lục Nguyên Đăng: “Em đi ra ngoài nghe điện thoại.”

Anh ấy kéo lại cổ tay của tôi một phát, trầm giọng nói: “Nghe ở đây.”

Vừa nói, tay vừa vuốt một cái, giúp tôi nhận cuộc gọi.

Này, Lục Nguyên Đăng!

Nghe thì nghe, tôi không có gì khuất tất, sợ cái gì!

“Alo, Khương Hải à, có chuyện gì?” Tôi mở miệng hỏi.

“Vừa nãy sao lại cúp.” Khương Hải hỏi tôi.

“Trượt tay bấm nhầm.”

Rất sợ Lục Nguyên Đăng cảm thấy giữa tôi và Khương Hải có gì đó, sắc mặt tôi thản nhiên nói.

“Hai giờ chiều tôi tới nhà đơn cậu, cậu gửi địa chỉ cho tôi đi.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, Khương Hải hẹn tôi chiều nay xem phim. Nếu không phải là cậu ấy gọi điện nhắc, tôi cũng hoàn toàn quên mất. Chúng tôi vẫn còn ở thành phố Gia, chạy về cũng không kịp rồi.

Sau khi suy nghĩ một chút, tôi nói với cậu ấy rằng: “Thật ngại quá, tôi tạm thời đi công tác nơi khác, quên gọi điện nói cho cậu biết. Hôm nay tôi không tới được rồi, lần sau đi.”

Khương Hải không nói gì vài giây, chắc là có chút mất mát.

Tôi cũng không biết nói cái gì cho phải, nói tạm biệt xong, bèn cúp điện thoại.

Nhìn Lục Nguyên Đăng, sắc mặt anh cũng không có gì thay đổi. Thế nhưng phần lớn thời điểm anh ấy đều thế này, tôi cũng không đoán ra.

Nhưng Quý Long thì lại trừ: “Sao đấy? Bạn trai hả? Chẳng lẽ ngoài Lục thiếu gia của chúng tôi ra, em còn có đàn ông khác hả?”

“Câm miệng.” Tôi còn chưa kịp phản bác, Lục Nguyên Đăng đã trầm giọng ngắt lời anh ta.

Vừa hay hải sản cũng đánh bắt về rồi, Quý Long trực tiếp mang đồ tới phòng bếp, nói là muốn tự mình xuống bếp.

Tôi cũng hoài nghi, loại công tử bột áo đến thì gọi tay com tôi thì há mồm như anh ta thực sự biết nấu com ả? Xác định không phải là bàn tay hắc ám chứ?

Khoảng chừng sau một tiếng rưỡi, Quý Long bụng đồ ăn đi ra.

Màu sắc thoạt nhìn rất ngon, ngửi cũng rất thơm, tựa hồ cũng không hỏng bét như tôi tưởng tượng.

“Ném thử tay nghề của bạn công tử đi.” Quý Long phui tay, đáng vẻ đắc ý.

Tôi ném thử, quả thực ăn rất ngon, cảm giác trình độ rất cao.

Ngay cả Lục Nguyên Đăng, cũng khó tìm ra khuyết điểm.

“Ăn ngon chứ? Bàn công tử cô tay nghề đầu bếp Michelin 3 sao, cũng không phải ai cũng có thể ném được đâu.”

Quý Long vẫn tán dương tay nghề của mình, tôi cũng không nhận được muốn trọn mắt khinh bỉ.

Ngon thì ngon, nhưng có thể khiêm tốn một chút hay không.

Đang ăn ngon, ở cửa đột nhiên có tiếng giày cao gót vang lên. Trong quán vốn chỉ có mấy người chúng tôi, có một người tới, tôi không nhận được quay đầu lại nhìn một chút.

Là một cô gái rất đẹp, đeo kính râm, uốn tóc cuộn sóng lộn to màu nâu hạt dẻ, trên người mặc sườn xám xẻ tà khâu gò, thoát nhìn quyến rũ mà tinh tế.

Khách?

Một giây kế tiếp, cô ta cũng đi tới chỗ chúng tôi. Quen à?

Tim Lục Nguyên Đăng hay là Quý Long?

Ánh mắt Quý Long, lập tức trở nên rất khó coi, thấp giọng nói với Lục Nguyên Đăng: “Anh nói cho tôi biết, sao cô ta lại tới đây?”

Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của anh ta, tựa hồ rất sợ cô gái này.

Lục Nguyên Đăng không trả lời anh ta, ngược lại nheo mắt nói: “Cậu cảm thấy sao?”

“Ài da, Lục Nguyên Đăng anh nhớ đây cho tôi. Tôi có lòng tốt mời anh ăn đại tiệc, anh lại bắt tôi như vậy!”

Nói xong, Quý Long chạy vào phòng bếp nhanh như chớp.

Thì ra, cô gái này là Lục Nguyên Đăng gọi tới. Về phần tại sao anh muốn chinh Quý Long, tôi cũng không biết được.

Cô gái khi thể hung hăng đi vào phòng bếp, hai phút sau lại đi ra, ra về tức giận nói với Lục Nguyên Đăng: “Anh, anh ấy lại chạy rồi!”

“Chạy thì chạy, lần sau em đừng mang giày cao gót, có khi cậu ta sẽ không chuẩn nhanh như vậy được.” Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt nói.

Cô ta là em gái Lục Nguyên Đăng, hơn nửa dựa vào cảm giác của tôi, cô ấy chắc là thích Quý Long.

“Nhưng sườn xám phải phối với giày cao gót mới đẹp!” Cô gái bâu môi nói, lập tức tháo kính râm trên mặt xuống.

Cô về không giống với tôi tưởng tượng. Tôi tưởng là một cô gái khâu gò, nhưng bây giờ nhìn, phát hiện tướng mạo của cô ấy là tập hợp cả gò cảm và thanh thuần.

Cho tới bây giờ tôi cũng không biết, Lục Nguyên Đăng có em gái. Đương nhiên, anh ấy cũng không cần nói với tôi.

Lục Nguyên Đăng không trả lời, tầm mắt của cô gái lúc này mới nhìn về phía tôi. Trên mặt, rõ ràng giật mình.

“Đây là?”

Lập tức, tôi không biết trả lời như thế nào mới tốt nữa.

Tôi là tình nhân của Lục Nguyên Đăng, nhưng lời này, muốn tôi mở miệng như thế nào?

“Chuyện này không cần em quan tâm. Nếu không tóm được Quý Long, thì em đi đi.” Lục Nguyên Đăng hạ lệnh đuổi khách.

Cô gái lại nhìn tôi chằm chằm vài giây, lập tức tò về bưng bình.

“Chẳng lẽ... anh không sợ Tiếu...”

Lời của cô ấy bị một ánh mắt của Lục Nguyên Đăng chặn về lại trong bụng.

Tôi rất tò mò, điều cô ấy muốn nói tiếp, rốt cuộc là gì.

“Cái gì nên nói thì nói, không nên nói thì giả vờ không biết.” Lục Nguyên Đăng nói với cô ấy một câu như vậy.

“Biết rồi, em đi đây.” Cô gái gạt đầu, lại đập giày cao gót rồi đi.

Sau khi com nước xong, Lục Nguyên Đăng liền mang theo tôi trở về Thành phố Phùng.

Mới vừa vào cửa khu biệt thự, thấy mẹ tôi ngồi ở cửa nhà Lục Nguyên Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Tôi chết chắc rồi

Mẹ xuất hiện ở nơi này, chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, điều đó tôi rất rõ ràng.

Nhìn thấy tôi, mẹ vội vã từ đứng lên, bước nhanh tới phía tôi.

“Con gái à. Nhiều ngày như vậy không thấy con, hình như con mập hơn chút rồi.”

Tôi biết mẹ chắc chắn không phải đang quan tâm đến sức khỏe của tôi, bà ấy chẳng qua chỉ đang nói, tôi theo Lục Nguyên Đăng rồi, cuộc sống được tốt hơn. Nhưng sự chua xót trong đó chỉ có mình tôi hiểu.

“Mẹ tìm con có chuyện gì?” Tôi trực tiếp nói thẳng.

Hiện tại, tôi chỉ muốn mau mau giải quyết chuyện của Ninh Uy Phước, sau đó, để cha mẹ và nó cùng về quê.

Nhưng Lục Nguyên Đăng rốt cuộc lúc nào mới có thể giúp tôi. Tôi đoán không ra, càng cảm thấy nỗi dằn vặt này còn xa lắm.

Mẹ tôi nhìn Lục Nguyên Đăng, vội vàng bắt an xoa xoa đôi bàn tay lên quần, nói với tôi: “À thì con cũng biết đó, cha con đã về hưu, lương hưu cũng không mấy, em trai con hiện tại lại thất nghiệp, chúng ta một nhà ba người vẫn cần phải sống...”

Tôi hiểu rồi, vói tiền.

Trước cha tôi đi làm ở bệnh viện của trấn trên, tiền lương hưu một tháng hơn mười triệu. Tuy nói ở Thành phố Phùng không được sống sung sướng mấy, nhưng vẫn có thể bảo đảm cả nhà sống cuộc sống cơ bản. Huống chi, tiền thuê nhà tôi cũng đã nộp rồi.

Chỉ có thể nói, Ninh Uy Phước đến bây giờ, vẫn còn bận cảm tiền của cha mẹ đi hưởng thụ. Cha mẹ lúc trước tích lũy được nhiều cũng đã bị nó thua sạch, hiện tại như vậy, nó lại còn không biết hối cải!

Đột nhiên, tôi chẳng muốn lo gì nữa! Không muốn lo cho Ninh Uy Phước, cũng không muốn lo cho cha mẹ. Chỉ ít như vậy, tôi cũng sẽ không cần phải dằn vặt cùng Lục Nguyên Đăng.

“Con không có tiền.” Tôi nói một cách lạnh lùng.

Kỳ thực hiện tại trong thẻ của tôi có hơn hai trăm triệu, Tổng Trọng cho tôi bảy chục triệu tôi còn chưa xài mấy, tiền thưởng hơn một trăm triệu rưỡi lại còn cả hơn chục triệu tiền lương còn dư lại tháng trước nữa.

Nhưng tôi không muốn cho một cắc tiền nào, tôi còn nợ Lục Nguyên Đăng gần ba tỷ, số tiền này còn thiếu rất nhiều. Còn nữa, trong nhà căn bản là cái hồ không đáy, mãi mãi cũng không lấp đầy nổi.

“Con không có, nhưng Lục tiền sinh chắc chắn có mà.” Mẹ thấp giọng nói, vươn tay chọc chọc eo tôi, ý bảo tôi mở miệng đòi tiền Lục Nguyên Đăng.

Bà biết rõ tôi và Lục Nguyên Đăng quan hệ thế nào, cũng không biết nhục mà còn cho là quang vinh. Con gái đi làm tình nhân của người khác, bà không cảm thấy mất mặt sao?

Lời của bà, Lục Nguyên Đăng rõ ràng cũng nghe thấy rồi.

Anh ấy cười cười, nói với mẹ tôi: “Bà muốn tiền đúng không?”

“Đúng đúng đúng.” Mẹ tôi gắt đầu, con mắt đều đang lờ lờ sáng, như thể đã thấy một đồng tiền rồi vậy.

Tôi cũng cho rằng, Lục Nguyên Đăng sẽ lấy tiền cho mẹ. Dù sao, cái anh ấy không thiếu nhất chính là tiền.

Ai ngờ, anh ấy giương mắt nhìn chung quanh, trầm giọng nói:

“Trong khu biệt thự này đâu cũng là người có tiền, tuyền vớ em hay quét dọn cũng không ít. Nếu như bà muốn kiếm tiền, có rất nhiều cơ hội.”

Sắc mặt mẹ tôi hơi đổi, gương mặt nói với Lục Nguyên Đăng rằng: “À Lục tiền sinh này, ý của tôi là, cậu có thể cho tôi ít tiền tiêu không...”

Tôi đứng ở một bên, chỉ cảm thấy xấu hổ và nực cười.

“Tôi dựa vào cái gì chứ?” Người đàn ông nheo mắt lại, híp nửa con mắt nhìn mẹ.

Lục Nguyên Đăng không nhiều biểu cảm lắm, nhưng bộ dạng này là tỏ vẻ không vui.

Tôi rất rõ ràng.

“Dựa vào việc con gái tôi hiện tại...”

“Đủ rồi!”

Tôi cắt đứt lời mẹ nói, lạnh lùng nói rằng: “Mẹ vẫn nên đi nhanh lên, còn ở đây nữa, con sẽ kêu báo vệ đó.”

Mẹ đương nhiên không tin tôi sẽ làm như vậy, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Tôi quyết tâm, dứt khoát vẫy vẫy tay với báo vệ tuần tra cách đó không xa.

“Ở đây có người ngoài xông vào, làm phiền anh đưa ra ngoài.”

Báo vệ không biết tôi, nhưng đương nhiên là biết Lục Nguyên Đăng, thấy anh ấy không lên tiếng mà ngậm cho phép, bèn dẫn mẹ tôi ra ngoài theo lời dặn.

“Mấy giờ lắm Ninh Khanh, bản thân bay được lên cảnh cao rồi hưởng thụ, ngay cả cha mẹ cũng không cần! Loại con gái như mày, đem ra có ích lợi gì!” Mẹ hung tợn nói với tôi, người lại bị báo vệ tha ra ngoài.

Hưởng thụ?

Cái hồ lửa này là mẹ tự tay đẩy tôi vào. Rõ ràng là vực thăm không lối thoát, bà lại cảm thấy là tôi đang hưởng thụ? Tôi thật muốn cười, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống đất.

“Khóc cái gì? Anh không thích phụ nữ rơi nước mắt.” Lục Nguyên Đăng bình thản nói một câu.

Tôi vội vàng lau sạch nước mắt, nặn ra một khuôn mặt tươi cười với Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng là hồ lửa, nhưng người có thể kéo tôi ra khỏi hồ lửa, cũng chỉ có một mình anh ấy. Tôi chỉ có lấy lòng anh mới có hi vọng thoát khỏi cuộc sống bây giờ.

Trở lại biệt thự, tôi ngoan ngoãn làm cơm cho Lục Nguyên Đăng.

Phải ngoan, phải nghe lời, tôi nhắc nhở chính mình từng lần một.

Cũng may Lục Nguyên Đăng buổi tối không ép buộc tôi, tôi cũng coi như ngủ ngon giấc.

Nhưng hiển nhiên, tôi đã vui mừng quá sớm.

Chưa mở mắt, đã cảm giác có một thân thể phủ lên.

Nụ hôn của anh rơi chi chít trên da thịt trần trụi của tôi, tôi lập tức tỉnh lại. Vừa hé mắt, đã đối mặt với khuôn mặt tỉnh táo tràn đầy sinh lực của Lục Nguyên Đăng.

Xem ra, tâm trạng của anh không tệ.

Ai da, tâm trạng không tốt cũng ép buộc tôi, tốt cũng ép buộc tôi!

Tôi mặc váy ngủ, dưới chỉ có một cái quần lót, tay Lục Nguyên Đăng thuần thục luồn vào chăn, còi bỏ quần lót nhỏ của tôi, lập tức, thân thể cường tráng dề lên.

Không có đầy đủ bước dạo đầu, nhưng cũng không phải quá đau. Tựa như dưới sự dạy dỗ của Lục Nguyên Đăng, hiện tại thân thể của tôi đã miễn cảm đến đáng sợ rồi.

Điện thoại di động ở đầu giường rung lên điên cuồng, Lục Nguyên Đăng cũng vận động có quy luật trên người tôi.

“Anh dừng một chút đã, em nhận cuộc điện thoại.”

Kẻ có quyền Lục Nguyên Đăng kia lại cứ không dừng lại, ngược lại còn tăng nhanh động tác.

Tôi sốt ruột, chợt nhấc chân đạp một cái.

Lúc đầu tôi không ngờ có thể đạp cho ngon núi Lục Nguyên Đăng này di chuyển, nhưng bị kích là một đạp của tôi đây, Lục Nguyên Đăng lộn một vòng xong, lại trực tiếp lăn xuống giường.

Xong rồi, tôi chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Xin lỗi không thể chỉ nói mà không

“À... Em không có ý.”

Tôi bầy ra gương mặt đau khổ, nhìn Lục Nguyên Đăng nằm trên mặt đất, rõ ràng còn có chút sững sờ nói.

Người đàn ông sầm mặt đứng dậy, thân thể trần truồng đi tới phía tôi.

Tôi nhìn mà đỏ mặt, nhưng càng nhiều hơn chính là sợ hãi.

Tôi vừa nãy lại dám đập Lục Nguyên Đăng xuống giường, anh ấy khẳng định sẽ không bỏ qua cho tôi.

“Anh thật ra muốn nhìn thử, là điện thoại của ai mà em gấp gấp muốn nghe như vậy!”

Lục Nguyên Đăng đuổi chân dài một bước lướt qua tôi, trực tiếp cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường lên.

Tôi thật là khóc không ra nước mắt, điện thoại di động tôi còn chưa cầm, làm sao biết là điện thoại của ai chứ. Sở dĩ nóng nảy muốn nhận, còn không phải là vì sợ như lần trước ở chỗ Quý Long đó sao, để Lục Nguyên Đăng bắt tại trận.

Mong trời phù hộ, đừng phải Khương Hải gọi tôi, bằng không tôi thật sự cảm giác tôi chết chắc rồi!

“Tổng Trọng?”

Lục Nguyên Đăng xoay đầu lại nhìn tôi, chân mày nhíu nhíu.

Tôi thờ phào một hơi, đoạt lại điện thoại từ trong tay anh ấy, nói rằng: “Ông chủ em khá năng tìm em có việc.”

Nói rồi nhanh chóng cầm điện thoại di động từ trên giường nhảy xuống, chạy tới bên ban công.

Tôi đoán tôi đã chọc giận Lục Nguyên Đăng rồi, tạm thời tránh một chút vẫn tốt hơn.

“Chuyện gì?” Tôi nhận điện thoại, nhẹ giọng hỏi.

“Còn chưa tỉnh ngủ sao, mãi không nghe điện thoại.” Tổng Trọng hỏi.

“Ừ.” Tôi liếc mắt nhìn Lục Nguyên Đăng, nói một cách trái lương tâm.

“Tân Cương có một show diễn xa hoa, anh dẫn em đi coi, em đi không?”

Cơ hội như vậy, tôi đương nhiên muốn đi, vội vã đồng ý.

Cuối tuần này thật sự là muốn màu muốn vẽ, mới vừa đi Giang Chu, giờ lại muốn đi Tân Cương.

“Lúc nào cơ?”

“Tối nay. Nền chiều phải qua rồi, anh lập tức mua vé máy bay, bốn giờ chiều tới đón em.”

Tổng Trọng nói xong liền cúp điện thoại, tôi đang chuẩn bị xoay người, lại cảm giác phía sau có vật khác thường chìa vào, xúc cảm nóng bỏng khiến tôi suýt nữa làm rớt điện thoại di động xuống khỏi ban công.

“Hiện tại, có muốn giải thích cho anh nghe thử, vừa rồi tại sao lại đập anh không.”

Lục Nguyên Đăng lật ngược thân thể của tôi qua, đối mặt với anh ấy. Bởi cách biệt chiều cao, nơi nóng rực của anh vừa hay để ở chỗ rốn của tôi, vẫn khiến chân tôi mềm nhũn.

Sắc mặt anh có chút u ám, hiển nhiên vẫn còn giận chuyện vừa rồi.

Nhưng tôi phải giải thích thế nào, một đập vừa rồi kia thật sự là một chuyện ngoài ý muốn.

“Em nói là ngoài ý muốn, anh tin không?” Tôi có chút sợ hãi nói.

“Em nói xem?” Anh cười lạnh một tiếng, ý tứ trong lời nói đã quá rõ ràng.

“Anh hai ơi em thực sự không phải cố ý, em sai rồi không được sao?” Tôi nhìn anh với vẻ đáng thương.

Nhưng mà, Lục Nguyên Đăng còn vô tình hơn trong tưởng tượng của tôi, hoàn toàn không chấp nhận cách tôi nói.

Thân thể lại gần sát tôi thêm hai phân.

“Xin lỗi cũng không thể chỉ cần nói, mà cần làm mới được.”

Nói rồi nâng lên một cái chân của tôi, gác ở hông anh ấy, một cái thẳng tiến, liền chôn vào chỗ mềm mại của tôi.

Toàn thân tôi run lên, điện thoại di động cứ như vậy rơi xuống đất.

Anh ấy quyết liệt đánh thẳng vào, tôi chỉ có thể gắt gao ôm lấy thân thể anh ấy, mới có thể khiến mình có chút cảm giác an toàn.

Lục Nguyên Đăng xem ra là giận thật, mỗi một cái đều ép vào chỗ chết của tôi.

Đến chiều, cuối cùng mới bỏ qua cho tôi lúc đó đã sức cùng lực kiệt.

“Lát nữa anh sẽ lên máy bay, có thể một tuần sẽ không ở Thành phố Phùng.” Lục Nguyên Đăng nói với tôi một câu, mặc bộ áo choàng tắm rồi đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chồng

Anh ấy không ở đây, tôi vốn nên vui vẻ, nhưng không biết vì sao, tôi lại không cười nổi. Trong lòng có cảm giác thất vọng nhàn nhạt dâng lên, khiến tôi không biết làm sao.

“Ừ, vừa hay em cũng phải đi công tác.” Tôi trả lời đơn giản một câu, che giấu cảm giác thất vọng trong lòng.

Lục Nguyên Đăng tắm rửa xong sau khi mặc quần áo từ tế bên đi ra ngoài, tôi nhìn thời giờ cũng không còn sớm, rửa mặt xong đã là ba giờ. Tùy tiện ăn gì đó, rồi chờ Tổng Trọng tới đón tôi.

Tổng Trọng biết tôi ở chỗ Lục Nguyên Đăng, nhưng anh ấy tới đây đón tôi, lại là một chuyện khác.

Bốn giờ, Tổng Trọng đứng giờ đến đây.

“Chuẩn giờ như vậy, không giống tác phong trước giờ của anh.” Tôi cười nói với Tổng Trọng.

Anh bữu mỗi, ung dung nói: “Chậm chạp hơn nữa cũng không thể để cho con gái chờ anh chứ.”

Điều đó, Tổng Trọng thật sự có phong độ ga lăng.

Lập tức, anh nhìn hai tay trống không của tôi, nói rằng: “Chúng ta phải đi ba ngày, em xác định cứ như vậy tay không đi hà.”

“Ba ngày, sao anh không nói sớm!” Tôi trợn mắt lườm Tổng Trọng.

“Cho dù chỉ đi một ngày, những cô gái khác khẳng định cũng sẽ mang theo một đồng đồ đạc lớn. Xem biểu diễn, cứ như mình đi biểu diễn vậy.” Tổng Trọng vừa cười vừa nói.

“Anh không phải cũng đã nói, em và những cô gái khác không giống nhau sao.”

Không còn cách nào khác, tôi lại đi trên lầu chuẩn bị hai bộ quần áo, gói ít đồ rửa mặt, lúc này mới theo Tổng Trọng đến sân bay.

Lúc qua kiểm tra an ninh, tôi nhìn thấy phía trước có bóng lưng một người hình như là Lục Nguyên Đăng. Nhưng chỉ trong chớp mắt, anh ấy đã không thấy tăm hơi.

Tổng Trọng cùng tôi ngồi khoang phổ thông, đây cũng là điều làm cho tôi có chút ngoài ý muốn.

“Em thì biết cái gì? Hiện tại có phụ nữ chuyên mua vé khoang hạng nhất, chỉ vì muốn tìm nhà giàu đẹp trai đó.” Anh ấy bữu mỗi, lập tức đeo miếng bị mất lên, ngủ thẳng từ lúc cất cánh tới khi hạ cánh.

Máy bay hạ cánh xuống đất, Tổng Trọng đứng lúc tháo bị mất xuống. Tôi cũng không khỏi có chút hoài nghi, rốt cuộc anh ấy có ngủ hay không.

Bởi vì máy bay trì hoãn khoảng một giờ, chúng tôi trực tiếp chạy tới chỗ biểu diễn.

Bởi vì tập đoàn Tổng thị là một trong những nhà tài trợ buổi biểu diễn lần này, cho nên ngồi ở khu vực VIP.

Bên cạnh chúng tôi, còn có hai chỗ ngồi trống.

Tôi nhìn một chút, có chút tò mò bên cạnh sẽ là ai ngồi.

“Đừng nhúc nhích.” Tổng Trọng chợt nói với tôi, lập tức đưa tay về phía đầu tôi, lấy một cái lông chim xuống ở giữa tóc tôi.

“Lục tổng, anh đã đến rồi, mời ngồi.”

Cách đó không xa, truyền đến tiếng thăm hỏi cung kính ân cần.

Sau lưng tôi cứng đờ, trong lòng nhất thời cảm thấy không ổn.

Lục tổng mà tôi biết, cũng chỉ có mình Lục Nguyên Đăng thôi! Hơn nữa vừa hay, anh ấy cũng ra khỏi nhà.

Quay đầu nhìn, quả thật là Lục Nguyên Đăng!

Bên cạnh anh, là một người phụ nữ tuổi còn trẻ nhưng lại có khí chất ung dung. Cô gái như vậy, vừa nhìn đã biết thân phận phi phàm.

Cô mặc một bộ lễ phục màu trắng ôm ngực, gợi cảm mà không mất vẻ thanh thuần. Khiến tôi không dời mắt khỏi tay cô ta đặt trên cánh tay Lục Nguyên Đăng.

Lúc cô ta và Lục Nguyên Đăng nói chuyện, trên mặt đều là nụ cười, thoát nhìn, quan hệ của hai người rất thân thiết.

Hai vị trí bên cạnh hẳn là để lại cho bọn họ.

Lục Nguyên Đăng cũng nhìn thấy tôi, nhưng ánh mắt chỉ đảo qua rồi thu về.

Trong lòng có chút khó chịu, tôi đưa mắt quay lại sân khấu, buổi biểu diễn đã sắp bắt đầu.

“Ninh Khanh.” Tổng Trọng nhìn thoáng qua bên kia, chợt gọi tôi một tiếng.

“Sao vậy?”

Mỗi anh giật giật, đang muốn nói, Lục Nguyên Đăng bọn họ đã đi tới. Tổng Trọng liếc mắt sâu xa nhìn tôi, khiến tôi đột nhiên cảm giác có chút bất an.

Giữa cô gái và tôi chỉ cách một chỗ ngồi, mà Lục Nguyên Đăng ngồi bên cạnh tôi, gương mặt rất lạnh nhạt.

Bộ dạng kia tựa như không quen biết tôi vậy.

Không biết thì không biết, tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ tự kiêu.

Chỉ là, anh ngồi bên cạnh tôi, mùi thuốc lá nhân nhậ trên người truyền vào chớp mũi của tôi, hô hấp của tôi đều khản trương lên.

“Em cảm thấy bộ trang phục này thế nào?” Tổng Trọng chỉ chỉ người mẫu đầu tiên, hỏi tôi.

Tôi mới thu hồi tâm tư, quan sát trang phục trên người người mẫu, nói rằng: “Tạm được, tổng thể đều được, chỉ là vạt áo thiết kế hơi quá, em không quá thích.”

Cho tới nay, tôi đều thích những thứ đơn giản. Nhưng dù sao cũng là bình luận về nhân hàng lớn, tôi cũng không dám quá lớn tiếng, dè rất thấp tiếng nói.

Nhưng không ngờ, cô gái kia có vẻ nghe được, nhìn thoáng qua chỗ tôi. Nhìn bộ dạng của cô ta, hình như không đồng ý với quan điểm của tôi, có điều bởi vì giáo dục tốt, cũng không nói thẳng điều gì.

“Em xem kỹ nhé, buổi biểu diễn này sẽ kéo dài ba ngày. Hôm nay chủ yếu là trang phục, ngày mai là giày và túi, ngày kia là phụ kiện đi kèm. Mẫu thử này đều xuất phát từ tay nhà thiết kế nổi tiếng, luôn có chỗ đáng để học tập. Em xem nhiều vào, kiểu gì cũng có trợ giúp cho cảm hứng thiết kế của em.”

Tôi gật đầu, xem tiếp buổi biểu diễn.

Chợt, tôi cảm giác chân Lục Nguyên Đăng vô tình có ý sát bấp dùi của tôi, khiến toàn thân tôi đều không được tự nhiên.

Nhưng cũng may ánh sáng khá tối, cộng thêm tất cả mọi người đang chăm chú xem biểu diễn, cũng không ai chú ý tới tình huống bên này.

Tôi từng mắt liếc anh ấy một cái, ý bảo anh ấy vừa phải thôi.

Lúc này, người phụ nữ kia cũng chợt xoay đầu lại, dựa vào Lục Nguyên Đăng hỏi: “Chồng à, anh nói xem bộ trang phục kia thích hợp với em không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Người thứ ba gặp vợ chính thức

Chồng?

Lập tức, tôi hóa đá ở đó. Thảo nào, lúc này khi Tổng Trọng thấy bọn họ, lại có vẻ muốn nói lại thôi như vậy.

Kỳ thực tôi không chỉ một lần từng nghĩ, Lục Nguyên Đăng có người phụ nữ của mình rồi.

Dù sao lần trước tại bệnh viện, tôi đã nhìn thấy anh ấy đỡ người phụ nữ bụng bầu.

Nhưng tôi không ngờ, anh ấy lại kết hôn rồi. Hôn nữa người phụ nữ này, và người phụ nữ bụng lớn lần trước còn không phải cùng một người.

Không rõ trong lòng cảm giác thế nào, tôi chỉ cảm thấy đầu ong ong lên.

Những tiếng động xung quanh, tất cả tôi đều không nghe được, chỉ có hai chữ “chồng ỡ” này không ngừng đập vào trong đầu.

“Ninh Khanh, em không sao chứ?” Tổng Trọng đẩy tôi một cái, có chút lo âu nhìn tôi.

“Không có việc gì, em đi toilet cái đã.”

Tôi từ chỗ ngồi đứng lên, lao đảo đi tới phòng rửa tay.

Dọc theo đường đi, đụng đến mấy người liền.

Khi tôi rút cuộc đứng ở trước gương, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt bên trong, mới cảm giác mình thật sự rất nực cười.

Thì ra, người thứ ba gặp vợ chính thức sẽ chật vật như vậy.

Tôi rửa mặt để bình tĩnh lại một chút, cũng may đồ trang điểm đều dùng loại chống nước, chỉ tô lại son môi, tôi thở sâu một hơi đi về.

Lục Nguyên Đăng nhìn thoáng qua chỗ tôi, tâm trạng trong ánh mắt quá mức phức tạp, tôi nhìn không hiểu.

Đại khái, là sợ vợ anh ấy biết sự tồn tại của tôi.

Tôi lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn qua cho anh.

“Yên tâm, em sẽ không để vợ anh biết em tồn tại.”

Cười khổ một cái, thả điện thoại di động lại vào túi. Tôi nghĩ tôi lần trước lúc em gái Lục Nguyên Đăng nhìn thấy tôi rồi nói mấy lời kia, hiện tại hiểu hết rồi.

Hai giờ kế tiếp, tôi rất bình tĩnh, thậm chí không liếc mắt nhìn Lục Nguyên Đăng bên kia.

Hoặc có lẽ là, tôi tự động bỏ qua anh ấy và vợ.

Thật vất vả xem xong buổi biểu diễn, tôi đứng dậy, đi ra ngoài đầu tiên.

Tổng Trọng đi theo đằng sau tôi, rõ ràng là có chút không yên tâm với tôi.

“Đi thôi, trở về khách sạn.” Tôi quay đầu cười cười với Tổng Trọng.

“Đừng cười, rất khó coi.” Anh lạnh mặt nói với tôi.

Tôi đưa mắt nhìn phía sau anh, Lục Nguyên Đăng đã cùng vợ đi ra ngoài rồi.

Tâm trạng vợ anh ấy có vẻ rất tốt, ở bên cạnh anh cười tươi như hoa.

Sao sánh ra, biểu cảm của Lục Nguyên Đăng đã quá lạnh nhạt rồi.

“Đi lái xe đi, hơi lạnh, về ngủ thôi.” Tôi xoay người lại, ôm chặt thân thể trong gió.

Tổng Trọng cười áo khoác ra, khoác ở trên vai của tôi.

“Em chờ một chút, anh lập tức tới đây.”

Nói rồi anh ấy đi về phía bãi đỗ xe bên kia.

Lục Nguyên Đăng cũng đi lái xe rồi, người phụ nữ kia đứng bên cạnh tôi như đóa hoa kiêu diễm nhất trong gió.

Giữa tôi và cô ấy có khoảng cách chừng hai ba mét. Khoảng cách gần như vậy, tôi mới phát hiện cô ấy thật cao gầy.

Vóc dáng khoảng 1m7, hơn tôi khoảng nửa cái đầu. Trước mặt cô ta, tôi quả thực muốn biến bé nhỏ thành bụi trần cho xong.

Trái tim, co rút lại.

Phát hiện tôi đang nhìn cô ta, cô gái quay đầu lại, nhìn tôi mỉm cười một cái.

Nụ cười như thế, cho dù tôi là một phụ nữ cũng suýt nữa bị hòa tan.

Vợ của Lục Nguyên Đăng quả nhiên là tuyệt sắc ngàn dặm mới tìm được một. Có người vợ xinh đẹp như vậy, vì sao anh ấy còn muốn tìm tôi?

Lẽ nào, thực sự giống như tục ngữ nói, vợ không bằng vợ bé, vợ bé không bằng vụng trộm?

Tổng Trọng nhanh chóng lái xe qua đây, dừng trước mặt tôi.

Tôi lên xe, ánh mắt cũng nhìn không được xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau.

“Ninh Khanh, em chắc không phải là thích Lục Nguyên Đăng chứ?”

Lời Tổng Trọng nói, làm tôi giật cả mình, tôi vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Làm sao có thể. Em với anh ấy là bất đắc dĩ thôi. Chờ em giải quyết xong chuyện Ninh Uy Phước, lại trả hết tiền cho anh ấy, sẽ chặt đứt tất cả liên hệ với anh ấy.”

Tôi từ tốn nói.

Cũng chợt cảm thấy, nói như vậy, quả không có sức thuyết phục.

“Chỉ mong thế. Lục Nguyên Đăng anh ấy tuyệt đối không phải người em có thể yêu nổi.” Sắc mặt của Tổng Trọng là vẻ nghiêm túc mà trước đây tôi chưa từng thấy: “Nếu như em có thể thiết kế ra vài đồ xa xỉ khá tốt, ước chừng chưa tới nửa năm, em có thể trả hết nợ cho Lục Nguyên Đăng. Nhưng trong lúc này, em tuyệt đối chớ có động lòng với Lục Nguyên Đăng.”

“Em biết. Em tự biết mình mà.” Tôi đáp.

Nơi con tì, lại cảm thấy ề ảm chất chất.

Tôi coi cảm giác này là do sự xấu hổ và bất an khi gặp vợ chính thức.

Tổng Trọng không nói gì nữa, lái xe mang tôi trở về khách sạn.

Tôi chuẩn bị tẩy trang đi tắm thì Tổng Trọng tới gõ cửa, trên tay, cầm hai hộp đồ ăn gọi ngoài.

“Com chưa ăn đã đi ngủ sao, cũng không sợ lát nữa lại dói thành bệnh rồi vào viện hả.”

Tổng Trọng mở ra hộp ra, đưa một hộp bên trong cho tôi: “Mua tạm dưới tầng, chịu khó ăn đi.”

Không thể không nói, Tổng Trọng thật sự rất tri kỷ.

Tôi ăn từng ngụm, không lâu đã ăn xong cả hộp. Tổng Trọng chắc là chế không ngon, không ăn được mấy miếng.

Tiền Tổng Trọng về, tôi tắm rửa rồi nằm trên giường lướt Facebook. Trong đầu, liền nghĩ tới chuyện lần trước đăng Facebook bị Lục Nguyễn Đăng bắt quả tang.

Tôi tìm tên Lục Nguyễn Đăng, nhấn vào Facebook của anh. Bên trong sạch sẽ, không có gì cả.

Tôi bùi môi, điện thoại di động cũng rung lên hai cái.

Là một tin nhắn.

Người gửi, là Lục Nguyễn Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Vết đỏ tươi

Đến phòng 306.

Lục Nguyễn Đăng có bệnh ư?

Vợ đến rồi còn bắt tôi đi qua? Chuẩn bị để vợ anh ấy tặng tôi hai cái bạt tai à?

Mà anh ấy ở khách sạn nào tôi cũng không biết, qua đó kiểu gì?

“Không tới.” Tôi đáp gọn lòn.

Rất nhanh, Lục Nguyễn Đăng trả lời tôi.

“Em không tới, anh sẽ qua.”

Tôi quăng điện thoại di động ở đầu giường, không thèm để ý đến anh ấy.

Anh ấy lại không biết tôi ở căn phòng nào trong khách sạn, tôi không sợ anh ấy!

Một phút sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tôi lập tức nhảy lên giường, ngo ngắc ngồi trên đó, hoàn toàn không biết nên làm sao cho phải.

Ầy da, Lục Nguyễn Đăng chắc chắn ở cùng một khách sạn với tôi, nếu không... sao tôi nhanh vậy chứ?

Tôi không dám đi mở cửa.

Lục Nguyễn Đăng tự mình đến tìm tôi, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt đẹp gì. Cộng thêm tin nhắn trước đó, nghĩ khi bất tiện kia, tôi càng hoảng.

Điện thoại di động ở đầu giường rung lên, tôi cầm lên nhìn thử, tin nhắn chỉ có hai chữ, đơn giản như phong cách làm việc nhất quán của Lục Nguyễn Đăng.

“Mở cửa.”

Bên ngoài chỉ vang lên hai tiếng gõ cửa rồi ngừng lại nhưng tôi biết Lục Nguyễn Đăng vẫn còn ở đó. Tôi càng biết rằng nếu đêm nay tôi không mở cửa, nhất định phải chết.

Đương nhiên, mở cửa cũng chưa chắc có thể sống.

Do dự mãi, tôi mang dép đi mở cửa.

Lục Nguyễn Đăng trực tiếp sải bước đi vào, ngồi bên giường.

Trên giường nhanh chóng xuất hiện một vết đỏ tươi. Tôi nhìn ga giường trắng như tuyết, khóc không ra nước mắt.

Ngày mai, phải giải thích như thế nào với khách sạn về vết máu trên giường đây?

Theo vết máu nhìn lên, tôi phát hiện trên cổ tay của Lục Nguyễn Đăng có một vết thương.

Không sâu lắm, nhưng cũng không nông.

Máu tươi không ngừng chảy xuống khiến lòng tôi run lên.

Tôi lập tức nghĩ tới cái đêm tôi đi tìm anh ấy, tay anh ấy cũng bị thương.

“Anh tự mình hại mình hay tự sát vậy?” Tôi nhui mày nhìn anh ấy, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt của anh ấy lạnh lùng quét tới, nhẹ giọng nói: “Đều không phải. Giúp anh băng bó vết thương.”

Tôi không có gì ở đây cả, làm sao băng bó cho anh ấy?

Nhưng tôi cũng không thể nhìn máu của anh ấy cứ chảy ra ngoài như vậy, nhất định phải cầm máu trước mới được.

Cầm máu?

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một vật.

Tính toán thời gian, mấy ngày nay kinh nguyệt sắp tới, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi thấy cổ tay dính vào miếng băng đỏ, gương mặt của Lục Nguyên Đăng tối lại.

“Anh chờ đấy, em ra ngoài mua một ít gạc và thuốc sát trùng.”

Tôi cầm tiền đi ra ngoài, mua đồ ở tiệm thuốc gần đó rồi về. Trên đệm đã thấm đầy máu, tôi khẽ nhún nhẹ xuống, máu chảy như nước.

Tôi cẩn thận dùng thuốc sát trùng khử trùng vết thương cho Lục Nguyên Đăng rồi dùng gạc băng vết thương lại.

“Được rồi. Anh có thể đi.”

Tôi thoải mái nhìn thành quả băng bó của mình, thờ phào nhẹ nhõm nói với Lục Nguyên Đăng.

Bàn tay của anh ấy vươn tới, ôm tôi nằm trên giường cùng anh ấy, thấp giọng nói: “Anh mệt chết được, ngủ đi.”

Nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Tôi vẫn luôn lo lắng, tên cầm thú Lục Nguyên Đăng này sẽ làm ra những chuyện đáng ngại ngang với tôi. Dù sao lúc chiều cũng bởi vì anh ấy phải đi công tác một tuần mà tôi ra gầy vò lâu như vậy.

Nhưng đợi một lúc lâu, Lục Nguyên Đăng cũng không nhúc nhích.

Hơi thở của anh ấy dần dần đều đặn, xem ra đã ngủ.

Tôi cũng mệt mỏi, vừa nãy đều là gắng gượng không dám ngủ. Sau khi buông lỏng cánh giác, cơn buồn ngủ nhanh chóng ập tới. Tôi nằm trong lòng Lục Nguyên Đăng, tiến vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này là giấc ngủ ngon nhất đã lâu lắm rồi tôi mới có được.

Ngủ thẳng một giấc tới tận tám giờ sáng.

Lúc tỉnh lại, Lục Nguyên Đăng đã rời đi.

Tổng Trọng cũng gửi tin nhắn cho tôi, nói tôi đến tầng hai ăn chút đồ.

Lúc rửa mặt, Tổng Trọng qua đây gõ cửa.

Sau khi vào phòng, tầm mắt của anh ấy trực tiếp nhìn về phía vết máu tươi trên giường.

“Em không mua băng vệ sinh sao?”

Anh ấy trực tiếp hỏi tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy đàn ông không e dè nhắc đến vấn đề này.

Xem ra anh ấy cho rằng tôi tới tháng, tôi cũng không muốn giải thích. Chuyện Lục Nguyên Đăng đã tới, tôi không muốn cho anh ấy biết.

Muốn đến tầng hai thì phải đi ngang phòng 306.

Cửa khép hờ, tôi nhìn thoáng vào bên trong, thấy Lục Nguyên Đăng đang kéo khóa trang phục cho vợ anh ấy, bẽn vội vã thu hồi ánh mắt.

Đúng là có tật gậy mình!

Chỉ là, vợ anh ấy ở đây, sao anh ấy lại qua tìm tôi?

Còn nữa, vết thương trên tay anh ấy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tôi không dám hỏi, cũng không muốn hỏi. Chuyện của Lục Nguyên Đăng vốn không phải là việc tôi có thể hỏi nhiều. Biết càng nhiều càng bất lợi với tôi.

Lúc ăn, tôi lấy điện thoại di động ra xem ảnh.

Hôm qua lúc xem show thời trang, tôi chụp rất nhiều ảnh, nhân tiện tìm cảm hứng cho mình.

Bất kể thế nào, tôi cũng phải nhanh chóng kiếm tiền. Sau đó, phui sạch quan hệ với Lục Nguyên Đăng.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Lục Nguyên Đăng và vợ anh ấy cầm tay nhau đi tới, thu hút ánh nhìn tán thán của mọi người trong phòng ăn.

Trai đẹp gái duyên, quả là trời sinh một cặp.

Hai người đi tới bàn của chúng tôi rồi dừng bước. Vợ anh ấy cười nhẹ với Tổng Trọng, nói:

“Tổng tổng, chúng tôi có thể ngồi ở đây không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đạo bất đồng bất tương vi mưu

Không thể!

Tôi gào thét trong lòng s

Nhưng nơi đây không phải do tôi làm chủ.

Tổng Trọng ngược mắt nhìn hai người, thần nhiên nói: “Cứ tự nhiên.”

Này! Lẽ nào Tổng Trọng không phát hiện tôi nháy mắt với anh ấy sao? Với tính cách sợ thiên hạ không loạn của anh ấy, tôi thực sự hoài nghi anh ấy cố ý.

“Đối với các sản phẩm trong show thời trang lần này, Tổng tổng có ý kiến gì không?”

Cô gái vừa mở miệng liền trực tiếp nhắc đến show thời trang tối qua.

“Không. Ngày hôm qua có mấy bộ đẹp, đều xuất phát từ tay Quý tiểu thư nhỉ? Rất tốt.” Tống Trọng cười trả lời.

Quý tiểu thư?

Là nhà thiết kế nổi tiếng.

Người đầu tiên tôi có thể nghĩ tới chính là Quý Vương Nhung.

Thẩm Ninh tuy nổi tiếng trong nước, cũng có ảnh hưởng quốc tế nhất định nhưng vẫn thua kém Quý Vương Nhung. Quý Vương Nhung vốn xuất thân danh môn, tài nguyên và điều kiện cũng là tốt nhất.

Cho nên có đôi khi, điều người ta cần không chỉ là thiên phú. Có vài người đã chiến thắng ở vạch đích.

“Ừm. Có điều, vị tiểu thư ngồi bên cạnh anh có vẻ không hài lòng lắm với tác phẩm của tôi.”

Nói rồi, ánh mắt Quý Vương Nhung chiếu vào người tôi.

Lập tức, tôi cảm thấy lúng túng.

Xem ra bộ trang phục tôi đánh giá hôm qua chính là của Quý Vương Nhung. Ngày hôm qua cô ta không gây chuyện với tôi, nhưng hôm nay lại không kiềm chế được.

Trong lòng có chút thấp thòm.

Ánh mắt tôi khẽ nhìn sang Lục Nguyên Đăng, phát hiện anh ấy chỉ ung dung ngồi đó ăn, hoàn toàn không thêm đề ý chúng tôi đang nói những chuyện gì.

Chỉ có thể nói, tâm lý của người đàn ông này không phải mạnh mẽ bình thường. Tôi và vợ anh ấy đối mặt nói chuyện với nhau, anh ấy còn có thể yên tâm thoải mái ăn uống.

Tôi hít sâu một hơi, mỉm cười với Quý Vương Nhung.

“Tôi không có ý nói trang phục Quý tiểu thư thiết kế không đẹp, chỉ là mỗi người mỗi sở thích, tôi chỉ thích những thứ đơn giản mà thôi.”

Không biết tôi nói như vậy, Quý Vương Nhung có hài lòng không.

Cô ta trầm ngâm trong khoảnh khắc, sắc mặt có vẻ không ổn lắm. Mãi sau cô ta mới đáp lại, cười nhẹ nhàng với tôi.

“Cô nói cũng có lý, đây là danh thiếp của tôi, nếu cô có ý kiến với tác phẩm của tôi, cô có thể tìm tôi nói chuyện bất cứ lúc nào.” Cô ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp rồi lập tức quay đầu nói với Lục Nguyên Đăng: “Chồng à, chúng ta qua bàn khác ăn đi, có lẽ là đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

Cánh tay tiếp nhận danh thiếp của tôi lúng túng ngừng giữa không trung.

Quý Vương Nhung thoát nhìn là một người rất có giáo dưỡng, tôi hoàn toàn không ngờ cô ta lại nói ra một câu như vậy. Nhưng nghĩ thì cũng hợp tình hợp lý, đại tiểu thư nhà giàu khó tránh khỏi thanh cao kiêu ngạo.

Lục Nguyên Đăng không đứng dậy, lại nhìn tôi nói: “Không thể chỉ vì sở thích đối với một món đồ không giống nhau mà phủ định tất cả. Biết đâu mọi người có điểm chung thì sao?”

Lời Lục Nguyên Đăng nói khiến tôi hoảng hốt.

Nếu tôi và Quý Vương Nhung nhắc đến điểm chung gì đó thì chính là người đàn ông đối diện này rồi.

“Không ăn nữa. Muốn ăn thì anh tự ăn đi.”

Quý Vương Nhung không đồng ý, trực tiếp rời khỏi phòng ăn.

Lập tức, không khí ngột ngạt vừa nãy càng trở nên lúng túng.

Lục Nguyên Đăng lại không sao cả, tiếp tục ăn bữa sáng.

Tôi ăn không vào, đầu óc đều đang nghĩ đến quan hệ của tôi và Lục Nguyên Đăng lộ ra ánh sáng, Quý Vương Nhung sẽ xử tôi thế nào.

Tống Trọng mới vừa ăn xong, ban tổ chức gọi điện thoại tới, nói có chuyện quan trọng cần anh ấy đi một chuyến.

Anh ấy không yên tâm nhìn tôi rồi rời đi.

“Lục Nguyên Đăng, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Tôi nhìn anh ấy, thấp giọng thốt ra những lời này từ trong kẽ răng.

“Chẳng muốn thế nào cả.” Anh ấy ngược mắt, từ tốn lau miệng.

“Vì sao anh không nói với em là anh có vợ?” Vấn đề này tôi đã muốn hỏi anh ấy từ hôm qua rồi, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp.

Anh ấy đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi nhìn chung quanh một chút, cũng không có người chú ý tới chúng tôi, lúc này mới đi theo.

Tầng hai đến tầng ba rất gần nên đi thang bộ.

“Em hỏi anh đó, vì sao tôi bây giờ anh vẫn không nói cho em biết!” Tôi theo sau anh ấy, nhịn không được hỏi lần nữa.

Hiện tại, trong lòng tôi rất loạn, cũng rất khó chịu. Tôi thậm chí không biết mình bây giờ rốt cuộc là tình nhân hay là tiểu tam. Mọi quan hệ với Lục Nguyên Đăng hoàn toàn phá hỏng quan hệ của người khác, còn đáng khinh thường hơn cả lâm tình nhân.

Lúc này, bước chân của Lục Nguyên Đăng mới dừng lại.

Anh ấy xoay người lại, hơi hít một hơi mang theo chút nguy hiểm khiến tôi căng thẳng đến mức hít thở không thông.

“Ninh Khanh, em có tư cách gì chất vấn anh? Hay là em đang ghen?”

Đều không phải.

Tôi muốn nói như vậy, nhưng đối mặt với ánh mắt nguy hiểm của Lục Nguyên Đăng, tôi không thốt ra được lời nào.

“Ninh Khanh, em chỉ là một cô gái muốn cầu cạnh anh, chuyện của anh, em không có tư cách tham dự vào.”

Những lời này của Lục Nguyên Đăng như một chậu nước lạnh dội thẳng lên người tôi. Anh ấy bình thường khá cưng chiều tôi, khiến tôi suýt nữa đã quên tôi chỉ là một công cụ làm ấm giường của anh ấy mà thôi.

Nơi trái tim tôi hơi đau đớn.

Tôi cắn môi, khéo léo nói với Lục Nguyên Đăng: “Em biết, chẳng qua em cảm thấy chỉ ít anh nên để em chuẩn bị tâm lý một chút, nếu không... em không biết phải làm sao ứng đối với vợ anh.”

“Em làm tốt bổn phận của mình là được rồi, không cần đề ý tới cô ấy.”

Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói rồi trở về phòng của mình.

Anh ấy vừa đi vào, một bình hoa nhỏ từ trong cửa bay ra, không nghiêng không lệch, vừa khớp đập vào trán của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Buồn nôn muốn ói

Bình hoa rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Trán của tôi dường như phát ra âm thanh “rắc rắc”.

Hầy, sẽ không nứt xương chứ.

Máu tươi từ trên trán chảy xuống, tôi đứng ngơ ngác ở nơi đó, thấy Quý Vương Nhung từ bên trong chạy ra.

“Ninh tiểu thư, cô không sao chứ?”

Quý Vương Nhung không ngờ trúng phải tôi, cả gương mặt đều là kinh ngạc và hoang mang.

Lục Nguyên Đăng chỉ đứng ở cửa, biểu cảm lạnh đạm nhìn tôi, căn bản cũng không bước đến.

“Nguyên Đăng, nhanh đưa cô ấy đi bệnh viện, chảy nhiều máu quá.”

Đầu của tôi ong ong, cúi đầu nhìn mặt đất vùi những vết máu.

“Em đưa cô ấy đi đi, anh còn có việc.”

Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói, đi ngang qua trước mặt tôi.

Người đàn ông trước mắt này thật sự là kẻ bạc tình, ngay cả đưa tôi đi bệnh viện cũng không muốn. Quả nhiên, đối với anh ấy mà nói, ngoại trừ ở trên giường thì tôi không có giá trị gì khác.

Bóng lưng người đàn ông đó dần dần mờ nhạt, cơ thể của tôi cũng không tự chủ ngã ra sau.

“Ninh tiểu thư!”

Chỉ nghe thấy tiếng Quý Vương Nhung hét hoảng hét lên, tôi liền mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại đã ở bệnh viện.

Quý Vương Nhung không ở đó, Tổng Trọng đứng trước mặt tôi, chau mày.

“Em xem em thực sự chẳng cần thận chút nào, anh vừa đi thì em đã bị đánh thành như vậy.” Tổng Trọng bĩu môi, khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi.

Cánh tay vươn qua cầm một quả táo, bắt đầu gọt một cách thành thạo.

“Đánh gì chứ, đây chỉ là ngoài ý muốn được không?” Tôi bĩu môi nói.

Chỉ là gần đây, họa sát thân của tôi có vẻ hơi nhiều. Suy nghĩ một chút, năm nay tôi hai mươi bốn tuổi, năm bốn mệnh quả nhiên vận mệnh có biến. Sau này, ra ngoài cần thận một chút là tốt nhất.

Tổng Trọng nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Quý Vương Nhung đâu?” Tôi hỏi.

Tôi nhớ lúc tôi té xỉu, là cô ta đỡ tôi. Theo lý thuyết, chắc cô ta đưa tôi tới bệnh viện.

“Không biết, khi anh tới, nơi đây không có bất kỳ ai. Em thấy em có đáng thương không.”

Tôi cười cười không nói.

Nhớ tới hành động lúc trước của Quý Vương Nhung, tôi cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc đầu tôi cho rằng Quý Vương Nhung tức giận rời khỏi bàn là bởi vì cô ta thanh cao. Nhưng với hành động ném bình hoa lúc này, thực sự không giống việc tiểu thư khuê các có thể làm được.

Trong đầu tôi đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ khiến tim tôi đập thình thịch.

“Tổng Trọng, anh nói xem Quý Vương Nhung có biết quan hệ của em và Lục Nguyên Đăng?”

Càng nghĩ, tôi lại càng thấy căng thẳng.

Tổng Trọng nhét trái táo vừa gọt xong vào miệng tôi, trừng mắt nói: “Em chớ có đoán mò, nếu cô ta đã biết chuyện của em và Lục Nguyên Đăng, em sẽ không chỉ bị chấn động não đơn giản như vậy.”

Chấn động não?

Khóe miệng của tôi gật gật.

Bị đập như thế đã thành chấn động não, thân thể tôi đứng là dễ hỏng. Không có mệnh đại tiểu thư, lại có bệnh đại tiểu thư.

Vết thương trên đầu không tính là nghiêm trọng, chỉ quấn vài vòng gạc, có vẻ hơi xấu xí. Tổng Trọng bắt tôi ở lại bệnh viện, anh ấy tự đi xem show thời trang là được, nhưng tôi lại kiên trì nhất định phải đi theo.

Anh ấy không lầy chuyễn được tôi, cũng chỉ có thể làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Tôi phải tìm được cảm hứng, thiết kế ra tác phẩm tốt giành tiền thưởng. Đối mặt với Quý Vương Nhung khiến tôi rất sợ hãi, không thể dễ dàng lằm mộm.

Show thời trang buổi tối, Lục Nguyên Đăng tới, Quý Vương Nhung không ở đó.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không dám ngồi chung với Lục Nguyên Đăng, liền để Tổng Trọng ngồi cạnh Lục Nguyên Đăng.

Tôi nay là thời trang gây tử, có hai chiếc túi thu hút sự chú ý của tôi. Trong đầu tôi cũng bắt đầu xuất hiện những cảm hứng ban sơ.

Tôi vội vàng lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, thuận tiện ghi chép một vài cảm hứng.

“Nhắc chân lên một chút.” Giọng nói của Lục Nguyên Đăng vang lên bên cạnh, tôi gật mình vuốt chút rớt điện thoại di động.

Tôi ngẩng đầu thấy ánh ấy cầm điện thoại đi động, trên màn hình hiển thị ba chữ Quý Vương Nhung. Xem ra, là Quý Vương Nhung gọi điện thoại tới.

Tôi cúi đầu, đứng dậy để Lục Nguyên Đăng đi ra. Anh ấy đi tới góc phòng nhận điện thoại.

Tôi chốc chốc nhìn về bên đó, phát hiện cả người anh ấy có chút suy tư. Sắc mặt khá là khó coi, đến cuối cùng, ngay cả cà-vạt không nhận được gỡ ra.

Rất hiếm khi thấy Lục Nguyên Đăng thất thố như vậy, cũng không biết Quý Vương Nhung nói với anh ấy cái gì.

Đại khái sau năm phút, anh ấy cúp điện thoại quay lại. Tôi cũng thu hồi ánh mắt, làm bộ đang chí lớn xem show thời trang.

Xem được phân nửa, tôi chợt có cảm giác muốn ói.

Che miệng nôn khan hai cái, Lục Nguyên Đăng nhìn qua đây, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm.

Cảm giác buồn nôn ngày càng mãnh liệt, trong miệng cũng bắt đầu có vị chua dợn lên. Ánh mắt của anh ấy nhìn chằm chằm khiến tôi không được tự nhiên, tôi đứng dậy đi về phía toilet.

Tổng Trọng cũng chú ý tới điểm không thích hợp của tôi, đi theo đằng sau tôi.

“Em sao vậy?” anh ấy ở sau lưng ân cần hỏi tôi.

“Không sao, chính là choáng váng đầu, với có chút...”

Lời còn chưa nói hết, tôi vịn tay trên bồn rửa, nôn ra ngoài.

Sau khi nôn xong, cả người khỏe hơn ít nhiều, chỉ là đầu vẫn hơi choáng. Gạc trên đầu cũng có chút máu thấm ra, đoán chừng là bởi vì vừa nãy ói dùng nhiều sức.

“Chẳng lẽ em mang thai?” Tổng Trọng lo âu nhìn tôi, thỉnh thoảng thốt ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chịu tội

“Không thể nào.”

Tôi không hề nghĩ ngợi, bác bỏ ý nghĩ của Tổng Trọng.

Khoảng vài ngày nữa là tới ngày kinh của tôi, cho dù mang thai cũng không đến một tháng, nôn nghén đầu có nhanh như vậy.

Quan trọng nhất là mỗi lần sau khi làm xong với Lục Nguyên Đăng, tôi đều len lén uống thuốc.

Cho nên, tôi tuyệt đối không có khả năng mang thai.

“Sao em lại khẳng định như vậy?” Tổng Trọng bắt đầu đi nhìn tôi, vẫn không tin tưởng lời tôi nói lắm.

“Em nói không có là không có, chẳng lẽ còn muốn em miêu tả tỉ mỉ cho anh sao?” Không muốn giải thích nhiều, thái độ của tôi cũng hơi thiếu kiên nhẫn.

Tổng Trọng thấy tôi kiên trì, cũng không hỏi tiếp nữa, nói với tôi: “Vậy có phải là dạ dày có vấn đề, đến bệnh viện xem một chút đi.”

Tôi ới rất khó chịu, cũng không từ chối.

“Túi vẫn đang ở chỗ ngồi, em phải về lấy đã.”

“Anh đi lấy xe trước, chờ em ở cửa.”

Tổng Trọng nói xong, trực tiếp xoay người đi ra phía ngoài.

Lục Nguyên Đăng tập trung tinh thần xem show thời trang, tôi vốn muốn len lén cầm túi đi luôn.

Cúi người như mèo đi tới trước chỗ ngồi, tay mới vừa đụng túi đã bị Lục Nguyên Đăng kéo lại.

Trái tim chợt nảy lên một nhịp.

“Em muốn đi đâu?”

Anh ấy xoay đầu lại, sầm mặt hỏi tôi.

Tôi nhìn chung quanh nhiều người như vậy, thấp giọng nói với anh ấy: “Đừng làm ồn, nhiều người vậy mà.”

Nếu có người nào mách chuyện của tôi và anh ấy cho vợ anh ấy, vậy thì không tốt.

“Vậy đến nơi ít người nói.”

Anh ấy đi nhanh ra bên ngoài.

Tôi không có cách nào, đành đi theo anh ấy ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài, xe của Tổng Trọng vừa hay chạy đến ngoài cửa.

“Nói đi.” Lục Nguyên Đăng đưa lưng về phía tôi, bình thản nói.

“Đến bệnh viện, dạ dày khó chịu.”

Nói xong, tôi đi thẳng lên xe của Tổng Trọng, đóng cửa xe lại.

Mặc kệ thân thể tôi rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, dù gì cũng không mang thai, cho nên cũng không cần phải... nói rõ ràng với Lục Nguyên Đăng.

Tôi lên nhìn sắc mặt của Lục Nguyên Đăng, khá là khó coi.

Nhưng bây giờ tôi khó chịu muốn chết, cũng không quản được nhiều như vậy.

Rất nhanh, chúng tôi đã đến bệnh viện. Lúc đăng ký số, Tổng Trọng có chút bối rối.

“Đăng ký khoa gì?” anh ấy xoay đầu lại hỏi tôi.

“Nội khoa.”

Tôi nói.

Anh ấy suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu nói: “Anh thấy đáng kỷ phụ khoa đáng tin hơn.”

Nhìn đáng vẻ của anh ấy, rõ ràng vẫn chưa tin tôi không mang thai.

Rõ ràng bản thân tuyệt đối không mang thai, vì để anh ấy bỏ đi ý nghĩ này, tôi cũng lười cãi, cùng đi đến phòng khám phụ khoa.

“Sao vậy?” Bác sĩ hỏi tôi.

“Buồn nôn, hơi choáng váng đầu.” Tôi thành thật trả lời.

Phản ứng đầu tiên của bác sĩ cũng là tôi mang thai.

“Ngày kinh cuối cùng?”

“Bác sĩ, tôi không mang thai, mỗi một lần tôi đều uống thuốc tránh thai thời gian dài.”

“Chuyện này không thể nói chính xác, thử máu trước đã.”

Bác sĩ viết cho tôi một đơn, Tổng Trọng cùng tôi đến khoa xét nghiệm. Buổi tối cũng không còn người, rất nhanh có kết quả.

Tôi xem kết quả, HCG âm tính, mang thai con khỉ!

“Anh thấy rõ ràng rồi đó, em nói không mang thai là không mang thai!”

Tôi lèc mắt, ném giấy kết quả cho Tổng Trọng.

Tổng Trọng xem xong cũng có chút ngượng ngùng, cười hi hi với tôi, lúng túng nói: “Anh cũng chỉ phòng ngừa lỡ như thôi, em xem, vừa này bác sĩ cũng bảo chuyện như vậy chỉ nói thì không chính xác.”

Xuống lầu đưa kết quả cho bác sĩ, bà ấy viết đơn cho tôi siêu âm y khoa, kiểm tra dạ dày.

Lại phải đi lui đi tới, vẫn không tìm ra vấn đề gì.

Tôi có chút cạn lời, bác sĩ cũng chau mày, cần mồi, nói với tôi: “Siêu âm cũng có lúc không chuẩn, hay là cô đi làm nội soi dạ dày thử đi.”

Nội soi dạ dày?

Phải cắm một cái ống vào cổ họng của tôi, tôi sợ đến mức toàn thân run lên, lắc đầu liên tục nói không cần.

Chỉ là choáng váng đầu muốn ói, lại không phải bệnh nặng gì, tôi cũng không muốn chịu tội như vậy!

“Tôi biết cô sợ làm nội soi, nhưng sức khỏe quan trọng...” Bác sĩ ngắt đầu lên, nói sâu xa với tôi, chợt, ánh mắt nhìn chăm chú vào đầu tôi, lập tức ngăn cản cả người.

“Vết thương này là chuyện gì xảy ra?”

“Buổi sáng mới vừa bị đập một cú.” Tôi đáp.

“Tôi biết rồi!” Bác sĩ vỗ đầu một cái, mừng rỡ nói: “Sao tôi lại ngờ vậy chứ, cô bị chấn động não nhẹ phải không? Phản ứng điển hình của chấn động não chính là choáng đầu muốn ói, sao tôi lại không nghĩ tới điểm này nhỉ!”

Khóe miệng của tôi giật giật, thật sự không biết nói gì cho phải.

Người như này làm bác sĩ thế nào vậy.

Sau khi xác định nguyên nhân bệnh, bác sĩ kê cho tôi một ít thuốc, nói: “Cô chú ý nghỉ ngơi thật tốt, cũng không có vấn đề lớn lao gì. Nếu có thay đổi gì, nhanh tới bệnh viện là được.”

Từ bệnh viện đi ra, không hiểu sao tôi có chút buồn cười.

Tổng Trọng có vẻ là do đoán sai nên ngại, xấu hổ không nói chuyện với tôi, dọc đường không nói một lời.

Tôi thật sự buồn chán, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị đăng Facebook, lại phát hiện có hai cuộc điện thoại không nghe, đều là của Lục Nguyên Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Cút ra ngoài

Nếu đổi lại là người khác, gọi hai cuộc điện thoại thì tôi không sợ.

Nhưng người đó là Lục Nguyên Đăng thì lại là chuyện khác.

Nếu không có chuyện đặc biệt quan trọng, anh ấy sẽ không gọi điện cho tôi. Hai cuộc điện thoại chưa nghe càng chứng minh tính nghiêm trọng của vấn đề.

Dù sao cũng là ông chủ, do dự một chút, tôi gọi cho Lục Nguyên Đăng.

Chuông vang lên vài tiếng, bên kia mới nhận điện thoại.

“Tôi ngay phòng anh.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, nói xong, Lục Nguyên Đăng cúp máy.

Trong lòng tôi cũng đang đánh trống, vợ anh ấy ở chung với anh ấy thì sao, tôi cứ như vậy đi qua, không phải là sói vào miệng cọp sao?

Chỉ là, Lục Nguyên Đăng nói chuyện rất quyết đoán, tôi thậm chí không có dũng khí cự tuyệt.

Tổng Trọng chỉ biết tôi gọi cho Lục Nguyên Đăng, nhưng cũng không biết tôi nói gì với anh ấy, sau khi tôi đưa đến khách sạn thì tự lên lầu.

Tôi ra khỏi thang máy, lúc đi ngang phòng 306, phát hiện cửa phòng không khóa.

Ở trên xe, tôi đã nghĩ xong, nếu đụng phải Quý Vương Nhung, tôi sẽ nói mình tới thảo luận tác phẩm cùng cô ta. Dù gì hôm qua tôi cũng chăm chú xem show, hạ bút thành văn rất dễ dàng.

Khẽ gõ cửa, giọng nói của Lục Nguyên Đăng truyền ra từ bên trong.

“Vào đi.”

Tôi đi vào, không dám khóa cửa.

Lục Nguyên Đăng ngồi đầu giường, ngón tay đang gõ chữ rất nhanh, nhìn dáng vẻ đang làm việc.

Quý Vương Nhung không ở trong phòng, đèn phòng tắm cũng tắt, xem ra, cô ta không ở đây.

“Vợ anh đâu?” Tôi mở miệng hỏi.

“Đi rồi!” Anh ấy bình thản nói, khép máy vi tính lại, bước xuống giường.

Đi tới trước mặt tôi.

Đột nhiên tôi gần khiến tôi không thích ứng kịp, chỉ có thể lui từng chút về phía sau. Mãi đến khi không thể lui được nữa, cơ thể tôi dính vào tường.

Trong lòng tôi cũng đang nghi ngờ, buổi sáng vợ anh ấy còn đây, sao buổi chiều đã đi rồi.

Lúc đầu tôi còn muốn hỏi lại, nhưng trong đầu đột nhiên nghĩ tới câu lúc trước anh ấy nói với tôi. Chuyện của anh ấy không tới lượt tôi chất vấn, lúc này, tôi dè dặt nghi ngờ trong lòng xuống.

“Anh tìm em có chuyện gì?”

Tôi căng thẳng hỏi.

“Em đến bệnh viện rồi?”

Anh ấy nhú mày nói, ánh mắt nhìn tôi cũng trở nên nghiêm túc.

Tôi có chút kinh ngạc nhìn về phía anh ấy, tôi nhớ rõ ràng tôi chưa nói với anh ấy, vậy làm sao anh ấy biết được?

“Mùi thuốc sát trùng.” Anh ấy liếc mắt thấy ngay tâm tư của tôi, từ tốn nói.

Cái mũi này thính như chó!

“Lúc xem show thời trang em bị nôn, sau lại đến bệnh viện. Nói cho anh biết, có phải em mang thai không?”

Người đàn ông ấy ở rất gần tôi, trong hơi thở của tôi đều là hơi thở của anh.

Thì ra, anh ấy cũng hiểu lầm tôi mang thai.

Quả nhiên, phụ nữ không thể tùy tiện nôn ói. Nếu không, không chừng sẽ bị hiểu lầm gì đó.

“Không có.” Ánh mắt của tôi và anh ấy nhìn nhau, thản nhiên nói.

Nhưng mặc kệ tôi nói thế nào, anh ấy đều có vẻ không tin.

May mà tôi sớm có chuẩn bị!

Tôi lấy kết quả xét nghiệm máu trong túi đưa cho anh ấy xem, nói: “Chỉ là di chứng chấn động não nhẹ nên mới buồn nôn, không phải mang thai như anh nghĩ.”

Anh ấy cầm xem một lúc, sắc mặt rất không vui. Nhưng tôi không rõ nguyên nhân trong đó.

Theo lý thuyết, anh ấy rất sợ tôi mang thai. Dù sao, việc mẹ quý nhờ con xảy ra nhiều lần. Đàn ông đều sợ phụ nữ lấy cái thai ra để đe dọa.

Vì để anh ấy an tâm, biết tôi cũng không có suy nghĩ gì đối với anh ấy, tôi giải thích: “Anh yên tâm, em sẽ không mang thai con anh đâu. Mỗi lần xong việc, em đều uống thuốc. Em không phải loại phụ nữ đem con cái ra để kìm kẹp anh, em rất rõ thân phận của mình, sẽ không làm anh khó xử. Em...”

Ánh mắt bén nhọn của Lục Nguyên Đăng quét tới, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị nặng nề.

“Đi ra ngoài.”

Dáng vẻ này của anh ấy? Lẽ nào không tin tôi?

“Đợi chuyện của em trai em giải quyết xong thì em sẽ rời đi, sẽ không có cơ hội mang thai đâu. Nếu anh thực sự lo lắng thì hãy mang bao.”

“Cút ra ngoài!”

Lục Nguyên Đăng chợt quát lên, đôi mắt muốn phun ra lửa.

Hừ, cút thì cút! Chỉ bởi vì tôi cần cậu cạnh anh ấy thì anh ấy có thể vô duyên vô cớ tức giận vậy sao?

Tôi cũng là một người khá dữ dằn, vô duyên vô cớ bị quát lên như thế, trong lòng cực kỳ khó chịu, trực tiếp đập cửa đi luôn.

Show thời trang ngày hôm sau, Lục Nguyên Đăng không đi. Anh ấy không gọi lại cho tôi, tôi cũng không liên lạc với anh.

Sau khi xem xong show, tôi và Tống Trọng đi suốt đêm trở về Thành phố Phùng.

Khi về đến nhà, Lục Nguyên Đăng cũng không ở đó. Lần đầu tiên, tôi ở một mình trong biệt thự lớn như vậy.

Lúc đi, Lục Nguyên Đăng nói anh ấy sẽ rời đi một tuần. Show thời trang đã kết thúc, anh ấy còn có việc gì khác cần sắp xếp sao? Đang cãi nhau với anh ấy nên tôi cũng không buồn hỏi. Anh ấy không ở đây cũng tốt, dù gì tôi cũng không muốn gặp anh.

Sáng sớm hôm sau, tôi trực tiếp đến công ty làm.

Thẩm Ninh có lẽ biết mấy ngày nay tôi và Tống Trọng cùng đi xem show thời trang nên cũng không hỏi tôi đi đâu.

Chỉ là lúc nhìn tôi, sắc mặt cô ta khá khó coi. Tôi nghĩ, cô ta đại khái thực sự coi tôi là kiểu phụ nữ dựa vào đàn ông để đi lên.

Người không hiểu tôi, ngay cả giải thích tôi cũng cảm thấy dư thừa.

“Ninh Khanh, cô đi mua những nguyên liệu này giúp tôi.”

Thẩm Ninh ném cho tôi một xấp giấy, mặt trên ghi chép tỉ mỉ nguyên liệu cần mua và nhãn hiệu.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút chùn bước.

Hôm nay, gió lớn cấp 7 đến cấp 10.

Chương 76: Ngàn cân treo sợi tóc

Dù nói thế nào, Thẩm Ninh cũng là cấp trên trực tiếp của tôi.

Mấy thứ này không phải là hôm nay không mua không được.

Tôi biết, cô ta có ý định làm khó dễ tôi. Không phải là chuyện cực kỳ gấp, tôi cũng lười đòi co với cô ta. Biết thêm một vài nguyên liệu cũng có ích với tôi.

Chỉ là, nếu gió nhỏ hơn một chút thì tốt rồi.

Tôi cầm tài liệu, trực tiếp ra cửa.

Mới vừa tới cửa, gió to bất thành linh quét qua khiến tôi không nhắc được bước chân.

Hầy, tôi đẩy mảnh mai bốn mươi lăm ký sao có thể chống chọi nổi gió lớn như vậy.

Vốn dĩ không xa lắm, tôi cũng không cách nào đi tới, chỉ có thể gọi xe, đi về phía đó.

Sau ba phút, xe đã đến một cửa tiệm bán trang sức.

Tôi đi vào, mua đủ nguyên liệu Thẩm Ninh cần.

Lúc đi ra, Khương Hải đi đến trước mặt tôi.

Tình ra, chúng tôi đã mấy ngày không liên lạc. Lúc ở thành phố Gia, cậu ấy có gọi cho tôi một cuộc điện thoại, có điều tôi không nhận được. Sau đó, tôi quên gọi lại cho cậu ấy.

“Ninh Khanh, nhìn xa xa đã thấy giống cậu. Gió lớn như vậy, sao cậu còn ra ngoài?” Cậu ấy cười với tôi, nụ cười ấm áp hòa tan trái tim tôi.

Đối với tôi mà nói, Khương Hải tựa như mặt trời trong ngày đông. Mặc kệ gặp phải giá lạnh như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có cậu ấy, thế giới luôn ấm áp.

Đáng tiếc, cậu ấy không phải là mặt trời của tôi.

“Tôi đi ra mua chút đồ, còn cậu?”

“Tôi cũng vậy, làm thí nghiệm cần dùng đến một ít dược phẩm, nguyên liệu cung cấp thiếu nên tôi đi ra ngoài xem có thể tìm được không.” Cậu ấy cười nói với tôi.

Tôi nhớ lần trước cậu ấy đã từng nói, môn cậu ấy dạy có liên quan đến hóa học, làm thí nghiệm cũng là chuyện rất bình thường.

“Lần trước không thể mời cậu xem phim, lần này cùng đi chứ?”

Cậu ấy nói với tôi.

“Nhưng tôi còn phải mua đồ.”

Tôi nói.

Bây giờ cậu ấy hẹn tôi, có thể tránh được tôi đều tránh. Nếu lại tiếp tục dây dưa với cậu ấy cũng không có kết quả tốt.

“Dù gì cũng không quy định phải mua về lúc nào. Chỉ hai tiếng là xem xong phim, còn nhiều thời gian.”

Nói rồi, cậu ấy lấy điện thoại di động ra màn mờ một hồi.

“Được rồi, đã mua vé xong.”

Ngay cả từ chối tôi cũng chưa kịp nói ra, cậu ấy đã hoạch định xong tất cả.

Lần trước cho cậu ấy leo cây khiến tôi rất ngượng ngùng, hiện tại càng không tiện từ chối, chỉ có thể đi theo cậu ấy đến rạp chiếu phim.

Bởi vì gió lớn nên không có nhiều người tới xem phim, trong rạp chiếu chỉ có hai người tôi và cậu ấy mà thôi.

Là một bộ phim tình yêu, nam nữ diễn viên trong phim tôi đều rất thích, thoát nhìn cũng khá nghiêm túc.

“Ninh Khanh.”

Xem được một nửa, Khương Hải đột nhiên kêu tên tôi.

Gọi tên lúc này luôn khiến tôi cảm thấy lo sợ vô cớ. Trong lòng tôi đã thoáng biết cậu ấy sẽ nói gì tiếp theo, bèn vội vã ra dấu cậu ấy chớ có lên tiếng, chỉ chỉ màn hình.

Cuối cùng, cậu ấy không nói gì.

Tâm tình thấp thòm xem xong phim, tôi vừa đi ra ngoài vừa lo Khương Hải sẽ lên tiếng lần nữa.

Lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim, tôi đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng.

Phía trên đỉnh đầu, hình như có vật gì đang lay động.

Vừa ngẩng đầu nhìn, tấm biển quảng cáo treo trên không thẳng tắp rơi xuống.

“A!”

Tôi kêu lên một tiếng, sợ ngay người đứng tại chỗ, quên cả tránh đi.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, bà vai tôi đột nhiên bị người khác đẩy mạnh. Trước khi tấm biển quảng cáo rơi xuống, Khương Hải đã dùng sức đẩy tôi ra.

Nhưng cậu ấy lại không thể tránh được, tấm biển đó đập xuống, hung hăng đánh trúng bờ vai của cậu ấy. Đầu cũng bị va trúng.

Tôi nghe thấy Khương Hải khẽ kêu lên, cả thân thể nhũn xuống.

Tôi bị dọa sợ dần dần bình tĩnh lại, chạy về phía cậu ấy.

“Cậu sao rồi?”

“Không sao.” Cậu ấy miễn cưỡng mỉm cười với tôi, dịu dàng nhìn tôi nói: “Cậu không sao thì tốt rồi.”

Sắc mặt của cậu ấy trắng bệch, rõ ràng là rất đau. Càng về sau, cả người ngày càng yếu dần, nhiều lần suýt ngất đi nhưng cậu ấy vẫn gắng gượng chống đỡ.

Nhân viên quản lý rạp chiếu phim cũng chạy tới, gọi điện thoại cấp cứu rồi nâng tấm biển trên người cậu ấy ra.

Rất nhanh, xe cứu thương đến đưa cậu ấy tới bệnh viện.

Tôi theo trong xe, lo âu nhìn Khương Hải.

Cậu ấy vẫn không ngừng cười với tôi, nụ cười đó khiến tôi đau lòng không dứt. Lúc này là lúc nào rồi, cậu ấy lại còn mong tôi an tâm.

Sau khi kiểm tra, xương bị gãy nát, trong đầu tụ máu, cần phẫu thuật ngay lập tức.

Nhìn Khương Hải vào phòng phẫu thuật, tôi vẫn sợ hãi khôn nguôi. Nếu Khương Hải không đẩy tôi ra, tôi cũng không dám tưởng tượng tấm biển đó sẽ biến tôi thành dạng gì, có thể vỡ đầu tại chỗ luôn.

Điện thoại di động trong túi rung lên, tôi lấy ra nhìn, là Lục Nguyên Đăng gọi tới.

Tôi tràn đầy lo lắng cho Khương Hải, cần bàn không có tâm trạng nghe điện thoại. Nhưng là điện thoại của Lục Nguyên Đăng, tôi không thể không nghe.

“Anh trở về sớm hơn dự kiến, nửa giờ nữa sẽ về đến nhà.”

“Em không ở nhà.” Tôi thành thật nói.

Đây là lần đầu tiên Lục Nguyên Đăng liên lạc với tôi sau trận xích mích hôm đó. Theo lý thuyết, tôi hẳn nên đi dỗ dành để anh ấy vui lòng. Dù sao, sinh tử của Ninh Uy Phước, vận mệnh của tôi đều nằm trong tay anh ấy.

Nhưng bây giờ thực sự không được.

Đầu dây bên kia, Lục Nguyên Đăng dùng một chút rồi trầm giọng ra lệnh: “Bất kể bây giờ em đang ở đâu, lập tức về nhà cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Không dám yêu cầu cao

“Em có việc, không về được.”

Nói xong, tôi trực tiếp cúp máy.

Nhấn nút tắt máy.

Đây là lần đầu tiên tôi to gan như vậy, dám cúp điện thoại của Lục Nguyên Đăng. Tôi không biết sau khi trở về sẽ có kết quả như thế nào, nhưng vào lúc này, tôi chỉ muốn lẳng lặng đợi kết quả.

Chỉ cần xác định Khương Hải không sao, tôi mới có thể an lòng.

Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng.

Thời gian càng lâu, tâm trạng của tôi càng bất định.

Rốt cuộc, đèn phòng giải phẫu cũng tắt, cửa từ từ mở ra.

Tôi vội đi lên, lo lắng hỏi bác sĩ: “Thế nào rồi?”

“Tụ máu trong đầu đã được loại bỏ, bà vai bị gãy nát quá nghiêm trọng, cho dù sau này khôi phục cũng không thể dùng sức. Trước mắt, khôi phục coi như ổn định, không cần quá lo lắng.”

Khương Hải được đẩy ra ngoài, thuốc tê chưa hết, cậu ấy vẫn đang ngủ. Cho dù đang ngủ, khóe miệng của cậu ấy vẫn mang theo nụ cười.

Tôi ở bên giường, nhìn Khương Hải vẫn đang hôn mê, tâm tình rất phức tạp.

Rất nhanh, cha mẹ Khương Hải tới.

Bọn họ đều ở bên ngoài, thấy đáng về phong trần gió sương ấy, chắc là vừa xuống máy bay.

“Cháu chào cô chú.”

Tôi tiến lên lễ phép chào.

Mẹ Khương Hải nhìn tôi, lập tức nhủ nhủ cho tôi một cái tát.

Một tát này đánh cho tôi mơ hồ.

“Cô?”

“Đừng gọi tôi là cô! Khương Hải nhà chúng tôi gặp xui xẻo gì lại dính líu tới một cô gái như vậy! Trước kia nó cũng bởi vì cô thì trượt nên chỉ chọn nguyện vọng 2, nếu không... công việc của Khương Hải hiện tại khẳng định tốt hơn cô nhiều. Việc đó cho qua, không ngờ bây giờ nó còn tới tìm cô. Nghe nói cô đã ly hôn, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy, một người không ra gì như cô còn đến làm lỡ con trai tôi!”

Mẹ Khương Hải càng nói càng căm phẫn, cầm túi đánh lên người tôi.

Tuy tôi cảm thấy tủi thân, nhưng cũng không thể ra tay với trường bối, chỉ có thể lấy tay cản rồi nhích sang một bên né.

Bệnh viện lúc này rất nhiều người, người đi ngang qua đứng xem náo nhiệt ở ngoài phòng bệnh.

“Con tiện nhân này, mày có thể cách xa con tao được không! Mày có thiếu đàn ông đến mức nào cũng không thể hại con trai tao như vậy, con tao chưa từng có bạn gái, sao có thể hủy trong tay mày!” Bà ta vừa đánh vừa mắng, lời nói ngày càng khó nghe.

Cha cậu ấy kéo tôi rất nhiều lần, nhưng vẫn không ngăn cản được mẹ cậu ấy, chỉ có thể đứng một bên lo lắng xuống.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy!” Giọng nói của Khương Hải chợt vang lên, lúc này mẹ cậu ấy mới dừng lại, lo lắng chạy về phía cậu ấy.

“Con trai, con không sao chứ? Mẹ đã bảo con cách xa á hồ ly tinh này một chút, nhưng con vẫn không nghe lời. Bây giờ thì hay rồi, suýt chút nữa mất cả mạng. Nếu con qua lại với cô ta, mẹ sẽ chết ở đây!”

Thái độ của bà ta rất quyết tâm

Khương Hải nhủ mảy, nghiêm túc nhìn tôi nói: “Mẹ, lúc đi học, Ninh Khanh chưa từng ảnh hưởng đến việc học của con. Là con tình nguyện đơn phương cô ấy, cả trái tim cũng chỉ nghĩ về cô ấy. Nhưng trước đây con quá mức nhu nhược khiến con bỏ lỡ cô ấy. Hiện tại ông trời lại cho con một cơ hội, nếu con không cố gắng, chắc chắn sẽ hối hận cả đời. Đời này nếu người kết hôn với con không phải là cô ấy, con tình nguyện mãi mãi không kết hôn.”

“Hồ đồ!” Mẹ cậu ấy giận dữ hét lên.

“Mẹ, nếu mẹ ngăn cản thì sẽ mất đi đứa con trai này!” Khuơng Hải bình tĩnh nói.

Lời nói của Khuơng Hải khiến mẹ cậu ấy rất xoắn xýt. Bà ta vừa hy vọng con trai không qua lại với tôi, cũng không muốn tình cảm mẹ con bị ngăn cách vì tôi.

Nói thật, lời nói của Khuơng Hải khiến tôi thực sự rất cảm động.

Tôi vốn cho rằng cả đời này, tôi chỉ còn lại bất hạnh. Lại không nghĩ rằng, trên thế giới này còn có người yêu tôi như vậy.

Đối với tôi mà nói, thế là đủ rồi.

Nhưng niềm hạnh phúc như vậy, tôi không dám yêu cầu quá cao.

Tôi cười với Khuơng Hải, dịu dàng nói: “Khuơng Hải, cảm ơn cậu đã thích tôi. Nhưng giữa tôi và cậu không có khả năng, tôi mãi mãi cũng không thể ở bên cậu.”

Vừa nghe tôi nói như vậy, mẹ cậu ấy thờ dài một hơi, biểu cảm trên mặt cũng có chút xấu hổ. Đoán chừng bà ta đã biết vừa nãy hiểu lầm tôi nên hơi ngại.

“Ninh Khanh, cậu đừng gấp gáp từ chối tôi. Tôi chờ cậu, cho dù bao lâu tôi đều chờ cậu. Tôi có thời gian cả đời để chờ, chỉ cần cậu không kết hôn thì tôi sẽ luôn chờ đợi.”

Tôi không ngờ, thái độ Khuơng Hải lại kiên quyết đến thế.

Bầu không khí xấu hổ cứ tiếp diễn, bây giờ cậu ấy cũng có người chăm sóc, tôi tạm biệt rồi rời đi.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, phía ngoài gió đã sớm lạnh, tôi mua xong đồ Thảm Ninh cần, vội vã trở về công ty. Đã sắp đến giờ tan làm, đoán chừng Thảm Ninh sắp rời đi.

Tôi mở máy, vừa tới cửa công ty đã nhận được điện thoại khẩn cấp của Tổng Trọng.

“Em và Lục Nguyễn Đăng có chuyện gì xảy ra, anh ấy tìm đến chỗ anh rồi.”

“Em không thể nói rõ ràng trong một hai câu được, anh có nói với anh ấy em ở đâu không?” Tôi hỏi.

“Anh nói em ở công ty.” Tổng Trọng đáp.

Tôi cũng thờ dài một hơi, chỉ ít lát nữa có thể mượn cớ tôi tăng ca.

Nhưng sự thực chứng minh, tôi vui mừng quá sớm.

“Có điều, anh ấy cứ ở trong phòng làm việc của anh không đi, em lên trên xử lý đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Lục ngạn đình anh bệnh à

Tôi không dám lên.

Nhớ tới lần trước Lục Nguyễn Đăng giận dữ với tôi, tôi đã cảm thấy hoảng sợ.

Huống chi, hôm nay tôi còn to gan lớn mật cúp điện thoại của anh ấy.

Đi lên thì chỉ có chết, nhưng không đi lên nhất định sẽ chết càng khó coi!

Ôm tâm tình thấp thỏm, tôi lên phòng làm việc của chủ tịch.

Vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Lục Nguyễn Đăng ngồi ở ghế sofa nhếch môi.

Tổng Trọng ngồi trước máy vi tính, quăng cho tôi một ánh mắt hãy tự mình cứu mình.

“Em đã đi đâu?”

Lục Nguyễn Đăng liếc mắt nhìn tôi, trầm giọng hỏi.

Anh ấy chủ động mở miệng càng làm cho tôi hiểu rõ sự việc nghiêm trọng rồi.

“Thảm Ninh bảo em đi ra ngoài mua một ít nguyên liệu. Gió lớn nên về trễ.”

Tôi không dám nhìn thẳng anh, tránh néng tìm nhẹ nói.

Lục Nguyễn Đăng có vẻ rất chú ý đến sự tồn tại của Khuơng Hải, nếu tôi nói tôi ở cùng với Khuơng Hải, có thể anh ấy sẽ tức giận hơn.

“Vì sao tắt máy?”

“Không phải em tắt, là lúc anh gọi tôi, điện thoại di động vừa hay hết pin.”

Tôi tiếp tục nói dối.

Tôi không thích nói dối, nhưng sau khi quen biết Lục Nguyễn Đăng, hình như tôi đã nói dối điều luyện đến mức ngọt xót. Dần dần, tôi trở thành người mà chính bản thân tôi khinh thường.

Trong lòng tôi không khỏi dấy lên chút cay đắng.

Lục Nguyễn Đăng không nói, chợt đứng dậy tới gần tôi.

Tôi có chút hoảng sợ.

Lần trước ở thành phố Gia, tôi chỉ đến bệnh viện một chút, anh ấy đã gửi được mùi nước khử trùng trên người tôi. Lần này Khuơng Hải phẫu thuật, tôi ở lại bệnh viện lâu như vậy, bản thân tôi cũng sắp biến thành nước khử trùng rồi. Tuy tôi coi áo khoác mới đi lên nhưng cũng không dám đảm bảo cái mũi thỉnh như chó cảnh sát của anh ấy không ngửi được.

Khóe miệng anh ấy có ý cười càng ngày càng đậm, trong đôi mắt đều là khí tức nguy hiểm.

Tay nhẹ nhàng nâng lên, đặt trên vai tôi.

“Chỗ này của em sao lại có vết máu?”

Tôi nghiêng đầu nhìn, quả thật trên vai phải có vết máu.

Đây nhất định là lúc lao đến ôm Khương Hải dính phải, đại khái chi lớn bằng móng tay. Bên trong tôi mặc áo sơ mi trắng nên vết máu kia có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Sớm biết vậy thì lúc tôi, tôi đã ngắm nghía trước trong gương rồi.

“Em sao vậy? Bị thương sao? Anh đưa em đến bệnh viện.” Tống Trọng nói, đứng dậy đi về hướng tôi, kéo tôi chuẩn bị ra ngoài.

Tôi cảm kích nhìn thoáng qua anh ấy, rõ ràng anh ấy muốn cứu tôi ra khỏi hoàn nạn.

Tay kia chợt bị Lục Nguyên Đăng kéo lại.

Lực của anh ấy rất lớn, kéo tay tôi rất đau.

“Tổng tổng, đây là chuyện nhà của chúng tôi, phiền anh đừng nhúng tay vào.”

Lục Nguyên Đăng bình thản nói, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp không thể nghi ngờ.

Chuyện nhà?

Quan hệ giữa tôi và anh ấy sao có thể tính là chuyện nhà?

Còn chưa kịp cãi lại, Lục Nguyên Đăng đã kéo tôi ra ngoài.

Tống Trọng sợ hãi kéo khiến tôi bị thương, đành buông tôi ra.

“Ninh Khanh, em bảo trọng.”

Đây là câu nói cuối cùng tôi nghe được trước khi ra khỏi phòng làm việc.

Người như Lục Nguyên Đăng bất kể xuất hiện ở nơi nào đều hấp dẫn người khác. Huống chi, bây giờ anh ấy còn kéo tay tôi.

Lúc đi tới cửa công ty, vừa hay bắt gặp Thẩm Ninh.

“A.”

Lúc đi ngang qua cô ta, tôi nghe thấy anh ấy khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tôi biết, từ nay về sau, những ngày tháng tôi ở công ty càng không dễ chịu.

Lục Nguyên Đăng kéo tôi vào trong xe, trong xe mở hệ thống sưởi hơi nhưng vẫn khiến tôi rét căm căm.

Nguyên nhân đương nhiên là vì khuôn mặt người bên cạnh âm trầm như trận mưa xối xả đêm trước.

Anh ấy không lái xe, cũng không nói gì, bầu không khí trong xe quái dị đến đáng sợ.

Tôi bị áp lực nặng nề này ép tới mức không thở nổi, không nhận được nói: “Lục Nguyên Đăng, rốt cuộc anh muốn thế nào!”

“Lúc anh về, có đi ngang rạp chiếu phim Vận Đường.” Anh ấy chợt nói một câu như vậy.

Xong rồi, anh ấy nhất định đã thấy tôi và Khương Hải đến rạp chiếu phim, thảo nào tức giận như thế. Tôi dường như nhớ kỹ lúc đứng trước cửa rạp chiếu phim, bởi vì gió lớn làm rối loạn kiểu tóc nên Khương Hải còn giúp tôi sửa tóc, hiện tại tôi chỉ có thể hy vọng Lục Nguyên Đăng chỉ nhìn lướt qua một chút, không nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Bết giấy cũng không gói được lừa, tôi lựa chọn thẳng thắn. Chỉ là không biết nói ra chân tướng lúc này thì còn có cơ hội thẳng thắn được khoan hồng hay không.

“Em và Khương Hải đi xem phim, nhưng em không nghe điện thoại của anh là vì...”

“Lúc này biết nói thật rồi?” Lục Nguyên Đăng xoay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng mang theo sự tức giận.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng đến mức không nói nên lời.

“Nói mau, hai người đi xem phim xong đã đi đâu?”

Lục Nguyên Đăng ấn bả vai tôi, lửa giận trong mắt sắp thiêu cháy tôi.

Ở bệnh viện mấy tiếng đồng hồ, nhất định anh ấy đã hiểu lầm tôi, cho rằng giữa tôi và Khương Hải xảy ra chuyện không thể miêu tả!

“Không phải như anh nghĩ, sau khi xem phim xong, Khương Hải vì cứu em mà bị tấm biển quảng cáo rơi trúng bị thương, em vẫn luôn ở bệnh viện cùng anh ấy.” Mặc dù lời tôi nói đều là sự thật, nhưng ánh mắt của anh ấy vẫn khiến tôi rụt người về phía sau.

“Anh hùng cứu mỹ nhân, có phải em đã nghĩ lấy thân báo đáp?” Người đàn ông đó cười lạnh, giọng nói tràn đầy châm chọc.

Tôi đã chịu đựng đủ đáng về này của anh ấy, không thể nhận được nữa hết lên:

“Lục Nguyên Đăng, anh có bệnh à!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Đàn ông đều lòng dạ hẹp hòi

“Đúng, anh có bệnh đó!”

Tay của Lục Nguyên Đăng chợt đập vào tay lái, lập tức đạp ga lái xe đi.

Quang cảnh xung quanh không ngừng thay đổi, tôi nhìn đồng hồ đo kilomet, 120km/giờ.

Nơi này là trung tâm thành phố, Lục Nguyên Đăng không bệnh, mà là điên rồi!

Có đến vài lần, tôi thấy Lục Nguyên Đăng suýt nữa đụng phải xe đi ngang qua, nhưng anh ấy đều tránh được.

Mỗi lần như thế, tìm tôi như đi cáp treo, cuối cùng, anh ấy dừng lại bên ngoài bệnh viện thành phố.

“Muốn ở bên anh ta như vậy thì vào đi.”

Lục Nguyên Đăng mở cửa xe, gương mặt lạnh lùng nói với tôi.

“Vào thì vào, làm như ai cũng thêm ở bên cạnh anh vậy!”

Tôi xuống xe, nặng nề đóng cửa xe lại.

Lục Nguyên Đăng cho xe chạy, bụi mù mịt.

“Lục Nguyên Đăng đồ khôn kiếp! Cút cút đi!”

Tôi làm một mặt quỷ thật to đằng sau đuôi xe.

Nhưng ngay sau đó, thất vọng và bất lực áp đến.

Khuong Hải có mẹ cậu ấy chăm sóc, tôi rất yên tâm. Hơn nữa, với thái độ vừa nãy của mẹ cậu ấy, tôi không thể đi vào chịu trận. Cài nhau với Lục Nguyên Đăng, nhất định tôi không thể trở về Lục gia.

Lập tức, tôi trở thành người lang thang, không biết nên đi đâu.

Tô Tinh Tinh xuất hiện trước mặt tôi ngay lúc này, lúc thấy cậu ấy, tôi cảm thấy trên người cậu ấy phát ra tia sáng nữ thần.

“Tinh Tinh, sao cậu lại ở đây?” Tôi nhìn cậu ấy, trực tiếp nhào đến.

Cổ Duyên bên cạnh giật giật khóe miệng, ý chiếm hữu trong mắt rất rõ ràng.

Người đàn ông này keo kiệt quá đi. Chúng tôi đều là nữ, ôm Tinh Tinh một cái thì có làm sao.

“Nhẹ chút nào, đừng làm con nuôi của cậu bị đau.”

Con nuôi?

Tôi ngậy cả người, lập tức mừng rỡ buông Tô Tinh Tinh ra, nhìn về phía bụng của cậu ấy.

“Cậu mang thai ư?”

“Đúng vậy. Mới vừa một tháng.” Tô Tinh Tinh nói với tôi, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc.

Tôi nhớ trước đó Tinh Tinh có nói với tôi, cậu ấy mắc hội chứng buồng trứng đa nang, tỷ lệ mang thai rất nhỏ. Sớm như vậy đã mang thai, có lẽ cậu ấy và Cổ Duyên đã vất vả cố gắng không rời.

Lần trước lúc đến nhà cậu ấy, tôi còn được miễn phí nghe một tràng tiếng xuân sống động.

“Xem ra tớ cần qua đó để ở bên con nuôi của tớ rồi.” Tôi nhún cơ hội nói một câu.

“Không phải cậu và Lục Nguyên Đăng ở chung sao, anh ta cam lòng tha cho cậu đi?”

“Đừng nhắc đến kẻ thần kinh đó! Chúng ta đi thôi.”

Lúc đầu tôi muốn kéo Tinh Tinh, nhưng nhìn ánh mắt của Cổ Duyên, đành từ bỏ.

Tinh Tinh lại hơi khó xử nhìn tôi, nói: “Rất tiếc phải nói cho cậu biết, cậu không thể ở cùng chúng tớ rồi. Cổ Duyên muốn đưa tớ ra nước ngoài một thời gian, vé máy bay đã mua xong, buổi chiều sẽ đi. Có điều tớ có thể đưa chìa khóa cho cậu, cậu tự đến ở nhé. Nếu không có tiền tiêu, cái túi trong tủ quần áo của tớ còn mấy chục triệu, cũng đủ để cậu chống đỡ một khoảng thời gian.”

Tinh Tinh nói khiến tôi rất cảm động.

Lúc người ta đang chán nản nhất, có thể có một người bạn như vậy thực sự sẽ cảm động muốn khóc.

“Cám ơn cậu Tinh Tinh, tớ yêu cậu!”

Không kiềm chế được sự yêu thích Tinh Tinh trong lòng, tôi hôn chụt lên má cậu ấy.

Sắc mặt Cổ Duyên hơi trầm xuống.

Tôi ối, người đàn ông này thực sự nhỏ mọn đến thế sao.

Tinh Tinh cũng nhận thấy được thần sắc của Cổ Duyên không đúng, sau khi giao chìa khóa cho tôi, cậu ấy kéo Cổ Duyên rời đi.

Tôi đón xe đến nhà Tinh Tinh, trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, tôi tùy tiện làm vài ba món rồi ăn.

Điện thoại di động đang mở nhưng Lục Nguyên Đăng không hề gọi tôi.

Lừa gạt của anh ấy rất quái lạ, người đàn ông hi nộ vô thường đó căn bản không phải là người tôi có thể trêu chọc.

Trong lòng tôi rất phiền muộn, mãi không ngủ được, bèn ra sân thượng hóng gió. Gió thổi làm đầu tôi hơi choáng.

Điện thoại di động reo, tôi mừng rỡ cầm lên, lại thất vọng.

Không phải Lục Nguyên Đăng gọi tôi, là mẹ.

Nhớ tới lần trước tôi tuyệt tình đuổi bà ấy, trong lòng có chút áy náy. Nói thế nào đi nữa, bà ấy cũng là người mẹ đã nuôi tôi lớn, sao tôi lại đối xử với bà ấy như vậy, bà ấy nhất định sẽ đau lòng.

Nhưng mẹ vừa mở miệng, sự áy náy của tôi liền mất sạch.

“Ninh Khanh à, em con không thấy đau. Từ xé chiều mẹ đã không liên lạc được với nó, có phải Lục tiên sinh đưa nó đi không?”

Mẹ tôi rất lo lắng, vừa gọi điện thoại vừa khóc.

“Hắn là... không thể nào.”

Tôi có chút không xác định nói.

Lục Nguyên Đăng cũng không kiểu người sẽ làm chuyện như vậy, nhưng vừa nãy tôi làm ấm ỉ với anh ấy như thế, anh ấy làm chuyện này vì trả thù tôi cũng không phải là không thể.

“Cái gì gọi là sẽ không? Có phải con làm gì không tốt khiến Lục tiên sinh tức giận không? Con trước nay chỉ nghĩ cho mình, cũng không nghĩ đến em trai con. Nếu con không dỗ dành cậu ấy, em trai con phải làm sao bây giờ?”

Mẹ quả trách tôi một hồi, tôi cũng đã quen rồi. Chẳng qua tôi cảm thấy mình có chút nực cười, lại nghĩ bà ấy sẽ buồn vì hành động của tôi. Kỳ thực từ đầu tới cuối, trong lòng bà ấy chỉ có con trai bà ấy mà thôi.

“Mẹ đừng nói nữa, con đi tìm Lục Nguyên Đăng là được chứ gì?”

Tôi trực tiếp cúp điện thoại, đón xe đi tìm Lục Nguyên Đăng.

Lúc đứng trước cửa nhà Lục Nguyên Đăng, tôi cảm giác mình giống như một chuyện cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đại nhân không chấp kể tiểu nhân

Buổi chiều vừa cãi nhau một trận, bây giờ lại mặt dày tìm tới. Lục Nguyên Đăng nhất định sẽ cảm thấy tôi ti tiện đến tận xương tủy.

Gõ cửa, không ai phản ứng.

Tôi nghĩ, anh ấy có ý giả vờ không nghe thấy.

Chưa từ bỏ ý định, tôi lại gọi điện thoại cho anh ấy. Nếu muốn không bị mẹ tôi quấy rầy, tôi chỉ có thể tới quấy rầy Lục Nguyên Đăng.

Gọi một lần, anh ấy không nghe máy.

Tôi tiếp tục gọi, dù gì điều tôi có là kiên trì, gọi tới khi anh ấy nghe mới thôi.

Sau khi gọi ba bốn cuộc, Lục Nguyên Đăng rốt cuộc cũng nghe máy.

Đầu dây bên kia rất ồn ào, cảm giác anh ấy dường như không có nhà.

“Chuyện gì?”

Anh ấy lạnh lùng hỏi, lời nói không mang theo chút ấm áp nào.

“Em đang ở trước cửa nhà anh.” Tôi nói một câu rồi chờ câu trả lời của anh ấy.

Nhưng Lục Nguyên Đăng quả là một người kiên nhẫn, qua mấy phút vẫn không nói câu nào.

Tôi rất sợ Lục Nguyên Đăng im lặng không nói, cuối cùng vẫn phải tự phá vỡ sự im lặng.

“Anh có thể trở về không, chúng ta nói chuyện của Ninh Uy Phước.” Tôi cần môi, hạ thấp giọng nói.

Tôi vừa chọc giận Lục Nguyên Đăng, nếu thái độ bây giờ không tốt, sự việc có thể sẽ không có chuyển biến.

Nhưng có lẽ tôi nghĩ Lục Nguyên Đăng quá mức rộng lượng rồi.

“Lúc này em xuống xe, thái độ không phải như vậy. Em muốn nói chuyện, nhưng anh không muốn nói với em.”

Trái tim chớp mắt lạnh lẽo rơi xuống đáy.

Lần này, tôi càng thêm cảm thấy Ninh Uy Phước chính là do Lục Nguyên Đăng đưa đi.

Người đàn ông này, không phải tôi chỉ cần có hai câu thôi sao, thái độ chỉ kém một chút thôi mà, sao anh ấy lại nhỏ nhen như vậy.

“Em sai rồi, em sai rồi không được sao? Anh mau về đi, em ở ngoài cửa đợi anh.”

Tôi hít sâu hai cái mới có thể áp lửa giận của mình xuống.

Hừ, cho dù có tức giận cỡ nào cũng phải nhịn xuống, tôi không thể chọc giận Lục Nguyên Đăng thêm nữa.

“Em vui về chờ thì cứ chờ đi.”

Lục Nguyên Đăng nói xong, cúp điện thoại luôn.

Lúc tôi gọi lại, anh ấy đã tắt điện thoại.

Vừa nhìn cũng biết là trả thù tôi cúp điện thoại của anh rồi tắt máy.

Ngây thơ!

Nực cười!

Tôi chờ được!

Tôi đứng ở cửa, đi qua đi lại chờ Lục Nguyên Đăng về.

Lắc lư hồi lâu cũng không chờ được anh ấy.

Nửa đêm thật lạnh, lúc tôi ra khỏi cửa quá gấp, ngay cả áo khoác cũng quên mặc, thân thể sắp đông cứng rồi.

“Hắt xì, hắt xì! Hắt xì!”

Tôi hắt xì liên tục, không ngừng xoa tay giậm chân để duy trì nhiệt độ cơ thể không giảm sút.

Bây giờ chuyện tôi hối hận nhất không phải là chọc giận Lục Nguyên Đăng, mà là sau khi cãi nhau với anh ấy, tại sao tôi lại vứt chìa khóa nhà anh ấy đi. Nếu không... hiện tại chỉ ít tôi cũng đã vào nhà, không đến mức đứng đây đông cứng như con cóc.

Lúc mới bắt đầu, tôi còn vui vẻ nghịch điện thoại một chút, nhưng càng về sau, điện thoại di động cũng hết pin.

Lạnh, lạnh quá.

Lạnh đến mức cơ thể của tôi gần như mất đi tri giác, ý thức cũng dần mơ hồ.

Sắc trời cuối cùng đã sáng lên.

Tôi đợi suốt cả đêm trước cửa nhà Lục Nguyên Đăng.

Khoảng tám giờ mới thấy xe anh ấy trở về phía xa xa.

Tôi đứng dậy, lê đôi chân run rẩy đi về phía đó.

Xe dừng lại ở trước cửa, Lục Nguyên Đăng hạ cửa sổ xe xuống, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn tôi.

“Em đợi một đêm thật à. Ninh Khanh, em thật ti tiện. Trước đây lúc làm mất mặt anh, không phải lợi hại lắm sao! Có bản lĩnh thì đừng quay lại!”

Lời nói của Lục Nguyên Đăng giẫm nát lòng tự tôn của tôi dưới lòng bàn chân.

Nhưng tôi không quan tâm nhiều như thế, tôi vỗ cửa sổ xe, chỉ cảm thấy toàn thân đều không còn chút sức lực nào.

“Anh đi ra trước đi, chúng ta nói chuyện.”

Vừa mở miệng, ngay cả tiếng nói cũng nghẹn lại.

Cửa xe mở ra, đôi chân dài của Lục Nguyên Đăng một bước ra khỏi xe.

Tôi nhìn anh ấy, trong lòng thấp thòm.

“Xin lỗi, là em sai rồi.”

“Xin anh đại nhân không chấp kè tiểu nhân, thà Ninh Uy Phước ra, anh bắt nó đi cũng không có ý nghĩa gì.”

“Anh bắt nó đi?” Lục Nguyên Đăng cau mày, tựa hồ không biết tôi đang nói gì.

Lẽ nào anh ấy không biết?

Nhưng trước đó tôi gọi điện thoại cho anh ấy, sao cứ cảm giác chính là anh ấy làm nhĩ?

“Không phải anh làm?” Tôi cũng có chút kinh ngạc, trợn mắt nhìn anh ấy.

“Anh không có thời gian nhân rồi đâu.”

Anh ấy thân nhiên trả lời một câu, nhấc chân đi vào bên trong.

Tôi cũng đi theo, không tới hai bước đã cảm thấy trời đất xoay chuyển, “rầm” một tiếng ngã trên mặt đất.

Lúc tỉnh lại, tôi đã nằm trên giường của Lục Nguyên Đăng.

Anh ấy ngồi ở một bên, đang đắp túi chườm đá lên trán tôi.

Mỗi mòng khẽ nhếch, gương mặt tuấn tú trầm ổn, áp lực không khí trong gian phòng rất thấp.

Cơ thể của tôi lại nóng lên.

“Em bị sao vậy?” Tôi giùng giởng muốn trở mình, nhưng lại bị một tay anh ấy ấn về giường.

“39.8 độ, rất lợi hại.”

Lục Nguyên Đăng giễu cợt nói một câu, quơ quơ nhiệt kế trước mặt tôi.

Tôi sốt sao?

Ày da, ở bên ngoài gió lạnh thổi một đêm, không phát sốt mới là lạ.

“Làm phiền anh sặc điện thoại của em một chút. Nếu anh đã không đưa Ninh Uy Phước đi, vậy nó đi đâu? Em cần phải biết nó về nhà hay chưa, bằng không mẹ khẳng định sẽ lo muốn chết.”

“Đều lúc này mà em còn suy nghĩ cho người khác! Loại người “vĩ đại” như em, lẽ nào người nhà em muốn vắt em ra nước sao!”

“Máu mủ tình thâm, có một số việc không thay đổi được.”

Mà những chuyện khác, tôi chỉ có thể nghe theo.

Nếu có thể, tôi thực sự hy vọng mình có thể kết thúc cuộc sống trước đây. Nhưng trên thế giới này, những việc không sửa đổi được quá nhiều.

“Chuyện của em trai em, anh đã sai người đi điều tra rồi, em cứ lo cho mình trước rồi hẵng nói. Trước khi hạ sốt, nếu em dám xuống giường, anh sẽ đánh gãy chân em!”

Lục Nguyên Đăng nói xong liền đi ra ngoài.

Tôi biết anh ấy là người nói được làm được, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường. Lứa tuổi như hoa như ngọc kiểu tôi còn phải làm việc nuôi sống chính mình, nếu bị đánh gãy chân thì chỉ có thể đi ăn xin.

Ngủ nửa tỉnh nửa mê, lúc tỉnh lại đã là xế chiều.

Sốt cao mất nước, cổ họng tôi sắp khô cháy rồi.

Lục Nguyên Đăng ngồi ở đầu giường, một tay đỡ đầu đang ngủ gà ngủ gật.

“Nước.”

Tôi khàn giọng gọi một tiếng.

Phút chốc Lục Nguyên Đăng mở mắt ra, đưa nước bên cạnh cho tôi.

Một ly nước xuống bụng cảm giác tốt hơn nhiều. Con sốt cũng đã đỡ hơn, thân thể không còn nóng nữa, đầu cũng không còn choáng váng.

Chỉ là bụng hơi đói.

Tôi mới vừa vươn tay sờ bụng, Lục Nguyên Đăng đã bung một chén cháo đến trước mặt tôi.

Tôi nhận cháo, vừa mới chuẩn bị ăn thì chân mảy chau lại.

“Sao cháo này đen thui lù vậy, hơn nữa mùi hình như hơi khét.”

Ánh mắt của tôi nhìn về phía Lục Nguyên Đăng, anh ấy có chút lúng túng ho nhẹ hai tiếng, trầm giọng nói: “Muốn ăn thì ăn, không ăn thì anh đem đồ.”

Hãy, dữ dội như vậy làm gì!

Thực sự đối gẫn chết, tôi cũng không kén chọn, cau mày bắt đầu húp cháo.

Bên trong hình như có bỏ không ít những nguyên liệu khác, nhưng vì khá đặc nên tôi cũng không nhận ra.

Lúc húp sắp thấy đáy, điện thoại của Lục Nguyên Đăng vang lên.

Anh ấy nhận điện thoại, có điều chỉ nườì giấy đã cúp.

Từ đầu tới cuối cũng không nói câu gì.

Anh ấy nhìn tôi, từ tốn nói

“Đã tìm được Ninh Uy Phước.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Tôi làm gì cũng đều là sai

“Nó đang ở đâu?”

Tôi đặt bát xuống, đứng dậy khỏi giường.

“Quán bar Nguyễn Vọng.”

“Nó đi uống rượu?”

Tôi lập tức hỏi, lòng mày nhúu chặt lại.

Tên Ninh Uy Phước này, dù cho đi đến đâu, ít nhất cũng nên chào hỏi người trong nhà một câu chứ. Rõ ràng biết rõ bố mẹ lo lắng cho nó như thế còn không để người khác bót nhọc lòng.

“Không phải. Nghiêm trọng hơn cả uống rượu.” Lục Nguyên Đăng nhìn tôi, dường như không biết nên nói thế nào.

Lúc này, tôi cũng có chút lo lắng.

“Lẽ nào... uống say rồi còn gây chuyện?”

Với tính cách bốc đồng của Ninh Uy Phước cũng không phải là không có khả năng này.

“Trời ạ! Tốt nhất là đừng nước thêm rắc rối nào về cho em. Dù cho có làm chuyện âm ỉ đến mức nào, muốn đòi tiền em, tôi cũng sẽ không đưa đâu. Hãy nhớ, anh cũng không được đưa tiền cho bọn họ, một đồng cũng không được đưa.”

“Cậu ta hút ma túy.”

Lời này của Lục Nguyên Đăng khiến tôi sững sờ.

Hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Ninh Uy Phước từ nhỏ đã không nghe lời, nhưng từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghe nó lại đi vào con đường nghiện ngập này.

“Lập tức đưa em đến đó.”

Tôi cùng Lục Nguyên Đăng đi đến quán bar Nguyễn Vọng. Anh dẫn tôi đi thẳng đến một góc tối, phát hiện ra Ninh Uy Phước đang nằm mê man bất tỉnh.

Trước đây tôi đã từng nghe qua, quán bar Nguyễn Vọng chính là nơi loạn nhất cái Thành phố Phùng này, dân nhập cư tạp nham, loại người nào cũng có.

Trước mặt Ninh Uy Phước còn để một tờ tiền gấp thành nếp nhỏ.

Tôi từng xem trên TV, tất nhiên biết được tác dụng của thứ này là gì.

Người hút ma túy trông giống như hoàn toàn bị vây kín trong khói thuốc, đến cả bản thân họ gì cũng không biết.

Tôi liếc qua một cái nhìn thấy chiếc hộp đựng đá đặt trên bàn, không màng gì nữa, trực tiếp dội thẳng lên đầu nó.

“Chỉ làm gì thế!”

Ninh Uy Phước xem ra cũng tỉnh táo hơn một chút, trợn trừng mắt phẫn nộ nhìn tôi. Trong mắt đều là một màu đỏ ngầu, nhìn là biết không còn kiểm soát được lí trí.

Đương nhiên, lúc nó còn lí trí, thái độ đối với tôi cũng chẳng tốt hơn là bao.

“Ninh Uy Phước, sao chị có thể có một đứa em như mày chứ, đi, theo chị về nhà!”

Tôi lúi nó ra ngoài, từ góc phòng đến cửa, thu hút ánh mắt của không ít người.

Nhưng bọn họ cũng chỉ lạnh nhạt liếc qua tôi một cái rồi hướng tầm mắt lên Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng lái xe, đưa tôi đến trước cửa nhà.

“Anh đợi ở bên ngoài nhé, lát nữa em sẽ ra.” Tôi nói với Lục Nguyên Đăng.

Sau khi vào nhà, không biết sẽ gặp còn cảnh tượng như thế nào nữa đây. Có một số chuyện, tôi không muốn để Lục Nguyên Đăng nhìn thấy.

Tôi không muốn anh ấy nhìn thấy cuộc sống của tôi tồi tệ đến mức nào. Thế nhưng, Lục Nguyên Đăng giống như không nghe thấy tôi nói vậy, bước vào theo sau tôi.

“Mây đến làm gì, em mây...” Vừa bước vào, mẹ liền lập tức chửi tôi, khi nhìn thấy Ninh Uy Phước với bộ mặt không cam lòng đứng sau tôi, sắc mặt liền lập tức thay đổi, don đá tiến tới.

“Uy Phước à, con đi đâu thế? Dù có đi đâu cũng nên gọi cuộc điện thoại cho bố mẹ biết chứ, nếu không bố mẹ sẽ lo lắng lắm đấy, tối qua mẹ và bố con thức trắng cả đêm, có điều, về là tốt rồi, về là tốt rồi. Nhưng sao con lại ướt sũng thế này, bị ngã xuống nước à?”

“Chị ta dội cả thùng nước đá lên người con.”

Ninh Uy Phước quay đầu chỉ về phía tôi, trong mắt ngập tràn sự căm giận, cả người cũng không đứng vững mà đổ về phía mẹ tôi, nhìn là biết, chất ma túy trong người vẫn đang khống chế cơ thể nó.

“Mày đã làm gì? Tao bảo mày đi tìm em về, sao mày lại làm thế với nó?”

Ngữ khí của mẹ đã dịu hơn lúc trước một chút, nhưng trong tim tôi vẫn cảm thấy lạnh tê tái.

Tôi nghĩ, phần lớn là do mối quan hệ giữa tôi với Lục Nguyễn Đăng, bà mới không dám quát tháo tôi như vậy.

Lúc này, tôi bỗng cảm thấy, Lục Nguyễn Đăng vào cùng tôi là đúng.

Tôi cười lạnh một tiếng, nói với mẹ: “Sao mẹ không hỏi bảo bối của mẹ, sau khi nó chạy ra ngoài đã làm những gì?”

“Nó có thể làm gì chứ? Cả người nồng nặc mùi rượu, cùng lắm cũng chỉ đi uống rượu mà thôi.”

Mẹ đáp lại với giọng phản đối, sau đó liền đẩy Ninh Uy Phước vào nhà tắm: “Trước tiên hãy đi tắm đã, đừng để bị ốm.”

Con trai chưa ốm mà đã đau lòng đến mức này rồi, tôi vì chuyện của Ninh Uy Phước mà phát sốt đến 40 độ nhưng lại không có lấy một ai hỏi han.

Lục Nguyễn Đăng nhìn tôi với ánh mắt thâm sâu khó đoán.

Có lẽ, anh đang đồng cảm với tôi, nhưng thứ tôi không cần nhất chính là sự đồng cảm.

“Nó hút ma túy! Con trai ngoan ngoãn của mẹ đi hút ma túy đấy!”

Nghe vậy, mẹ giống như bị đánh một đòn nặng, người không tự chủ được mà ngã về phía sau, may có bố ở phía sau nhanh tay đỡ lấy, bà mới không ngã xuống đất.

Sau khi tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên là quở trách tôi.

“Mày còn có mặt mũi mà nói à, nếu không phải vì mày, thì em trai mày có biến thành bộ dạng này không? Nếu như nó có một công việc ổn định, có bạn gái, thì cũng không đến nỗi trở thành bộ dạng như ngày hôm nay. Còn không phải do chán nản, thất vọng vì mất việc nên mới tìm cách xoa dịu nỗi đau trong lòng à? Tất cả đều tại mày, có mỗi một chuyện mà cũng xử lý mãi không xong, hại em trai mày ra nông nỗi này!”

Tôi đứng ở đó, nhìn chằm chằm khuôn mặt mẹ, đột nhiên cảm thấy rất lạ lẫm.

Người mẹ lúc nào luôn yêu thương tôi thật sự đã không còn nữa rồi. Dù cho Ninh Uy Phước có làm ra chuyện gì, bà cũng nghĩ ra trăm ngàn lí do để bào chữa cho nó.

Còn tôi, làm gì cũng đều là sai.

Tất cả mọi thứ đã được Lục Nguyễn Đăng thu hết vào trong tâm mắt, tôi thật sự cảm thấy không thể chịu đựng được nữa.

“Đứng, có ấy làm gì cũng không đứng, bây giờ còn không thể làm tốt việc mà bà giao cho.” Lục Nguyễn Đăng vẫn đứng một bên không nói gì bất ngờ lên tiếng.

“Nếu có ấy đã làm việc gì cũng sai, vậy thì đơn giản là không cần làm nữa. Từ nay về sau có ấy không còn liên quan gì đến các người nữa, chuyện của Ninh Uy Phước, có ấy cũng không quản nữa. Con trai các người cứ ở nhà mà đợi thư mời của luật sư đi.”

Lục Nguyễn Đăng nói xong liền kéo tay tôi, bước thẳng ra ngoài không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ninh khanh, em rất thú vị

Mãi cho đến lúc bước ra tới cửa, tôi mới hồi phục lại tinh thần, hiểu ra vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Vừa nãy là Lục Nguyễn Đăng trút giận vì tôi ư?

Cho đến lúc ngồi vào trong xe, tôi vẫn cảm thấy chuyện vừa xảy ra thật khó tin.

Trước lúc đó Lục Nguyễn Đăng còn đang giận tôi, sao tự nhiên lại nói đỡ giúp tôi chứ?

Bố mẹ tôi lao ra, cuống quýt nói xin lỗi Lục Nguyễn Đăng: “Xin lỗi, Lục tiên sinh, chúng tôi không phải là có ý đó, xin cậu giao cao đánh khẽ, tha cho Uy Phước nhà chúng tôi. Cậu xem bây giờ Ninh Khanh đi theo cậu, chúng ta cũng xem như là người một nhà. người nhà với nhà, sao có thể...”

Lục Nguyễn Đăng không để cho hai người họ có cơ hội nói thêm, lập tức lái xe rời đi.

Đây có phải là có nghĩa là, cuối cùng tôi cũng thoát ra khỏi cái nhà ấy rồi không?

Nhưng tại sao trong lòng vẫn không thể vui lên được.

Nhưng ít ra, trong lòng dâng đầy sự cảm kích đối với Lục Nguyễn Đăng.

“Cảm ơn anh, Lục Nguyễn Đăng.”

Tôi nghiêng đầu nhìn, chân thành nói với anh một câu.

“Anh đã nói rồi, em là người phụ nữ của anh, anh có thể bắt nạt, nhưng người khác tuyệt đối không thể.”

Lời nói của anh ấy khiến trong lòng tôi ấm áp lên nhiều.

Thậm trí tôi đã nghĩ, nếu như tôi thật sự là người phụ nữ của anh, người phụ nữ duy nhất của anh, có lẽ cũng không phải là chuyện gì xấu.

“Lục Nguyễn Đăng, có một điều em vẫn luôn thắc mắc. Bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, tại sao lại cứ là em, em cũng không được xem là xinh đẹp, cũng chẳng đặc biệt.”

Nếu như thật sự phải nói tôi có gì đặc biệt, vậy thì chỉ có thể là cho đến khi li hôn, tôi vẫn còn là con gái.

Nhưng Lục Nguyễn Đăng là người như thế nào chứ, muốn tìm người bầu bạn là chuyện quá đơn giản, tại sao lại tìm một người đã từng li hôn như tôi chứ?”

Xe dần dần chạy chậm lại, anh quay đầu sang, trong mắt mang đầy nét cười nhìn tôi.

“Trên thế giới này, thân hình điển lệ thì người nào cũng giống nhau, nhưng một tâm hồn thú vị thì khó có thể gặp. Ninh Khanh, em rất thú vị.”

Thú vị ư?

Sao tôi lại không hề cảm thấy được một chút nào thế?

Định nghĩa về sự thú vị của người như Lục Nguyễn Đăng là gì vậy?

“Anh đang đùa em à? Tại sao em lại không cảm nhận được bản thân mình thú vị vậy? Nếu như anh thích thú vị, có thể đi tìm một diễn viên hài mà, hoặc là các tiểu phẩm tấu nói ấy, đảm bảo có thể chọc anh cười, ngày ngày vui vẻ.”

Lục Nguyên Đăng lãnh lạnh quét tới một cái, không nói thêm gì nữa.

Bất gặp phải ánh mắt khinh khỉnh ấy, tôi cũng không dám nói nhiều nữa, ngoan ngoãn ngồi im không hé răng nửa lời.

Mâu thuẫn giữa tôi và anh ấy cứ như vậy mà ngừng lại. Còn về chuyện của Khương Hải, cả hai chúng tôi đều chọn cách ngậm miệng không nói.

Tôi không biết là Lục Nguyên Đăng không quan chuyện này nữa, hay là lười không muốn đem ra nói với tôi.

Anh ấy không làm ấm i với tôi, tôi cũng vui vẻ dễ chịu hơn.

Buổi sáng hôm sau, tôi đi làm với tinh thần thoải mái. Vừa bước vào công ty, đã gặp phải Thẩm Ninh với khuôn mặt u ám

“Hôm qua có đi đâu thế? Có cô biết cô không đến làm, tôi bận đến tới tám mươi mốt không há? Nghỉ việc vô cớ, cẩn thận lương của cô bị trừ sạch đấy.”

“Cô không có quyền trừ lương của tôi, hơn nữa tôi cũng không phải không có lý do, tôi đã xin giám đốc Tổng nghỉ rồi.” Tôi giải thích với Thẩm Ninh.

Hôm qua tôi đã hỏi qua Lục Nguyên Đăng, anh nói đã giúp tôi nói với Tổng Trọng là xin nghỉ rồi.

“Cô nghĩ tôi sẽ tin à? Đừng có ý vào chút quan hệ của cô với giám đốc Tổng mà có thể lấy anh ta đến chèn ép tôi.” Thẩm Ninh khinh thường liếc tôi một cái, tỏ ra vẻ xuyên tạc lời giải thích của tôi.

“Cô không tin có thể đích thân đến hỏi tôi?”

Tiếng của Tổng Trọng vang lên ngay phía sau, thành công trong việc bịt miệng Thẩm Ninh lại.

Cô ta không cam tâm lừa dối tôi một cái, nói một tiếng cung kính với Tổng Trọng rồi ngoan ngoãn đi làm việc.

“Ninh Khanh, em qua đây với anh một chút, anh có chuyện muốn nói với em”

Câu này của Tổng Trọng vừa dứt, lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người tôi. Những ánh mắt ấy cho tôi biết được rằng, bọn họ đang nghĩ tôi và Tổng Trọng phải đi làm chuyện không thể miêu tả được.

Ý nghĩ của đám người này đúng là hèn hạ.

Có điều, trước nay tôi đều không phải là người để ý ánh nhìn của người khác. Tôi cây ngay không sợ chết đứng, người khác có bàn tán thế nào tôi cũng mặc kệ.

“Sao thế? Lẽ nào bị Lục Nguyên Đăng xử lý đến mức không xuống nổi giường nữa rồi?”

Tổng Trọng cười mang đầy vẻ xấu xa nhìn tôi, vẫn chẳng hề khác khi xưa chút nào, không có chút đứng đắn.

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Tôi nguyền anh ta một cái, nói với giọng không vui vẻ gì: “Lục Nguyên Đăng và em cãi nhau, sau đó em trai em lại không thấy đâu nữa, em cứ tưởng là Lục Nguyên Đăng đem người đi, thế nên dợi anh ấy ở trước cửa nhà suốt cả một đêm, sau đó phát sốt đến gần 40 độ, suýt chút nữa là mất mạng rồi.”

“Haiz, anh còn tưởng có kịch gì hay cơ, không ngờ lại như vậy.”

Trên mặt của Tổng Trọng hiện rõ vẻ thất vọng, nhìn tôi đến mức tôi muốn gỡ cho anh ta một cú.

“Anh tìm em đến chỉ là vì hỏi chuyện vô bổ này thôi à?” Tôi bĩu môi nói.

“Đương nhiên là không phải.” Anh ta lắc đầu, nói với tôi: “Anh gọi em đến là có chuyện cần em giúp.”

Dáng vẻ của anh ta đột nhiên trở nên vô cùng thần bí, không những đóng cửa lại mà còn kéo cả cửa sổ xuống.

Sự tò mò trong lòng tôi lập tức nổi lên.

“Chuyện gì thế?”

“Trong công ty có gián điệp thương mại, em giúp anh lưu ý một chút xem kẻ đó rốt cuộc là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Nỗi phiền não của người ngục khùng cô không hiểu được đâu

“Gián điệp thương mại? Sao có thể chứ?” Tôi trợn trừng mắt nhìn anh ta, không thể tiêu hóa nỗi tin động trời này.

Hơn nữa, chuyện quan trọng như thế sao lại có thể giao cho tôi chứ?

“Anh đã quyết định rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa biết được là ai. Sản phẩm mới của công ty chúng ta tháng sau mới đưa ra thị trường mà đã bị công ty cạnh tranh tung ra trước rồi. Thiết kế và chất liệu sản phẩm đều giống y hệt công ty chúng ta, vậy nên chắc chắn là trong công ty có nội gián. Hơn nữa, rất có khả năng chính là ở bộ phận thiết kế, dù sao, bộ phận thiết kế cũng là nơi nắm giữ tài liệu thiết kế quan trọng.”

Tổng Trọng nói với vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng thấy khiến tôi cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Chỉ là, tôi sợ không gánh vác được nhiệm vụ to lớn này.

“Em chưa từng gặp phải chuyện này bao giờ, em sợ. Nếu như người khác biết được em đang điều tra, có khi nào sẽ bị giết người diệt khẩu không?”

Nghĩ đến mấy cảnh mà trước đây xem phim hay thấy, tôi bỗng cảm thấy da đầu đột nhiên tê rần.

“Em nghĩ nhiều rồi. Em cố gắng hết sức lưu ý là được, chuyện nguy hiểm để anh làm.” Anh ta vỗ vai tôi, ra hiệu bảo tôi yên tâm.

Nhưng trong lòng tôi vẫn có chút thấp thòm không yên.

“Tại sao lại tìm em? Em chẳng hiểu gì cả, cũng không biết rõ ràng về những chuyện của công ty.”

“Bởi vì ở công ty này, người anh tin tưởng, chỉ có một mình em.”

Ánh mắt chân thành của anh ta khiến tôi cảm nhận được rằng anh ta thật sự tin tưởng tôi.

Tôi nghĩ, ngoài Tô Tinh Tinh ra, anh ta là người thứ hai kết bạn với tôi. Từ lúc bắt đầu quen anh ta, anh ta đã giúp tôi không ít.

Tôi là người rất trọng tình cảm, về công về tư mà nói, tôi nên giúp anh ta chuyện này.

“Được, em giúp anh điều tra, nhưng có thể tra ra được hay không thì em không dám bảo đảm.”

Lúc từ phòng của Tổng Trọng bước ra, tôi không cẩn thận đụng phải trụ lý mới của anh ta.

Lúc xuống dưới nhà, tôi cứ cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được. Những người trong thang máy đều nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ.

Đến phòng làm việc, Vương Mị Long vừa nhìn thấy tôi liền bêu môi khinh bỉ.

“Trông kia, có người đã ăn vụng còn không biết chùi mép, như sợ không ai biết vậy.”

Vương Mị Long là trụ lý của Thẩm Ninh, cùng chung sức giúp cô ta trút giận, nhìn tôi không thuận mắt cũng không có gì là lạ, chỉ có điều cô ta làm nhục tôi như thế, thật sự là không thể chịu đựng thêm được nữa rồi.

“Ăn nói cho cẩn thận một chút đi, ai ăn vụng? Cô không sợ tôi sẽ tố cáo cô tội phi báng à?” Tôi lạnh lùng nói với cô ta.

Cô ta hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đầu tôi.

“Tự bản thân mình làm chuyện khiến người khác không thêm nhìn, còn có mặt mũi đi nói những lời này. Cúc áo sơ mi còn chưa kịp đóng xong kia kia, rõ ràng cô đang muốn ở đây khoe khoang mối quan hệ của cô với Tổng Trọng, còn giả bộ cao sang gì chứ!”

Áo sơ mi?

Tôi cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện nút áo thứ hai bị tuột ra liền vội vàng đóng lại.

Đoán có lẽ là bị tuột do lúc đụng phải trụ lý của Tổng Trọng, thảo nào vừa nãy lúc đi thang máy, những người đó lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy.

Đúng là mắt mặt chết đi được.

Lúc trước tôi mặc chiếc áo sơ mi này cảm thấy vô cùng chật, hơn nữa những ngày qua còn lao động khổ sai cho Lục Nguyên Đăng, càng khiến vòng một cỡ C của tôi lên cấp, chà trách mà bị hở ra.

Tôi chỉnh lại vạt áo sơ mi, đứng trước mặt Vương Mị Long, cổ ý ưỡn ngực lên. Vừa ưỡn ra, cúc áo lại bị tuột.

Tôi nhân nhả đóng lại cúc áo, lại liếc nhìn sân bay của cô ta một cái, đắc ý nói: “Ngực tôi to không được à? Nổi phiền nào của những người ngực khủng như chúng tôi đây, bãi sân bay của cô làm sao mà hiểu được.”

Nói xong, tôi ngênh ngang bước qua trước mặt Vương Mị Long, cô ta ở sau lưng tôi cắn răng cắn lợi kêu một tiếng, nhưng tôi đã đi xa rồi nên không nghe thấy được.

Loại người này không thể đối xử bằng vẻ mặt tốt đẹp được, nếu không chắc cô ta sẽ leo lên đầu tôi mà bắt nạt mất.

Ở trong nhà tôi có thể bị ức hiếp, nhưng ở bên ngoài tuyệt đối không thể.

“Nhập lại hết những bản vẽ này vào trong máy tính đi, không được để xảy ra bất cứ một sai sót nào.”

Vừa đến phòng làm việc, Thẩm Ninh đã ném cho tôi cả một chồng giấy.

Tôi liếc nhìn, có lẽ phải đến mấy trăm trang, đều là bản vẽ thiết kế. Nếu như muốn nhập lại vào máy tính, đầu tiên phải quét hình, sau đó chuyển cách thức sửa ảnh, thật sự có hơi phức tạp.

“Tôi còn phải đi khảo sát thị trường, ngày mai vào đầu giờ làm phải nộp lại, lúc tôi họp sẽ dùng đến.” Thẩm Ninh nói xong liền gọi Vương Mị Long cùng đi ra ngoài.

Vương Mị Long đắc ý liếc nhìn tôi, sắc mặt vô cùng vui vẻ.

Cô ta đương nhiên là vui rồi, những thứ này ít nhất cũng phải cần đến hai ba ngày mới làm xong. Nếu như ngày mai cần dùng đến, tôi nghĩ mình chỉ còn cách tăng ca thâu đêm thôi, hơn nữa chưa chắc đã làm xong.

Biết rõ là Thẩm Ninh đang dạy dỗ tôi, nhưng trước nay trong công việc tôi chưa bao giờ cầu thả, nghĩ vậy liền lập tức bắt tay vào làm.

Buổi trưa, tôi gặm đại một gói mì cho qua bữa, đến buổi chiều sau khi tan làm tôi vẫn ở lại công ty tăng ca.

Từng trang bản thảo cứ thế được nhập vào, cũng được một nửa rồi, tôi liếc nhìn đồng hồ, đã 8 giờ tối rồi.

Lúc này, Lục Nguyên Đăng gọi điện thoại đến.

“Sao em không có ở nhà? Đi đâu rồi?”

Nghe giọng điệu không tốt của anh, đoán là anh lại cho rằng tôi chạy đi tìm Khương Hải. Tôi đã bận tới tám mắt mũi thế này rồi, làm gì còn thời gian mà nghĩ đến chuyện khác nữa chứ.

“Đang ở công ty tăng ca, mới làm xong một nửa công việc.” Tôi thờ dãi một hơi, mặt là hết cả người.

“Lập tức về nhà nấu cơm.”

Lục Nguyên Đăng nói xong, không hề nề tình gì, cúp máy luôn.

Kiểu người địa chủ bá đạo thế này, làm gì quan tâm đến sự sống chết của bọn dân hèn như chúng tôi chứ.

Tuy là bất mãn với hành động của Lục Nguyên Đăng, nhưng tôi vẫn thu dọn lại đồ đạc gọn gàng rồi về nhà. Phần công việc còn lại, để ăn cơm xong rồi làm vậy. Tôi đã đói hoa cả mắt rồi, nếu như chết mệt trong lúc làm việc, chẳng phải là mất nhiều hơn được ư.

Cuộc họp buổi chiều mới diễn ra, tôi nộp lại cho Thẩm Ninh mượn một chút cũng không sao.

Lúc về đến nhà, Lục Nguyên Đăng đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại.

Nhìn thấy tôi về, anh nhíech mép buông một câu: “Nấu cơm đi, anh đói rồi.”

Vì còn bận phải làm việc nên tôi chỉ nấu hai món đơn giản làm bữa tối, cả quá trình chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ.

May mà Lục Nguyên Đăng không nói gì, vô cùng nề mặt tôi mà ăn hết.

Tôi nhanh chóng rửa bát rồi ôm máy tính vào phòng chuẩn bị làm việc.

Lục Nguyên Đăng không biết vào từ lúc nào, ôm chặt eo tôi, thấp giọng ghé vào tai nói khẽ. “Em có biết có một câu gọi là ăn no rừng mỡ không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đùng lo, có anh đây

Biết cái đầu anh ấy!

Lục Nguyễn Đăng tình hình này là muốn “động dục” đấy mà.

Nhưng mà còn công việc của tôi, sao có thể để anh làm loạn bước tiến của tôi được chứ. Nếu như không làm xong, ngày mai Thẩm Ninh chắc chắn sẽ tìm tôi gây chuyện.

“Không được, em còn phải làm việc.”

Tôi không hề quay đầu lại, lạnh lùng nói với Lục Nguyễn Đăng.

Bàn tay xấu xa của anh thò vào trong eo tôi, lần mò lên trên, tùy ý vuốt ve nơi mềm mại ấy của tôi.

Đồ xấu xa!

“Không... không được. Em thật sự... thật sự... còn... muốn... làm việc.” Tôi thấp giọng rên rỉ, tuy miệng nói từ chối nhưng dường như ham muốn trong người lại đang trào lên.

“Có anh nuôi, em hà tất phải ra ngoài làm việc. Hôn nữa những lời mà em vừa nói, anh chỉ nghe được một chữ muốn.” Anh thấp giọng cười, tăng nhanh tốc độ cánh tay, trực tiếp bế ngang người tôi lên, ném xuống giường.

Lúc anh phủ người xuống, tôi đã không nghĩ được điều gì khác nữa rồi.

Từng lớp quần áo được cởi sạch, anh cùng tôi trằn trọc trên chiếc giường mềm mại, xâm chiếm từng tấc trên cơ thể tôi.

Tôi phải nắm chặt ga trải giường mới không bị lớp sóng triều đó nhấn chìm hết lí trí.

Lại nhìn màn hình máy tính đang đặt trên bàn, nó như đang vẫy gọi tôi trong im lặng.

Nhưng dù có gấp đến mức nào cũng phải đợi Lục Nguyễn Đăng xong chuyện đã.

Thể lực của người đàn ông này tốt đến mức kinh người, dày vò tôi cả gần một tiếng đồng hồ mà sức chiến đấu vẫn còn hùng hục.

“Lục Nguyễn Đăng... anh nhanh lên... xong chuyện rồi... em... còn phải làm việc, phải chuyển đổi văn bản hợp quy cách, còn phải chỉnh sửa ảnh... nếu như làm không xong... em... a...”

Lời còn chưa nói hết, thân dưới Lục Nguyễn Đăng đã đâm mạnh vào, cả người tôi run rẩy như chạm đến mây.

Động tác của người đàn ông không những không chậm lại mà còn dùng lực càng mạnh hơn.

“Vào lúc này rồi mà còn nghĩ đến công việc. Không tập trung, xem anh trừng phạt em thế nào.”

Đúng thật là trừng phạt.

Cả ba tiếng đồng hồ sau, Lục Nguyễn Đăng mới bực phát hết vào trong người tôi, lúc đó mới thỏa mãn mà buông tha cho tôi.

Vốn dĩ tôi nghĩ xong chuyện thì sẽ làm việc, nhưng bây giờ tôi đã thành một con cá nằm trên thớt, đến cả sức lực trở mình cũng không còn nữa rồi.

Mệt quá.

Ngủ năm phút thôi rồi sẽ dậy làm việc.

Nhưng khi nhắm mắt lại rồi thì không còn mở ra nổi nữa.

Tỉnh dậy đã là 8 giờ sáng hôm sau.

“A!!”

Tôi hét lên một tiếng lập tức vùng dậy khỏi giường, trong đầu nghĩ thật sự muốn chết.

Xong rồi, xong rồi, không những chưa làm xong việc mà còn bị đến muộn nữa!

Công việc nhiều như thế này, mang đến công ty làm cả buổi sáng nhất định cũng không xong, tôi chết chắc rồi.

“Sao thế?”

Giọng lười biếng của người đàn ông bên cạnh vang lên, còn tiện tay kéo tôi vào lòng, ấn một cái hôn xuống.

Chỗ nào đó lại dần dần nóng rực và cứng lên.

Trời ạ, đã là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng vuốt ve nhau nữa chứ. Nếu như không phải tôi qua anh ấy kéo tôi làm chuyện đó bằng được thì công việc của tôi đã hoàn thành từ lâu rồi.

“Đều tại anh hết, việc tôi qua em vẫn còn chưa làm xong. Bây giờ còn sắp muộn nữa, anh vẫn còn nghĩ đến chuyện đó à?”

Tôi đẩy Lục Nguyễn Đăng ra nhưng chẳng xê dịch được chút nào.

“Đừng lo, còn có anh.”

Anh thấp giọng nói, cả người lại dán chặt lên người tôi. Tôi đã cảm thấy rõ, nếu như tôi còn không hành động, thì có khả năng hôm nay dừng nghĩ đến chuyện đi làm nữa.

“Có tin em một cước đá anh xuống giường không?”

Lục Nguyễn Đăng sững lại, nhún lúc đó, tôi chui ra khỏi vòng tay anh, nhanh chóng mặc quần áo, vội lấy máy tính rồi chạy ra ngoài.

Vì sợ bị muộn nên tôi không còn bận đến ăn sáng nữa, trực tiếp gọi taxi chạy thẳng đến công ty.

Lúc bước chân vào công ty, vừa đúng 7 giờ 59 phút, chỉ chậm một phút nữa thôi là muộn rồi.

Thẩm Ninh đã đến công ty từ sớm, Vương Mị Long nhìn thấy tôi thì lạnh lùng cất tiếng: “Đừng là xem mình như tổng giám đốc rồi, sát giờ làm mới ló mặt đến.”

Khoảng cách giữa tôi và Vương Mị Long vì chuyện hôm qua mà ngày càng xa, cô ta nói như vậy, tôi không hề cảm thấy kì lạ.

“Quản cô ta làm gì, chưa làm xong việc thì đều phải chịu trách nhiệm thôi.”

Thẩm Ninh mặt lạnh tanh đi đến, giọng tay ra nói với tôi: “Việc hôm qua tôi giao cho cô đã làm xong chưa, buổi chiều họp phải dùng đến.”

“Còn một vài chỗ tôi chưa xử lí xong, buổi họp là vào lúc 3 giờ chiều nay, trước 3 giờ chiều tôi nhất định sẽ nộp cho cô.” Trong lòng tôi có chút lo lắng nói.

“Còn một vài chỗ vẫn chưa xử lí xong? Tôi thấy cô cần bản là không làm, nhất định là muốn hại chị Thẩm bị mắng đấy mà!”

Wang Mì Long nói rồi trực tiếp đưa tay giật lấy máy tính của tôi mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Cầm động nhằm một phen

Vương Mĩ Linh giành lấy máy tính, đưa thẳng cho Thẩm Ninh.

Hóng rồi!

Nhìn thấy trang bìa vẫn chưa thay đổi, chưa chỉnh sửa cẩn thận, Thẩm Ninh chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi.

“Máy tính là đồ dùng cá nhân của tôi, công việc riêng của tôi, các cô không có quyền xem.”

Tôi muốn tiến đến giành lấy máy tính về, lại bị Vương Mĩ Linh giữ lại, chỉ có thể trợn trừng mắt nhìn Thẩm Ninh mở máy tính của tôi lên.

Lúc này, tôi thật sự hối hận tại sao không đặt mật khẩu cho máy tính, tại sao lại để tập tài liệu trên mặt bàn. Thẩm Ninh mở tập tài liệu ra, bắt đầu xem.

Trái tim tôi đập loạn lên, thật sự có cảm giác như đang phải chịu sự tra tấn.

Thẩm Ninh nhú mày lại một chút.

Giữa lúc mơ hồ, tôi cảm thấy có chút bất thường.

Vương Mĩ Linh hình như cũng phát hiện ra rồi, cô ta đi thẳng qua bên đó, sau khi cùng Thẩm Ninh xem một lúc, lớn giọng nói với tôi: “Ninh Khanh, cô sao lại có thói xấu vậy? Rõ ràng đều đã làm xong rồi, còn giả bộ chưa làm, lừa người khác vui lắm à?”

Tôi lúc này mới đi qua đó, đẩy hai người bọn họ ra, quả nhiên nhìn thấy trang bìa đã được sửa tí mĩ.

Xem tiếp mấy trang sau, đều đã làm xong rồi.

Hơn nữa, chắc chắn làm tốt hơn tôi rất nhiều.

Đương nhiên tôi biết bản thân không thể nào làm xong mấy bản vẽ này trong lúc mộng du, khả năng lớn nhất là... Lục Nguyên Đăng giúp tôi làm?

Chẳng trách anh ấy nói với tôi đừng lo, thì ra anh ấy đều giúp tôi làm hết mọi thứ rồi?

Tối qua lúc xong việc, chẳng lẽ anh ấy không ngủ, giúp tôi làm nốt công việc rồi?

Bỗng nhiên tôi có chút mềm lòng.

Con người Lục Nguyên Đăng dường như không hề giống với vẻ ngoài lạnh lùng kia. Anh ấy vì tôi, chắc cả đêm không ngủ?

“Ninh Khanh, cô cố tình à?” Vương Mĩ Linh thấy tôi không nói gì lại hỏi thêm một câu.

Tôi cũng không biết sẽ có kết cục thế này mà, vừa này tôi còn lo sắp chết đuối được chưa?

Suôn sẻ qua được một kiếp nạn, tôi cũng không thể ăn ngay nói thật được: “Tôi có yêu cầu khá cao đối với công việc, muốn kiểm tra lại một lần, chỉnh sửa một chút rồi mới nộp lên.”

“Vậy sau khi làm xong thì mau nộp lại cho tôi.”

Thẩm Ninh lạnh mặt nói một câu rồi quay về phòng làm việc.

Nhìn sắc mặt đó của cô ta, chính là bộ dạng không nắm được thóp của tôi thì không cam lòng. Vương Mĩ Linh hậm hực quay về chỗ ngồi, hung hăng trợn mắt nhìn tôi.

Đóng máy tính lại, tôi lên lầu đi ra ngoài, gọi điện thoại cho Lục Nguyên Đăng.

“Sao? Gọi tôi cảm ơn anh à?” Lục Nguyên Đăng lười nhác đáp lại, giọng còn mang chút ý cười nhạt.

“Em không ngờ anh đã giúp em làm hết rồi. Cảm ơn anh, Lục Nguyên Đăng, lại có thể vì em mà thức cả đêm.”

Nghĩ lại trước đây còn muốn đập anh ấy xuống giường, tôi lại cảm giác có chút xấu hổ.

“Thức cả đêm? Làm sao có thể chứ? Không phải em nghỉ những việc này là tự tay anh làm chứ? Ninh Khanh, anh còn có cấp dưới.”

Khỏe miệng của tôi không kịp được gạt gạt hai phát.

Con người này, tại sao có thể quên được việc Lục Nguyên Đăng là một tổng tài bá đạo chứ?

Mất công ban này tôi còn cầm động một hồi, còn thay đổi cách nhìn về Lục Nguyên Đăng nữa chứ. Bây giờ xem ra chỉ có thể nói tôi thật sự quá ngây thơ rồi.

“Có điều anh nói cho em biết, tuyệt đối không được cho người khác biết chuyện anh đã nhờ người làm bản vẽ giúp em. Đây là bản vẽ của công ty em, nếu như có vấn đề gì, trách nhiệm em phải chịu sẽ lớn lắm đấy.”

Lục Nguyên Đăng nói không sai, nếu như để người khác biết tôi để cho người trong công ty của Lục Nguyên Đăng giúp làm bản vẽ, vậy rất có khả năng tôi sẽ bị gán cái tội danh gián điệp thương mại.

Mà cái tội danh này, tôi không muốn gánh.

“Vâng, em biết rồi.”

Tôi lập tức tắt điện thoại, quay về phòng làm việc chỉnh sửa qua loa tài liệu rồi nộp cho Thẩm Ninh.

Cả buổi sáng mặt Thẩm Ninh xám xịt, điều này làm tâm trạng của tôi rất tốt. Sắc mặt của cô ta càng khó coi cũng có nghĩa là công việc của tôi làm càng tốt.

Mặc dù đây thật sự không phải là tôi làm.

Buổi trưa có điện thoại gọi đến công ty, nói là có người tìm tôi, là một phụ nữ.

Phụ nữ?

Có thể là à?

Tôi có chút nghi hoặc đi xuống lầu, nhìn thấy dáng người đó đứng đợi trước cổng công ty.

Chỉ là một bóng lưng, nhưng nhìn lại rất quen mắt.

“Là cô tìm tôi à?”

Tôi đi qua đó, nhẹ giọng hỏi.

Cô gái đó quay người lại, lịch sự nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Độc nhất vô nhị

Là em gái của Lục Nguyên Đăng.

Lần trước ở chỗ Quý Long đã có duyên gặp mặt một lần.

Cô ấy vẫn ăn mặc như lần trước, sườn xám và giày cao gót. Chỉ là đổi một bộ sườn xám khác.

Xem ra cô ấy rất có cảm tình với sườn xám.

“Chị dâu, gặp chị thật mừng.”

Cô ấy nói như vậy làm tôi giật hết cả mình. Chỉ lo người khác biết quan hệ giữa tôi là Lục Nguyên Đăng, tôi vội vàng bịt lấy miệng cô ấy rồi kéo vào một góc phòng.

“Đừng gọi chị như vậy, chị không phải chị dâu của em. Em cũng biết quan hệ giữa chị và Lục Nguyên Đăng là quan hệ không thể phơi bày ra ánh sáng.”

Tôi thờ ơ nói một câu.

Đối với mối quan hệ này, thật ra tôi đã có thể thân nhiên đối diện rồi. Nhưng khi nhắc đến cũng không tránh khỏi chút mất mát.

“Em nói chị phải thì chị phải.”

Cô ấy kéo tay tôi một cách tự nhiên, đi thẳng về phía trước mặt, tùy ý nói: “Chị dâu, chị vẫn chưa ăn cơm phải không? Em có việc tìm chị, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Thật ra lúc cô ấy gọi, tôi đang ăn cơm, nghe có người tìm liền lập tức đi xuống luôn, vẫn chưa ăn được miếng nào.

Cô ấy là con nhà giàu nhưng lại không phải một người đòi hỏi quá cao về mùi vị. Ngược lại còn cứ liên mồm hỏi tôi xem gần đây chỗ nào có đồ ăn ngon.

“Đi về phía trước hai trăm mét, có quán lẩu cay rất ngon, chị là cửa hàng có chút....”

Bữa bọn.

Tôi còn chưa nói xong, cô ấy đã liến thoắng gạt đầu nói: “Được đó được đó, em thích nhất là ăn lẩu cay.”

Sau khi gọi món xong, cô ấy bắt đầu nói: “ Em biết chị dâu làm về mảng thiết kế, lần này đến là muốn nhờ chị thiết kế giúp em một cặp nhẫn, một cặp nhẫn tình nhân độc nhất vô nhị.”

Trang sức tình nhân?

Tôi có chút lờ mờ.

“Em và Quý Long yêu nhau rồi?” Tôi hỏi.

Cô ấy bĩu môi, nói với tôi: “Vẫn chưa. Nhưng anh ấy không thoát khỏi được bàn tay em đâu.”

Nhìn bộ dạng thê non hẹn biển kia của cô ấy, tôi bỗng có chút buồn cười. Trước mắt là một cô gái tràn đầy sức sống, thế mới là đáng về nên có của những cô gái trẻ.

Thế mà trái tim của tôi, dường như đã già cỗi lắm rồi.

“Đúng rồi, em tên là gì?” Tôi hỏi.

“Lục Mạnh Khiết.” Cô ấy cười ngọt ngào đáp lại.

Nụ cười ngọt ngào như thế, làm cho trái tim tôi cũng như bừng sáng lên. Đối với cô ấy tôi dường như rất có cảm tình. Từ lần đầu gặp tôi đã cảm thấy cô ấy rất đáng yêu rồi.

“Chị tại sao lại nhìn em như vậy?” Cô ấy chớp chớp đôi mắt trong veo, hỏi tôi.

“Chị đang nghĩ, em đáng yêu hơn Lục Nguyên Đăng rất nhiều.”

“Đây là đương nhiên.”

Chúng tôi nói với nhau rất nhiều, cô ấy kể chuyện giữa cô ấy và Quý Long. Tôi cũng rất cảm thán về một cô gái từ lúc mới vài tuổi cho đến khi hai mươi mấy tuổi vẫn luôn theo đuổi một người đàn ông, điều này cần rất nhiều sự dũng cảm.

Trò chuyện vui vẻ, lẩu cay cũng rất nhanh đã thấy đầy. Tôi đồng ý với cô ấy là sẽ cố gắng hết sức làm, nhưng kết quả thì tôi không dám bảo đảm.

Nhìn đồng hồ, sắp hai giờ rồi. Sau khi tạm biệt Lục Mạnh Khiết, tôi đang chuẩn bị quay về công ty thì nhận được điện thoại của mẹ.

Có một số cuộc gọi, bạn rất không muốn nhận, nhưng lại không thể không nghe. Điện thoại của mẹ chính là thuộc một loại trong đó.

Tôi thờ dãi một hồi, nhận cuộc điện thoại.

“Con mau về đi, em trai con lên con nghiện rồi, mẹ với bố con đều không giữ được nó!”

Giọng mẹ có chút nghẹn ngào, nhất thời tôi chột mềm lòng.

Nhưng nhớ lại vụ việc lần trước, tôi vẫn không cách nào buông xuống được. Hơn nữa Lục Nguyên Đăng đã nói giúp tôi tới mức đó rồi, nếu như tôi lại mềm lòng nữa thì tất cả sẽ lại quay về xuất phát điểm.

“Con không quan được, bố mẹ cho nó vào trại cai nghiện đi.” Tôi ép bản thân phải cứng rắn lên, lạnh nhạt nói.

“Không phải, mẹ nhìn Uy Phước đau khổ quá trong lòng mẹ khó chịu lắm, hay là con cứ lấy chút tiền, giải quyết chuyện này đi rồi tính tiếp.” Mẹ sốt ruột nói.

Trong giây lát, tôi hiểu được ý của mẹ.

Trong lòng cảm thấy bà ấy có lẽ thật sự điên rồi!

Bà ấy lại có thể bảo tôi đưa tiền cho Ninh Uy Phước đi hút ma túy! Bà ấy có biết mình đang làm gì hay không?

“Con không có tiền. Bây giờ mẹ chỉ có thể đưa nó vào trại cai nghiện thôi.”

“Nếu như con không đem tiền về đây, mẹ chết cho con xem!” Thái độ của mẹ rất cương quyết.

“Đừng làm loạn nữa, làm theo lời con nói đi. Cái động không đáy của nhà mình con lấp không đủ.” Nói xong, tôi liền cúp máy.

Tôi cứ tưởng mẹ chỉ là dọa dẫm tôi, cho tới khi bệnh viện gọi điện thoại tới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nó điên thật rồi

Tôi không kịp chào ai đã hồn bay phách tán chạy một mạch ra khỏi công ty, vội vẫy một chiếc xe, nhanh chóng đi về hướng bệnh viện.

Trong lòng hoảng loạn tột độ, nước mắt không kiềm được rơi thành từng hàng.

Tại sao lại như vậy?

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, mẹ chỉ hù dọa tôi một chút, sẽ không làm thật. Ai ngờ, bà ấy lại nhảy lầu thật?

Căn nhà ở tầng ba, mặc dù độ cao đó không đến mức mất mạng. Nhưng đến bây giờ mẹ vẫn chưa tỉnh lại, tình hình rất không lạc quan.

Tôi rất hối hận.

Nếu như ban nãy tôi không ngắt điện thoại, nếu như tôi mềm lòng một lần, đem tiền về, có thể sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Tôi nghe lời bác sĩ, chạy vội tới phòng bệnh, nhìn mẹ đang nằm bất tỉnh nhân sự ở đó. Bố nhìn thấy tôi, chạy một mạch đến, tát thẳng vào mặt tôi một cái!

“Mày còn biết vào đây à, nếu như không phải ban nãy mày tuyệt tình như vậy, mẹ mày có đến nỗi phải nhảy lầu không?”

Mắt bố đỏ ngầu, còn mờ mờ những giọt nước mắt, xem ra vừa nãy bố có khóc.

Tôi ôm lấy mặt, lo lắng hỏi bố: “Tình hình của mẹ thế nào rồi?”

“Thế nào? Bác sĩ nói đầu mẹ mày bị tụ huyết, cục máu bầm đó lại đè đúng lên dây thần kinh chính, không dám phẫu thuật, chỉ có thể dựa vào bản thân bà ấy. Bố cũng là bác sĩ, bố biết điều này có nghĩa là mẹ mày có thể mãi mãi không tỉnh lại được nữa! Bố mẹ khổ sở nuôi lớn mày, bây giờ cần chút tiền cũng khó khăn vậy sao?”

Giọng bố run lên bần bật, nhìn ra được sự giận dữ và đau lòng.

Tôi muốn giải thích, nhưng lúc này, nói gì cũng là thừa thãi.

Trong mắt bọn họ, trước nay tôi chưa từng làm gì đúng. Nhưng bây giờ không phải lúc so đo xem ai đúng ai sai, mẹ thành ra thế này, tôi quả thực có trách nhiệm.

“Con xin lỗi bố, con xin lỗi.”

Tôi rót nước mát, đi về phía giường bệnh, cho dù là đang hôn mê, mẹ vẫn nhu chặt mày lại.

Bất kể như thế nào, tôi cũng không nên tuyệt tình như vậy. Nếu thời gian quay trở lại, tôi nhất định sẽ không làm như vậy.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Khóc một hồi lâu, tôi mới nghĩ tới chuyện của Ninh Uy Phước.

“Ninh Uy Phước đang ở đâu?”

“Ở nhà, bố dùng dây thừng trói nó vào, một chỗ chắc chưa chạy được đâu. Con ở đây trông nom mẹ, bố quay về xem tình hình.” Bố thở dài, khuôn mặt tiêu tụy hết mức.

“Con đi xem em cho.”

Tôi nói với bố rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tình hình của mẹ bây giờ tôi ở đây cũng chẳng có tác dụng gì. Ngược lại nếu là bố quay về, nhìn tình trạng của Ninh Uy Phước đoán chừng sẽ càng đau đầu hơn.

Tôi vẫn đem theo chìa khóa, mở cửa xong liền đi thẳng vào trong.

Giữa phòng khách có một cái ghế băng, nhưng Ninh Uy Phước không có ở đó, sợi dây thừng đã bị tháo ra, vứt sang một bên.

Nó sao đã tháo được dây rồi, bây giờ lại đi đâu rồi?

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng lục lọi đồ đạc truyền đến từ trong phòng, còn có tiếng thấp giọng chửi mắng.

Nghe giọng giống Ninh Uy Phước.

Tôi đi vào phòng, nhìn thấy nó làm cả phòng lộn tung phèo cả lên, tất cả đồ đạc đều bị đảo lộn, chỉ còn thiếu mỗi cái mái nhà là chưa bị nhấc lên.

“Chết tiệt, bọn họ giấu tiền ở đâu rồi?”

Ninh Uy Phước tức giận chửi lên.

Mới mấy ngày ngắn ngủi mà nó đã gây đi rất nhiều, hốc mắt sâu hằn đi.

Tôi nghi ngờ, mấy ngày này chắc nó đều hút ma túy. Mà tiền chắc chắn đã dùng mọi cách moi từ chỗ bố mẹ. Bây giờ bố mẹ hết tiền rồi mới tìm tới tôi.

“Ninh Uy Phước, em điên rồi à? Mẹ đã vào bệnh viện rồi, em còn ở đây làm chuyện điên rồ!” Tôi nghiêm mặt nói, nhìn bộ dạng của nó tôi cũng cảm thấy đau lòng.

Vừa nhìn thấy tôi, Ninh Uy Phước lập tức chạy lại, túm lấy cổ tôi.

“Tiền đâu, đưa tiền cho tôi!”

Tôi bị nó bóp cổ tới mức không thở nổi, thiếu chút nữa là mất trợn trừng lên.

Người nghiện ma túy thật sự rất đáng sợ.

Cũng đột nhiên nghĩ ra, túi xách của tôi để ở bệnh viện, bây giờ trên người không có tiền. Ban nãy bắt xe cũng là trả tiền qua điện thoại.

“Chỉ...chị không mang tiền.”

Tôi khó khăn nói.

Nhưng Ninh Uy Phước không tin, nó nhìn bốn phía xung quanh, lấy một con dao kẻ lên cổ tôi.

Lưỡi dao lạnh buốt chạm vào cổ, làm toàn thân tôi nổi da gà.

Đây chính xác là một con dao, một khi trượt tay thì sẽ không còn là đùa nữa.

“Chị không mang, tổng giám đốc Lục Nguyên Đăng phải có chứ? Anh ta rất nhiều tiền! Bảo anh ta gửi tiền tới đây, nhanh lên! Nếu không tôi sẽ đâm chết chị!”

Nó nói xong liền gạt điện thoại của tôi, trực tiếp gọi điện cho Lục Nguyên Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Kéo dài thời gian

Nó để chế độ loa ngoài, cho nên tôi nghe rất rõ từng động tĩnh đầu dây bên kia.

Tút tut~

Rất lâu đầu dây bên kia không có ai nhận điện thoại.

“Chết tiệt, tại sao lại không nghe?” Ninh Uy Phước không cam lòng, lại dứt khoát gọi một cuộc nữa.

Sau khi chuông rung hai hồi, có người nhấc máy.

“Dạ, xin chào, xin hỏi cô là?”

Người nói là một phụ nữ.

Mà giọng nói đó, tôi nằm mơ cũng không dám quên.

Quý Vương Nhung.

Lục Nguyên Đăng và Quý Vương Nhung ở cạnh nhau?

“Cô là Lục...”

Ninh Uy Phước còn chưa nói hết câu, tôi đã giựt mạnh điện thoại, vút thẳng qua cửa sổ.

Bất kể thế nào, tôi cũng không thể để Quý Vương Nhung biết được mối quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng.

Nếu không, Lục Nguyên Đăng cũng sẽ không bỏ qua cho tôi.

“Ninh Khanh, con tiện nhân này, đưa tiền cho tôi! Mau bảo Lục Nguyên Đăng đưa tiền cho tôi, nếu không tôi sẽ đâm chết chị!”

Quay lưng về phía Ninh Uy Phước, tôi không nhìn rõ sắc mặt của nó.

Nhưng nghe những lời thốt ra từ miệng nó, trái tim tôi thật sự buốt lạnh.

Em trai của tôi, bây giờ lại muốn đâm chết tôi, đúng là buồn cười chết mất.

Tôi ép bản thân phải bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói với Ninh Uy Phước: “Uy Phước, em nghe chị nói, nhất định không được manh động. Chị có tiền, nhưng mà túi xách để ở bệnh viện rồi. Em có thể cùng chị tới bệnh viện lấy, chị nhất định sẽ đưa tiền cho em.”

Dao kẻ trên cổ tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể cứa một vết vào da thịt. Tôi chỉ có thể thử trấn an cảm xúc của Uy Phước, để nó đừng làm ra việc gì kích động.

Phía sau truyền đến tiếng Ninh Uy Phước sụt sịt nước mắt. Tôi cảm giác hình như có gì đó sệt sệt, nhỏ giọt chảy xuống vai tôi. Liên tưởng đến tiếng sụt sịt kia, tôi đoán chừng là nước mắt của nó chảy lên người tôi.

Thật ghê tởm. Người nghiện toàn thân không tự khống chế được, ý thức đều thụ động.

“Nếu như chị dám lừa tôi, tôi nhất định giết chết chị! Đi, lập tức cùng tôi đi lấy tiền, đưa hết tiền của chị cho tôi, tôi phải tìm anh Phụng mua thật nhiều hàng!”

“Được được được, tất cả đều đưa cho em.”

Ninh Uy Phước bắt tôi xuống lầu, nói nó mất đi lý trí nhưng nó cũng không ngốc. Biết đưa con dao đặt xuống phía dưới hông tôi.

Hai người chúng tôi lên xe taxi, Ninh Uy Phước ngồi sát bên tôi, giống như một đôi tình nhân ngồi sát bên nhau.

Tôi thật sự muốn mở mồm kêu tài xế cứu mình, nhưng lại sợ lời tôi nói không nhanh bằng con dao trong tay Ninh Uy Phước.

Dù sao thì người bị ma túy làm cho thần trí mê muội thì có gì mà không dám làm.

Chỗ nó ghì dao vào vừa đúng vết bị đâm lần trước.

Vết thương cũ còn chưa hồi phục hẳn, tôi không thể để có thêm vết thương mới được.

Rất nhanh xe đã tới bệnh viện.

Ninh Uy Phước và tôi cùng xuống xe, đi thẳng tới bên ngoài phòng bệnh.

Bố ngồi bên trong, nét mặt lo lắng nhìn mẹ. Có lẽ bọn họ cũng từng cãi nhau, lúc cãi nhau to, bố còn suýt chút nữa giết chết mẹ.

Nhưng giữa lúc hoạn nạn như bây giờ, mới thấy được tấm chân tình.

Nhưng đối lại là tôi, tấm chân tình như vậy, không cần cũng được.

“Tiền đâu! Mau đưa cho tôi!”

Ninh Uy Phước rít lên, không thèm liếc nhìn mẹ một cái.

Nó nói rất to, người còn lại trong phòng bệnh đều nhìn chúng tôi một cách kì lạ, nhưng nó cũng mặc kệ.

“Uy Phước, sao con lại đến?”

Bố có chút nghi hoặc đứng dậy, đi về phía tôi.

Thật sự tôi rất sợ Ninh Uy Phước sẽ đột ngột phát điên mà động thủ với bố tôi, chỉ có thể nói với ông ấy: “Bố, nước biển của mẹ sắp hết rồi, bố đi nói với bác sĩ một tiếng đi.”

Bố quay lại phía sau nhìn, sau đó đi ra ngoài.

“Chị lập tức đưa cho em, túi xách ở đầu giường mẹ.”

Tôi hất mặt chỉ về phía đầu giường, Ninh Uy Phước thấy thế chạy vội về phía trước.

Lúc này tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào mà để ý tới tiền của mình nữa, vội vàng ra hiệu cho người thân của người bệnh mấy giường bên cạnh, dùng khẩu hình miệng nói: “110.”

Có một người đàn ông hiểu ý, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Tôi hi vọng anh ta hiểu ý tôi, ra ngoài báo cảnh sát.

“Chết tiệt, chỉ có 660 nghìn đồng, chị đuổi ăn mày đấy à? Chị làm ở công ty tốt như thế, tại sao chị có túng này tiền?”

Ninh Uy Phước mở ví tiền của tôi ra, lập tức quay lại nhìn tôi đầy phẫn nộ.

“Chị còn chưa kịp rút, đều ở trong thẻ ngân hàng hết rồi.”

Tôi thản nhiên đáp.

Lúc này điều tôi phải làm chính là kéo dài thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Điều tôi muốn chính là lòng tham không đáy

“Vậy lập tức đi rút đi, nhanh lên! Ngoài cửa có cây rút tiền, lúc đi vào tôi có nhìn thấy!”

Ninh Uy Phước một tay giữ vai tôi, tay còn lại vẫn kẻ dao dưới hông tôi.

Chúng tôi cứ thế ra ngoài, mọi người cũng không phát hiện ra có gì bất thường.

Có lẽ chỉ cảm thấy chúng tôi quá thân mật giữa chốn đông người thôi, đứng sát nhau như vậy. Nhưng có ai ngờ, dưới cái lớp vỏ bọc dịu dàng kia thực ra ẩn giấu nguy hiểm.

Động tác rút tiền của tôi rất chậm.

Trong lòng lặng lẽ tính thời gian.

Lúc đến đây tôi có để ý qua, cách đây tầm một kilomet gì đó có một đồn cảnh sát. Nếu như không có vấn đề gì, bây giờ có sẽ sắp tới rồi.

“Rút bao nhiêu?”

Tôi quay đầu lại hỏi Ninh Uy Phước.

“Nói thừa, chắc chắn là rút hết rồi!” Nó nóng ruột nói.

“Ừ.”

Tôi đáp lại một tiếng, trong lòng có chút nhẹ nhõm hơn.

Điều tôi muốn lúc này chính là Ninh Uy Phước nói như vậy.

Trong thẻ của tôi có hơn 200 triệu, mà máy rút tiền mỗi lần nhiều nhất chỉ rút được 10 triệu, nếu như muốn rút hết, sẽ phải mất rất nhiều thời gian.

Cứ rút xong một khoản là bị Ninh Uy Phước cướp lấy, nó đếm tiền với đôi mắt tràn đầy lòng tham.

Lúc rút được năm lần, từ khóa mất tôi liếc thấy bên ngoài có mấy anh cảnh sát đang bước về phía tôi.

Ninh Uy Phước vẫn đang đếm tiền cho nên không phát hiện ra.

“Đây.”

Tôi rút tiếp ra một khoản, đặt vào tay anh cảnh sát vừa bước tới. Giấy lát anh cảnh sát đã hiểu ra, trực tiếp đè Ninh Uy Phước phía sau tôi xuống đất.

Đến tận lúc ngã trên mặt đất, Ninh Uy Phước mới phản ứng lại, hung hăng nhìn tôi nói: “Ninh Khanh, chị lại dám báo cảnh sát, xem tôi xử lí chị thế nào!”

“Anh cảnh sát, đây là em trai tôi, nó vừa làm lộ ra bí mật công ty, lại nghiện hút, còn dùng dao muốn đã thương tôi. Các anh đưa nó đi đi.”

Em trai ruột thành ra nóng nổi này, tôi không phải không đau lòng. Chỉ là tôi hiểu rất rõ rằng đau lòng không có tác dụng gì.

Nó cần được giáo dục bằng biện pháp mạnh mới có thể hoàn toàn hồi tâm lại.

Cảnh sát đưa Ninh Uy Phước đi, số tiền kia cũng đưa lại cho tôi.

Tôi quay lại phòng bệnh, lấy túi xách chuẩn bị rồi đi.

“Uy Phước đâu?” Bố tôi nghi ngờ hỏi.

“Con trai bố ban nãy muốn dùng dao giết con, con báo cảnh sát rồi.” Tôi hồ hững đáp rồi đi thẳng ra ngoài.

“Mày nói cái gì? Mày hại mẹ nhảy lầu còn chưa đủ, còn muốn làm tao tức chết mới cam lòng sao? Tao chỉ có một thằng con trai, tại sao mày lại hủy hoại đời nó như thế?”

Lời nói của bố lại một lần nữa làm tổn thương trái tim tôi.

Tôi cứ tưởng bản thân đã không còn để ý nữa rồi, nhưng nghe ông ấy nói vậy tôi vẫn cảm giác tim mình lạnh buốt.

Tôi quay đầu lại, cười khô, rặn ra từng chữ: “Người hủy hoại nó không phải con mà là bố mẹ. Là bố mẹ cung chiều và dung túng cho nó, khiến nó đến năng lực phân biệt đúng sai cũng không có, hết lần này đến lần khác phạm lỗi. Đến cuối cùng vô phương cứu chữa. Thực ra trong lòng bố mẹ đều hiểu rất rõ nó biến thành bộ dạng như vậy là do nguyên nhân gì, nhưng lại đổ hết lỗi lầm của nó lên người con, như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn chứ?”

“Bố mẹ cứ luôn miệng nói không có tiền, lần nào cũng bức con vào chỗ chết. Nhưng bây giờ mẹ nhập viện, thì tiền lấy ở đâu chứ?”

Bố không nói gì nhìn tôi, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Tôi lấy số tiền ban nãy rút ra từ trong túi xách đưa cho bố, lạnh nhạt nói “Đây là 100 triệu, sẽ là lần cuối cùng con đưa tiền cho bố mẹ. Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, con cũng sẽ không quan tâm. Bố chăm sóc bản thân cho tốt, chăm sóc cho mẹ nữa. Về phần Ninh Uy Phước, cứ để nó chịu sự giáo huấn đi, chỉ có thể thì nó mới có thể trưởng thành được.”

Bố mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Về đến công ty, tôi không tránh khỏi bị mắng một trận.

Tâm trạng tôi rất tệ, đến phân bác một câu cũng không có sức.

Thẩm Ninh có vẻ cũng không có hứng, tự đi làm việc của mình. Buổi trưa không có việc gì, tôi nhìn bức ảnh trên máy tính, nghĩ xem làm thế nào mới có thể thiết kế ra một món trang sức sang trọng mà lại khác biệt.

Mấy bức ảnh này là lần trước đi thành phố Gia chụp được. Cũng may tôi lưu trên máy tính, nếu không mất điện thoại thì sẽ mất hết tất cả rồi.

Sau khi tan làm, tôi chuẩn bị về mua một chiếc điện thoại mới, đi ra đến cổng công ty lại nhìn thấy xe của Lục Nguyên Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Cô ấy sẽ không biết

Đồng nghiệp trong công ty cũng đã tan gần hết rồi, tôi tự giác đi qua đó, lên xe của Lục Nguyên Đăng.

“Tại sao em không nghe điện thoại?” Lục Nguyên Đăng hờ hững hỏi.

“Anh vì điều này mà tới tận công ty tìm em?”

Tôi hỏi ngược lại Lục Nguyên Đăng.

Trong lòng lại đang suy tính, có nên kể chuyện gặp phải hồi trưa cho Lục Nguyên Đăng không?

Nhớ lại đáng về điện đại của Ninh Uy Phước ban nãy tôi vẫn còn cảm thấy rung mình.

Nếu như nói cho Lục Nguyên Đăng, anh ấy có lắng không? Hon nữa anh ấy liệu có trách tôi lại quay về tìm bọn họ không?

Cân nhắc một hồi, tôi vẫn quyết định im lặng không nói.

Dù sao bây giờ mọi chuyện cũng qua rồi, thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Trả lời anh.” Lục Nguyên Đăng trầm giọng nói, âm vực có chút không kiên nhẫn.

Tôi biết nếu cứ không nói chắc chắn anh ấy sẽ rất tức giận, liền bịa ra một cái cớ: “Không cần thận làm rơi hỏng rồi, chuẩn bị mua lại cái mới.”

“Ừ.” Lục Nguyên Đăng đáp một tiếng, cũng không nghĩ ngợi gì, đưa tôi thẳng đến một cửa hàng điện thoại mua một cái mới.

Nhưng mà nghĩ lại thì lúc trước Quý Vương Nhung nhận cuộc điện thoại đó liệu anh ấy có biết không.

Vốn là một mối quan hệ bí mật, tất nhiên phải biết người biết ta, tôi dứt khoát hỏi thẳng Lục Nguyên Đăng: “Lúc trưa, em gọi điện cho anh. Nhưng vợ anh nghe điện thoại.”

Nếu như Quý Vương Nhung có nghi ngờ thì chắc chắn sẽ tìm tới tôi điều tra rõ ngọn ngành. Nếu vậy thì chuyện này lại nghiêm trọng rồi.

“Anh biết rồi, cô ấy hỏi anh rồi.”

Lời này của Lục Nguyên Đăng làm tôi bắt đầu hoảng lên.

“Hỏi gì?”

Trái tim tôi như nhảy tới lên tận cổ họng, nhớ tới tính cách đáng sợ của Quý Vương Nhung kia, cảm giác vô cùng lo lắng. Giữa lúc nguy cấp ấy liệu Lục Nguyên Đăng có nói thật không? Hay là đã vứt bỏ đi cái tôi mà bảo vệ đại cục, đổ hết mọi tội danh lên cho tôi gánh chịu?

Trong lòng tôi tràn ngập điều băn khoăn.

Mà những điều băn khoăn kia thật sự khiến tôi hoảng loạn.

“Yên tâm, anh không lưu số của em. Tùy tiện nói một câu có lẽ là nhầm máy thôi, cô ấy sẽ không biết đâu.”

Tôi cuối cùng cũng thở hắt được ra một hơi.

Lục Nguyên Đăng đã không bán đứng tôi, Quý Vương Nhung cũng sẽ không tìm tới tôi nữa.

Cùng Lục Nguyên Đăng về nhà, lúc đi vào cửa đột nhiên phát hiện một vị khách không mời mà đến.

Một ông lão khoảng bảy mươi tuổi, đang nhàn rỗi ngồi trên sofa đọc báo.

Đây là...vào trộm à?

Nhưng trên cái cuộc đời này, lấy đâu ra kẻ trộm nhàn rỗi như vậy chứ?

Mãi cho tới khi Lục Nguyên Đăng nhẹ giọng hỏi.

“Ông, tại sao ông lại quay về rồi?”

Ông?

Chẳng lẽ là ông của Lục Nguyên Đăng.

“Ta quay lại thăm cháu, đây là ai?” Ông ấy vừa nói, vừa đứng dậy nhìn về phía tôi, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một lượt.

“Ninh Khanh.”

Lục Nguyên Đăng hồ hững đáp lại, định đưa tôi đi lên lầu.

“Ta không hỏi tên là gì, hỏi các cháu có quan hệ gì?”

Ông vẫn cứ một mực không chịu bỏ qua.

“Ông nói là quan hệ gì thì nó chính là loại quan hệ đó.” Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nói một câu.

Ông ấy liền bước lên hai ba bước, kéo tôi ra khỏi bên cạnh Lục Nguyên Đăng, nghiêm giọng nói với Lục Nguyên Đăng: “Cháu điên rồi à? Quý Vương Nhung là người thế nào cháu quên rồi à? Nếu như bị nó phát hiện, cháu có biết sẽ có hậu quả thế nào không?”

Nghe ông ấy nói thế, tôi mới thật sự ý thức được sự đáng sợ của Quý Vương Nhung kia. Là một cô tiểu thư nhà quyền quý, ngoài có chút gian xảo, tùy ý ra thì còn có thể có điểm nào đáng sợ chứ?

“Cô ấy sẽ không phát hiện ra.” Lục Nguyên Đăng lại kéo tôi lại, đưa vào trong phòng.

“Haiz, còn trẻ người non dạ quá, không biết phụ nữ vốn là loại sinh vật đáng sợ, hơn nữa còn là phụ nữ trong tầng lớp đó.”

Ông ấy nhẹ giọng nói phía sau, dường như cố ý nói để tôi nghe. Nói xong thì thở dài một hơi rồi đi xuống lầu. Nhìn Lục Nguyên Đăng sắc mặt có vẻ không được tốt cho lắm.

Tôi rất ít khi đi vào phòng của Lục Nguyên Đăng.

Vừa vào bên trong liền cảm giác toàn thân không được tự nhiên cho lắm.

Tôi rất không hiểu Lục Nguyên Đăng đột nhiên kéo tôi vào đây là vì sao, trốn ông ấy sao?

Lục Nguyên Đăng ngồi xuống mép giường, ánh mắt nhìn tôi chăm chú vô cùng.

“Ninh Khanh, anh có chuyện này muốn nói với em, em chuẩn bị xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình không thể bỏ được

Trên đời này còn có thể có việc gì làm cho Lục Nguyên Đăng trưng ra vẻ mặt như vậy được chứ?

Kiểu người băng qua được cả núi Thái Sơn như anh sao lại có thể đột nhiên nghiêm túc như vậy?

“Chuyện gì vậy?”

Khi hỏi ra vấn đề này, giọng tôi run rẩy. Mặc dù tôi không biết điều gì khiến tôi căng thẳng.

“Em ngồi qua đây.”

Anh vẫy tay về phía tôi, ra hiệu cho tôi đến đó.

Tôi khéo léo bước qua, ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Trước mặt Lục Nguyên Đăng, tôi thường tỏ ra khôn khéo. Trừ phi đến một mức độ nào đó anh thực sự không thể nói lý.

Chẳng hạn như vài lần trước đó.

“Em gặp Quý Vương Nhung rồi, em thấy cô ấy thế nào?” Anh bất chợt hỏi tôi như vậy.

Tôi rất nhanh hiểu được, việc mà anh muốn nói đến ít nhiều cũng có liên quan tới Quý Vương Nhung.

Lẽ nào anh muốn kết thúc mối quan hệ giữa chúng tôi, thực sự tôi ước còn không được kia kia.

Tôi vui sướng, thể hiện rõ trong lời nói.

“Em thấy cô ấy rất được đấy, xinh đẹp hơn em, cao sang hơn em, khí chất hơn em, hai người trông rất xứng đôi, sao anh còn muốn ở bên em làm gì? Có vợ tốt như vậy thì nên hòa hợp sống với cô ấy đi.” Tôi trút ra những thắc mắc quanh quẩn trong lòng mình.

Nhưng những lời nói ra, đến bản thân tôi còn cảm thấy nhục cười.

Kể từ ba như tôi, lại còn có lòng hào tâm kêu họ hòa hợp sống cùng nhau. Thế này thì không xứng đáng với chức vụ là cô tình nhân rồi, e rằng chỉ có mỗi mình tôi là như vậy.

Tài hoa, ngoại hình, xuất thân, bất kể là so sánh thế nào, tôi cũng không thể sánh với Quý Vương Nhung được.

Không đúng, ngoại trừ một điểm.

Ngực tôi to hơn cô ta một chút.

“Em muốn rời xa anh như vậy cơ à?” Lục Nguyên Đăng đột nhiên quay đầu lại hỏi tôi.

Ánh mắt anh quá đối sâu sắc, khiến tôi vốn định nói vài lời bông chốc sợ sệt.

“Anh nói trước đấy nhé.” Tôi nói sang chuyện khác, “Em sẵn sàng rồi, anh đừng có như em đấy.”

“Quý Vương Nhung là bệnh nhân tâm thần.”

Lục Nguyên Đăng băng quơ nói, nhưng lại như một tiếng sét chạy qua người tôi.

Tôi cũng người nhìn Lục Nguyên Đăng, một lúc sau mới thốt lên: “Anh không đùa em chứ?”

Tuy là hỏi vậy thôi chứ ít nhiều tôi đã tin rồi. Vì chỉ có khả năng này mới có thể lý giải cho những hành động khác thường của Quý Vương Nhung.

“Anh cũng hy vọng là đùa.”

“Người tâm thần thì không được phép kết hôn, huống hồ lại là một thiên kim tiểu thư danh giá, càng không được phép xảy ra điều này. Chỉ có thể giải thích rõ ràng, sau khi kết hôn cô ấy mới bị như vậy. Người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình không thể bỏ được, anh đừng có mà vì người ta có vấn đề về thân kinh mà làm càn, càng không nên nghĩ tới việc ly hôn. Mỗi quan hệ của chúng ta vốn dĩ là sai trái, sớm kết thúc mới là sự lựa chọn đúng đắn.”

Tôi nghiêm túc nói với Lục Nguyên Đăng.

Nhưng khi nói ra những lời này, trong lòng tôi không được thoải mái cho lắm.

Tôi thừa nhận, tôi đối với Lục Nguyên Đăng có thứ tình cảm đặc biệt. Nhưng tôi luôn kiềm chế được cảm xúc của bản thân, không dám đối mặt. Cho đến hôm nay tôi thấy anh chu đáo làm xong tài liệu cho tôi, tình yêu bị che dấu lâu nay cuối cùng cũng phá vỡ khỏi rào cản, trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng điều mà tôi có thể làm được là tiếp tục che dấu.

Tôi ghét làm kẻ thứ ba, càng không muốn phá vỡ gia đình người khác.

“Thực sự em nghĩ vậy ư?” Lục Nguyên Đăng cau mày hỏi tôi.

“Vâng.” Tôi cắn môi, “Nhưng sao cô ấy lại bị bệnh tâm thần vậy?”

Vì Lục Nguyên Đăng?

Điều này tôi không biết.

Tôi vẫn còn muốn hỏi thêm điều gì đó, nhưng điện thoại của Lục Nguyên Đăng đổ chuông.

Anh đứng dậy đi nghe điện thoại, sau đó vội vã rời đi.

Biết được tin quan trọng như vậy, tâm trạng tôi trở nên hỗn loạn, bụng cũng hơi đói rồi.

Từ sau khi tôi đến đây, tôi không còn thấy đi báo mẫu ngày trước. Tôi nghĩ, Lục Nguyên Đăng nhất định coi tôi như bảo mẫu giá rẻ rồi.

Kệ đi, tôi cũng phải ăn cơm đã, không so đo với anh nữa.

Vừa đặt chân vào bếp tôi liền trông thấy một ông lão đang đảo lộn cái gì đấy trong chiếc nồi.

Tôi vừa bước vào, kết quả dọa ông ấy một trận.

Ông lão bị dọa một trận kinh hồn, chiếc nồi không biết sao lại đổ xuống, vung nồi văng trên ngọn lửa.

Ngọn lửa bùng bùng ban nãy trong chớp mắt bị dập tắt.

“Cô dọa chết tôi rồi, bước đi có thể phát ra vài tiếng động được không?”

Ông lão nổi giận đùng đùng nói với tôi.

Khi tuổi tác của con người già đi thường kéo theo tính khí rất xấu, tôi không muốn tranh cãi với người lớn tuổi, trực tiếp cúi đầu xin lỗi ông.

Dường như ông lão cũng ngại trách tôi, bĩu môi đi thẳng ra ngoài.

Lúc ông đi đến cạnh tôi thì đột nhiên dừng lại, quan sát tôi từ đầu đến chân. Ánh mắt ấy giống như đã từng quen biết tôi vậy.

“Nó vừa nói, cô tên Ninh Khanh?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Tự sát

Ánh mắt của ông làm cho tôi cảm thấy hơi không thoải mái.

Tôi hơi căng thẳng nuốt nước bọt, thẳng thừng đáp lại ông: “Vâng, cháu tên Ninh Khanh.”

Tôi đang trầm nghĩ, phải chăng ông ta đã gặp tôi ở đâu đó rồi? Hoặc là đã sớm nhận ra manh mối gì. Bằng không, hà cớ gì ông ta phải dùng ánh mắt ấy nhìn tôi chứ?

“Ừ.”

Ông lão chỉ đáp lại đơn giản, rồi đi ra bên ngoài.

Ông ta ngồi trên ghế sofa, ánh mắt vẫn luôn hướng vào bên trong, tôi thấy có chút khó chịu liền đóng cửa lại.

Tóm lại tôi cảm thấy phòng bếp có cái gì đó không được bình thường cho lắm, nhưng dù sao tôi cũng đói bụng rồi, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Lúc ấy bỗng dưng tôi muốn ăn sủi cảo, liền mở tủ lạnh lấy bột mì ra, bắt đầu chuẩn bị làm.

Nhào được một ít, tôi thấy đầu mình càng ngày càng choáng váng, rồi dần dần thở gấp.

“Đợi lát nữa cậu ta về thì nói với cậu ta tôi đi rồi.”

Ông lão ở bên ngoài nói vọng vào.

“Cháu biết rồi.” Tôi vịn tay vào tường, nói một cách khó khăn.

Mùi trong phòng bếp thật khó ngửi.

Là mùi gì vậy?

Tôi cố gắng làm cho não mình trở nên tỉnh táo, lúc này mới đột nhiên nhớ ra, ban nãy ông lão bị tôi dọa cho một trận, nước ở trong nồi bị vãi ra làm ngọn lửa tắt, nhưng gas thì chưa tắt.

Hèn chi khiến tôi khó chịu thành bộ dạng này đây.

Càng ngày càng khó thở, tôi nặng nề lết thân xác đi về phía bình gas.

Cơ thể dần dần nhũn ra, tôi hết sức lực nằm sụp trên mặt sàn.

Không khí trong phổi dường như có chút dồn nén, người tôi khó chịu chết mất.

Nhưng vẫn ý thức được, vẫn còn tỉnh táo.

Càng khó chịu tôi càng tỉnh táo.

Dường như đang chờ đợi một ai đó. Ở sâu trong tiềm thức, tôi tin rằng nhất định sẽ có ai đó xuất hiện.

Tôi thậm chí còn nghe rõ tiếng hơi gas xì ra, sự việc rõ ràng như vậy mà lúc trước tôi không hề nghe thấy?

Hon nữa, tại sao tôi lại đóng cửa tìm đường chết chứ?

Tưởng rằng tôi cứ như vậy, đau khổ dần dần mà chết.

Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng gọi của Lục Nguyên Đăng ở ngoài cửa vọng vào.

“Ninh Khanh.”

Tôi muốn trả lời anh, nhưng chẳng còn sức để mở mồm.

Lục Nguyên Đăng gọi được hai tiếng thì không thấy còn động tĩnh gì.

Lẽ nào anh đi rồi ư?

Tôi khóc không ra nước mắt, thực sự cảm thấy tuyệt vọng.

Điện thoại trong túi xách rung lên, tiếng chuông ở mức vừa phải, cũng không biết Lục Nguyên Đăng có thể nghe thấy hay không.

Vài giây sau đó, cửa “tựnh” một tiếng rồi bị phá ra, Lục Nguyên Đăng lao vào bên trong.

Tôi không mở nổi mắt, nhưng có thể cảm nhận được anh bế tôi lên rồi đặt lên ghế sofa.

Ý thức được khoảnh khắc hấp hối ấy, rồi tôi hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang trong bệnh viện đeo ống thở oxy, Lục Nguyên Đăng ngồi bên giường, vẻ mặt trầm lặng nhìn tôi.

Sóng sốt sau tai nạn ấy khiến tôi có chút cảm kích với Lục Nguyên Đăng.

Tôi cũng không dám tưởng tượng, nếu như anh không xuất hiện, liệu bây giờ tôi có thành một xác chết lạnh cứng rồi không.

“Sao em lại phải làm vậy?”

Anh khẽ hỏi.

Dù đầu óc đang có chút choáng váng nhưng tôi có thể rõ ràng thấy được tâm trạng anh không được tốt.

Chỉ là những lời anh nói, sao tôi lại không hiểu rõ chứ?

“Giữ mà làm như vậy? Em làm gì chứ?” Tôi nhìn về phía anh, vẻ mặt hoài nghi hỏi.

“Mạng sống là của em, em không biết trân trọng, anh còn nói nói gì được nữa. Chuyện gia đình em anh cũng biết rồi. Nhưng chỉ cần có anh, thì sẽ có cách giải quyết, em không nhất thiết phải cực đoan như vậy.” Trong mắt anh toát lên vẻ xem thường tôi.

Hiểu ý anh nói, Lục Nguyên Đăng anh rõ ràng đang hiểu nhầm là tôi tự sát.

“Em không có. Chỉ là sơ xuất.” Tôi giải thích, “Là do ông quên không tắt gas, chẳng may hai ngày nay em bị tắc mũi nên không ngủ thấy, nên mới gây ra chuyện như vậy.”

“Ông?” Lục Nguyên Đăng cau mày, lạnh lùng nói: “Ông chọn lúc này đi nước ngoài du lịch, có thể là sự lựa chọn đúng đắn.”

Ông mới trở về, sao lại đi tiếp rồi.

Hon nữa thái độ của ông với tôi, tôi luôn cảm thấy có chút kì lạ.

Trước kia thì lạnh nhạt như thù địch, về sau dường như ấm áp hơn.

“Ninh Khanh, cậu không sao chứ?”

Một âm thanh từ ngoài vang lên, thức tỉnh tâm hồn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Đùng nói nữa

Người đứng ngoài cửa không ai khác chính là Khương Hải.

Trên người cậu ấy đang mặc quần áo bệnh nhân, đầu quần chỉ chít băng gạc.

Xem ra, Lục Nguyên Đăng đưa tôi vào bệnh viện thành phố mới trùng hợp gặp được Khương Hải như vậy.

Lục Nguyên Đăng ghét cậu ấy đến thế, sẽ không sao chứ?

Hon nữa, tôi nên giải thích cho Khương Hải như thế nào về sự có mặt của Lục Nguyên Đăng đây.

“Mẹ tôi nói là hình như có nhìn thấy cậu, tôi còn không tin, không ngờ lại là thật! Rốt cuộc cậu bị làm sao vậy, sao lại nằm trong phòng bệnh vậy?”

Trong ánh mắt của Khương Hải hiện rõ sự quan tâm.

“Tôi không sao, sao cậu lại ở đây?” Tôi ngưng ngưng cười với cậu ấy, liếc nhìn về phía Lục Nguyên Đăng.

Mặt anh không có chút biểu cảm, chỉ thản nhiên ngồi ở đó, tôi cố đoán nhưng không đoán ra suy nghĩ của anh.

Có lẽ vì Lục Nguyên Đăng quá yên lặng ngồi bên đó, Khương Hải lại không để ý đến sự có mặt của anh, trực tiếp đi đến trước mặt tôi.

“Mấy ngày nay cậu không đến thăm tôi, tôi nhớ cậu lắm ý.”

Cậu nói bất ngờ của cậu ấy khiến tôi chao đảo hít một hơi, hai khóm miệng không kiềm được mà run rẩy.

Làm ơn, đừng nói nữa, bằng không thì tôi chết chắc rồi.

Mặt tôi đau khổ, bất chấp nói với Khương Hải: “Cậu bị thương nặng như vậy, còn không mau về phòng bệnh nghỉ ngơi đi, như thế sẽ sớm hồi phục hơn đấy.”

Lời nói của tôi khiến cho Khương Hải nở nụ cười, cậu ấy thích thú nói với tôi: “Cậu quan tâm tôi à? Cậu còn phải tự chăm sóc tốt cho bản thân đấy, ngốc ẹ.”

Tôi lại nhìn về phía Lục Nguyên Đăng, vừa hay đúng lúc thấy anh cau mày, khóm miệng cười lạnh nhạt.

Khỏi cần nói, đây chính là điệu cười nham hiểm trong truyền thuyết rồi.

Hay là cứ để Khương Hải nhanh chóng rời khỏi đây đi, bằng không tôi e giây phút tiếp theo tôi sẽ bị Lục Nguyên Đăng giết chết mất.

Khương Hải có lẽ cũng đã chú ý đến ánh nhìn của tôi, cậu ấy quay đầu lại, lúc này mới nhận ra Lục Nguyên Đăng lặng lẽ ngồi ở góc đó.

“Vị này là?”

Cậu ấy nhìn tôi rồi lại nhìn Lục Nguyên Đăng, ngỡ vực hỏi, ánh mắt hơi có chút đề phòng.”

Lục Nguyên Đăng chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn tôi, dường như đang đợi tôi mở lời.

Thế nhưng tôi nên nói gì đây? Giải thích như nào mới thỏa đáng mà không ảnh hưởng đến Lục Nguyên Đăng, đây lại là một vấn đề.

May thay đầu óc tôi cũng được coi là linh hoạt, nghĩ một hồi rồi nói với Khương Hải: “Đây là sếp của tôi.”

Tôi nói như vậy chắc không có gì sai.

Trông Lục Nguyên Đăng dường như không có gì là phản đối.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, Lục Nguyên Đăng đột nhiên đứng dậy, đi về phía tôi, đứng trước mặt Khương Hải.

“Cậu là Khương Hải.”

Dù hỏi nhưng giọng điệu anh lại là khẳng định.

Lục Nguyên Đăng là ai chứ, chỉ cần đơn giản quan sát một chút là có thể nhìn thấu được thân phận của Khương Hải.

Tôi vừa mới yên tâm được một chút, bây giờ lại trở nên lo lắng.

Đồ Lục Nguyên Đăng điên rồ này, anh làm ơn đừng có ở đây mà gây rắc rối thêm cho tôi nữa.

“Đừng vậy, tôi là Khương Hải, là bạn học cấp ba của Ninh Khanh.” Khương Hải vẫn bình tĩnh, lễ phép đưa tay về phía Lục Nguyên Đăng.

“Ừ, hay nghe thấy Ninh Khanh nhắc đến cậu.”

Lục Nguyên Đăng cười, nhưng không hề đưa tay ra, trái lại anh đi về phía tôi.

Khương Hải có chút ngượng ngùng rút tay lại, về mặt ngạc nhiên mừng rỡ không ngớt: “A Khanh, cậu thường xuyên nhắc đến tôi sao?”

Tôi nhắc đến khi nào chứ, toàn là Lục Nguyên Đăng lần nào cũng ép tôi nhắc đến được chưa?

Tôi muốn phản bác lại, nhưng lời mà Lục Nguyên Đăng nói khiến tôi lại không dám. Nếu như chọc giận anh, còn không biết anh sẽ nháo nhào như con thiêu thân đến mức nào.

Có một số chuyện, tôi muốn ngăn cản nhưng lại tổn công vô sức. Tâm trạng Khương Hải dường như khá tốt, lại nói với tôi.

“A Khanh, tôi đã làm công tác tư tưởng cho bố mẹ tôi rồi, bây giờ họ không còn phản đối chúng ta đến với nhau nữa rồi. Cuối cùng chúng ta cũng có thể ở bên nhau.”

Bầu không khí trong phòng trong nháy mắt như giảm đi vài độ.

Sắc mặt Lục Nguyên Đăng trở nên u ám.

Còn để Khương Hải tiếp tục nói nữa, tôi e là mình không còn nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai mất.

“Tôi hơi mệt rồi, đi nghỉ xù đây.”

Nói rồi, tôi nhắm nghiền mắt, chỉ hy vọng Khương Hải có thể nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này.

“Được rồi, vậy cậu nghỉ ngơi đi nhé, lát nữa tôi lại đến thăm cậu.”

Nghe thấy tiếng bước chân đi ra của Khương Hải, tôi mới dám mở mắt, thờ phào nhẹ nhõm, khổ sở van nài Lục Nguyên Đăng: “Sếp Lục, em có thể xuất viện ngay bây giờ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cắm vào phòng bếp

Ban này Khương Hải nói lát nữa sẽ lại đến tiếp, chỉ cần nghĩ đến thôi tôi cũng sợ rồi.

“Tại sao?”

Lục Nguyên Đăng ngồi xuống giường, nhìn tôi cười nhạt.

Anh chắc chắn biết tại sao, lại còn cố ý hỏi tôi, rõ ràng là muốn trêu chọc tôi.

“Không tại sao cả, chỉ là em muốn về nhà. Dù sao bây giờ em cũng không sao rồi, về nhà còn hơn.”

“Nhà.”

Lục Nguyên Đăng khẽ lăm bắm một tiếng, nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm rồi gật đầu.

Sau đó, Lục Nguyên Đăng nhanh chóng làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Trước khi tôi rời đi, không thấy Khương Hải xuất hiện, tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng Lục Nguyên Đăng rất khó đoán, tôi kìm nén không dám thách thức với tính nhẫn nại của anh.

Sau khi về đến nhà, cứ nhìn thấy phòng bếp là tôi lại sợ hãi.

“Sau này em đừng vào bếp nữa.”

Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt nói.

“Em không vào bếp thì ăn gì? Gọi đồ ăn à? Hay anh nấu cho em ăn?”

Tôi tròn mắt nhìn Lục Nguyên Đăng.

Đó chỉ là sơ xuất ngoài ý muốn, cũng chẳng phải chuyện to tát gì, đến nỗi ngay cả phòng bếp cũng không cho vào sao?

Anh thì như nào cũng được, ở bên ngoài không lo ăn uống, nhưng tôi là người đang gánh khoản nợ lớn, nếu như không nghĩ cách tiết kiệm tiền thì đến bao giờ mới sớm nhẹ nhõm đây?

“Hai lựa chọn, một là hàng ngày em sẽ đi ăn cùng anh, hai là anh kêu đi Vương về nấu ăn.”

Đi Vương? Chính là đi mà lần đầu tiên tôi đến nhà anh trông thấy ư?

Tôi không nghĩ ngợi gì, thẳng thắn trả lời anh: “Em chọn cách hai.”

“Đồ Di Vương nấu, ăn không ngon.” Anh liếc nhìn tôi, băng quơ nói.

Tôi nghĩ, có lẽ Lục Nguyên Đăng bị điên.

Anh có tiền mà, sao lại thuê một người làm nấu ăn không ngon chứ?

Việc của anh tôi không muốn hỏi nhiều, bĩu môi nói: “Em đây vốn xuất thân không cao quý, nhưng cũng hơi kén chọn. Nếu như ăn ở bên ngoài cùng anh, nhất định phải là các món sơn hào hải vị.”

Lục Nguyên Đăng thỏa mãn gật đầu, đợi tôi nói tiếp.

Tôi xảo quyết nói từng câu từng chữ: “Cho nên em chọn cách hai.”

“Như vậy là em không bằng lòng đi ăn cùng anh sao?”

Lục Nguyên Đăng cau mày, tiến gần về phía tôi, trong con ngươi tràn đầy sự nguy hiểm.

Có phải tôi lại nói sai điều gì đấy rồi không?

“Anh cũng biết thân phận của em rồi, càng ít người biết đến càng tốt, đừng có rêu rao quá. Bằng không để vụ anh mà biết thì lại không hay đâu.”

Tôi giải thích.

Nhưng lời giải thích lần này đối với Lục Nguyên Đăng mà nói dường như không có tác dụng gì.

“Em còn lí do nào hay hơn không? Hay lại nói chỉ là em không thích đi cùng anh?”

Bị Lục Nguyên Đăng nhìn thấu tâm tư, tôi vô cùng chột dạ.

Tôi hắng giọng một cái, rồi cười nịnh nọt Lục Nguyên Đăng: “Sao thể được? Lục tổng, anh ưu tú như vậy, đám con gái muốn ăn cơm cùng anh còn xếp hàng dài dài kia, đâu có đến lượt em.”

“Nhưng em thì vẫn cứ không nằm trong đám họ đấy thôi.”

Lục Nguyên Đăng ôm eo tôi, tiện tay kéo tôi ngã nhào xuống ghế sofa. Tôi và anh cùng rơi xuống ghế, tôi dựa vào lòng anh.

Tiếp xúc thân mật với anh như vậy cũng đã nhiều lần, theo lí thuyết mà nói tôi cũng quen rồi, nhưng tại sao nhịp tim tôi lại mãnh liệt như vậy?

Thậm chí tôi còn không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Nguyên Đăng.

“Ninh Khanh, anh đã cho công ty truy cứu trách nhiệm của em trai em rồi. Vốn định bỏ qua cho nó, nhưng vì nó dám cả gan làm em tổn thương, nên phải trả giá lớn.”

Lục Nguyên Đăng khẽ vuốt ve mấy sợi tóc tôi, anh nhẹ nhàng nói.

Tôi ngạc nhiên, hơi bất ngờ, nhưng cũng thấy hợp lý.

Có lẽ tôi nên nghĩ đến từ lâu, ngày này sớm muộn cũng sẽ đến. Chuyện Ninh Uy Phước làm sai, chung quy nó vẫn phải tự gánh chịu trách nhiệm.

Về chuyện này, tôi hoàn toàn không trách Lục Nguyên Đăng.

Hồi ấy, tôi cũng là vì chuyện của Ninh Uy Phước mà tìm đến Lục Nguyên Đăng. Bây giờ sự việc đâu cũng vào đấy, tôi có thể rời xa Lục Nguyên Đăng rồi?

Tâm trạng tôi trong bỗng chốc trở nên phức tạp, dường như không hề nhẹ nhõm như trong tưởng tượng, trái lại có chút áp lực.

Với tôi, những tháng ngày này như một giấc mơ muôn đời muôn kiếp không vực dậy được vậy. May thay, giờ đây cuối cùng cũng có thể tỉnh dậy rồi.

Tôi đứng dậy rời khỏi lòng Lục Nguyên Đăng, quay đầu chăm chú nhìn anh nói: “Nếu đã như vậy, Lục Nguyên Đăng, anh để em rời đi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Để em đi

Bầu không khí bỗng im lặng hồi lâu.

Đôi mắt Lục Nguyên Đăng nhìn tôi sâu thẳm, khiến tôi có chút sợ sệt.

Rất lâu sau, đôi môi khép chặt của anh mới chịu nhả ra vài từ.

“Ninh Khanh, em nói lại lần nữa xem.”

Tôi hít vài hơi thật sâu, dừng cảm tiếp tục nói: “Lục Nguyên Đăng, anh biết đấy. Hồi ấy em tìm đến anh là bắt đắc dĩ. Bây giờ Ninh Uy Phước cũng đã vào cục cảnh sát rồi, chẳng còn chuyện gì ràng buộc giữa anh và em nữa. Sự việc sai trái đã sớm kết thúc rồi. Con đường em muốn đi còn dài, mà duyên đã định chúng ta không cùng thể giới.”

“Em rất tình táo, em cũng chưa từng nghĩ sẽ cứ mãi quấn quít lấy anh. Em biết, anh lúc nào cũng không hài lòng với em. Chính vì thế đây là thời khắc để em rời xa anh.”

Vừa mới dứt lời, tôi liền bị Lục Nguyên Đăng đè xuống.

Anh thờ đốc, ánh mắt như sắp phun ra lửa.

“Em sốt sắng đòi rời xa anh như vậy, có phải là muốn ngay lập tức về bên Khương Hải không? Em có tin là anh sẽ thiếu sống cậu ta ngay lập tức không?”

Tím tôi đập loạn xạ.

Lục Nguyên Đăng, anh thực sự điên rồi!

“Chuyện này có liên quan gì đến Khương Hải chứ? Lúc đầu chẳng phải đã nói rõ ràng rồi sao, chỉ cần em ở bên anh, anh sẽ cân nhắc giúp em giải quyết chuyện của Ninh Uy Phước. Bây giờ mọi chuyện cũng giải quyết đâu vào đấy rồi, lẽ nào chúng ta không nên đường ai nấy đi sao?”

Tôi tức giận, bất chấp việc có thể sẽ chọc tức anh mà lý sự.

“Cho nên, em muốn đi cùng Khương Hải?”

Cùng cái gì cơ?

Tại sao anh lại cứ phải xuyên tạc ý của tôi chứ?

“Ban nãy nếu không phải anh cũng ở trong phòng bệnh, e là em và cậu ta chẳng để nhau trên giường rồi?”

Bópppppp!

Âm thanh vang dội cả căn phòng, tôi nhìn bàn tay đang còn run lên của mình, ngây người.

Tieuu rồi, tôi chết chắc rồi!

Vừa rồi tôi lại có thể tát Lục Nguyên Đăng, tôi chắc chắn không muốn sống nữa rồi.

Lục Nguyên Đăng lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt anh bang giá.

Đột nhiên, tôi lại nhớ đến Mạc Hân. Hồi ấy anh ta cũng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, sau đó thì đánh tôi suýt chết.

Loại người kiêu căng ngạo mạn như Lục Nguyên Đăng, bị tôi tát như vậy, liệu có thẳng thừng giết tôi không?

Chợt tôi cảm thấy có chút sợ hãi.

Ban nãy sao tôi lại kích động như vậy?

“Ninh Khanh, là em ép anh.”

Lục Nguyên Đăng đứng dậy khỏi ghế sofa, về mặt lạnh lẽo lấy điện thoại ra gọi vài cuộc đi đâu đó.

“Điều tra Khương Hải cho tôi, bạn cậu ba của Ninh Khanh, hình như là thầy giáo. Mục đích của tôi rất đơn giản, diệt nó...”

Tôi nháy dưng lên, cướp lấy chiếc điện thoại trước ngực Lục Nguyên Đăng, tức tốc tắt máy đi.

Lục Nguyên Đăng tên này đúng thật là quá đáng sợ. Chỉ vì bị tôi chọc tức mà anh ta lại giận cá chém thớt trút hết lên Khương Hải. Khương Hải là người tốt, sao có thể vì tôi mà phải chịu chuyện này chứ?

Không được! Tuyệt đối không được!

Tôi tuyệt vọng vô cùng, vì biết rõ rằng nếu cầu xin Lục Nguyên Đăng thì sẽ đồng nghĩa với điều gì.

“Em sai rồi, Lục Nguyên Đăng, em sai rồi. Xin anh đấy, tha cho Khương Hải đi.” Tôi nhìn anh, khẽ cầu xin anh, không còn đáng vẻ kiêu ngạo hung hăng như trước nữa.

Lục Nguyên Đăng vĩnh viễn là người tôi không được phép chọc tức.

“Em nay anh một khoản tiền lớn như vậy, sao có thể bỏ đi được chứ? Bây giờ em quyết định lại xem, em còn muốn rời xa anh nữa không?”

Anh cười, tao nhả lấy chiếc điện thoại về.

Lời anh nói, từng câu từng chữ xuyên thấu vào tim tôi.

Tôi không trốn thoát được. Trò chơi này, chỉ cần Lục Nguyên Đăng không hô dừng, thì tôi không có quyền kết thúc.

“Trước khi em trả hết sạch tiền cho anh, em tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện rời xa anh nữa.” Tôi hứa với Lục Nguyên Đăng, lúc này anh mới yên tâm, nhắc bóng tôi bể lên lầu.

Tâm trạng tôi trước nay chưa bao giờ kiềm nén đến như vậy.

Bất luận Lục Nguyên Đăng có gây sức ép cho tôi như nào đi chăng nữa, tôi cũng không chút phản ứng.

Tôi không muốn bị lâm vào cảnh khổ nữa.

Trong đầu tôi lúc này tràn đầy ý nghĩ làm thế nào để mau chóng kiếm tiền, rồi rời xa Lục Nguyên Đăng.

Người đàn ông đang chuyển động trên cơ thể tôi, anh đột nhiên cắn nhẹ vào cổ tôi, lạnh lùng nói: “Đừng có như khúc gỗ như thế, la lên cho anh!”

Nói rồi, lại hung hăng thúc từng nhịp.

Đối với Lục Nguyên Đăng mà nói, tôi giống như một con điểm rề tiền. Suy nghĩ đầy làm cho tôi cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Anh va chạm vào phần dưới của tôi, mỗi lúc một mạnh hơn.

Cuối cùng đôi môi cắn chặt của tôi cũng phải mở ra, rên rĩ thành tiếng.

Hết lần này lại lần khác, tôi nằm dưới cơ thể Lục Nguyên Đăng, còn sống mà như đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Nếu mang thai thì làm sao đây

Lục Nguyên Đăng dường như quyết tâm muốn hành hạ tôi tới chết, giày vò suốt một đêm mới buông tha tôi.

Giờ tôi mới biết, trước đây đúng là anh đã rất nhẹ nhàng với tôi. Hôm nay anh sung sức còn hơn cả tưởng tượng của tôi.

Khi kết thúc, tôi mệt đến mức không còn sức để trở người.

Nhưng lát nữa còn phải đi làm, tôi không phải đại gia như Lục Nguyên Đăng, dù mệt muốn chết nhưng tôi vẫn phải gượng dậy đi làm.

Tôi bò xuống lấy một viên thuốc ở tủ đầu giường.

Tôi luôn uống loại thuốc tránh thai dài hạn này, trước đây đều lên Lục Nguyên Đăng uống, bây giờ dù sao anh cũng biết rồi, tôi cũng kệ không thèm giấu nữa.

Lục Nguyên Đăng đột nhiên đi tới lấy hết thuốc trong ngăn kéo ra rồi ném vào thùng rác.

"Sau không được uống cái này nữa." Anh khó chịu nói.

Thấy thuốc nằm trên đồng giấy vệ sinh, tôi đúng là không có dũng cảm nhặt lại.

"Không uống lỡ mang thai rồi sao? Đi làm về em đi mua." Tôi nhỏ giọng nói.

Lục Nguyên Đăng làm như thế khiến tôi chả hiểu gì, anh không thích đeo bao, cũng không thích tôi uống thuốc, nếu muốn tránh thai thì chỉ còn nước đi thắt ống tinh.

"Anh nói không được là không được, em mua bao nhiêu anh vứt bấy nhiêu."

Lục Nguyên Đăng khó chịu nói, sau đó lên giường nằm nhắm mắt ngủ.

"Anh...."

Vốn dĩ tôi còn muốn tranh luận, nhưng thật sự người đã quá mệt, ngay cả mở miệng cũng chẳng muốn nữa.

Anh không cho uống thì cùng lắm sau này tôi lên uống, hoặc nghĩ cách khuyên anh đeo bao thôi?

Tắm rửa sơ sơ một lát tôi liền tới công ty.

Thẩm Ninh quãng cho tôi mấy bản vẽ cần sửa sau cuộc họp lần trước, bảo tôi trong ngày hôm nay thiết kế lại.

Mấy trăm bản vẽ, gần như là công việc nửa năm của cả phòng thiết kế, chia ra mỗi người tầm mấy chục bản cũng nửa năm mới làm xong, thế mà chỉ cho tôi một ngày bảo tôi làm kiểu gì?

Thẩm Ninh muốn làm khó dễ tôi cũng không cần phải rõ ràng như thế chứ.

"Việc này sao có thể làm xong trong một ngày? Dù có sửa cô cũng phải đi tìm người thiết kế nó chứ, kêu tôi làm gì?"

Tôi lạnh lùng nói với Thẩm Ninh.

"Người thiết kế đó nghỉ việc tháng trước rồi, giờ tôi mà đưa cho người ta chẳng phải là đã tiết lộ bí mật công ty rồi sao, mọi người đều đang rất bận rộn với các dự án khác, công việc này không có thì ai làm?" Thẩm Ninh thán nhiên nói.

Mà tôi, kiểu như không còn cách nào để phản bác.

Tôi xem hiểu bản vẽ, nhưng sao có thể biết được ý nghĩa của thiết kế đó, tôi chỉ đành dựa vào suy nghĩ của mình bắt đầu vẽ lại.

Linh cảm của tôi tới rất nhanh, loáng cái mấy bản vẽ đã được thiết kế ổn thỏa.

Ngó thời gian đã bốn giờ chiều, chỉnh sửa một ít nữa là có thể hoàn thành trước giờ tan ca.

Tôi thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy đắc ý và tự hào, có lẽ tôi trời sinh là một nhà thiết kế thứ thiệt.

"Ninh Khanh, cô mang bộ hồ sơ này tới văn phòng tổng giám đốc ký giúp tôi."

Thẩm Ninh lại sai tôi rồi, tôi chỉ có thể gác lại bản vẽ đi lên lầu.

Đi tới trước cửa văn phòng tôi bỗng dừng bước.

Tổng Trọng đang lười biếng ngồi trên xô pha, có một cô gái đang ngồi trên chân anh ta, tư thế hai người cực kỳ mập mờ.

Nhìn kiểu như hai người sắp bùng cháy, không ai có thể can lại vậy.

Nếu không phải Thẩm Ninh ba lần bốn lượt dặn dò bộ hồ sơ này cần ký ngay lập tức, tôi thật sự muốn xoay người đi rồi.

Kiểu cảnh tượng xấu hổ thế này tôi thật không muốn bước vào.

"Khụ khụ."

Tôi ho khan hai tiếng, gõ cửa nói với người bên trong: "Thật ngại quá, tôi không phải cố ý quấy rầy, nhưng có thể làm phiền lần sau nhớ đóng cửa được không?"

Cô gái kinh hoàng từ trên người Tổng Trọng nhảy xuống, sau đó quay lưng chỉnh lại quần áo, tôi liếc nhìn thì thấy ngực cô gái này không lớn lắm, không ngờ Tổng Trọng lại thích kiểu dễ thương như vậy.

Tổng Trọng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, anh ta từ trên xô pha đứng dậy cười với tôi: "Tiểu KhanhKhanh của anh, ngọn gió nào đưa em tới đây thế?"

Mắc ói!

Tôi nói hết da gà da vịt.

Cô gái cũng đã quay người lại nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Cô gái này, tôi quen!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Tôi được hay không được, em thử xem

Cô ta kinh ngạc, tôi còn kinh ngạc hơn cả cô ta.

Vừa nãy ngồi trên đùi Tống Trọng không phải là ai khác mà chính là Tô Thúy Yên!

Tống Trọng không phải đã nói là không thích rồi sao, tại sao còn làm chuyện như vậy với cô ta? Quả nhiên thứ sinh vật mạng tên đàn ông đều không đáng tin.

"Cho anh đẩy, ký tên." Tôi bừa bãi, đưa văn kiện cho Tống Trọng, chuẩn bị ký xong là đi luôn.

Tô Thúy Yên nhìn tôi với ánh mắt nom nớp, có lẽ là vì lần trước cô ta hất cafe vào người tôi, nên sợ tôi nói với Tống Trọng.

Tống Trọng cầm lấy bút, tùy tiện lật lật xem nội dung, rồi ký xoẹt một cái tên mình vào.

"Anh không đọc cẩn thận mà đã ký rồi à?" Tôi có hơi lo lắng hỏi.

Nếu như ai cũng ký văn kiện mà không đọc kỹ như Tống Trọng, có khi công ty thua lỗ mà anh ta còn không biết.

Anh ta tròn mắt nhìn tôi, "Chẳng phải là do em cầm đến sao, thế cho nên anh mới ký luôn đó. Hơn nữa anh cũng nhìn qua rồi, không vấn đề gì."

Tô Thúy Yên đứng bên cạnh nói với giọng kỳ quái, "A Trọng, lần trước chẳng phải bảo là muốn sa thải cô ta à? Sao bây giờ cô ta vẫn còn ở đây?"

"Cô có thể đi rồi."

Tống Trọng thần nhiên nói

Tôi cẩn lấy tập văn kiện chuẩn bị đi ra ngoài, Tống Trọng lại kéo tay tôi lại, nhìn Tô Thúy Yên nói, "Anh bảo cô ta."

"Anh nói gì? A Trọng, anh lại đuổi em ra ngoài sao?" Tô Thúy Yên tròn to mắt, gương mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Tống Trọng nhướn mày, giọng nói của anh ta nhẹ như bèo, "Bằng không thì sao? Cô tưởng cô là ai?"

"Anh có tin là về em sẽ mách mẹ anh không! Xem bà xử lý anh thế nào!" Tô Thúy Yên tức thờ phỉ phỉ, ánh mắt cô ta nhìn tôi tràn đầy oán hận.

Làm một tấm bia đỡ đạn phù hợp tiêu chuẩn, thứ lúc này tôi cần làm chính là mỉm cười không nói gì.

"Mỗi cô nhất định phải nói với bà, tôi chẳng có hứng thú gì với cô hết. Cô đừng có đến đây nữa, tôi thực sự không có hứng thú với loại con gái ngực nhỏ như cô."

Gương mặt Tô Thúy Yên hết đen tối lại rắng, nhìn trông xấu hổ vô cùng, cô ta nện gót giày đi ra khỏi văn phòng.

Trước khi đi còn không quên quăng cho tôi một ánh mắt đầy oán hận.

Ngay đến tôi cũng cảm thấy Tống Trọng nói thể hơi quá đáng.

Tống Trọng lại nhàn nhã ngả lưng lên sofa giải thích với tôi, "Ninh Khanh, em đừng hiểu nhầm, vừa nãy là tự cô ta bò lên anh đấy, anh chẳng làm gì cô ta cả."

"Em suýt tin là thật đấy." Tôi nhếch mép, thần nhiên nói.

Không phải là tôi không tin mà là đám đàn ông chính nhân quân tử quá ít. Tuy Tô Thúy Yên không phải kiểu ngực to, nhưng dáng người cũng không tồi, duyên dáng khéo léo, eo lại thon thả. Mà quan trọng nhất là mặt trái xoan xinh xắn, rất ít đàn ông không động lòng.

"Anh nói thật đấy, cô ta tự chạy đến đây, nói đúng một câu với anh, 'em không tin anh không có cảm giác với em, anh nhất định là đang lừa em'. Cái kiểu tự tin thái quá này anh thật sự không hiểu từ đâu ra. Để làm cô ta hoàn toàn từ bỏ cái suy nghĩ này, anh đã nói thẳng với cô ta, nếu như cô ta có thể khiến anh có phản ứng trong vòng năm phút thì anh sẽ cân nhắc chuyện yêu đương với cô ta. Sau đó để chứng minh bản thân thì là cảnh mà em đã nhìn thấy đấy."

Nói thể thì còn có thể tin được.

"Anh không cần phải giải thích cặn kẽ với em như vậy đâu. Có điều, một cô gái chủ động như thế mà anh vẫn có thể ngồi yên thần nhiên được thì chỉ có thể trong hai khả năng. Một là trong lòng anh có người khác rồi, hai là anh bất lực. Thế nào, anh là loại nào nào?"

Tôi nháy mắt với Tống Trọng nói với vẻ sâu xa.

Hai chúng tôi chơi với nhau đã lâu, thế nên chúng tôi nói chuyện rất thoải mái, hoàn toàn không có đáng về gì của cấp trên cấp dưới.

"Anh bất lực hay không, chẳng lẽ em muốn thử?"

Tống Trọng thốt ra một câu làm tôi giật mình, tôi không thèm đề ý đến anh ta nữa, lừm anh ta một cái rồi đi xuống.

Đám đàn chơi này tôi không so sánh được, chạy trước là thượng sách.

Sau khi giao lại văn kiện cho Thẩm Ninh, tôi trở về bàn làm việc của mình chuẩn bị tiếp tục công việc.

Nhưng cho dù tôi tìm thế nào cũng không tìm thấy mấy bản thiết kế. Rõ ràng trước khi tôi lên lầu vẫn để ở đây mà, chỉ có mấy phút thôi mà nó chạy đâu được!?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98: Cấu kết gây sự

Tôi lục tung bàn làm việc, kể cả dưới đất cũng không tìm thấy bản thiết kế kia.

Trời hôm nay cũng không có gió, bản thiết ấy đâu thể mọc cánh tự bay được!

Chắc chắn chỉ chút nữa thôi, Thẩm Ninh sẽ đến giục tôi giao bản vẽ, nếu không giao ra được thì không biết sẽ bị cô ta chèn ép thế nào nữa!

Vừa nhắc đến tên, người đã xuất hiện.

Thẩm Ninh đi tới cạnh tôi rồi chìa tay ra.

"Bản vẽ kia đâu rồi? Đưa đây cho tôi."

Tôi sững người, một lúc sau mới bối rối nói với cô ta, "Tôi không tìm thấy nó đâu cả."

"Không tìm thấy hay là làm mất rồi? Hay cô đưa cho người khác?"

Thẩm Ninh nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy nghi ngờ, cứ như thể tôi là gián điệp thương mại không bằng.

"Mất rồi, trước khi tôi lên tầng, nó vẫn còn ở đây. Nhưng xuống xong thì không tìm thấy nữa." Tôi giải thích rồi nhìn các đồng nghiệp xung quanh, mong rằng sẽ có người làm chứng cho tôi. Nhưng tôi nhìn xong, lại bỏ cuộc.

Trừ tay sai của Thẩm Ninh thì chính là những kẻ nhát gan, sợ phiền, họ sẽ không giúp tôi.

"Cô nghĩ tôi là đứa nít con ba tuổi sao? Bản vẽ quan trọng như thế mà đánh mất được hả? Cô có biết, nếu bị lộ thông tin ra ngoài thì công ty sẽ phải chịu tổn thất lớn đến mức nào không?"

Thẩm Ninh cao giọng chất vấn, như thể muốn cho toàn thể giới biết chuyện này.

Nhưng có là có, không là không. Nếu cô ta nhất định muốn vu khống tôi, thì tôi khẳng định sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu.

"Tôi cũng có lý do để nghi ngờ cô sai người lấy cắp bản vẽ của tôi, dù sao thì cô cũng ghét tôi ra mặt mà, rất có khả năng cô sai người lấy trộm bản vẽ để hãm hại tôi!"

Thẩm Ninh tái mặt, lập tức hắng giọng, "Cô đừng có mà ngậm máu phun người! Nếu cô không giao được bản vẽ ra đây thì tôi sẽ báo cáo với ban giám đốc. Đến lúc đó, sếp Tổng cũng không bảo vệ được cô đâu."

Giờ tôi mới biết Thẩm Ninh hận tôi đến mức nào.

"Cây ngay không sợ chết đứng. Trong văn phòng có camera, xuất dữ liệu ra là biết. Nếu đúng là tôi làm thì tôi chấp nhận bị phạt, thậm chí đuổi việc tôi cũng được. Nhưng nếu có người muốn hãm hại tôi thì đừng có trách tôi không khách khí!" Tôi lạnh lùng nói với cô ta.

Vì Tổng Trọng, tôi đã gây thù vô số lần ở công ty này rồi. Nếu tôi cứ cam chịu mãi thì có ngày sẽ bị người ta bắt nạt bằng chết.

Thẩm Ninh vừa nghe đến xem lịch sử camera thì đổi thái độ ngay, cô ta quay ra nói với đồng nghiệp trong phòng, "Thôi, xem lại camera thì phiền lắm, mọi người xem ở chỗ ngồi của mình xem có bản vẽ của cô ấy hay không. Cùng một văn phòng nên chắc cầm nhầm của nhau thôi."

Mọi người nghe vậy thì lục tục đi tìm.

Vương Mị Long bất chợt kêu lên, "Ồ, Ninh Khanh, sao bản vẽ của cô lại ở đây? Lúc cô lên tầng rồi tiện tay để ở đây hả?"

Cô ta nói xong thì chột dạ đưa lại bản vẽ cho tôi.

Tôi nhìn Thẩm Ninh và Vương Mị Long, hai người họ liếc nhau chán nản.

Tình hình như hiện nay quá hai năm rở mười rồi, họ cấu kết với nhau để hãm hại tôi. May mà tôi nhanh trí, nếu không thì phải chịu oan vạ này rồi.

Nếu tôi kiên trì muốn xem camera thì chắc chắn sẽ lật tẩy được hai người này. Nhưng đây cũng là một cơ hội để làm dịu quan hệ giữa chúng tôi, tôi không muốn mất cơ hội này.

"Nếu tìm được rồi thì thôi, nhưng mọi người phải hiểu điều này, mọi người đều là đồng nghiệp, đều làm trong một công ty, tôi không muốn quan hệ giữa chúng ta quá căng thẳng. Nhưng nếu có lần sau thì tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu."

Thẩm Ninh gật đầu, không nói một lời nào mà bỏ về văn phòng.

Tôi cũng thở phào nhẹ nhõm rồi tiếp tục làm việc.

Trước khi tan tầm, tôi giao hết tài liệu cho Thẩm Ninh. Chắc cô ta chột dạ nên không đến gây sự với tôi nữa.

Tôi vừa ra khỏi công ty, định đi xe bus về nhà thì gặp Khương Hải đứng ngay ngoài cửa, cậu ấy mặc một bộ âu phục trắng thớm, còn cầm trong tay một bó hoa hồng đỏ, đỏ chói mắt.

Thấy tôi đi ra, cậu ấy vội đi tới. Đồng nghiệp xung quanh đều chỉ trỏ bàn tán, còn tôi vẫn kiên trì bước tiếp.

"Ninh Khanh, làm bạn gái anh nhé. Anh không để ý quá khứ của em đâu, anh sẽ đối xử với em thật tốt thật tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 99: Bí mật không thể tiết lộ

Cả đám người ồ lên.

Tôi xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, thậm chí còn không biết có nên nhận bó hoa này hay không.

Khương Hải xuất hiện ở đây, chắc chắn cậu ấy nghĩ với tính cách của tôi, tôi sẽ không từ chối cậu ấy trước mặt bàn dân thiên hạ.

"Loại hại ghê ha, quyền rũ hết người này đến người nọ, chắc giới chuyên giởnng chiếu lắm nhì?" Câu mia mai của Thẩm Ninh vang lên đằng sau tôi, cả đám người xung quanh đều trở mặt nhìn.

Ngay cả Khương Hải cũng biến sắc.

"Cô ăn nói cho cẩn thận, Ninh Khanh không phải loại người như thế!" Ánh mắt dịu dàng của Khương Hải trở nên sắc bén khi nhìn về phía Thẩm Ninh.

Thẩm Ninh không thèm để ý đến cậu ấy, còn hừ lạnh, "Anh có chắc anh hiểu cô ta không? Có ai không biết chuyện giữa cô ta và sếp Tổng đâu!"

"Ai là sếp Tổng? Là người đàn ông lúc trước hả?" Khương Khanhquay lại chất vấn tôi.

Tôi không biết phải giải thích thế nào. Nếu thừa nhận Tổng Trọng là sếp của tôi, vậy phải giải thích quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng thế nào đây?

Ở đây có quá nhiều người không lên quan chỉ biết hóng chuyện, dù tôi nói gì thì cũng trở thành đề tài bàn tán của họ.

"Khương Hải, nếu cậu tin tôi thì chúng ta rời khỏi đây trước đã, tôi sẽ giải thích cho cậu sau."

Khương Hải do dự một chút rồi gật đầu.

Trước khi đi, cậu ấy còn nói thẳng với Thẩm Ninh, "Tôi không quan tâm cô là ai, cũng không quan tâm cô có cách nhìn thế nào về Ninh Khanh, nhưng cô ấy là người trong mộng của tôi, cô không có tư cách nói cô ấy như thế."

Cậu ấy nói dứt lời thì kéo tôi rời khỏi đó.

Những lời Khương Hải vừa nói khiến lòng tôi ngổn ngang trăm ngàn suy nghĩ.

Người mà cậu ấy nói là tôi của trước kia. Khi đó, tôi thật ngây thơ, không lo nghĩ bất cứ điều gì. Nhưng giờ tôi đã không còn như trước nữa, cậu ấy không biết tôi đã trải qua những gì, cũng không biết tôi và Lục Nguyên Đăng lên lút qua lại với nhau.

Tôi không phải người trong mộng của cậu ấy, tôi là con quái vật tồn tại trong cơn ác mộng, vĩnh viễn chỉ có thể sống nơi âm u sâu thẳm ấy mà thôi.

Nếu được, tôi mong có thể thay đổi mọi thứ. Tìm một ai đó tỉnh tỉnh thành thật dễ sống trọn kiếp người.

Nhưng khi tôi gặp Lục Nguyên Đăng, điều đó đã trở thành một mệnh đề bị phủ định.

Khương Hải dẫn tôi vào một quán cà phê và gọi hai tách cà phê. Không khí trong quán khá được, nhìn bề ngoài trông cũng xa hoa lộng lẫy. Khương Hải là một người tiết kiệm, cậu ấy chọn nơi này hẳn là vì tôi.

Khương Hải không nói gì, cậu ấy đang chờ tôi mở lời trước.

Tôi muốn thẳng thắn với cậu ấy, nhưng lại không biết phải nói thế nào. Tôi bây giờ còn không dám đối diện với chính bản thân mình.

Tôi suy nghĩ một lát, quyết định lấp liếm cho qua.

"Sếp của tôi nhiều cô theo đuổi quá nên mới lấy tôi ra làm cớ, khiến đồng nghiệp nữ trong công ty thôi đeo đuổi anh ta nữa. Quan hệ giữa tôi và anh ta chỉ là bạn bè bình thường thôi, không như mấy người kia nói đâu."

"Anh tin em."

Tôi vừa nói xong, Khương Hải đã đáp như một bản năng.

Sự chân thành đọng đầy trong mắt cậu ấy khiến tôi thấy xấu hổ vô cùng.

Đóa hoa hồng đặt trên bàn, sắc đỏ ấy khiến mắt tôi đau nhức nhối.

"Khương Hải, cậu là người tốt. Nhưng trước đây, tôi đã nói rồi rồi, tôi không xứng với cậu. Cậu sẽ tìm được một người phụ nữ khác xứng với cậu hơn, mà người đó chắc chắn không phải tôi. Vừa này quá nhiều người, nên tôi không từ chối cậu trước mặt họ. Nhưng nếu có lần sau, tôi e là sẽ phải nói xin lỗi."

Không còn lòng dạ nào uống cà phê nữa, tôi đứng dậy, cúi đầu xin lỗi Khương Hải rồi đi ra ngoài.

Tôi e rằng, đây sẽ là lần cuối cùng tôi và Khương Hải gặp nhau.

Tình yêu thời học sinh, luôn khó có thể từ bỏ, khó có thể quên, và khó có thể nói rõ vậy đấy. Nhưng những ký ức ấy chỉ nên chôn sâu tận đáy lòng, nếu cố chấp mang theo đến tận bây giờ, thì tình yêu đẹp như trong cổ tích ấy rồi cũng sẽ tan biến.

"Ninh Khanh, anh yêu em. Anh muốn sống bên em, dù em có chối từ anh bao nhiêu lần đi nữa thì anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Anh đã nói rồi, đời này kiếp này, anh sẽ không kết hôn với ai khác ngoài em, nam tử hán đại trượng phu, nói được làm được!"

Giọng nói của Khương Hải vang khắp quán cà phê, khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi.

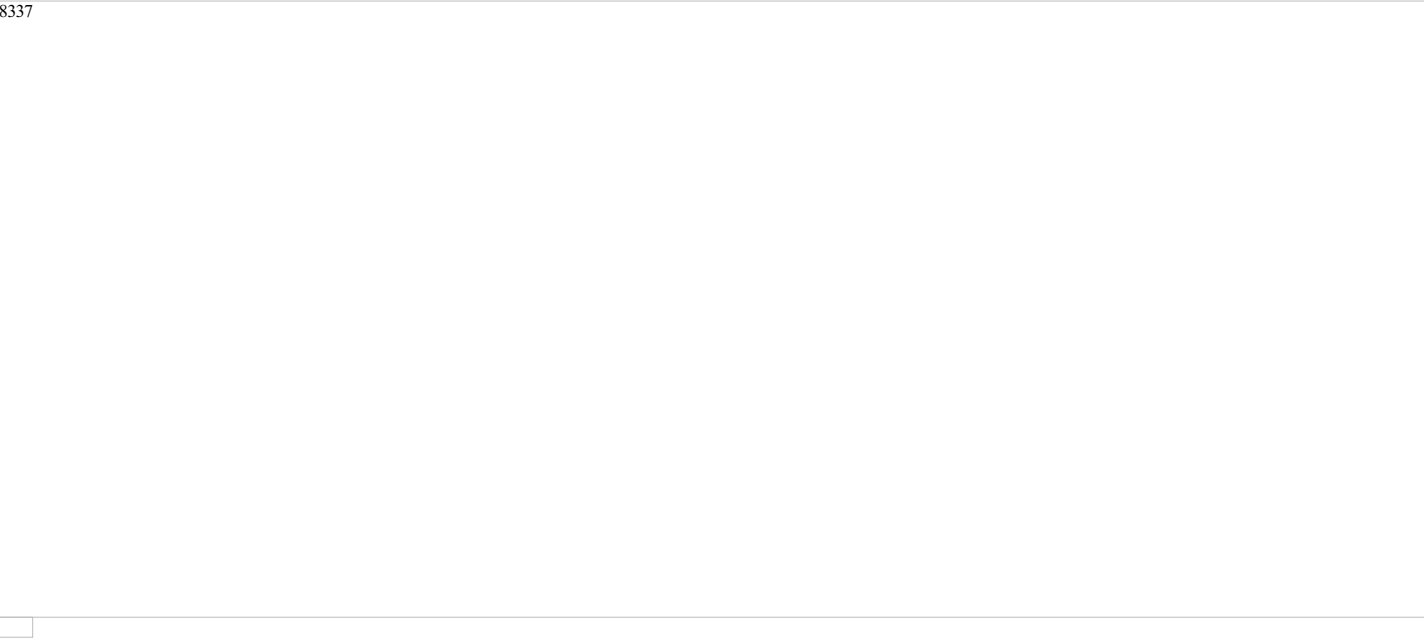
Kể cả Lục Nguyên Đăng vừa bước vào quán.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Đừng gọi cô nình

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.



Về đến nhà, Lục Nguyên Đăng vẫn còn chưa về.

Chuyện này cũng bình thường, dù sao tôi cũng vừa gặp anh ở quán cà phê.

"Cô Ninh, cô về rồi."

Di Vương đi qua nhiệt tình chào tôi.

Lúc này tôi mới nhớ, Lục Nguyên Đăng đã nói là tôi không cần làm cơm, mà tôi thì chọn đi Vương nấu cơm.

"Di Vương, đi không cần gọi cô Ninh đâu, cứ gọi Ninh Khanh là được rồi." Tôi cười với đi ấy, dịu dàng nói.

Tôi chẳng phải tiểu thư công chúa gì, đâu có điểm phúc ấy. Tôi chỉ là tình nhân của Lục Nguyên Đăng, chính xác mà nói thì là bồ nhí không được công khai.

Di Vương gọi tôi như vậy có lẽ là do không biết thân phận thật của tôi.

"Là ngài Lục nói là phải gọi cô, cô Ninh đừng làm khó tôi."

Di Vương nói.

Di ấy đã nói vậy rồi thì tôi cũng không cố nữa, ngầm chấp nhận cách gọi đó.

Di ấy mau chóng nấu xong bữa cơm, nhìn bề ngoài thì rất bình thường.

Tôi gấp miếng sườn xào chua ngọt lên nệm, trừ vị thịt thì gần như chẳng có vị gì cả.

Có lẽ di Vương nấu ăn quả thanh đạm, tôi tự an ủi mình như vậy.

Nhưng đến khi tôi hộp một ngụm canh, suýt chút nữa đã trợn trắng mắt.

Quá mặn!

Nếu như không phải là vì quan tâm đến cảm xúc của di Vương thì có lẽ tôi đã phun luôn tại chỗ.

Xem ra Lục Nguyên Đăng nói đồ di Vương làm không ăn được không phải là nói lung tung.

"Không ăn được à?" Di Vương ngồi xuống đối diện tôi, mỉm cười nhìn tôi.

Bị nhìn như thế tôi còn hơi ngượng ngùng, xấu hổ cười: "Cũng tạm được ạ."

"Đừng lừa tôi, tay nghề của tôi thế nào tôi vẫn biết. Hồi trước tôi nấu ăn cũng khá lắm, nhưng hai năm trước từng bị bệnh nặng, tay chân khó điều khiển, lúc bỏ gia vị cứ bị run tay. Mắt cũng không ổn, vị giác cũng kém, đúng là vô dụng mà. Cậu Lục là người tốt nên mới giữ tôi lại. Nhiều lúc cậu ấy cũng thương tôi nên không bắt tôi làm việc gì cả, vẫn trả lương như cũ."

Lời di Vương nói làm tôi giật mình. Tôi không ngờ nhìn bề ngoài Lục Nguyên Đăng lạnh lùng vậy mà nội tâm lại có mặt dịu dàng đến thế.

Nếu như không phải tôi nói muốn đi Vương nấu cơm thì có lẽ di ấy vẫn đang ở nhà hưởng phúc. Không ngờ tôi chỉ tùy tiện nói một câu đã kết thúc cuộc sống hạnh phúc của di Vương.

"Thật ngại quá di Vương, cháu không biết đi bị như vậy. Nếu đi không ngại thì về sau lúc Lục Nguyên Đăng không ở nhà cháu sẽ lên lút nấu cơm cho đi ăn. Cháu nấu ăn ngon lắm."

"Được được được, tôi giúp cô gạt cậu Lục."

Cứ như vậy, di Vương và tôi đã thống nhất tư tưởng.

Vì nề mặt di Vương, tôi vẫn ăn không ít. Hậu quả của việc đó chính là đến buổi tối tôi khá khô cả cổ, đánh xuống tầng dưới uống nước.

Xuống tầng rồi tôi lại phát hiện trong tủ lạnh không có nước.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, tôi thay quần áo chuẩn bị ra siêu thị mua nước. Vừa mở cửa lại đụng phải Lục Nguyên Đăng.

"Em đi đâu vậy?" Anh nhíu mày, trầm giọng hỏi.

Cái đáng về kia cứ như thể tôi muốn đi gấp đàn ông không bằng.

Tôi bất đắc dĩ trợn mắt, bĩu môi với anh: "Đi mua nước, khát."

"Lên xe, anh đưa em đi."

Nếu Lục Nguyên Đăng hóm khởi muốn đi dạo siêu thị thì tôi cũng chẳng ý kiến gì mà lên xe luôn.

Trừ nước ra thì tôi còn mua vật dụng hàng ngày và đồ ăn vặt.

Lục Nguyên Đăng đẩy xe chậm rãi đi đằng sau tôi.

Tôi bỗng hoảng hốt, như thể chúng tôi là một cặp đôi đơn giản đang nhân nhà đi dạo siêu thị.

"Em nhìn gì đấy?" Lục Nguyên Đăng quay qua nhìn tôi.

"Không có gì."

Tôi chột dạ quay đầu lại, cũng không dám nói ra ý nghĩ mới rồi.

Vừa quay đầu thì nhìn thấy thứ bày trên quầy hàng trước mặt, lòng tôi lại bất loạn.

“Áo mưa”, có nên mua không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Kịch thước của anh, em không biết sao

Lục Nguyên Đăng là người nói được làm được, nếu anh đã nói tôi không cần uống thuốc thì dù tôi có mua về, chắc chắn sẽ bị anh vứt đi.

Chỉ là, nếu như không sử dụng biện pháp mà mang thai thì thật phiền phức.

Tôi nhìn nhìn Lục Nguyên Đăng, thấy anh dường như không chú ý đến bên mua trước chuẩn bị sẵn, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Trên quầy hàng bày đủ loại mùi vị kiểu dáng khác nhau. Trước giờ tôi chưa từng mua, lập tức bối rối.

Mua loại nào bây giờ?

"Bà xà, anh mua vị bạc hà được không?"

Bên cạnh đột nhiên có một đôi vợ chồng bắt đầu chọn.

Thấy tôi một mình đứng ở đây do dự hồi lâu, họ thỉnh thoảng lại liếc nhìn.

Tôi xấu hổ vô cùng, vội vàng đi lên trước, giả vờ như chỉ đi ngang qua.

Đôi vợ chồng kia chọn mãi, cuối cùng cũng chọn xong.

Tôi lại vòng về, để tránh cho lát nữa lại có người nhìn, tôi quan sát một lúc rồi chọn luôn cái gần tay nhất.

"Lớn hơn một số."

Tiếng Lục Nguyễn Đăng đột nhiên vang lên đằng sau.

Tôi lại càng hoảng sợ, cái hộp trong tay cũng rơi xuống đất.

Ngón tay anh nhấc cái hộp lên, để vào chỗ cũ.

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, xoay đầu lại nhìn Lục Nguyễn Đăng, nhất thời không biết nên nói gì.

Thật là xấu hổ chết đi được!

Vốn là đã ngại lắm rồi, lại còn bị Lục Nguyễn Đăng bắt gặp, tôi lập tức không biết làm sao đối mặt với anh.

Lục Nguyễn Đăng dán sát tai tôi, nhẹ giọng: "Kích thước của anh, chẳng lẽ em còn không biết?"

Một câu nói làm cho tôi mặt đỏ tới mang tai.

"Ai mà biết được, vô si!"

Tôi đỏ mặt đi lên phía trước, Lục Nguyễn Đăng tiện tay lấy một hộp bao ném vào xe đẩy hàng.

Phía sau vang lên tiếng cười khê của Lục Nguyễn Đăng.

Bỏ đi, tôi nhin!

Anh không tức giận đã là may mắn lắm rồi!

Tôi đứng xếp hàng chuẩn bị tính tiền, Lục Nguyễn Đăng đi ra ngoài trước ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ tôi.

"Chị à, bao cao su này đang được khuyến mãi, mua hai tặng một, chị có muốn lấy thêm hai hộp không?"

Nhân viên thu ngân lễ phép mỉm cười nhìn tôi.

Chỉ là cô ấy vừa hỏi vậy, đám người phía sau đồng loạt nhìn tôi.

Gi mà mua ba hộp, cứ như tôi đói khát lắm ấy!

Giờ tôi chỉ muốn mau thanh toán xong rồi đi luôn, không muốn ở chỗ này thêm một phút nào.

"Không cần, cô tính tiền đi..." Tôi cúi đầu nói với nhân viên thu ngân.

"Lấy chứ, sao lại không lấy?" Lục Nguyễn Đăng đột nhiên lên tiếng, ngắt lời tôi.

Nói xong còn nháy mắt với tôi, ý bảo tôi lấy thêm mấy hộp.

Hử, anh dùng nhiều như vậy, không sợ liệt luôn à!

Xung quanh vang lên tiếng cười khê, bà chi đứng sau tôi cười đến run cả vai, còn quay lại nói với chồng: "Anh xem kia, thanh niên bảy giờ thật là mãnh liệt."

Tôi vừa thẹn vừa giận, nói thẳng: "Tôi nói không lấy là không lấy."

Nhân viên thu ngân đã tính tiền xong, tôi xách đại cái túi lên đi thẳng.

"Người đẹp, chị quên áo mưa này!"

Giọng nói của cô nhân viên thu ngân vang lên làm bước chân tôi ngưng lại, tôi chỉ cảm thấy cuộc đời này thật đen tối.

Tôi cúi đầu quay lại nhanh chóng cầm lấy thứ kia lên, rồi chạy trốn chết.

Bà đây đời này chưa bao giờ mất mặt như vậy, mà tất cả đều là do Lục Nguyễn Đăng!

"Em xem mấy cái thế này dùng được bao lâu?"

"Đến khi anh chết!"

Tôi không thèm đề ý Lục Nguyễn Đăng, thò phì phò nói.

Nếu không phải là vì anh làm mờ mắt tôi đâu có bị nhiều người cười vào mặt vậy chứ?

May mà những người đó không biết tôi, nếu không thì chắc tôi chết mất.

"Tạm thời tôi không chết được, nhưng có thể cho em sướng lên tiên."

"Lục Nguyễn Đăng, anh cảm ơn em!"

Lục Nguyễn Đăng người này bình thường thì đứng đắn, nhưng đến lúc nói bậy thì tôi thật sự không đỡ nổi.

Lục Nguyễn Đăng cười, anh mở cửa xe nói với tôi: "Lên đi."

"Không lên!" Tôi buồn bực trả lời, rồi xách đồ đi lên trước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 102: Có thể chuyển sang nơi khác không

Bị anh chọc cho tức điên, tôi thật sự không muốn ở cùng một không gian với anh nữa.

Bây giờ đã muộn rồi, gió khá mạnh, tôi cũng cảm thấy hơi lạnh.

Lục Nguyên Đăng lái xe thong thả đi đằng sau tôi.

Tôi đi nhanh anh cũng lái nhanh, tôi đi chậm anh cũng chậm lại.

Phía sau vẫn luôn có ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, tôi rất mất tự nhiên.

"Lục Nguyên Đăng, rốt cuộc anh muốn sao?! Đừng đi theo em nữa được không." Tôi tức điên quay lại hỏi anh.

"Đường về nhà có mỗi đường này, em dám chắc là anh đi theo em à?"

Anh làm bộ nhún vai, tỏ vẻ cực kỳ vô tội.

Xe của anh đã chạy với tốc độ rùa bò rồi, còn nói là không đi theo tôi?

Thôi bỏ đi, lúc anh nổi tính vô lại thì tôi đâu phải đối thủ của anh!

Tôi đánh dừng lại, kéo cửa xe ra ngồi lên.

Lục Nguyên Đăng khẽ cười, chân đạp ga phóng đi, khác hẳn một trời một vực với tốc độ rùa bò ban nãy.

Vừa vào đến cửa, Lục Nguyên Đăng đã áp tôi lên bàn, vén váy tôi lên.

"Anh làm gì đấy?"

Tôi giật mình, bối rối nhìn Lục Nguyên Đăng.

Chẳng lẽ anh ấy đến thời kỳ động dục rồi, sao lại dối trá thế?

"Em chủ động như vậy, anh ta đương nhiên không thể thờ ơ." Người đàn ông nhẹ nhàng cắn bờ vai tôi, âm thanh trầm thấp tràn đầy mê hoặc.

"Em chủ động lúc nào?" Tôi mặt mày ngơ ngác.

"Em đã chủ động mua áo mưa rồi, chẳng lẽ không phải là muốn anh yêu em sao?"

Còn lâu ấy!

"Em chỉ mua để phòng..."

Lời kể tiếp đã bị Lục Nguyên Đăng nuốt vào bụng.

Anh châm lửa trên người tôi, thuận thế cỡi quần lót tôi ra.

"Khụ khụ, cậu Lục, hai người có thể chuyển sang nơi khác không, tôi muốn đi vệ sinh, tôi thật sự không nhịn nổi nữa rồi."

Giọng đi Vương vang lên ở phía sau, tôi hoảng sợ quay đầu, thấy đi Vương bất đắc dĩ đứng ở cửa, vẻ mặt cũng rất xấu hổ.

"Di Vương, đi ở đây à."

Xem dáng vẻ của Lục Nguyên Đăng thì chắc cũng giống tôi, đã quên mất chuyện đi Vương còn ở đây rồi.

"Không phải cậu bảo tôi ở đây để tiện làm com sáng sao?" Di Vương liếc Lục Nguyên Đăng một cái.

Lục Nguyên Đăng khuất phục, thành thật không dám phản bác, chỉ về phía phòng vệ sinh nói với đi Vương: "Di mau đi đi, người lớn tuổi mà nhịn sẽ không tốt."

Nói xong Lục Nguyên Đăng đi thẳng lên tầng.

Tôi lúng túng chỉnh lại quần áo, lại nhặt cái túi vừa rơi trên mặt đất lên rồi cũng đi theo.

"Tiểu Khanhà, cô nói cậu chủ điều độ chút, nếu không... ban ngày đi làm lại không đủ sức."

Lời của đi Vương vừa hay bị Lục Nguyên Đăng nghe thấy. Anh quay lại trừng đi Vương một cái, đi ấy lập tức nhanh chóng vào phòng vệ sinh.

Lục Nguyên Đăng vào phòng, tôi cũng ngại nên không vào theo mà đi thẳng về phòng mình. Mơ hồ cảm giác bụng có hơi khó chịu, tôi nghĩ, chắc là đến tháng rồi.

Rửa mặt xong tôi nằm lăn ra giường, mãi đến khi tiếng khóa cửa vang lên.

Cho dù không bật đèn tôi cũng biết là Lục Nguyên Đăng vào.

Anh không nói gì, xoắn chân của tôi lên chui vào.

Tay chân anh rất lạnh, chân tôi vừa mới ủ ấm, nhiệt độ lập tức giảm xuống.

Mà bàn tay lạnh như băng của anh mò vào ngực tôi, càng làm cho tôi nổi cá da gà.

Tôi muốn từ chối, nhưng không làm sao từ chối nổi Lục Nguyên Đăng, chỉ có thể kim nén cảm giác không thoải mái, mặc cho anh sờ mó.

Dần dần, cơ thể anh bắt đầu nóng lên, chỗ đó càng nóng bỏng dọa người.

Dưới sự treu chọc của anh, chân tôi run lên, thứ to lớn của anh đè dưới nơi ẩm ướt của tôi, chuẩn bị công thành chiếm đất. Tôi vẫn còn lý trí, đẩy anh ra nói: "Đeo bao vào."

Lục Nguyên Đăng dường như không muốn dừng lại ngay lúc này, nhưng vẫn trầm giọng hỏi: "Ồ đâu?"

"Trong túi mưa đồ đầu giường."

Lục Nguyên Đăng nhanh chóng đứng dậy lục lọi túi đầu giường, rồi lại nhanh chóng trở về.

Anh kéo eo tôi, tìm chính xác lối vào.

Chợt tôi cảm giác được phần dưới có một dòng nước nóng trào ra.

Cảm giác này.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 103: Dùng tay giúp anh

Cầm cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi thì chắc hẳn là đến kỳ kinh nguyệt rồi.

"Bật đèn đi." Tôi vội vàng nói với Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng vẫn chưa rõ tình hình, cười nói với tôi: "Em to gan từ khi nào vậy, còn thích bật đèn làm?"

Anh duỗi tay bật đèn đầu giường lên.

Tôi vội vàng đẩy anh ra, nhìn xuống dưới người, quả nhiên thấy một vết đỏ sậm trên ga giường trắng tinh, vô cùng rõ ràng.

"Ừm, em đến tháng rồi, anh tự nghĩ cách đi." Tôi ngượng ngùng nói với Lục Nguyên Đăng.

Sắc mặt anh tối sầm, con ngươi sâu thẳm nhìn vào tôi, hừ nhẹ một tiếng: "Anh nghĩ cách gì được?"

Tôi ngẫm nghĩ, rồi nói với anh: "Anh cũng đâu thiếu gái, có thể tìm người khác giúp anh giải quyết. Hoặc là..."

Tôi dùng một chút, đỏ mặt nói với anh: "Anh cũng có thể dùng tay."

Dù sao cũng là đến tháng, không thể làm tiếp chuyện đó được. Cho dù anh không ghê thì tôi cũng ngại mất vệ sinh đấy.

Lục Nguyên Đăng cười mờ ám với tôi, cầm tay tôi bảo: "Còn cách nữa, em dùng tay giúp anh giải quyết."

Nói rồi ấn tay tôi xuống chỗ nóng bỏng của anh.

Vật kia ở trong tay tôi nảy một cái, làm tôi sợ giật bắn mình.

Tôi chưa bao giờ biết, thì ra thứ này còn biết nhảy.

"A." Phản ứng của tôi làm Lục Nguyên Đăng cười: "Cô gái trong sáng, so với đám phụ nữ kinh nghiệm phong phú ngoài kia thì thú vị hơn nhiều."

Anh tóm tay tôi cắm vào chỗ của anh, tuốt lên tuốt xuống.

Tôi chưa từng làm loại chuyện này, mặt đỏ như gấc.

Làm loại chuyện như vậy thật sự là quá xấu hổ!

"Không muốn." Tôi nhăn nhó, muốn rút tay lại, nhưng lại bị Lục Nguyên Đăng túm chặt hơn.

"Ngaoan. Em biết kết cục của việc chọc giận anh rồi đấy."

Lời anh nói làm tôi không dám có ý định phản kháng nữa, chỉ đành quay đầu đi, tay lên lên xuống xuống theo động tác của anh.

Lục Nguyên Đăng rên rỉ, vẻ mặt tràn đầy sự hưởng thụ. Có thể thấy anh rất thoải mái.

Một lát sau anh thả lỏng tay ra, giọng khàn khàn nói với tôi: "Tự em làm."

Tôi dựa theo động tác của Lục Nguyên Đăng ban nãy, chậm rãi hoạt động.

Anh chỉ dạy tôi từng chút một, động tác của tôi cũng càng ngày càng thành thạo.

Có điều sức chiến đấu của Lục Nguyên Đăng vẫn rất mạnh, về sau tay tôi mỏi rã ra rồi anh vẫn không có dấu hiệu giao nộp vũ khí.

"Anh có thể nhanh hơn chút được không."

Tôi sốt ruột nói.

Phải biết rằng bây giờ tôi còn chưa lột băng vệ sinh, khép chân quý cả nửa ngày giúp anh giải quyết vấn đề rồi, đến cái bụng cũng đã hơi lâm râm đau.

"Em nhanh một chút anh tất nhiên cũng sẽ nhanh." Anh thấp giọng nói với tôi.

Cái bụng càng ngày càng đau, tôi đành tăng tốc theo yêu cầu của Lục Nguyên Đăng. Thứ nóng rực trong tay càng lúc càng lớn, nhịp thở của Lục Nguyên Đăng cũng dồn dập theo.

Cuối cùng anh gào nhẹ một tiếng, tiết ra trong tay tôi.

Chất lỏng trắng đục bắn lên cao, dính vào trên ngực, trên mặt, thậm chí là cả tóc tôi.

Mùi người thấy mùi nước khử trùng nồng nặc.

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng cũng trở nên sâu thẳm.

Thứ to lớn của anh vẫn đứng thẳng như cũ, không hề có ý định mềm xuống. Tôi hơi sợ, vội vàng xuống giường, lấy cái băng vệ sinh trên đầu giường rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Cho dù không nhìn tôi cũng biết dáng vẻ mình dâm dăng như thế nào, nếu như lại khơi lên thú tính của Lục Nguyên Đăng nữa thì tay tôi chắc hỏng mất.

Lót băng xong tôi ra khỏi nhà vệ sinh.

Lục Nguyên Đăng nằm trên giường nhắm mắt lại, cũng không biết anh đã ngủ chưa. Tôi vốn còn định dỗi ga giường nữa!

Trên đó dính máu của tôi, anh không ngại sao?

Bình thường anh chưa bao giờ ngủ trong phòng tôi. Cho dù có làm trong phòng anh xong anh cũng bảo tôi về. Cho nên tôi nghĩ, hẳn là anh ghét nằm chung giường với tôi.

Giờ thế này, có phải tôi nên suy nghĩ tới việc ngủ trên sàn nhà hay không?

Tôi còn đang đến tháng đó, sao có thể đối xử với tôi như vậy?

Tôi do dự chốc lát rồi vỗ vai Lục Nguyên Đăng, nhẹ giọng nói: "Ừm, Lục Nguyên Đăng, anh ngủ rồi à?"

Người đàn ông không mở mắt, nhưng lại trả lời một câu.

"Chưa."

"Có thể phiền anh di chuyển thân thể tôn quý của mình về long sàng ngủ không?" Tôi ngượng ngùng nói.

"Ngủ đi, đừng nói nhảm." Lục Nguyên Đăng duỗi tay kéo tôi nằm vào lòng anh.

Chương 104: Lục ngạn đình, anh ngốc à

Tôi vô cùng kinh ngạc, anh ngay cả mắt cũng không mở, làm sao lại chuẩn xác bắt trúng tay tôi được?

Nhưng điều khiến tôi càng kinh ngạc hơn chính là, đáng vẻ này của anh, là muốn cùng tôi chung giường chung gối?

Đáng ngủ của tôi rất khó coi, anh ở đây tôi sẽ căng thẳng không ngủ được.

"Không tốt sao?" Tôi ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, hỏi.

"Câm miệng." Anh lạnh nhạt nói, cánh tay ôm tôi lại siết chặt hơn.

Thái độ anh cứng rắn như vậy, tôi cũng không dám tranh luận nữa, đành im lặng nằm trong lòng anh, tai nghe nhịp thở dần dần đều đặn của anh.

Nhưng tôi không ngủ được.

Anh ôm tôi như vậy làm tôi cảm giác cơ thể mất tự nhiên, chẳng buồn ngủ chút nào.

Không biết qua bao lâu, tôi thấy bụng nhói lên, đau đến mức không nhịn được mà nhúu mày.

Hon nữa, càng lúc càng đau tăng.

Bình thường khi đến tháng tôi cũng bị đau, nhưng chưa từng đau đến thế.

Đầu thoát mồ hôi, tôi lạnh đến mức rùng mình, ngo ngoay bò ra khỏi giường, rón rén xuống tầng lấy ly nước nóng. Uống xong tôi mới lại lên tầng.

Tôi nằm lên giường, động tác rất cẩn thận, chỉ sợ đánh thức Lục Nguyên Đăng.

Tôi còn tưởng là uống nước nóng chữa được bách bệnh, nhưng cái bụng lúc này càng lúc càng đau, tôi không nhịn được co quắp, hai tay ôm lấy cơ thể.

Lạnh, dù đang đắp chăn nhưng vẫn thấy lạnh.

"Em sao vậy?" Phía sau vang lên giọng Lục Nguyên Đăng.

Tôi không biết sao anh lại tỉnh, chẳng lẽ là do tôi run quá đánh thức anh?

Tôi từ từ quay đầu lại nhìn Lục Nguyên Đăng, khó khăn nói một câu: "Không sao, anh ngủ tiếp đi."

Lục Nguyên Đăng lại đứng dậy, nhúu mày nhìn tôi: "Sắc mặt em sao khó coi vậy, bị bệnh à?"

"Em thực sự không sao."

Loại bệnh đau bụng kinh này có nói ra anh cũng không giúp được. Và lại chuyện riêng tư xấu hổ như vậy, không nói ra thì hơn.

Anh sầm mặt, lạnh giọng: "Nói."

Bị anh ép cho hết cách, tôi chỉ đành bảo: "Đau bụng kinh, em chưa từng đau như vậy."

"Đến bệnh viện."

Anh nói rồi xuống giường thay quần áo.

"Đừng, ai lại đến bệnh viện vì cái này, xấu hổ chết được." Tôi kéo anh, yếu ớt nói.

Đau bụng kinh đối với phụ nữ là chuyện quá bình thường, không cần thiết phải chuyện bé xé ra to mà đi bệnh viện.

"Không đi bệnh viện thì em định đau chết à?" Anh nhướn mày.

"Sẽ không đau chết, em dậy đun nước đường đó uống là hết."

Tôi miễn cưỡng cười với anh, giả vờ muốn đứng dậy, nhưng lại bị anh ấn về giường.

"Nằm im cho anh!"

Lục Nguyên Đăng nói xong màu chóng mặc quần áo từ từ rời ra khỏi phòng.

Tôi nghĩ, lúc trước là do anh quá mệt quá buồn ngủ nên mới ở lại ngủ trên giường tôi. Giờ tỉnh rồi chắc chắn là chê tôi bẩn, tự quay về phòng mình rồi.

Người đàn ông giống như anh làm ra hành động như vậy tôi cũng không lấy làm lạ.

Tôi khẽ cười, gói bản thân trong chăn, cảm thấy đầu óc mê man.

"Dậy nào."

Trong cơn mơ màng, dường như tôi nghe thấy giọng Lục Nguyên Đăng.

Tôi ngo ngáy, cảm giác như bản thân đang nằm mơ.

Tôi làm sao vậy? Giờ sao đến nằm mơ cũng thấy anh?

Vai bị người ta vỗ vài cái, "Ninh Khanh, dậy đi nào."

Tôi mới ý thức được, không phải mình đang nằm mơ. Khó khăn mở mắt, lại đối diện với khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Lục Nguyên Đăng.

Tay anh bung một cốc nước màu nâu đỏ.

Nước đường đó?

"Uống." Lục Nguyên Đăng đưa cốc nước cho tôi, lúng túng quay đầu đi.

Tổng giám đốc của Lục thị cao quý lại làm loại chuyện này, khó trách anh lại thấy mặt mặt.

"Cảm ơn." Tôi cảm kích nhìn anh, uống một ngụm nước đường đỏ trong cốc.

Uống một ngụm xuống, suýt thì bị cay chết.

"Cay quá, anh cho ớt vào muốn hạ độc em à?" Tôi bị sặc ho khù khụ, trợn mắt trừng Lục Nguyên Đăng một cái.

"Cho gừng, trừ hàn." Anh lạnh lùng nói.

"Cho bao nhiêu?" Khóe miệng tôi giật giật.

Tôi thực sự rất muốn biết rốt cuộc anh cho bao nhiêu gừng mới có thể cay sặc như vậy.

Anh chần chờ một chút rồi nói: "Anh cho toàn bộ gừng trong phòng bếp."

"Lục Nguyên Đăng anh ngốc à, đến tên khốn Mạc Hân cũng biết phải cho bao nhiêu gừng, anh còn không bằng hân." Tôi không còn gì để nói.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ảm áp, bình thường Lục Nguyên Đăng nhất định là mười đầu ngón tay không dính nước, nhưng lại sẵn lòng đun nước đường đỏ cho tôi. Trong lòng tôi như có thứ gì đó bị kích thích.

Tôi đắm chìm trong không khí ấm áp nho nhỏ này, chiếc cốc trong tay lại bị người cướp đi, quảng mạnh xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Tính khí thất thường

Choang

Tiếng vang lớn làm tôi giật mình, tôi ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt sắc như dao của Lục Nguyên Đăng.

Tôi thảm hoảng sợ.

Giờ tôi mới ý thức được mình vừa nói cái gì!

Ai cho mày lá gan đó, lại dám nói Lục Nguyên Đăng ngốc! Anh ta hạ mình đun nước đường đỏ cho mày đã là khá lắm rồi, sao mày có thể ghét bỏ chứ?!

Tôi nuốt một ngụm nước bọt nhìn anh, hồi hộp nói: "Xin lỗi, em không có ý đó. Anh là tổng giám đốc lớn, không biết chuyện bếp núc cũng là bình thường."

"Chỉ vậy?" Mặt anh lạnh như băng, giọng nói tràn đầy hơi thở nguy hiểm.

Còn muốn thế nào?

Chẳng lẽ chê thái độ xin lỗi của tôi chưa đủ thành khẩn?

Tôi chớp mắt một cái, dùng ánh mắt tôi cho là chân thành nhất nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Lục tổng, em thực sự biết lỗi rồi, em không nên chê anh ngốc. Anh là người thông minh nhất thế giới, em mới ngốc, ngốc như heo. Anh là người lớn không chấp trẻ con, tha thứ cho em đi."

"Ninh Khanh!"

Lục Nguyên Đăng gần như nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên tôi, ánh mắt sắc bén nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng phát tay áo bỏ đi.

Chuyện này tôi thật chẳng hiểu ra sao.

Tôi tự nhận là cá dơi này mình chưa bao giờ nói chuyện với ai bằng thái độ tốt như vậy cả, thế mà Lục Nguyên Đăng còn không hài lòng, sao anh không lên trời luôn đi?!

Vốn dĩ đau bụng đã khó chịu lắm rồi, tôi còn phải đứng dậy thu dọn cái đồng Lục Nguyên Đăng bày ra.

"Quả nhiên là ân huệ của đại gia, mình không có phúc hưởng rồi."

Tôi búi môi xuống tầng lấy cây chổi lên quét dọn phòng sạch sẽ.

Xử lý xong đồng rác rồi lại lên tầng, thì phát hiện phòng Lục Nguyên Đăng vẫn còn sáng đèn.

Tôi đứng ở cửa, muốn gõ cửa đi vào nhưng lại không dám.

Cuối cùng đành thờ dãi bỏ đi.

Bụng đau không chịu nổi, tôi dán miếng giữ ấm lên bụng, song vẫn không đỡ mấy.

Cuối cùng có lẽ là quá mệt mỏi, tôi mới thiếp đi.

Sáng hôm sau lúc thức dậy, bụng vẫn còn hơi khó chịu, nhưng so với hôm qua đã đỡ nhiều rồi.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, tôi đi xuống nhà.

Lục Nguyên Đăng ngồi trước bàn, mặt không cảm xúc ăn sáng.

"Chào buổi sáng." Tôi bước lên chào hỏi, muốn hóa giải sự xấu hổ tối qua.

Lục Nguyên Đăng không thèm nhìn lên cái nào, vẫn tiếp tục ăn.

Chặc, không để ý tôi thì à, không để ý tôi thì thôi!

Tốt nhất đừng bao giờ nghĩ đến tôi, đừng đụng vào tôi, đợi tôi kiểm được 3 tỷ rồi sẽ đi luôn!

Nghĩ thế, trong lòng tôi dễ chịu hơn nhiều.

Lục Nguyên Đăng ăn rất nhanh, xong rồi đi luôn, suốt thời gian đó không nói với tôi câu nào.

"Di Vương, cháu đi làm đây."

Tôi nói với Di Vương đang xem ti vi một tiếng.

"Cô Ninh à, giúp tôi lấy cái kính bên cạnh tủ để ti vi qua với, tôi nhìn không rõ."

Di Vương nói với tôi.

"Vâng ạ." Tôi đáp lời, đi đến cạnh tủ ti vi cầm kính lão lên.

Vừa quay người thì nghe một tiếng "choang".

Tôi quay lại nhìn, thấy các mảnh vỡ sứ Thanh Hoa rơi đầy mặt đất.

"A! Tiều rồi tiều rồi, bình sứ Thanh Hoa mà cậu chủ thích nhất!"

Di Vương từ trên ghế sofa bật dậy, hoảng sợ kêu, đau lòng vô cùng.

Ánh mắt nhìn tôi cũng biến thành lo lắng.

"Cô Ninh, cô làm vỡ chiếc bình hoa cậu ấy thích nhất rồi, chuyện này làm sao bây giờ?"

"Cái này... đắt lắm sao?"

Di Vương chỉ từng món đồ cổ trong phòng, nói: "Những thứ đồ cổ này nhà cậu chủ cái nào cũng trên 3 tỷ. Cô Ninh mau nghĩ cách gì, nếu không... cậu ấy trở về mà thấy, nhất định sẽ tức giận!"

Trên 3 tỷ?! Tôi còn nợ anh 3 tỷ đấy? Nếu phải trả thì chắc chắn cả đời cũng không trả hết!

Nhưng đã vỡ thành thế này, tôi còn có cách nào được?

Chẳng lẽ còn có thể dùng keo dán dính lại sao?

Dính lại?!

Tôi chợt nảy ra biện pháp.

"Di Vương, bình thường Lục Nguyên Đăng có kiểm tra cẩn thận các món đồ cổ này không?"

Di Vương lắc đầu báo tôi: "Chắc là không. Cậu chủ gần như ngày nào cũng về trễ như vậy, bình thường toàn đi thẳng lên tầng đi ngủ, đâu có rảnh kiểm tra đồ cổ. Có điều nếu như thiếu một món, cậu ấy nhất định sẽ phát hiện."

Tôi gật đầu, vỗ vai Di Vương, ý bảo đi ấy bình tĩnh.

"Di Vương, đi đừng lo lắng, cháu có cách."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 106: Đó là chuyện riêng của tôi

Tôi nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất lên, không để một mảnh nào sót lại, cắt hết vào trong một cái túi, sau đó mang theo chúng đi ra ngoài.

Lục Nguyên Đăng nói muộn nhất là tối sẽ về, tôi nhất định phải giải quyết xong chuyện này ngay trong ngày.

Tôi gọi một cuộc điện thoại sang chỗ Tổng Trọng, nói tôi sẽ đến muộn một chút, cũng coi như là có xin phép rồi. Có bạn thân là cấp trên quả là điều không tệ chút nào.

Tôi lại gọi điện thoại cho Tô Tĩnh Tĩnh, khó khăn lắm mới tìm thấy một tiệm phục chế đồ cổ, tôi ôm tâm trạng thấp thòm tiến vào cửa hàng.

Chủ tiệm là một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, tuy không được tính là xinh đẹp, nhưng hơn người ta ở cái khí chất điềm đạm hòa nhã, thoạt nhìn rất là thuận mắt.

Lúc tôi bước vào, chị ấy đang lau rửa một cái nghiên mực.

Nhìn thấy tôi đi vào, chị ấy cười dịu dàng với tôi.

"Xin chào." Tôi đi qua phía đó, lấy thứ kia ra, nói với chị ấy: "Bà chủ, cái bình hoa này, có thể sửa được không?"

Bà chủ đặt cái nghiên trong tay xuống, đi đến nhận cái túi trên tay tôi.

Chị ấy nhìn những mảnh vỡ bên trong, cau mày lại.

"Rơi vỡ thành thế này cơ à?"

Tìm tôi nhất thời hẫng một nhịp, vội vã hỏi: "Sao thế, không sửa được à?"

Tuyệt đối đừng như vậy nhé, bằng không tôi chết cả trăm lần cũng chẳng đền nổi.

"Để tôi thử xem sao, có điều tôi không dám đảm bảo đâu." Bà chủ trả lời.

"Bao giờ thì có thể sửa xong, trong ngày hôm nay có được không à?" Tôi lo lắng hỏi.

Nếu mà không sửa xong thứ đồ này trong ngày hôm nay, thì đoán chừng tôi chỉ còn nước đợi chết thôi.

Có lẽ bị ảnh hưởng nhất của tôi làm rung động, bà chủ nhìn tôi, nói: "Nếu cô đã sốt ruột lấy ngay như vậy, thì hôm nay tôi không làm việc khác nữa, tập trung xử lý xong cái này trước. Nhưng mà, tôi không phải bà chủ, tôi chỉ là nhân viên thôi."

Cô ấy cười với tôi, rồi đồ những mảnh vỡ trong túi ra ngoài.

Tôi có chút ấn tượng với cái bình sứ Thanh Hoa này, tuy nhiên không nhiều lắm. Bây giờ nó vỡ thành bốn năm mươi mảnh rồi, muốn phục hồi lại hình dạng ban đầu chắc chắn là rất khó khăn.

"Vậy làm phiền chị ạ, khoảng sáu giờ tối tôi sẽ quay lại."

Sau khi rời khỏi tiệm đồ cổ, tôi liền đi đến công ty.

"Lại đến muộn! Còn không biết ngày hôm qua đã làm ra chuyện mất mặt gì à."

Thẩm Ninh đột nhiên nói với tôi một câu kỳ quái.

Tôi biết cô ta đang ám chỉ điều gì, hôm qua Khương Hải đến ngoài công ty tò mò với tôi, tuy nhiên cô ta lại ở giữa nói xen vào mấy câu, vì thế mới khiến cho tình hình khi ấy lúng túng khó xử đến vậy. Thẩm Ninh có địch ý với tôi, nguyên nhân chủ yếu đến từ chính hiểu lầm giữa tôi và Tổng Trọng.

Tôi đã từng giải thích, nhưng người ta không tin, thì tôi nào có cách nào khác nữa?

“Đây là chuyện riêng của tôi, ở công ty, tôi chỉ làm những công việc trong bốn phận của mình. Những việc khác, cô không có quyền xen vào.” Tôi hùng hồn đáp lại một câu, sau đó về chỗ của mình làm việc.

Lúc đau bụng kinh tới qua, tôi có một cảm hứng rất hay, nên giờ về lại sớm chút để đỡ quên mất tiêu.

Khi tôi thiết kế bản vẽ, Vương Mị Long cứ lơ đãng lượn lơ phía sau tôi, tôi đoán chắc cô ta muốn xem tôi đang làm gì. Cái nghề thiết kế này, quan trọng nhất là tính riêng tư, tôi chẳng còn cách nào khác đành quay đầu nói với cô ta: “Tôi làm bản vẽ có cứ đứng sau lưng tôi làm cái gì? Muốn sao chép xong bán cho công ty khác à?”

Tôi không có ý muốn nói Vương Mị Long là gián điệp thương mại, chỉ là nếu có người đứng sau nhìn sẽ ảnh hưởng đến tôi làm việc nên tôi mới nói vậy. Nhưng ai ngờ, Vương Mị Long nghe xong mặt liền biến sắc, không dám hé răng nói câu nào, lập tức quay về chỗ của mình, sau đó cũng không thấy cô ta lượn quanh chỗ này nữa.

Chuyện này làm tôi thấy hơi khó hiểu.

Nếu không có tật giật mình, sao cô ta lại có thể ngoan ngoãn về chỗ đến vậy? Điều này quả thật rất không phù hợp với dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn bình thường của cô ta.

Không bị Vương Mị Long nhìn trộm, tôi về thuận lợi hơn rất nhiều, đến giờ cơm trưa, tôi vẫn chuyên tâm làm việc.

Con người tôi chính là như vậy, một khi chú tâm làm việc là rất dễ quên ăn quên ngủ để làm.

“Em không đi ăn cơm à!”

Đang làm việc đến mức say mê, đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai tôi.

Tôi quay đầu nhìn, hóa ra là Tống Trọng một tay đút túi quần nhàn nhàn nhìn tôi.

“Em không muốn ăn, thiết kế bản vẽ, kiểm đủ tiền, mới có thể đoạt lại tự do cho mình lần nữa.” Tôi nói với anh ta.

“Có thực mới vực được đạo, ăn no thì mới có sức làm việc.”

Tống Trọng nói xong, không quan tâm tôi có đồng ý hay không, trực tiếp kéo tôi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Nam thần

Tống Trọng dẫn tôi đến một nhà hàng rất xa hoa.

“Chỉ là ăn một bữa cơm trưa thôi mà, tìm đại cái gì ăn là được rồi, làm gì phải đến chỗ xa hoa thế này? Em còn phải nhanh nhanh về về thiết kế nữa đấy.”

Lúc đi tôi vẫn để bàn vẽ trên bàn, chỉ tùy tiện kiểm thử gì đó cho lên. Nhớ lại chuyện hồi trước bị Vương Mị Linh giấu bản vẽ đi, đến giờ nghĩ lại thôi lòng tôi vẫn còn phát sợ.

Bản vẽ kia là hy vọng giúp tôi kiếm thật nhiều tiền, vậy nên tôi không thể để nó xảy ra bất kì vấn đề gì được.

Tống Trọng phớt lờ tôi, kéo tôi lên một gian phòng ở tầng hai.

Trong phòng có một người đàn ông tóc vàng mắt xanh mũi cao, khôi ngô tuấn đạt. Lúc nhìn thấy anh ta, máu huyết trong người tôi sôi trào ừng ực.

Downey!

Nhà thiết kế đồ trang sức người Ý nổi tiếng thế giới! Anh ta còn trẻ tuổi nhưng đã là giám đốc một thương hiệu nổi tiếng thế giới. Rất nhiều sản phẩm do anh ta thiết kế chỉ cần vừa được ra mắt thì đảm bảo sẽ có hàng ngàn hàng vạn người tranh đoạt cơ hội được sở hữu chúng.

Kể từ khi tôi bắt đầu có giấc mơ theo đuổi ngành thiết kế, anh ta vẫn luôn là đối tượng tôi muốn theo đuổi.

Không hề khoa trương mà nói, anh ta chính là nam thần, thần tượng của tôi.

Từ trước tới nay tôi chưa từng nghĩ đến việc có thể gặp anh ta tại nơi này!

“Tống Trọng.”

Tôi quay đầu kích động nhìn Tống Trọng, ngay cả tiếng nói phát ra cũng run rẩy đến lạ thường.

“Ngạc nhiên không, bất ngờ không?”

Tống Trọng cười với tôi, tự mình đi vào trước, bắt chuyện với Downey.

“Công ty chúng tôi có một nhân viên mới rất có tiềm năng, khoảng thời gian một tháng cậu phải ở lại Trung Quốc thì phiên cậu chi điểm cô ấy một chút nhé.” Nói đoạn, Tống Trọng liền chỉ về phía tôi.

“Được. Địa bàn của cậu thì tùy cậu định đoạt.”

Downey cười nói, quay ra gật đầu với tôi.

Tôi không ngờ rằng, hạnh phúc đến với tôi lại bất ngờ đến vậy. Cũng không ngờ Downey lại nói tiếng Trung tốt đến thế.

“Xin chào, tôi là Ninh Khanh, là nhân viên của Tống thị.” Tôi có hơi chút căng thẳng nói.

Dù phải đối mặt với Lục Nguyên Đăng tôi cũng chưa từng căng thẳng đến mức này. Nhưng mà lúc nhìn thấy thần tượng của mình thì lại hoàn toàn khác.

“Danh thiếp của tôi, cô có vấn đề gì có thể tôi hỏi tôi bất cứ lúc nào, đáng lẽ tôi đến Trung Quốc chỉ để chơi thôi, thuận tiện kiểm chút cảm hứng. Nếu mà có thời gian, cô hãy dẫn tôi đi chỗ nào vui vui chơi nhé.”

Mỗi lần anh ta phát ra một từ, trái tim nhỏ bé của tôi lại nhảy nhót dữ dội.

Lúc ăn cơm, tôi đều thẹn thùng nhìn anh ta. Anh ta nhìn sang phía bên tôi một cái, tôi lại căng thẳng đến mức run lẩy bẩy, có mấy lần gấp thức ăn cũng gấp không xong.

“Sao anh không nói cho em biết anh định dẫn em đi gặp Downey thế? Sớm biết thế thì chỉ ít em cũng thay đồ rồi mới đến, sơ mi trắng quần bò đơn giản thế này rõ ràng là không tôn trọng người ta rồi!” Tôi cúi đầu, sán lại gần Tống Trọng thấp giọng nói.

Tống Trọng ném cho tôi một nụ cười gian, cũng thấp giọng trả lời: “Nếu mà nói trước cho em thì sao gọi là niềm vui bất ngờ được. Với cả em cứ yên tâm, Downey là nhà thiết kế thích những người tâm tư đơn thuần. Cậu ta nói những người như vậy mới có thể đưa toàn bộ tâm tư tập trung vào công việc thiết kế, vì vậy em càng giản dị lại càng hợp khẩu vị của cậu ta.”

Sau khi nghe Tống Trọng giải thích một hồi, tôi cũng thả lỏng nhiều hơn.

“Nghe nói nẫu thất lung hot toàn thế giới vừa mới ra mắt của Tống thị là tác phẩm của cô à?” Downey chợt hỏi tôi.

“Tôi chỉ phụ trách thiết kế mặt ngoài một chút thôi, mấy kỹ thuật còn lại được người khác làm.” Tôi nhẹ giọng nói, giọng điệu đúng mực, không kiêu ngạo cũng chẳng nịnh nọt.

Downey gật đầu tán thưởng tôi, bắt đầu trò chuyện với tôi về việc thiết kế.

Tôi nghiêm túc lắng nghe, hận không thể lôi cuốn số tay nhỏ nhỏ ra ghi hết những lời anh ta nói.

Ăn xong một bữa cơm, tôi cũng học được rất nhiều thứ.

Downey vẫn còn việc khác nên chào tạm biệt chúng tôi ở cửa nhà hàng. Trước khi đi anh ta còn dặn tôi nhất định phải gọi điện thoại cho anh ta.

“Em có biết ánh mắt vừa nãy nhìn Downey của em đáng sợ lắm không, cứ như là muốn nuốt chửng cậu ta vào trong bụng ấy.”

Tống Trọng đứng phía sau tôi cười nhạo nói.

Tôi quay đầu lại, lườm anh ta một cái: “Anh thì biết cái gì, đây gọi là ham học hỏi!”

Tôi tiện tay lấy di động ra nhìn giờ, chuẩn bị về công ty. Vừa xem đã giật mình cái thót.

“Trời ơi, đã ba giờ rồi, lại đi làm trễ rồi, chắc chắn Thẩm Ninh lại tìm em kiểm chuyện mất thôi.”

“Yên tâm, cứ coi như em ra ngoài đi công tác với sếp, ai dám tìm em kiểm chuyện?”

Tống Trọng nói vậy, sau đó nghênh ngang dắt tôi về lại công ty.

Tuy rằng mọi người đều mang vẻ mặt không cam tâm nhìn tôi, nhưng vẫn không có ai dám nói ra một câu nào.

“Cô ấy đi công tác cùng tôi.”

Tống Trọng nói một câu với Thẩm Ninh rồi lên lầu.

Tôi có sếp báo kê rồi, Thẩm Ninh cũng chẳng dám nói thêm gì cả, sau khi cô ta hung dữ trừng mắt nhìn tôi một cái thì quay về phòng làm việc của mình.

Tôi nhìn bản vẽ trên bàn, hình như không bị ai động chạm qua, lúc ấy mới dám thở phào một hơi.

Được nói chuyện với Downey nên cảm hứng trong tôi cứ cuộn cuộn chảy ra không ngừng, tôi sửa lại bản vẽ trên cơ sở bản nháp lúc trước. Lúc sắp tan làm cũng coi như đã vẽ xong xuôi bản vẽ phác thảo.

Tôi còn định sửa thêm chút nữa rồi mới về, dù sao thì khi làm việc tôi rất không thích bị cắt ngang dòng suy nghĩ. Nhưng nhớ đến cái bình hoa tôi lại thấy chột dạ, không thể nào chuyển tâm làm tiếp được, tôi dứt khoát xếp bản vẽ lại rồi xuất phát đến tiệm đồ cổ.

“Xin chào, cái bình hoa kia của tôi đã sửa xong chưa?”

Người phụ nữ kia đang dẫn khách đi chọn đồ, lắc đầu xin lỗi tôi:

“Xin lỗi, tôi nghĩ rất nhiều cách để sửa rồi, nhưng làm cả ngày vẫn không sửa được.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Nhiều đàn ông phía sau

Trong nháy mắt, đầy lòng tôi lạnh toát.

Tôi đặt biệt bao hy vọng lên cửa tiệm phục chế đồ cổ này, mong đợi cô ấy có thể giúp tôi sửa lại cái bình hoa này, vậy mà cuối cùng kết quả lại là như vậy, thật sự khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng.

“Quá thật không có cách nào cả, thật xin lỗi. Tôi cũng rất muốn sửa lại nó, nhưng mà nó bị hủy hoại quá nghiêm trọng, không có cách nào khôi phục nó về trạng thái cũ nữa.”

Trên mặt cô gái ấy cũng tràn ngập tiếc hận. Xem ra cô ấy đối với công việc phục chế đồ cổ này rất nhiệt tình. Nếu quả thực món đồ này không sửa được, vậy thì tôi cũng không thể gượng ép cô ấy.

Chẳng qua là, tôi phải giải thích với Lục Nguyên Đăng ra sao bây giờ?

Nếu như Lục Nguyên Đăng muốn tôi đền thứ đồ đắt tiền như vậy, thì không biết đến ngày nào năm nào tôi mới có thể trả hết nợ, mới có thể thoát khỏi anh?

Vị khách kia lựa đồ xong đã đi rồi, chỉ còn tôi đứng nhìn những mảnh vỡ trên bàn, đầu đầu không thôi.

“Nếu mà cô thật sự thích binh sứ Thanh Hoa kiểu dáng như này, vừa đúng lúc trong tiệm chúng tôi cũng có một cái hình dáng tương tự, đều là tác phẩm từ thời Tống, thậm chí ngay cả hoa văn cũng rất giống nhau, nếu như không nhìn kỹ thì cũng không khác cái trước của cô là bao đâu.” Người phụ nữ kia đi đến, nói với tôi. Trên biển tên trước ngực viết tên của cô ấy, Nhất Nặc.

“Ồ đâu?” Tôi sốt sắng hỏi.

Cô ấy dẫn tôi vào bên trong, ngay lập tức tôi liền nhìn thấy binh sứ Thanh Hoa kia.

Tôi không hiểu biết gì về mấy món đồ cổ này, nhưng nhìn hình dáng chiếc này quả thật giống chiếc bình tôi đánh vỡ đến chín phần.

“Xin chào quý khách.” Ngoài cửa vang lên âm thanh máy móc.

“Cô tự xem trước nhé, tôi đi đón khách khác.”

Nhất Nặc ra ngoài xong, tôi bắt đầu đánh giá binh sứ Thanh Hoa trước mắt, càng nhìn càng thấy giống.

Nhưng mà, đây là đồ cổ, cái của Lục Nguyên Đăng phải hơn 3 tỷ, cái trước mắt này chắc chắn không rẻ hơn là bao. Sao tôi mua nổi đây?

“Thế nào, có thích không?”

Nhất Nặc dẫn vị khách kia đi vào, đứng phía sau tôi hỏi.

Thích, nhưng mà có ích gì?

“Cái này, bao nhiêu tiền?” Tôi ngượng ngùng hỏi.

“Không cần hỏi, có hỏi cô cũng không mua nổi, cần gì tự rước lấy nhục.” Phía sau tôi vang lên giọng nói khinh thường của phụ nữ.

Giọng nói này có hơi quen tai.

Tôi quay đầu lại nhìn, thấy Thẩm Ninh khoác tay của một người phụ nữ khác đứng trước mặt tôi.

Là vợ của Lục Nguyên Đăng, Quý Vương Nhung.

Thẩm Ninh và Quý Vương Nhung đều là nhà thiết kế, hai người quen biết nhau thì tôi cũng không thấy làm lạ.

Chẳng qua trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp lại Quý Vương Nhung ở trong tình cảnh như thế này.

Đoán chừng Nhất Nặc nhìn ra quan hệ của chúng tôi nên biết ý tránh đi làm việc khác.

Quý Vương Nhung liếc mắt một cái đã nhận ra tôi, hơi áy náy nói với tôi: “Chuyện lần trước thật ngại quá, cô không sao chứ?”

Ý cô ta nói, là chuyện lần trước cô ta không cẩn thận đánh vào tôi.

Vì liên quan đến Lục Nguyên Đăng nên tôi rất sợ phải đối diện với cô ta, tôi cúi đầu nhẹ giọng nói: “Không sao.”

“Vương Nhung, sao cậu lại quen biết loại người này?” Thẩm Ninh liếc tôi một cái, khinh thường bĩu môi.

“Cô ấy thì sao?” Quý Vương Nhung không hiểu.

Thẩm Ninh thần thần bí bí thì thầm mấy câu bên tai Quý Vương Nhung, trong nháy mắt ánh mắt Quý Vương Nhung nhìn tôi liền thay đổi.

Tôi đương nhiên biết rằng Thẩm Ninh sẽ không nói mấy lời tốt đẹp gì đó về tôi, mấy câu cô ta nói chắc chắn không ngoài mấy chuyện quan hệ nam nữ.

Tôi chẳng muốn đôi co với cô ta, thờ ơ chuẩn bị cầm bình hoa đặt về lại vị trí cũ rồi đi. Dù sao tôi cũng không mua nổi, xem tiếp cũng chẳng có tác dụng gì.

Tôi sợ lại đánh vỡ bình hoa nên vội cẩn thận cầm nó, nhưng mà lại không chú ý đến dưới chân, lao vào một cái ngã nhào về phía trước.

Tôi nhìn bình hoa đất tiền trong tay, trong lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng.

Không có ai kéo tôi lại, tôi cứ thế ngã nhào xuống đất. Dù rằng rất cẩn thận bảo vệ bình hoa, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể bảo vệ sinh mệnh yếu ớt của nó.

Bình hoa choang một tiếng vỡ tan, tiếng động giống y hệt tiếng chiếc bình hoa của nhà Lục Nguyên Đăng bị vỡ, không hổ là vật phẩm xuất hiện từ một cái lều xanh mà ra.

Mặt tôi bị mảnh bình hoa vỡ sượt qua, vạch ra một vết thương rất dài.

Tôi chẳng có tâm trạng nào đi lo cho mình nữa, tôi nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có rồi.

“Chắc chắn, Ninh Khanh cô cũng đúng là kẻ cẩn thận gì cả, làm thế nào mà để vỡ mất tiêu rồi. Nhưng mà cô làm đàn ông như thế, chắc sẽ không có chuyện không đến nỗi đâu nhỉ?” Thẩm Ninh há hốc cười nói.

Tôi nhìn rất rõ, cái chân vừa nãy chính là của Thẩm Ninh ngáng chân tôi.

Tuy nhiên vẫn đề nghiêm trọng trước mắt chính là, trong vòng một ngày, tôi đã làm vỡ hai cái bình hoa đất tiền!

“Có chuyện gì thế?” Nhất Nặc vừa rồi đi nghe thấy tiếng động vội chạy đến, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Gieo gió gặt bão

Tôi quần bách nhìn Nhất Nặc, hoàn toàn không biết phải làm sao cho tốt.

“Cô ta đánh vỡ bình hoa rồi, cái bình hoa này giá bao nhiêu?”

Thẩm Ninh hỏi Nhất Nặc một câu, trên mặt nghiêm nhiên mang theo biểu cảm ngóng chờ xem kịch hay.

Quý Vương Nhung vẫn mang bộ mặt lãnh đạm đứng ở nơi đó, con người bình thân không để lộ ra bất cứ cảm xúc nào. Tôi hốt hoảng nhận ra rằng, cô ta và Lục Nguyên Đăng rất giống nhau, chẳng trách hai người đó lại đến với nhau.

Nhắc lại tôi mới nhớ một điều suyết chút nữa đã quên, cô ta còn có một bộ mặt khác vô cùng điên dại.

Nhất Nặc có chút đau lòng nhìn tôi, nói: “5 tỷ 3. Tôi đi gọi ông chủ qua đây đã.”

Tiếp đó, cô ấy sang bên cạnh gọi một cú điện thoại, nói rõ tình hình bên này cho phía bên kia nghe.

Tôi đứng nơi này, tựa như một phạm nhân chờ xét xử, tuyệt vọng đến tận cùng.

Gọi điện thoại xong, Nhất Nặc đưa cho tôi hai tờ khăn giấy, nói: “Cô lau mặt đi, chảy nhiều máu quá.”

Tôi chậm chạp nhận lấy khăn giấy, tùy tiện chùi chùi lên mặt vài cái, máu tươi rất nhanh liền nhuộm đỏ khăn giấy.

Xem ra vết thương trên mặt thực sự khá nghiêm trọng. Thế nhưng, tôi đã chết lặng rồi, bây giờ trong đầu chỉ nghĩ xem lấy đâu ra một 5 tỷ 3 để bù?

Quý Vương Nhung và Thẩm Ninh đều không đi, xem ra cả hai người họ đều chuẩn bị xem kịch vui đến cùng.

Ông chủ nhanh chóng đến, là một người đàn ông có một cái bụng phệ rất lớn. Đi vào nhìn thấy những mảnh vỡ trên mặt đất xong, ông ta lớn tiếng nói: “Ai làm vỡ bình hoa?”

“Là tôi.” Tôi bước ra, cắn môi nói.

“Đền tiền đi, 5 tỷ 3, thiếu một đồng thôi tôi sẽ lập tức báo cảnh sát.”

Ông chủ vừa nói, tôi đã biết mình không có may cơ hội nào để thương lượng, điều này khiến tôi hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Hiện giờ trong thẻ của tôi chỉ có 130 triệu thôi, còn không cả bằng số lẻ của số tiền tôi phải đền.

Cho dù có phải Thẩm Ninh lên ngăn cản tôi hay không, thì chiếc bình hoa này quả thật do tôi làm vỡ, tôi chắc chắn phải chịu trách nhiệm đối với chuyện này.

Tôi chân thành nhìn ông chủ, khẩn thiết nói: “Con số 5 tỷ 3 này thực sự có hơi lớn, ông có thể cho tôi trả góp được không?”

“Trả góp, cô đùa tôi đấy phải không? Hoặc là giao 5 tỷ 3 ra đây, hoặc là tôi báo cảnh sát.” Ông chủ trả lời chắc nịch.

Nhất Nặc nấp máy môi, hình như là muốn nói giúp tôi. Nhưng cô ấy cũng chỉ là người làm thuê mà thôi, muốn giúp cũng chẳng giúp được, chẳng may chuốc vạ vào thân thì cũng tiêu tùng luôn.

“Gọi điện thoại cho mấy gã đàn ông của cô ấy, cho dù mấy gã khác không có nhiều tiền nhưng giám đốc Tổng thì chắc chắn là có đấy.” Thẩm Ninh đứng một bên nhà ra một câu kỳ lạ.

Tôi hiểu rõ, lúc này tôi không thể gọi điện thoại cho Tổng Trọng được.

Nếu như thật sự gọi anh ta đến đây thì lời vu cáo của Thẩm Ninh cũng biến thành thật rồi.

“Không phải tôi không trả, tôi lấy nhân cách của tôi ra đảm bảo, tôi chắc chắn sẽ đền bù lại cho ông.” Tôi tiếp tục cố gắng, hy vọng ông chủ có thể mở lòng từ bi.

Ông chủ hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nhìn tôi một cái nói: “Vừa nhìn đã biết là loại không có tiền rồi, không có tiền thì đến mấy chỗ như này làm cái gì! Xúi quẩy, mấy loại như thế này phải tổng hết lên cục cảnh sát!”

Ông chủ móc di động ra gọi cho cục cảnh sát, ông ta sợ tôi trốn mất nên dùng thân hình to béo chắn trước mặt tôi.

Cục cảnh sát nằm ở chỗ rẽ cách nơi này khoảng 200 mét, rất nhanh sau đó đã có hai vị cảnh sát đến đây.

Vừa nhìn thấy cảnh sát tôi liền hoảng sợ.

Mạc Hân và Ninh Uy Phước phải vào tù là do bọn họ làm việc xấu, tôi và bọn họ không giống nhau, tại sao lại đánh đồng tôi với bọn họ? Và lại nếu mà gặp bọn họ trong ngục giam, bọn họ rất có khả năng sẽ bóp chết tôi. Đặc biệt là loại người vừa có tâm lý vận vẹo biến thái vừa hận tôi đến tận xương tủy như Mạc Hân, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi.

Ông chủ vừa nói rõ tình hình hiện tại vừa thêm mắm thêm muối vài ba câu với cảnh sát, cảnh sát đi đến trầm giọng nói với tôi: “Là cô đánh vỡ bình hoa đúng không, phiền cô đi với chúng tôi một chuyến.”

Tôi không thể đến cục cảnh sát với họ được, nếu có vết nhơ này thì cả đời tôi sẽ bị hủy hoại hoàn toàn!

Chẳng qua hiện giờ tình cảnh của tôi cũng đã vô cùng thảm rồi.

“Chắc chắn, vào thời điểm mấu chốt, vẫn không có gã đàn ông nào có thể dựa vào. Ninh Khanh, loại người muốn dựa vào sắc đẹp hồng trìu buột trái tim đàn ông như cô, kết quả đã định sẵn là gieo nhân nào gặt quả nấy rồi.” Giọng điệu châm chọc của Thẩm Ninh lại một lần nữa vang lên.

Gieo nhân nào gặt quả nấy? Tôi nghe xong không khỏi muốn cười. Nếu không nhờ cái chân của cô, mọi chuyện cũng không đến nỗi trở nên như thế này.

Không phải cô ta coi thường tôi, nghĩ tôi dựa vào đàn ông để leo lên sao? Dùng giọng điệu này để nói tôi, tôi thật sự không thể nhịn tiếp nữa!

Tôi đi đến trước mặt Thẩm Ninh, mỉm cười nói: “Cô cho rằng tôi không trả nổi một trăm sáu mươi vạn kia ư? Cô sai rồi! Tôi trả được!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Có tật giật mình

Nói đoạn, tôi lấy ví tiền, rút tám thẻ màu đen Lục Nguyên Đăng cho tôi ở trong ra, đưa cho ông chủ.

“Quẹt thẻ đi.”

Tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ tiêu tiền của Lục Nguyên Đăng, nhưng xét theo tình hình hôm nay, tôi chỉ có thể làm vậy. Mặc dù trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng chỉ ít nó cũng có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp này.

Ông chủ vừa thấy tám thẻ màu đen, thái độ lập tức quay ngoắt 180 độ, nịnh nọt nói với tôi: “Cô gái xinh đẹp này đúng là thú vị, nói có tiền sớm chút thì có phải là xong rồi không, lại để thành ra hiểu lầm lớn đến vậy.”

Ông ta nhận thẻ, nhanh chóng quẹt tiền, cười nói với hai vị cảnh sát: “Xin lỗi đồng chí cảnh sát, đây chỉ là hiểu lầm thôi, làm phiền các cậu rồi.”

Cảnh sát thấy không còn chuyện gì nữa, chép miệng rồi đi.

“Một nhà thiết kế, lấy đầu ra làm tiền đến vậy? Ấy thế mà cô còn không biết xấu hổ nói cái gì mà cây ngay không sợ chết đứng?” Thẩm Ninh liếc xéo cái thẻ trong tay tôi, vẻ mặt không cam lòng.

Ánh mắt Quý Vương Nhưng cũng rơi xuống tám thẻ màu đen kia, sắc mặt hơi hơi biến đổi.

Chắc cũng biết là không còn kịch hay để xem nữa, Thẩm Ninh kéo Quý Vương Nhưng đi.

Nhất Nặc cũng đi qua chỗ tôi, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói với tôi: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn cứ nghĩ cô không đền nổi rồi bị tóm về cục cảnh sát cơ đấy.”

Tôi cười với cô ấy, ánh mắt quét một vòng quanh tiệm, hỏi: “Trong tiệm còn có bình hoa nào giống vậy nữa không?”

Suy cho cùng cũng tiêu đến tiền rồi, nên tôi không ngại tiêu thêm một chút.

“Cô vẫn chỉ đề mắt đến cái bình hoa này thôi à, coi như số cô may, vừa khéo còn một cái nữa.”

Nhất Nặc đưa một cái bình hoa cho tôi, tôi ngắm nghía một hồi, cũng không khác cái trước là mấy.

Tôi mang bình hoa về nhà, cả một đường đi cực kì cẩn thận, chỉ sợ làm vỡ lần nữa. Hôm nay chắc tôi bị sao Thái Bạch chiếu, đúng là xui xẻo vô cùng.

Cũng may là Lục Nguyên Đăng vẫn chưa về.

Tôi cẩn thận từng li từng tí đặt bình hoa lên kệ TV, tôi hỏi đi Vương: “Đi có thấy cái bình hoa này giống với cái lúc trước không?”

“Tôi thấy không khác là mấy.” Di Vương vừa ý gật gù gật đầu, tôi nghe vậy cũng nhẹ hết cả lòng.

Bình thường Lục Nguyên Đăng không hay ở nhà, không chừng ngay cả hình dáng bình hoa thế nào chắc anh cũng quên mất tiêu rồi.

Di Vương vội vàng làm cơm, sau khi tôi xử lý vết thương trên mặt xong cũng xuống phòng bếp phụ đi một tay. Chủ yếu là xào rau thôi, đồ ăn kiểu này chắc cũng không đến nỗi quá khó ăn.

Chúng tôi vừa làm cơm xong thì Lục Nguyên Đăng về.

Hình như hôm nay anh về rất sớm, cũng may tôi kịp về trước anh.

“Anh về rồi à, ăn cơm thôi.”

Tôi vừa tháo tạp dề vừa nói với anh.

“Anh ăn rồi, hai người ăn đi.” Lục Nguyên Đăng ngay cả nhìn cũng không nhìn tôi một cái, trực tiếp ngồi lên ghế sofa.

Trước mặt anh, vừa khéo là chiếc bình hoa kia.

Tôi và dì Vương nhìn nhau, nom nớp lo sợ ăn com. Chắc là có tật giật mình nên là tôi cứ cảm giác ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại nhìn về phía đối diện.

Tôi cực kì hoang mang, và hai ba miếng đã xong bữa com, lén lút thoát khỏi hiện trường vụ án.

Không lâu sau đó, Lục Nguyên Đăng đến gõ cửa phòng tôi.

Xong rồi, không phải đã bị anh phát hiện ra rồi chứ?

Tôi chột dạ, cứ trốn trong phòng không biết có nên mở cửa hay không.

Nhưng mà không mở cửa thì có phải rất khả nghi không nh?

Sau khi lưỡng lự năm hồi bảy lượt tôi mới đi ra mở cửa.

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng hạ xuống mặt tôi, mày nhàu chặt, đuôi tay ra chạm vào vết thương của tôi.

“Mặt em sao thế?” Giọng anh trầm thấp, rõ ràng mang theo chút ý tứ không vui.

“Không cẩn thận bị thương.”

Tôi thuận miệng nói, thân thể bất giác lùi về phía sau.

Ai ui, sao tôi có thể quên mình là người dựa vào mặt để kiếm com nhì. Trên mặt có vết thương dài thế này, nếu mà để lại sẹo, có khi nào Lục Nguyên Đăng sẽ chán ghét tôi, sau đó đuổi tôi ra khỏi nhà không?

Nghĩ đến khả năng này, tôi cảm thấy có chút phấn khởi.

“Sao lại dễ bị thương?”

Tôi cứ nghĩ Lục Nguyên Đăng chỉ tùy tiện hỏi cho có thôi, ai ngờ anh lại truy cứu đến cùng.

Tôi đành tiếp tục bịa chuyện.

“Em không cẩn thận làm vỡ cái ly, mảnh thủy tinh bắn qua mặt nên mới bị thương.”

“Thủy tinh?” Lục Nguyên Đăng mang theo ý vị sâu xa nhìn tôi một cái, tiếp đó đuổi chân đi vào trong phòng, ngồi lên giường tôi, cười nhạt nhìn tôi: “Buổi chiều hôm nay, điện thoại anh nhận được hai tin nhắn, em tiêu 10 tỷ, mua cái gì vậy?”

Tôi giật mình.

Tôi cứ cho rằng mấy người có tiền như Lục Nguyên Đăng sẽ không làm mấy việc báo mặt thế gì gì đâu.

Tôi chột dạ, đi đến ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh nũng nịu nói: “Anh cho em tiền chẳng lẽ lại không để em tiêu à? Em thích mấy thứ, chẳng lẽ không được mua à?”

“Đương nhiên có thể.”

Nghe xong lời này của anh, tôi liền thờ phào nhẹ nhõm.

Cũng may nhì năm kể còn có hiệu quả, bằng không thì thật sự không biết nên giải thích sao cho ổn thỏa. Con số 10 tỷ lớn đến vậy, tôi cũng chẳng biết tôi có thể mua được cái gì?

“Nhưng mà, từ bao giờ em lại thích đồ cổ thế, sao anh không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Không gian xảo không phải thương gia

“Đồ cổ? Đồ cổ gì chứ?” Tôi ngược ngừng buông tay khỏi cổ Lục Nguyên Đăng, giả vờ như không biết gì.

Nhưng trong lòng lại không ngừng chột dạ.

“Ninh Khanh, đừng thách thức sự kiên nhẫn của anh.”

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng sầm xuống, mặt lạnh lùng nhìn tôi.

Không khí trong phòng đột nhiên giảm xuống đến ngột ngạt.

Tôi biết, nếu như tôi không nói ra sự thật, Lục Nguyên Đăng nhất định sẽ tức giận.

Tôi hắng giọng, khí thế hùng hồn nhìn anh nói: “Dù em đi mua đồ cổ thì có làm sao chứ, thế là anh cương quyết đưa cho em, bảo em đi mua những gì em thích. Giờ thấy em tiêu nhiều quá, anh liền hối hận. Nếu đã như vậy, em trả thế lại cho anh là được chứ gì.”

Nói xong, tôi đứng dậy rời khỏi người Lục Nguyên Đăng, đang định đi lấy thẻ trả lại anh. Lại bị anh hung hăng kéo ngồi lên đùi anh, hai tay anh ôm chặt eo tôi.

Hơi thở của anh phả vào tai tôi.

“Anh nghe nói, em làm vỡ bình hoa của anh, nên đi đến cửa hàng đồ cổ, mua một chiếc khác, nhưng lại làm vỡ, cuối cùng mua thêm một cái gần giống như vậy. Không biết có đúng không?”

Tôi hít một hơi lạnh, kinh hãi nhìn Lục Nguyên Đăng nói: “Sao anh lại biết?”

Dì Vương bán đứng tôi sao? Cũng không đúng, tôi không hề nói với đi ấy chuyện tôi ở chỗ bán đồ cổ làm vỡ bình hoa.

Chẳng lẽ là Lục Nguyên Đăng cho người theo dõi tôi?

“Hai từ duyên phận này đúng là khó giải thích, tiệp đồ cổ mà em vào là anh mờ.”

Thì ra, cái người gọi là ông chủ kia chỉ là người trông quán mà thôi.

Chết tiệt, còn có loại chuyện như vậy nữa sao? Đúng là đi đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Lục Nguyên Đăng!

“Anh biết chuyện này rồi mà vẫn bắt em đền tiền! Thật là quá đáng mà!”

Tôi giận dữ nói.

“Anh em ruột cũng cần phải tính toán rõ ràng, anh cho em tiền là để em mua những thứ em thích, không phải để em đi tăng doanh số cho việc làm ăn của anh.”

Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói.

Tôi cảm thấy có gì không ổn.

“Em nói rồi, em thích đồ cổ, chẳng lẽ không được sao?”

“Được.” Lục Nguyên Đăng mỉm cười gật đầu.

Tôi thờ phào, cảm thấy con người anh cũng không xấu như mình nghĩ. Nhưng ngay sau đó liền bị anh làm cho cảm nín.

“Dù sao bình hoa em cũng mua trả anh rồi, chuyện này anh không tính với em nữa. Tổng cộng hai bình hoa là mười tí năm trăm sáu mươi triệu đồng, cộng thêm lúc trước em mượn anh hai tí chín trăm bảy mươi triệu đồng, tổng cộng là mười ba tí năm trăm ba mươi triệu đồng. Vì là khách quen, giảm cho em số lẻ, còn mười ba tí đồng.”

Từng câu từng chữ, đúng là không gian xảo không phải là thương nhân, không sai một chút nào.

Trong lòng tôi lúc này chỉ muốn bóp chết Lục Nguyên Đăng.

Tôi chỉ là sợ phải đền anh hơn ba tỉ mới đi mua một bình hoa mới, ai biết được bây giờ phải đền tận mười ba tỉ đồng. Rốt cuộc những người có tiền như anh có biết là số tiền này đối với một người chỉ có mức lương bình thường như tôi có ý nghĩa như thế nào không?

“Lục Nguyên Đăng, anh muốn bức chết em mới thỏa mãn phải không? Anh cũng không thiếu số tiền này, sao lại tính toán với em chứ? Với lại, giá gốc bình hoa của anh cũng chưa chắc đắt như vậy. Nếu như không kiếm được tiền, anh còn mở cửa hàng đồ cổ làm gì chứ!” Tôi cãi lại Lục Nguyên Đăng, chỉ hi vọng lương tâm anh chợt trời dậy, bỏ qua cho con người đáng thương như tôi.

Nhưng mà sự thật tôi đã đánh giá quá thấp sự vô tình của con người theo chủ nghĩa tư bản này.

Lục Nguyên Đăng cười nhẹ, nói với tôi: “Không gian xảo không phải thương gia, đương nhiên anh sẽ không làm ăn lỗ vốn. Anh đã ghi nhận sự cố gắng trên giường của em, không tính lãi với em rồi, em còn không hài lòng sao?”

Tôi liều chết đẩy anh ra, đứng dậy lùi về sau vài bước, tức giận nhìn anh nói: “Không, không hài lòng chút nào! Anh có biết mười ba tỉ đồng là con số như thế nào không? Đến tận lúc chết em cũng không trả hết được!”

Cứ nghĩ đến khoản tiền lớn này, tôi lại tức điên người. Lúc trước tôi còn cứ nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi có thể kiếm được hai tỉ chín trăm bảy mươi triệu đồng, rồi có thể rời khỏi Lục Nguyên Đăng. Nhưng số tiền này như động không đáy vậy, trả thế nào cũng không hết.

Hôm nay tôi làm vỡ bình hoa của anh, cũng không biết ngày mai tôi sẽ làm hỏng cái gì của anh nữa. Ở bên cạnh anh, sẽ có hàng nghìn hàng vạn điều xảy ra khiến tôi không thể nào thoát khỏi được anh.

Tôi phải làm sao bây giờ?

Anh không hề tức giận, đứng dậy từng bước từng bước ép sát tôi.

“Có thể trả hết. Một tháng em trả anh ba mươi ba triệu, mỗi năm có thể trả được ba trăm chín mươi sáu triệu. Chỉ cần ba mươi ba năm, là em có thể trả hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Sau này cần thận một chút

Ba mươi ba năm, tôi có thể nói gì được đây?

Tôi chỉ có thể nói toán học của Lục Nguyên Đăng thật sự quá giỏi.

Năm nay tôi hai mươi tư tuổi, ba mươi ba năm sau, tôi năm mươi sáu mươi tuổi rồi. Chẳng lẽ cả thanh xuân của tôi đều lãng phí bên cạnh Lục Nguyên Đăng sao?

Chỉ có ông trời mới biết tôi muốn thoát khỏi số phận này đến thế nào, chỉ muốn sống cuộc sống mà mình luôn ước ao.

Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không được phép từ bỏ.

“Mười ba tỉ thì mười ba tỉ, em nhất định sẽ trả hết.”

Tôi kiên định nhìn Lục Nguyên Đăng.

Ánh mắt anh rơi trên người tôi, nhìn tôi rất lâu.

Tôi không biết anh đang nghĩ gì, tôi không thể nhìn ra bất cứ điều gì từ ánh mắt này. Mà điều này lại khiến tôi cảm thấy lo sợ.

Điện thoại Lục Nguyên Đăng ở trước mặt tôi kêu lên, phá vỡ sự yên tĩnh kỳ dị này.

Anh nhìn màn hình điện thoại, hình như đang do dự không biết có nên nghe hay không.

Rốt cuộc là điện thoại của ai mà khiến Lục Nguyên Đăng do dự như vậy?

Vừa nhìn thấy tên trên màn hình, tôi có chút hoảng sợ.

Đúng là, cái nghề làm bồ nhí này luôn phải mang tâm lý thấp thỏm, không nên làm thì hơn.

Một lúc lâu cũng không thấy Lục Nguyên Đăng nghe máy, tôi không chịu được buột miệng nói: “Điện thoại của vợ anh mà anh không nghe sao? Có lẽ cô ấy đang nhớ anh thì sao?”

Lục Nguyên Đăng nhàu mày nhìn tôi một cái, tay trượt qua màn hình điện thoại, nghe máy.

“Alo.”

Âm lượng điện thoại của Lục Nguyên Đăng không khá to, lại thêm trong phòng yên tĩnh, hoặc cũng có thể nói, là do tôi cũng có ý nghe trộm, vì vậy tôi nghe được rất rõ những gì Quý Vương Nhung nói.

“Sao vừa nãy anh không nghe điện thoại của em?”

Quý Vương Nhung đang chất vấn chứ không hề làm nũng.

“Đang lái xe.” Lục Nguyên Đăng thần nhiên trả lời.

“À. Thế bao giờ anh mới đến thăm em?”

Hai người em một câu anh một câu, tôi có cảm giác giống như họ đang tán tỉnh nhau vậy, có chút không nghe nổi.

Mãi cho đến lúc tôi nghe thấy Quý Vương Nhung chợt hỏi một câu: “Thề đen của anh có phải mất rồi không?”

Lục Nguyên Đăng nhủ mảy, quay sang nhìn tôi, thản nhiên nói: “Sao lại hỏi như vậy?”

“Hôm nay em ở cửa hàng đồ cổ, nhìn thấy một người phụ nữ dùng thẻ đen của anh, chính là cái cô nhân viên của Tống Thị, hình như tên là Ninh Khanh.” Quý Vương Nhung tiếp tục nói.

Tìm tôi thoáng chốc như ngừng đập, khẩn trương đến mức quên cả hô hấp.

“Không mắt, đúng lúc có mối làm ăn lớn với bên Tống Thị, anh liền tặng cho Tống Trọng, có lẽ anh ta đưa cho nhân viên dùng. Cũng không còn sớm nữa, em nghỉ sớm đi.”

Lục Nguyên Đăng nói xong liền cúp máy.

Trong lòng tôi lo lắng.

Quả nhiên, về mặt của Lục Nguyên Đăng cũng trở lên nghiêm túc, trầm giọng nói với tôi: “Em gặp Quý Vương Nhung ở cửa hàng đồ cổ?”

“Ừ, lúc đó cô ấy cùng Thẩm Ninh đến cửa hàng xem đồ, em cũng bị dọa hết hồn. Nhưng cô ấy làm sao biết em dùng thẻ của anh? Không phải thẻ đen nào cũng giống nhau hay sao?” Tôi ngượng ngạo hỏi.

Lục Nguyên Đăng lắc đầu giải thích: “Thẻ đen của anh là ngân hàng đặc biệt làm riêng, trên thẻ có tên viết tắt của anh.”

Tôi lấy thẻ từ trong túi ra nhìn lại, đúng là như vậy.

Tieu rồi!

Quý Vương Nhung nhìn thấy tôi dùng thẻ này, chắc chắn sẽ nghi ngờ tôi. Mặc dù Lục Nguyên Đăng vừa rồi đã giải thích, nhưng chưa chắc cô ta đã tin.

Tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi nhìn Lục Nguyên Đăng, về mặt đầy hoang mang không biết phải làm sao.

“Lần sau ở trước mặt người quen em đừng dùng chiếc thẻ này.” Lục Nguyên Đăng thản nhiên nói với tôi.

Tôi gật đầu.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, tôi cũng không dùng thẻ của anh.

“Em vẫn nên trả lại anh thì hơn.”

“Đồ anh đã tặng, từ trước đến nay chưa bao giờ lấy lại. Sau này cẩn thận hơn một chút là được.”

Lục Nguyên Đăng nói xong liền đi ra ngoài.

Để lại tôi một mình trong phòng, vừa nghĩ tới tình hình lúc trước, tôi lại cảm thấy rùng mình.

Tinh thần của Quý Vương Nhung không bình thường, tâm lý của những người như vậy rất cực đoan, tôi thật sự thoát được lần này sao?

Sự lo lắng của tôi là bình thường, ngay sau đó liền thấy Tống Trọng gọi điện cho tôi, nói cho tôi biết, Quý Vương Nhung gọi điện cho anh ta hỏi về chuyện tắm thẻ đen.

Tôi cảm thấy thật đáng sợ, bèn lấy chiếc thẻ ra ngoài để trong phòng. Về sau dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng kiên quyết không dùng đến nó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Sự chu đáo của lục nguyên đăng

Cả buổi tối tôi không thể nào ngủ được, trong lòng luôn nghĩ làm sao để kiếm được mười ba tỉ một cách nhanh nhất.

Càng nghĩ càng cảm thấy không có hi vọng.

Tôi không thể ở bên cạnh Lục Nguyên Đăng lâu như vậy được, đợi tôi năm mươi sáu mươi tuổi, anh thẻ nào cũng chế tôi già xấu. Tôi chỉ mong có một ngày anh chán ghét tôi, đuổi tôi đi!

Tôi xuống dưới nhà với đôi mắt gấu trúc, vì đến thời kì kinh nguyệt nên khẩu vị tôi không tốt, tôi uống qua loa một cốc sữa liền chuẩn bị đi làm.

Đang thay giày, Lục Nguyên Đăng từ trên lầu đi xuống, vẫn cái vẻ mặt lạnh lùng ấy.

Người đàn ông này trừ lúc giờ trò lưu manh thì bình thường đều mang dáng vẻ nghiêm trang khiến người khác run sợ.

“Em đi đâu?”

Lục Nguyên Đăng lạnh lùng mở miệng, đương nhiên là đang hỏi tôi.

“Đi làm.” Tôi trả lời cộc lốc.

Biết rồi còn hỏi.

Người đàn hân nghèo khổ như tôi không đi làm còn có thể đi đâu được nữa!

“Ăn cơm xong rồi đi.”

“Không ăn đâu, đợi lại xong thì muộn lắm mất. Với lại vừa nãy em cũng uống sữa rồi.”

Lúc đầu tôi cũng chỉ định uống sữa xong rồi đi, vì thế nên xuống hơi muộn. Bây giờ cũng đã tám giờ rồi, nếu không bắt xe bus đi sẽ không kịp mất.

“Ngồi xuống ăn cơm, lát nữa anh đưa em đi.” Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nói.

Người có tiền là ông chủ! Vì nợ tiền anh mà tôi không dám cãi lại, thành thật quay lại bàn ăn cơm.

Dù sao cũng có xe đưa đi làm, tôi còn vội gì nữa.

Đi Vương ở bên cạnh vẫn luôn cười: “Chi cậu chủ mới nói được cô chủ. Vừa nãy tôi làm thế nào cũng không khuyên được cô ấy. Cậu vừa nói, cô ấy liền ngoan ngoan ăn cơm.”

Đương nhiên đi Vương không thể hiểu được nỗi oan ức trong lòng tôi, tôi cũng lười không muốn nói nhiều với đi ấy, buồn bực ăn cơm.

Thức ăn đi Vương nấu không được ngon lắm, nấu cháo thì ngon hơn. Vì rau dưa mua ở bên ngoài nên tôi ăn cũng cảm thấy khá ngon.

“Đừng ăn cái này.”

Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt nói một câu, đĩa nộm trước mặt tôi cứ thế bị bung đi mất.

Chết tiệt, thật quá đáng mà!

Tôi đã đưa đĩa ra gần tới nơi rồi, vậy mà anh lại không cho tôi ăn!

Càng quá đáng hơn là anh cướp qua cũng không thêm ăn!

Tôi tức không làm gì được, không thêm ăn thức ăn nữa, ăn qua loa một chiếc bánh bao cùng với một ít cháo, liền ngồi ở sofa đợi anh ăn xong đưa tôi đi làm.

Lục Nguyên Đăng cũng nhanh chóng ăn xong, cùng tôi đi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi nhà, vẫn nghe thấy di Vương nói nhỏ bên cạnh: “Cậu chủ thật chu đáo.”

Chu đáo?

Anh chu đáo chỗ nào chứ?

Tôi quay sang nhìn gương mặt người đàn ông lạnh như băng ở bên cạnh, trong lòng ngàn vạn lần khinh thường.

Lúc gần đến công ty, tôi bảo Lục Nguyên Đăng dừng xe, để tôi tự đi bộ vào.

Ở công ty tôi đã nổi bật lắm rồi, tôi không muốn việc Lục Nguyên Đăng đưa tôi đi làm lại trở thành một tâm điểm mới cho người ta bàn tán.

“Buổi chiều nhớ về sớm.”

Anh chỉ nói một câu liền lái xe đi.

Tôi nhìn đồng hồ, thấy còn vài phút nữa là đến giờ làm việc liền nhanh chóng bước vào công ty.

Có lẽ vì hôm qua đã hơi mệt nên hôm nay không thấy Thẩm Ninh đến tìm tôi gây phiền phức. Sau khi làm xong công việc của mình, tôi liền đem bản vẽ mẫu lúc trước chưa làm xong ra để tiếp tục hoàn thành.

Lúc gần xong, đang suy nghĩ có nên để một viên đá quý đặt giữa thắt lưng hay không, tôi lại hơi rối về màu sắc.

Nếu như để đá quý màu đỏ, sẽ mang lại sự cao quý, nhưng lại không hợp với nền xanh băng.

Nếu là màu đen, sẽ không nổi bật, toát lên vẻ quá lạnh lùng cao ngạo.

Nhưng nếu dùng kim cương, điểm chính sẽ bị át đi.

Dù dùng màu sắc hay chất liệu gì đi chăng nữa đều không đạt được hiệu quả như tôi mong muốn.

Thật sự không nghĩ ra một ý tưởng nào, tôi liền lấy danh thiếp ra, ấn số bên trên gọi điện cho Downey.

Đương nhiên, vì phải thấp giọng nói, không muốn lại trở thành đối tượng bị công kích của mọi người, tôi liền đi vào phòng uống nước gọi điện.

Điện thoại rất nhanh có người bắt máy.

“Chào Downey, tôi là Ninh Khanh, nhân viên của Tổng Thị. Không biết anh còn nhớ tôi không?” Tôi lịch sự chào hỏi.

“Nhớ chứ. Một cô gái vừa xinh đẹp lại có tài năng như vậy, đương nhiên để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi rồi.” Downey trêu đùa.

Những lời của anh ta khiến tôi có chút xấu hổ, ngại ngại nói tiếp: “Nếu như có thể, tôi muốn gặp anh một chút, thiết kế của tôi có một vài vấn đề nhỏ muốn thảo luận với anh, không biết anh có thời gian không?”

“Bây giờ tôi đang ở bên ngoài, khoảng hai tiếng nữa về đến khách sạn, cô đến gặp tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Thật sự xấu hổ

Hai tiếng sau vừa đúng mười hai giờ, cũng là thời gian nghỉ ngơi trưa.

Buổi trưa có hai tiếng để nghỉ ngơi, Downey cho tôi địa điểm, cách đây không xa, đi xe chỉ mất khoảng mười phút là đến, tôi có thể đi qua một chuyến.

Sau khi tan làm, tôi trực tiếp đi đến khách sạn của Downey.

Cửa phòng vẫn mở, tôi gõ cửa, Downey mời tôi vào.

Downey là người có tiền nên ở phòng Vip.

Lúc này, anh ta đang cùng một người phụ nữ bàn luận về mục đồng hồ đeo tay mới đưa ra thị trường.

Người phụ nữ này không phải ai khác chính là Quý Vương Nhung.

Tôi thật sự không ngờ tới, lại chạm mặt Quý Vương Nhung.

Đường như bên trong có một bàn tay nào đó đang sắp đặt, lôi kéo chúng tôi vào với nhau vậy.

“Là cô.” Quý Vương Nhung ngẩng đầu nhìn thấy tôi, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Tôi gật đầu, nói với Downey: “Downey, nếu không tiện, lần khác tôi lại đến.”

Nhưng Downey lại lắc đầu nói: “Không sao, Vương Nhung chỉ đến đây nói chuyện phiếm với tôi thôi, cô tìm tôi có việc gì vậy?”

Quý Vương Nhung thân nhiên ngồi bên cạnh, khí chất tao nhã cao quý, bộ dáng thiên kim tiểu thư cao ngạo.

Lúc cô ta bình thường so với những lúc cô ta nổi điên thật sự khác nhau một trời một vực.

Cô ta ở đây khiến tôi cảm thấy thật áp lực. Nhưng tôi vẫn lấy bản thiết kế ra đưa cho Downey.

Còn chưa mở miệng, Downey đã nói: “Thứ này cô đừng mất công vẽ nữa, chắc chắn sẽ không có tính thị trường đâu.”

Một câu khiến tôi thật xấu hổ.

Đặc biệt là ở trước mặt Quý Vương Nhung, thật sự khiến tôi lúng túng. Cảm giác này giống như bị lột hết quần áo, lồa thể trước mặt bọn họ vậy.

“Đề tôi xem thử.”

Quý Vương Nhung lấy bản thiết kế của tôi xem, lúc đầu đánh giá: “Về mặt thiết kế cũng được xem là có chút đặc biệt. Nhưng xem bản phác thảo của cô, chắc là định làm một đai lưng dành cho xã hội thượng lưu. Đai lưng kiểu như vậy bình thường rất ít dùng, nếu có dùng thường sẽ đi theo bộ. Dù có mua lẻ, cũng chỉ mua để phối với một bộ đồ nào đó. Hạng mục này của cô thật sự không thực tế, không thịnh hành.”

Quý Vương Nhung vốn là thiên kim nhà quyền quý, cô ta đương nhiên biết kiểu mẫu của xã hội thượng lưu. Còn những người ở tầng đáy của xã hội làm sao có thể hiểu được cuộc sống của những người thượng lưu, tôi chỉ mơ thoi cũng không dám.

Sắc mặt tôi lúc đó lúc trắng, cảm giác như bản thân đi qua đây chỉ để chịu nhục. Mặc dù những lời họ nói đều thấu tình đạt lý, nhưng tại sao người trước mặt lại là Quý Vương Nhung chứ.

“Nếu đã như vậy thì tôi không làm phiền hai người nói chuyện nữa.”

Tôi vừa nói xong liền cầm bản thiết kế định rời đi, nhưng Downey lại gọi lại.

“Đợi một chút, nhìn qua bản thiết kế, cô Ninh thật sự rất có tư chất. Mặc dù đai lưng có chút không thực tế, nhưng nếu như thay thành chocker, nhất định sẽ có tính thị trường cao.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy.” Ngay cả Quý Vương Nhung ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

Trong nháy mắt tôi lại dấy lên hi vọng.

“Vậy khám ở bên trên nên dùng loại đá quý gì thì tốt, tôi đã nghĩ rất lâu rồi nhưng nghĩ không ra.” Tôi hỏi Downey.

“Cái này... dùng ngọc trai đi, vừa cao quý tao nhã lại có khí chất, cũng không qua kiêu ngạo.”

Lời của Downey khiến tôi thông suốt, thật sự rất vui mừng, như thể thấy tiền đang ở ngay trước mắt vậy.

Sau khi cảm ơn Downey, tôi vui vẻ cầm bản thiết kế rời đi.

Vừa hay Quý Vương Nhung cũng đi, đi theo sau tôi ra cửa.

Ở gần cô ta, khiến tôi cảm thấy rất căng thẳng, chỉ cảm đầu đi thật nhanh về phía trước.

Lúc đến cửa khách sạn, chợt nghe thấy cô ta gọi tôi lại.

“Cô Ninh, cho tôi hỏi chút, cô có quan hệ gì với Tổng Trọng vậy?”

Xong rồi, chuyện gì đến vẫn sẽ đến.

May mà hôm qua Lục Nguyên Đăng nghe điện thoại trước mặt tôi, tôi cũng biết được chuyện gì đã xảy ra, không đến mức rối loạn.

“Cấp trên cấp dưới.” Tôi quay đầu lại, thản nhiên nói với cô ta.

“Cấp trên cấp dưới?” Quý Vương Nhung mỉm cười, hiển nhiên không tin lời tôi nói.

“Cô Quý, cô cũng biết có những việc không nên nói ra ngoài, vì vậy tôi không muốn giải thích nhiều.”

Điềm tĩnh nói xong, tôi liền vội vàng bắt xe về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Quy tắc ngầm

Quá đáng sợ, Quý Vương Nhung người phụ nữ này thật sự quá cảnh giác.

Từ điểm này có thể thấy cô ta rất đề ý đến Lục Nguyên Đăng.

Thực ra tôi có rất nhiều điều muốn hỏi rõ Lục Nguyên Đăng, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Chẳng hạn như, nếu họ đã kết hôn rồi tại sao không ở chung? Rốt cuộc tại sao tinh thần Quý Vương Nhung lại không bình thường? Tôi kém hơn rất nhiều so với Quý Vương Nhung, vậy tại sao Lục Nguyên Đăng lại tìm đến tôi?

Những vấn đề này vẫn luôn lẩn quẩn trong lòng tôi, khiến tôi cảm thất rất phiền và khó chịu.

Về đến công ty, tôi theo lời Downey nói, bắt đầu vẽ bản thảo. Sau khi đổi thành chocker, vẽ ra cũng cảm thấy ưng ý hơn rất nhiều.

Lúc ba giờ chiều, công ty tổ chức họp đột xuất. Tất cả mọi người trong công ty đều tập trung ở sảnh.

Bàn ở giữa đặt một chiếc hộp, mà Tổng Trọng đứng sau chiếc hộp đó, mặt đầy ý cười.

“Sao sếp Tổng lại đẹp trai như vậy chứ, nếu như được gả cho anh ấy thì thật là tuyệt vời.” Em gái vừa mới đến công ty nói.

“Cô không biết sếp Tổng sớm bị người khác quyến rũ mất rồi sao? Dựa vào cô mà cũng đòi gả cho sếp Tổng ư?” Cô gái thứ hai vừa nói vừa quay sang cảm hận chỉ vào tôi.

Những chuyện vô căn cứ như vậy tôi nghe nhiều rồi, nên cũng trở nên vô cảm.

Tổng Trọng mỉm cười nhìn mọi người, giọng nói êm tai vang lên.

“Ngày mai là cuối tuần, công ty biết mọi người đã vất vả một tuần rồi, vì vậy đặc biệt tổ chức bốc thăm trúng thưởng, là một chuyến đi du lịch trong một ngày trên con thuyền xa hoa, người trúng thưởng sẽ được ngồi thuyền hạng nhất đi ra biển chơi một ngày.”

Còn có hoạt động như vậy sao?

Mọi người ở bên ngoài háo hức, nóng lòng muốn thử vận may. Từng người một xếp hàng bốc thăm. Những người xếp sau vô cùng sốt ruột, chỉ sợ số trúng thưởng sẽ bị người trước cướp mất.

Dù sao tôi cũng không có hứng thú, liền xếp cuối cùng, đợi mọi người bốc xong tôi mới đi qua.

Cuối cùng cũng đến lượt, tôi thản nhiên bước đến.

Đưa tay vào bên trong tùy ý bóc, nhưng lại sờ thấy một cánh tay khiến tôi hoảng hốt giật mình.

“A!” Tôi hét lên một tiếng.

Nhưng Tổng Trọng ở đối diện tôi lại nháy mắt, sau đó để một quả cầu vào tay tôi.

Chết tiệt, còn thế loại như vậy sao, đây không phải là gian lận ư?

Không còn cách nào tôi đành phải cầm quả bóng mà Tổng Trọng đưa cho, rút tay ra đứng bên cạnh.

Sau đó, Tổng Trọng lấy ra một tờ giấy, đọc con số trên đó.

“Số trúng thưởng là 17. Vừa này quên không nói, nếu người trúng thưởng là con gái, tôi sẽ cùng người đó đi chơi một ngày.”

Trong nháy mắt, tất cả chị em phụ nữ đều háng hái, bắt đầu xem mã số của mình, nhưng đều thất vọng thờ dài.

Tôi cúi đầu xem mã số trong tay mình, không ngoài dự đoán, đúng là 17. Nếu không thì vừa này Tổng Trọng đã không nhọc lòng để quả cầu vào trong tay tôi.

Chỉ là, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

“Ai rút được số 17, đưa tôi xem” Tổng Trọng vẫn giả vờ như không biết hỏi.

Không có ai đáp lại.

Tôi bĩu môi, nhẹ nhàng giờ tay lên.

“Tôi.”

“Chúc mừng Ninh Khanh. Mọi người tiếp tục cố gắng, hoạt động của công ty còn rất nhiều, lần sau nhất định sẽ trúng thưởng. Được rồi, tiếp tục quay lại làm việc đi. Ninh Khanh ở lại, tôi nói với cô những thứ cần chuẩn bị.”

Tất cả các chị em đều ù rù rời đi, lúc đi qua tôi, đều cảm giận trừng mắt.

Tôi còn nghe có người nói, rõ ràng chọn sẵn rồi còn làm ra trò này làm gì chứ?

Tôi cũng rất muốn hỏi.

Sau khi mọi người đều đã rời đi, tôi liền hỏi Tổng Trọng: “Anh nhìn xem, lại thành công khiến em trở thành tình địch của tất cả phụ nữ trong công ty này rồi. Anh nói xem, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Chỉ là buồn quá không có việc gì làm, muốn tìm một người cùng anh ra ngoài chơi thôi. Nhưng lại muốn đổi ý, trong công ty này người anh yên tâm nhất vẫn là em. Vì thế tìm người khác không bằng tìm em tốt hơn.”

Khóe miệng tôi giật giật.

Đúng là những chuyện như thế này chỉ có Tổng Trọng mới có thể nghĩ ra. Từ trước đến nay chỉ cần anh ta vui vẻ, việc gì cũng có thể làm mà không cần quan tâm hậu quả.

“Em không muốn đi, bây giờ em chỉ muốn thiết kế cho xong, để kiếm thật nhiều tiền, không thì đến bao giờ em mới có thể trả hết nợ cho Lục Nguyên Đăng đây.” Tôi ù rù nói.

Không phải tôi không muốn ra ngoài chơi, thực ra là Lục Nguyên Đăng không cho tôi cơ hội đó. Bây giờ ngay cả cơ hội lên tiếng tôi cũng không có, chỉ muốn làm việc hết mình, trả nợ, lấy lại tự do.

“Có hai tỉ chín trăm bảy mươi triệu đồng thôi mà, cùng lắm anh giúp em trích phần trăm cao hơn một chút, rất nhanh có thể trả hết nợ rồi.”

Công ty là của nhà anh ta, đến nói chuyện cũng chắc chắn như vậy!

Chỉ là bây giờ đâu phải chỉ có hai tỉ chín trăm bảy mươi triệu đồng là có thể giải quyết vấn đề chứ.

“Hai tỉ chín trăm bảy mươi triệu đồng cái gì chứ, bây giờ là mười ba tỉ đồng rồi, anh nói em làm sao trả hết đây?” Tôi nhìn anh ta, vô cùng tuyệt vọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Sau này ở đây sẽ không dùng đến nữa

“Mười ba tỉ đồng? Em ăn nhân sâm ngàn năm nhà anh ta sao?”

Tổng Trọng ngạc nhiên nhìn tôi.

Lúc này là lúc nào rồi, anh ta còn có tâm trạng đùa giỡn như vậy chứ, tôi cũng sắp tức đến ói máu rồi đây.

“Bỏ đi, không nói nữa. Dù sao cũng không phải chuyện có thể giải quyết được ngay, em vẫn nên thả lỏng đi chơi để tìm cảm hứng, ngày mai mấy giờ xuất phát?”

“Tám giờ sáng, anh đến nhà Lục Nguyên Đăng đón em.”

Đón tôi?

Hay là thôi đi. Tâm trạng của Lục Nguyên Đăng rất khó đoán, Tổng Trọng dù sao cũng là đàn ông, tôi sợ anh không vui, lại cáu.

“Hẹn ở đâu càng, em tự đến.”

Nói xong tôi liền trở về phòng làm việc tiếp tục công việc.

Nếu như tôi ở đây lâu, lại sợ người khác nói tôi với Tổng Trọng ở trong này làm chuyện mờ ám.

Lúc sáng, Lục Nguyên Đăng bảo tôi về sớm. Vì vậy sau khi tan làm tôi lập tức gấp gấp về nhà.

Lúc về tới nhà lại phát hiện anh vẫn chưa về.

Chết tiệt, bản thân còn chưa về, lại bắt tôi về sớm làm gì chứ, đùa tôi à?

Bụng cũng có chút đói, tôi vén tay áo vào bếp, bắt đi Vương ra ngoài sờ pha ngồi xem phim.

Đi Vương mua xương sườn nên tôi chuẩn bị làm món sườn xào chua ngọt.

Cho dầu vào chảo, khói xèo xèo bốc lên. Tôi chuẩn bị cho sườn vào nên đứng xa một chút, sợ dầu bắn lên làm bỏng.

“Không phải đã nói không cho phép em vào bếp sao?”

Đằng sau, tiếng của Lục Nguyên Đăng chợt cất lên khiến tôi giật mình, sương xườn đang bung cũng rơi thẳng xuống chảo, dầu bắn lên tung tóe khiến tay tôi bị bỏng.

Đau, đau rất cả tay.

Lục Nguyên Đăng nhanh chóng bước tới, tắt bếp đi, bật vòi nước xả vào tay tôi một lúc lâu.

Nước chảy xuống tay thật thoải mái, nhưng sau khi ngừng lại, lại đau rất.

Vết bỏng trên tay lấm tẩm đỏ, vết to vết nhỏ, vết to nhất cũng phải bằng đồng tiền xu. Lúc trước tôi cũng đã từng bị bỏng nhưng không nghiêm trọng bằng lần này.

Có lẽ năm nay là năm tuổi, vì vậy dễ động vào cái gì liền gặp họa. Trên mặt thì bị xước, tay thì bị bỏng. Bây giờ chỉ là chấm đỏ, lúc nữa thế nào cũng nổi bọng nước.

“Anh đã nói em không được xuống bếp rồi, em xem lời anh nói như gió thoảng bên tai sao!”

Lục Nguyên Đăng kéo tôi ra khỏi phòng bếp, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lục Nguyên Đăng thô lỗ như vậy.

Lúc trước dù có tức giận đến đâu đi chăng nữa, anh cũng kiềm chế rất tốt. Nhưng hôm nay lại có dáng vẻ như vậy, thật là khác thường mà.

Nhưng chuyện bị bỏng sao có thể trách tôi chứ? Tôi đã cẩn thận như vậy rồi.

“Nếu không phải vì anh đột nhiên đi vào, em cũng không bị dọa đến mức bị bỏng như vậy.”

Tôi oán giận lẩm bẩm.

“Em nói cái gì?” Lục Nguyên Đăng nhàu mày, ánh mắt sắc bén nhìn tôi, khiến tôi rùng mình.

“Không có gì.”

Lục Nguyên Đăng lấy hộp cứu thương ra, lật đi lật lại bên trong, sau đó ngẩng đầu hỏi đi Vương.

“Di Vương, thuốc trị bỏng đâu? Thuốc trị bỏng để đâu hết rồi?”

“Không có thuốc trị bỏng đâu, da đây thịt béo như tôi lại thêm nhiều năm vào bếp, có bao giờ bị bỏng đâu.” Nói một xong một lúc, đi ấy hình như cũng cảm thấy sắc mặt Lục Nguyên Đăng có gì không đúng, lập tức nói: “Tôi đi mua liền đây.”

Di vương nhanh chóng mua thuốc trị bỏng về.

Mặt Lục Nguyên Đăng u ám, mặc dù anh bôi thuốc rất nhẹ nhàng nhưng tôi vẫn cảm thấy đau.

“Đau.” Tôi hít một hơi thật lạnh, rụt tay lại.

“Bây giờ biết đau rồi?”

Anh lạnh nhạt nói, nhưng lại cố gắng nhẹ nhàng hơn trước. Sau khi bôi thuốc xong, tôi cảm thấy đỡ hơn rất nhiều, chỉ mong không bị rộp phỏng.

Sau khi bôi thuốc cho tôi, Lục Nguyên Đăng nói với đi Vương: “Di Vương, đi về nghỉ ngơi đi. Sau này nhà bếp sẽ không dùng đến, trong nhà cũng không phải nấu cơm nữa. Đi về nhà chăm sóc cho cháu nội đi, thỉnh thoảng đến dọn dẹp nhà cửa giúp tôi là được.”

Di Vương cứ như vậy trở về, trong nhà chỉ còn tôi với Lục Nguyên Đăng.

Anh ngồi trên sô pha, sau khi đi Vương đi vẫn không nói một câu nào.

Đói quá.

Nếu không phải vì đói, thức ăn đi Vương làm lại rất khó nuốt, tôi cũng không phải tự mình vào bếp.

“Em đói.” Tôi bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn Lục Nguyên Đăng, cuối cùng không chịu được mở miệng.

Nếu cứ chịu đói như vậy, dạ dày tôi lại bắt đầu đau.

“Vậy thì chịu đói đi, coi như một bài học.”

Lục Nguyên Đăng nói xong liền đi lên lầu. Tôi vẫn ngồi bên dưới, cũng không dám đi nấu cơm, chỉ pha một cốc sữa để uống tạm, nhưng vẫn đói.

Đang chuẩn bị lên lầu, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tôi như vậy rồi mà vẫn còn ai đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Phụ nữ trang điểm vì người mình yêu

Tôi không dám ra mở cửa.

Tôi sợ người tới là Quý Vương Nhưng, dù sao cô ta mới là vợ chính thức của Lục Nguyên Đăng.

Bình thường gặp ở ngoài còn không sao, nhưng gặp ở đây tôi có mấy cái miệng cũng không giải thích nổi.

Tôi cứ đứng sững nghe tiếng chuông cửa kêu một lúc lâu mà vẫn không có dũng cảm ra mở cửa.

“Sao không mở cửa?”

Lục Nguyên Đăng bước tới thấp giọng nói.

Khóe môi tôi giật giật không nói lời nào.

Anh liếc nhìn tôi rồi đi ra mở cửa, một người đàn ông mặc đồ tây đang đứng trước cửa, cổ còn đang đeo nơ, tạo hình này khiến tôi có cảm giác đang trông thấy nhân viên phục vụ ở nhà hàng tây.

Dù là ai, chỉ cần không phải Quý Vương Nhưng là tốt rồi.

Tôi nghe thấy anh ta nói nhỏ với Lục Nguyên Đăng gì đó, sau đó đưa cho anh một cái hộp rất lớn rồi bỏ đi ngay.

Lục Nguyên Đăng xách cái hộp tới bàn ăn rồi quay sang nói với tôi: “Lại đây.”

Nghe anh gọi, tôi liền ngoan ngoãn chạy tới.

Anh mở hộp rồi lấy hai đĩa thức ăn bên trong ra.

Mùi thơm của đồ ăn từ bên trong ngào ngạt bay ra.

Đó là hai đĩa bít tết nóng hổi, hơn nữa còn là của quán Kobe Beef.

“Bít tết cũng ship được hả?”

Tôi nghi ngờ nhìn Lục Nguyên Đăng.

Nhà hàng cao cấp như thế có lẽ ở tận trung tâm thành phố, mà đây lại là vùng ngoại thành, lái xe chắc cũng nửa tiếng mới tới. Người vừa rồi có lẽ là nhân viên phục vụ của nhà hàng đó, nhân viên chạy tới tận đây ship đồ ăn, nhà hàng đó có vẻ dư người?

“Bình thường thì không được, nhưng ông chủ thì phải khác chứ.” Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói.

Khỏe mới tôi giật giật tròng mắt nhìn Lục Nguyên Đăng. Sao tôi lại quên người đàn ông này giàu nứt đổ đổ vách, dù có nói là chủ của mấy nhà hàng tây hay truyền thống gì đó cũng chẳng có gì lạ.

Còn con nợ đang thiếu ông chủ hơn mười ba tỷ đây hoàn toàn không muốn nói chuyện với cái bụng kêu ồm ồm nữa, tôi ngồi xuống lấy một đĩa bít tết đầu ăn.

Ở trước mặt Lục Nguyên Đăng, tôi cũng không cần phải giữ hình tượng, loáng cái phần bít tết đã vào bụng hết một nửa.

“Em có thể chú ý tướng ăn của em không hả?”

Lục Nguyên Đăng ghét bỏ.

Tôi ngẩng đầu liếc anh một cái rồi tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

“Phụ nữ trang điểm vì người mình yêu, em không thích anh, vậy em chú ý hình tượng làm cái gì.”

Lục Nguyên Đăng im lặng không nói gì nữa, anh cúi đầu chậm rãi ăn bít tết.

Anh ăn rất từ tốn, nhưng tôi biết không phải vì có tôi ngồi đối diện anh ấy mới giữ hình tượng như thế, chẳng qua tính anh ấy từ xưa nay đã vậy thôi.

Đột nhiên tôi nhớ ra hôm nay Lục Nguyên Đăng dặn tôi phải về sớm, nhưng tôi giờ vẫn chưa nói với tôi lý do tại sao.

“Lục Nguyên Đăng, anh kêu em về sớm để làm gì?” Tôi hỏi anh.

“Không có gì.”

Anh thần nhiên trả lời, buông dao nĩa xuống rồi đứng dậy đi lên lầu.

Không ăn nữa à?

Anh mới chỉ đụng vài miếng thôi đó, không thấy lãng phí sao? Đã không đói thì gọi ship đồ ăn làm gì vậy.

Về mặt tôi ngờ ngác nhìn theo bóng lưng Lục Nguyên Đăng, tôi rất ghét việc anh bỏ phí đồ ăn.

Cũng vừa hay tôi còn chưa no, thế là lấy đĩa của anh qua chuẩn bị chén nót phần còn lại.

Ăn được mấy miếng thì bỗng thấy Lục Nguyên Đăng đi xuống, trong tay còn cầm một chai rượu.

Trên tay tôi đang cầm cái nĩa cầm miếng thịt bò đang cắn dở, tôi xấu hổ nhìn anh, cảm thấy mặt mũi hôm nay coi như mất hết rồi.

Thì ra là đi lấy rượu vang, tôi còn tưởng anh không ăn nữa.

Tôi nhìn anh cười gượng, xấu hổ nói:

“Anh đi lấy rượu vang sao không nói một tiếng..”

“Thế nên...?”

Lục Nguyên Đăng nhàu mày nhìn tôi, tầm mắt rơi xuống miếng thịt bò trên tay tôi.

Thế nên... Thế nên tôi đã ăn luôn phần của anh rồi.

Trong lòng tôi mặc niệm.

Một giây sau, Lục Nguyên Đăng đã bước tới cướp lấy cái nĩa trong tay tôi, sau đó bỏ miếng thịt vào miệng nhai.

“Trà cho em”

Trong đầu chỉ nghe ồm một tiếng.

Trên đó có nước miếng của tôi đó.

Tuy từng thân mật với Lục Nguyên Đăng hơn thế, nhưng anh ăn đồ tôi đang ăn dở vẫn khiến tôi cảm thấy xấu hổ.

Lục Nguyên Đăng lấy đĩa bít tết trước mặt tôi rồi thần nhiên ngồi xuống phía đối diện, về mặt còn chưa hết thòm thèm.

“Ngon đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 118: Đồ Lưu manh

“Đồ mặt dày.”

Tôi thầm nói một câu rồi đi lên lầu, ngày mai đi ra biển rồi, tôi phải chọn vài bộ đồ đẹp mới được.

Đồ của tôi không nhiều, tìm một vòng chỉ thấy mỗi một chiếc váy màn tuyền cũng được coi là tạm chấp nhận.

Sau khi soạn đồ xong, tôi lấy váy ngủ đi tắm, tắm được một nửa bỗng có người gõ cửa.

Nhưng không phải gõ cửa phòng ngủ mà là cửa phòng tắm!

Nhà này ngoài tôi chỉ còn Lục Nguyên Đăng, không phải anh thì còn ai!

“Anh không được vào!”

Tôi vội nói.

Vừa nói xong tay nắm cửa đã vặn ra, Lục Nguyên Đăng mở cửa bước vào tình bơ nhìn tôi.

“Không phải đã nói không được vào sao, sao anh lại vào hả?!” Tôi vội lấy khăn tắm che lại cơ thể trần trụi, sau đó lùi về đằng sau.

“Không nghe gì hết!” Người đàn ông nở nụ cười xấu xa từ từ bước lại gần tôi, “Hôn nữa, trên người em có chỗ nào anh chưa du lịch qua đâu?”

Lưu manh! Đồ lưu manh đáng ghét!

Nhìn bộ dạng hấu dối của anh tôi không khỏi tự hỏi, liệu anh sẽ không ăn tươi nuốt sống tôi chứ.

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, “Em tới tháng rồi, anh không được làm gì em đấy.”

Lục Nguyên Đăng bật cười, “Em nghĩ anh muốn làm gì em? Sao đầu óc em đen tối quá vậy?”

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, sau đó bấu môi nói với Lục Nguyên Đăng, “Ai đầu óc đen tối thì tự biết.”

Lục Nguyên Đăng cười khê, cũng không phản bác tôi nữa, tôi xem như anh tự thừa nhận.

“Tắm xong anh có việc muốn nói với em.” Lục Nguyên Đăng nói xong liền đi ra ngoài.

Tôi vội vàng khóa cửa, chỉ sợ anh lại bất thành linh xông vào, thế nhưng anh vào đây chỉ để nói với tôi như thế hay là mặt dày muốn nhìn trộm tôi?

Tôi cảm thấy khả năng muốn nhìn trộm có vẻ lớn hơn.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ mặc đồ xong xuôi, tôi bước ra ngoài.

Lục Nguyên Đăng đang ngồi trên giường, thấy tôi bước ra, anh vỗ vỗ ra hiệu cho tôi tới ngồi bên cạnh.

Tôi hiểu ý đi tới ngồi xuống, rất nhiều lúc tôi tự nhủ nên ngoan ngoan nghe lời anh.

“Ngày mai em đi với anh một chuyến.”

Lục Nguyên Đăng nói.

Ngày mai, tại sao lại là ngày mai? Ngày mai tôi phải đi ra biển với Tổng Trọng rồi? Vừa rồi còn nói phải ngoan ngoan, giờ tôi lại làm trái ý anh rồi.

“Ngày mai em có hẹn rồi.” Tôi khẽ nói.

Lục Nguyên Đăng sầm mặt lại lạnh lùng nói, “Đời đi.”

“Không được.” Tôi lập tức đáp.

Tôi rất ghét nói lời không giữ lời, đã hứa với người ta rồi thì trừ phi bắt đắc đi lắm, nếu không tôi sẽ không thất hứa.

“Em nói lại một lần nữa xem!” Lục Nguyên Đăng cực kỳ khó chịu.

Bầu không khí trong phòng bị đè nén tới đáng sợ, ngay cả thở mạnh tôi cũng không dám, nhưng vẫn cứng đầu nhìn Lục Nguyên Đăng nói, “Em nợ tiền anh nên đành phải tới sống chung với anh, nhưng tiền em trả được, anh cho em mượn chứ không phải mua em, em có tự do cá nhân của em, muốn làm gì thì làm đó.

Tôi biết tôi đã chọc giận Lục Nguyên Đăng.

Nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, tôi không muốn thỏa hiệp với anh một chút nào.

Đây là niềm tin duy nhất giúp tôi bước tiếp tới bây giờ.

“Em...”

Lục Nguyên Đăng bị tiếng chuông điện thoại bắt ngờ reo lên cắt lời.

Anh liếc tôi rồi lấy điện thoại ra nghe.

“Nguyên Đăng, ngày mai em đi cùng anh nhé, em hứa với anh sẽ không gây chuyện đâu, quần áo em cũng chuẩn bị xong hết rồi, sáng mai anh tới đón em nhé,” Giọng Quý Vương Nhung dịu dàng truyền tới tai tôi.

Lục Nguyên Đăng còn chưa đáp cô ta đã nói tiếp, “Không nói chuyện với anh nữa, bố em còn có việc kiếm em, cứ thế nha, ngày mai em chờ anh.”

Quý Vương Nhung cúp máy, Lục Nguyên Đăng im lặng một lúc rồi mới lạnh lùng nói với tôi, “Em không đi thì sẽ có người khác đi, Ninh Khanh, đừng làm giá quá!”

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi xuống lầu thì anh đã đi rồi.

Càng tốt, mất công lại cản trở tôi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Du thuyền tình yêu

Tôi bắt xe đi tới cảng, Tổng Trọng đang đứng chờ tôi.

“Cuối cùng em đã tới rồi, anh còn tưởng Lục Nguyên Đăng không cho em đi, anh còn đang định gọi điện thoại cho em.” Tổng Trọng nói với tôi.

“Anh ấy không có quyền can thiệp tự do của em.”

Tôi thuận miệng nói, sau đó lên du thuyền với Tổng Trọng.

Du thuyền rất lớn, trang trí vô cùng xa hoa.

“Cứ cảm giác đang lên tàu Titanic vậy.” Tôi thật lòng nói một câu.

“Em đang trù nó chìm à?” Tổng Trọng bủm môi cười với tôi.

“Tất nhiên là không, em còn đang yêu đời lắm.”

Tôi và Tổng Trọng nhìn nhau cười, sau đó bước vào khoang mới phát hiện bên trong được thiết kế như một khách sạn nhỏ.

Bên trong tổng cộng có hai lò phòng cho các cặp đôi, hai phòng nằm đối diện nhau giống như hai biệt thự riêng biệt với không gian rất lớn, bên ngoài nhìn rất xa hoa, cũng không biết bên trong thế nào.

Tổng Trọng đưa tôi đi tới phòng số 1, sau đó đẩy cửa ra.

Đúng là giống như tưởng tượng của tôi, bên trong như một căn biệt thự với bày trí cao cấp, thiết kế hiện đại hào nhoáng theo phong cách châu Âu, ở đây chắc chắn rất thoải mái.

“Du thuyền cũng có thể làm như vậy à?”

Tôi quay đầu hỏi Tổng Trọng, cảm nhận thế giới của người có tiền.

“Đây là du thuyền tình yêu vừa mới ra thị trường do công ty chúng ta và Lục thị hợp tác đầu tư, mỗi lần ra biển phí tổn là ba tỷ, anh mang theo em là để em trải nghiệm, cũng như xem xét những chỗ cần chỉnh sửa thiết kế.”

Lục thị?

Ý là công ty Lục Nguyên Đăng đó hả?

“Anh tới với tư cách là tổng giám đốc Tổng thị, vậy Lục Nguyên Đăng thì sao?” Tôi thấp thòm hỏi.

Nếu gặp Lục Nguyên Đăng ở đây thì không bằng giờ tôi nhảy xuống biển cho rồi.

“Đương nhiên là có tôi. Mà đúng ra là đã tới rồi, sao còn chưa thấy xuất hiện nhỉ?”

Câu này của Tổng Trọng khiến tôi như rớt xuống vực thẳm.

Chẳng lẽ tôi qua Lục Nguyên Đăng muốn cùng tôi tới đây? Tôi từ chối anh ấy, lại đồng ý đi với Tổng Trọng, anh ấy có giết tôi không trời?

Cửa phòng đối diện mở ra, tôi liền thấy Quý Vương Nhung đang ôm tay Lục Nguyên Đăng bước tới.

Đương nhiên Lục Nguyên Đăng đã thấy tôi, ánh mắt sắc lẹm như dao ấy như muốn lăm trì tôi.

“Giờ cho em xuống được không?” Tôi cúi đầu nói nhỏ với Tổng Trọng.

“Một phút trước thì được, nhưng giờ du thuyền đã ra biển rồi.” Tổng Trọng thấp giọng nói, “Em yên tâm, có anh ở đây, Lục Nguyên Đăng không dám làm gì em đâu.”

Ừ, cái này thì tôi tin, nhưng sau khi tôi về thì sao? Chẳng phải Lục Nguyên Đăng muốn lăm gì thì làm sao?

“Sếp Tổng, giờ anh vẫn chưa chịu giải cứu cô Ninh à, lần nào cũng thấy anh đưa cô ấy theo, nói hai người không có gì thật khó tin.”

Quý Vương Nhung chân mang cao gót tạo nã bước tới trước mặt Tổng Trọng, ánh mắt hòa nhã nhìn hai người chúng tôi.

“Có quan hệ gì em tự đoán đi.” Tổng Trọng thân mật ôm lấy vai tôi, sau đó cười dịu dàng nói.

Tôi nghĩ Tổng Trọng đang muốn giúp tôi.

Chỉ có như thế Quý Vương Nhung mới không hoài nghi quan hệ của tôi và Lục Nguyên Đăng.

Nhưng tôi lại không hề cảm kích anh ta, dù sao ánh mắt Lục Nguyên Đăng như đang muốn ăn tươi tôi kia.

Tôi cảm thấy khó chịu, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đây.

“Phòng vệ sinh ở đâu nhỉ?”

“Tôi dẫn cô đi.”

Lục Nguyên Đăng bỗng nói.

Quý Vương Nhung không nói gì, dường như không hề nghĩ tôi sẽ có quan hệ gì với Lục Nguyên Đăng, nếu lúc này từ chối lại khiến người ta hoài nghi, không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể đi theo Lục Nguyên Đăng.

Trái tim tôi cứ đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Khi đã không còn ai, có lẽ Lục Nguyên Đăng sẽ nổi trận lôi đình, cũng không biết anh có giận tới mức ném tôi xuống biển không.

Đi tới khúc ngoặt, Lục Nguyên Đăng ép tôi vào tường.

“Em bận việc là bận tới đây với Tổng Trọng hả?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 120: Trên đời không đâu là không có gió

Lưng tôi áp vào vách tường cứng, đầu tôi nhũm mày.

“Em không biết anh cũng tôi.”

Tôi thật thà nói.

Nhưng Lục Nguyên Đăng không muốn nghe nữa.

“Vậy nếu em biết thì sao?” Anh gần giọng hỏi.

“Em...”

“Chồng ơi, anh đang ở đâu, em cũng muốn đi nhà vệ sinh.”

Giọng Quý Vương Nhung từ xa truyền tới, tôi bị dọa hết hồn, vội kéo tay áo Lục Nguyên Đăng nói, “Mau đi thôi, đừng để vợ anh phát hiện.”

Tôi thật quá thê thảm, nhưng cuộc đời mà, có bao giờ nó cho tôi cơ hội lựa chọn đâu.

May mà Lục Nguyên Đăng cũng không có dừng lại, anh đưa tôi tới nhà vệ sinh.

Tôi vốn không muốn đi vệ sinh, ngó đồng hồ xong liền quyết định trang điểm lại.

Quý Vương Nhung dừng lại, tao nhả rửa tay trước mặt tôi.

Không phải nói muốn đi vệ sinh à, sao chưa đi đã rửa tay rồi?

Tôi thấy kỳ lạ nhưng dù sao cũng không quen thân, không muốn nhiều chuyện với ai.

Không ngờ Quý Vương Nhung lại bắt chuyện với tôi trước.

“Cô Ninh có tài năng thiết kế như thế chẳng trách chỉ được giám đốc Tống yêu thích.”

Tôi cười lịch sự, không phủ nhận cũng không thừa nhận, lúc này tôi đã không thêm đề ý chuyện cô ta hiểu lầm mối quan hệ của tôi và Tống Trọng.

“Tôi vì thích nghề thiết kế nên mới làm ở công ty Tống Trọng.” Tôi bình tĩnh nói, tay bôi lại son.

Quý Vương Nhung cũng cười, vừa trang điểm vừa nói chuyện với tôi.

“Quan hệ của giám đốc Tống và Lục Nguyên Đăng rất tốt, bọn họ cũng thường gặp nhau.”

Tôi không nói gì, cũng không biết ý Quý Vương Nhung muốn nói gì.

Cô ta dường như không để ý tôi có nghe hay không mà tiếp tục tự biên tự diễn: “Giám đốc Tống cũng thường đưa cô theo, vậy cô có thấy bên cạnh Nguyên Đăng có cô gái nào không? Người xung quanh và bạn bè anh ấy kín miệng quá nên tôi không hỏi được, nhưng trực giác của tôi nói rằng anh ấy có người phụ nữ khác bên ngoài, nếu tiện không biết cô có thể chú ý ngó giúp tôi được không?”

Không ngờ Quý Vương Nhung lại bảo tôi giúp cô ta để ý xem bên cạnh Lục Nguyên Đăng có cô gái nào không?

Thật ra tôi rất muốn nói, tôi chính là người bên cạnh Lục Nguyên Đăng.

Xem ra Quý Vương Nhung không hề nghi ngờ tôi, nhưng trên đời không đâu là không có gió, chỉ cần tôi tiếp tục ở bên Lục Nguyên Đăng thì sẽ có một ngày Quý Vương Nhung phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Lòng tôi đang rất căng thẳng, bề ngoài lại cố giữ vẻ bình tĩnh: “Nếu cô Quý bất an thế thì sao không sống chung với sếp Lục?”

Nếu cô ta và anh sống chung, anh chắc chắn sẽ buông tha tôi.

Quý Vương Nhung cười khổ, “Là tôi chủ động yêu cầu không sống chung với anh ấy, tôi sợ tôi lại hại anh ấy.”

Lại?

Chẳng lẽ lúc trước cô đã làm chuyện gì đáng sợ với Lục Nguyên Đăng.

“Vậy tôi sẽ giúp cô để ý anh ấy.” Tôi nói.

Tôi biết dù Quý Vương Nhung không tìm tới tôi thì cũng sẽ tìm người khác, nếu vậy thì thay vì để người khác phát hiện sự tồn tại của tôi thì không bằng tôi đi làm chuyện này, như vậy ít ra có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

Quý Vương Nhung tất nhiên không biết suy nghĩ trong lòng tôi, cô ta cười cảm kích, “Cảm ơn, sau này công việc nếu có liên quan tới nhau thì tôi nhất định sẽ cảm ơn cô.”

Cô ta và tôi trao đổi số điện thoại, sau đó cùng quay lại.

Du thuyền chạy rất nhanh, một tiếng sau đã đi ra xa ngoài biển.

Du thuyền không hề có người lái, toàn bộ hành trình đều do máy tính điều khiển, trên thuyền ngoài bốn người chúng tôi thì không còn ai nữa.

“Chồng ơi, em đói, bữa trưa mình ăn gì?” Quý Vương Nhung mở miệng.

“Đừng lo, Ninh Khanh biết nấu cơm, tôi có thể giúp cô ấy làm cơm.” Tống Trọng nhẹ nhàng nói.

“Vậy cảm ơn sếp Tống rồi.” Quý Vương Nhung cười.

Mẹ, có phải anh làm đâu, bà đây còng lưng làm, anh lại được cảm ơn.

Tôi liếc nhìn Tống Trọng, vừa muốn đi nấu cơm, Lục Nguyên Đăng bèn đứng lên, “Đề tôi đi.”

Khi đi ngang tôi, anh nhử mày liếc tôi.

Giờ tôi mới nhớ, Lục Nguyên Đăng đã cảnh cáo tôi sau này không cần vào bếp nữa.

Nhưng một người ngay cả đun nước đường đó cũng không biết như anh thì sao biết nấu cơm?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Tôi không tăng bốc

Nếu anh đã nói tôi không cần phải vào bếp thì tôi cũng không dám đi cùng, chỉ có thể ngồi chờ với hai người kia.

Khoảng một tiếng sau, Lục Nguyên Đăng bung một nồi cháo ra.

Cháo trắng, mà dưới đáy nồi còn bị khê.

“Khó khăn lắm tôi mới được ra biển chơi, anh lại cho tôi ăn thứ này?” Tống Trọng nhìn nồi cháo ngán ngẩm nói.

Lục Nguyên Đăng nấu cháo tôi đã từng ăn rồi, nhưng không ngờ lần thứ nhất nấu khê, lần thứ hai cũng khê.

Đứng là một tay vụng về.

“Muốn ăn thì ăn, không thì nhịn đói đi.”

Lục Nguyên Đăng mặt mày sa sầm lạnh nhạt nói.

“Tôi ăn.” Quý Vương Nhung vui vẻ cầm lấy bát cháo.

Cô ta nâng bát cháo lên chậm rãi ăn vói vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

Có thể nhìn ra cô ta rất yêu Lục Nguyên Đăng, anh nấu dở thế mà cô ta vẫn tăng bốc được.

“Anh đi xuống bếp xem có gì ăn không, còn em?” Tống Trọng nói với tôi.

“Em cũng đói rồi.” Tôi bĩu môi.

Quý Vương Nhung nề mặt nhưng tôi không muốn, nề xong cái bụng tôi còn đáng thương hơn.

May mà Tống Trọng tìm được hai cái bánh bao, anh ấy đưa tôi một cái vừa ăn vừa cảm khái, “Xem ra trên tàu không thể không có phục vụ, ít nhất cũng phải có một đầu bếp, lỡ không ai biết nấu thì nhịn đói hết à.”

Lục Nguyên Đăng đứng tần ngần nhìn nồi cháo, có lẽ đang do dự có nên ăn không.

Anh rất kỹ tính, đồ tôi không ăn được có lẽ anh cũng không nuốt nổi.

Tôi nhìn bánh bao trong tay rồi bẻ một nửa đưa cho anh.

“Lục Tổng, hay anh ăn miếng bánh bao đi.”

Lục Nguyên Đăng liếc tôi lạnh lùng nói: “Tôi không ăn đồ người khác ăn dở.”

What?

Tôi có nghe nhầm không?

Tối qua còn cướp miếng thịt trong miệng tôi ăn ngon lành, giờ lại nói không ăn đồ ăn người khác ăn dở, mặt anh dày như tường thành luôn rồi.

“Thế anh ăn cháo đi, ngoài việc bị khê ra thì em thấy cũng khá ngon đó.”

Quý Vương Nhung nói xong bưng một bát cho anh.

Lục Nguyên Đăng nhàu mày, miễn cưỡng cầm lấy muỗng.

Anh ấy thật sự không muốn ăn.

Đáng đời! Anh chánh tiếp đi, cho bánh bao thì không ăn, thế thì cứ húp cháo của anh đi nhá.

Lúc này tàu bỗng vang lên tiếng còi báo động, mọi người lập tức đứng lên.

Tống Trọng cầm điện thoại gọi đi.

“Sao thế.”

“Ông chủ, trên biển một tiếng nữa sẽ có bão, giờ quay đầu không kịp rồi, tiếp tục đi thì chắc chắn sẽ dính bão, rất nguy hiểm. Vì an toàn nên chúng tôi sẽ điều khiển tàu tới một hòn đảo cách đây một trăm hải lý về phía đông, lúc đó mọi người có thể tránh bão trên đảo, khi nào hết bão lại lên tàu.

Cái gì?

Bão

Lòng tôi chùng xuống.

Mịa nó, đừng nói tàu này sẽ chìm giống Titanic như lời tôi nói lúc vừa bước lên tàu nhá?

Tống Trọng cũng nhìn tôi đầy hàm ý, “Anh đang nghĩ sau này cho em bớt nói lại, hoặc thôi không mang em theo nữa, lần đầu tiên ra biển đã gặp chuyện thế này, nếu xảy ra chuyện như Titanic thì anh chỉ có thể nói, kiếp trước em đúng là Rose.

Rất nhanh, du thuyền đã tới hòn đảo phía đông ấy.

Tôi nhìn xa xăm, thời tiết trên đảo rất đẹp, xem ra cũng không quá tệ như tưởng tượng.

Tôi vào bếp mang thịt trong tủ lạnh ra, cho dù tạm thời rồi khỏi cũng không đến nỗi đói chết.

Lục Nguyên Đăng và Tống Trọng lấy những vật tư cần thiết rồi mới xuống tàu, còn cụ thể lấy gì thì tôi không biết.

Vừa bước lên đảo, tôi đã nghe thấy tiếng sóng lớn đập vào bờ.

“Đi vào bên trong cho an toàn.”

Lục Nguyên Đăng chỉ hướng rừng cây.

Nhưng nơi sâu trong rừng sẽ không có rắn và sói chứ?

Nghĩ tới cảnh đó, tôi không khỏi căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mối Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Không nhịn được dù một đêm

Khó khăn lắm mới tìm được một bãi đất trống, chúng tôi dừng chân nghỉ lại.

Xung quanh là tiếng gió gào thét cùng với tiếng mưa ào ào trút xuống mặt biển đầy vang dội.

Trên đảo hoang căn bản không có tín hiệu, di động cũng hết pin, mọi người đều đứng đó hai mắt nhìn nhau, đợi trận bão này đi qua.

“Đứng rồi, các anh mang theo những thứ gì, có mang đồ để che mưa không?” Tôi quay sang nhìn hai người đàn ông phía đối diện.

Về mặt của cả hai đều ngẩn ra.

Thế là cả hai đều không mang?

“Vậy rốt cuộc là hai người mang theo những thứ gì vậy?”

Tôi đứng dậy, cầm lấy túi trong tay bọn họ.

Xem trong túi của Lục Nguyên Đăng có một bộ âu phục, hai cái túi ngủ. Còn của Tống Trọng lại là một cái máy chơi game, một cái Ipad, một bộ âu phục và một cái túi ngủ.

“Mang những thứ này đến đây thì có ích gì? Để mấy người mang những thứ cần thiết đi thôi, sao mấy người toàn mang những thứ gì thế này?” Tôi lườm Tống Trọng, thật sự là không biết nên khóc hay nên cười.

“Máy chơi game với Ipad mang đi để giải trí. Túi ngủ mang đi để phòng lỡ như phải ngủ ngoài trời thì dùng. Còn về phần âu phục ấy à, ngày nào anh cũng phải thay quần áo, không thay là chết đấy.” Tống Trọng nói với vẻ đương nhiên.

Khỏi phải nói, bộ âu phục của Lục Nguyên Đăng cũng có tác dụng tương tự.

Tôi thật đúng là phục hai tên này! Đúng lúc quan trọng lại chẳng được cái tác dụng khi gì!

“Chúng ta ngủ bằng túi ngủ vậy, mưa to quá.” Quý Vương Nhung nói với vẻ hơi sốt ruột.

Một tay cô ta vẫn dang gờ lên che mưa, nhưng không che được hết đầu chỉ che được phần mặt. Tôi nghĩ, chắc chắn cô ta sợ lộp trang điểm bị nước mưa làm nhòe khiến Lục Nguyên Đăng nhìn thấy.

Quả nhiên, khi con gái đứng trước mặt người mình thích thì ngay đến bản thân mình cũng không để ý. Trước kia khi mới yêu Mạc Hân tôi cũng vậy. Cũng may, bây giờ tôi đã thoát ra khỏi cái lồng giam đó.

Túi ngủ là loại chống thấm nước cho nên ngủ trong túi ngủ là lựa chọn tốt nhất.

May là hai cái tên này còn biết đường mang theo túi ngủ đấy!

Chúng tôi chui vào túi ngủ, cho đến tận khi trời tối, con bão ngoài kia vẫn chẳng có dấu hiệu sẽ ngừng lại, cây cối xung quanh bị thổi tung nghiêng ngả, mưa cũng càng lúc càng nặng hạt.

Chúng tôi đều rất đói nhưng mưa to như vậy không thể làm gì để ăn được, đành co mình lại rúc trong túi ngủ cả một đêm.

Đến lúc tỉnh lại trời đã sáng, mưa cũng đã ngừng.

Tôi chui ra khỏi túi ngủ, cảm thấy đầu óc nặng trĩu, chắc là do đói đấy mà.

Tối hôm qua trước khi chui vào trong túi ngủ, tôi nhét chỗ thịt đó vào trong túi ngủ, ù cả đêm chắc nó cũng thiu rồi.

Đám Lục Nguyên Đăng vẫn chưa dậy, tôi nhìn về phía túi ngủ của bọn họ, lại phát hiện ra thế mà túi ngủ của Quý Vương Nhung trống không, mà túi ngủ của Lục Nguyên Đăng lại phồng to một cách kỳ lạ.

Chẳng lẽ tối hôm qua bọn họ?

Dù là một đêm cũng không nhịn được sao? Còn phải ngủ cùng nhau?

Nếu như Lục Nguyên Đăng đã yêu thích vợ mình đến thế tại sao còn tìm đến tôi? Chẳng lẽ đàn ông tên nào cũng như nhau, vợ không bằng tình nhân, mà tình nhân chẳng bằng vụng trộm?

Tôi càng nhìn càng cảm thấy ngứa mắt, liền dứt khoát đi sang bên đó đá đá cái túi ngủ.

“Dậy đi, định sống trên đảo hoang cả đời nữa hay sao?”

Cái túi ngủ nhanh chóng được mở ra từ bên trong, Quý Vương Nhung đi ra trước nhìn thấy tôi có vẻ ngại ngại.

Về mặt của Lục Nguyên Đăng thán nhiên, tôi đã chẳng thấy lạ nữa rồi.

“Tôi còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Tống Trọng ngáp một cái, chui ra khỏi túi ngủ.

“Mau đi thôi, những đồ tôi mang theo không ăn được nữa rồi, sắp đói chết rồi đây này.”

Nhìn thấy Tống Trọng và Lục Nguyên Đăng đã thay xong quần áo, quả nhiên là một bộ âu phục khác hôm qua.

Tôi đúng là cạn lời với hai người bọn họ. Có khi sau này mà gặp được động đất thì phản ứng đầu tiên của bọn họ chắc là đi chọn mấy bộ quần áo khác mất.

Chúng tôi đi về phía bờ biển, còn chưa đến nơi đã phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng.

Con bão tối hôm qua đã đẩy thuyền của chúng tôi ra tận giữa biển, hiện tại đang cách chúng tôi khoảng 1 -2km.

“Anh mau gọi điện cho cứu hộ đi, bão họ lái thuyền đến đây.” Tôi nói với Tống Trọng.

Anh ta bắt đầu đi nhìn tôi một cái, đáp: “Em nghĩ ở đây có sóng điện thoại cho em gọi à?”

Dạ dày mà tốt thì nhịn đói một hai ngày chưa chết được, nhưng nếu có bệnh về dạ dày thì cơn đau dạ dày thật sự là không thể chịu nổi.

“Đề tôi bơi ra đó lái thuyền về đây.” Người lên tiếng là Lục Nguyên Đăng.

Vừa dứt lời anh đã nhảy xuống biển.

Đứng vào lúc này tôi lại nghe thấy tiếng còi báo động trên thuyền vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Lục nguyên đăng, anh mau quay lại đây

Xong rồi!

Không phải lại sắp có bão đến nữa đấy chứ?

Lúc này Lục Nguyên Đăng không thể ra đó được, thực sự là quá nguy hiểm!’

Thậm chí tôi còn không kịp suy nghĩ đã hét to về phía anh ấy vừa nhảy xuống. “Nguy hiểm lắm, Lục Nguyên Đăng anh mau quay lại đây! Lục Nguyên Đăng!”

Trong biển không có bất kỳ lời đáp trả nào, tôi lo sốt vó, chỉ sợ Lục Nguyên Đăng sẽ xảy ra chuyện.

“Ninh Khanh.”

Tổng Trọng kéo áo tôi, nhỏ tiếng gọi tên tôi.

“Đừng có kéo tôi.” Tôi mất kiên nhẫn nói, quay ra tiếp tục gọi Lục Nguyên Đăng.

Chỉ cần một giây anh chưa trả lời tôi, tôi cũng sẽ không yên tâm.

“Lục...”

“Nguyên Đăng!”

Bên tai vang lên tiếng gọi sốt sắng của Quý Vương Nhưng, tôi giật mình bừng tỉnh.

Vừa nãy tôi vừa làm gì vậy?

Tôi đứng trước mặt Quý Vương Nhưng gọi tên Lục Nguyên Đăng với dáng vẻ lo lắng như vậy, có khác gì sợ cô ta không biết được quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng?

Tôi cuối cùng cũng nhận ra vừa nãy tại sao Tổng Trọng lại kéo áo tôi.

Dường như Quý Vương Nhưng cũng đang quá lo lắng cho Lục Nguyên Đăng nên không để ý đến sự bất thường của tôi.

“Nguyên Đăng, Nguyên Đăng anh mau về đây, sắp bão đến nơi rồi, mau về đi!”

Tôi không dám gọi, chỉ đành sốt ruột nhìn chăm chăm vào mặt biển.

Ngoài xa chỉ có tiếng sóng biển ì oạp vô không ngừng.

“Anh không sao.”

Đột nhiên giọng nói của Lục Nguyên Đăng vang lên, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cúi xuống nhìn, anh đã leo lên bờ.

“Cũng may là anh không sao, thật đúng là làm em sợ chết khiếp.”

Không để tâm đến trên người anh vẫn còn ướt, Quý Vương Nhưng chạy đến ôm chặt lấy anh, cả người không kìm được mà run lên.

“Vừa nãy hình như anh nghe thấy người khác gọi tên anh.”

Lục Nguyên Đăng thân nhiên nói một câu, ánh mắt anh hướng về phía tôi.

Tôi chợt dạ, ngồi xuống giải thích, “Tôi tưởng là ngài Lục vì dạ dày tôi không tốt nên mới bôi qua đó để lái thuyền lại đây cho nên khó tránh khỏi có hơi sốt ruột.”

“Vi có?” Lục Nguyên Đăng buông Quý Vương Nhưng ra, nhướn mày nhìn về phía tôi, khẽ nói, “Có Ninh có hơi đề cao mình quá rồi đấy.”

Câu này không khác gì một cái tát vào mặt tôi, khiến tôi vô cùng xấu hổ.

“Tôi cũng tưởng là giám đốc Lục vì Ninh Khanh nên mới làm vậy, dù sao thì giám đốc Lục cũng rất biết thương hương tiếc ngọc mà.”

Câu này ít nhiều gì cũng giải tỏa được bầu không khí ngưng ngập, tôi cảm kích nhìn Tổng Trọng một cái, cười một cái miễn cưỡng với anh ta.

“Thương hương tiếc ngọc nhưng tôi càng tiếc cái mạng hơn. Sống vẫn tốt hơn.”

Câu này của Lục Nguyên Đăng tôi luôn ghi nhớ trong lòng, thế nên lúc sự việc kia xảy ra tôi mới hoảng loạn đến vậy.

Giông bão chưa đến, chúng tôi tìm được một gốc cây to, trú dưới tán cây.

Dù sao mùa này cũng không có sấm, không đến mức bị sét đánh chết.

Nhưng mà dạ dày của tôi càng lúc càng khó chịu.

Vốn dĩ trong kỳ kinh nguyệt sức khỏe tôi đã khá yếu rồi, hôm qua còn đội mưa, ngủ ngoài trời, đầu óc đã nặng, cộng thêm đau dạ dày, tôi cảm giác mình sắp chết đến nơi.

“Tổng Trọng, em khó chịu quá, anh để em dựa nhờ một chút.”

Tôi ấn mạnh lên dạ dày của mình, cả người mềm nhũn ngã vào người Tổng Trọng.

“Em thế này chắc chắn là không được, không biết lúc nào mới rời khỏi đây được, trước khi bão đến tìm thứ gì đó ăn cho chắc bụng đã.”

Tổng Trọng nói vậy rồi đứng lên. Ngay sau đó, tôi vốn dĩ đang dựa vào vai Tổng Trọng bất giác ngã về phía Lục Nguyên Đăng.

“Tôi cần một người nữa giúp đỡ, nhưng cũng không thể để hai người phụ nữ lại đây được. Thế này đi, Lục Nguyên Đăng anh ở lại trông Ninh Khanh, cô Quý đi theo tôi tìm đồ ăn.”

Tổng Trọng đề nghị, mọi người đều không phản đối. Quý Vương Nhưng đi theo anh ta, để lại tôi đang dựa vào vai Lục Nguyên Đăng, muốn đứng dậy cũng chẳng còn sức.

Tôi cảm thấy có thể là tôi đã lên cơn sốt rồi, cảm giác lúc nóng lúc lạnh khiến tôi rất khó chịu, trạng thái nửa mơ nửa tỉnh đó kéo dài rất lâu.

“Lục Nguyên Đăng.”

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, tôi gọi tên anh.

“Hừm.” Người đàn ông đó lười biếng trả lời.

“Em lạnh quá.” Tôi mệt mỏi nói, bàn tay túm chặt lấy góc áo anh.

Con người ta trong lúc đau ốm thường đặc biệt yếu đuối. Mà những lúc yếu đuối ấy thường muốn túm chặt lấy cái gì đó.

Tôi biết Lục Nguyên Đăng không có ý nghĩa gì với tôi nữa, nhưng trong giờ phút này tôi không muốn buông tay ra.

Lục Nguyên Đăng không nói gì, ngay giây sau vòng tay ấm áp của anh đã ôm siết lấy tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Ảo tưởng

“Lục Nguyên Đăng, có khi nào chúng ta sẽ chết ở trên hòn đảo hoang này không?”

Có lẽ đầu óc tôi đã sốt hết mức mơ hồ rồi, thế mới nói ra được những câu như thế.

“Không đâu. Chỉ cần bảo ngừng, người của công ty chắc chắn sẽ đến, em sẽ không có việc gì đâu. Nếu như mệt rồi em nghỉ ngơi một chút. Có lẽ tỉnh dậy là đã về rồi.”

Tôi chưa bao giờ nghe thấy Lục Nguyên Đăng nói với tôi bằng giọng dịu dàng thế này.

Dịu dàng đến mức tôi tưởng rằng tất cả mọi thứ trước mắt chẳng qua chỉ là ảo giác của tôi.

“Em không ngủ được, trong dạ dày như đang lộn ngược lên ấy.” Tôi yếu đuối nói.

Lục Nguyên Đăng không trả lời tôi, cánh tay anh lại siết chặt tôi thêm một chút.

Rất nhanh sau đó mưa bắt đầu đổ xuống, tôi nghe thấy tiếng mưa rất to, nhưng rơi xuống người tôi lại chỉ là những giọt nhỏ.

Nước mưa lạnh buốt bắn lên mặt khiến tôi tỉnh táo được vài phần.

Vậy mà tôi lại để mặc cho Lục Nguyên Đăng ôm mình, đợi đến lúc Quý Vương Nhung quay về tôi có một trăm cái miệng cũng không cãi được.

Tôi vội vàng đẩy Lục Nguyên Đăng ra nhưng vừa chạm vào quần áo của anh liền cảm giác được nước ướt đầm. Sau khi đẩy anh ra, mưa dường như trở nên to hơn, tôi không kịp trở tay liền bị mưa hắt ướt đầm.

Vừa nãy mưa đâu có to như vậy.

Chẳng lẽ?

Tôi nhìn về phía Lục Nguyên Đăng, lên tiếng hỏi, “Vừa nãy có phải là anh chắn mưa cho em không? Tại sao người anh lại ướt như vậy?”

Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nhìn tôi, thần nhiên nói, “Có phải cô tưởng tượng nhiều quá rồi không, vừa nãy tôi vừa mới nhảy xuống biển, quần áo khô được à.”

Người ta đã nói như thế, đương nhiên tôi cũng không ảo tưởng nữa.

Tôi bấu môi không nói thêm câu nào.

“Ninh Khanh, tôi về rồi.”

Giọng của Tống Trọng vọng lại từ xa, tôi nhìn xuyên qua màn mưa thấy anh ta và Quý Vương Nhung đang ôm một đồng hoa quả đi về.

Tôi toát mồ hôi lạnh.

Cũng may vừa nãy tôi đẩy Lục Nguyên Đăng ra, bằng không nếu Quý Vương Nhung nhìn thấy tôi đang nằm trong lòng Lục Nguyên Đăng thì tôi thật sự không biết phải giải thích thế nào. Có tật gặt mình chắc chính là như thế này.

Trong tay Tống Trọng cầm một đồng táo đỏ, còn có cả hai quả lê.

Anh ta nhìn những thứ trong tay nói, “Táo đỏ không dễ tiêu hóa, mà em lại đang đau dạ dày, ăn lê vậy nhé.”

Nói rồi anh ta đưa hai quả lê cho tôi.

Quý Vương Nhung đang cầm rất nhiều táo đỏ, cô ta giữ lại hai quả, còn lại đều đưa cho Lục Nguyên Đăng.

“Từ sáng hôm qua anh vẫn chưa ăn gì, ăn thêm đi.”

“Em ăn đi, anh không đói.”

Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói, không nhận táo từ tay Quý Vương Nhung.

Anh ấy làm như vậy có phải là đang lo Quý Vương Nhung sẽ bị đói không?

Tôi nghĩ, Lục Nguyên Đăng chắc cũng có tình cảm với Quý Vương Nhung, đúng không? Bằng không làm sao lại che chở cô ta như thế? Trong lòng tôi trào lên cảm xúc cay đắng, xót xa.

Nhưng tôi sợ Quý Vương Nhung sẽ phát hiện ra sự khác lạ của tôi, bèn vội vàng cúi đầu.

Tống Trọng nhìn về bên đó, “Tôi khuyên anh nên ăn một ít đi. Con bảo này không biết bao giờ mới ngừng đau, đợi cứu hộ cũng không biết bao giờ mới đến. Chúng ta cũng đau phải Bear Grylls, không biết sống sót trên đảo hoang thế nào đâu.”

Tốt xấu gì lời của anh ta cũng có tác dụng, Lục Nguyên Đăng cầm lấy vài quả táo, bắt đầu ăn.

Tôi cũng bắt đầu gặm lê, lê rất ngọt nhưng lúc gặm sâu vào trong rồi lại cảm thấy chua.

Bình thường tôi rất ít khi ăn lê, cho dù ăn cũng không gặm vào trong hẳn. Nhưng bây giờ ở trên đảo hoang chẳng có gì ăn được đành ăn hết.

Người ta nói tim của con gái và quả lê giống nhau, ngoài thì ngọt, nhưng trong thì chua, hôm nay tôi cũng được ném thử rồi.

Có chút đồ ăn vào bụng, dạ dày cũng dễ chịu hơn một chút, có điều đầu óc vẫn nặng trĩu, cũng không hạ sốt được nữa, cứ như thế này có khi nào tôi sẽ trở thành đũa ngọc không?

Con gông tổ hoành hành gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tạm.

Đầu tôi vẫn rất nặng nề, luôn dựa vào Tống Trọng thêm sức. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, tôi cảm thấy một ánh mắt nóng rực vẫn luôn hướng về phía tôi, nhưng tôi quá mệt, ngay đến sức mở mắt cũng không có.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tôi nghe thấy giọng nói đầy hưng phấn của Quý Vương Nhung.

“Nguyên Đăng, anh xem kia, du thuyền đang đi về phía chúng ta kìa! Chúng ta có thể rời khỏi đây rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Cô ấy đáng được người khác đối xử tốt

Tôi mở mắt ra nhìn, thấy đúng là chiếc du thuyền đang đi về phía bên này.

Tất cả mọi người đều đứng lên, đi về phía đó.

Tôi cũng muốn đứng lên nhưng cả người mềm nhũn, kiệt sức.

“Anh công em nhé.”

Tổng Trọng nói xong liền quý xuống công tôi.

Ánh mắt tôi bắt gặp liếc về phía Lục Nguyên Đăng, dường như không có dao động gì.

Du thuyền dừng lại bên bờ, chúng tôi lên thuyền nhanh chóng trở về bến tàu.

Cuối cùng cũng coi như là không có nguy hiểm. May mà không phải ở lại đảo hoang mười ngày nửa tháng giống với tưởng tượng của tôi.

“Anh đưa em đến bệnh viện nhé.”

Sau khi lên bờ, Tổng Trọng nói với tôi.

Tôi lắc đầu.

Theo như tôi thấy, sốt thôi đầu cần phải đến bệnh viện. Sau khi về nhà uống thuốc, lấy nước lạnh chườm đợi hạ sốt là được.

“Không đến bệnh viện thì em định đi đâu?”

Nghe Tổng Trọng nói vậy tôi chợt ngẩn ra.

Đúng thế, tôi có thể đi đâu được nữa đây? Có Quý Vương Nhung ở đây, có lẽ cô ấy sẽ muốn về nhà với Lục Nguyên Đăng.

“Thôi vậy, anh đến nhà em chăm sóc em một đêm vậy.”

Tổng Trọng biết nỗi khổ của tôi, nói khề.

Quý Vương Nhung đứng bên cạnh cười khề trêu chọc.

“Không ngờ kẻ lằng tởn tình trường như tổng giám đốc Tổng lại có lúc dịu dàng quan tâm thế, từ trước đến nay chỉ thấy con gái vây quanh anh chứ chưa bao giờ nghe thấy anh quan tâm chăm sóc đến cô gái nào.”

“Vậy cũng xem đó là người con gái như thế nào. Kiểu như Ninh Khanh thì cô ấy đáng được đối xử tốt.” Tổng Trọng thần nhiên nói, mở cửa xe ô tô ấn tôi ngồi vào ghế phụ, nói với bọn họ: “Chúng tôi đi trước đây, hai vị cứ từ từ mà ngọt ngào với nhau.

Mỗi câu mỗi chữ của Tổng Trọng đều như một mũi kim sắc bén đâm vào tim tôi.

Tôi có thể cảm giác được Lục Nguyên Đăng đang nhìn tôi, nhưng ngay đến dừng khí nhìn ra ngoài một lần thôi tôi cũng không có.

Tổng Trọng lái xe đưa tôi về nhà anh ta, tôi uống thuốc xong liền nằm trên giường, cả một đêm, anh ta thay khăn chườm cho tôi vài lần liền, thức trắng.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi đã khỏe như vâm.

Hình như người thấy mùi đồ ăn, tôi đi dếp ra phòng bếp xem, liền nhìn thấy Tổng Trọng đang nấu cháo.

“Em tỉnh rồi à, khỏe lên tí nào chưa?” Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, anh ta quay lại hỏi.

“Em không sao.” Tôi trả lời anh ta, bước lên phía trước một bước xem anh ta đang nấu cháo gì mà lại thơm thế.

Anh ta cười cười, quấy nồi cháo nói: “Anh nấu cháo nấm thịt. Em yên tâm, anh khác với Lục Nguyên Đăng, tuy rằng anh không biết nấu cơm nhưng ít nhất thì cũng không làm khề nồi cháo.”

“Cám ơn anh, Tổng Trọng.” Tôi cảm kích nhìn anh ta, chân thành nói.

“Chúng ta là bạn bè, em ốm, anh chăm sóc em là chuyện nên làm. Sao phải khách khí thế, lại còn cám ơn anh nữa.”

Tôi lắc đầu nói, “Em cám ơn không chỉ vì anh chăm sóc tôi, còn cả chuyện anh giải vây giúp em nữa. Nếu như không có anh em thật sự không dám đảm bảo mình sẽ không để lộ điều gì trước mặt Quý Vương Nhung.”

Tổng Trọng đặt cái muỗng trong tay xuống, quay sang nhìn tôi, “Thật ra là lỗi của anh, anh không ngờ được Lục Nguyên Đăng và Quý Vương Nhung lại đi cùng. Từ trước đến giờ chưa thấy anh ta đưa cô ta theo trong bất kì các bữa tiệc công khai nào.”

Những gì Tổng Trọng nói khiến tôi kinh ngạc. Lục Nguyên Đăng chưa bao giờ công khai đi cùng Quý Vương Nhung trong các bữa tiệc sự kiện, là bởi vì tâm lý của cô ta có vấn đề sao?

Tôi không hỏi nhiều, chuyện giữa bọn họ dù tôi có tò mò nhưng cũng không muốn biết.

“Điện thoại của em anh đã sạc đầy rồi. Cũng chuẩn bị cho em một bộ quần áo khác để thay rồi.” Tổng Trọng vừa nói vừa múc cháo ra bát.

Thay quần áo ăn sáng xong, tôi bật điện thoại lên.

Vừa mới bật điện thoại lên, tin nhắn của Lục Nguyên Đăng đã đến.

“Anh cho em 20 phút, lập tức quay về cho anh.”

Nếu bắt xe từ đây về cũng cần nửa tiếng đồng hồ, hai mươi phút làm sao mà đủ?

Cái gã Lục Nguyên Đăng này đúng có độc đoán như thế được không?

Xem kĩ thời gian nhận tin nhắn thì là lúc 3:40 chiều hôm qua.

Chắc lúc đó tôi đã đến nhà Tổng Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mối Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Cậu ta chăm sóc em thế nào

“Em về trước đây.”

Tôi cắt điện thoại vào trong túi, vội vàng chạy ra cửa.

Tổng Trọng cũng không ngăn tôi lại, chỉ nói, “Ninh Khanh, những thứ em thiết kế, anh sẽ để em làm việc trực tiếp với người giám sát thành phẩm, như thế thì tiền thù lao của em sẽ cao hơn, có lẽ em sẽ nhanh chóng rời khỏi Lục Nguyên Đăng.”

Tôi nhìn Tổng Trọng, gật đầu đầy cảm kích với anh ta, sau đó liền rời khỏi nhà anh ta.

Bình thường thì tôi tuyệt đối không có được cơ hội này, nhưng Tổng Trọng đã làm quá nhiều để giúp tôi rồi.

Nếu như tôi thật làm theo lời của anh ta thì có lẽ tôi chỉ cần thiết kế ra một thứ là có thể rời khỏi Lục Nguyên Đăng.

Tôi vội vã chạy về nhà họ Lục, vừa mở cửa ra liền đi thẳng lên tầng hai gặp Lục Nguyên Đăng.

Quý Vương Nhung không có ở trong nhà, tôi rất chắc chắn. Bằng không anh ấy cũng chẳng để tôi trở về.

Còn về phần tại sao không ở đây thì tôi không biết. Tôi còn tưởng bọn họ gắn bó với nhau như vậy chắc chắn quay về sẽ quần quýt lấy nhau một hồi cơ.

Cửa phòng Lục Nguyên Đăng đang mở, tôi đi vào nhìn một vòng nhưng không thấy có ai.

Không phải là anh ấy bảo tôi về sao? Anh ấy đâu rồi?

Tôi ngẩn ngơ quay về phòng, vừa bước vào trong phòng liền nhìn thấy Lục Nguyên Đăng mặt mũi đen sì đang ngồi trên ghế sofa, khiến tôi giật mình.

“Tại sao anh lại ở trong phòng của em?” Tôi hỏi.

Lục Nguyên Đăng cười lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy, từng bước từng bước tiến về phía tôi. Cuối cùng anh dồn tôi vào tường, không còn đường nào để lui lại.

Anh không nói lời nào, chỉ nhìn tôi cười lạnh, cái nhìn khiến tôi sờn gai ốc.

“Anh đừng nhìn em như vậy, em rất sợ hãi.”

Tôi không tự chủ được mà co rụt người lại, nhìn Lục Nguyên Đăng ngượng ngùng lên tiếng.

Giọng nói cũng đang run lên giống như cơ thể hiện giờ.

“Hừ, em còn biết sợ? Hôm qua lúc em đi cùng người đàn ông khác sao không thấy em biết sợ?”

“Em không đi với người khác chẳng lẽ lại quay về với anh? Quý Vương Nhung đang ở đó, em làm sao mà về được?” Tôi giải thích với anh.

Đầu óc của cái tên Lục Nguyên Đăng này rất kỳ quái, tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Em ốm nên đến bệnh viện hoặc có thể đến khách sạn, thế mà em lại đi cùng tên khác, có phải em định cầm súng tôi đúng không?”

Tay của Lục Nguyên Đăng tóm chặt lấy cổ của tôi, từng lời của anh như thể bật ra từ trong kẽ răng.

Đúng là độc đoán ngang ngược!

Tôi cũng hơi bực bội, đáp trả anh, “Có phải đầu óc anh có vấn đề không đấy? Lẽ nào em có bệnh không cần người khác chăm sóc? Chẳng lẽ em còn trông chờ vào anh sẽ đến chăm sóc cho em?”

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng trở nên tối như mực, thấp thoáng ánh lửa nóng rừng rực khiến làn da tôi cũng như thể đang bốc cháy.

“Cậu ta chăm sóc em thế nào? Là như thế này hay là như thế này?”

Tay anh đặt trên ngực tôi bóp mạnh, nụ hôn ngang ngược độc đoán lấp kín miệng tôi.

Ngực tôi bị anh xoa nắn đến mức biến dạng, đôi môi bị anh cắn chảy máu, đáng vẻ này anh như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Tôi cũng là người có lòng tự trọng, sao có thể để anh găm đạp lên tôi như vậy được.

“Lục Nguyên Đăng anh điên rồi, em và Tổng Trọng chỉ là bạn bè, không bán thù như anh đã tưởng tượng đâu!” Tôi dùng hết sức đẩy anh ra, hét lớn với anh: “Hơn nữa em vẫn còn đang trong kỳ, làm sao mà làm cái việc đó với anh ta được?”

Bình thường rõ ràng Lục Nguyên Đăng là người rất bình tĩnh lý trí, nhìn xa trông rộng, tại sao trong những việc như thế này lại hồ đồ như vậy. Còn tự đặt giả thiết mình bị cầm súng nữa chứ, tôi thật cạn lời với anh.

Hơn nữa với mối quan hệ của chúng tôi thì sao có thể nói là cầm súng được. Tôi chỉ là người tình của anh ấy, thứ mà anh để ý đó chính là thể diện của mình, thế nên mới không cho phép tôi có một chút ái muội nào với người đàn ông khác.

Con giận của anh không liên quan đến ham muốn chiếm hữu trong tình yêu.

Nghe thôi cũng đã thấy buồn cười.

Vấn đề tôi còn tưởng nhưng lời này có thể khiến cho con giận của Lục Nguyên Đăng nguội đi, nhưng không ngờ lại càng khiến anh tức điên.

Anh bóp mạnh vai tôi đẩy về phía sau, đầu tôi đập lên tường, bên tai ừ ừ.

Những câu nói tràn ngập tức giận của anh lại vang lên.

“Vậy nếu như không bị thì chắc hai người đã lên giường với nhau? Ninh Khanh, cô dễ tiện như thế ư, gặp thẳng đàn ông nào cũng muốn lên giường sao?”

Tôi nhìn bàn tay bóng rât của mình, ngay đến chính tôi cũng ngẩn ra.

Tôi vừa mới tát Lục Nguyên Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 127: Gã đàn ông độc đoán

Trong không khí là sự yên tĩnh kỳ dị đến mức tuyệt vọng.

Nhìn thấy gương mặt âm trầm của Lục Nguyên Đăng, ngay đến thờ tôi cũng không dám

Một lúc lâu sau, tôi mới lắp bắp nói, “Nếu như en nói là em không cố ý, anh có tin không?”

Tôi biết bây giờ trông mình rất nhu nhược, nhưng nếu như lúc này tôi mà không nhu nhược nhún nhường, tôi cảm thấy mình sẽ chết vô cùng thảm

“Em thấy sao?”

Anh cười lạnh nói, giọng điệu lạnh lùng khiến tôi sợ hãi.

Vốn dĩ tôi đã chọc giận Lục Nguyên Đăng, bây giờ còn tát cho anh một cái, thế chẳng phải là đang đi tìm chết?

“Vậy thì... hay là anh đánh lại em đi.” Nói rồi tôi nhắm mắt, đưa mặt ra đợi cái tát phần nộ của anh giáng xuống.

Nhưng đợi rất lâu rồi mà cảm giác đau rát trong tương tượng vẫn không đến.

Tôi thấp thòm mở mắt ra, đối diện là đôi mắt sâu không thấy đáy của Lục Nguyên Đăng.

Sợ, thật đáng sợ.

Nhưng đồng thời trong lòng tôi cũng có một ảo tưởng, có khi nào anh sẽ vì chuyện này mà nổi trận lôi đình sau đó đuổi tôi ra ngoài không?

Rất đáng tiếc, Lục Nguyên Đăng nhìn chăm chăm vào tôi một hồi lâu, sau đó đập tung cửa đi ra ngoài.

Trước lúc đi anh còn lạnh lùng quăng cho tôi một câu.

“Em ở trong này tự kiểm điểm lại bản thân đi.”

Kiểm điểm? Tôi cần kiểm điểm cái gì?

Tôi đánh anh một cái, cũng lắm thì anh đánh lại tôi là được rồi. Mà nhiều lắm thì anh đánh chết tôi, đánh rớt mấy cái răng là xong thôi.

Tôi đuổi theo định mở cửa chạy đi hỏi Lục Nguyên Đăng cho rõ ràng. Nhưng thử mấy lần đều không mở được cửa.

Đáng chết, không phải là anh định nhốt tôi trong này chứ?

“Lục Nguyên Đăng, anh mở cửa ra!”

“Anh thả em ra, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng!”

Không có tiếng trả lời.

“Anh nhốt em trong này làm cái gì, có bản lĩnh thì chúng ta hai mặt một lời, nói cho rõ ràng! Anh thả em ra! Thả em ra!”

Tôi có thể cảm nhận được Lục Nguyên Đăng đang đứng ở ngoài cửa, bởi vì tôi không nghe thấy tiếng bước chân của anh.

Nhưng dù tôi có nói gì anh cũng không đáp lại tôi.

Tôi thật sự rất cáu, hét lên với anh qua cánh cửa: “Lục Nguyên Đăng, anh làm thế này là giam giữ người bất hợp pháp, là phạm pháp đấy! Em muốn đi kiện anh, em muốn kiện anh!”

Lúc này cuối cùng thì đằng sau cánh cửa cũng có động tĩnh.

Tiếng bước chân xa dần, chắc Lục Nguyên Đăng đã đi xuống nhà.

Mẹ nó, tên Lục Nguyên Đăng khốn kiếp này!

Tôi tức đến mức đá cái cửa vài phát, nhưng sau khi đá được hai cái thì đau quá không chịu được đành thôi.

Mẹ nó chứ, cái gã này nhỏ mọn thật, lòng dạ chắc chẳng to hơn được cái lỗ kim.

Biết rằng phản kháng vô dụng, tôi dứt khoát nằm lên giường nghịch điện thoại.

Vào Facebook, đăng status.

“Có một vài gã đàn ông thật sự là không thể nói lý được. Nói lý với anh ta anh ta không nghe, quả thật là còn ngang ngược vô lý hơn cả phụ nữ.” Tôi biết Lục Nguyên Đăng sẽ nhìn thấy cái status này, cũng chẳng sao cả. Dù sao tôi đăng lên cũng là để cho anh thấy.

Nếu như không có người chỉ ra thì anh sẽ không biết bản thân mình có vấn đề.

Lục Nguyên Đăng không bình luận gì dưới status của tôi cả, nhưng Tinh Tinh lại nhanh chóng bình luận.

“Cậu nói đúng lắm. Giờ đàn ông còn khó chiều hơn cả phụ nữ.”

Nhìn thấy câu này của Tinh Tinh, tôi liền biết là cô ấy có chuyện, liền vội vàng nhắn tin Zalo cho cô ấy, hỏi tình hình ra làm sao.

“Sao thế? Ai lại chọc giận tổ tông cậu vậy?”

“Còn ai vào đây nữa, chính là tên khốn kiếp Cố Duyên đó! Chẳng qua là tớ chỉ cười với cậu giao hàng đẹp trai tí thôi, khen một câu cậu tốt quá, mà anh ta như thể phát điên lên gọi điện mắng vốn người ta với chủ cửa hàng, bảo anh ta quấy rầy tớ, hại người ta mất việc. Thế mà còn tỏ ra vẻ đương nhiên, hoàn toàn không có vẻ gì là hối lỗi cả.”

Cô ấy trả lời ngay lập tức.

Hơn nữa còn là phản nản một đồng thế này, hoàn toàn có thể nhìn ra Tô Tinh Tinh đang bất mãn với Cố Duyên như thế nào. Tinh huống này khá tương tự tình huống của tôi và Lục Nguyên Đăng. Quả nhiên đầu óc đàn ông bây giờ thật khó hiểu.

Sau khi phản nản xong, cô ấy hỏi tôi cái status của tôi rốt cục có ý gì.

Tôi liền gọi luôn video call cho cô ấy, nói hết hành động thần kinh của Lục Nguyên Đăng cho cô ấy nghe. Đương nhiên là cắt giảm hết các tình tiết biến thái thô bỉ. Cho dù là người bạn thân thiết như Tinh Tinh, tôi vẫn khó mà kể hết toàn bộ mọi chuyện.

Tôi khác với Tinh Tinh, cô ấy là kiểu người cái gì cũng nói được, mà tôi thì phải nghĩ thật kỹ rồi mới nói. Bằng không thì mãi cho đến bây giờ chuyện Mạc Hân bắt lặc cô ấy cũng không biết.

“KhanhKhanhà, Cố Duyên làm thế với tớ là vì thích tớ mới ghen như thế. Cậu nói, có phải Lục Nguyên Đăng cũng...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Mở cửa ra

“Không thể!”

Tôi ngắt lời cô ấy.

“Tớ còn chưa nói hết mà, tại sao cậu lại trực tiếp bác bỏ như thế chứ?” Tinh Tinh nói ở đầu dây bên kia.

“Tớ biết là cậu muốn nói gì, cậu muốn nói là Lục Nguyên Đăng thích tớ. Dùng đầu gối nghĩ cũng biết là chuyện này không thể nào. Tớ làm sao mà bằng với vợ anh ta được chứ, hơn nữa thái độ anh ta đối với tớ tẻ nhạt vô cùng. Hoàn toàn coi tớ thành công cụ để trút dục vọng. Tất cả những hành vi của anh ta chỉ là vì ham muốn chiếm hữu của anh ta quá cao mà thôi, không cho phép người khác cạnh sừng anh ta. Thế nên dù anh ta có thích một con lợn đi chăng nữa cũng sẽ không thích tớ.” Tôi vừa nói xong, Tinh Tinh ở đầu dây bên kia đã không nhịn được cười.

“Chỉ có cậu mới so mình như một con lợn thôi.”

“Sống còn thua con lợn ấy, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn thì có gì không tốt.” Tôi bĩu môi nói.

Nghĩ lại cuộc sống gần đây, từ sau khi kết hôn tôi vẫn luôn rất mệt mỏi. Có lúc tôi thật sự không muốn nghĩ gì cả, làm một thứ sinh vật đẳng cấp thấp cũng được.

“Cậu đẹp, cậu có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ cuộc sống làm chim hoàng yến không? Được người ta nuôi dưỡng trong lồng, ăn ngon mặc đẹp, lúc nào vui đi mua sắm, không vui lại càng phải đi mua sắm, còn không phải đi làm, mỗi ngày chỉ làm sao trang điểm thật đẹp, không cần nghĩ đến những việc gì khác. Bây giờ Lục Nguyên Đăng không ép cậu trả tiền, cậu còn không biết hưởng thụ đi à.”

“Mỗi người có ý chí khác nhau. Tớ không muốn ngày nào cũng phải xem sắc mặt người ta mà sống, đợi tớ kiếm được đủ tiền rồi, tớ sẽ rời khỏi Lục Nguyên Đăng ngay lập tức, một khắc cũng không ở lại.” Tôi kiên định nói.

Có trời mới biết tôi muốn thoát khỏi cuộc sống này đến thế nào.

“Nếu như đã ghét anh ta như vậy, cậu thiếu nợ anh ta, tớ giúp cậu trả là được, dù sao Cố Duyên cũng không thiếu tiền.” Tinh Tinh nói.

Tôi lại lắc đầu, đáp, “Đây không phải là một con số nhỏ đâu, tớ làm sao có thể vay cậu được. Hơn nữa, còn không phải tiền của cậu, đó là tiền của Cố Duyên.”

Đỡ được tảng đá áp lực khổng lồ trong lòng xuống, tôi nói với Tinh Tinh: “Thôi được rồi, không nói những cái này nữa. Bây giờ tớ muốn biết làm sao ra khỏi căn phòng này. Cái tên Lục Nguyên Đăng thần kinh này nhốt tớ trong phòng rồi.”

“Trèo cửa sổ đi, dù sao đây cũng là tầng hai, không chết được đâu.”

“Ồ không chết được đâu, chỉ tàn thôi.”

Nghĩ đến cảnh Mạc Hân và Phương Uyên bị quăng hết lần này đến lần khác khỏi cửa sổ, đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Vậy thì cậu cứ đánh một giấc đi, dù sao Lục Nguyên Đăng sớm muộn gì cũng sẽ thả cậu ra thôi. Tớ còn có việc, phải đi ra ngoài một chuyến, thế nhé, bye.”

“Sao cậu biết là sớm muộn sẽ...”

Tinh Tinh ngắt kết nối, tôi hậm hực bỏ điện thoại xuống, nằm lý trên giường.

Ngủ một giấc đến trưa, tôi cảm thấy hơi đói. Nhớ ra trong phòng còn không ít đồ ăn vặt, tôi liền lấy ra bắt đầu nhét đầy bụng.

Một ngụm sữa chua, một miếng bánh quy, cảm giác cũng không tồi.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên làm tôi giật mình, ngụm sữa chua vẫn mắc kẹt ở họng làm tôi ho khò khò.

“Mở cửa ra.”

Giọng của Lục Nguyên Đăng.

Trước kia tôi ngoan ngoãn không ra ngoài, dứt khoát khóa luôn cửa từ bên trong. Để tránh lúc ăn lại bị Lục Nguyên Đăng thỉnh linh bắt được. Không ngờ được vẫn bị sặc.

Khó khăn lắm mới đỡ, tôi hạ giọng nói với người đang đứng ngoài.

“Ăn cơm đi.”

Lục Nguyên Đăng trầm giọng nói.

“Không ăn, chết đói thì thôi.”

Vừa nói tôi vừa gặm một bao mì sống.

Gã này có bệnh gì không đấy, vừa muốn trừng phạt tôi, vừa muốn cho tôi ăn.

Cái loại người buồn vui thất thường này, bà đây không hầu được!

“Đừng càn quấy nữa, mở cửa ra.” Lục Nguyên Đăng nói tiếp, lần này giọng còn trầm hơn cả lần trước.

Với tính khí của anh ta, có khi tôi mà không mở cửa, anh ta sẽ trực tiếp phá cửa xông vào lắm. Cái cửa đang yên đang lành, tôi không muốn nó bị làm hỏng đâu.

Sau khi giặt sạch đồ đang ăn đi, tôi đi mới bước đến mở cửa.

“Em đang làm gì thế?” Lục Nguyên Đăng nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

“Bể quan mà, còn có thể làm gì được nữa? Không phải anh bảo em kiểm điểm à, em đang ngoan ngoãn kiểm điểm đây.” Tôi bĩu môi, hừ lạnh nói.

Anh cười khế, đưa tay khề lau khóe môi tôi, “Thế cái gì dính trên mép em đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Xem xem thích gì

Tôi lè lưỡi liếm môi, cảm nhận được vị chua chua ở đầu lưỡi.

Thôi chết, đã ăn vụng còn quên chùi mép. Trên đôi này còn chuyện gì đáng xấu hổ hơn chuyện này không cơ chứ?

Tôi cúi đầu không nói gì.

Cũng may Lục Nguyên Đăng cũng không định trêu chọc tôi, chỉ nói tôi đi xuống chuẩn bị ăn cơm. Tôi còn tưởng anh đã gọi xong đồ ăn rồi, xuống bếp rồi mới phát hiện bàn ăn trống trơn.

"Sao anh bảo ăn cơm? Cơm đâu?"

Tôi hỏi Lục Nguyên Đăng, anh đang nhàn nhã ngồi trên sô pha.

"Em muốn anh nấu cơm cho em ăn hả?" Anh nhủu mày nhìn tôi, giọng nói có vẻ khiêu khích.

Nghe đến mấy món ăn đen sì mà anh làm, tôi vội vàng lắc đầu, đáp chắc như đinh đóng cột rằng, "Không cần đâu."

Tôi không phải Quý Vương Nhung....

"Đi thôi."

Lục Nguyên Đăng chỉ nói vậy rồi đi ra ngoài. Tôi cũng đi theo anh và lên xe. Anh đưa tôi ra ngoài ăn, ăn xong cũng không về nhà luôn mà đưa tôi đến một cửa hàng trang sức.

Hắn do anh trời sinh đã quý phái nên nhân viên cửa tiệm ấy vừa thấy anh vào đã bu về phía anh.

"Chào ngài, xin hỏi ngài muốn mua gì ạ?"

"Nếu chưa biết mua gì thì tôi có thể giới thiệu cho ngài."

Lục Nguyên Đăng còn không bỏ thí cho họ dù chỉ là một ánh mắt, anh thán nhiên liếc một vòng quanh cửa hàng rồi quay người qua nói với tôi, "Em xem thử xem có thích gì không."

Muốn tặng quà cho tôi à?

Những món đồ trong cửa hàng này đều vô cùng đắt đỏ, để tôi dùng thì đúng là phí phạm của trời.

"Em không thích gì hết, những thứ này không hợp với dân văn phòng nghèo khổ bản cùng như em đâu." Tôi mỉm cười.

Lục Nguyên Đăng nhủu mày, "Bảo em chọn thì cứ chọn đi, nghĩ nhiều làm gì."

Nếu ông chủ đã có lời thì tôi đành có dạ vậy. Tôi khẽ cắn môi và bắt đầu nhìn xung quanh.

Theo lý thì khi tôi chọn đồ, nhân viên cửa hàng phải vây lấy tôi mới phải. Nhưng chỉ duy nhất một cô tầm bốn mươi tuổi đi theo tôi, những người còn lại và cả chủ cửa hàng đều vây quanh Lục Nguyên Đăng, mang hết thứ này đến thứ khác ra giới thiệu với anh.

Sau khi dạo một vòng, tôi phát hiện mấy món đồ này món nào cũng đắt kinh hồn, một chiếc vòng cổ mẫu mã đơn giản thôi mà cũng mấy trăm triệu rồi, đắt quá thể đáng. Tôi chỉ định xem qua quyết lấy lệ thôi, để Lục Nguyên Đăng biết tôi đã xem là thoát rồi. Nhưng khi nhìn thấy một chiếc vòng cổ, tôi không thể di chuyển nổi bước chân mình.

Chiếc vòng này trông rất cầu kỳ, bên trên được gia công khảm đá quý, làm nổi bật sự xa hoa của nó.

Tôi cảm giác trái tim mình đã bị nó nắm giữ. Tôi nhìn giá, mười ba tỷ... Tim tôi như bị ai bóp nghẹt.

Lục Nguyên Đăng đi tới cạnh tôi và nhìn chiếc vòng cổ kia, "Thích không?"

Tôi không nói gì, nhưng ánh mắt tôi đã bán rẻ chính tôi.

"Tính tiền chiếc vòng cổ này cho tôi..."

"Thôi, không cần đâu." Tôi nhìn Lục Nguyên Đăng và lắc đầu, "Em không xứng với món đồ đắt như thế đâu. Nếu anh muốn mua nó cho em thì chỉ bằng xóa món nợ mười ba tỷ của em đi, được không?"

Lục Nguyên Đăng nhếch môi. Anh cười vậy là đồng ý phải không?

Hai giây sau, anh nói ra đáp án khiến tôi mất hết ý chí.

"Đừng hòng."

Tôi cũng đoán là anh sẽ nói thế mà.

"Vậy thôi."

Tôi nói với Lục Nguyên Đăng rồi đi thẳng ra cửa.

Lục Nguyên Đăng mãi không ra, tôi còn tưởng anh bị đám nhân viên trong cửa hàng ấy cầm chân. Chờ một lúc lâu sau, anh ấy mới đi ra, trong tay cầm một chiếc túi nhỏ.

Lên xe xong, chúng tôi đến thẳng sân golf.

Lục Nguyên Đăng đưa chiếc túi ấy cho tôi rồi đi đỗ xe. Tôi mở hộp trong túi ra xem, nhìn thấy chiếc vòng cổ mà tôi thích.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Lại tưởng bỏ nữa rồi

Lục Nguyên Đăng lại..

Tôi đã nói là không cần rồi mà? Vì sao anh còn mua về làm gì?

Lẽ nào Tinh Tinh đã nói đúng, anh thích tôi?

"Không đâu, không thể nào."

Tôi vội vàng xua đi suy nghĩ đáng sợ ấy, đứng im tại chỗ chờ Lục Nguyên Đăng.

Không lâu sau, Lục Nguyên Đăng đỗ xe xong rồi quay về dẫn tôi vào sân golf.

Tôi còn tưởng anh muốn vào đánh golf cơ, nhưng anh lại dẫn tôi thẳng đến nhà ăn.

"Đồ ăn Nhật cũng khá được, em nếm thử xem."

Tôi không rành ẩm thực Nhật cho lắm, chỉ chọn bữa vài món.

Lúc mang đồ ăn lên, tôi mới phát hiện rất nhiều món là đồ sống. Tôi không thích ăn đồ sống cho lắm, nhưng cũng không muốn Lục Nguyên Đăng khó chịu nên chỉ ăn một chút rồi thôi.

Lục Nguyên Đăng ăn cũng không nhiều, mà trước giờ tôi cũng chưa từng thấy anh món nào quá nhiều. Anh lúc nào cũng lịch sự nhã nhặn như thế, sự cao quý và ưu nhã đã ăn vào trong máu rồi.

Đương nhiên, đó chỉ là trước mặt người khác thôi, còn đối với tôi, anh là một tên cầm thú.

Điện thoại đặt trên bàn của Lục Nguyên Đăng đổ chuông, anh nhận cuộc gọi, không biết đầu bên kia nói gì mà nghe xong, anh nhũn mảy.

Vì cách khá xa nên tôi không nghe thấy gì, anh chỉ nói một câu biết rồi, sau đó cúp máy.

Anh không nói không rằng dẫn tôi ra ngoài, lúc đến cửa thì chìa tay ra, "Đưa đồ cho anh."

Thứ anh ấy nói đến chính là chiếc túi trong tay tôi.

Tuy tôi không biết anh định làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa túi cho anh.

"Em tự gọi xe về đi, anh có việc bận rồi."

Anh nói xong thì cầm túi lên xe.

Để tôi đứng chết trân tại chỗ, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Bảo tôi chọn đồ cơ mà? Không phải để tặng tôi à?

Chẳng lẽ tôi hiểu sai ý anh, hay anh có ý gì khác?

Tôi không đoán được suy nghĩ của anh, nên thôi đoán nữa mà gọi xe về nhà.

Mười giờ tối, Lục Nguyên Đăng vẫn chưa về.

Tôi cũng không quan tâm cho lắm, tắm rửa xong đi ngủ.

Hôm sau, tôi dậy rất sớm, làm vệ sinh cá nhân xong thì xuống tầng. Khi đi qua phòng của Lục Nguyên Đăng thì phát hiện chăn gối vẫn rất gọn gàng.

Đêm qua anh không về hay sáng nay đi sớm?

Giờ cũng không còn sớm nữa, tôi không còn thời gian mà suy nghĩ miễn man nữa, tập trung đi làm thôi.

Công ty có mới làm ăn mới, sáng thứ hai đã bận bù đầu bù cổ.

Vì Thẩm Ninh ghét tôi nên tôi được giao số lượng công việc gấp đôi người khác.

Khi tôi sắp phát điên vì bận, có ai đó trong văn phòng ré lên một tiếng.

"Trời đất ơi, tổng giám đốc Lục ngoại tình bị vợ bắt tận mặt này!"

Tổng giám đốc Lục? Là Lục Nguyên Đăng mà? Lê nào Quý Vương Nhưng đã phát hiện quan hệ giữa tôi và anh rồi?

Trái tim tôi như ngừng đập, không còn lòng dạ nào mà làm việc nữa, tôi căng thẳng nghiêng tai nghe ngóng.

"Ồ đầu vậy? Tôi xem với."

"Trên Facebook ấy, mọi người share nhiều lắm, cô lên xem đi."

Tôi lấy điện thoại di động ra, tay run run mở Facebook, toàn bộ đều là tin Lục Nguyên Đăng qua đêm cùng người mẫu.

Không phải tôi à?

Tôi thờ phào nhẹ nhõm rồi click vào tin, nữ diễn viên chính của tin này là Lôi Ân Ân, tôi đã gặp cô ta một lần rồi.

Và trên cổ của người phụ nữ ấy là chiếc vòng cổ tôi chọn hôm qua.

Thì ra Lục Nguyên Đăng dẫn tôi đi chọn vòng cổ là để tặng cho cô ta. Lục Nguyên Đăng không chỉ cặp kè với một người là tôi.

Quả nhiên tôi lại tưởng bở lần nữa.

Tôi cười khò rồi xem tiếp.

Phản dưới kẻ lại việc Quý Vương Nhưng bắt ngay tại trận, giận dữ và chửi mắng Lôi Ân Ân thế nào.

Tin này có sức oanh tạc khá lớn, cả văn phòng đều ầm ầm bàn tán, đến cả Thẩm Ninh cũng gia nhập đội ngũ buồn chuyện.

Tôi ngồi ở đây, nhìn mọi người thảo luận vô cùng khi thế mà lòng thấp thỏm không yên.

Nếu một ngày nào đó, quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng cũng bị phát hiện, không biết tôi sẽ phải chịu công kích thế nào từ quần chúng đây.

Tôi không dám nghĩ.

Đúng lúc này, Quý Vương Nhưng gọi điện thoại cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Kể tâm thần đáng sợ

Tôi nhìn chăm chăm màn hình điện thoại một lúc lâu nhưng không dám nhận cuộc gọi.

Tôi sợ.

Nhưng nếu không nghe máy sẽ càng khả nghi hơn.

Tôi suy nghĩ một chút rồi bấm nghe.

"Alo, Ninh Khanh hả? Hôm qua, tôi phát hiện Lục Nguyên Đăng cặp kè với con á Lôi Ân Ân kia rồi, xem tôi có xử chết á kia không!"

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy nghiêm của Quý Vương Nhung. Tôi có thể cảm nhận được con giận của cô ta.

"Ủ, tôi đọc tin rồi." Tôi bình tĩnh đáp, nhưng trong lòng thì thấp thóm lắng.

"Hừ, Lục Nguyên Đăng còn tưởng tôi không biết gì cơ. Tôi nhờ bên ngân hàng theo dõi lịch sử thanh toán của anh ta, anh ta tiêu gì là tôi biết ngay. Tầm chiều hôm qua, anh ta mua đồ ở tiệm trang sức, hết mười ba tỷ. Trước giờ tôi không thích trang sức, biết ngay là anh ta mua cho con hồ ly tinh nào mà. Y như rằng, tối qua bắt tận mặt anh ta đi với con ả Lôi Ân Ân ấy. Mà con ả ấy còn đang đeo trang sức mua ở tiệm kia chứ!"

Tôi rất bất ngờ vì hành động của Quý Vương Nhung. Không ngờ cô ta lại theo dõi Lục Nguyên Đăng sát sao như thế.

Hôm qua người đi mua đồ cùng Lục Nguyên Đăng là tôi, nếu bị Quý Vương Nhung biết thì cô ta sẽ xử lý tôi thế nào nhỉ?

Mà giờ cô ta định xử lý Lôi Ân Ân thế nào?

"Vậy cô định làm thế nào?" Tôi nuốt nước bọt, căng thẳng hỏi cô ta.

Phải hỏi rõ một chút, coi như lấy kinh nghiệm để xử lý sau này.

"Còn sao nữa, đương nhiên là phải chơi chết con ả đó rồi. Tôi sẽ làm ả ta thân bại danh liệt, còn phải khiến ả sống không được chết không xong!"

Tôi đỏ mặt hỏi lạnh.

Quý Vương Nhung bị bệnh tâm thần, không giống người thường, chuyện gì cũng có thể làm được.

"Cô đừng kích động quá, giờ cô ta đã thảm lắm rồi." Tôi khuyên cô ta.

Một ngôi sao vốn đã chẳng hot, lại còn cặp kè với người đã có vợ, vậy đã đủ hủy hoại con đường làm người nổi tiếng của cô ta.

"Việc này có không cần lo. Tôi chỉ kể cho cô biết vậy thôi, nếu cô thấy Lục Nguyên Đăng có quan hệ không bình thường với ả đàn bà nào thì phải nói cho tôi ngay đấy. Tôi ngồi bên cạnh anh ta không chỉ có một ả tình nhân vậy đâu, dù sao anh ta xuất sắc thế kia mà, chắc chắn không chỉ có một người muốn bỏ lên giường anh ta."

Đúng rồi, người cô đang nói chuyện cùng cũng là một trong số đó đấy.

Nhưng tôi không giống những người phụ nữ kia, các cô ấy tự nguyện, còn tôi thì bị ép buộc.

Tôi không biết, nếu tôi nói vậy thì Quý Vương Nhung có chịu bỏ qua cho tôi không.

"Được rồi, tôi sẽ chú ý. Vậy nhé, tôi làm việc tiếp đây."

Tôi nói xong thì cúp máy luôn, trong lòng ngổn ngang trăm mối suy nghĩ.

Tôi thấy áy náy với Quý Vương Nhung, cô ta tin tưởng tôi đến như thế, mà tôi lại chính là kẻ làm tổn thương cô ta.

Vì vậy, tôi nhất định phải mau chóng rời xa Lục Nguyên Đăng. Có vậy mới tốt cho tất cả mọi người.

Buổi chiều, Downey đến công ty. Về ngoài anh tuần và khí chất xuất chúng khiến mọi người trầm trồ.

Mà tôi phát hiện, Thẩm Ninh nhìn Downey có vẻ khá ngượng ngùng.

Tôi chưa từng thấy vẻ mặt ấy ở cô ta, cho dù khi cô ta đối mặt với Tống Trọng cũng không thấy biểu cảm "thiếu nữ động lòng" này bao giờ.

Nhưng cũng không kỳ lạ cho lắm, với tính cách thanh cao của Thẩm Ninh, người cô ta thích ắt phải là nhân tài kiệt xuất trong giới. Mà Downey thì hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô ta.

Downey đi thẳng đến thang máy, tới văn phòng của Tống Trọng.

Sau đó, điện thoại di động của tôi đổ chuông.

Tôi lên tầng trong ánh mắt căm thù của mọi người.

Tôi tiện mang theo bản vẽ chocker của mình.

Downey nhận bản vẽ rồi gật đầu liên tục, anh ta có vẻ hài lòng lắm.

"Tống Trọng này, tôi cảm thấy Ninh Khanh rất có năng khiếu, tôi sẽ giao bản thiết kế này cho bên YN với danh nghĩa cá nhân, xem họ sẽ ra giá bao nhiêu để mua thiết kế này."

YN?

Thương hiệu xa xỉ nổi tiếng trên thế giới ư?

Nếu thật sự có cơ hội này, vậy thù lao hẳn sẽ rất cao.

"Cảm ơn anh, Downey." Tôi chân thành cảm ơn anh ta.

Downey lắc đầu, "Không cảm ơn suông thế được đâu nhé."

Tôi giặt mình.

Vậy còn muốn sao nữa? Lấy thân báo đáp à?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 132: Khổ không nói nên lời

Tôi nhìn Downey với ánh mắt hoảng sợ.

"Xem cô kia, tôi sẽ ăn thịt cô chắc. Yên tâm đi, tôi là người đứng đắn." Downey cười, xua tan không khí xấu hổ.

Tống Trọng bắt đầu đi nhìn tôi, "Cô tưởng Downey cũng như mấy người kia hả? Tưởng phải lấy thân báo đáp à?"

Người kia mà anh ta nói chính là Lục Nguyên Đăng.

Tôi đã chọc phải Lục Nguyên Đăng, nên phải cẩn thận với những người khác.

Tôi đã nhảy vào một chiếc hồ sâu không thấy đáy, nhảy một lần là tỉnh cả đời.

"Tôi muốn cô đưa tôi ra ngoài đi dạo, đi ăn với tôi, rồi đi dạo thị trường. Dù sao tôi cũng không có nhiều bạn bè, có mỗi Tổng Trọng đây. Mà tôi cũng không muốn đi cùng một tên đực rựa như cậu ta. Cô có đồng ý làm hướng dẫn viên của tôi không?"

Downey nghiêng đầu nhìn tôi, đôi mắt xanh thăm thẳm tràn đầy chân thành, khiến tôi không có cách nào từ chối.

Mà đi thị trường với anh ta, nhất định sẽ học được rất nhiều thứ.

"Đương nhiên rồi, nhưng giờ tôi còn phải làm việc nữa." Tôi nói thật.

"Đơn giản thôi. Tổng Trọng, cậu cho cô ấy nghỉ chiều nay đi." Downey nói xong thì nháy mắt với Tổng Trọng.

Tổng Trọng nhún vai, "Cậu đã nói thế rồi, tôi còn có thể phản đối sao? Dù sao cũng chỉ còn hai tiếng nữa là tan làm, hai người đi đi."

Tôi và Downey ra khỏi công ty trong hàng trăm ánh mắt của mọi người. Khi đi qua bộ phận thiết kế, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt độc ác của Thẩm Ninh, hoàn toàn khác với ánh mắt chất chứa oán niệm khi trước.

"Downey, anh có biết tôi ra ngoài với anh thế này sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức không?" Tôi khẽ nói với anh ta. Thật đúng là khổ không nói nên lời.

Ở công ty, tôi thật sự là chẳng làm gì, vậy mà trở thành kẻ thù chung của tất cả chị em phụ nữ, oan quá.

"Tôi biết." Downey dừng chân, khuôn mặt hiền hòa trở nên hung dữ.

"Đừng là vô dụng, tôi đã nói đến thế mà cô vẫn không hiểu à? Lát nữa, cô cứ làm y như lời sếp Tổng, ghi hết những thứ cần mua ra. Mặt mũi cũng có phải xinh đẹp lắm đâu, còn muốn tôi phải ôn hòa với cô hả? Vậy thì chỉ ít cô phải nghe hiểu tiếng người mới được. Ngủ quá là ngu, tôi không hiểu sao cô lại được vào làm tại công ty này. Nếu không phải Tổng Trọng nói cô là kẻ vô dụng nhất công ty, việc nặng gao hết cho cô làm, thì tôi sẽ không để cô đi theo thế này đâu."

Anh ta bắn một tràng dài khiến tôi sững cả người.

Downey nổi tiếng là độc mồm độc miệng, có thể nói là nổi sánh ngang với bản thân anh ta.

Nhưng anh ta nói tiếng Trung lưu loát như vậy khiến tôi sốc lắm.

Nếu không biết anh ta đang diễn trò thì tôi sẽ vô cùng bối rối.

Cũng may nàn chửi mắng này rất có hiệu quả, những kẻ ghen tị vừa rồi đã chuyển sang cười thầm.

Trong ánh mắt khinh thường của tất cả mọi người, tôi vui vẻ bước ra khỏi công ty.

Ra đến cửa, tôi mới cảm ơn Downey, "Cảm ơn anh đã giúp tôi giải quyết rắc rối. Nếu không thì sau này cuộc sống của tôi sẽ còn vất vả hơn giờ. Nhưng phải công nhận là anh chửi ghê thật đấy."

"Cũng đành chịu, làm nghề này khó tránh mắc bệnh xét nét. Tính tôi cũng nóng, ai mà không đạt yêu cầu là tôi cáu ngay." Downey vừa cười vừa lái xe qua.

"Anh muốn đi ăn ở đâu?" Tôi hỏi.

"Cô biết chỗ nào ngon không?"

"Hừm, phải xem anh thích ăn gì đã."

Downey nhìn tôi, "Theo tôi được biết thì mấy quán nhỏ thường ngon hơn các nhà hàng lớn. Tôi cũng không kén chọn cho lắm, cô xem chỗ nào đồ ăn ngon ngon là được."

Nếu anh ta đã nói vậy thì dễ rồi.

Các nhà hàng lớn thì tôi chịu, nhưng nếu là mấy quán nhỏ thì không thiếu, nhất là với dân văn phòng nghèo hèn như tôi đây.

"Vậy qua chỗ trung học số hai đi, chỗ đó nhiều đồ ngon lắm."

Downey gật đầu rồi đi tới chỗ tôi nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Cái cậu lần trước trông quen quen

Quán ăn tôi nói là quán tôi thường ăn hồi trung học. Lần trước Lục Nguyên Đăng cũng dẫn tôi tới đây, sau lần đó, tôi cứ nhớ mãi hương vị của quán này.

Hôm nay có cơ hội đi ăn, đương nhiên phải tới đây ăn một bữa mới được.

"Chà chà, Tiểu Ninh, mời đôi bạn trai người nước ngoài há?"

Ông chủ vừa nhìn thấy tôi thì vui vẻ chào hỏi.

"Đôi ả?" Tôi giật giật khóe miệng.

Chẳng lẽ tôi trông đa tình thế hả? Mới vài ngày đã đôi bạn trai khác? Thế mà ông chủ cũng nghĩ ra được.

"Không phải ả, anh lần trước không phải bạn trai cháu đâu. Lần này cũng không phải luôn, là bạn bè bình thường thôi."

Tôi cười ngượng với ông chủ và dẫn Downey ngồi xuống một bàn.

Downey không có vẻ gì là khó chịu, anh ta khá hợp với hoàn cảnh nơi này.

"Tôi biết nói tiếng Trung nhưng không nhận được mặt chữ." Downey lật qua menu rồi đưa cho tôi, "Cô là khách quen ở đây mà, gọi vài món ngon ngon đi."

"Bình thường tôi hay ăn cơm rang thập cẩm, cơ mà com thịt xào cũng được lắm, tôi thấy rất nhiều người gọi món này. Thời trung học, vì giữ dáng nên không dám ăn com thịt xào, nhưng lần nào thấy người ta gọi, tôi cũng thêm nhỏ dãi."

"Được, vậy cứ gọi như cô bảo đi."

Tôi gật đầu rồi gọi món, ông chủ đi làm món ngay.

Không lâu sau, hai đĩa com đầy ụ ụ được mang lên.

Downey thấy thịt xào nóng hổi thì mắt sáng bừng lên, vội vàng cầm thìa lên ăn.

"Ngon, quá ngon luôn." Anh ta vừa ăn vừa luôn miệng khen.

Xem ra, tôi đã dẫn anh ta đến đúng nơi rồi.

Anh ta ăn sạch cả đĩa com lớn, chiếc đĩa đựng com sạch bách như đã bị liếm, khiến tôi buồn cười.

Tôi cũng ăn được hơn nửa đĩa.

Lúc tỉnh tiền, Downey định trả, tôi nhìn anh ta, "Đã nói là để tôi trả ơn anh cơ mà, có nghèo nữa thì cũng đủ tiền trả bữa com này."

Downey thờ dài, cũng không giành trả tiền với tôi nữa.

Tôi biết, đàn ông châu Âu đều rất ga lăng, không cho anh ta trả, anh ta mới khó chịu. Nhưng nếu tôi không làm gì thì sẽ nợ anh ta nhiều hơn.

Mà tôi thì không thích nợ nần ai cái gì.

Lúc ông chủ tìm tiền trả lại, chợt nói với tôi, "Tự nhiên chú nghĩ ra cái này, cái cậu lần trước cháu dẫn đến trông quen lắm."

"Chắc chú nhìn thấy anh ta trên báo dài đó, anh ta nổi tiếng lắm." Tôi đáp, cũng không thấy có gì lạ.

Ông chủ gãi đầu, chắc thấy tôi nói cũng phải.

Chúng tôi ra khỏi quán là dạo trung tâm thương mại ở quảng trường Vận Động ngay.

Thật ra, lâu lắm rồi tôi mới đến nơi như thế này, trước khi kết hôn, khoảng hai ba tháng tôi sẽ cầm tiền lương tới đây mua một hai bộ quần áo để tự thưởng cho bản thân mình một lần. Nhưng từ sau khi kết hôn, Mạc Hân không cho tôi cơ hội tới đây lần nữa.

Theo lời của Mạc Hân thì là, một bộ quần áo cũng chục triệu, tiêu tiền cũng thấy xót cả ruột. Đường nhiên anh ta thấy xót ruột rồi, lương tháng của anh ta cũng chỉ tầm chục triệu ấy. Vậy nên sau khi kết hôn, đồ tôi mặc không có thứ nào quá bảy trăm nghìn.

Tôi cũng không phải người ham hư vinh, nhưng đến mức dùng tiền mình kiếm ra để mua gì đó mình thích mà cũng không được, thì cuộc hôn nhân ấy cũng quá ngọt ngát.

May là tôi đã thoát khỏi cái nhà giam ấy.

"Để tôi đưa cô qua tiệm của YN. Cô xem có thể kích thích linh cảm gì không, thiết kế thêm hai mẫu phù hợp với yêu cầu họ đưa ra. Tôi nghe Tổng Trọng báo, cô đang rất cần tiền."

Downey nói với tôi.

Đúng vậy.

Tôi đang rất cần tiền.

Tôi không ngờ, lý do Downey dẫn tôi dạo thị trường cũng là để giúp tôi.

Nhân viên trong cửa hàng của YN nhận ra Downey, dù sao thì rất nhiều thiết kế của hãng này đều là của anh ta.

Một đám fans nữ vây quanh anh ta muốn ký tên.

Tôi đi quanh cửa hàng, nghiêm túc xem từng mẫu thiết kế một.

Khi đi đến khúc rẽ thì đụng phải một người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Bản tính tham ăn

"Em tới đây làm gì?"

Lục Nguyên Đăng cúi đầu, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi mới là người phải hỏi câu đó, sao anh lại ở đây?

"Anh đến được mà em không được hả? Không mua được thì xem thôi không được hả?" Tôi bĩu môi.

Tôi nhìn lướt qua chỗ Downey, anh ta đang bị một đám fans vây quanh, chắc không để ý chỗ này.

"Ninh Khanh, gần đây em đi tìm người đàn ông khác phải không? Gan càng ngày càng lớn nhì." Anh cười lạnh, đến gần tôi hơn.

Tôi vội vàng lùi về sau, hoảng sợ nhìn xung quanh. "Anh đừng có đi sát như thế ở nơi công cộng, nếu Quý Vương Nhung biết quan hệ giữa anh và em thì cô ta sẽ giết em mất. Mà anh đi chọn đồ tặng người khác thì đừng dẫn em đi chọn chứ, kìa Quý Vương Nhung điều tra đến cửa hàng đó, biết người đi cùng anh là em thì em chết chắc."

"Em không việc gì phải lo, cứ làm tốt công việc được giao là được. Cũng không cần quan tâm Quý Vương Nhung."

Anh nói xong thì chuyển hướng, bước ra bên ngoài.

Tôi nhìn về hướng anh đi, trong đó hình như là văn phòng. Chắc anh tới để bàn chuyện với ai đấy.

Nhân viên trong cửa hàng thấy Lục Nguyên Đăng đi ra thì tạm bỏ qua cho Downey, cúi chào với anh, "Tổng giám đốc Lục đi thông thả."

Khi anh đã đi khuất tầm mắt mọi người, họ đồng loạt thờ phào nhẹ nhõm. Tôi cũng vậy.

May là Lục Nguyên Đăng không biết tôi đi cùng Downey, nếu không thì chắc chắn anh sẽ nổi điên lên.

Dạo một vòng YN xong thì đã chín giờ tối.

Downey sờ bụng. "Tôi thấy hơi đói rồi đấy."

Đói ẹ vậy? Tôi còn chưa tiêu hóa hết com rang lúc trước đâu.

"Sao anh nhanh đói vậy?"

"Cũng không hẳn là đói, chỉ thấy thèm ăn thôi. Tôi cũng bỏ tay, đói cũng chỉ có hai chữ ăn với uống. Chúng ta đi ăn đêm đi."

Tôi biết một chỗ, tôi đến là ven đường bày rất nhiều sạp đồ ăn. Mà nhà nào cũng ngon nữa.

Downey nhìn thấy một dãy đồ ăn thì không đi nổi nữa.

Ai có thể ngờ được, nhà thiết kế nổi tiếng Downey lại là một tên tham ăn không.

Downey gọi thịt nướng, còn gọi thêm hai suất lớn tôm hùm đất.

"Anh gọi nhiều thế làm sao mà ăn hết được?" Tôi kinh ngạc nhìn anh ta.

"Cô không biết chứ, tôi thích đồ ăn Trung Quốc lắm, nhất là tôm hùm cay. Nhưng mấy lần trước không biết chỗ ăn nên ăn không được ngon cho lắm. Nay tôi ăn thử của bạn khác rồi, ngon cực, nếu không ăn đủ thì đúng là có lỗi với bản thân mình."

Chờ tôm hùm đất được dọn lên, tôi mới biết sức chiến đấu thật sự của Downey.

Hai suất tôm lớn, tôi ăn hơn mười con, còn lại đều vào bụng Downey hết.

Cuối cùng anh ta còn mua về một suất nữa, mới thấy hài lòng.

Com nước xong xuôi, Downey kiên trì muốn đưa tôi về.

Nhưng tôi không thể để ai biết quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng được.

Tôi lắc đầu, "Thôi, không cần đâu, tôi tự về được rồi. Anh về giải quyết suất tôm này đi, món này ăn nguội thì mất ngon."

Y như tôi đoán, vừa thấy tôi nói vậy, Downey ném luôn suy nghĩ tiễn tôi về.

Tôi gọi một chiếc xe rồi về nhà Lục Nguyên Đăng.

Cũng mười giờ rồi, về giờ này chắc bị tính là về muộn rồi.

Chỉ mong là anh đã ngủ, không rảnh để ý tới tôi.

Về đến nhà, Lục Nguyên Đăng đang ngồi trên ghế sofa, cúi đầu nhìn di động.

Tôi vừa vào tới cửa, anh đã ngẩng đầu lên nhìn tôi.

"Em đi đâu mà giờ mới về?"

"Đi dạo chút thôi, anh cũng thấy rồi còn gì." Tôi đáp.

Tôi cũng không nói dối, không có gì phải chột dạ hết.

"Vậy sao không mua gì về?" Anh thân nhiên nhìn tôi rồi hỏi.

"Có ai bắt đi trung tâm thương mại thì phải mua đồ gì về à? Không mua cũng không cho phép được xem à?" Tôi bĩu môi.

Đánh chết tôi cũng không nói việc tôi vui về đi cùng Downey đâu. Cũng không phải tôi chột dạ mà là người đàn ông này có đôi lúc quá ngang ngạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Em lại thích kiểu này

"Anh đưa cho em thê, có thể tiêu xài thoải mái, không gì là không mua nổi." Lục Nguyên Đăng hồ hững nói.

"Thôi đi, em sao dám dùng thê của anh. Nếu ngày nào đó bị Quý Vương Nhung phát hiện, kiểu gì cô ta cũng lột da em." Tôi đáp lời anh rồi chạy lên tầng. May mà Lục Nguyên Đăng không hỏi nhiều, cuối cùng tôi cũng tránh được cảnh này.

Tắm rửa xong sau đi ra ngoài, đã phát hiện Lục Nguyên Đăng nằm ở trên giường tôi rồi.

“A!”

Tôi hét lên một tiếng, nhanh chóng che đi vị trí quan trọng của mình. Nhưng chỉ có hai cái tay, trong khi lại có những ba điểm, hình như không đủ dùng rồi.

Tôi lúng túng, dứt khoát quay người đi.

“Anh không ngờ em lại thích kiểu này.” Giọng trêu chọc của Lục Nguyên Đăng vang lên, khiến tôi càng thêm lúng túng.

“Em chỉ là quên đem theo đồ ngủ thôi mà, bình thường em không thế này.” Tôi vội vàng giải thích.

Tôi không phải là Lục Nguyên Đăng, nào có sở thích biến thái đấy.

“Sợ cái gì, đâu phải anh chưa thấy bao giờ.”

Hừ, đồ không biết xấu hổ!

Tôi nhanh chóng quay người sang chỗ khác, chạy đến giường cầm đồ ngủ lên rồi mặc vào. Xong xuôi, tôi mới chợt nhớ ra, rõ ràng lúc mình tắm có khóa trái cửa, sợ Lục Nguyên Đăng đột nhiên đi vào hỏi tôi gì gì đó. Nhưng không ngờ, ngăn phòng vệ phòng, anh vẫn vào được.

“Anh vào bằng cách nào?” Tôi quay sang hỏi anh với giọng đề phòng.

Vì lý do an toàn, tôi và anh vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

“Đây là nhà anh, anh có chìa khóa mỗi phòng cũng bình thường thôi. Cho nên sau này em đừng làm cái hành động khóa cửa ngu ngốc này nữa.”

Lục Nguyên Đăng ơ hờ nói một câu, ánh mắt lướt qua người tôi, khẽ gọi: “Tới đây.”

Trong ánh mắt của anh không hề che giấu ham muốn.

Tôi rất sợ. Từ khi biết Lục Nguyên Đăng, tôi cứ tưởng thấy giường là lại sợ. Vì vậy khi nhìn anh nằm ở trên giường, tôi càng sợ hơn.

Tôi đứng im, chậm chạp không đi tới.

Có lẽ anh đợi đến mất kiên nhẫn, đứng dậy kéo tôi thật mạnh, tôi lập tức nhào về phía giường, hơn nữa còn ở tư thế cực kỳ lúng túng, ngã vào người anh.

Lúng túng bao nhiêu ư? Đầu của tôi, vừa hay rúc vào vị trí “ngã ba” của anh. Sau đó, tôi đã nhìn thấy một nơi từ từ phồng lên, dựng thành chiếc lều nhỏ.

“Cởi quần giúp anh đi.”

Anh khẽ nói, cổ họng có chút khô khốc.

Tôi nghe ra được, đây là biểu hiện Lục Nguyên Đăng có ham muốn.

“Đừng, em đang đến tháng.” Tôi ngưng ngừng từ chối, không dám ngừng đầu nhìn Lục Nguyên Đăng.

Tôi đang nói dối. Tôi đã hết tháng rồi nhưng thật sự vẫn không muốn quan hệ với Lục Nguyên Đăng. Ít nhất thì hôm nay không thể được.

Đi dạo với Downey cả buổi trời, bây giờ tôi nằm không cũng thấy hai chân phát run rồi. Tôi chỉ muốn nằm ở trên giường, ngủ một giấc ngon lành.

Lục Nguyên Đăng cười lạnh, trờ mình đề tôi dưới người, cười khê: “Ninh Khanh, em tưởng có thể lừa gạt được anh sao?”

Nói xong, tay anh luồn dưới người tôi, tìm đến vùng đất mẫn cảm nhất của tôi một cách chính xác. Ngón tay thô nhẹ nhàng lướt qua làn da non mịn.

“Chỉ lúc đến tháng thì buổi tối đi ngủ em mới mặc quần lót, anh biết hết đấy.”

Người đàn ông này khê thì thâm bên tai tôi, khiến tai tôi nóng bừng lên. Đây vốn chính là hành vi rất riêng tư, bị Lục Nguyên Đăng vạch trần, đương nhiên tôi cũng biết xấu hổ.

Tôi không mặc đồ lót là vì trước đây có đọc trong một quyển sách, khi ngủ không mặc gì có ích cho sức khỏe, cho nên hể không đến tháng, tôi thường ngủ nude.

Không ngờ, thói quen bí mật như vậy lại bị Lục Nguyên Đăng phát hiện.

“Sao anh biết?” Tôi bắt đầu nhìn anh, thậm chí tối nay nhất định không tránh khỏi rồi, đành cất giọng buồn bực.

Anh khẽ cười một tiếng, nheo mắt ngắm tôi: “Ninh Khanh, trình độ nói dối của em vẫn chẳng tiến bộ gì cả. Cho nên, đừng bao giờ tính đến chuyện nói dối anh. Nếu để anh phát hiện em dám lừa anh, cẩn thận anh bóp nát xương em đấy!”

Lời của Lục Nguyên Đăng khiến tôi đỏ mặt hời lạnh. Trong lúc giây phút, ngón tay của anh bắt chợt đẩy lên phía trước, đi sâu vào lỗ mồn nhỏ trong người tôi.

“Anh...” Tôi muốn nói gì đó, nhưng trước đợt tiến công của anh, tôi như nhũn ra.

“Đêm nay, hãy trả lại toàn bộ những gì em nợ anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 136: Anh nuôi em

Mới đầu, tôi vẫn không rõ Lục Nguyên Đăng nói vậy là có ý gì, cho đến khi anh gầy vò tôi suốt một đêm mới hiểu.

“Lục Nguyên Đăng, có phải anh uống thuốc không?” Tôi gắng gượng con mọt mồi, khó khăn lắm mới thốt nổi những tiếng này từ trong miệng.

Tuy rằng bình thường khả năng chiến đấu của anh rất mạnh, đều kéo dài những một hai tiếng. Nhưng mà hôm nay hoàn toàn khác biệt. Làm những năm giờ rồi mà anh còn chưa có ý định tước vũ khí đầu hàng.

Thất lung bà đây sắp gãy ra rồi! Ngoại trừ nghĩ anh uống thuốc, tôi thật sự không tìm ra nguyên nhân nào khác.

“Em đang nghĩ là bình thường anh chưa cố gắng hết mình sao?” Anh dừng lại, cười xấu xa với tôi.

“Không... Không phải.”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Anh rất khỏe, quả thực anh là người đàn ông trong máy bay chiến đấu.”

Nghĩ ngờ năng lực của đàn ông là hành động đại đột nhất, tôi không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Lục Nguyên Đăng hài lòng cười một tiếng, động tác lại tăng nhanh hơn, mỗi một lần đều tiến đến nơi sâu nhất trong cơ thể tôi.

Tôi ngay cả sức đề nói cũng chẳng còn, buông mình chìm nổi theo từng tiết tấu của anh. Cuối cùng, anh vùi sâu vào tôi, tiến đến đỉnh thăng hoa.

Lúc thứ nóng rực kia phun trào, tôi bỗng nhiên nghĩ đến. Thôi chết rồi, không dùng bao!

Lục Nguyên Đăng không mang bao, vậy mà tôi lại dám đề anh vào.

Tuy rằng hôm nay nhất định vẫn trong kỳ an toàn, nhưng phải đề anh tập thành thói quen mới được, nếu không, nhờ một ngày nào đó trúng xổ số thì sao?

Sớm muộn gì tôi cũng phải rời khỏi Lục Nguyên Đăng, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ điều ngoài ý muốn nào hết.

Nếu mẫu chocker mà tôi thiết kế kia có thể đem ra hợp tác với YN, vậy thì ngày rời khỏi anh sắp đến rồi.

“Em đang suy nghĩ gì đấy?”

Lục Nguyên Đăng nằm ở bên cạnh tôi, chọt hỏi.

“Không có gì, đang nghĩ sau này phải học kỹ thuật thật tốt, sớm làm anh tước vũ khí.” Tôi thuận miệng đáp.

Bên cạnh truyền đến tiếng Lục Nguyên Đăng khê cười.

“Cái này thì cho phép.”

Cho phép cái đầu anh đấy!

Anh đúng là não đề dưới háng nên mới có ý nghĩ dung tục ấy. Tôi là phụ nữ, chẳng lẽ muốn tôi xem loại phim đấy sao?

“Em muốn ngủ, mệt mồi quá rồi. Mời Hoàng thượng đi giá trời về đi.”

Nói xong, tôi lập tức nhắm hai mắt lại, quay người đi không buồn để ý đến anh nữa. Lục Nguyên Đăng vét cạ sức lực trên người tôi rồi. Trời sắp sáng, tôi phải tranh thủ thời gian đánh một giấc cái đã. Vừa nghĩ vậy, một giây sau tôi đã ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, mặt trời đã đốt nóng mọi thứ lên rồi.

Tôi mở to, mắt nhắm mắt mở lấy điện thoại di động ra xem đồng hồ, lập tức ngồi bật dậy khỏi giường.

Mười giờ rồi!

Vậy mà tôi lại ngủ thẳng đến mười giờ, chết chắc chết chắc rồi!

“Sao mình không nghe thấy chuông đồng hồ báo thức chứ, đều tại tên khốn kiếp Lục Nguyên Đăng ép khô nên mình mới ngủ như chết vậy!”

Tôi vừa đứng dậy mặc quần áo vừa tức giận mắng. Bỗng lúc này đằng sau vang tiếng Lục Nguyên Đăng.

“Bởi vì chính anh tắt đồng hồ báo thức của em đi.”

Cả người tôi hóa đá trong nháy mắt. Sao anh vẫn còn ở trong phòng tôi? Không phải anh không thích tôi ngủ cùng anh vào buổi tối nhất hay sao?

Có phải tôi vừa mắng Lục Nguyên Đăng khốn kiếp hay không?

Hắn là không nh?!

Tôi từ từ quay lại, ngai ngừng nhìn Lục Nguyên Đăng: “Phiền anh sau này đừng làm chuyện này nữa. Nếu em thường xuyên đến trễ về sớm, bỏ bê công việc thì chuẩn bị cuốn gói đi thôi.”

“Vậy anh nuôi em nhé!” Anh nói một câu nhẹ tênh.

“Thôi đi, chẳng thực tế chút nào. Rồi em cũng sẽ già, sớm muộn gì anh cũng chán thôi. Còn đàn ông bắt kẻ ở độ tuổi nào, mãi mãi đều thích phụ nữ trẻ tuổi.” Tôi đáp trả, ngay sau đó đi rửa mặt.

Lục Nguyên Đăng có tiền, dĩ nhiên anh có thể nuôi tôi. Nhưng nói thì nói vậy thôi, tôi không thể làm ra tiền trả lại anh. Tôi không muốn làm chim hoàng yến trong lồng, thứ tôi muốn là tự do.

Rửa mặt qua loa xong, thậm chí cả com cũng chưa kịp ăn, tôi vội vã chạy đến công ty.

Lúc đến cửa công ty, tôi phát hiện xe của Tống Trọng đang đỗ trước cửa.

Cửa xe hạ xuống, Tống Trọng ngồi ở ghế lái, buồn chán nghịch di động, nhìn đáng vẻ là đang chờ ai đó.

Tôi đi tới, chào hỏi Tống Trọng.

“Anh ở làm gì ở đây đây? Ngắm mỹ nữ sao?”

“Đương nhiên là chờ em rồi.”

Tống Trọng nhìn thấy tôi, bấu môi rồi đi ra khỏi xe.

Chờ tôi ư?

Chờ tôi làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Dị ứng xoài

“Anh chờ em làm cái gì?”

Tống Trọng không lên tiếng, lại là vòng ra sau xe, xách hai vali cặp ra, đưa một cái cho tôi. Vali rất nặng, không biết bên trong chứa gì.

“Đi thôi.”

Tống Trọng vừa dẫn tôi vào trong vừa nói: “Tình huống lúc em xuống lầu hôm qua, Downey đã kể với anh rồi. Cho nên tất nhiên anh phải phối hợp với em. Cộng thêm anh phát hiện sáng nay hơn chín giờ mà em vẫn chưa tới công ty, ắt phải giúp em một tay. Nếu không ở công ty này, em thật sự rất khó tồn tại được.”

“Cảm ơn.” Tôi nói khẽ, thậm chí cảm kích Tống Trọng.

Cũng nhờ có anh ta giúp đỡ, nếu không mọi người thật sự cho là Tống Trọng và tôi có quan hệ mờ ám gì đó nên tôi mới được đi trễ về sớm.

Mọi người thấy tôi và Tống Trọng cùng ôm đồ lên lầu, đều tưởng chúng tôi đi tiếp thị. Ai nấy chỉ thoáng liếc chúng tôi rồi tiếp tục làm chuyện của mình.

Xem ra, chiêu này của Tống Trọng quả nhiên hữu hiệu.

Sau khi ôm đồ lên lầu, tôi bèn chuẩn bị rời đi. Song Tống Trọng gọi tôi lại.

“Đừng đi vội thế.”

Nói xong, Tống Trọng mở một chiếc vali ra, mùi xoài thơm thoang thoang bay từ trong ra.

Thơm quá!

Bình thường tôi rất thích ăn xoài, vừa nhìn thấy anh ta lấy ra một đồng xoài vừa to vừa chín lại bắt đầu thèm ăn rồi. Cộng thêm tôi chưa ăn sáng nên lúc nhìn về phía vali xoài kia, đôi mắt tôi trở nên sáng rực.

“Ăn một quả đi.”

Nói xong, Tống Trọng cầm lấy quả xoài, cắt một miếng hình hoa xinh đẹp rồi đưa cho tôi.

“Giống xoài gì mà thơm thế?” Ăn được một nửa, tôi quay sang nhìn Tống Trọng.

“Người ta mang từ nước ngoài về cho anh, anh cũng không biết, bình thường anh không ăn món này. Đúng lúc đặt ở sau cốp xe nên anh lấy ra giả làm tài liệu. Em thích thì ăn nhiều một chút, dù sao anh cũng không ăn.”

“Em cảm thấy anh có thể ăn một miếng. Ngon lắm đấy!” Nói xong, tôi đem nửa còn dư lại cắt cho Tống Trọng.

Anh ta nghi ngờ nhìn tôi, cuối cùng vẫn nhận lấy miếng xoài, nhanh chóng ăn xong.

“Có vẻ cũng ngon đấy.” Anh ta thờ phào.

“Đừng, em đã bảo là ngon mà.” Tôi vẫn còn thèm, dứt khoát lấy một quả nữa, bắt đầu cắt ra. Cắt xong, đưa nửa còn lại cho Tống Trọng. Chợt cảm giác có cái gì đó không đúng.

“Em cứ nhìn anh làm gì?” Tống Trọng khó hiểu hỏi tôi.

“Hình như môi anh sưng hơn một chút nhỉ? Hơn nữa cánh môi có vẻ hơi hồng hồng.”

“Nghe em nói thế, anh cũng cảm thấy miệng có chút tê tê, môi cũng hơi ngứa ngứa.” Tổng Trọng nói xong, tức thì gãi môi, những nốt hơi đỏ kia càng lúc càng rõ ràng.

“Thôi chết, không phải dị ứng xoài đấy chứ!” Tôi hoảng sợ kêu lên.

Tôi bị dị ứng cồn rượu nên càng nhìn càng thấy tình trạng của anh ta giống dị ứng.

“Nhưng tôi nhớ lúc còn nhỏ có một lần ăn xoài, cũng không có chuyện gì mà.” Tổng Trọng lắc đầu.

“Anh ngốc quá, dị ứng phải lần thứ hai ăn mới bị. Vừa nhìn là biết thời đi học không tập trung nghe giảng rồi. Đừng nói nhiều, mau đến bệnh viện thôi. Bệnh dị ứng cũng nghiêm trọng lắm đấy.”

Tổng Trọng gật đầu, đeo khẩu trang rồi cùng tôi xuống lầu.

Thế nhưng anh ta lại chết sống đòi kéo tôi cùng anh ta đi đến bệnh viện, về phần lý do, anh ta nhất quyết không nói với tôi.

Anh ta là ông chủ, tôi cố gắng thế nào cũng không lay chuyển được anh ta, đành cùng anh ta rời khỏi công ty trước mắt quần chúng vây xem.

Sau khi đến bệnh viện, đăng ký khám xong, tôi không rời anh ta được nửa bước.

“Tình huống này, vẫn phải tiêm một mũi mới nhanh khỏi.”

“Tiêm á?”

Người Tổng Trọng nghiêng ngả, sắp đổ lệch sang hướng ngược lại với tôi.

“Anh làm sao vậy?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Tôi hơi sốc.” Tổng Trọng mặt mày nhăn nhó, khẽ kêu.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Tôi không nhịn nổi, bật cười sảng sặc.

Không ngờ một người bình thường kiêu ngạo như vậy lại sợ một cái kim tiêm nhỏ nhoi.

“Đừng cười nữa được không?” Tổng Trọng nổi giận dưng dưng gắt tôi.

Tôi gạt đầu, càng cười to hơn.

Cuối cùng, cười đến nổi bụng quặn đau, tôi ôm bụng, tầm mắt chợt bị hai bóng dáng trên hành lang hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Anh có tin tốt muốn báo cho em biết

Lục Nguyên Đăng!

Anh điu một người phụ nữ có thai, cần thận đi tới trước mặt tôi.

Nếu không phải nhìn thấy cảnh tượng này một lần nữa, tôi suýt quên lần đó tôi đau bụng vào bệnh viện, cũng trông thấy hình ảnh này.

Theo trí nhớ mơ hồ của tôi, thật giống như là cùng một người.

Người đàn bà kia là ai?

Mặc kệ là ai, Lục Nguyên Đăng có thể giữ ý chút hay không. Gần đây Quý Vương Nhưng quản lý anh chặt như vậy, anh còn không biết giữ ý một chút sao?

“Anh đã không muốn tiêm, vậy thì uống thuốc thôi. Nhưng uống thuốc nhất định sẽ chậm khỏi hơn đấy. Em xem gương mặt anh đẹp trai thế này, còn tưởng rằng anh mong mau khỏi hơn cơ.”

Bác sĩ kê đơn thuốc, Tổng Trọng cùng tôi ra khỏi phòng khám. Lục Nguyên Đăng và người phụ nữ có thai kia cứ thế biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Tổng Trọng một mình đi đến quầy thuốc mua thuốc, còn tôi thì đi lên trên tầng.

Mẹ tôi nằm trong bệnh viện này, lâu lắm rồi tôi chưa đến thăm bà. Tôi buộc mình phải tàn nhẫn, không được mềm lòng nữa. Nhưng có rất nhiều thứ tôi vẫn không từ bỏ được.

Thời điểm đi đến phòng bệnh, tôi phát hiện giường mẹ nằm lúc trước đã đổi thành một người khác rồi. Không phải người ta báo tình huống của mẹ cần ở lại bệnh viện theo dõi sao? Chẳng lẽ...

Không, không đâu!

Tôi lắc đầu, bước nhanh đến phòng làm việc của bác sĩ.

“Chào bác sĩ, tôi muốn hỏi một chút, người phụ nữ trung niên hôn mê bất tỉnh trước đây nằm giường số 224 đâu?”

“Ồ, cô hỏi bà ấy à, hôm qua bà ấy tỉnh lại rồi. Chúng tôi theo dõi một ngày, không thấy vấn đề gì nữa nên đã cho xuất viện.”

Cuối cùng lòng tôi cũng được nhẹ nhõm. May quá, mẹ không có chuyện gì.

Lo lắng của tôi là thừa.

Xác định mẹ không có chuyện gì xong, tôi đi xuống lầu, Tổng Trọng cũng mua xong thuốc chuẩn bị rời đi.

Lúc lấy xe về, chúng tôi vô tình chạm mặt Lục Nguyên Đăng.

Trên ghế sau xe anh là người phụ nữ đang mang thai kia.

Không biết Lục Nguyên Đăng nhìn thấy tôi đi cùng Tổng Trọng có nổi giận hay không. Dù sao lần trước tôi ở nhà Tổng Trọng cả đêm, anh còn cấm cửa tôi một thời gian. Tôi chợt dạ, hoàn toàn không dám nhìn anh.

Có lẽ là vì có người phụ nữ kia ở đây, Lục Nguyên Đăng không thể đến chất vấn tôi. Anh nhìn xoáy vào tôi rồi đi mất.

“Anh nói xem, sao cái anh chàng Lục Nguyên Đăng này trắng hoa vậy nhỉ, bên cạnh nhiều phụ nữ quá. Quan trọng nhất là, anh ta đã có vợ rồi.” Tôi ngoảnh sang Tổng Trọng, cảm thán một câu.

Thế nhưng anh ta chỉ khẽ cười: “Có một số việc không thể nhìn bề ngoài. Nhiều khi những điều mắt thấy chưa hẳn là sự thật.”

Câu nói của Tống Trọng rất khó hiểu. Song anh ta không nói thêm gì nữa, cứ thế đưa tôi về công ty.

Sau khi cho tôi xuống ở cửa công ty, anh ta nhanh chóng rời đi với lý do là bây giờ mặt mũi đang gặp vấn đề, không thể để những cô gái thẩm thuong trộm nhớ anh ta trông thấy.

Tôi cũng mặc kệ anh ta, trực tiếp trở về phòng thiết kế, bắt đầu công việc.

Gần đây công việc vốn gấp, cả buổi sáng tôi chưa đi làm, vì vậy buổi chiều có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Sáu giờ, tất cả mọi người đều ra về, tôi còn đang vội vàng hoàn thành nốt bản vẽ thì Downey gọi điện thoại tới.

“Ninh Khanh, chúc mừng cô! Tổng giám đốc YN đã xem bản thiết kế rồi, ông ấy tỏ vẻ rất hài lòng! Nếu họ chấp nhận, cô có thể nhận được mười bảy tỷ tiền thù lao. Theo tôi thấy, hẳn là tám mươi, chín mươi phần trăm là được.”

Tôi khó che giấu nỗi kích động trong lòng, gần như muốn khóc lên.

Mười bảy tỷ, đồng nghĩa với tôi có thể trả hết nợ cho Lục Nguyên Đăng. Số tiền còn dư lại, tôi có thể mua một ngôi nhà nho nhỏ, trải qua cuộc sống mình hằng ước mơ.

Chuyện mà mình chưa bao giờ dám nghĩ đến cứ như vậy được thực hiện, tôi bỗng cảm kích Downey không lời nào tả xiết.

“Cảm ơn anh Downey, khi nào tôi mời anh ăn cơm.”

Nhận được tin vui này, tôi càng hăng say hoàn thành nốt công việc.

Vội vã về xong bản vẽ, tôi tung tăng nhảy nhót trở về nhà họ Lục trong niềm hân hoan vô bờ.

“Chuyện gì mà vui vẻ thế? Chẳng lẽ có tin tức gì tốt?” Lục Nguyên Đăng hỏi tôi.

“Không có gì. Chẳng qua tâm trạng tốt thôi.” Tôi lắc đầu nói.

Tất nhiên không thể để Lục Nguyên Đăng biết chuyện này được, nếu không chẳng biết anh sẽ giờ trò phá hoại gì nữa.

“Không có tin tốt nào à?” Lục Nguyên Đăng cười cười với tôi: “Nhưng, anh có tin tức tốt muốn nói cho em biết.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Quà của anh

“Tin tốt gì?”

Mặc dù anh đang cười nhưng tôi cứ cảm thấy không có chuyện tốt lành gì.

Anh đứng dậy đi hướng về phía tôi, lạnh lùng nói: “Đi ăn cơm trước đi, có chuyện gì thì về rồi nói.”

Lục Nguyên Đăng còn nói vòng vo, chính là ức hiếp đám người tò mò như tôi đây mà!

Tôi lười đáp lời anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói không ăn, rồi bước lên lầu.

Dù sao thì tôi mới ăn lúc bốn giờ chiều, buổi tối lại ăn khuya, đến giờ chẳng đói chút nào.

Có điều tôi chợt nghĩ đến một vấn đề, giờ đã hơn mười giờ đêm, Lục Nguyên Đăng còn muốn đi ăn cơm, lẽ nào anh ấy đói tôi?

Nhưng nếu như chờ tôi thì sao anh không gọi tôi về? Hay là anh cũng vừa mới về, còn chưa kịp gọi tôi?

Không nghĩ ra, tôi cũng chẳng nghĩ nữa.

“Ninh Khanh, anh đói rồi.”

Giọng của Lục Nguyên Đăng yếu ớt, giống như đứa bé bất lực.

Tôi xoay người nhìn thì lại là khuôn mặt lạnh băng của anh.

Vừa rồi, chắc chắn là ảo giác của tôi.

“Vậy em đi nấu mì cho anh nhé.” Tôi nói một câu rồi đi về hướng bếp.

Phía sau, Lục Nguyên Đăng chợt kéo tôi lại, nói: “Anh nói rồi, không cho phép em vào bếp nấu cơm.”

Không vào bếp nấu cơm? Lời này, giống như có ý nghĩa khác.

“Anh chắc chắn là không cho em vào bếp nấu cơm?” Tôi nhìn Lục Nguyên Đăng, hỏi vô cùng nghiêm túc.

“Ừm.” Anh đáp một tiếng.

“Được, là tự anh nói đấy.” Tôi nói xong, hất tay anh ra, nhanh chóng chạy vào nhà bếp.

Tôi lấy hết bếp từ, nồi, gia vị còn có bát và mỷ ra, đun nước là có thể nấu mì.

Tôi vừa cho gia vị vừa nói với Lục Nguyên Đăng: “Anh nhìn đi, anh nói là không cho phép em vào bếp nấu cơm. Anh cũng thấy đấy, lúc em vào bếp không hề nấu cơm. Lúc em nấu cơm thì không ở phòng bếp. Mà điểm quan trọng nhất là em nấu mì chứ không nấu cơm.”

Lục Nguyên Đăng có lẽ đói rồi, hoặc là lý do của tôi quá hoàn hảo khiến anh không thể bác bỏ được.

Anh liếc tôi một cái, yên lặng ngồi bên cạnh nhìn tôi.

Tôi nhanh chóng nấu xong mì rồi đưa cho Lục Nguyên Đăng.

Động tác ăn mì của anh tao nhã, không khen ngon cũng chẳng nói chê dở.

Không sao cả, dù sao tôi cũng chẳng hi vọng anh khen tôi.

Nhân lúc anh ăn mì, tôi hỏi: “Anh bảo có tin tốt muốn nói với em, là gì thế?”

Mặc dù cảm thấy miệng Lục Nguyên Đăng chẳng nói ra được việc gì dễ nghe, song tôi vẫn không dần được muốn biết.

“Anh chuẩn bị cho em ít đồ, em tự lên tầng xem đi.”

Anh ấy chỉ chỉ hướng lên tầng, cúi đầu ăn tiếp.

Tôi tò mò lên tầng, lúc bước vào phòng, trong lòng hơi thấp thòm.

Trên giường đặt một hộp nhỏ.

Chiếc hộp không lớn, cảm giác như là để quần áo hay giày gì đó.

Chỉ ít thì tôi nghĩ như vậy.

Đang yên đang lành, sao anh lại tặng đồ cho tôi? Vì muốn đền bù lần trước không tặng chiếc vòng cổ cho tôi sao?

Tôi mở chiếc hộp ra, lúc nhìn đồ bên trong, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Tôi nổi giận đùng đùng cầm cái hộp đi ra ngoài, quát về phía Lục Nguyên Đăng: “Lục Nguyên Đăng, anh có biết xấu hổ không, tặng em mấy thứ đồ này làm gì?”

Lục Nguyên Đăng đang bưng bát lên, nhìn thấy tôi bước ra thì nhanh chóng đặt xuống, giả bộ như không xảy ra chuyện gì, thản nhiên nói với tôi: “Chẳng phải em muốn học ít kỹ thuật sao? Đương nhiên là giúp em nghĩ cách.”

Tôi thật sự ngượng nói ra tên của đồ vật, là gậy rung.

Trong chiếc hộp Lục Nguyên Đăng chuẩn bị cho tôi để ba thứ, ngoài chiếc gậy rung và nội y sexy ra, còn có mười mấy cái đĩa CD. Tôi vừa nhìn là biết vật báu của ai.

Tôi chỉ thuận miệng nói, vậy mà anh có thể tưởng thật, còn muốn tôi dùng những thứ này, tại sao không đi chết đi?

Lục Nguyên Đăng cười, cúi đầu nhìn giò, trầm giọng nói: “Trước khi anh lên thì em còn ba mươi phút để học.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Xoay người lại

Học cái gì, Lục Nguyên Đăng, anh có biết xấu hổ không hả?

“Em không học mấy cái thứ này, xấu hổ lắm!”

Tôi nói xong rồi ném cái hộp ở cửa phòng, đi thẳng vào phòng đóng cửa lại.

Tôi không khóa cửa, vì tôi biết rõ có khóa cửa thì cũng vô dụng, Lục Nguyên Đăng sẽ nghĩ được cách vào.

Năm phút sau, cửa phòng bị mở ra.

Lúc này tôi đang nằm lỳ ở trên giường xem video.

Đột nhiên bị tiếng gõ cửa làm kinh sợ, tôi quay đầu nhìn Lục Nguyên Đăng: “Chẳng phải anh nói ba mươi phút nữa mới lên sao?”

Lục Nguyên Đăng cười, khề nói: “Ai bảo có người hư vậy chứ.”

Lúc này tôi mới chú ý, trên tay anh đang cầm chiếc hộp tôi ném ở ngoài cửa.

“Anh nói ai hư, anh cũng không nhìn lại mình xem...”

Hai chữ hèn hạ tôi thực sự không dám nói ra, sợ Lục Nguyên Đăng đánh tôi.

“Chuyện tình dục là chuyện rất bình thường.” Lục Nguyên Đăng thản nhiên nói.

Ngay sau đó liền đưa bộ nội y sexy cho tôi.

“Tắm xong thì mặc bộ này vào.”

Mặc bộ này ấy à, nằm mơ đi!

Tôi cũng chẳng phải công cụ để anh vui đùa, không có chuyện thỏa mãn yêu cầu biến thái của anh.

Nhưng không thể từ chối anh thẳng thừng, với cái tính cách cảm thụ của anh, nếu như tôi đối chọi với anh, nhất định sẽ chọc giận anh. Mà Lục Nguyên Đăng tức giận, không biết sẽ làm ra hành động gì.

“Ừm.”

Tôi đáp một tiếng, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Mớ vòi hoa sen, ném thẳng bộ đồ nội y sexy kia trên mặt đất, trong nháy mắt nó liền ướt đầm.

“Ồ!”

Tôi già vờ kinh sợ hét một tiếng, bên ngoài quả nhiên vang lên giọng của Lục Nguyên Đăng.

“Sao thế?”

“Em bắt cần làm rơi bộ đồ xuống đất, ướt đầm rồi.” Tôi giả bộ thương tiếc nói.

Lúc này, tôi phải bái phục tài diễn xuất của mình, cảm thấy có thể giành được giải Oscar rồi.

Tôi tự cảm thấy chiêu này có thể lừa được Lục Nguyên Đăng, không ngờ rằng cửa phòng tắm bị anh mở ra.

Anh đi về phía tôi, vừa đi vừa cởi cúc áo sơ mi.

Cơ thể cường tráng màu lúa mì dần dần lộ ra trước mặt tôi, tôi không khỏi nuốt nước bọt.

Quyến rũ quá!

Tôi bị suy nghĩ của mình dọa một trận. Vừa rồi, tôi lại cảm thấy cơ thể của Lục Nguyên Đăng quyến rũ sao? Đầu bị lừa đá phải không?

“Anh làm gì thế?”

Tôi sợ hãi nhìn anh, cầm chiếc khăn tắm che thân thể mình.

“Đột nhiên anh cảm thấy, đáng vẻ không mặc gì lúc tắm của em còn quyến rũ hơn bộ đồ sexy này nhiều.”

Cho nên... Anh muốn?

Lục Nguyên Đăng bước hai ba bước tới trước mặt tôi, kéo chiếc khăn tắm che cơ thể tôi ra, dán thân thể nóng bỏng tới.

Anh nóng bỏng, nắm chặt bụng dưới của tôi.

“Không muốn... Dừng ở đây.”

Cái cảnh tượng này tôi thường xuyên nhìn thấy ở trên phim ảnh. Chỉ nghĩ thôi tôi đã cảm thấy mặt đỏ tím đập rồi.

Tôi vui đầu xuống, tựa trên ngực anh.

“Xấu hổ không dám đối mặt sao?” Anh cúi đầu xuống, cầm đặt lên đầu tôi, giọng nói mê hoặc quanh quẩn bên tai tôi.

“Ừm.” Tôi đáp một tiếng, đầu càng cúi thấp xuống.

Đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ của anh: “Đã xấu hổ thì xoay người lại đi.”

Nói xong, anh xoay người tôi lại.

Trong nháy mắt, mặt tôi đối diện với bức tường trắng, mà cơ thể lại quay lưng về phía anh.

Nước trên đầu cứ chảy xuống, chảy qua da thịt sau lưng tôi, lại từ vùng mẫn cảm của tôi chảy xuống đùi.

Tôi xấu hổ muốn chết, Lục Nguyên Đăng chợt đỡ lấy eo tôi, tiến vào từ phía sau.

“A”

Tôi hoảng sợ hô một tiếng, thân thể không tự chủ mà nghiêng về phía trước, hai tay chống lên tường, lúc này mới giữ vững được cơ thể.

Động tác này, thật là xấu hổ, hơn nữa mỗi lần tiến vào lại sâu hơn, cơ thể của tôi không tự chủ mà run lên, Lục Nguyên Đăng đang công kích liên hồi.

Cuối cùng, lúc tôi cảm thấy bản thân sắp mềm nhũn dưới nước thì Lục Nguyên Đăng cũng kết thúc màn ân ái này.

Còn tôi co quắp ngồi trên mặt đất, không cả cử động nổi.

Tôi biết bộ dạng mình hiện giờ khó coi vô cùng, nhưng thực sự là tôi không còn chút sức lực nào để đứng dậy nữa.

Tốt nhất là Lục Nguyên Đăng nhìn tôi liên chán, như vậy thì tôi sẽ không cần ở bên cạnh anh nữa.

Lục Nguyên Đăng đứng trước mặt tôi, chợt duỗi tay hướng về phía tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Tôi đổi cho cô chiếc giường lớn hơn nhé

Tôi hoảng hốt, trợn tròn mắt nhìn anh ta nói: "Anh à, tôi thật sự không chịu được nữa rồi, anh buông tôi ra đi."

Lúc này đây, hai chân tôi yếu đuối mềm nhũn ra, cơ thể cũng mệt lử đến bất động, nếu như lại tiếp tục nữa, tôi sợ tôi sẽ ngất đi mất.

"Em sợ cái gì?"

Tay của anh ta lướt qua sau lưng tôi, nhẹ nhàng chà rủa.

Tôi lúc này mới phát hiện ra, anh ta đang tắm cho tôi.

Lục Nguyên Đăng, con người này, có thể làm được những việc như thế này, quả thực làm tôi có chút bất ngờ.

Anh ta đầu tôi đứng dậy, một chân của tôi mềm nhũn ra, suýt chút nữa là ngã xuống, tôi vội vàng vịn vào bức tường mới may mắn không bị ngã sấp mặt.

"Nếu như em thật sự không đứng vững được, có thể bám vịn vào tôi này. Dù sao sức chiến của tôi, tôi hiểu rất rõ." Lục Nguyên Đăng nhìn tôi mà nị cười, thấp giọng thì thầm vào bên tai tôi nói, đặc ý khoe mẽ.

Tôi trắng mắt nhìn anh ta, tức giận nói: "Anh có thể nghiêm túc chút được không? Có thể lấy cái bộ dạng của một tổng tài ngang ngược thường ngày ở bên ngoài, mà đối xử với tôi lạnh lùng chút không được sao?"

"Em và bọn họ không giống nhau." Anh ta thân nhiên nói một câu, rồi lập tức nhìn tôi cười: "Hon nữa, tôi chỉ tắm cho em thôi mà, sao có thể coi là không đứng đắn chứ? Hay là trong đầu em, đang nghĩ cái gì không đứng đắn?"

Anh ta cười xấu xa, đưa tay xuống bộ phận nhạy cảm của tôi, nhẹ nhàng chà sát.

Động tác mặc dù đúng bản chất là đang kì rủa cho tôi, nhưng chân tôi vẫn không ngừng mềm nhũn.

"Tôi có thể tự tắm được."

Tôi rồi rít nói, nhưng cơ thể lại không kìm chế được mà sát lại anh,

"Tôi tự nguyện cống hiến sức lực mà."

Động tác trên tay của Lục Nguyên Đăng không những không ngừng lại, mà trái lại càng lúc càng nhanh hơn, bộ phận mẫn cảm của tôi cứ thế mà ma sát liên tục.

Đến cuối cùng, tôi bị sự chà sát từ hai tay của anh ta mà lại lần nữa "lên đỉnh".

Tôi gục vào cơ thể của Lục Nguyên Đăng, chẳng còn một chút sức lực nào nữa.

Sau khi tắm xong, anh ta lau khô nước trên người tôi, ôm tôi lên giường.

Và đương nhiên là anh ta cũng nằm xuống cạnh tôi.

"Sao giờ này anh còn không về ngủ đi? Giường của tôi không chứa nổi hai người nằm đâu."

Tôi lạnh nhạt nói.

Ở cùng Lục Nguyên Đăng tôi thường cảm thấy không được tự nhiên. Dường như đến việc hít thở mạnh một chút cũng thấy sai trái.

Anh ta giống như một sợi cung tên mắc cảm trong lòng tôi, khiến tôi đến đứng khi tiếp xúc cũng không có.

"Ừm, ngày mai tôi sẽ thay cái giường khác to hơn cho em." Lục Nguyên Đăng đáp.

Này, này, này.

Tôi không có ý đó.

Biết Lục Nguyên Đăng vô lý hay giờ trò đùa gồm, dù tôi có nhiều lời thế nào cũng vô ích thôi, tôi không phản ứng lại anh ta, cứ thế nhắm mắt ngủ.

Hôm nay nhất định sẽ đi ngủ sớm, ngày mai tuyệt đối không được đến muộn.

Vừa mới nhắm mắt, Lục Nguyên Đăng nằm cạnh bỗng hỏi tôi: "Hôm nay hình như tôi nhìn thấy em ở bệnh viện. Em và Tổng Trọng đến bệnh viện làm gì?"

Anh ta thấy tôi ở bệnh viện rồi sao?

Anh ta và một cô gái có thai đi cùng nhau, chuyện này tôi không muốn nói tới, vậy mà anh ta lại trực tiếp hỏi tôi như vậy.

"Chẳng làm gì, Tổng Trọng bị dị ứng xoài, tôi đưa anh ta đến bệnh viện kiểm tra."

"Ừ" Anh ta lạnh lùng ửng một tiếng, nói: "Ninh Khanh, em không có điều gì muốn hỏi tôi sao?"

Tôi biết, Lục Nguyên Đăng đang nói tới chuyện anh ta và cô gái đang mang thai kia, nhưng tôi không cần phải hỏi nhiều làm gì, và lại tôi cũng không muốn biết.

"Không có." Tôi biết rõ thân phận của mình, việc gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì mãi mãi sẽ không mở miệng hỏi.

Sau đó, Lục Nguyên Đăng không nói gì nữa, không biết anh ta có bằng lòng với câu trả lời của tôi không.

Tôi cũng không dám quay đầu lại, dứt khoát nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Tôi cứ nghĩ tôi sẽ không ngủ được, nhưng bất ngờ là ngủ say tít.

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy trong lòng ngực của Lục Nguyên Đăng. Cánh tay của anh ta siết chặt lưng tôi, cơ thể cũng dán chặt vào người tôi, sáng sớm mà đã nổi lên ham muốn, ôm eo của tôi.

Mắt anh ta nhắm chặt, bộ dạng như vẫn chưa tỉnh.

Là tôi tự chui vào lòng ngực anh ta sao? Nếu như Lục Nguyên Đăng tỉnh dậy, phát hiện ra tôi nằm trong lòng anh ta, nhất định sẽ lấy chân đạp tôi khỏi giường cho mà xem.

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng cẩn thận dịch tay của Lục Nguyên Đăng ra, nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi giường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Giác mộng tan biến

Rửa mặt xong xuôi, tôi liền đến công ty.

Khi đến cửa công ty thì đúng lúc gặp Tổng Trọng

"Anh đứng ở cửa công ty không phải là đang đợi tôi đấy chứ?" Tôi bước lại, nhìn Tổng Trọng nói.

"Cô tưởng cô là tiên nữ hạ phàm sao?"

Câu nói của Tổng Trọng khiến tôi dở khóc dở cười, quăng cho anh ta cái nhìn khinh bỉ, rồi lướt qua anh ta đi vào trong.

"Tôi nghe nói tổng bộ thiết kế YN đã mở cuộc họp thảo luận rồi, bước ban đầu đã quyết định xong, dự định là nội trong một tuần sẽ quay lại nói chuyện hợp tác cùng có." Tổng Trọng đi bên cạnh tôi nói.

Một tuần sao?

Hạnh phúc đến quá đột nhiên.

Nghĩ đến việc rất nhanh nữa thôi là có thể rời khỏi Lục Nguyên Đăng, lòng tôi phút chốc bỗng trở nên hỗn loạn. Trong đó, thấp thoáng xen lẫn một chút không nỡ.

Tình cảm này khiến tôi hoảng sợ.

Tôi lưu luyến Lục Nguyên Đăng sao?

Lẽ nào quãng thời gian bên cạnh anh ta, tôi đã nảy sinh tình cảm với anh ta rồi.

Không thể nào, không thể nào.

Tôi cho dù có thích ai đi chăng nữa, cũng sẽ không lao đầu vào lửa mà thích Lục Nguyên Đăng được. Anh ta từ trước tới giờ đều không phải là người tôi nên yêu. Dù cho anh ta đã có vợ hay chưa, giữa tôi và anh ta, đều không thể có khả năng đó.

"Nói dự định của cô đi, sau khi lấy được tiền, cô muốn làm gì?"

"Rời khỏi Lục Nguyên Đăng, sau đó tự mình sẽ mua một căn nhà nhỏ, vui vẻ hưởng thụ cuộc sống độc thân." Tôi nhìn Tổng Trọng nói.

"Muốn mua căn nhà như thế nào? Siêu biệt thự à?" Tổng Trọng trêu ghẹo nói.

Tôi liếc anh ta một cái, bĩu môi nói: "Biệt thự là nơi dành cho những người nhiều tiền như các anh, tôi sau khi rời khỏi Lục Nguyên Đăng cũng chỉ có một trăm vạn, có thể mua được cái nhà to cỡ nào chứ, một căn nhà nhỏ với một phòng khách và một phòng ngủ, với tôi cũng đủ mãn nguyện rồi."

"Vừa hay tiểu khu tôi ở, có người có một căn nhà muốn bán, cũng có một phòng ngủ và một phòng khách, vị trí cũng khá tốt, tầng gác được lắm. Bán hành phải bán liền tay, giá cả chắc cũng không cao đâu. Nếu như cô muốn, tôi có thể giúp cô tư vấn trước."

"Vậy thì tốt quá, chỉ là khu anh ở, thực sự không đắt sao? Người nhiều tiền như anh, chỗ ở nhất định cũng phải là một tiểu khu sa hoa."

Theo như tôi đoán, căn nhà của Tổng Trọng tuy không nói là biệt thự gì, nhưng nhìn thiết kế trang hoàng và diện tích, cũng phải hai, ba trăm vạn mới có được.

Hai, ba trăm vạn, bán tôi đi khéo cũng chả đủ. Tôi cũng không muốn thế chấp để mua nhà, tôi muốn sống một cuộc sống không phải lo lắng về sau.

"Tiểu khu tôi sống mặc dù sa hoa, nhưng cũng có những căn nhà cỡ trung bình kém. Yên tâm đi, tôi sẽ cân nhắc mức độ tài chính của tầng lớp công nhân cấp thấp như cô."

Anh ta nói vậy, tôi cũng thấy yên tâm phần nào, bảo anh ta lưu ý giúp tôi một chút.

Sáng, không có công việc gì, tôi thậm chí đã ngồi xem hết các đồ gia dụng.

Nghĩ đến việc có thể có được thế giới của riêng mình, tôi không thể ngừng xúc động. Cái nào cũng đẹp, tôi cảm thấy, căn nhà nhỏ bé ấm áp đã không còn xa vời với tôi nữa rồi.

Nhưng mà những loại giấc mơ như này, đến nhanh thì cũng tỉnh nhanh thôi.

Trưa, tôi nhận được điện thoại của Đường Nhật.

"Ninh Khanh, bản vẽ của cô sao vậy?" Đầu dây bên kia, giọng nói của Đường Nhật đầy nghiêm túc.

"Sao là sao?" Tôi không hiểu chuyện gì liền hỏi, trong lòng có chút bất an.

"Bên kia YN nói, thiết kế của cô sao chép y nguyên của người khác, nửa giờ trước, thiết kế của bản vẽ này đã bị đối thủ cạnh tranh là công ty MGL tung lên mạng trước rồi."

Lời của Đường Nhật làm tim tôi lạnh ngắt.

Nhưng mà tôi hoàn toàn không sao chép, làm sao có thể xảy ra chuyện này được.

"Thiết kế bản thảo là do ai làm?" Tôi vội vàng hỏi.

Bởi vì con trăn động quá bất ngờ, mà tôi cảm giác đầu óc mình quay cuồng hết cả.

"Thẩm Ninh"

Nghe tới cái tên đó, máu toàn thân tôi dâng lên tận não.

"Tôi biết rồi, cảm ơn cô, tôi sẽ đi làm rõ chuyện này" Tôi nói với Đường Nhật.

"Ừ. Tôi tin cô. Tôi nhìn thấy tổ chức thiên phú của cô, cũng tin vào con mắt tinh tường của Tổng Trọng, cô tuyệt đối sẽ không ăn cắp tác phẩm của người khác. Chuyện này trước tiên cứ như này đi, tôi bây giờ sẽ đi nói chuyện với tổng thanh tra bên YN, gỡ rối chút ít cho chuyện này."

Đầu dây bên kia tắt máy, tôi mở mạng lưới bên công ty MGL, nhìn thấy bản thiết kế không có lấy một chút thay đổi nào xong, tôi đi thẳng đến phòng làm việc của Thẩm Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tôi không thể bị tiêu diệt

"Thẩm Ninh cô dựa vào cái gì mà dám ăn cắp thiết kế của tôi?"

Câu đầu tiên khi tôi xông vào là chất vấn cô ta.

Thẩm Ninh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn tôi, lạnh lùng đáp: "Cô đang nói cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu gì hết."

Tôi sớm đã đoán trước được, Thẩm Ninh, loại người này đã quá quen với những chuyện như này, dù cho tôi có chất vấn cô ta, cô ta cũng không lâm vào thế rối loạn đâu.

Cô ta bình tĩnh như vậy, tôi cũng không thể để lộ sự nóng nảy của mình. Hít một hơi thật sâu, tôi để cảm xúc của bản thân bình tĩnh trở lại, nhìn Thẩm Ninh nói: "Bản vẽ của cô đưa cho công ty MGL, rõ ràng là sao chép thiết kế của tôi. Cô dù sao cũng là một chuyên gia thiết kế, có nhất thiết phải làm vậy không?"

Tôi cảm điện thoại đặt trên bàn của Thẩm Ninh, bản vẽ của tôi cũng đang đặt trên bàn của cô ta. Hai bức tranh, giống nhau như đúc, hoàn toàn là làm lại y nguyên.

"Hình như là giống hệt nhau". Thẩm Ninh nhìn lướt qua, lạnh lùng cười: "Chỉ là cô có bằng chứng gì chứng minh tôi ăn cắp của tôi. Bản vẽ của cô bây giờ vẫn chưa được xuất bản, còn tôi, đã công bố ra rồi. Muốn nói ăn cắp bản quyền, thì cũng là cô ăn cắp của tôi mà thôi. Và lại, cô cảm thấy dựa vào danh tiếng của Thẩm Ninh tôi, người khác sẽ tin tôi ăn cắp của cô sao?"

Lời nói của Thẩm Ninh, giống như một gáo nước lạnh, dội mạnh từ đầu đến chân tôi.

Tôi chỉ là người mới, một cái tên chưa có tiếng tăm gì, lấy gì để so sánh với Thẩm Ninh? Dư luận vào cuộc, chắc chắn là sẽ đứng về phía của Thẩm Ninh. Nhưng đó không phải là chân tướng.

Nhưng tôi không cam tâm, nếu như phán quyết tác phẩm này thật sự trở thành của Thẩm Ninh, vậy có nghĩa là, tất cả ước mơ của tôi đều tan thành mây khói cả sao. Tôi sẽ không có được căn nhà nhỏ bé của chính mình, tạm thời cũng sẽ không rời khỏi Lục Nguyên Đăng được nữa.

"Có tin hay không, dùng bằng chứng rồi nói."

Âm thanh của Tổng Trọng vang lên từ ngoài cửa, tôi quay đầu lại mới phát hiện bên ngoài văn phòng đã đầy người vây xem.

"Tổng Trọng, tôi không hề ăn cắp."

Tôi đi lại phía anh ta, nhìn thẳng vào mắt anh ta nói.

Tổng Trọng vẫn còn đeo khẩu trang, nhìn bộ dạng như chưa hết dị ứng. Anh ta không nên vi chuyện của tôi mà đặc biệt đến công ty.

"Tôi biết, tôi tin cô." Tổng Trọng nhìn tôi cười, vỗ nhẹ vai tôi, ra hiệu tôi yên tâm.

Mặt của Thẩm Ninh đột nhiên tái xanh, nhìn Tổng Trọng nói: "Tổng tổng cũng không muốn làm rõ chuyện này sao?"

Thẩm Ninh nói ra những lời này, thật là không một chút chột dạ. Rõ ràng là trong lòng xảo trá, vậy mà cô ta vẫn có thể hùng hồn được đến vậy.

Tôi thật sự không kìm được tức giận, muốn xông lên xé nát bộ mặt giả dối của cô ta.

Nhưng ở đây có bao nhiêu người, nếu như tôi đánh mất lý trí, sẽ chỉ càng lộ ra sự đuối lý của mình mà thôi.

"Công lý luôn đứng về những người tốt, chuyện này tôi nhất định sẽ tra cứu rõ ràng."

Tổng Trọng nói xong, hướng ánh mắt về phía tôi, ra hiệu tôi theo anh ta ra ngoài.

Tôi đi theo Tổng Trọng ra khỏi công ty, anh ta quay về phía tôi nói: "Ninh Khanh, tôi tin con người cô, cô nhất định sẽ không đi ăn cắp ý tưởng của người khác. Việc này, tôi nhất định sẽ điều tra kỹ càng. Trước khi tra ra

manh mối, tôi sẽ để cô và Thẩm Ninh tạm thời không đến công ty, tránh ảnh hưởng tới các nhân viên trong công ty. Cô biết đấy xảy ra chuyện thế này, trên dưới công ty nhất định sẽ ầm lên, các cô, những người có liên quan tốt hơn là nên tránh đi một chút."

"Được, anh nhất định phải điều tra cho rõ, sự nghiệp của tôi vừa mới bắt đầu, tuyệt đối không thể bị Thẩm Ninh làm hủy hoại được."

Tôi đi thẳng về nhà, lên tầng tắt điện thoại cứ thế ngủ đến hôn mê.

Mọi hi vọng của tôi đều tan biến hết rồi, lòng tôi thật sự tan nát.

Tại sao tôi muốn tự do thời cũng khó khăn đến vậy?

Trong lúc mơ hồ, tôi nghe thấy tiếng bước chân dưới lầu truyền tới.

Nghe đáng vẻ là biết Lục Nguyên Đăng về.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, sau đó dừng hẳn. Có một ánh mắt nóng rực xuyên qua chiếc chăn, nhìn vào tôi.

Tôi vội vàng nhô đầu ra, mới phát hiện Lục Nguyên Đăng đang đứng trước cửa phòng tôi.

Nhìn thấy ánh nắng ngoài cửa sổ, giờ này chắc khoảng ba, bốn giờ chiều, anh ta hôm nay sao lại về sớm vậy chứ?

Anh ta không nói lời nào, đi thẳng về phía tôi. Dừng lại bên tôi một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: "Ninh Khanh, em sốt ruột kiếm tiền là vì muốn rời bỏ tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Là em trêu chọc tôi trước

"Anh nói gì cơ? Tôi nghe không hiểu."

Tôi từ trên giường ngồi dậy, ung dung nhìn Lục Nguyên Đăng nói.

Lục Nguyên Đăng lạnh lùng cười một tiếng, nhìn quần áo tôi, lời tôi từ trên giường xuống.

Tôi ngã nhào dưới đất, lăn lộn hai vòng rồi dừng lại ở vách tường.

Chẳng biết tại sao lại bị đánh, tôi tức giận, đứng dậy nhìn Lục Nguyên Đăng nói: "Anh điên rồi à? Tôi thật sự không biết anh đang nói gì!"

"Vậy hợp tác giữa em và công ty YN là sao, em không phải là người thiết kế tự do hay sao, nếu không có người trung gian làm mối, làm sao em có cơ hội thiết kế cho bọn họ!"

Lục Nguyên Đăng mặt lạnh lùng nói, ném tờ giấy tôi trước mặt tôi.

Tờ giấy bay trong không trung một lát, sau cùng, rơi xuống đất.

Tôi chỉ cúi đầu nhìn qua, nhìn thấy rõ nét hình vẽ bên trên.

Là bản photo bản vẽ thiết kế của tôi.

Tôi không biết tại sao Lục Nguyên Đăng lại có được nó, nhưng anh ta lúc này biết chuyện tôi muốn rời khỏi anh ta, đối với tôi mà nói, chắc chắn là tại họa rồi.

Tôi lặng lẽ nhặt bản vẽ lên, cúi đầu nói: "Tôi chỉ muốn có tên tuổi thôi, hoàn toàn không phải là vì kiếm tiền như anh nghĩ, anh hiểu lắm rồi."

Vì nói dối Lục Nguyên Đăng nên tôi không dám ngẩng đầu.

Ánh mắt sắc bén của anh ta khiến tôi hoảng loạn.

"Ninh Khanh, em cho rằng, suy nghĩ của em, tôi lại không rõ sao?" Lục Nguyên Đăng giằng lấy tờ giấy trong tay tôi, xé tan thành từng mảnh vụn.

Mảnh vụn giấy bay trong không trung, giống như những bông hoa tuyết lạnh buốt, rơi trong lòng tôi.

Tôi biết, tôi không lừa gạt được Lục Nguyên Đăng. Vừa rồi chỉ là cái cớ mà thôi.

Đi tới bước đường này, ngoài việc thành thật ra, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

"Lục Nguyên Đăng, tôi muốn rời khỏi anh là sai sao?"

Thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng, ức quá mà kết tụ thành câu nói vậy.

Tôi không tìm được lý do nào để ở bên anh ta, nhưng lại có trăm nghìn lý do phải rời khỏi.

Cổ tôi bị bóp chặt đến chết, lực mạnh đến mức giống như muốn vắt kiệt tâm tư của tôi vậy.

"Là do em trêu chọc tôi trước. Trò chơi này, tôi không nói dừng lại, em ngay cả đến tư cách nói kết thúc cũng không có đâu! Tôi sẽ chống mắt lên xem, lúc em trắng tay, thân bại danh liệt rồi, em không tìm tôi thì còn có thể tìm ai!"

Lời nói của Lục Nguyên Đăng như con dao, từng câu từng chữ đâm vào lòng tôi.

Nhưng tôi không phục, tôi cũng không muốn khuất phục. Chỉ cần một tia hi vọng, tôi cũng không chịu buông bỏ.

"Tôi cho dù không có gì đi nữa cũng sẽ không quay lại cầu xin anh!" Tôi cắn răng, ngang ngược nói.

"Thật sao? Rồi tôi sẽ cho em lập tức khóc cầu xin tôi"

Nói rồi, quần áo của tôi bị anh ta thô bạo xé rách.

Da thịt của tôi trong nháy mắt đã lộ ra trần trụi, gió ngoài cửa sổ thổi vào lạnh buốt, toàn thân tôi nổi da gà vì lạnh.

Lục Nguyên Đăng hung hăng đẩy cơ thể tôi vào tường, không màn đạo đức, trực tiếp "xuyên thẳng" vào tôi.

"Lục Nguyên Đăng, anh là đồ cầm thú!"

Tôi căm phẫn nhìn anh ta, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nửa thân dưới của tôi đau đớn như kim châm, móng tay tôi cào xé trong tay, cắn môi chịu đựng, không phát ra một chút âm thanh nào.

"Cầu xin tôi, cầu xin tôi đi!" Anh ta gào lên, càng lúc càng ra sức đẩy mạnh vào.

Sau lưng tôi không ngừng bị đập vào tường, đến cuối cùng, đầu đón đến chết nặng.

Tôi cứ như vậy, để mặc cho Lục Nguyên Đăng điên cuồng cưỡng hiếp, cho dù có đau đến ngất đi, tôi cũng chỉ nhẫn nhịn, lạnh lùng nhìn anh ta, trong ánh mắt vô hồn, tràn đầy sự tuyệt vọng.

Lục Nguyên Đăng trút hết xong xuôi, tôi phát hiện ra phần dưới cơ thể tôi máu chảy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Lục ngạn đình, tôi hận anh

Chỗ bị anh ta cưỡng đoạt đoạt lại càng đau đớn hơn.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, rút ra từ trong cơ thể tôi, lấy hai tờ giấy bên cạnh chà lau thứ vẫn còn cứng rắn đã dính máu.

Anh ta nhìn tôi từ trên xuống, trong mắt tràn đầy sự tức giận.

"Ninh Khanh, cô có thể tiếp tục như vậy, Có lẽ thử thêm vài lần, tôi sẽ ghét cái bộ dạng đáng chết của cô! Đến lúc đó, cô có thể cút! Sau đó cô muốn đi tìm Tống Trọng hay Khương Hải cái gì đó, hay là chồng trước cận kề của cô cũng đều được!"

Tôi nhìn người đàn ông trước mắt tôi, thật sự cảm thấy buồn cười. Trước kia tôi còn vì phải rời xa anh ta mà có chút không nỡ, mà lúc này chút tình cảm đó đã biến mất không rõ, biến trở thành hận thù sâu đậm.

Người đàn ông này, căn bản là không có trái tim, tôi đối với anh ta mà nói, còn không bằng cả công cụ làm ấm giường!

"Lục Nguyên Đăng, tôi hận anh!" Tôi trừng mắt nhìn hắn, cơ hồ là rít ra giữa kẽ răng những chữ này.

Nhưng vì sao, nơi trái tim, vẫn còn âm ỉ đau.

Đau đến nỗi tôi không thể thở, đau đến mức nước mắt tôi phải tràn ra.

Cho dù vừa mới bị Lục Nguyên Đăng đối xử thô bạo như vậy, cho dù dưới thân tôi đau vô cùng, tôi vẫn không có cảm giác muốn khóc như trước. Nhưng bây giờ nước mắt tôi, không nhìn được nữa rồi.

Người đàn ông mặc quần, không chút để ý lướt nhanh qua tôi, nói: "Có thể được cô nhớ trong lòng như vậy, tôi cũng không thiệt thòi!

Lời nói lạnh lùng của hắn vọng lại bên tai tôi. Người cũng đã đi ra bên ngoài, cửa phòng cũng nhanh chóng đóng lại.

Cả người tôi mềm nhũn, muốn ngồi dậy nhưng dưới thân vô cùng đau đớn.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể đi tới toilet kiểm tra chỗ tư mật, phát hiện ra đã vô cùng sưng đỏ rồi.

Nếu như tôi đoán không lầm thì hắn đã bị rách.

Lục Nguyên Đăng tiến vào mà không có màn đạo đầu, hơn nữa động tác lại thô bạo như vậy, tôi chịu được mới là lạ.

Cơm tôi tôi chưa ăn, Lục Nguyên Đăng cũng không báo tôi ăn.

Tôi biết, tôi đã chọc giận anh ta. Cũng tốt, giống như hắn nói vậy, chọc tức anh ta thêm vài lần nữa, anh ta sẽ để cho tôi đi.

Tôi vốn cho là ngủ một giấc thì phía dưới sẽ tốt hơn.

Đến sáng ngày hôm sau thức dậy lại phát hiện động một chút cũng khiến tôi phải đau đớn.

Đã đến mức này, tôi không muốn lại bạc đãi cơ thể tôi nữa, liền thay quần áo chuẩn bị đi bệnh viện.

Lúc xuống lầu, Lục Nguyên Đăng đang ngồi gọi điện thoại trên sofa.

Tôi làm như không thấy mà đi qua anh ta.

Gọi xe đi về phía bệnh viện.

Nhưng bởi vì dưới thân vô cùng đau đớn, tôi ngay cả ngồi cũng không dám, chỉ có thể ghé mông vào ghế ngồi một chút.

Lái xe là một người phụ nữ, thấy tôi như vậy không nhìn được hỏi một câu: "Em gái, em bị trĩ à?"

Tôi ngay cả người, lập tức gắt đầu.

So với trĩ mà nói, hình như bị rách càng khủng khiếp hơn.

Dày vò cả quãng đường tới bệnh viện, tôi tới khoa phụ khoa. Ngoài cửa có mười mấy người, tôi không thể ngồi, chỉ có thể vô cùng lo lắng chờ đợi.

"Ninh Khanh." Rốt cục thì hộ lý đã gọi tên tôi.

Đến khám phụ khoa thật sự là rất xấu hổ, tôi cúi đầu đi vào, ngồi xuống đối diện với bác sĩ.

"Có làm sao?" Bác sĩ mở miệng hỏi.

Là giọng đàn ông!

Tôi cả kinh ngẩng đầu lên, là một khuôn mặt nghiêm túc đứng đắn. Bác sĩ nam thoát nhìn khoảng 30 tuổi, bề ngoài tuy rằng rất chính trực nhưng tôi vẫn cảm thấy ngại ngùng như trước, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: "Bị rách."

"Để tôi xem bị rách tới mức độ nào."

Bác sĩ nam nói xong, đứng dậy đi tới chỗ giường bệnh.

Tôi xấu hổ đứng ở chỗ đó, bước chân cũng không thể chuyển động được.

Tuy rằng tôi biết bác sĩ có đạo đức nghề nghiệp nhưng để một người đàn ông xa lạ kiểm tra nơi riêng tư như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy mâu thuẫn.

Nhanh lên chút đi, còn nhiều người đang đợi."

Bác sĩ nam cau mày, trầm giọng nói.

Tôi đứng lên, không tình nguyện đi về phía bên kia.

Nằm ở trên giường, cảm thấy cả người đang đổ mồ hôi.

"Anh xác định muốn cô ấy cởi quần trước mặt anh sao? Chỉ có lẽ anh không cần đôi mắt đó nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 146: Nếu cô thấy không thoải mái thì nằm sấp xuống

Giọng nói này...

Thế giới này nhỏ như vậy sao? Tôi đến khám phụ khoa cũng đụng mặt anh ta sao!

Đều bởi vì anh ta mà tôi mới chịu đựng loại tổn thương khó mở miệng nói như vậy, tôi đi khám bệnh mà anh còn muốn ngăn sao?!

Còn tức ngày hôm qua còn chưa tiêu, Lục Nguyên Đăng lại không để cho tôi được yên, tôi vô cùng tức giận, thật sự không thể chịu được nữa rồi.

Tôi nhanh chóng đứng xuống giường, cảm tức nói: "Lục Nguyên Đăng, có phải anh theo dõi tôi không?!"

Đây là điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến.

Bác sĩ cũng dừng động tác, dựa vào bên cạnh giường nhìn chúng tôi như có ý xem kịch vui.

"Tôi theo dõi cô?" Lục Nguyên Đăng nhún mày nói.

"Không thể thì sao? Chẳng lẽ một người đàn ông như anh còn đi khám phụ khoa à?" Tôi tiếp tục chất vấn.

Nghĩ đến việc bản thân đi khám phụ khoa cũng bị Lục Nguyên Đăng phát hiện ra, tôi vừa tức vừa thẹn, hận không thể chui xuống dưới đất.

Lục Nguyên Đăng gượng quí hóa cười, từng bước đi về phía tôi.

Đôi gầy da của hắn găm lên đất, phát ra từng tiếng bộp bộp như đang găm vào trong lòng tôi, khiến cho tôi khản trương lên.

Đây là ở bệnh viện, trước mặt mọi người, hắn không định làm gì tôi chứ?

"Anh...Anh không thật sự có bệnh phụ khoa chứ? Cũng đúng, loại...loại người hay làm loạn như anh, không chừng sẽ nhiễm loại bệnh gì đó không sạch sẽ." Vốn muốn nói chuyện để giảm bớt cảm xúc khản trương nhưng mở miệng ra nói liền bị nói lấp.

"Cho dù là làm, cũng là làm cô."

Hắn cúi đầu, nói bên tai tôi.

Từng cánh tóc hôm qua hiện lên trong đầu tôi, tôi lập tức vô cùng xấu hổ, tròn mắt nhìn hắn, mắng: "Luu manh."

"Được rồi được rồi, các người muốn tán tỉnh thì đi ra ngoài đi. Nơi này của tôi là chỗ đứng đắn." Bác sĩ không nhịn được nữa, quay trở lại ghế ngồi, hỏi Lục Nguyên Đăng: "Lục đại thiếu gia, anh đến tìm tôi có chuyện gì?"

Tôi sững sờ.

Lục Nguyên Đăng tới tìm bác sĩ? Vậy những lời tôi vừa nói ra, chẳng phải là tự suy diễn ư?

Tôi xấu hổ đứng ở một bên, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

"Tôi đến lấy thuốc an thai." Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói.

An thai?

Là cho người phụ nữ có thai lần trước à?

Trong lòng có một cảm giác không tên lần chiếm.

"Gọi điện thoại tới là được, việc gì phải tự mình tới."

Bác sĩ vừa nói vừa cúi đầu lấy thuốc.

"Ránh nên tới." Lục Nguyên Đăng thần nhiên nói, nhanh chóng liếc qua tôi một cái, hỏi bác sĩ: "Cô ấy thế nào?"

"Bị rách. Lần sau anh kiểm chế một chút được không?" Bác sĩ nói một câu liền vạch trần quan hệ của chúng tôi.

Làm bác sĩ, gặp nhiều người, tất nhiên là có mắt nhìn người.

Lục Nguyên Đăng không nói gì, cảm ơn thuốc ra ngoài, không hề để ý tới tôi.

Tôi bủn xỉn nhìn về phía bác sĩ nói.

"Bác sĩ, vậy tôi thì sao?"

"Tôi lấy cho cô thuốc bôi là được rồi, cô làm theo hướng dẫn là được."

Đầu bác sĩ cũng không ngẩng lên, viết viết đơn thuốc trên giấy.

"Không kiểm tra sao?" Tôi nghi hoặc hỏi.

"Không dám." Bác sĩ rầu rĩ đáp lại một câu, đưa đơn thuốc cho tôi rồi nhanh chóng bấm chuông: "Số 239".

Lúc đi ra ngoài lấy thuốc, Lục Nguyên Đăng đang ngồi trên băng ghế, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn tôi, khiến tôi không tự nhiên chút nào.

Tôi bình tĩnh cầm lấy đơn thuốc, đi qua trước mặt anh ta. Anh ta cũng đứng dậy, đi theo tôi.

Lúc đi ra khỏi cửa, tôi mới phát hiện ra xe của Lục Nguyên Đăng đang đỗ ở ngoài.

"Lên xe."

Sau khi anh ta mở cửa xe ra, lạnh lùng nói với tôi một câu.

Tôi làm như không nghe thấy, trực tiếp đi về phía trước lại bị hấn tùm chặt lại, nhét vào trong xe, thuận tay liền đóng cửa xe lại.

Nơi đó của tôi rất đau, hành động không hề thuận tiện, đợi tôi ngồi tới bên cạnh cửa, hấn liền nhanh chóng nổ máy xe, phóng nhanh rời khỏi bệnh viện.

Tình mạng quan trọng hơn, tôi sẽ không ngu ngốc mà nhảy khỏi xe.

Chị là, chỗ bị rách khiến tôi ngồi không được đứng cũng không xong, vô cùng xấu hổ.

"Nếu cô không thoải mái thì có thể nằm sấp xuống."

Không thoải mái, không thoải mái không phải do anh bạn tặng sao!

Tôi hung hăng trừng mắt với Lục Nguyên Đăng một cái, vốn nghĩ sẽ không nghe theo, cuối cùng vẫn phải khuất phục.

Tôi cũng không tắt yếu vì một tên cầm thú mà ngược đãi cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Là họa thì không tránh khỏi

Về nhà, Lục Nguyên Đăng trực tiếp lôi tôi lên lầu, sau khi dẫn tôi vào phòng liền ném tôi lên trên giường, cởi quần tôi ra.

"Lục Nguyên Đăng anh thần kinh hả, tôi bị thương! Anh vẫn còn là người sao?!"

Tôi thật sự nóng nảy mới dám to gan nói thô tục như vậy với Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng không thêm đề ý đến tôi, hai ba lần liền cởi xong quần tôi xuống, quần lót cũng bị kéo xuống luôn.

Trái tim tôi rơi xuống đáy cốc, thậm chí ngay cả dây dũa cũng không muốn nữa, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Lục Nguyên Đăng từ đầu đã không coi tôi là người, dứt khoát bị anh ta đẩy vô đến chết mới thôi.

Một giây sau, cảm giác mát rượi truyền tới từ phía dưới. Giống như có một cơn gió thổi qua.

Mở mắt ra liền thấy Lục Nguyên Đăng đang bôi thuốc cho tôi.

Động tác của anh rất dịu dàng, giống như lần trước tôi bị bỏng vậy, vô cùng che chở.

Nếu không phải vì hành động lần trước của anh ta quá máu lạnh, trong lúc hoảng hốt tôi còn có thể cho rằng người đàn ông này yêu tôi.

Tôi cúi đầu nhìn người đàn ông đang nghiêm túc bôi thuốc, cười lạnh nói: "Lục Nguyên Đăng, anh tát người ta một cái rồi lại cho một quả táo ngọt, có ý gì vậy?"

"Đối với cô, tôi thích làm thế nào thì làm như thế."

Hắn lướt nhanh qua tôi, ném thuốc lên trên giường rồi đi ra ngoài.

Tôi chưa sót cười, thông thả mặc quần lên. Tuy rằng phía dưới được bôi thuốc đã thoải mái hơn một chút nhưng vẫn rất đau.

Có người gọi video trên Zalo, không cần nhìn tôi cũng biết là Tinh Tinh.

Uể oải nhận điện thoại, tôi nhẹ giọng nói: "Alo, Tinh Tinh có chuyện gì vậy."

"A Khanh cậu không sao chứ?" Tinh Tinh ở đầu dây bên kia thân thiết hỏi.

"Không sao cả, sao cậu hỏi vậy?" Tôi nghi hoặc hỏi.

Trên lý thuyết thì sự việc như vậy sẽ không nhanh truyền tới tai Tinh Tinh như vậy chứ. Chuyện này còn chưa công khai, cô ấy cũng không phải người trong cái vòng luẩn quẩn này, hẳn là sẽ không biết nhanh như vậy.

"Cậu không đọc tin tức sao? Lôi Ân Ân bị bảy người đàn ông cưỡng hiếp, còn bị người ta tạt axit vào mặt. Tuy rằng tin tức không nói là ai làm nhưng những người thông minh đều biết là vợ của Lục Nguyên Đăng làm."

Tôi hoảng sợ, sau lưng bắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh.

Quả thực không phải người nhà thì không ở cùng nhà. Lục Nguyên Đăng vô tình tàn nhẫn như vậy, vợ anh ta cũng không phải là người dễ chọc.

Lúc cô ta nói muốn đối phó với Lôi Ân Ân, tôi còn cho rằng cô ta muốn chấm dứt con đường làm ngôi sao của Lôi Ân Ân, không ngờ rằng cô ta lại tàn nhẫn như vậy.

Tinh Tinh gọi điện tới, đơn giản là bảo tôi phải cẩn thận một chút. Chỉ cần ngày nào tôi vẫn bên cạnh Lục Nguyên Đăng sẽ còn có ngày gặp nguy hiểm.

"Tớ có thể sao chứ? Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh được. Lục Nguyên Đăng không chịu thả tớ đim cho dù tớ thật sự bị vợ anh ta giết chết thì cũng là do tớ đáng đời." Tôi khổ sở nói.

Lúc nói ra những lời này, Lục Nguyên Đăng vừa hay đi tới.

"Dù sao thì cậu nên cẩn thận một chút, mau chóng rời khỏi Lục Nguyên Đăng đi. Nếu có cơ hội rời khỏi hắn, nhất định phải nắm thật chắc."

Thực ra tôi cũng muốn nói, thật sự đã từng có cơ hội như vậy nhưng bây giờ thì đã hết rồi.

"Được rồi, tớ đã biết. Cậu an tâm dưỡng thai đi, chăm sóc tốt cho con gái nuôi của tớ."

"Ai nói cho cậu là con gái, bây giờ mới có ba..."

Tinh Tinh chưa nói xong, tôi liền dập máy, chủ yếu bởi vì Lục Nguyên Đăng luôn nhìn chằm chằm tôi như vậy, khiến tôi không được tự nhiên.

"Chuẩn bị đồ ra ngoài với tôi." Anh ta nói như vậy với tôi rồi liền đi tới phía tủ quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Cô thực sự muốn rời xa tôi như vậy sao_

"Đi đâu vậy?"

Tôi hỏi

"Đi theo tôi là được, đừng hỏi nhiều." Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nói.

Tôi muốn nói tôi không muốn đi nhưng cuối cùng vẫn không thể nào mở miệng.

Tôi sợ tôi nói ra chữ không thì không biết sẽ bị anh ta đẩy vò đến mức nào nữa. Tôi hận anh ta nhưng lại không thể không khuất phục anh ta, cảm giác như vậy khiến tôi càng thêm hận.

Sau khi thu thập hai bộ quần áo, Lục Nguyên Đăng trực tiếp lái xe đưa tôi tới sân bay.

Vé máy bay là anh ta mua, ngay cả đi nơi nào tôi cũng không biết, chỉ có thể đi theo hắn.

"Rất cuộc là anh muốn dẫn tôi đi đâu?" Tôi nhin không được mà hỏi.

Lục Nguyên Đăng đứng trước dùng chân lại, tôi bị bắt ngờ nên đập mặt vào lưng anh ta, mũi có chút hơi đau.

Anh ta xoay người lại, nhìn chăm chăm tôi vài giây mới mở miệng nói: "Ninh Khanh, cô thật sự muốn rời khỏi tôi như vậy sao?"

"Muốn, nằm mơ cũng muốn." Tôi kiên định nói.

Chẳng lẽ, anh ta thay đổi suy nghĩ muốn thả tôi đi sao?

Anh ta không nói gì, xoay người tiếp tục đi.

Lúc đến cửa đăng kí, tôi mới biết được, chúng tôi sẽ đi Trương Gia Giới ở Hồ Nam.

Trên máy bay, Lục Nguyên Đăng không nói chuyện với tôi. Nhưng người phụ nữ ngồi bên cạnh anh ta lại không ngừng bắt chuyện với anh ta.

Khoang hạng nhất, trừ tôi ra, đơn giản chỉ có ba loại người.

Một loại là người có tiền, một loại là thích làm màu, còn một loại đó là thích hư vinh muốn câu đồ ngốc nào đó.

Người phụ nữ bắt chuyện cùng với Lục Nguyên Đăng, không nghi ngờ gì chính là loại thứ ba.

"Anh đẹp trai, anh đi Trương Gia Giới làm gì vậy? Nhà tôi ở Trương Gia Giới, biết rất nhiều chỗ chơi, tôi có thể dẫn anh đi."

Rõ ràng là cách một lối đi mà ngực của cô ta đã sắp dán lên người Lục Nguyên Đăng rồi. Mấy cân thịt trên người cô ta khiến cho mắt tôi cũng thấy hơi đau rồi.

Mà Lục Nguyên Đăng thì dường như người trước mắt không hề tồn tại, đến quét mắt nhìn một cái anh ta cũng không có.

Ở bên cạnh anh ta lâu như vậy, anh ta như vậy tôi cũng chẳng thất gì lạ. Bình thường Lục Nguyên Đăng đều không quá quan tâm đến phụ nữ, đặc biệt là loại phụ nữ chủ động dính vào như thế này.

Còn về phần vì sao anh ta cứ mãi dây dưa với tôi, tôi cũng không hiểu nổi.

Người phụ nữ kia giống như muỗi vo ve mãi bên tai, cuối cùng anh ta không thể nhịn được nữa, lập tức gọi tiếp viên hàng không tới.

"Khoang hạng nhất của các cô loại người gì cũng có thể ngồi lên à? Quấy rối tình dục khách hàng các cô cũng mặc kệ sao?"

Nói xong, anh ta lạnh lùng nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Tiếp viên hàng không xấu hổ nhưng vẫn giữ thái độ mím cười nói: "Thật xin lỗi, tôi sẽ nhắc cô gái bên cạnh ngài chú ý một chút."

Nói xong, tiếp viên hàng không quay sang nói chuyện với người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này không cam lòng nhìn Lục Nguyên Đăng một cái, tức giận tới ngực phập phồng lên xuống.

Sau khi máy bay hạ cánh, tôi liền nhanh chóng xuống máy bay.

Tôi vốn cho rằng Lục Nguyên Đăng muốn đưa tôi đi tham gia yến tiệc gì đó, cho nên tôi đều mang theo lễ phục các thứ.

Không ngờ rằng, Lục Nguyên Đăng đưa tôi ngồi xe trời Đại Hạp Cốc ở Trương Gia Giới, mua vé lên cầu kính.

Lúc đứng bên cạnh cầu kính, hai chân của tôi không còn điều khiển được nữa.

"Anh làm cái gì vậy hả Lục Nguyên Đăng?" Hai chân tôi không ngừng run lên, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Tôi sợ độ cao, từ nhỏ tới lớn đều sợ, cao trên mười mét tôi đã sợ. Huống chi là độ cao mấy trăm mét như thế này, hơn nữa lại còn là cầu kính.

Lục Nguyên Đăng muốn giết chết tôi sao?

"Ninh Khanh, trong năm phút cô đi từ đây đến phía đối diện, tôi sẽ để cô đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Cơ hội qua đi sẽ không còn nữa

Thả tôi ra.

Đây là một cám dỗ lớn đối với tôi.

Nhưng cái mà Lục Nguyên Đăng nắm được, lại chính là huyết tử của tôi.

Tôi sợ độ cao.

Vô cùng sợ.

Muốn tôi đi qua con đường kính này, hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng Lục Nguyên Đăng đã nói ra lời này, nếu tôi không thử thì làm sao tôi có thể cam tâm đây?

Mắt sáng rực nhìn anh ta, tôi kiên quyết nói.

Nói rồi, hít sâu một hơi, liền đi về phía trước.

Vừa mới nhấc chân, liền nghe thấy tiếng khóc ở đằng trước.

Ngước mắt lên, chỉ thấy một anh chàng cao hơn mét tám đang khóc lóc thảm thiết, sống chết không chịu bước về phía trước.

Bên cạnh anh ta là một cô gái đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, trên mặt dờ khóc dờ cười.

Ngay cả đàn ông con trai còn sợ như vậy, vô hình chung lại làm tăng áp lực cho tôi.

Sau khi nhấc bước đầu tiên liền bắt đầu không ngừng run lên, bước thứ hai làm thế nào cũng không thể đi tiếp.

Không được, nếu là như vậy thì quá lãng phí cơ hội lần này rồi sao?

Sau khi nghĩ kỹ, tập trung tinh thần tiến về phía trước.

Đối với người sợ độ cao mà nói thì mỗi bước chân đều gian nan vô cùng.

Mồ hôi nhỏ từng giọt từng giọt phía sau lưng, toàn thân tôi mềm nhũn, mệt mỏi rã rời.

Một lúc sau, tôi nửa ngồi nửa bò gian nan di chuyển trên con đường thủy tinh.

Tôi không có khóc lóc như những người bên cạnh, nhưng sợ hãi vô cùng. Nhưng tự cổ vũ mình bước về phía trước.

Khó khăn lắm mới có cơ hội rời khỏi anh ta mà không cần phải trả bốn triệu tệ (tương đương hơn 13 tỷ VND), làm sao tôi có thể không nắm chặt lấy được? Không phải chỉ là cao mấy trăm mét thôi sao, cũng không ngã xuống được, thì có gì mà phải sợ!

Tôi tự an ủi bản thân mình như thế, dứt khoát hít sâu mấy lần, nhắm chặt mắt chạy về phía trước.

Đụng trúng người tôi sẽ dừng lại, mở mắt nhìn về phía trước rồi lại tiếp tục chạy. Hai chân vẫn run lẩy bẩy như trước, nhưng nếu tinh thần hăng hái, phần chân thể này tôi sẽ không có thời gian mà suy nghĩ, sẽ không thấy sợ hãi như trước nữa.

Cuối cùng, tôi thành công đến đầu bên kia.

Dường như sức lực của bản thân bỗng chốc bị rút sạch, tôi chán nản ngồi dưới đất, trong lòng vui đến nỗi không nói nên lời.

Cách Lục Nguyên Đăng khá xa nên tôi không nhìn rõ biểu tình của anh ta, chỉ cảm thấy hình như anh ta đang nhìn tôi.

Tôi móc điện thoại ra, gọi điện cho anh ta.

“Lục Nguyên Đăng, tôi thành công rồi, mong anh giữ đúng lời hứa của mình, để tôi đi.”

Trong điện thoại ra tiếng cười giễu cợt của Lục Nguyên Đăng.

“Từ lúc cô bước bước đầu tiên đến bây giờ, tổng cộng là 8 phút. Rất tiếc, cô đã vượt quá thời gian rồi.”

Lục Nguyên Đăng gác máy, đi về phía tôi.

Anh ta đi rất nhanh, vượt qua đám người đang ồn ào sợ hãi, đi về phía tôi.

Nếu vừa này tôi cũng bước đi ung dung, điềm tĩnh như anh ta thì chắc chắn sẽ đủ thời gian.

Chỉ là hóa ra, so với tưởng tượng thì tôi lại nhút gan hơn nhiều.

Lục Nguyên Đăng dừng trước mặt tôi, cúi nhẹ người, kéo tôi từ dưới đất lên. Anh ta cười lạnh, nói:

“Ninh Khanh, ngay cả dũng khí bước qua nơi này cô cũng không có, thì lấy đâu rời khỏi tôi? Cô không khống chế được nỗi sợ hãi của bản thân, chứng tỏ cô không thoát khỏi được vận mệnh ràng buộc với tôi.”

Lời anh ta nói không sai, nhưng tôi không cam tâm.

Cơ hội tốt như vậy lại vô duyên vô cớ biến mất ngay trước mắt. Lần sau, tôi không biết phải chờ đến bao giờ, hơn 13 tỷ đối với tôi mà nói, ngay lập tức xa không với tới.

“Cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ làm được.”

Tôi nhìn anh ta, nói như van xin.

Chỉ cần làm theo cách vừa này, tôi nhất định sẽ thành công.

Anh ta cười cười, tay vuốt nhẹ hàng lông mày đang cau chặt của tôi, nói:

“Cơ hội nghìn năm có một này một khi đã bỏ lỡ, thì sẽ không còn nữa đâu.”

Lục Nguyên Đăng diu tôi trở về khách sạn, ngoài đường mưa rơi rả rích, cũng giống như tâm trạng lênh đênh của tôi lúc này.

Mất đi cơ hội như thế này, ngoài an phận, tôi không còn cách nào khác.

Bên Tống Trọng cũng không biết thế nào rồi, nếu tra ra Thẩm Ninh ẩn cấp tác phẩm của tôi, có thể nào tôi sẽ có cơ hội hợp tác với YN không, như vậy sẽ có khả năng nhận được hơn 16 tỷ (tương đương với 5 triệu nhân dân tệ) kia?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Cô đang quyến rũ tôi

Lục Nguyên Đăng tắm rửa qua loa rồi thay một bộ quần áo khác.

Còn tôi, ngoài bộ lễ phục đó thì không còn bộ nào khác để thay.

Sau khi thay xong quần áo, Lục Nguyên Đăng cau mày nhìn tôi:

“Cô không đi tắm đi à?”

“Tôi không có quần áo để thay. Tôi tưởng rằng anh đưa tôi đi tham gia yến hội gì đó, ai mà biết được anh lại đặc biệt dẫn tôi đến nơi này.” Tôi bĩu môi nói.

Lục Nguyên Đăng nhìn tôi một cái, lạnh giọng nói:

“Cô cũng đánh giá cao bản thân mình quá đấy, tôi đến đây là có việc phải làm, vừa hay có một hạng mục lớn cần đàm phán ở Trương Gia Giới, tiện đường đến đây xem xem.”

Anh ta nói không chút lưu tình, khiến tôi thấy ngượng, nhìn trái rồi lại nhìn phải, cuối cùng là dừng lại trên cái vali anh ta vừa mở ra.

“Hay là tôi mặc tạm cái áo sơ mi của anh.”

“Tùy cô.”

Anh ta ngược mắt nhìn lên, nhẹ nhàng đáp lại.

Được sự đồng ý của anh ta, tôi nhanh chóng lấy cái áo sơ mi trong vali rồi đi vào phòng tắm.

Vừa mới ra mồ hôi, quần áo giờ dính lên người, khó chịu vô cùng.

Sau khi tắm xong, tôi lên lút bôi thuốc trong nhà tắm.

Nghĩ đến cảnh Lục Nguyên Đăng bôi thuốc cho tôi, tôi liền cảm thấy mặt đỏ tía tai.

Áo sơ mi của Lục Ngan Phàm thường ngày thấy anh ta mặc rất vừa vặn, còn tôi mặc lên người thì lại dài đến đùi.

Vào đông nên thời tiết có chút lạnh, tôi vừa bước ra, lạnh đến nỗi chân nổi hết cả da gà lên.

Bước nhanh đến bên cửa sổ, tôi kiểm người để đóng cửa sổ lại.

Cửa sổ đóng lại, trong phòng ấm lên không ít.

Phía sau, Lục Nguyên Đăng bỗng nhiên dính sát vào người tôi, hơi thở nóng bỏng phả ra mùi rượu bên tai tôi.

“Ninh Khanh, cô là đang quyến rũ tôi.”

Tay anh ta đặt lên đùi tôi, luồn vào trong áo sơ mi, từ từ nhích dần lên.

“Tôi quyến rũ anh khi nào?”

Tôi ấn chặt tay anh ta, trầm giọng nói.

Tôi biết anh ta muốn làm gì. Nhưng trải qua chuyện rách nát kia, tôi đã có bóng đen tâm lý với chuyện lên giường với anh ta, không muốn tiếp xúc thân mật với anh ta.

Cơ thể của tôi theo bản năng chống lại người đàn ông này.

“Cô không biết sao, phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông, là sự quyến rũ mê người nhất.” Anh ta cẩn nhẹ vào đùi tai tôi, trêu chọc khiến tôi phát run.

Lúc này tôi không còn gì để nói.

Tôi mặc áo sơ mi của anh ta, là anh ta cho phép, bây giờ còn trách tôi?

Thật sự rất buồn cười.

“Lục Nguyên Đăng, tôi đang bị thương, không có tâm trạng chiều anh đâu. Anh bước ra ngoài cửa tùy tiện vấy tay một cái là sẽ có người đồng ý dâng hiến thân mình, tôi thì tính là cái gì?”

“Tôi lên giường với người khác, lẽ nào cô không cảm thấy khó chịu sao?”

Lục Ngan Phàm cười nhẹ.

Tôi làm gì có tư cách khó chịu, tôi cũng không phải vợ anh ta.

“Rất thoải mái, chỉ cần anh không làm với tôi, tôi thấy rất thoải mái.”

Tôi cười nhẹ đáp lại.

“Cô!”

Lục Ngan Phàm đang dán chặt lên người tôi đột ngột bỏ đi, quay người bước ra khỏi cửa.

Tôi cũng không biết anh ta đi đâu, dứt khoát đem quần áo mặc trước đó đi giặt, mau khô để còn mau thay đồ, tôi không muốn mặc áo sơ mi của Lục Nguyên Đăng, miễn cho anh ta lại hắt nước bẩn lên người tôi.

Khoảng 5 phút sau, anh ta ôm một cô gái xinh đẹp “ngực tấn công mông phòng thủ” bước vào.

Cô gái nhìn thấy tôi, rõ ràng là ngấy ra một lúc. Lại quay đầu nhìn Lục Nguyên Đăng, hẳn ta nhìn cô gái đó vô vị nhún nhún vai, cô gái đó ngã người tựa vào lòng anh ta.

“Như cô mong muốn.” Anh ta cười nhìn tôi nói.

Thấy bóng hai người ôm ấp tình tứ với nhau, trong lòng tôi bỗng thấy luống cuống, nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, nói:

“Vừa nhìn thấy liền biết cô gái này kỹ thuật không tệ.”

“Vậy cô chọn ở bên trong cùng với chúng tôi hay là rời đi nơi khác.” Lục Nguyên Đăng cười ái muội nhìn tôi.

Ba người?

Buồn nôn!

Tôi cau mày ghé toilet, cầm lấy túi xách rồi đi ra ngoài.

Khi lướt qua Lục Nguyên Đăng không quên cho anh ta một nụ cười nhẹ.

“Lục tổng, anh từ từ hướng thụ. Chơi vui vẻ.”

Ngay lập tức đóng cửa, nụ cười của tôi đông cứng nơi khóe miệng.

Trong lòng khó chịu, nhưng có thể nào cũng còn tốt hơn bị Lục Nguyên Đăng nhục nhã.

Thấy bản thân ăn mặc mát mẻ như vậy, tôi bĩu bĩu môi, lấy trong túi ra một cái dây thắt vào giữa eo, trông như này thuận mắt hơn rất nhiều.

Chương 151: Múa rìu qua mắt thợ

Tôi đi đến sảnh và ngồi xuống, ánh mắt như có như không nhìn về phía hành lang.

Vừa mới ngồi xuống thì có một người đàn ông đến ngồi đối diện với tôi

Anh ta hào hoa phong nhã, đeo kính gọng vàng, mỉm cười một cách lịch sự với tôi.

Tôi cũng lịch sự đáp lại anh ta bằng một nụ cười, sau đó hỏi:

“ Anh có việc gì không ạ?”

Tôi thấy e mặc chiếc áo sơ mi nam của hãng Armani, lại dùng dây thắt lưng của YN, hơn nữa rất khéo léo dùng ghim ghim lên trên phía eo bên phải, như vậy liền đã tạo ra một chiếc váy độc, lạ. Cách ăn mặc của em rất thu hút, thật ra tôi cũng bị thu hút, không nhịn được nên mới qua đây.

Lời khen của anh ấy khiến tôi bị sững lại một lúc, vừa nãy tôi chỉ tùy tiện chỉnh sửa một chút mà lại nhận được một lời khen như vậy?

Có phải là quá bất ngờ không?

Chiếc khăn lụa này là lần trước sau khi Tổng Trọng thưởng cho tôi, tôi có mua để tự thưởng cho mình. Mua xong vẫn thấy tiếc từng khúc ruột rất lâu.

Nhìn cách nói chuyện và đi đứng của người này, thêm câu khen ngợi vừa nãy nuraax, nhìn là biết là người trong ngành thời trang

“Chào anh, tôi muốn biết anh là....”

“Tôi là giám đốc thiết kế của YN, Trương Tĩnh Trọng, em có thể gọi tôi là Herman”

Anh ấy vừa nói vừa đưa cho tôi tấm danh thiếp.

Tôi cầm lấy danh thiếp, đúng là giám đốc thiết kế của YN. Lúc này, tôi không biết mình nên làm gì cho phải.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới giám đốc thiết kế của YN lại là người Trung Quốc, và cũng không thể ngờ rằng tôi lại có thể gặp anh ấy ở đây.

Nếu như anh ấy nghĩ tôi là người có thiên phú, nói không chừng chuyện ăn cắp kia có thể giải quyết được.

Lẽ ra tôi muốn nói ngay lập tức với anh ấy là tôi là Ninh Khanh, bán vẽ Chocker kia là do tôi thiết kế.

Nhưng tôi sợ nếu bây giờ tôi mà nói ra thì lại thành ra có dụng ý khác. Anh ấy có thể nghĩ rằng tôi cố tình thu hút sự chú ý của anh ấy. Dù sao thì mặc như thế này mà lại ngồi ở sảnh thì đúng là có hơi kì cục.

Trong lúc tôi đang do dự thì Lục Nguyên Đăng đột nhiên xuất hiện và lại gần phía tôi.

Cúi mặt nhìn điện thoại, từ lúc tôi xuất hiện đến bây giờ chưa quá 3 phút.

Trong đầu tôi chỉ thoáng nghĩ là tại sao bây giờ anh ấy lại nhanh ra như vậy?

Lục Nguyên Đăng đi tới đứng trước mặt tôi, ánh mắt lướt qua người tôi nhìn vào Trương Tĩnh Trọng.

“Xin chào Herman, tôi là Lục Nguyên Đăng, rất xin lỗi vì đã để anh phải đợi lâu”

Tôi bỗng chốc hiểu ra.Chả trách Lục Nguyên Đăng lại nhanh như thế, hóa ra là vội đi gặp đối tác.

Rõ ràng là có chuyện chính đáng phải làm thế mà Lục Nguyên Đăng vẫn còn có thể nghĩ đến chuyện đó, anh ta thật đúng không phải là một tên cầm thú bình thường.

Herman cười và đáp: “ Ngưỡng mộ từ lâu”

Hai người đó vừa gặp nhau đã nói chuyện công việc, tôi thì cũng không tiện ở lại, bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi, Lục Nguyên Đăng đột nhiên kêu tôi đứng lại.

“Cô ở lại đây đi”

Herman ngạc nhiên nhìn chúng tôi nói:

“Hai người quen nhau à?”

Lục Nguyên Đăng ánh mắt rất ảm áp nhìn anh ấy, bỗng chốc gạt đầu,nói: “Tôi hiểu rồi, hiểu rồi. Hóa ra là người phụ nữ của Lục tổng”

Ài là người phụ nữ của anh ta!

Tôi lườm Lục Nguyên Đăng, đang định nói rõ mối quan hệ của chúng tôi thì anh ta đột nhiên hỏi:

“ Có nói xem, chiếc thắt lưng của Herman như thế nào?”

Đề cho tôi bình luận đánh giá chiếc thắt lưng của một người đàn ông xa lạ. Người ta nhìn vào lại tưởng tôi là lưu manh, chỉ có đi để ý eo của đàn ông!

Tôi quay đầu đi, coi như không nghe thấy Lục Nguyên Đăng nói gì.

“Em cứ nói đi, không sao đâu.”

Herman cũng mở miệng nói theo, nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Lúc này tôi không thể không nói.

“ Vậy thì đành phải múa rìu qua mắt thợ rồi. Dựa vào chất liệu thì, cái này được làm từ da bò theo phương pháp thủ công, làm cho dây đai mang lại cho người dùng sự thoải mái mềm mại. Nếu như nhìn kĩ thì có thể thấy rằng, trên mặt da có in hình hoa mai rất nhỏ. Nếu như tôi không nhìn nhầm thì, những cái này đều được in bằng thủ công. Đây là công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, kì công. Chỉ có những thợ thủ công có 10 năm kinh nghiệm trở lên thì mới có thể làm được.”

Cái khay thì được làm bằng phương pháp nung chảy kim loại, những đường cong được thiết kế theo hình giọt nước, đơn giản không làm mất đi cái hồn của sản phẩm. Mặc dù có vẻ đơn giản, nhưng thực tế được làm từ kim loại quý hiếm, với những viên đá cao cấp, vì vậy màu sắc rất đẹp. Vừa nhìn là đã có thể thấy được.”

Sau khi tôi khen một tràng, Lục Nguyên Đăng mới bắt đầu hỏi tiếp:

“ Còn nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Tôi không có ăn cắp

Anh ta làm sao biết được là vẫn còn?

Tôi thấy mẫu thiết kế dây thắt lưng này mặc dù rất đẹp nhưng vẫn còn thiếu sót.

Đó là chỗ nối hai bên nhìn như thiếu thứ gì đó. Chỉ là tôi thấy không tiện nói ra, nên không có mở miệng.

Bộ đáng muốn nói lại thôi đã rơi vào tầm mắt của Herman, ánh mắt anh ta như đang cổ vũ tôi nói:

“Cứ nói đi đừng ngại”.

“Tôi thấy mẫu dây thắt lưng này có phải là chưa thiết kế xong không?”

Khi nói ra ý nghĩ lớn mật này thì ánh mắt của Herman lộ ra tia kinh ngạc. Ngay sau đó là niềm thương cảm sâu sắc.

“Cô nói rất đúng, mẫu dây thắt lưng này là do người con gái quan trọng nhất đời tôi thiết kế. Nhưng chưa kịp thiết kế xong thì cô ấy đã rời đi”

Chỉ “Rời đi” mà Herman nói chính là rời xa thế giới này, cũng chính là rời khỏi anh ấy, tôi cũng không tiện hỏi. Nhưng có thể từ trong mắt anh ấy mà biết được rằng, người con gái này là người mà anh ấy yêu sâu đậm.

Tôi cũng rất may mắn, bản thân đoán mò mà lại chính xác.

“Được rồi, cô về trước đi Ninh Khanh, tôi còn có chuyện muốn bàn bạc với Herman.”

Lục Nguyên Đăng nhàn nhạt nói với tôi câu này, hạ lệnh tiễn khách.

What!

Đây là có ý gì!

Lúc người ta muốn đi thì lại bắt bằng được người ta ở lại bình luận về dây thắt lưng gì đó, bây giờ tôi muốn cùng Herman nói chuyện thì lại bảo tôi đi! Xem bà đây là người gì chứ, bảo đến thì đến mà bảo đi thì phải đi sao?

Tôi vô cùng tức giận, Herman ngạc nhiên, một lần nữa lại nhìn về phía tôi.

“Cô là Ninh Khanh, là Ninh Khanh mà Downey đề cử bàn thảo của cô đó sao?”

Bị vướng vào vụ tranh chấp ăn cắp tác phẩm, tôi cũng không biết trong mắt anh ta nghĩ như thế nào về tôi, chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu, nói:

“Chính là tôi. Anh với Lục tổng còn có chuyện phải bàn bạc, tôi cũng không nên ở đây làm ảnh hưởng đến các anh. Nhưng tôi vẫn phải nói rõ ràng là tôi không có ăn cắp.”

Nói xong lời này tôi bèn trở vào trong phòng, lấy máy sấy bắt đầu sấy quần áo.

Không lâu sau đó, liền có tiếng gõ cửa.

Chẳng phải là Lục Nguyên Đăng có chìa khóa phòng rồi sao, làm gì mà phải gõ cửa?

Tôi nghi hoặc mở cửa, người mà tôi nhìn thấy chính là cô gái mà Lục Nguyên Đăng vừa nãy dẫn vào.

“Lục tổng đâu?” Cô gái đó đi qua tôi, nhìn vào bên trong.

“Không có ở đây.” Tôi nhàn nhạt trả lời, sắc mặt khó chịu nhìn cô ta.

Còn nói Lục Ngạn Phàm yếu, không ngờ cô gái này lại nhớ mãi không quên.

“Cô mới linh tinh! Tránh ra! Vừa nãy chắc chắn Lục tổng chê tôi ăn mặc không phù hợp nên mới đề tôi đi, bây giờ tôi đã thay đồ rồi, anh ấy nhất định sẽ thích cho mà xem.”

Bây giờ tôi mới để ý, trên người cô ta mặc một chiếc áo sơ mi của đàn ông giống tôi. Đồi chàn thon dài, trắng nõn lộ ra ngoài, nửa kín nửa hở thật mê người.

Chà trách vừa nãy Lục Nguyên Đăng nói tôi quyến rũ anh ta!

Chỉ là không ngờ tới rằng, Lục Nguyên Đăng thật không may, thế mà lại không gặp được cô gái này.

Nghĩ đến đây, trong lòng lại có chút vui mừng.

Tôi cười cười, chỉ về phía đại sảnh: “Anh ta ở kia, cô qua đó là gặp được.”

Nói xong, tôi bèn đóng mạnh cửa, tiếp tục sấy quần áo.

Quần áo vừa mới giặt nên vẫn còn ướt, tôi phải sấy hơn tiếng đồng hồ mới khô được chút ít.

Lục Nguyên Đăng cũng trở về, trong tay cầm một cái túi.

Hắn ta lâu như vậy mới trở về, không biết là bàn chuyện với Herman lâu, hay là làm chuyện ấy với cô gái kia.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy khả năng ở về sau lớn hơn.

Nếu anh ta chạm vào người phụ nữ khác, tôi thấy rất ghê tởm. Mặc dù tôi rất rõ ràng tôi không có tư cách.

Lục Nguyên Đăng bước đến, đưa cái túi trong tay anh ta cho tôi.

“Cầm lấy”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Chúng ta cứ như vậy sống một đời

“Thứ gì vậy?”

“Tự xem đi.”

Anh ta lạnh lùng nói một tiếng.

Xì, gĩa bộ lạnh lùng cao ngạo gì chứ!

Tôi bừa mồi nhận lấy đồ trong tay anh ta, mở ra nhìn, là một chiếc áo váy của thương hiệu YN.

Anh ta thế này là, đã đi mua quần áo cho tôi?

Lục Nguyên Đăng chu đáo đến như vậy khiến trái tim tôi càng thêm rối loạn.

Vừa nãy còn thể thốt nói hận anh ta, nhưng bởi vì một hành động nhỏ của anh ta, trái tim lại mềm nhũn ra.

Tôi có chút xem thường bản thân.

“Quà gấp mặt Herman tặng, kiểu mới nhất của YN, anh lại không mặc đồ của con gái, chỉ có thể đưa cho em.” Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nói.

Tôi có thể nói gì đây? May mà suy nghĩ vừa nãy của tôi chưa nói ra, nếu không, có lẽ lại bị Lục Nguyên Đăng cười nhạo tôi tự đa tình.

“Em có quần áo rồi, không cần mặc đồ đất thế này. Dù sao mặc long bào vào cũng không giống Thái tử.” Tôi đưa bộ váy lại cho anh ấy, buồn bực nói.

Tôi ngay lập tức đứng dậy, cầm bộ quần áo mình vừa mới sấy khô được bày tám phần liền đi về phía phòng tắm.

Anh ta một tay lôi lấy quần áo của tôi, ném thẳng chúng vào trong thùng rác.

“Quần áo còn chưa khô hẳn thì mặc cái gì mà mặc, Lục Nguyên Đăng anh lẽ nào không mua nổi quần áo cho em sao?”

“Mua gì chứ, bộ này còn không phải là tặng sao!” Tôi nói lại.

Về mặt của Lục Nguyên Đăng lập tức trở nên u ám.

Rất sợ ngay cả bộ váy này anh ta cũng ném đi như vậy tôi sẽ không có quần áo để mặc, tôi cầm bộ váy đi về phía phòng tắm.

Bộ váy thật sự rất vừa người, giống như là làm theo số đo cơ thể tôi vậy. Tôi cũng không nhịn nổi muốn hoài nghi, bộ váy này thật sự là đồ Herman tặng sao?

“Ra ngoài ăn cơm.”

Lục Nguyên Đăng đưa tôi đến thẳng nhà hàng của khách sạn, vừa hay gặp phải Herman ở chỗ này.

Anh ta gọi chúng tôi qua ăn cơm, trong tình huống tình cảm nhiệt tình khó từ chối, chỉ có thể qua đó.

Lúc nhìn thấy tôi, Herman quan sát tôi từ trên xuống dưới một chút, nói: “Đây là bộ váy kiểu mới nhất của YN, mặc trên người cô rất đẹp.”

Đây không phải là bộ váy mà anh ta tặng sao? Có cần thiết phải nhấn mạnh là của YN không?

Đương nhiên, tôi cũng không tiện hỏi nhiều, lặng lẽ ở đó ăn cơm.

Trong bữa ăn, Herman và tôi đã nói rất nhiều chuyện. Tôi nói hết tất cả những điều tôi có thể nói ra, mục đích chính là để lại một chút ấn tượng trong lòng anh ta. Tôi là một người có thực lực, tôi không cần thiết phải ăn cắp ý tưởng.

Tôi biết kiểu tự thể hiện bản thân như thế này rõ ràng có chút khoe khoang, nhưng cơ hội có lẽ chỉ có một lần này. Tôi nếu như không nắm lấy, có thể sẽ không có cơ hội tốt như thế này lần nữa.

Tôi cũng không đoán ra suy nghĩ của Herman, sau khi cùng Lục Nguyên Đăng ăn cơm xong liền về thẳng phòng.

Đêm nay, Lục Nguyên Đăng không động vào tôi, tôi và anh ta hoàn toàn chính là chỉ đắp chăn ngủ.

Tôi không biết anh ta ngủ được hay không, nhưng tôi không ngủ được. Trước đây ngủ cùng anh ta, thường đều là sau khi “lên giường” với anh ta xong, nhưng bây giờ, chỉ ngủ không như thế này ngược lại khiến tim tôi đập rộn lên.

“Lục Nguyên Đăng, rốt cuộc bao giờ anh mới để em đi chứ?”

Tôi khẽ nói một câu, không biết là nói cho Lục Nguyên Đăng nghe, hay là đang hỏi chính mình.

Lục Nguyên Đăng không trả lời tôi, nghe hơi thờ dờ đều đều như vậy của anh ta, đoán chừng là đã ngủ rồi.

Tôi cũng không nói gì, nhắm mắt ngủ.

Trong lúc mơ màng, dường như tôi nghe thấy Lục Nguyên Đăng nói: “Chúng ta cứ như vậy sống một đời có được hay không?”

Câu nói như thế này khiến tôi tỉnh giấc.

Nhưng tôi biết, câu nói này, không phải nói cho tôi nghe.

Anh ta còn có vợ, lời thề một đời như thế, tuyệt đối không thể nào là nói với tôi.

Chuyện tự mình đa tình, một hai lần còn có thể, nhưng quá nhiều lần thì chứng tỏ là ngu xuẩn.

Ninh Khanh, giữa người và Lục Nguyên Đăng, là không có tương lai.

Tôi hết lần này đến lần khác nhắc nhở chính mình cuối cùng mới khiến cho trái tim nguội lạnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 154: Mày là đứa vong ân phụ nghĩa

Ngày hôm sau, tôi liền cùng Lục Nguyên Đăng trở về Phong Thành.

Tổng Trọng gọi điện thoại đến, nói với tôi bên Mangano đã gọi Thẩm Ninh đến, bảo cô ta về lại bán về một lần nữa, tiện thể nói một chút về lĩnh cảm thiết kế.

Nhưng trong lòng tôi, thực ra không ôm bao nhiêu hy vọng. Thẩm Ninh không phải là một người không có tài hoa, bảo cô ta làm những thứ này, không hề khó. Cô ta ăn cắp bản vẽ của tôi, có lẽ bản chất thực sự là bởi vì trả thù.

Không thể đến công ty, tôi cũng không dám ở nhà về bán vẽ, chỉ có thể làm ở trong phòng để ngủ.

Điều kỳ lạ chính là, hai ngày nay Lục Nguyên Đăng cũng không đi làm, mỗi ngày ở trong phòng cũng không biết làm những gì.

Tôi chỉ có thể vào lúc ăn cơm sáng trưa tối mới có thể nhìn thấy anh ta, dù sao anh ta cũng phải đưa tôi ra ngoài ăn cơm.

Hôm nay, ăn cơm tối xong trở về, xe vừa mới đi vào trong cửa khu biệt thự, suýt chút nữa đâm vào hai người.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt hai người, tôi vội vàng xuống xe.

Điều cần đến, dù sao vẫn đến.

“Cha, mẹ, hai người thế này là làm gì vậy, không muốn sống nữa sao?”

Cha và mẹ chặn ở trước xe, đáng về oai phong凛凛 liệt.

“Con trai cũng không còn nữa, tao còn cần cái mạng này để làm gì!” Mẹ lau nước mắt, vẻ mặt buồn bực.

Quả nhiên, lại là vì chuyện của Ninh Uy Phước.

“Nó chỉ là đi ngồi tù, cũng không phải là đã chết, gì mà nói là không còn nữa!” Tôi lạnh lùng nói.

“Đưa con gái bất hiếu này, nó là em trai này đó! Nó từ nhỏ chưa từng phải chịu khổ gì, mấy nhốt nó vào trong tù, đối với nó mà nói, không có gì khác biệt với cái chết!”

Mẹ xông thẳng đến, kéo tóc tôi khiến tôi ngã xuống đất.

Tôi ngồi chết lạng dưới đất, nghe mẹ lớn tiếng chửi bới tôi.

“Sao tao lại sinh ra đứa con gái như mày, chỉ chăm lo bản thân hưởng phúc, trước nay chưa từng quan tâm đến gia đình! Lúc tao nằm viện, mày cũng không dòm ngó đến, sớm biết mày là đứa vong ân phụ nghĩa như thế này, hồi đó tao nên trực tiếp bóp chết mày!”

Lời của mẹ, từng câu từng chữ đều như kim đâm vào trái tim tôi.

Tôi không biết, mình ở trong mắt bà ấy, rốt cuộc còn được coi là gì? Tôi không phải là không có tình cảm với cha mẹ, chỉ là bọn họ hết lần này đến lần khác cứ như thế làm tổn thương tôi, khiến tôi ngay cả dũng khí đến gần cũng không có nữa.

Tất cả những ảo tưởng tốt đẹp ban đầu đều tan vỡ, tôi thậm chí tìm không được ý nghĩa của cuộc sống.

Trước kia tôi cũng là một người vui tươi hoạt bát, nhưng đến cuối cùng, trái tim bị cuộc sống đâm đến mức thương tích đầy mình.

Lục Nguyên Đăng từ trên xe bước xuống, lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

Nhìn thấy Lục Nguyên Đăng, cha mẹ lập tức nhào đến, quỳ trước mặt Lục Nguyên Đăng.

“Tổng giám đốc Lục, cầu xin cậu tha cho con trai tôi. Tôi bảo Ninh Khanh làm trâu làm ngựa cho cậu, hầu hạ cậu suốt đời!” Mẹ khóc lóc cầu xin nói.

Ngay cả cười tôi cũng không cười nổi, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, chỉ cảm thấy hai người già trước mắt vô cùng xa lạ.

“Hắn đã phạm pháp, không phải là chuyện tôi có thể tha được.” Trên khuôn mặt của Lục Nguyên Đăng lộ ra rõ ràng vẻ không bình tĩnh.

“Tôi không tin, cậu có bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn là có cách. Cậu nếu như không cứu nó, tôi và ông Ninh sẽ đâm chết trước mặt cậu!” Thấy cầu xin không có tác dụng, mẹ đã bắt đầu uly hiếp.

“Tùy bà.”

Lục Nguyên Đăng ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, thản nhiên nói.

Lần này, mẹ không biết phải làm thế nào, chỉ có thể lại đặt hy vọng lên người tôi.

“Ninh Khanh, con mau giúp cầu xin tổng giám đốc Lục, để cậu ấy cứu em trai con.”

Tôi cười lạnh nhạt không dứt.

Lục Nguyên Đăng là người nào, có thể nghe lời của tôi ư? Bọn họ cũng thật là coi trọng tôi?

Hơn nữa, chuyện của bọn họ, tôi thật sự không muốn lo nữa.

Lục Nguyên Đăng bước qua bọn họ, đi về phía tôi, kéo tôi từ dưới đất lên, nhẹ nhàng phủi bụi đất trên người tôi.

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, tôi cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn tôi là ánh mắt dịu dàng.

Nhưng khi quét về phía của cha mẹ, trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo.

“Trong vòng một phút nếu mọi người không rời đi, Ninh Uy Phước sẽ không đơn giản là ngồi tù mấy năm đâu. Hai người cũng đã nói rồi, bản lĩnh của tôi lớn như vậy, chắc chắn có cách.”

Cha mẹ ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng nhìn tôi một chút với ánh mắt đầy thù hận, rồi đi một cách không cam lòng.

Lục Nguyên Đăng đưa tôi vào bên trong, từ đằng xa tôi đã nhìn thấy Quý Vương Nhưng.

Máu khắp người ngay lập tức đều đông lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Quý vi nhiên cô đừng càn quấy bậy bạ

Quý Vương Nhưng nhìn thấy chúng tôi, đi tới bên này.

Ánh mắt nhìn về phía tôi lại là ánh nhìn vô cùng dè phòng.

Lúc này, tôi và Lục Nguyên Đăng mặc dù không có hành động gì thân thiết, nhưng cả đôi xuất hiện ở chỗ này, Quý Vương Nhưng không thể không nghi ngờ quan hệ của chúng tôi.

Làm thế nào?

Mất thấy Quý Vương Nhưng càng đi càng gần, tôi căn bản không nghĩ ra được một lý do hợp lý.

Vừa mới xảy ra chuyện ăn cắp ý tưởng, nếu như bây giờ quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng bị moi ra, đoán chừng, tôi thật sự sẽ muốn đòi muốn kiếp không phục hồi lại được.

Giương mặt Lục Nguyên Đăng lạnh lùng đứng ở chỗ đó, tôi đoán không ra anh ta đang nghĩ điều gì.

Có lẽ, anh ta sẽ chọn cách ngồi yên không quan tâm, để mặc cho Quý Vương Nhưng đối phó với tôi. So sánh giữa vợ và bạn gối chăn, đương nhiên tôi rõ ràng không đáng nhắc đến.

“Hai người sao lại ở cùng nhau?”

Quý Vương Nhưng nhìn tôi, trong mắt tràn đầy thái độ thù địch.

“Cò vì sao tìm đến chỗ này vậy?” Lông mày của Lục Nguyên Đăng nhú lại, lảng tránh vấn đề nói.

“Anh cho rằng anh không nói cho tôi chỗ anh ở thì tôi sẽ không tìm thấy sao? Chỉ cần Quý Vương Nhưng tôi muốn thì không chỗ nào không tìm được! Tôi đã báo bên kia chuyển đồ của tôi đến rồi, bắt đầu từ hôm nay, tôi phải sống cùng với anh. Muốn sống riêng hai năm, anh không có cơ hội này đâu! Còn nữa, anh nói cho tôi, Ninh Khanh sao lại ở đây? Hai người sao lại ở cùng nhau? Cò ta có phải là con “hồ ly tinh” mà anh nuôi hay không?”

Một tràng những câu hỏi tội khiến tôi căn bản không biết trả lời thế nào.

Chân tay luống cuống đứng ở chỗ đó, chờ Quý Vương Nhưng xử tôi tội chết.

Tôi đã từng vô số lần nghĩ qua cảnh tượng bị Quý Vương Nhưng lật tẩy, tôi cũng từng nghĩ trăm nghìn cách ứng phó. Nhưng khi sự việc thật sự xảy ra, tôi lại kinh hãi.

Tôi là một kẻ thứ ba, là một tình nhân ở trong bóng tối, cho dù Quý Vương Nhưng đối phó với tôi như thế nào, đó cũng là báo ứng tôi đáng có.

Thấy tôi không nói gì, Quý Vương Nhưng tức giận, đi đến dùng sức đẩy tôi một cái về phía sau.

“Tôi hỏi cò đấy, cò trả lời đi! Cò nói đi!”

Cảm xúc của cò ta rất không ổn định. Tôi nghĩ, đoán chừng là bệnh tâm thần lại tái phát.

Tôi có thể trả lời thế nào?

Nếu Lục Nguyên Đăng không nói, mối quan hệ khó mở miệng như thế này, tôi làm thế nào nói ra được?

“Quý Vương Nhưng, cò đừng can quấy bậy bạ.”

Lục Nguyên Đăng thân nhiên nói một câu, nhưng khiến cho cảm xúc của Quý Vương Nhưng càng thêm kích động.

“Anh nói tôi can quấy bậy bạ? Anh ở bên ngoài ngày nào cũng chơi với phụ nữ, thì không gọi là can quấy! Anh có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi hay không, tôi là vợ anh đó! Lần trước khi cùng đi ra ngoài, tôi đã cảm giác được vẻ dâm dăng của cò ta, vừa nhìn liền giống như là muốn quyến rũ anh, bây giờ xem ra, phỏng đoán của tôi quả nhiên không sai!”

Quý Vương Nhưng nhìn Lục Nguyên Đăng với ánh mắt tràn đầy sự tôn thương, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy mình thật sự rất dễ tổn thương. Cho dù tất cả những điều này không phải là tôi tự nguyện, nhưng những hành động này của tôi, vẫn là làm cò ấy tổn thương.

Với thế gian này, tôi là một tội nhân.

“Chị Lục, xin...”

Vừa muốn mở miệng nói lời xin lỗi, đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói của Tống Trọng.

“Ninh Khanh, tại sao em không đợi anh đã cùng Lục Nguyên Đăng đến đây trước vậy?”

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tống Trọng sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tôi nên đáp lại thế nào mới phải?

Tống Trọng bước đến, ôm vai tôi một cách thân mật nói: “Em đó chạy thật là nhanh, anh chỉ là đi đỗ xe, em đã cùng Tống giám đốc Lục đến đây trước rồi. Chuyện hợp tác tự anh sẽ đàm phán, em không cần khổ sở thế, ngoan.”

Lời nói của Tống Trọng nói ra rất thân mật. Dáng vẻ đó tựa như chúng tôi chính là một cặp tình nhân đang yêu nhau tha thiết.

Sắc mặt của Quý Vương Nhưng cũng ngay lập tức thay đổi.

Cò ta có chút lúng túng nhìn tôi, ngại ngùng nói: “Cò Ninh, thì ra cò là cùng Tống giám đốc Tống đến đây bàn chuyện với Lục Nguyên Đăng. Thật xin lỗi, tôi đã hiểu nhầm, còn cho rằng hai người...”

“Cho rằng cái gì?” Lục Nguyên Đăng cười lạnh lùng một tiếng, vẻ mặt nhìn Quý Vương Nhưng có chút lạnh nhạt.

Tôi đoán, anh ta không vui vẻ.

Nhưng tố chất tâm lý của người đàn ông này cũng quá mạnh, rõ ràng trong lòng anh ta có quý, nhưng muốn cắn ngược lại nói thành lỗi của Quý Vương Nhưng.

Còn tôi bây giờ, cách tốt nhất, chính là yên lặng.

“Xin lỗi, Nguyên Đăng, em chỉ là quá quan tâm đến anh.” Quý Vương Nhưng kéo cánh tay của Lục Nguyên Đăng, khuôn mặt đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 156: Gạt đi quá khứ, hướng đến tương lai

“Sau này chuyện của tôi, cò đừng xen vào bất kể chuyện gì. Nếu không, đừng trách tôi không khách khí. Còn về đồ đạc cò muốn chuyển đến, vẫn là báo bọn họ nhận lúc còn sớm dọn trở về đi.”

Lời nói cương quyết của Lục Nguyên Đăng khiến vẻ mặt của Quý Vương Nhưng ngay lập tức trở nên nhợt nhạt.

“Nguyên Đăng, anh không thể đối xử với em như vậy! Em là vợ của anh, vốn dĩ nên ở cùng với anh!” Quý Vương Nhưng khẩn cầu nói.

Ở trước mặt Lục Nguyên Đăng, cô ta hoàn toàn mất đi dáng vẻ kiêu căng tự đắc, chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé tầm thường. Tôi hiểu rất rõ, tất cả những điều này, đều là bởi vì yêu. Chỉ có yêu một người sâu đậm mới có thể vì người đó, tầm thường trong bụi trần.

“Quý Vương Nhung, cô hiểu rất rõ tại sao chúng ta kết hôn. Nếu cô lại không rời đi khỏi chỗ này nữa, tôi sẽ ngay lập tức gọi điện cho ông Quý.”

Cuối cùng, Quý Vương Nhung rời đi một cách không cam lòng.

Tôi đứng ở chỗ đó, mắt thấy tất cả những điều này.

Hôm nay, tôi đã nhìn thấy được sự lạnh nhạt của Lục Nguyên Đăng.

Đối xử với vợ của mình còn như vậy, nếu như có một ngày tôi với anh ta thật sự trở thành người lạ từng quen, anh ta liệu sẽ càng trở nên lạnh nhạt với tôi không?

Tôi rất khó hiểu về mối quan hệ giữa Lục Nguyên Đăng và Quý Vương Nhung, vừa nãy tôi nghe được rất rõ mấy chữ “sống riêng hai năm”. Lúc đệ trình thủ tục ly hôn với Mạc Hân tôi đã biết, nếu tình cảm vợ chồng rạn nứt, sống riêng hai năm thì có thể ly hôn.

Nhưng nhìn vào quan hệ trước đó của Lục Nguyên Đăng và Quý Vương Nhung, thế nào cũng không giống là rạn nứt.

Tôi rất nghi ngờ tất cả những điều này, nhưng tôi sẽ không hỏi.

Sau khi Quý Vương Nhung đi, Tổng Trọng mới buông tay đang ôm trên vai tôi ra, nói với tôi: “Em có thể cần thận một chút hay không, đứng lúc nào cũng để anh đến xử lý hậu họa thay em. Vừa nãy nếu như anh đến muộn một chút thì đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Sao anh lại đến đây?” Tôi hỏi.

“Lúc trước khi anh gửi tin nhắn cho Quý Vương Nhung, cô ta nói với anh, cô ta đến tìm Lục Nguyên Đăng. Gọi điện cho em và Lục Nguyên Đăng, hai người đều không nghe máy, anh chỉ có thể đến đây.”

Tôi nhìn điện thoại một chút, quả thật là có cuộc gọi nhỡ.

Lúc xuống xe ăn cơm, tôi và Lục Nguyên Đăng đều không cảm theo điện thoại mới gây ra chuyện lớn như thế này.

“Anh tìm Quý Vương Nhung là có chuyện gì?” Tôi thuận miệng hỏi một câu.

“Anh nhớ lần trước em nói với anh, lúc em đi tìm Đường Nhật giúp em xem bán vẽ, Quý Vương Nhung cũng ở đó. Mặc dù đó chỉ là một bản thảo thô bị gạt bỏ, nhưng có mấy phần giống với bản thảo đã hoàn thành. Anh liền muốn tìm Quý Vương Nhung giúp em làm chứng, chứng minh bản thảo đó là em vẽ ra.

Lời của Tổng Trọng khiến lòng tôi ảm áp.

Anh ta vì chuyện của tôi, thật sự là quá tận tâm tận lực.

Còn vừa nãy, nếu như không phải anh ta giúp tôi, tôi cũng không dám tưởng tượng, tôi đã thảm hại thành bộ dạng như thế nào trước mặt Quý Vương Nhung.

“Cảm ơn anh, Tổng Trọng. Nhưng cho dù Quý Vương Nhung biết sự thật, cũng chưa chắc sẽ giúp em. Cô ấy và Thẩm Ninh là bạn thân, không có gì lại đến giúp người ngoài như em.”

Lần trước lúc gặp mặt Thẩm Ninh ở tiệm đồ cổ, cô ta vẫn luôn làm ra dáng vẻ nhìn thấy. Còn xảy ra chuyện lớn có thể ảnh hưởng cả đời như chuyện đạo ý tưởng này, cô ta càng không có lý do gì để giúp tôi.

“Khó nói, con người Quý Vương Nhung này mặc dù có lúc suy nghĩ cực đoan một chút, nhưng phẩm hạnh nghề nghiệp vẫn là có, xưa nay cũng phản cảm nhất là chuyện đạo ý tưởng. Chỉ là những lời vừa nãy của anh, cô ta chưa chắc sẽ tin hoàn toàn. Nếu như biết mối quan hệ giữa em và Lục Nguyên Đăng, cô ta tuyệt đối sẽ không giúp em.” Tổng Trọng giải thích nói.

“Cái này không phiền Tổng giám đốc Tổng hao tâm tốn trí.”

Lục Nguyên Đăng vẫn luôn yên lặng không nói, đột nhiên mở miệng.

Vừa nói liền không có lời nói gì tốt đẹp.

Tổng Trọng ngược lại cũng không quan tâm, bữu môi liền rời đi.

Lục Nguyên Đăng đưa tôi trở về nhà, trực tiếp gọi điện thoại cho người ta, bảo ngay lập tức chuyển đồ đi.

Ngày hôm sau, tôi và Lục Nguyên Đăng liền chuyển đến nhà mới.

Không thể không nói, chỗ Lục Nguyên Đăng mới chuyển đến, tôi rất thích.

Đây là một tòa biệt thự bên bờ biển, lúc không có việc gì, hóng gió biển, nghe tiếng sóng vỗ, vẫn rất thú vị.

Chỉ cần, không có sóng thần là được.

Đạo một vòng trong phòng, những thứ trưng bày tôi đều rất vừa lòng. Nơi đây dường như không phải là nơi ở Lục Nguyên Đăng tạm thời, thiết kế tinh xảo như thế này, chắc hẳn là sản nghiệp anh ta mua lại từ trước.

Lúc dạo đến phòng tắm, tôi phát hiện ra phòng tắm lại có hai cánh cửa.

Bước vào đây một cánh cửa khác, tôi lại sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Anh rốt cuộc muốn làm cái gì

Tại sao lại thông với phòng của Lục Nguyên Đăng?

Phòng của tôi với phòng của anh ta thông với nhau, như thế thì lúc tôi tắm, anh ta không phải là có thể tùy tiện xông vào hay sao?

Mặc dù trước đây anh ta cũng sẽ đột ngột xông vào phòng tôi, nhưng cũng không đến nỗi chẳng kiêng nể gì mà!

“Lục Nguyên Đăng!”

Tôi từ trong phòng bước ra, hét lên với người đàn ông đang ở phòng làm việc dưới lầu.

“Sao thế? Nhớ tôi à?”

Người đàn ông lười biếng nhếch mí mắt lên, cười một nụ cười ám muội.

Nhớ ông nội anh!

Tôi bước xuống dưới lầu, chỉ vào phòng của chúng tôi nói: “Tại sao phòng tôi với phòng anh thông với nhau vậy? Anh nói đi, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Cô đoán xem, tôi muốn ‘làm’ cái gì?”

Lục Nguyên Đăng đặc biệt nhấn mạnh chữ “làm”, vành tai tôi cũng đỏ theo.

Mỗi lần lúc tôi muốn nói gì đó với anh ta, anh ta lại có bộ dạng không chút đứng đắn như vậy, đúng thật là lưu manh.

“Tôi không biết, anh chặn cửa lại, nếu không sau này tôi tắm cũng không yên tâm.” Tôi nghiêm nghị nói.

“Yên tâm, đây là biệt thự tự nhân, căn bản là sẽ không có người khác xông vào. Nếu như có thật sự không yên tâm, tôi có thể giúp cô canh chừng, hoặc là, tắm cùng cô cũng được mà.”

Lục Nguyên Đăng ám muội nhìn tôi cười cười, kì thực là đi đến cần cho anh ta hai cái.

Còn nói mà là canh chừng cho tôi!

Lẽ nào không biết, người tôi đề phòng chính là anh ta sao?

Nói nhiều với Lục Nguyên Đăng vô ích thôi, tôi chỉ có thể thở phì phì tự lên lầu.

Vừa mới quay đi, liền bị Lục Nguyên Đăng gọi lại.

“Cô đi đâu?”

“Anh mù à, lên lầu!” Tôi đến đâu còn không thèm quay lại, không kiên nhẫn nói.

“Đừng lên nữa, đi mua đồ ăn cùng tôi.”

Mua đồ ăn?

Tôi nghi hoặc quay đầu lại, nhìn về phía Lục Nguyên Đăng.

“Không phải anh nói không muốn tôi vào bếp sao? Còn mua đồ ăn làm gì? Lẽ nào, anh cho phép tôi tự nấu cơm rồi?”

Anh mất tôi chờ đợi, bị một câu nói của Lục Nguyên Đăng đánh cho trở về nguyên hình.

“Cô đừng nằm mơ nữa, cô không thể nấu, nhưng mà tôi có thể nấu mà.”

Anh ta nấu cơm?

Không phải chứ?

Tôi đã từng nhìn thấy anh ta nấu cháo, quả thực là còn khó nuốt hơn cả khó nuốt, tôi vẫn chưa muốn chết sớm như vậy.

“Tôi có thể từ chối không? Tôi nhìn anh ta, gương mặt mở miệng nói nói.

Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt quét mắt nhìn tôi một cái, giọng trầm nói: “Cô cảm thấy sao?”

Nhìn bộ dạng này của anh ta, là không cho tôi cơ hội từ chối. Tôi chỉ có thể bĩu môi, đi cùng Lục Nguyên Đăng ra ngoài.

Chỉ là, lúc tôi nhìn thấy xe của anh ta, vẫn cảm thấy có chút khó hiểu.

“Đạp xe đạp đi?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Lục Nguyên Đăng nhún nhún vai: “Không thì thế nào, khoảng cách có một đoạn đường thôi, không cần thiết phải lái xe.”

Nếu một tổng tài cao quý như anh ta chịu đi xe đạp, tôi còn có thể nói gì được nữa?

Chỉ là, xe đạp của tôi đâu? Tại sao ở đây chỉ có một chiếc?

“Tôi đạp xe nào? Chạy theo sau lưng anh à?” Tôi bĩu môi nói

“Lên đi.”

Anh ta nhìn ra yên sau một cái, lạnh lùng nói với tôi.

Anh ta muốn dèo tôi?

Những đôi tình nhân hồi trung học đại học, thường xuyên làm những hành động giản đơn mà ngọt ngào như thế này. Nhưng chuyện này lại xảy ra trên người tôi và Lục Nguyên Đăng, dù gì cũng cảm thấy kỳ quặc.

“Cô có thể lựa chọn lên xe hoặc chạy theo sau lưng tôi.”

Tôi có thể lựa chọn không đi!

Đương nhiên, câu này tôi không nói ra, ngoan ngoãn lên xe của Lục Nguyên Đăng.

Không muốn có hành động nào quá thân mật với anh ta, tôi chỉ nhẹ nhàng bám lấy mép áo của anh ta.

Trên đường đi chợ mua đồ ăn, là một đoạn đường dốc. Xe đạp càng ngày càng xiêu vẹo, tôi cảm nhận được bản thân chịu một lực hút trái đất rất lớn, gần như sắp ngã xuống rồi.

“Ôm chặt tôi.”

Lục Nguyên Đăng lạnh lùng buông một câu.

Tôi thuận thế túm vào eo anh ta

Thực ra tôi đã muốn làm thế này từ lâu rồi, sợ anh ta không bằng lòng, nên tôi mới không dám tùy tiện làm như vậy.

Rất nhanh, đã đến chợ rồi.

Lục Nguyên Đăng là người có tiền, mua đồ ăn đến giá còn không thèm hỏi, rất nhanh đã mua xong đồ ăn quay về rồi.

Đường về, đương nhiên biến thành xuống dốc dốc. Áo sơ mi của anh ta bị gió thổi phấp phồng, vừa lúc lên dốc đồ mồ hôi thấm hết lên áo, nhìn hơi buồn cười.

Tôi giờ tay ra, nghịch nghịch chọc vào chỗ áo phồng lên, vui vẻ bật cười.

Tôi không biết mình đang đường cái gì, không biểu đạt ra được, chính là cảm thấy rất vui.

“Cô ra ngoài quên uống thuốc à?” Lục Nguyên Đăng lạnh lùng buông một câu, như dội một chậu nước lạnh xuống đầu, thành công chặn lại nét mặt tươi cười của tôi.

Chương 158: Tẩy trắng thành công

Tôi hừ một tiếng, không thèm để ý tới anh ta nữa.

Nhưng bình tĩnh lại, phát hiện ra tất cả mọi thứ vừa xảy ra, đều giống với cách mà các cặp đôi ở bên nhau.

Cơ hồ, không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã rung động với người đàn ông này. Rõ ràng chỉ là mối quan hệ vui đùa không thật lòng, tôi lại quá nhập vai.

Nếu tình cảm này còn không thu lại, vậy thì đến cuối cùng, tôi nhất định sẽ thương tích đầy mình.

Bởi vì, tôi đã rung động. Còn Lục Nguyên Đăng, không có tim.

Về đến nhà, lấy những thức ăn đã mua, đi luôn vào bếp.

Bếp kiểu mở, tôi ngồi trên sô pha, có thể nhìn rõ ràng nhất cử nhất động của anh ta.

Rất ít, có thể nhìn thấy người đàn ông đến nấu cơm cũng đẹp trai như vậy.

Lục Nguyên Đăng để điện thoại sang bên cạnh, cứ một chút lại nhìn điện thoại một cái. Tôi nghĩ, có lẽ anh ta tìm thực đơn rồi, chuẩn bị làm theo như vậy.

Động tác của anh ta tạo nhả mồ hoặc lỏng người, làm việc đầu vào đấy. Không cần nói, quá thực là ra dáng.

Nếu không phải màn trở tài trước đây để lại cho tôi ám ảnh tâm lý quá lớn, tôi thực sự còn xem anh ta là đầu bếp lớn luôn rồi.

“Cô đang ngắm tôi?”

Tôi đng nhìn Lục Nguyên Đăng thái rau, anh ta đột nhiên ngừng đầu lên nhìn về phía tôi, làm tôi giật nảy mình.

Mặc dù nhịp tim đập dữ dội, nhưng trên mặt, vẫn ra vẻ không thèm đếm xỉa nói:” Tôi nhìn quá trình những món ăn khủng khiếp được tạo ra, thế cũng không được à?”

Lục Nguyên Đăng quét mắt nhìn tôi một cái, không tức giận, tiếp tục thái rau.

Hoàn tất chuẩn bị, anh ta quay lưng lại, bắt đầu xào rau.

Mùi thơm từ trong nồi toả ra, bay khắp căn phòng.

Người thứ, có vẻ không tôi.

Tôi xoa xoa cái bụng đang kêu ục ục, cảm thấy hơi đói rồi.

Lục Nguyên Đăng rất nhanh đã nấu xong đồ ăn, từng món từng món bung lên.

Cá chua ngọt, sườn xào, ngồng cải, thêm một bát canh rau cải thịt viên, nhìn rất ngon miệng, người cũng rất thơm.

Cơ hồ, cũng không gay go như tôi tưởng tượng.

Tôi cảm đùa lên, thử một miếng sườn, phát hiện ra rất ngon!

Ánh mắt kinh ngạc nhìn Lục Nguyên Đăng, tất nhiên là nhìn vào bộ mặt đắc ý của anh ta.

”Nấu ăn chuyện này rất đơn giản.”

Anh ta hơi hột buồng một câu, thành công lật bỏ chuyện cháo khê rồi.

Lấp đầy bụng trước quan trọng hơn, tôi cũng lười tranh cãi với anh ta, đứng dậy hỏi:” Com ở đâu, tôi đi xới com.”

Thần sắc của Lục Nguyên Đăng, bỗng chốc trở nên mất tự nhiên.

Tôi bỗng hiểu ra gì đó.

“Chắc anh sẽ không nói với tôi, rằng anh quên nấu cơm rồi chứ?” Tôi trợn ngược mắt nói.

“Chính xác mà nói, là đến gạo cũng không mua.”

...

Đành vậy, tôi và Lục Nguyên Đăng chỉ có thể ăn vãi thức ăn. May mà anh ta nấu mặn nhạt vừa đủ, cứ ăn thế cũng không tôi.

Cuối cùng, tôi và anh ta cùng nhau, chén sạch đồng thức ăn, đến canh cũng uống hết luôn.

Đương nhiên, sức chiến đấu chủ yếu, là tôi.

Sau bữa cơm, tôi tự giác đi rửa bát.

Lúc rửa bát xong, phát hiện Lục Nguyên Đăng đã dựa vào sô pha ngủ say rồi.

Tôi không biết có phải anh ta ở công ty xảy ra vấn đề gì rồi không, mấy ngày nay tôi thường xuyên trông thấy anh ta tặng ca tới đêm khuya.

Tôi đi tới, lấy tấm thảm bên cạnh đắp lên người anh ta.

Lục Ngan Thần bỗng mờ mắt, phòng bị nhìn tôi.

Trông thấy đó là tôi, ánh mắt lại dịu xuống.

“Nếu anh mệt rồi thì ngủ đi, ngày mai lại làm việc cũng chưa muộn.” Tôi nhẹ giọng nói.

Anh ta nhìn tôi một cái, lại ngồi thẳng người, lại bắt đầu nhìn số liệu trên máy tính.

“Cô đi ngủ trước đi.”

Biết tôi nói cái gì Lục Nguyên Đăng cũng không nghe, tôi cũng không nói gì thêm, đi thẳng lên trên tầng.

Sau khi tắm rửa xong, tôi đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Lục Nguyên Đăng đã không còn ở tầng dưới. Nhìn qua phòng anh ta, cũng không có người.

Ở đây thực ra cách công ty khác xa, may mà tôi cũng không cần đi làm, cũng không cần lo đến muộn.

Không làm cái gì thì quá vô vị, tôi về phòng chuẩn bị giấy vẽ. Nhưng trong đầu, lại trống rỗng.

Hoặc là, sóng gió của chuyện sao chép bản vẽ trước đó, ảnh hưởng quá lớn đến tôi chẳng. Tôi bây giờ, trong đầu một mảng trắng, đến cả một tí linh cảm cũng không có.

Điện thoại của Quý Vương Nhung, lại gọi tới.

Tôi nhìn điện thoại liên tục rung, thực sự không biết cuộc gọi này nhận hay không đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Sóng gió vĩnh viễn không dừng lại

Cuối cùng, tôi vẫn nghe điện thoại. Vừa mới cây ra chuyện như vậy, không nghe điện thoại, thì chứng tỏ tôi quá chột dạ rồi.

Quý Vương Nhung vừa mở miệng, liền nói xin lỗi tôi trước.

“Cô Ninh thật sự xin lỗi, chuyện lần trước là tôi quá xúc động rồi. Quên luôn chuyện mối quan hệ tốt giữa Tổng tổng và Nguyên Đăng. Tình cảm giữa cô và Tổng tổng tốt như thế, sao có thể có quan hệ gì với Nguyên Đăng được. Đầu là phụ nữ cả, tin rằng cô có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tôi.”

“Tôi hiểu.”

Tôi lạnh nhạt nói một câu, tâm trạng lại tương đối phức tạp.

Người nên xin lỗi, là tôi.

Quý Vương Nhung đến bây giờ vẫn bị gát, tôi thực sự cảm thấy coi ta đáng thương.

“Là Tổng tổng bảo tôi gọi cuộc điện thoại này, tôi sẽ đi YN và tổng bộ MGL, chứng thực bản vẽ này là do cô thiết kế.”

Lời nói của Quý Vương Nhung, làm tôi cảm động muốn khóc.

Tôi thật sự không ngờ, cô ấy lại làm như vậy.

Vẫn may, vẫn may cô ta chưa biết quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng.

Nếu không vào lúc này, cô ấy chỉ có thể đẩy tôi một cái, không thể giúp tôi được.

“Cảm ơn, cảm ơn, thực sự rất cảm ơn cô có thể trả lại sự trong sạch cho tôi.”

Tôi đã cảm kích động đến mức không biết nên nói gì mới tốt rồi.

Chỉ cần chứng minh không phải tôi ăn cắp ý tưởng.

Cuộc đời tôi, còn có hy vọng.

“Đừng khách sáo, chỉ là tôi muốn cô giúp tôi để ý một chút, Lục Nguyên Đăng có phải chuyển nhà mới rồi không, chỗ anh ấy vốn ở hồi trước, đã không còn ai ở nữa rồi.”

Tôi biết anh ta sống ở đâu, nhưng tôi đương nhiên sẽ không nói với Quý Vương Nhung, chỉ có thể đồng ý bữa một câu.

Quý Vương Nhung cúp điện thoại, tôi đắm chìm trong vui sướng, rất lâu không thể kiềm chế được.

Hôm sau, Tổng Trọng gọi điện thoại bảo tôi về công ty, nói chuyện đã được giải quyết rồi.

Thẩm Ninh ngồi trong phòng làm việc, nhìn thấy tôi đi vào, thần sắc trở nên không tự nhiên.

Cô ta hít sâu mấy cái, cơ hồ lấy dũng khí, đi về bên phía tôi, cúi đầu nói: “Xin lỗi Ninh Khanh, thực ra không phải tôi cố ý sao chép thiết kế của cô. Tôi lúc đó, chỉ là muốn chinh đón cô thôi, ai ngờ...”

Ai ngờ, tự lấy đá đập vào chân mình.

Trước khi đến Tổng Trọng đã nói qua với tôi, nói Thẩm Ninh sẽ xin lỗi tôi, còn cô ta là một nhà thiết kế có tài hoa, công ty cần cô ta, vì vậy sẽ nén chuyện này xuống, hy vọng tôi có thể chuyện lớn hóa nhỏ.

Mục đích của tôi, cũng chỉ là muốn được trả lại sự trong sạch, chứng minh bản thảo này không phải do tôi sao chép, còn loại người cao ngạo như Thẩm Ninh, có thể xin lỗi trước mặt nhiều người như thế này, đã là chuyện rất hiếm có rồi.

Chỉ là điều làm tôi chán nản là, bởi vì làn sóng gió này, YN và MGL đều không cần thiết kế này nữa, 500 vạn của tôi, bỗng chốc rơi rụng sạch.

Cũng may mà tâm thái tôi tốt, biết tiền mất lại có thể kiếm lại được, vì vậy sau hai ngày chán nản lại nhiệt huyết trở tràn trề rồi.

Sự việc cứ thế trôi qua, thu hoạch lớn nhất của tôi trong chuyện này chính là, Thẩm Ninh không còn tìm tôi gây phiền phức nữa.

Hôm nay, tôi vừa mới đi làm chưa lâu, tôi liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng tranh cãi om sòm.

Sau đó, liền nhìn thấy một người gần gũi bưng bưng xông vào trong.

“Ninh Khanh, con ra ngoài cho mẹ!”

Người đến không phải người nào khác, là mẹ tôi.

Lần trước sau khi từ chỗ Lục Nguyên Đăng rời đi, thì không xuất hiện nữa, cũng không gọi điện cho tôi. Tôi liền biết, bà sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Ninh Uy Phước là đứa con yêu quý nhất của bà, bà sao có thể nở chia lìa được?

“Mẹ.” Tôi đứng dậy, kéo bà đi ra bên ngoài.

Tính cách của mẹ tôi tôi quá rõ rồi, nếu như bà còn ở lại đây nữa, không chừng sẽ náo loạn thành chuyện lớn đến thế nào.

Mẹ lại một tay hất tôi tay tôi ra, trực tiếp ngồi luôn xuống đất.

Người ở tầng 1 đều vây lại xung quanh, xem chuyện xảy ra ở đây.

Tôi vừa xấu hổ vừa khó xử, mà tất cả thứ này, chính là thứ mẹ tôi muốn.

Bà gào khóc lên mấy tiếng, liền bắt đầu lau nước mắt: “Mọi người xem, tại sao tôi lại sinh ra đứa con gái nhảm tâm như vậy, không quan tâm tôi và bố nó thì thôi, đến cả em trai ruột của mình, cũng bị nó tống vào trong tù rồi. Lúc tôi nằm viện, cũng chẳng thèm hỏi han, hoàn toàn xem như không hề có người mẹ này tồn tại. Mọi người không biết, tôi đối tốt với nó đến thế nào, nếu không phải là tôi, nó có thể sống cuộc sống như bây giờ không? Bây giờ nó ở cùng với một người có tiền, liền không thèm để ý đến người mẹ này, còn lên lút chuyển nhà, thế này...”

“Đủ rồi!”

Thấy mẹ muốn tiết lộ bí mật của tôi ra rồi, tôi vội vàng lên tiếng ngăn bà lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 160: Sự việc không hề đơn giản như vậy

“Dựa vào cái gì mà không cho mẹ nói, con có biết bản thân đang mất mặt không? Mẹ nói cho con biết!”

“Người đầu, đuổi người này ra ngoài, bây giờ là giờ làm việc, sao lại có thể để người này ở đây làm ầm ĩ, ảnh hưởng mọi người làm việc?”

Tuyệt đối không ngờ tới, người mở miệng, là Thẩm Ninh.

Lời cô ta vừa buông xuống, bảo vệ vẫn còn đang bao bao quanh liền bước tới, đỡ mẹ đẩy đưa ra ngoài.

“Để tôi nói hết mà, các người từ từ nhìn cho kỹ, khuôn mặt thật của kẻ tàn nhẫn này...”

Những lời sau đó của mẹ, đều bị giữ lại bên ngoài cửa công ty.

Tôi nghe bảo vệ đang nói bảo bà nhanh chóng rời khỏi, nếu không thì báo cảnh sát.

Sau một hồi, thì không nghe thấy giọng mẹ nói nữa.

Lúc này nếu không phải là Thẩm Ninh, thì tôi thực sự xong đời rồi.

Tôi quay đầu lại, vừa định nói câu cảm ơn với cô ta, phát hiện cô ta đã quay về phòng làm việc rồi.

Chỉ là vừa nãy để mẹ làm như vậy, tôi cả buổi sáng đều tâm thần bất định, sợ lúc nào bà lại đến náo loạn một trận.

Tôi biết những chuyện này cuối cùng rồi cũng sẽ bị người khác biết, nhưng mà bây giờ, tôi vẫn chưa chuẩn bị xong.

Khó khăn lắm mới tới lúc tan làm, tôi liền bắt xe về nhà.

Ngôi nhà đang ở bây giờ rất xa, tôi đều là đi xe bus, đến cuối cùng không còn xe nữa, mới chọn bắt taxi.

Vừa mới xuống xe bus, liền cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Nhìn ra đằng sau một cái, có một chiếc Honda đen đi đằng sau tôi, tốc độ chậm như sên bò vậy.

Tôi vội vàng bước nhanh hơn, bước về phía trước.

Trạm chung chuyển ở góc phía trước mặt, tôi bắt buộc phải đi qua mới được.

Tôi không biết người đi theo tôi là ai, khá khó hiểu, cảm thấy nguy hiểm.

Vừa không cẩn thận, lại đâm trúng vào ngực ai đó.

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Tôi cúi đầu nói, chuẩn bị tiếp tục bước về phía trước.

“Ninh Khanh, sao cậu lại ở đây?”

Thế giới lại bé đến vậy, tôi đụng một cái, lại đụng trúng Khương Hải.

Tôi bây giờ mới nhớ ra, ngôi trường mà anh ấy dạy học ở gần đây, ở đây đụng mặt cậu ấy cũng rất bình thường.

“Về nhà.”

Tôi nói với cậu ấy

Quay đầu nhìn lại chiếc xe ban nãy đi theo tôi, đã dừng lại bên đường.

“Mời đến không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, nếu đã gặp nhau rồi, tôi mời cậu ăn cơm nhé.”

Vốn dĩ tôi muốn từ chối, nhưng người trong chiếc xe đó còn chưa rõ, khiến tôi cảm thấy rất hoang mang. Có một người quen biết ở bên cạnh, ít nhất cũng yên tâm một chút.

Nghĩ tới đây, tôi gạt gậy đầu, đi cùng Khương Hải vào trong quán ăn gần đó.

Tiếp xúc với Khương Hải, toàn thân tôi đều cảm thấy có chút không tự tại.

Thực ra cậu ấy rất phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng tôi, nhưng lại vào lúc tôi yêu cậu ấy thì đã để lỡ, còn lúc gặp lại, cũng chẳng còn tư cách mà ở gần cậu ấy nữa.

Hoặc là, cậu ấy được định sẵn chỉ có thể là người để hy vọng nhưng không thể đến gần trong lòng tôi mà thôi.

“Ninh Khanh, nhà tôi đã sắp xếp cho tôi kết hôn.”

Khương Hải áp a áp ứng nói.

“Thế tốt quá.” Tôi cười cười, nhẹ giọng nói.

“Không tốt! Rõ ràng cậu biết, người tôi thích là cậu!” Khương Hải đặt mạnh đôi đũa xuống, túm lấy tay tôi.

Giọng nói của cậu ấy không lớn, nhưng đủ thu hút khách ở bàn bên cạnh nhìn qua.

Tôi có chút ngại ngùng rút tay ra, miễn cưỡng cười nói: “Cậu đừng như vậy. Tôi sớm đã nói rồi, tôi không xứng với cậu. Cậu nên đi tìm một người thích hợp với mình, chứ không phải lãng phí thời gian với người phụ nữ như tôi.

“Ninh Khanh, cậu không phải chỉ là từng li hôn thôi sao? Gặp phải tên cặn bã cũng không phải là lỗi của cậu, không cần thiết phải coi thường bản thân như thế. Quá khứ của cậu, tôi cần bản không để ý. Chính là vì trước đây cậu chịu tổn thương, nên tôi mới càng muốn che chở cho cậu.”

Lời tỏ tình của Khương Hải, nói rất thâm tình.

Nếu như không gặp Lục Nguyên Đăng, có lẽ tôi thực sự sẽ đồng ý rồi.

Tôi thích Khương Hải.

Mối tình đầu, là điều tốt đẹp vĩnh viễn không thể quên.

Đến bây giờ, tôi vẫn có chút rung động với cậu ấy.

Nhưng cho dù thích đến mấy, tôi có thể làm gì được đây?

“Cậu không hiểu, chuyện không hề đơn giản như cậu nghĩ.”

Tôi cười cay đắng, nói với cậu ấy.

“Thế cậu nói ra đi, để tôi hiểu rõ ràng. Cho dù cậu từng li hôn tôi đều không để ý, tình hình nhà cậu tôi cũng đều biết, tôi không biết còn có chuyện gì, có thể ngăn cản tôi yêu cậu.” Khương Hải nhìn tôi, ánh mắt đầy sự kiên định.

“Khương Hải, tôi bây giờ là tình nhân của người khác, là kẻ thứ ba vô si nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Cháu không phải cô gái tốt

Tôi không biết, biểu cảm lúc này của Khương Hải nên được gọi là gì.

Kính ngạc? Kinh ngạc? Không biết làm sao? Hay là gì.

Ánh mắt cậu ấy vô cùng phức tạp, nhìn mà tôi thật không còn mặt mũi nào nữa.

Mặc dù đã sớm biết khi nói ra, thái độ của cậu ấy nhất định sẽ thay đổi đột ngột, nhưng những điều trước mắt vẫn khiến tôi không cách nào chấp nhận nổi.

Nhưng tôi biết, tôi nhất định phải nói chuyện này ra.

Nếu không, thật không công bằng với Khương Hải.

Khương Hải nhìn tôi rất lâu, cuối cùng mới đứng dậy, có hơi giọng gao nói với tôi:

“Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Trong lòng lan ra từng tia đau khổ.

Quả nhiên, Khương Hải chấp nhận nỗi một người như tôi.

Thậm chí ban nãy tôi còn nghĩ, nếu cậu ấy bằng lòng chấp nhận tôi, có lẽ sau khi rời xa Lục Ngạn Thanh có thể tôi sẽ cùng cậu ấy sống những ngày tháng giản đơn bình thường.

Mặc dù đối với cậu ấy mà nói có chút công bằng, nhưng nếu như vậy, quãng đời còn lại của tôi chỉ ít có hạnh phúc hơn chút.

Sau khi Khương Hải rời đi, tôi mới phát hiện ra cậu ấy còn chẳng cả thanh toán tiền.

Có điều điều đó chẳng còn quan trọng nữa.

Sau khi thanh toán xong, tôi đi ra ngoài, nhìn xung quanh, chiếc xe vừa nãy theo dõi tôi lúc này cũng không thấy đâu nữa rồi.

Có vẻ như đã đi rồi.

Chỉ là rốt cuộc ai lại muốn theo dõi tôi vậy chứ?

Lúc về nhà, Lục Nguyên Đăng lại không có nhà. Xem đồng hồ thấy cũng đã hơn 8 giờ rồi, bụng cũng hơi đói rồi.

Khi này trong nhà hàng tôi chưa ăn gì hết.

Nhưng Lục Nguyên Đăng lại không cho phép tôi vào bếp, cái nơi này ngay đến gọi đồ ăn ngoài cũng không được, lẽ nào cứ để đói vậy sao?

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, tôi nhìn điện thoại, là Lục Nguyên Đăng gọi đến.

“Hôm nay mẹ anh sẽ qua đây một chuyến, ra ngoài ăn cơm cùng bà ấy.”

Mẹ anh ấy?

Tôi đột nhiên bắt đầu căng thẳng, có cảm giác như đứa con dâu xấu xí cuối cùng cũng được gặp mẹ chồng rồi. Nhưng tại sao lại là tôi, muốn gặp cũng nên là Quý Vương Nhưng đi gặp chứ?

“Cho em hai mươi phút chuẩn bị, anh lập tức về nhà đón em.”

Lục Nguyên Đăng không cho tôi có cơ hội từ chối liền cúp máy rồi, tôi chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tìm bộ quần áo phù hợp mặc lên, trang điểm nhẹ nhàng, đợi Lục Nguyên Đăng đến đón tôi.

Rất nhanh, tiếng tắt máy của động cơ ô tô đã vang lên ngoài cửa.

Tôi đi ra ngoài, Lục Nguyên Đăng thấy đối, nhủ nhủ mảy.

“Em mặc trên người bộ quần áo như vậy làm gì?”

“Có gì không đúng sao?”

Tôi cúi đầu nhìn lại mình, mặc chiếc váy trắng trên người, trông cũng rất được. Thiết kế cổ áo hình chữ V khiến vóc dáng lồi lõm đầy hứng thú của tôi cứ thế lộ ra hết.

Biết Lục gia là danh môn vọng tộc, đi ăn chắc chắn là đến nơi cao cấp để ăn, nếu tôi không ăn mặc long trọng chút, lỡ bị đuổi ra ngoài thì sao?

“Đi thay bộ đơn giản chút đi, cứ ăn mặc như lúc đi ăn bình thường là được.”

Tuy không biết tại sao Lục Nguyên Đăng lại yêu cầu như vậy, nhưng anh ấy đã nói thế rồi, tôi cứ thế làm theo là được rồi.

Sau khi thay xong quần áo, tôi theo Lục Nguyên Đăng cùng đến nhà hàng.

Vừa bước vào trong liền bị một người phụ nữ tao nhã khí chất phía đối diện thu hút.

Trông khuôn mặt của người phụ nữ đó có đến mấy phần giống Lục Nguyên Đăng, tôi nghĩ bà ấy chính là mẹ của Lục Nguyên Đăng rồi.

Quả nhiên không sai, Lục Nguyên Đăng dẫn tôi đi về hướng bà ấy.

“Cháu chào bác gái.”

Tôi ngượng ngùng chào một câu, cũng không biết mình xưng hô như vậy có đúng không.

May mà mẹ anh ấy cười cười, nói với tôi: “Cháu chính là Ninh Khanh?”

Bà ấy biết tôi?

Nghĩ thì chắc là Lục Nguyên Đăng nói chẳng.

Tôi gật gật đầu, nhìn Lục Nguyên Đăng lo lắng không yên, thực ra có chút không biết phải nói chuyện sao với mẹ anh ấy.

“Dáng vẻ này của cháu, vừa nhìn đã biết là một cô gái tốt.” mẹ anh ấy cười tao nhã, nói với tôi.

Cô gái tốt?

Loại người làm tình nhân của người khác, sao có thể là cô gái tốt được cơ chứ?

Lời khen ngợi như vậy tôi không nhận nổi.

Tôi miễn cưỡng cười cười, nói với mẹ anh ấy:

“Bác gái, chắc bác cũng biết quan hệ giữa cháu và Lục Nguyên Đăng, vậy nên cháu thực sự không xứng với ba chữ cô gái tốt này.”

Mẹ anh ấy lại lắc lắc đầu, nói:

“Bác nói phải thì đúng là phải rồi. Bác tin mắt nhìn của Nguyên Đăng.”

Bà ấy đã nói như thế rồi, tôi cũng không thể tiếp tục phản bác, chỉ có thể ngượng ngùng cười với bà ấy.

Thức ăn vẫn chưa đem lên, Lục Nguyên Đăng đứng dậy, nói muốn vào WC chuyển.

Anh ấy vừa rời đi, nụ cười khéo léo tao nhã trên mặt mẹ anh ấy liền ngưng lại trên mặt.

“Tuy cháu là cô gái tốt, nhưng ta mong cháu rời xa Nguyên Đăng nhà ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Ngủ một mình có hơi lạnh

Bà ấy nói như vậy ngược lại tôi lại thấy tự nhiên hơn chút.

Ít nhất trong mắt tôi, hào môn chính là thực tế như vậy. Mẹ anh ấy biết tôi là tiểu tam, chắc cũng biết tôi là đứa tăng lớp thấp kém đã từng ly hôn, gia đình lại phức tạp như vậy, sao có thể thực sự thích tôi chứ.

Có điều như vậy cũng tốt. Chỉ ít cũng đứng cùng chiến tuyến với tôi.

Tôi còn chưa kịp trả lời, mẹ anh ấy đã lấy từ trong túi ra một tờ séc đưa cho tôi.

Tôi nhìn giá tiền bên trên, 15 tỉ.

Mẹ anh ấy nhìn tôi với khuôn mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Đây là 15 tỉ, mong cháu rời xa con trai ta. Giấy đưa giữa cháu và nó, hãy để một nét bút xóa sạch.”

Trong lòng tôi thực sự có chút do dự.

Tôi không thể không thừa nhận trong lòng tôi có chút lưu luyến Lục Nguyên Đăng. Mà mẹ anh ấy không còn nghi ngờ gì, chính là đang dùng tiền để si nhục tình cảm của chúng tôi.

Cũng may là tôi và Lục Nguyên Đăng căn bản chẳng có tình cảm gì.

Cho dù có, thì đó cũng là thứ tình cảm mà tôi một mực theo ý mình, mà bây giờ chính là lúc nên cắt đứt sợi tình cảm này.

Mà số tiền 15 tỉ này vừa hay có thể giải quyết tình hình cấp bách của tôi.

Chỉ cần trả hết nợ cho anh ấy, giữa tôi và anh ấy sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa.

“Cảm ơn bác gái, giờ cháu sẽ rời xa Lục Nguyên Đăng.” Tôi nhìn bà ấy, nở một nụ cười thật tươi, thuận tay nhận lấy tờ séc cho vào túi.

Trong lòng lại tràn ra một mùi vị chua chát.

Có lẽ không ngờ rằng tôi lại đồng ý yêu cầu của bà ấy nhanh như vậy, bà ấy ngỡ người ra, tỏ rõ vẻ khinh thường tôi.

“Quả nhiên, cô ở bên con trai tôi cũng chỉ là vì tiền. Tôi sớm đã nói với nó đừng ở cạnh loại phụ nữ không đáng hoàng rồi, nó lại nhất quyết không nghe, lần nào cũng để tôi phải hốt cút cho nó.”

Tôi không nói gì, coi như là ngầm thừa nhận lí do thoát thân của bà ấy.

Lục Nguyên Đăng từ WC đi ra, mẹ anh ấy lại trở lại đáng vẻ tao nhã.

Cả bữa ăn ấy, tôi căn bản không thấy mùi vị gì, trong đầu toàn nghĩ sau khi trả hết nợ cho Lục Nguyên Đăng, tôi nên sống thế nào.

“Mẹ, tối nay ở chỗ con nhé?” Lúc ăn tối, Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt mở miệng hỏi.

Tuy là mời nhưng tôi chẳng nghe ra chút thành ý nào trong câu nói ấy cả.

“Không đến nữa, ta biết con đang tránh Lý Vương Nhung, mẹ cũng là người nổi tiếng, không muốn gây thêm sự chú ý cho con nữa. Mai ta còn phải đi diễn ở nước ngoài, 12 giờ phải lên máy bay rồi. Ta tự bắt xe ra đó, con với Ninh Khanh về nhà đi.”

Lục Nguyên Đăng cũng không giữ bả ấy lại nữa, liền chở tôi về nhà.

Đầu tiên anh ấy vào nhà tắm tắm gội, tắm gội xong thân nhiên nằm trên giường tôi.

“Sao anh không về phòng anh đi?” Tôi không biết thế nào nên hỏi.

“Đồng về rồi, anh ngủ một mình thấy hơi lạnh.”

Tôi bủn xỉn, chẳng ý kiến gì cả. Trong phòng anh ấy cũng không phải không có lò sưởi, lí do như vậy đúng là chẳng có tí sức thuyết phục nào.

Tôi không để ý anh ấy, tự mình đi vào nhà tắm, cũng chẳng khóa cửa. Dù có khóa mà Lục Nguyên Đăng muốn vào thì cũng vẫn có cách thôi.

May mà lúc tắm, anh ấy không hề vào.

Tôi vừa từ nhà tắm ra liền bị anh ấy kéo xuống giường, nằm vào lòng anh ấy.

“Vứt bộ lễ phục màu trắng trong tủ quần áo của em đi.”

Vứt đi?

Tôi tốn mấy triệu mua bộ đó đó, tôi không đành lòng.

“Tại sao?”

“Chà sao cả, xấu quá thôi.”

Anh ấy lạnh lùng đáp, liền chu hai môi lên chặn lời từ chối của tôi.

Tôi biết Lục Nguyên Đăng muốn làm gì, có lẽ đây sẽ là đêm cuối cùng hai chúng tôi bên nhau, vì thế tôi không từ chối.

Nhưng chính vì là đêm cuối cùng, nên có một số biện pháp vẫn phải làm cho tốt.

Tôi đẩy đẩy Lục Nguyên Đăng, thấp giọng nói: “Anh có thể đeo bao vào không?”

Lục Nguyên Đăng ngừng gẩy lát sau đó cười nhẹ nhàng: “Anh thích không có ngăn cách nào giữa chúng ta.”

“Em mua loại siêu mỏng ấy.” Tôi hơi đỏ mặt nói.

“Anh biết.”

Đàn ông tuy mềm nói như thế, nhưng lại chẳng chút máy may để ý. Tay cũng thò xuống thân dưới của tôi, bắt đầu một trận khiêu khích.

Lúc đầu, tôi vẫn còn kiên trì.

Nhưng rất nhanh, chính là lúc Lục Nguyên Đăng tiến vào mà không đeo bao.

Mà kết quả cuối cùng chính là bao cao su tôi mua lâu như vậy rồi mà đến giờ vẫn chưa cả bóc vỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: Đợi anh về

Tôi từng nghe một câu, người đàn ông yêu bạn vì muốn bảo vệ bạn, cho dù cảm thấy khó chịu cũng sẽ ngoan ngoãn đeo bao.

Hành động của Lục Nguyên Đăng đã đủ chứng minh rõ được anh ấy yêu tôi đến mức nào rồi.

Thôi bỏ đi.

Cùng lắm xong việc đi mua viên thuốc tránh thai cấp tốc là xong.

Tối đó, Lục Nguyên Đăng vào tôi vào khung xương, tôi cũng rất thả lỏng, đạt đến đỉnh điểm trước nay chưa từng có.

Sau khi kết thúc, Lục Nguyên Đăng liền chìm vào giấc ngủ.

Tôi dậy lau mồ hôi trên người đi.

Nghĩ tới việc ngày mai sẽ rời đi, đêm hôm đó tôi chẳng thể nào ngủ nổi.

Nhìn dáng ngủ ôn hòa anh tuấn của Lục Nguyên Đăng, trong lòng tôi lại sinh ra cảm giác cực kì không nỡ.

Thời gian lâu như vậy, tôi cũng không biết thứ tình cảm của tôi đối với Lục Nguyên Đăng rốt cuộc là như thế nào nữa.

Yêu cũng được, hận cũng được, tất cả những thứ này đã đến lúc nên kết thúc rồi.

Đợi sáng sớm mai, tôi sẽ đưa tờ séc cho Lục Nguyên Đăng, sau đó rời đi một cách phóng khoáng.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi dậy từ rất sớm, chuẩn bị bữa sáng cho Lục Nguyên Đăng.

Dù gì cũng sắp rời đi rồi, những thứ anh ấy không cho phép cũng có thể phá vỡ rồi.

Lục Nguyên Đăng mặc xong quần áo xuống dưới nhà, thấy đồ ăn sáng trên bàn liền nhui mày.

“Không phải đã sớm nói không được vào bếp nữa rồi sao, em xem lời anh nói là gió thổi ngoài tai à?”

Vừa sáng sớm ngày ra, sắc mặt anh ấy đã tối sầm như vậy, đúng là không định cho tôi cơ hội chào tạm biệt cho từ tế mà.

“Hôm nay là một ngày đặc biệt, chăm chú đi mà.”

Tôi tỉnh ngịch chớp chớp mắt với anh ấy, cười ngọt ngào.

Anh ấy ngẩn ngời ra, sau đó mặt hăm hăm đi xuống, ngồi trước bàn, bắt đầu ăn sáng.

“Hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy?”

Anh ấy trầm giọng hỏi tôi.

“Em đã...”

Vừa mở miệng, điện thoại anh ấy liền reo lên, bắt điện thoại với khuôn mặt nặng nề, không lâu sau sắc mặt lại dịu lại.

Anh ấy chẳng nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được tâm trạng anh ấy rất tốt.

Cũng không biết là tin tức gì lại có thể khiến anh ấy vui vẻ trở lại nhanh đến vậy.

Anh ấy vội vàng bỏ đĩa xuống, bước lại, hôn nhẹ lên trán tôi một cái, nói bằng giọng nhu hòa: “Đợi anh về.”

Sự dịu dàng của Lục Nguyên Đăng khiến tôi khiến tôi thất thần trong giây lát.

Tại sao vào lúc tôi phải ra đi, vẫn muốn làm rối lòng tôi?

Đợi đến khi tôi ý thức lại được thì Lục Nguyên Đăng đã đi ra khỏi cửa rồi.

Còn những lời từ biệt kia của tôi đều nuốt vào trong bụng rồi.

Xin lỗi, em không đợi được anh về rồi.

Tôi tùy tiện ăn ít đồ, đứng dậy đi lên tầng, bắt đầu thu dọn quần áo của mình.

Mỗi lần thu một bộ, sự tức giận trong lòng lại tăng thêm một phần.

Trong tủ quần áo có mấy bộ đồ của Lục Nguyên Đăng, không biết từ lúc nào, anh ấy lại đem mấy bộ quần áo sang đây nữa, có vẻ như định cùng tôi ở chung một phòng chẳng?

Cầm quần áo của anh ấy lên, để trước mũi ngửi ngửi, không biết sao tự nhiên nước mắt lại tuôn rơi, trong đầu toàn là dáng vẻ Lục Nguyên Đăng.

Cười nhạt, tức giận, đau buồn, lạnh lùng, từng cảnh tượng hiện lên trong đầu tôi.

Nói rồi lòng không thể kiềm chế được sự đau thương.

Lúc này tôi mới nhận ra, bản thân mình căn bản không muốn rời đi.

Không biết từ lúc nào, Lục Nguyên Đăng đã mọc rễ trong lòng tôi rồi, mà cái rễ này mọc đầy gai, mặc kệ nó mọc ra đau, nhỏ ra còn đau hơn.

“Làm sao đây, Lục Nguyên Đăng, hình như em phải lòng anh rồi...”

Tôi che giấu nơi sâu thẳm trong tim ấy, thu dần người lại, dựa vào bên giường, khóc khàn cả tiếng.

Nhưng cuối cùng vẫn phải đi thôi. Lục Nguyên Đăng không yêu tôi, anh ấy có gia đình của mình, ở lại bên anh ấy chỉ khiến tôi càng đau khổ hơn thôi.

Thu dọn xong tất cả, tôi để tờ séc lên trên bàn, nơi Lục Nguyên Đăng chỉ bước vào nhà là sẽ có thể thấy ngay.

Tiền thế, tôi còn dán một tờ giấy viết lại lời tôi, dán lên bên trên.

“Lục Nguyên Đăng, đây là tờ séc 15 tỉ, em trả hết 12 tỉ tiền em nợ anh rồi. 3 tỉ còn lại làm phiền anh gửi vào số tài khoản của em, 621xxxxxxxxxxxxxxxxx ngân hàng ICBC. Dù sao anh cũng chẳng thiếu tí tiền đó, vẫn mong anh nhanh chóng chuyển tiền cho em. Từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, không gặp lại nhau nữa.”

Viết xong những lời đó, cuối cùng tôi nhìn lại căn phòng tuy ở trong thời gian ngắn nhưng lại đầy kí ức ấy một lượt, kéo vali ra ngoài.

Trước khi Lục Nguyên Đăng đưa tiền mua nhà cho tôi, tôi chỉ có thể ở bên ngoài thôi.

Khách sạn thì đắt quá nên tôi chọn nhà nghỉ.

Dường như quen với việc nằm trong lòng Lục Nguyên Đăng, nên một mình nằm trên giường chẳng thể nào ngủ nổi. Lờ mờ, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Em muốn tự do, anh cứ không cho đấy

Muộn thế này rồi, ai còn đến gõ cửa?

Nếu như tôi là một người đàn ông, nhất định sẽ cho là phục vụ đặc biệt. Nhưng tôi là phụ nữ, tình huống này không nên xảy ra với tôi đâu.

Lẽ nào là trộm?

Suy cho cùng thì trị an ở nhà nghỉ cũng không bằng được ở khách sạn.

Hay là kẻ sát nhân biến thái?

Hay là kẻ cướp của cưỡng hiếp?

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, đẩy mặc quần áo từ té vào, đi từ giường đến cửa, trong đầu tôi đã xuất hiện thêm một bộ phim khủng bố giật gân.

Tay chân đều không tự chủ được cứ thế run lên.

Tôi cẩn thận từng tí một bước đến bên cửa, nờ hé ra một khe, nhìn ra bên ngoài liền trông thấy bộ mặt u ám đến đáng sợ của Lục Nguyên Đăng.

Sao anh ấy lại tìm đến đây?

Tôi vội vàng nhanh tay nhanh mắt đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, tìm bắt đầu đập dừ dội.

Xong rồi xong rồi, Lục Nguyễn Đăng tìm đến rồi, trông sắc mặt này của anh ấy liền biết ngay sẽ không có chuyện gì tốt lành!

“Mở cửa.”

Giọng nói trầm mang theo con thịnh nộ của Lục Nguyễn Đăng vang lên ngoài cửa, khiến tôi vô cùng sợ hãi.

Nhưng nếu lúc này mà thực sự mở cửa vậy thì tôi chính là kẻ ngốc.

“Không mở.” Tôi dùng ngữ khí kiên quyết nói.

“Nếu em muốn nhiều người vây lại xem hơn thì tôi cũng không ngại.”

Lục Nguyễn Đăng đang uy hiếp tôi.

Còn tôi không thể để mặt mặt được, đến cuối cùng chỉ có thể nén sự sợ hãi lại, mở cửa ra.

Tôi đứng trước cửa, chặn Lục Nguyễn Đăng ở ngoài cửa, chỉ sợ anh ấy đột nhiên xông vào thôi.

“Có chuyện gì cứ đứng ngoài cửa nói, nói xong em còn đi ngủ.”

Tôi ngáp một cái, nói một cách lơ đãng. Trong lòng không biết sao lại cảm thấy không vững tâm.

“Em đúng là vẫn ngủ được thật.”

Lục Nguyễn Đăng hừm lạnh một tiếng, một tay chặn giữ lưng tôi rồi ôm lên, bước thật to vào trong phòng, vứt tôi xuống giường, bắt đầu gỡ cả vạt trên áo ra.

Cơ thể tôi lại lại đằng sau, hoảng hốt nhìn anh ấy, nói: “Anh muốn làm gì, giờ chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa rồi. Anh còn như vậy, em có thể tố anh tội cưỡng hiếp đấy!”

“Không còn quan hệ gì? Chỉ dựa vào tấm séc đó?”

Nói rồi, anh ấy lấy tấm séc nhẵn nhụi từ trong túi quần ra, ánh mắt ác liệt như muốn nuốt sống tôi vậy.

Chỉ là, sao tấm séc đó lại nhẵn nhụi vậy?

Nhẵn nhụi vậy có còn hiệu lực không?

Tuy là sợ nhưng tôi vẫn lấy can đảm, nói:

“Đúng thế. Dù gì thì lúc đầu cũng nói rõ rồi, chỉ cần trả hết tiền, chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa.”

“Tấm séc này là mẹ anh đưa em chẳng!” Một lời của Lục Nguyễn Đăng liền nói ra chân tướng.

Anh ấy đã nói chắc chắn như thế rồi, nếu tôi còn giấu giếm nữa, cũng chẳng còn ý nghĩa gì, cứ dứt khoát nói toạc ra đi.

“Phải đấy, đây là tiền mẹ anh cho em để em rời xa anh. Em nghĩ dù sao cũng phải dùng đến tiền thế nên nhận luôn rồi.”

Cỏ bị anh ấy bóp chặt, Lục Nguyễn Đăng cứ như thể nghiền chặt rang nói ra một câu.

“Ninh Khanh, em tí tiện vậy sao, chút tiền này đã có thể mua chuộc em rồi? Trong mắt em tôi chỉ đáng 15 tí này thôi sao?”

Ánh mắt khinh thường của anh ấy như vô vàn mũi kim sắc nhọn đâm vào cơ thể tôi.

Cho dù trong lòng có khó chịu hơn nữa thì từ đầu đến cuối tôi luôn giữ vẻ mặt tươi vui.

“Lục tổng là người có tiền, thế giới của chúng tôi chắc anh cũng không rõ lắm. 15 tí đối với anh là con số nhỏ, nhưng đối với tôi lại là một khoản tiền khổng lồ đấy. Với lại trong mắt tôi, anh cũng không đáng 15 tí đâu. Còn tự do của tôi ngược lại có lẽ lại đáng cái giá này đấy.”

“Tự do? Em muốn tự do, tôi cứ không cho đấy!”

Nói rồi, Lục Nguyễn Đăng dùng sức xé nát tấm séc đó ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Không thoát khỏi lòng bàn tay của anh ấy

“Lục Nguyễn Đăng, anh điên rồi à?”

Tôi đột nhiên nhảy ra khỏi giường, nhặt những mảnh giấy vụn rơi từ lưng tung khắp nơi lại.

Lúc đầu tôi còn ôm ta hi vọng định dán chúng lại. Nhưng bây giờ đến vá cũng không vá lại được nữa rồi, còn có thể làm sao đây?

“Anh trả tờ séc lại cho tôi! Tôi mặc kệ, tôi đưa tờ séc cho anh rồi, là tại anh tự mình phát điên đem xé đi, không liên quan gì đến tôi.”

Tôi không hề đuổi li, vì vậy nói một hồi, dù sao cây ngay cũng không sợ chết đứng.

Lục Nguyễn Đăng cười nhẹ một cái, đem những mảnh vụn tôi khó khăn lắm mới nhặt lại được vứt xuống đất, rồi ngồi cạnh giường.

“Chứng cứ đâu? Em nói em trả tiền tôi rồi, em có chứng cứ không? Còn tôi thì có chứng cứ em vay tôi tiền đấy, giấy trắng mực đen, còn có tin nhắn, tôi đều còn giữ đấy.”

Khốn nạn!

Tôi thăm rùa trong lòng, tức tối nói với Lục Nguyễn Đăng: “Ind, anh cũng không phải không có tiền, sao cứ mãi làm khó tôi thế? Cho dù anh không muốn sống với vợ anh, anh cũng có thể đi tìm người phụ nữ tốt hơn tôi gấp nghìn gấp vạn lần, sao cứ phải làm khó người đã ly hôn như chúng tôi chứ?”

Trong lòng tôi thực ra có hơi bất lực. Lục Nguyễn Đăng còn khó đối phó hơn nhiều so với tướng tượng của tôi.

Đúng như những gì anh ấy nói, tôi không có chứng cứ chứng minh tôi đã trả tiền anh ấy, nhưng chứng cứ tôi vay tiền anh ấy vẫn còn trong tay anh ấy.

Tôi thực sự không biết, lỡ mất cơ hội lần này tôi phải làm thế nào để trả số tiền 15 tí này đây?

“Tôi sớm đã nói rồi, trò chơi này, trừ phi tôi kêu dừng, còn không thì không thể kết thúc.”

Lời của Ind khiến lòng tôi nặng trĩu.

Tôi thực sự không biết phải thế nào mới khiến anh ấy chán ngán tôi chán đến nỗi thả tôi đi đây.

“Nếu em không muốn nhận được thư của luật sư thì ngoan ngoãn theo tôi về.”

Ind cười cười, nhẹ nhàng đến chói tai, nhưng lại khiến cả người tôi nổi hết cả da gà.

Dường như, ngoài đồng ý ra, tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.

“Ind, coi như anh giỏi.”

Tôi gần như nói với anh ấy.

Lập tức chuẩn bị xách vali theo anh ta về.

Thế nhưng anh ta lại lười nhác nằm xuống giường, nói: “Muộn thế này rồi, ai còn làm khổ em. Ngủ trước đã, ngủ dậy rồi tính tiếp.”

Nói rồi anh ấy vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh anh ấy, ý bảo tôi nằm xuống.

Dường như tâm trạng anh ấy lại tốt trở lại, thông dong nghịch tặc tôi, thấp giọng nói: “Sáng nay em nói hôm nay là ngày đặc biệt, chính là chỉ chuyện này ư?”

“Ừm” Tôi thành thật trả lời, nhưng lại không dám ngừng đầu nhìn Ind.

“Quả nhiên là rất đặc biệt, Ninh Khanh, em càng ngày càng to gan rồi đấy.” giọng nói của Ind đột nhiên trầm xuống.

Chỉ nghe sự thay đổi trong ngữ điệu của anh ấy tôi liền biết anh ấy chắc chắn là nổi giận rồi.

“Có to gan hơn nữa thì cũng có tác dụng gì, chẳng phải cũng chẳng thoát khỏi bàn tay anh sao.”

Tôi buồn bực nói.

Từ lúc bắt đầu ở bên Ind, không lúc nào là tôi không nghĩ đến chuyện rời đi, Nhưng đến cuối cùng, vòng đi vòng lại vẫn là thất bại thôi.

“Biết là tốt.”

Anh ấy cười thấp giọng, nói.

Tôi cũng biết người đàn ông này không thể chọc giận được, dứt khoát không tranh luận nhiều cùng anh ấy nữa.

Ind lại bình thản ngủ bên cạnh tôi, tôi lại không thể nào ngủ nổi. Tôi đã từng thoát khỏi hang sói, rồi lại rơi vào hang cọp.

Mà bây giờ muốn thoát ra khỏi hang cọp thật sự là quá khó.

Mơ mơ màng màng khó khăn lắm mới ngủ đi được, lúc tỉnh dậy đã là 8 giờ sáng rồi.

Ind vẫn chưa dậy, tôi dậy đánh răng rửa mặt xong ra gọi anh ấy dậy.

Người nằm trên giường lại không nhúc nhích gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Anh bình tĩnh chút

“Ind”

Tôi thử gọi lại một tiếng nữa, người đàn ông đó vẫn không có động tĩnh gì.

Lúc đó, ý nghĩ đầu tiên nảy sinh ra trong đầu tôi chính là, không phải anh ta chết rồi đấy chứ?

“Ind anh đừng dọa em”

Tôi chạy lại bò lên người anh ấy, đặt tai lên ngực anh ấy, nghe thấy nhịp tim đập của anh ấy mới thấy nhẹ nhõm.

“Xuống, dù anh chưa chết, cũng bị em đè chết rồi.”

Ind thấp giọng nói, tôi lại nghe ra giọng anh ấy rất yếu ớt.

Hơn nữa, cách quần áo mà dường như tôi vẫn cảm thấy được người anh ấy nóng hằm hập.

Sao nóng vậy?

Tôi sờ trán anh ấy, quả thật là nóng đến giật mình.

“Anh sốt rồi.”

Tôi nhìn anh ấy, sốt ruột nói.

Ind lười nhếch nhếch mày một cách lười nhác, nhìn tôi một cái rồi nói: “Hôm nay anh mới phát hiện ra, hóa ra em thích cảm giác ở bên trên đến vậy đấy.”

Cảm giác ở bên trên?

Tôi cũng không phải thiếu nữ thuần khiết gì, lập tức hiểu ý Ind, vội vàng xuống khỏi người anh ấy, lầm bầm nói: “Sốt thành bộ dạng này rồi mà vẫn không đoan trang như vậy được.”

Ind cười một cách yếu ớt, lại một hồi rũ mắt xuống.

Trước nay chưa từng thấy bộ dạng thế này của anh ấy, tôi vẫn thật sự có hơi lo lắng.

Cũng không dễ ý thân hình cao to của Ind, tôi đỡ anh ấy dậy khỏi giường một cách khó khăn, cứ thế đi ra bên ngoài.

Cũng không biết anh ấy có đi xe đến không, tôi chỉ có thể chặn một chiếc xe trên đường lại.

“Bác tài, đến bệnh viện.”

Tôi sốt ruột nói.

Ind lại lắc lắc đầu nói “Anh không đi bệnh viện.”

“Tại sao? Không phải anh sợ tiêm giống Tổng Trọng đấy chứ?”

Tôi hỏi một cách thiếu suy nghĩ như vậy, Ind mở trừng mắt tức giận nhìn tôi: “Không được nhắc đến Tổng Trọng.”

Bệnh thành như vậy rồi còn hung dữ với tôi, tôi cũng thật sự phục Ind rồi!

Nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cái việc hạ sốt tôi thấy tự tôi cũng có thể xử lí được, cứ dứt khoát đưa anh ấy về nhà thôi.

Ind vẫn chưa ăn gì, tôi cũng không thể trực tiếp để anh ấy uống thuốc, chỉ có thể hòa cốc sữa nóng, sau khi vắt và cho anh ấy uống xong, mới để anh ấy uống thuốc hạ sốt.

Tôi cũng đặt túi chườm đá lên trán anh ấy rồi, nhưng chẳng thấy hạ sốt gì cả.

“Lạnh.”

Ind vô ý thức rên lên một tiếng, cả người co rụt lại.

Hiếm khi thấy bộ dạng này của anh ta, tôi không chút do dự cầm điện thoại ra chụp ảnh, để thỉnh thoảng lôi ra xem cho vui.

Điện thoại lại bị Ind cướp mất, trong nháy mắt liền xóa mất ảnh rồi.

Tôi thấy hơi lạ, anh ấy còn chẳng cả mở mắt, sao lại biết tôi chụp ảnh anh ấy?

Đột nhiên bị anh ấy kéo mạnh lên giường, dính lấy cơ thể nóng hừng hực của anh ấy.

Nóng vậy rồi vẫn còn kêu lạnh?

Nhưng tôi thấy bộ dạng run rẩy của anh ấy, không giống đang giả vờ.

Chẳng còn cách nào, tôi chỉ có thể để mặc cho anh ấy ôm mình, cảm nhận cảm giác bị cuốn trong cái nóng hừng hực đó.

Chính vào lúc tôi thấy mình sắp bị nóng chết rồi thì Ind lại thò tay cởi quần áo của anh ấy ra.

Mẹ ơi, không phải người sắp ồm chết rồi vẫn đang nghĩ đến chuyện đẩy đẩy chứ!

“Anh làm gì vậy? Bình tĩnh chút đi.”

Tôi vội vàng ngăn anh ấy lại.

Nhưng anh ấy đã đang thò tay bắt đầu cởi quần áo của tôi rồi.

“Ind, anh dừng tay lại, có gì có thể đợi khỏi bệnh rồi nói không?” Tôi nghiêm nghị quờ trách.

Nhưng lạ da ồm cũng cũng vẫn to hơn ngựa, cho dù Ind đang ôm nhưng sức của tôi cũng không chống lại nổi anh ấy, chỉ có thể để mặc cho quần áo trên người bị anh ấy cởi sạch ra thôi.

Làn da nóng hừng hực của anh ấy dán lên người tôi, lúc này tôi thấy càng nóng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Gặp dịp thì chơi

Thế nhưng ngay sau đó, Lục Nguyên Đăng chẳng làm gì cả, chỉ ôm chặt lấy tôi, rất nhanh, hơi thở liền ổn định lại.

Lúc này tôi cuối cùng mới có thể hiểu được, nguyên nhân anh ấy làm như vậy, chỉ là để sưởi ấm mà thôi.

Là do suy nghĩ của tôi không được trong sáng sao?

Bị anh ấy ôm như vậy, tôi cảm thấy bản thân đã sắp nóng đến phát điên rồi, mồ hôi cứ tuôn ra như mưa.

Người chỉ cần nằm ở trên giường, thì sẽ muốn đi ngủ.

Không biết từ lúc nào, tôi đã ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng màng, cảm giác có thứ gì đó đang dán vào người tôi. Nơi mẫn cảm nhất bị cọ vào hết lần này đến lần khác, rất nhanh liền lan ra toàn thân. Tôi cuối cùng, cũng chẳng còn buồn ngủ nữa.

Cơ thể Lục Nguyên Đăng dường như không nóng như vậy, thế nhưng cái chỗ đó, lại nóng đến kinh người.

“Anh đừng làm loạn nữa.”

Tôi quay người đi, sờ trán Lục Nguyên Đăng, xác định được anh ấy đã hạ sốt, mới thở phào một cái.

“Bây giờ, chắc có thể chứ.”

Anh ấy nói, hôn liền tiếp, hôn từ đáy tai của tôi hôn thẳng xuống, khiêu khích các chỗ mẫn cảm trên cơ thể tôi.

Chúng tôi đều đã quá quen thuộc cơ thể của nhau rồi, rất nhanh, sự chống đỡ của tôi đã trở thành tiếng rên rì, động tác của anh ấy đã khiến cho cơ thể của tôi cũng bị dọa mà run rẩy theo.

“Cơ thể của em từ lâu đã quen với sự ghé thăm của anh rồi, nếu như cứ rời đi như vậy, chẳng lẽ em không thấy tiếc sao?”

Giọng nói mê hoặc của người đàn ông vang lên bên tai tôi, ngay sau đó liền thẳng người lên, vùi vào trong chỗ mềm mại của tôi.

“Ưm~” Tiếng kêu yêu nghiệt tràn ra từ trong cổ họng, tôi gất gao ôm lấy cơ thể Lục Nguyên Đăng, một chữ cũng không thể phát ra.

Thế nhưng trong đầu tôi, lại vô cùng tỉnh táo.

Phụ nữ và đàn ông, thực sự không giống nhau. Đàn ông sẽ không thể kìm lại dục vọng với cơ thể của một người phụ nữ, thậm chí có thể sẽ theo đó mà nảy sinh tình yêu. Thế nhưng tôi sẽ không như vậy, tôi chỉ có yêu một người, mới có thể có khoái cảm ở trên giường.

Tôi yêu Lục Nguyên Đăng sao?

Đáp án có thể khẳng định là như vậy.

Lục Nguyễn Đăng không nghe thấy đáp án của tôi, giống như rất không hài lòng, chau mày gia tăng tốc độ tiến công, khiến tôi không ngừng rên lên từng hồi từng hồi.

Tôi yêu anh ấy, thế nhưng có một số chuyện, không thể nói. Có một vài chuyện nên cất giữ ở trong lòng, mãi mãi chỉ là bí mật.

Tôi cười gượng gạo, nói với Lục Nguyễn Đăng: “Nếu như em thật sự yêu anh, sợ rằng anh sẽ thấy em phiền muộn chết. Chúng ta đều chỉ là gã díp thì chơi ở trên giường, việc gì phải coi...”

Giọng nói vẫn còn chưa phát ra, Lục Nguyễn Đăng lập tức điên cuồng chạy nước rút.

Cơ thể anh ấy, cũng theo đó mà dần căng cứng lên.

Dựa vào sự thân thuộc hàng ngày đối với anh ấy, tôi biết, anh ấy sắp ra rồi.

Quả nhiên là như vậy, một phút sau, anh ấy ở trong cơ thể tôi, bùng nổ ra.

Tôi hơi đơ ra.

Đây là lần nhanh nhất của Lục Nguyễn Đăng, từ lúc vào đến lúc kết thúc, thời gian cũng chỉ khoảng năm phút.

Như trước đây nếu chưa được một hai tiếng anh ấy nhất định sẽ không buông tha cho tôi, hôm nay lại bất thường như vậy, là vì cơ thể không thoải mái sao?

Lục Nguyễn Đăng rời khỏi người tôi, gương mặt lạnh lùng nhìn tôi một cái, sau đó đi về phía phòng tắm.

Rất nhanh, tôi liền nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau khi tắm xong, Lục Nguyễn Đăng đi ra, đứng trước mặt tôi mặc quần áo chỉnh tề, hình như là phải ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào tôi.

“Ninh Khanh, em thật sự cảm thấy, giữa chúng ta là gã díp thì chơi sao?”

“Nếu không thì sao, em còn có thể động lòng với anh sao? Em rất hiểu thân phận của mình là như thế nào, sẽ không trèo cao.” Tôi cười tươi nhìn anh ấy, nén nỗi đau trong lòng lại.

Con người Lục Nguyễn Đăng như thế này, từ trước đến nay vốn không thể là người tôi có thể tiếp nhận được. Nếu như tôi không làm rõ điểm này, cuối cùng, sẽ chỉ khiến bản thân mình đầy thương tích thôi.

“Em tự mình hiểu mình, vậy thì không còn gì tốt bằng rồi.”

Lục Nguyễn Đăng cười lạnh nói, rồi đi ra ngoài.

Buổi tối, anh ấy không về.

Buổi chiều ngày hôm sau, tôi mới nhìn thấy anh ấy, thế nhưng, là ở trên bàn tin mới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Anh ấy đang thu hút sự chú ý của tôi

Lục Nguyễn Đăng và tiểu hoa đán mới nổi Bùi Thị Giang ở cùng với nhau một ngày một đêm trong khách sạn.

Lúc nhìn thấy tin tức này, mắt tôi có chút cay cay.

Đột nhiên hiểu ra được, cái ý trong câu gã díp thì chơi mà hôm đó Lục Nguyễn Đăng nói với tôi.

Đúng vậy, đàn ông khi ở trên giường, từ trước đến nay đều là gã díp thì chơi. Đối với bọn họ mà nói, cùng với ai đều không có gì khác biệt. Anh ấy có thể lên giường với tôi, đương nhiên, cũng có thể lên giường với những người phụ nữ khác.

Trong lòng tôi vô cùng đau đớn, tôi biết bản thân mình đang ghen.

Rõ ràng chỉ là tình nhân, lại cứ nghĩ mình là vợ mà ghen tuông.

Tin tức phát ra chưa được bao lâu, điện thoại của Quý Vương Nhung liền gọi đến.

“Ninh Khanh, cô đã xem tin tức chưa?”

“Xem rồi.” Tôi trả lời.

“Thế nhưng anh ấy và cái cô Bùi Thị Giang kia, không thể có chuyện gì được.”

Những lời chắc như đinh đóng cột của Quý Vương Nhung, thực sự làm tôi có chút bất ngờ.

Phải biết rằng tính cách của cô ta từ trước đến nay luôn rất đa nghi, nếu như có chút dấu vết nào đó, đều sẽ bị cô ta nhận ra. Bằng chứng hiện tại vô cùng xác thực như vậy, sao cô ta ngược lại lại thờ ơ nhận định như vậy?

“Vì sao?”

Tôi nghi hoặc hỏi cô ta.

“Bùi Thị Giang, là em gái ruột cùng cha khác mẹ của anh ấy, là con gái riêng ở bên ngoài của bố anh ấy. Chuyện này, anh ấy biết rất rõ. Mặc dù anh ấy chưa từng nói gì với tôi, thế nhưng tôi sớm đã điều tra rõ rồi, chắc chắn là không sai.”

Sau một hồi giải thích của Quý Vương Nhung, khiến cho lòng của tôi thoải mái hơn một chút.

Hóa ra, là tôi đã hiểu lầm. Giữa Lục Nguyễn Đăng và Bùi Thị Giang, thực sự không có cái loại quan hệ như trong tưởng tượng của tôi, sự ghen tuông vừa rồi là vô ích rồi.

“Ừm ừm, tôi biết rồi.”

Ngày hôm đó Quý Vương Nhung im lặng khoảng hai giây, thế nhưng lại đột nhiên nói với tôi: “Ninh Khanh, đột nhiên tôi cảm thấy, việc Lục Nguyễn Đăng và những cô gái đó, nhưng lại chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi. Người lợi hại như anh ấy, muốn che giấu những chuyện như thế này, rất đơn giản. Lần trước việc của Lôi Ân Ân, tôi cảm thấy anh ấy giống như cố ý để tôi biết vậy, kể cả tôi động vào Lôi Ân Ân rồi, anh ấy cũng không có phản ứng gì. Điều này đã đủ chứng minh, anh ấy căn bản là không để ý đến Lôi Ân Ân.”

Không để ý sao?

Cái dây chuyền mười hai tỷ nói tăng liên tăng, thực sự là không để ý sao? Tôi có chút không tin.

“Sao anh ấy lại làm như vậy? Đầu cần thiết phải như vậy.” Tôi nói.

“Anh ấy có thể là đang thu hút sự chú ý của tôi. Có đôi lúc, đàn ông cũng sẽ không có cảm giác an toàn. Hành động như vậy của anh ấy, mặc dù có hơi buồn cười, thế nhưng cũng không mất đi sự đáng yêu. Ngay cả lúc nhắc đến chuyện li hôn với tôi, cũng là vì hiểu lầm tôi và người đàn ông khác có quan hệ với nhau, mới có thể ghen tuông rồi tức giận như vậy. Anh ấy chính là như vậy.”

Lúc Quý Vương Nhung nói ra những lời này, tràn đầy sự ngọt ngào, như cửa vào trái tim tôi khiến nó vô cùng đau đớn.

Hai người họ là một đôi trời sinh, còn yêu thương nhau như vậy. Mà tôi lại ở giữa, chỉ là người thứ ba không ai để ý, vô cùng nhục cười.

“Anh ấy ghen đây là chuyện tốt, như vậy có thể thấy anh ấy để ý cô. Cô đã biết Bùi Thị Giang là em gái của anh ấy rồi, vậy thì đừng ra tay với Bùi Thị Giang nữa, tránh chọc anh ấy không vui.” Tôi buồn bã nói, cảm thấy bản thân thực sự nhục cười mà.

Rõ ràng bản thân mới là cái thân phận hèn hạ như vậy, lại còn tỏ vẻ giống như chị em tri âm tri kỉ vậy, an ủi Quý Vương Nhung.

“Tôi biết. Có điều...” Quý Vương Nhung ngừng lại lúc, tiếp tục nói: “Cũng không loại trừ khả năng, anh ấy là đang dùng những người phụ nữ này, để che chở thay cho ai đó. Một người phụ nữ anh ấy thực sự để ý.”

Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, trực giác nói với tôi rằng, Quý Vương Nhung đã nhìn ra điều gì rồi.

Thế nhưng tôi rất tinh táo, Lục Nguyên Đăng thực sự không để ý đến tôi. Nguyên nhân anh ấy làm như vậy, có lẽ thực sự là giống như Quý Vương Nhung đã nói trước đó, chỉ là để thu hút sự chú ý của cô ta mà thôi.”

“Tôi thấy cô nghĩ nhiều rồi, Lục Nguyên Đăng chắc chắn là yêu cô. Tôi còn có chút, thôi không nói nữa.”

Vội vàng ngắt điện thoại, cả trái tim, không ngừng rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 169: Vờ như không quen biết

Tối hôm đó, Lục Nguyên Đăng đã quay về.

Lúc anh ấy về, tôi đang nấu cơm.

Dù sao anh ấy cũng không ở nhà, lá gan của tôi cũng lớn hơn, đều là tự mình mua đồ nấu cơm.

Nhìn thấy tôi đang nấu cơm, anh ấy cũng không nói gì, ngồi thẳng vào bàn ăn.

Lúc mang đồ ăn ra, ánh mắt của Lục Nguyên Đăng, nhìn vào trên chiếc điện thoại của tôi.

Điện thoại của tôi vẫn đang dừng lại ở trên trang tin mới chiều nay, Lục Ngan Lâm khẽ cười với tôi: “Em lại rất quan tâm đến tin tức của anh đấy chứ.”

Tôi liếc anh ấy một cái, không nói gì cả!

Xin nhò, nhân vật quan trọng như anh ấy, tùy tiện đi vệ sinh cũng là tin tức. Kể cả tôi có không muốn nhìn thấy, thì cũng không có cách nào.

“Trên đầu đưa tin gì em liền xem tin đó.” Tôi trả lời.

“Sao vậy, thực sự nhìn thấy anh và người phụ nữ khác ở một chỗ với nhau, cũng không có phản ứng gì sao?” Lục Nguyên Đăng cười nói.

Có thể nhìn ra, tâm trạng anh ấy rất tốt, còn đùa với tôi nữa.

Trước khi biết chân tướng sự việc, tôi thực sự có phản ứng. Thế nhưng sau khi biết Bùi Thị Giang là em gái của anh ấy, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đến bây giờ mà anh ấy vẫn còn tưởng tôi không biết gì, vậy tôi sẽ tiếp tục vờ như không biết gì vậy.

“Họ Lục anh muốn ở cùng một chỗ với bao nhiêu người phụ nữ, sao mà em có thể quản được. Em chỉ làm tốt bổn phận của em vậy là được rồi, những cái khác đều không liên quan đến em.”

Tôi nhìn anh ấy cười hững hờ, nhân nhả bắt đầu ăn cơm.

Sắc mặt Lục Ngan Lâm trùng xuống, trực tiếp đứng dậy đi lên tầng.

“Anh không ăn cơm sao?”

“Không có hứng.”

Người đàn ông lạnh lùng nói một câu.

Thật sự mất hứng mà, lật mặt còn nhanh hơn lật sách nữa!

Tôi thông dong ăn hết thức ăn rồi mới lên tầng, lúc ngang qua đầu giường, nhìn thấy bao cao su còn chưa xé ra, tôi lập tức hoảng hốt.

Hóng rồi, hôm đó là trong tuần nguy hiểm, Lục Nguyên Đăng không mang bao, tôi vốn dĩ dự định sau khi làm xong sẽ đi mua thuốc tránh thai cấp tốc, ai mà biết được rằng lại quên mất chứ.

Tối hôm đó Lục Nguyên Đăng không đến phòng của tôi, ngày hôm sau trời vừa mới sáng tôi liền ra ngoài, đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai để uống. Mặc dù đã qua hai ngày, thế nhưng bấm tay tính, vẫn còn trong thời gian 72 tiếng, hi vọng vẫn còn hiệu quả.

Bước ra khỏi hiệu thuốc, cảm giác có người theo dõi lại xuất hiện.

Tôi là người khá là miễn cảm, chỉ cần có người nhìn chăm chăm, thì sẽ cảm thấy không thoải mái.

Thế nên tôi khẳng định, là có người đang đi theo tôi.

Sợ rút dây động rừng, tôi không dám quay đầu lại, từ hình bóng phản chiếu trong tấm kính, thấy được chiếc xe honda màu đen quen thuộc.

Tôi cũng không dám nán lại lâu, trực tiếp bắt xe đi đến công ty.

Lúc tan làm, phát hiện ra chiếc xe đó vậy mà vẫn còn đang đậu ở nơi cách cửa công ty không xa.

Vậy mà lại ở trước cửa công ty canh tôi cả một ngày trời, rốt cuộc là muốn làm gì?

Tôi rất căng thẳng, cũng không dám ngồi xe buýt, chuẩn bị trực tiếp bắt xe về nhà.

Một chiếc xe Ca-i-en lại trực tiếp dừng trước mặt tôi.

Cửa xe bị kéo xuống, một gương mặt thân thuộc xuất hiện trước mặt tôi.

“Quý Long?”

Tôi có chút kinh ngạc, hoàn toàn không thể ngờ được rằng, có thể chạm mặt Quý Long ở đây.

“Lên xe?”

Anh ấy nhàu mày cười với tôi.

Tôi nhìn nhìn chiếc xe đối diện, gạt đầu không chút do dự, lên xe của Quý Long.

“Anh đến Thành phố Phùng làm gì vậy?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Tìm cô.” Anh ta trả lời.

“Tìm tôi? Tìm tôi làm gì?”

Tôi thấy vô cùng khó hiểu.

Quý Long là bạn của Lục Nguyên Đăng, thế nhưng giữa tôi và anh ta, chưa từng tiếp xúc qua. Cho dù nghĩ thế nào, tôi cũng nghĩ không ra, anh ta đến tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì.

“Anh có biết chiếc xe đối diện là ai sai đến không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 170: Nguru tầm nguru mã tầm mã

“Là ai?”

Trong lòng tôi lơ mơ có đáp án, thế nhưng lại không biết cái suy đoán này có đúng hay không.

“Có vài chuyện, vài câu không thể nói rõ được, tôi dẫn cô đến nơi có thể ăn uống, chúng ta ngồi xuống từ từ nói nhé.”

Cái chỗ có thể ăn uống chút gì đó mà Quý Long nói, chính là quán bar.

Có điều quán bar này và những chỗ trước đây tôi đến không giống nhau, ở đây rất yên tĩnh.

Giữa sân khấu, nữ ca sĩ đang hát, dưới sân khấu, mọi người đang yên lặng lắng nghe.

Ánh mắt của Quý Long luôn nhìn về phía cô ca sĩ đang hát ở trên sân khấu kia, khiến cho ánh mắt của tôi cũng bị thu hút.

Vừa nhìn tôi mới bừng tỉnh phát hiện ra, cái cô ca sĩ đang ở trên sân khấu kia, và Quý Vương Nhung rất giống nhau. Cái dung mạo này, đều có nét ý vị của cô ta.

“Cái cô ca sĩ kia rất giống Quý Vương Nhung.” Tôi không nhịn được mở miệng nói.

“Đúng vậy.” Quý Long cười cười, ánh mắt dịu dàng lại nhìn về phía đó.

Trong lúc đang ngẩn ngơ, tôi cảm thấy tâm trạng trong ánh mắt của anh ta thật phức tạp và nặng nề.

“Anh và Quý Vương Nhung rất thân sao?” Tôi hỏi.

Anh ta cười cười, thu tầm mắt lại, nói với tôi: “Không chỉ dừng lại ở thân, cô ấy là em gái tôi.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, anh ta và Quý Vương Nhung, đều họ Quý. Vòng tròn của nhà quyền thế chính là một điểm to như vậy, hai người cùng họ, ít nhiều cũng sẽ có chút quan hệ.

“Em ruột?” Tôi lại hỏi một câu.

Quý Vương Nhung bây giờ đối với tôi mà nói, là một nhân vật rất nguy hiểm. Sau khi biết được quan hệ phiên nào này, mục đích Quý Long đến tìm tôi, lại càng thêm đáng nghi hơn. Lục Nguyên Đăng là em rể của anh ta, mà anh ta cũng biết mối quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng. Anh ta tại sao không lựa chọn nói mọi chuyện cho Quý Vương Nhung nghe?

Quý Long lắc đầu, nói: “Tôi là con nuôi nhà họ Quý. Tính cách Vương Nhung kiêu ngạo như vậy, thực sự không thể nào coi tôi là anh ruột được. Có điều, tôi cũng chưa từng nghĩ đến, coi nó là em tôi.”

Lời của anh ta, làm đầu óc tôi trở nên mơ hồ không hiểu được chuyện gì đang diễn ra nữa.

Lúc nghe anh ta nhắc đến Quý Vương Nhung, giọng điệu rất ảm áp. Tôi còn tưởng tình cảm hai người họ rất tốt, bây giờ nhìn lại, hình như không phải như vậy. Đây là nguyên nhân Quý Long không nói chuyện của tôi và Lục Nguyên Đăng cho Quý Vương Nhung sao?

“Vậy anh đến đây tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì?” Tôi hỏi Quý Long.

Quý Long cười cười, lúc này cô ca sĩ đó cũng đã hát xong một bài, đi về phía chúng tôi.

Quý Long lắc đầu với cô ta, cô ta lại quay đầu đi ra phía khác.

Trông cái bộ dạng này, Quý Long và cô ta chắc là tương đối thân quen. Cứ cảm thấy có chút gì đó kì lạ ở đây, nhưng tôi nhất thời không thể nói rõ.

“Tôi đến đây, là để nhắc cô hãy cố gắng nắm chặt lấy trái tim Lục Nguyên Đăng.”

Những lời của anh ta khiến tôi thấy rất bất ngờ.

Kể cả tình cảm giữa anh ta và Quý Vương Nhung không tốt, cũng đâu cần phải làm như vậy. Nếu như để cho Quý Vương Nhung biết, vậy chẳng phải sẽ hận anh ta đến chết sao?

“Tại sao?” Tôi không hiểu nổi mà hỏi.

“Bởi vì, tôi không muốn Quý Vương Nhung và Lục Nguyên Đăng ở bên nhau. Lục Nguyên Đăng ngoài việc mang đến đau khổ cho cô ấy, thì chẳng còn cái gì khác nữa.” Quý Long nói.

“Anh hận Quý Vương Nhung?”

Sự hoài nghi trong lòng, cuối cùng cũng là hỏi ra.

Quý Long nhìn tôi khẽ cười, lắc đầu nói: “Vừa hay ngược lại, tôi yêu cô ấy.”

Tôi giống như nghe được một chuyện vô cùng kinh khủng vậy.

Kể cả Quý Long là con nuôi của nhà Quý gia, thế nhưng trong vòng tròn quyền thế này, những việc như thế này, cũng đủ để được gọi là một vụ tai tiếng. Vậy mà anh ta lại thần nhiên nói trước mặt tôi như vậy, anh ta yêu Quý Vương Nhung?

Chà trách, chà trách cái đáng về bám đuôi mảnh liệt như vậy của Lục Mạnh Khiết, anh ta cũng chưa từng động lòng. Hóa ra là trong lòng từ lâu đã có một người không thể thay thế ở đó rồi.

“Quả nhiên là ngư tử ngư tử mã tầm mã, anh và Lục Nguyên Đăng, đều là đồ điên.”

Một người bỏ mặc không thích người vợ như hoa như ngọc của mình, nhất định ra ngoài tìm phụ nữ.

Người còn lại có một người phụ nữ xinh đẹp như Lục Mạnh Khiết theo đuôi lại không chút động lòng, nhất định cứ thích em gái của mình.

Tôi bủn bủn môi, tiếp tục nói: “Thế nhưng rất xin lỗi, việc của anh, tôi không thể giúp nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Chuyện mà tiền có thể giải quyết thì không được gọi là vấn đề

Lục Nguyên Đăng từ sớm đã nói với tôi, giữa hai chúng tôi chỉ là gặp dịp thì chơi, tôi thực sự không dám có quá nhiều yêu cầu quá đáng.

Chính là giống như bây giờ, thích đơn phương, đã khiến tôi đau khổ rồi.

“Hử? Nói xem vì sao cô không thể giúp tôi.” Quý Long nhu mày, cười cười nói.

“Anh cảm thấy Lục Nguyên Đăng sẽ động lòng với tôi sao? Bỏ qua cái vấn đề sinh lực của Quý Vương Nhung, cô ta xinh đẹp tru tử, lại là thiên kim nhà giàu, có chỗ nào không mạnh hơn tôi? Đến ngay cả người phụ nữ như vậy anh ấy còn không thích, cái kiểu như tôi đặt vào trong một đồng người cũng đều không tìm ra nổi, thế nên đừng nghĩ nữa.”

Ở cái điểm này, tôi biết mình ở đâu, là ai.

Người giống như tôi, mãi mãi cũng sẽ không thể lọt vào mắt của Lục Nguyên Đăng được, càng không phải nói đến việc có được trái tim anh ấy.

Anh ấy sẽ tìm đến tôi, có lẽ chỉ là ăn son hào hải vị quen rồi, muốn đổi một chút sang com canh đạm bạc. Chờ đến khi cảm giác mới mẻ này qua đi, anh ấy liền sẽ vạch rõ giới hạn với tôi.

Nhận thức được như vậy, mặc dù khiến tôi rất đau, thế nhưng cũng khiến cho tôi lúc nào cũng giữ được tỉnh táo. Không đến nỗi vì sự rung động tình cảm nhất thời này, mà lại phạm phải một lỗi sai to lớn không thể bù đắp.

“Có một vài chuyện, nếu như không thử, làm sao biết là không thể?” Quý Long vẫn kiên trì với cách nghĩ của anh ta.

Anh ta cứ có chấp như vậy, tôi đã chán việc phải tranh cãi với anh ta rồi. Anh ta và Quý Vương Nhung mặc dù không phải là anh em ruột thịt, thế nhưng đều là là những người ăn cùng một loại gạo mà lớn lên, khó tránh sẽ có kiểu kháng kháng có chấp giống nhau.

“Thế nên anh đến tìm tôi, chính là vì để giúp tôi cướp Lục Nguyên Đăng đi, sau đó anh liền có thể có được cô ta?” Tôi thử thăm dò phỏng đoán suy nghĩ của Quý Long.

Anh ta gạt đầu, nói: “Làm một vụ trao đổi, tôi sẽ giúp cô giấu kín chuyện của cô và Lục Nguyên Đăng.”

Dường như là một điều kiện rất hấp dẫn.

Thế nhưng kể cả anh ta không nói, quan hệ của tôi và Lục Nguyên Đăng có thể giấu điểm được bao lâu.

Tôi không gạt đầu, cũng không lắc đầu.

Quý Long lại tiếp tục nói: “Tôi và Quý Vương Nhung cùng nhau lớn lên, rất hiểu phong cách làm việc ngày thường của cô ấy. Nếu như là tôi đến giúp cô, đương nhiên sẽ khá tốt. Lục Nguyên Đăng tự nghĩ rằng có thể giấu được cô ấy, thế nhưng anh ta lại không rõ, phụ nữ nếu như đã yêu một người đàn ông, tâm tư sẽ tỉ mỉ, vô cùng đáng sợ. Một hành động bất thường của anh ta, cô ấy đều có thể phát hiện ra dấu vết.”

Lời Quý Long nói, đương nhiên là không sai. Kể cả tôi không đáp ứng được yêu cầu của anh ta, trước tiên cứ đồng ý anh ta cũng không phải là không thể.

Ít nhất, như vậy tôi sẽ có một trợ thủ.

“Được, tôi đồng ý với anh.”

Tôi cười cười, nói với Quý Long: “Có điều, thăm từ tư bên ngoài kia, anh định giải quyết thế nào?”

Quý Long trong nháy mắt nhìn tôi với ánh mắt giảo hoạt, trầm giọng nói: “Thăm từ tư chỉ là cảm tiền làm việc mà thôi. Chuyện có thể lấy tiền ra để giải quyết, vậy thì đó không phải là vấn đề. Chuyện này cô không cần lo, tôi sẽ giải quyết.”

Có câu nói này của Quý Long, tôi yên tâm đi không ít. Anh ta và Lục Nguyên Đăng là cùng một loại người, đương nhiên cái mà họ có chính là cách làm.

Chỉ là, tôi có chút lo lắng cho Quý Long.

“Anh cướp vợ của Lục Nguyên Đăng trắng trợn như vậy, có coi anh ta là anh em không? Nếu như để anh ta biết, có tha cho anh không?”

Quý Long nhìn tôi cười nhạt: “Tôi chưa từng đánh một trận nào mà chưa chắc chắn. Suy nghĩ của Lục Nguyên Đăng, cô không thể đoán được, thế nhưng tôi lại rất rõ. Thế nhưng, nếu nói hết cho cô nghe, vậy thì mất hay rồi. Cuộc đời này quá vô vị rồi, tôi luôn phải tìm một vài niềm vui.”

Quý Long vừa nói, liền đứng dậy đi về phía cô ca sĩ.

Tôi thấy anh ta ôm lấy eo của cô ca sĩ đó vô cùng thân mật, đi về chỗ tối.

Vừa nãy còn nói người mình thích là Quý Vương Nhung, bây giờ lại thân mật như vậy với người phụ nữ khác. Tình yêu của đàn ông, thật sự chỉ nông cạn như vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 172: Bí mật của lục nguyên đăng

Ra khỏi quán bar, cái xe đó vẫn dừng ở phía đối diện như cũ.

Quý Long đã nói khiến tôi yên tâm rồi, cho nên tôi thực sự không lo lắng nhiều lắm, cứ thế đi thẳng về nhà.

Lục Nguyên Đăng vẫn chưa về nhà,thế nhưng có chút chuyện bất ngờ đó là, ông nội lại ở nhà.

Tâm lòng kính già yêu trẻ, tôi vẫn còn có chữ.

Tôi đi qua đó, cung kính nói với ông: “Cháu chào ông ạ.”

Ông cụ gật gù đầu, nhìn tôi từ trên xuống dưới một chút: “Cô không có việc gì chứ?”

“Không có ạ.”

Tôi ngli hoặc nhìn ông ấy, không biết ý ông đang nói là ý gì.

“Vậy cô đi dọn một căn phòng đi, tôi muốn sống ở đây một thời gian.”

Ông ấy là ông nội của Lục Nguyên Đăng, ông ấy muốn sống ở đây, tôi đương nhiên là không có quyền phản đối.

Tôi nhanh nhẹn đi sắp xếp giường chiếu xong xuôi cho ông ấy, lúc ra ngoài, Lục Nguyên Đăng cũng vừa lúc từ bên ngoài trở về.

“Ông nội, giường ccháu đã sắp xếp trải xong rồi, ông xem có chỗ nào không hài lòng không ạ.”

“Trải cái gì? Ông sẽ ở đây sao?”

Lục Ngan Lâm ngược mắt lên, nhàn nhạt nhìn ông nội một cái. Nhìn dáng vẻ của anh ấy, hình như có chút không bằng lòng.

Có điều, chuyện giữa ông cháu nhà họ, tôi không tiện tham gia, lặng lẽ ngồi ở một bên.

“Đứa cháu này, nếu không phải ta hỏi đi Vương, thì cũng sẽ không biết lại chuyển chỗ rồi. Cháu trốn Quý Vương Nhưng thì đã đành, làm gì mà không nói địa chỉ cho ông chứ?”

Lục Nguyên Đăng bĩu bĩu môi, ngồi xuống ghế sofa, lười biếng vắt đôi chân dài lên.

“Ông nghĩ nhiều quá rồi, không phải là cháu trốn tránh Quý Vương Nhưng, mà chính là trốn tránh ông. Ông không biết chứ, ông đáng ghét hơn cả Quý Vương Nhưng sao?”

Lời của Lục Nguyên Đăng, thật sự giống như không chút nề tình nghĩa gì. Tôi nhìn về phía ông ấy, chỉ lo ông ấy không thờ được mà ngất ra đây.

Vẫn may, ông ấy không để ý gì hết, cười cười nói với anh ấy: “Ông phiền phức như thế nào, cũng là ông nội cháu, nếu cháu có giới, thì đuổi ông đi.”

Không thể không nói, cái đáng về cây già lên mặt của ông ấy, thực sự có chút đáng yêu.

Tôi lên lút nhìn về mặt của Lục Nguyên Đăng, khỏe miệng, giống như đang nhếch lên một nụ cười đều.

Ngay sau đó, tôi liền thấy Lục Nguyên Đăng đứng dậy, đi về phía bên ghế sofa, xách vali của ông ấy lên đi ra ngoài.

“Thằng cháu chết tiệt này, có phải cháu nghĩ đến hồ đồ rồi không! Cháu có tin, ông nói bí mật của cháu với Ninh Khanh!”

Lời của ông ấy, khiến cho bước chân Lục Nguyên Đăng dừng lại.

Anh ấy quay đầu lại, có chút hoảng loạn nhìn ông nội, trầm giọng nói: “Ông dám.”

“Ta có gì mà không dám chứ, dù sao ta cũng không chột dạ.”

Ông ấy vừa nói xong, tôi thấy có chút hiểu kị, bí mật của Lục Nguyên Đăng, rốt cuộc là gì nhỉ.

Tôi tha thiết mong chờ nhìn ông ấy, mong là ông ấy có thể một hoi nói ra hết bí mật của Lục Nguyên Đăng. Thế nhưng rất lâu sau, cũng không thấy chiều hướng muốn mở miệng của ông ấy.

Bị khơi ra lòng hiếu kị, trong lòng vô cùng sốt ruột muốn được nghe, vô cùng khó chịu.

“Ông nội, ông muốn ở phòng nào? Căn phòng hướng đông trên tầng hai, ánh sáng tốt lại còn rộng rãi, cháu cảm thấy vô cùng thích hợp.”

Sắc mặt trầm trầm vừa nãy của Lục Nguyên Đăng, trong nháy mắt đã mang theo nét cười nhàn nhạt.

Mặc dù trên mặt viết đầy chữ không bằng lòng, thế nhưng thái độ quay ngoắt 180 độ này, cũng thực sự khiến người ta quá kinh ngạc rồi.

Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy bộ dạng này của Lục Nguyên Đăng, bí mật của anh ấy, rốt cuộc là cái gì, mà có thể khiến thái độ của anh ấy trở nên tốt như thế này?

Nếu như tôi biết, sau này có phải có thể mang ra để uy hiếp anh ấy?

Tôi nghĩ, thời gian ông ấy ở đây, tôi nhất định phải cố gắng lấy lòng ông ấy, tạo mối quan hệ tốt với ông. Có như vậy, nói không chừng ngày nào đó tâm trạng ông ấy tốt, sẽ nói bí mật của Lục Ngan Đình cho tôi thì sao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Không ăn được thì đừng ăn

“Ông ơi, ông ngủ chưa?”

Chín giờ tối, tôi gõ cửa phòng ông cụ.

“Chưa. Có việc gì vậy?”

Giọng nói của ông cụ vang lên, cửa lập tức đã được mở ra từ bên trong.

“Cháu chỉ muốn hỏi một chút, ông có ăn đêm không không, cháu có thể nấu cho ông bát mì, hoặc là há cảo hay bánh trôi gì đó.” Tôi cười cười với gương mặt hiền hòa của ông cụ, cố gắng không để cho ông nhìn ra dáng vẻ có ý đồ khác của mình.

Ông cụ lắc đầu, nói: “Những thứ đạm bạc như vậy, tôi không thích, có nấu cho tôi một bát phở chua cay đi, hương vị nồng một chút.”

Không ngờ rằng, ông cụ là một người có khẩu vị nặng. Nhưng mà, chỉ một bát phở chua cay, không thể nào làm khó được tôi.

“Được. Ông đợi cháu nhé, một lát là xong thôi.”

Tôi gật đầu, nhanh chóng đi xuống dưới.

Khoảng cách có thể lấy được lòng ông cụ, lại gần thêm một bước nữa.

Hai mươi phút sau, tôi bê bát phở đã nấu xong lên tầng, lại một lần nữa gõ cửa phòng ông cụ.

Nhưng gõ một hồi lâu, cũng không thấy động tĩnh gì.

Lẽ nào, ông cụ lại ngủ nhanh vậy sao?

Lúc này đúng là đáng ngại mà.

Tôi giảm cân nên buổi tối cố gắng không ăn gì cả, hơn nữa tối như vậy rồi còn ăn thứ đồ kích thích như vậy, tôi sợ rằng dạ dày sẽ không được dễ chịu.

Chỉ là, nếu như lãng phí như vậy thì cũng không tốt.

Đúng lúc, tôi nhìn thấy cửa phòng Lục Nguyên Đăng vẫn chưa đóng, dứt khoát gõ cửa, sau đó đi vào bên trong.

Đèn ở phòng sách vẫn còn bật, tôi bê bát phở chưa cay đi vào bên trong.

Lục Nguyên Đăng ngồi trước bàn sách quay lưng lại phía tôi, có lẽ là đang xem thứ gì đó. Hơn nữa, rất nhập tâm. Nếu không, cũng không đến nỗi không nghe thấy tiếng tôi gõ cửa, ngay đến cả khi tôi vào rồi cũng không phát hiện ra.

“Lục Nguyên Đăng, anh muốn ăn gì không?”

Tôi đột nhiên mở lời, làm Lục Nguyên Đăng giật cả mình.

Anh ấy nhanh chóng đầu tư trong tay vào trong một tập tài liệu, quay người lại, khuôn mặt đầy nghiêm túc chất vấn tôi: “Em vào đây làm gì? Không biết gõ cửa trước à?”

“Em gõ rồi mà, là anh không nghe thấy đấy chứ.” Tôi ảm ức nói.

Lục Nguyên Đăng ngẩn người, lập tức nói: “Lần sau nếu anh không trả lời, em tuyệt đối không được vào đây.”

Tự ý xông vào phòng của anh ấy tôi cũng tự biết không hợp lý, gật gật đầu với anh ấy, đưa bát phở chưa cay cho anh ấy: “Đây là đồ ăn đêm em làm cho anh, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

“Làm cho anh?” Lục Nguyên Đăng cười với ả y sâu xa: “Em nghĩ rằng anh không nghe thấy những gì em vừa nói với ông sao.”

Lời nói dối đã bị vạch trần trong phút chốc, tôi thực sự ngại ngùng. Cười châm biếm: “Vốn dĩ là làm cho ông, nhưng mà em vừa gõ cửa, ông không trả lời, có lẽ là đã ngủ rồi, thế nên em bưng sang chỗ anh.”

Lục Nguyên Đăng cũng không nói gì nữa, đón lấy bát phở trong tay tôi, chau mày nói: “Chỉ có ông mới ăn được những thứ cay như này thôi.”

Tuy nói vậy nhưng anh ấy vẫn thong thả ung dung ăn.

Ăn một miếng, liền chau mày.

Có lẽ anh ta thực sự không chịu được cay, ngay cả trên đầu mũi cũng chảy đầy mồ hôi.

“Nếu thực sự cay thì thôi, nếu làm hỏng chiếc dạ dày quý giá của anh, em không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

Tôi nói mỉa mai.

Lục Nguyên Đăng không để ý đến tôi, tiếp tục cúi đầu xuống ăn.

Một bát phở chưa cay, lại có thể nhìn thấy đến tận đáy.

Nhân lúc anh ta đang ăn, tôi đánh mắt lùng tìm nơi mà anh vừa mới giấu đồ, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một góc lộ ra.

Trông có vẻ như là một tấm ảnh.

Ảnh gì mà anh ta lại lên lút xem như vậy?

Từ lúc tôi có cảm tình với Lục Nguyên Đăng, từng hành động của anh ấy, tôi đều rất quan tâm.

Vì vậy, không đầu được mà mở lời.

“Lục Nguyên Đăng, anh vừa xem gì đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Tức đến no luôn rồi

Sắc mặt của Lục Nguyên Đăng bỗng chốc tối sầm lại.

Anh ấy nhìn chăm chăm vào tôi hồi lâu, ung dung nói một câu: “Ninh Khanh, anh sớm đã nói với em rồi, không phải việc em nên hỏi, thì đừng hỏi. Làm tốt bổn phận của em khó đến vậy sao?”

Thái độ của Lục Nguyên Đăng bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, khiến tôi cảm thấy thật sự tổn thương.

Anh ấy không biết tôi hỏi như vậy, là bởi vì yêu anh ấy.

Thôi bỏ đi, tốt nhất cả đời này anh ấy cũng đừng biết.

“Không khó, em chỉ là tò mò thôi, nếu anh không muốn nói, vậy em cũng không hỏi nữa.” Tôi miễn cưỡng cười với Lục Nguyên Đăng, cầm lấy chiếc bát trong tay anh ta, đi thẳng xuống tầng.

Vừa ra khỏi cửa phòng anh ấy thì gặp ngay ông cụ đang mở cửa nhìn xung quanh.

“Ay da, Ninh Khanh cô cuối cùng cũng lên rồi, vừa rồi tôi dói đến ngủ thiếp đi. Mau mau mau, bê bát phở chưa cay cho tôi đi.”

Tôi nhìn vào trong bát, trừ nước ra thì chẳng còn gì hết.

Thành ra thế này rồi, sao có thể đưa cho ông cụ nữa?

“Bát này đã ăn hết rồi, nếu ông muốn ăn, cháu sẽ đi nấu lại cho ông một bát.”

Dù gì làm cũng không phức tạp, chỉ là mất chút thời gian mà thôi.

Nhưng ông cụ lại lắc đầu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên ác liệt, bước lại gần.

“Tên nhóc thôi, có phải cháu làm bữa, ăn mất bát phở chua cay của ta rồi!” Ông cụ tức giận chỉ vào Lục Nguyên Đăng, bộ dạng tức giận, nhưng thật sự vẫn có chút đáng yêu.

“Ai bảo ông ngủ thiếp đi chứ? Cháu còn nghe thấy cô ấy gõ cửa rất lâu. Người già thì nên nhận già đi, ngủ sớm dậy sớm không tốt sao, còn học đòi người trẻ ăn đêm gì chứ.”

Lục Nguyên Đăng bĩu môi đáp lại.

“Tên nhóc thôi, có phải cháu không làm ông tức chết thì cháu sẽ không can tâm không? Uống công ông đối xử tốt với cháu như vậy, từ xa về đây thăm cháu, cháu lại đối xử với ông như vậy?”

Ông cụ tức đến mức sắp nổ đom đóm mắt luôn rồi.

Tôi không nhịn được cười.

Trông có vẻ hai ông cháu lại muốn cãi lộn rồi?

“Ông ơi, ông còn muốn ăn phở chua cay không?”

Tôi đứng trước cửa hỏi một câu.

“Ăn gì mà ăn?! Tức đến no luôn rồi!” Ông cụ trả lời.

Nếu đã không ăn, tôi dứt khoát đi xuống dưới nhà rửa bát sau đó lên tầng chuẩn bị đi ngủ.

Lúc quay lại, ông cụ vẫn đang cãi nhau với Lục Nguyên Đăng. Hoặc có thể nói là ông ta đang mắng Lục Nguyên Đăng.

Bởi vì thấy Lục Nguyên Đăng đã không thêm mớ lời nữa.

Tôi trở về phòng, nằm xuống, cầm điện thoại lên định nghỉ một lúc rồi đi ngủ.

Nhưng lại phát hiện ra điện thoại có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, đều là của Khương Hải gọi đến.

Nghĩ đến cậu ấy, trong lòng bỗng nhiên thấy buồn.

Muộn như vậy rồi vẫn gọi cho tôi nhiều vậy, chắc không phải có việc gì gấp đấy chứ?

Nghĩ đến đây, tôi không yên tâm nên liền gọi lại.

Một hồi lâu, cuối cùng cũng nghe điện thoại.

“Ninh Khanh, anh rất yêu em. Anh không quan tâm điều gì hết, anh chỉ cần có em thôi. Cho dù người đàn ông kia là ai đi chăng nữa, em cũng đừng ở bên anh ta nữa. Anh nuôi em, anh nuôi em cả đời.”

Đầu dây bên kia, giọng Khương Hải có hơi say, xem ra là đã uống không ít.

Nếu như sớm hơn mấy ngày, trước khi tôi nhận ra tình cảm của mình giành cho Lục Nguyên Đăng, Khương Hải nói những lời này, không chừng tôi đã gật đầu đồng ý luôn rồi.

Một người đàn ông có thể bao dung tất cả, vậy nhất định là rất yêu bạn.

Mà tình yêu, là thứ mà tôi luôn theo đuổi.

“Khương Hải, cậu uống say rồi.”

Tôi nói.

“Tôi không say, Ninh Khanh. Tôi muốn gặp em, muốn gặp em ngay bây giờ. Nếu như em không đến, tôi sẽ nhảy từ trên này xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Gả cho anh

Nhảy xuống?

Lời của Khương Hải khiến tôi sợ hãi.

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Cho dù tôi có yêu người đàn ông này hay không, cho dù lời anh ta nói là thật hay không. Nhưng mà đây là một tính mạng, tôi không thể nào trêu đùa được.

“Tôi đang ở đình quán bar Phong Sương, em đến nhanh đi.”

Khương Hải nói.

“Tôi đến ngay.”

Tôi bỏ điện thoại xuống, thay đồ rồi lập tức ra ngoài.

Lục Nguyên Đăng đứng lúc từ trong phòng đi ra, thấy tôi ăn mặc như vậy, chau mày nói: “Muộn thế rồi em còn đi đâu?”

Biết rằng anh ấy có lòng thù địch với Khương Hải, lần trước anh ấy còn uy hiếp tôi không được đi gặp Khương Hải. Tôi chỉ có thể nói cho có lệ: “Công ty báo em phải tăng ca gấp, em đi trước đây.”

Tôi vội vàng đến quán bar Phong Sương.

Xung quanh người đi đường đều đã vây lại.

Khương Hải ngồi trên nóc của tòa nhà, cơ thể lắc lư, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Bảo cảnh sát chưa?” Tôi hỏi người đang đứng xem ở bên cạnh.

“Tôi không biết, tôi cũng vừa mới đến đây.”

Người đó nói với tôi.

Thực sự có chút không yên tâm, tôi gọi cho cảnh sát trước rồi mới đi lên nóc tòa nhà.

“Khương Hải.”

Tôi đứng đối diện với lưng của cậu ấy, cẩn thận kêu lên một tiếng.

“Ninh Khanh!”

Cậu ấy nhìn thấy tôi, liền vui mừng kêu lên một tiếng.

Nhìn ở khoảng cách gần như thế, khuôn mặt Khương Hải đỏ ửng, xem ra là đã uống không ít.

“Cậu mau xuống đi, trên đó rất nguy hiểm.”

Chỗ này tổng cộng có sáu tầng, độ cao hai mươi mét, cũng đủ ngã tan xương nát thịt rồi. Cũng không biết khi nào cảnh sát mới tới, nếu cứ như thế thật quá nguy hiểm.

“Tôi không xuống, em qua đây, tôi có điều muốn nói với em.”

Khương Hải cười dịu dàng với tôi khiến lòng tôi càng cảm thấy bất an hơn.

Tôi không biết cậu ấy sẽ nói gì, nhưng mà tôi không thể không qua đó.

Cậu ấy yêu tôi thật lòng, sao tôi có thể nhẫn tâm nhìn cậu ấy gặp chuyện? Cho dù tôi không thích hành vi xem nhẹ mạng sống này, tôi cũng không thể không để ý.

Tôi gạt đầu, đi về hướng cậu ấy.

Vốn dĩ đã sợ cao, tôi không dám nhìn xuống dưới, đôi mắt chỉ có thể nhìn cậu ấy.

Ở phía dưới, đã có những tiếng hò reo rồi.

Xã hội này, tình cảm của con người lại lạnh nhạt thế sao. Người thích xem náo nhiệt rất nhiều, nhưng mà những người biết lo cho người khác lại rất ít.

“Ninh Khanh, tôi yêu em. Tôi không quan tâm những gì trước kia, chỉ quan tâm tương lai của em. Tôi sẽ đối tốt với em cả cuộc đời này, tuyệt đối không để cho em phải chịu ảm ức, lấy tôi nhé!”

Mượn rượu, Khương Hải thét lên những lời này.

Những người thích náo nhiệt, tất cả đều ầm ĩ lên.

Tôi bỗng ngại ngùng, thậm chí không biết trả lời như nào.

Tất cả đến quá đột ngột, nhưng tôi hiểu rõ rằng tôi không thể lấy cậu ấy.

Tôi nhìn cậu ấy, không biết làm gì, không trả lời gì.

Khương Hải thấy tôi lâu vậy vẫn không có phản ứng gì, lập tức thay đổi bộ mặt nói với tôi: “Ninh Khanh, tôi phải cưới được em, không thì bây giờ tôi lập tức đi chết!”

Câu nói của cậu ấy, làm lòng tôi thật sự cảm thấy lạnh lẽo.

Người ở bên dưới, tất cả đều hô hào lên.

“Cưới cậu ấy đi!”

“Trông cũng đẹp trai, nếu là tôi tôi đã đồng ý rồi!”

.....

Áp lực của dư luận, thực sự rất lớn. Huống hồ, tâm trạng Khương Hải bắt đầu kích động, tôi sợ rằng cậu ấy sẽ làm điều ngu ngốc.

Nhưng kết hôn không phải là việc tùy tiện, tôi không thể nào dễ dàng đồng ý.

Lúc này điện thoại bỗng kêu lên.

“Cô Ninh, tôi là cảnh sát, bây giờ tôi đang ở dưới. Nhân viên cứu hộ vẫn chưa đến, cô hãy làm ổn định tâm trạng của anh ấy, cho dù anh ấy có yêu cầu gì, cũng đồng ý với anh ấy đã.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Chúc mừng em

Cho dù cảnh sát không cần nói tôi cũng biết, điều quan trọng lúc này, là làm ổn định tâm trạng của Khương Hải.

Ngoài đồng ý, có lẽ cũng không còn cách nào nữa.

“Được, tôi đồng ý với cậu.”

Tôi gạt đầu, nói với Khương Hải.

Ở bên dưới, mọi người đều đang chụp ảnh. Tiếng vỗ tay rất lớn, còn vui mừng hơn người trong cuộc như tôi.

Điện thoại trong túi bỗng reo lên, là Lục Nguyên Đăng gọi đến.

Lúc này nghe điện thoại của Lục Nguyên Đăng, không được thích hợp lắm, tôi chỉ có thể tắt âm đi.

“Thật không? Tốt quá!”

Khương Hải vui mừng xông lại phía tôi, hôn mạnh lên môi tôi.

Tôi bỗng nhiên ngơ ngác.

Theo bản năng, tay có chút muốn đẩy ra.

Trong tâm trí, bỗng nhiên ánh lên khuôn mặt trầm lắng của Lục Nguyên Đăng.

Lúc này tôi mới hiểu, tình cảm tôi dành cho Khương Hải, đã chỉ là quá khứ. Trong lòng tôi bây giờ chỉ có Lục Nguyên Đăng, đâu còn tâm tư đi nghĩ đến người đàn ông khác.

Khương Hải vui mừng, kéo tay tôi đi xuống dưới.

Tôi cũng coi như nhẹ lòng.

Chỉ là, việc đồng ý lời cầu hôn của cậu ấy, tôi phải làm sao?

Cậu ấy lúc này đang say, tâm trạng kích động, hay là đợi cậu ấy bình tĩnh lại rồi nói.

“Ninh Khanh, tôi rất vui, cuối cùng em cũng đồng ý lấy anh rồi.”

Cậu ấy lắc người, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi tôi.

May mà lúc trước cậu ấy không lắc mạnh như vậy, không thì đã rơi xuống dưới rồi.

Cơ thể Khương Hải mềm nhũn đổ vào người tôi, xem bộ dạng chính là do say rượu.

Tôi khổ cực đỡ cậu ấy đi ra ngoài, vẫn chưa đi đến cửa, mẹ cậu ấy đã xông vào bên trong.

“Con hồ ly tinh không biết xấu hổ như cô, tại sao vẫn đến quyến rũ con trai tôi? Nhân lúc nó uống say đưa nó đi là có ý đồ gì, muốn để cho gạo nấu thành cơm sao?”

Mẹ cậu ấy đẩy mạnh tôi một cái, tôi không không để ý nên ngã xuống đất, tay bị cọ xước mất lớp da.

Tôi đứng dậy, lạnh nhạt nói với mẹ cậu ấy: “Bà cũng đã đến đây rồi, cũng nên biết tại sao tôi lại đến đây? Tôi đến là để cứu con bà, không kinh tòm như những gì bà nghĩ đâu.”

Tôi trước giờ không thích bị người khác hiểu lầm, vì vậy có những chuyện, vẫn nên giải thích thì hơn.

“Tôi quan tâm cô đến đây làm gì?! Nói chung cô xa con trai tôi ra. Chỉ cần ngày nào tôi còn sống, cô đừng nghĩ đến chuyện vào được cửa nhà họ Khương!”

Khương Hải được mẹ cậu ấy đưa đi rồi, bộ dạng cẩn thận ấy, như sợ rằng tôi đã làm gì với con bà ta vậy.

Tôi bỗng muốn cười, nhưng ít nhiều cũng nhẹ lòng.

Ít nhất, tôi nay không cần nghĩ đến việc phải đối diện với Khương Hải thế nào.

Sự việc được giải quyết, lúc tôi bắt xe về nhà họ Lục, đã gần mười hai giờ.

Kì lạ là trong biệt thự ánh đèn sáng rực.

Nếu như là trước đây, Lục Nguyên Đăng đã đi ngủ rồi. Hôm nay sao lại khác thường như vậy?

Tôi vừa đi vào đã nhìn thấy Lục Nguyên Đăng ngồi trên ghế sofa.

“Sao anh vẫn chưa đi ngủ?”

Tôi hỏi hộp hỏi.

Muộn như này vẫn chưa ngủ, chắc không phải đang đợi tôi chứ?

“Chúc mừng em.”

Lục Nguyên Đăng bỗng nhiên nói một câu, tôi cảm thấy có chút kì lạ.

“Cái gì?”

“Ninh Khanh, anh thực sự xem thường em rồi, tài quyền rũ đàn ông của em, thật sự quá giỏi!”

Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt “ừ” một tiếng, đứng dậy từ sofa, khuôn mặt trầm tĩnh đến đáng sợ.

Tôi vẫn chưa hiểu, lời anh ấy nói rốt cuộc là có ý gì?

Chỉ cảm thấy, anh ta như vậy, thực sự rất đáng sợ.

Dưới áp lực cực lớn, tôi cũng có chút tức tối.

“Anh có thể nói rõ hơn chút không?”

“Tự em xem đi!” Lục Nguyên Đăng khuôn mặt trầm lắng, đưa điện thoại vào tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Hắn ta dám đụng vào cô thì phải trả giá đắt

Tôi cầm lấy điện thoại của anh ta xem thì thấy tin đầu tiên của Facebook là một cái video.

Là cái video mà Khương Hải cầu hôn tôi trên sân thượng.

Mà giọng nói của tôi lúc nói đồng ý với anh ấy còn to hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Tôi thật không ngờ rằng chuyện này lại phát tán lên mạng nhanh như thế. Nhưng dường như cũng khá là bình thường.

Mấy bình luận bên dưới đều là kêu lăng mạ quá, rồi cái gì mà trái tài gái sắc thật xứng đôi vãn vãn.

Thật không hiểu đầu óc của mấy người này kiểu gì nữa, một cảnh tượng mạo hiểm như vậy, lăng mạ chỗ nào chứ? Nếu tôi không đồng ý với Khương Hải, có khi còn biến thành cái chuyện khủng bố gì rồi.

Hóa ra Lục Nguyên Đăng tức giận như thế là vì cái video này à?

Chẳng lẽ anh ấy, ghen rồi?

Chỉ có thích, thì mới có ghen.

Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên chút mong đợi.

“Lục Nguyên Đăng, anh đang ghen đó hả?” Tôi ngược mắt nhìn anh, trái tim đập loạn không ngừng mà đợi câu trả lời của anh ấy.

Người đàn ông cười lạnh rồi lấy đi chiếc điện thoại trên tay tôi, khinh thường nói: “Ninh Khanh, em xem trọng mình quá rồi đấy, em có bán linh gì mà đòi tôi ghen?! Chỉ là người phụ nữ của Lục Nguyên Đăng anh, dù cho anh có không cần thì người đàn ông khác cũng không được đụng vào!”

Trái tim tôi phút chốc lạnh ngắt.

Ninh Khanh, này thật đúng là quen thói tuồng bô mà.

“Đầu óc anh có vấn đề phải không! Anh không thấy tình huống lúc đây nguy hiểm cỡ nào à, ngoại trừ việc đồng ý em còn làm sao được? Đây là em đang cứu người!”

“Là cứu người hay đang thuận nước đẩy thuyền?!” Lục Nguyên Đăng hừ lạnh, hiển nhiên không hề tin lí do của tôi.

“Anh đã cảnh cáo em từ sớm rồi, không được đi gần hắn ta, em lại coi như gió thoảng bên tai! Ninh Khanh, em đừng có hối hận!”

Lục Nguyên Đăng nói xong liền quay người lên tầng.

Tôi lập tức lên lầu ý trong lời nói của anh ấy, anh ấy muốn phá hỏng công việc của Khương Hải, mà càng có khả năng phá hủy mọi thứ của cậu ấy.

“Đừng, Lục Nguyên Đăng em sai rồi, xin anh đừng phá hủy công việc của Khương Hải!”

Tôi cầu xin nói.

Tính cách của Khương Hải còn yếu đuối hơn cả tuồng tuồng của tôi. Nếu lỡ cậu ấy nghĩ không thông mà lại tự sát thì phải làm sao?

Lục Nguyên Đăng dừng bước, quay người cười thản nhiên với tôi: “Làm sai thì phải gánh lấy hậu quả. Xin lỗi với nhận sai chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả.”

Lời của anh ấy tràn đầy sự lạnh lẽo, khiến tôi lạnh toát cả người.

Nhưng tôi thật sự không muốn Khương Hải vì tôi mà mất tất cả những gì quý giá của mình.

“Em sai rồi, sau này em sẽ không gặp cậu ta nữa được không?! Em thề!” Tôi vội nói.

“Không được. Hắn ta dám đụng vào em thì nhất định phải trả giá đắt.”

Lục Nguyên Đăng vừa nói, bàn tay vừa chà thật mạnh lên môi tôi.

Thế tôi mới nhớ ra, lúc trước Khương Hải có hôn lên môi Tôi. Mà tất cả điều này đều bị quay lại trong video đó.

Đáng chết!

Lừa gạt của Lục Nguyên Đăng làm sao mới có thể dập tắt? Với tính cách nói được làm được của anh ấy, thì tương lai của Khương Hải chắc chắn sẽ rất khó khăn.

“Lục Nguyên Đăng, anh muốn em làm sao, chỉ cần anh đồng ý tha cho Khương Hải, bảo em làm gì cũng được!” Tôi cầu xin anh ấy.

Nếu quả mà có tác dụng thì có khi tôi cũng sẽ quý xuống. Nhưng Lục Nguyên Đăng lòng dạ sắt đá, trừ khi đạt được yêu cầu của anh ấy, chứ không thì tôi làm gì cũng chẳng có tác dụng.

“Em thật sự yêu hắn ta thế cơ à?”

Ánh mắt của người đàn ông càng trở nên nguy hiểm.

“Đây không phải là chuyện yêu hay không, mà là anh làm thế thì thật quá đáng. Chuyện này với Khương Hải mà nói thì hoàn toàn không công bằng. Cậu ta cũng không làm sai chuyện gì nên không đáng phải chịu đối xử như thế.” Tôi giải thích.

Lục Nguyên Đăng lạnh lẽo nhìn tôi, không nói gì mà lên tầng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Cút ra ngoài

Tôi đi theo Lục Nguyên Đăng lên tầng, vốn định đi theo vào phòng để tiếp tục cầu xin, ai ngờ anh ấy lại đóng sầm cửa lại, suýt nữa là đập bẹp cả cái mũi của tôi.

Vốn tôi nghĩ nếu mà hết cách rồi thì liền bán nhan sắc, nịnh nọt Lục Nguyên Đăng trên giường cho anh ấy vui vẻ chút.

Ai mà ngờ anh ấy hoàn toàn không tính cho tôi cơ hội.

Tức giận quay về phòng, nằm lên giường mà mãi không ngủ được.

Khương Hải vô tội làm sao, sao có thể đương không mà phải chịu lửa giận của Lục Nguyên Đăng?

Từ phòng tắm đột nhiên truyền đến tiếng nước.

Tôi mới đột ngột nhớ ra, phòng của tôi và Lục Nguyên Đăng là thông nhau.

Đánh bạo mà rón rén mở cửa phòng tắm, thân thể trắng kiện mà ướt sũng của Lục Nguyên Đăng đang trần truồng hiện ra trước mắt tôi.

Dù đã nhìn thấy rất nhiều lần nhưng tôi vẫn thấy hồi hộp không thôi.

Tôi đỏ mặt, chậm rãi đi về phía anh ấy.

Người đàn ông nhũ mày nhìn tôi, trầm giọng hỏi: “Em vào đây làm gì?”

Trông vẻ mặt của anh ấy, dường như còn chút không vui, chắc là vẫn còn đang tức giận.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cười quỳn rũ anh ấy.

“Em vào giúp anh tắm rửa mà.”

Vừa nói tôi vừa đi đến trước mặt anh ấy, đôi tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve bờ ngực rắn chắc của anh ấy.

Tôi có thể cảm giác được thân hình của Lục Nguyên Đăng, thế nên hô hấp cũng chợt trở nên không vững vàng.

“Đi ra ngoài.”

Anh ấy nói với tôi bằng cái giọng khàn khàn.

Biết rõ Lục Nguyên Đăng đã xúc động thì sao tôi có thể ra ngoài? Đương nhiên là muốn thừa thắng xông lên rồi.

Tay tôi trượt dần xuống, từ bờ ngực nóng bỏng sờ đến những khối cơ bụng rõ ràng, rồi lại sờ xuống thấp hơn.

Hơi thở của anh ấy càng ngày càng dồn dập.

Sau đó liền dùng tay kéo tôi đến dưới vòi hoa sen.

Những giọt nước rơi trên người tôi, quần áo trên người cũng ướt hết. Vài vốc lạnh lẽo dính lên trên người, từng đường cong lúc ẩn lúc hiện.

Nụ hôn cuồng nhiệt của Lục Nguyên Đăng cứ thế mà rơi xuống môi tôi, bàn tay cũng đặt lên đôi gò bồng mềm mại của tôi.

Cái thứ cứng rắn nóng bỏng nào đó cũng cách quần mà đâm trên đùi tôi, khiến đôi chân tôi như thể nhũn ra.

“Đừng ở đây mà.”

Tôi hạ giọng nói, rồi cúi thấp đầu xuống.

Nghĩ đến lần trước Lục Nguyên Đăng ở trong này, khiến chân tôi cũng chẳng bước nổi. Giờ thì tôi cũng đã hiểu cái loại thể nghiệm đẹp trai đến độ khiến người ta chẳng khép nổi chân là thế nào.

“Đốt lửa ở đâu thì đương nhiên phải dập ở đó rồi.”

Anh ấy dùng nụ hôn nuốt hết hô hấp của tôi, rồi ấn tôi lên tường, nâng chân phải tôi quặp lên eo anh ấy, cái thứ nóng bỏng ấy ma sát vào tôi qua lớp quần, khiến tôi run rẩy không ngớt.

Lục Nguyên Đăng đã không kim nổi nữa rồi, còi quần của tôi ra, vội vàng muốn nhét vào.

Xem ra, mỹ nhân kế của tôi thành công rồi.

Tôi thuận tay ôm lấy cổ anh ấy, quỳ rũ nhìn anh ấy nói: “Lục Nguyên Đăng, anh có thể đừng làm khó Khương Hải được không?”

Cơ thể của anh ta đột nhiên cứng đờ.

Lục Nguyên Đăng ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn tôi.

Lạnh lẽo nói: “Cút ra ngoài!”

Quanh thân anh ấy như thể toát ra một luồng khí lạnh, hoàn toàn không còn sự nhiệt tình như vừa nãy.

Bối rối.

Tôi quần áo hỗn loạn ngồi bệt dưới đất, ngẩng đầu nhìn người đàn ông toàn thân tỏa ra khí lạnh kia.

“Ninh Khanh, em đúng là yêu anh ta đến tận xương tủy rồi sao? Khi nào thì em chịu cúi người đến xin tôi, còn muốn bán thân cứu người tình cơ à?! Nếu em đã thích anh ta thế, thì lúc em ở dưới người tôi, không thấy có lỗi với anh ta?!”

“Lục Nguyên Đăng, người em thích là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Bỏ phiếu quyết định

Sau khi hết xong những lời này thì tôi cũng ngây ra như phỗng.

Trong chớp mắt tôi cảm thấy hối hận không thôi, chỉ muốn đem mấy câu vừa nói nuốt hết trở lại.

Lục Nguyên Đăng đã sớm nói rồi đây chẳng qua chỉ là được dịp thì chơi, tôi chìm đắm quá sâu thì thôi đi, sao lại còn dám để anh ấy biết?!

Sau khi thứ tình cảm không thể bộc lộ này nói ra miệng, làm sao tôi có thể đối mặt với Lục Nguyên Đăng?

Lo lắng, xấu hổ, đứng ngồi không yên.

Tôi thấp thòm cúi đầu, không biết làm gì cho phải, liền nghe thấy anh ấy cười nhẹ nói:

“Ninh Khanh, em nghĩ tôi sẽ tin sao? Đừng có tưởng chơi trò tình cảm với tôi thì sẽ có tác dụng, phụ nữ thích Lục Nguyên Đăng tôi có rất nhiều, em là cái thứ gì chứ?”

Đúng vậy, tôi là cái thứ gì chứ.

Tôi chỉ là một trong phần trong số những người phụ nữ của Lục Nguyên Đăng, anh ấy muốn thì anh ấy giữ lại, anh ấy chán rồi thì anh ấy đá đi ngay.

Tôi thật may mắn vì anh ấy không xem lời tôi nói là thật.

Từ nay về sau, tôi sẽ không nói ra tình cảm của mình nữa. Chuyện tôi thích Lục Nguyên Đăng, hãy cứ để nó là một bí mật, chôn sâu mãi mãi trong tim tôi.

Tôi mặc lại quần, ra khỏi phòng tắm, trở lại phòng mình.

Quần áo trên người đều ướt sũng nên tôi cởi hết ra thay bằng bộ đồ ngủ.

Như thế này thì chắc Lục Nguyên Đăng cũng sẽ không qua đây nữa nên chắc tôi sẽ có một giấc ngủ ngon thôi.

Chỉ là nằm xuống tôi lại không tài nào ngủ nổi. Trong đầu toàn là câu nói tôi là cái thứ gì của Lục Nguyên Đăng.

Trong lòng Lục Nguyên Đăng, mãi mãi cũng chẳng có tôi. Trong lòng anh ấy chỉ có Quý Vương Nhung. Một người phụ nữ xinh đẹp cao quý như vậy thì mới vừa mắt anh ấy.

Sáng hôm sau thì tôi không nhìn thấy Lục Nguyên Đăng.

Ông của anh ấy đến ngồi trên sofa xem tin tức giải trí trong ngày.

Trên TV, bóng dáng của các ngôi sao đi qua đi lại. Không phải là ngôi sao này bí mật gỡ ngôi sao kia, thì là ngôi sao nữ này ngoại tình với sao nam kia.

Bên cạnh có một nhân vật lớn như Lục Nguyên Đăng, mấy thứ tin tức giải trí này tôi đều nghe đến mắt cá cảm giác rồi.

Ông thấy tôi xuống liền vẫy tay gọi tôi.

“Ninh Khanh, hôm qua cháu làm cho ông miễn chua cay, nên hôm nay để cảm ơn thì sáng nay ông đã cố ý mua bữa sáng cho cháu để bày tỏ biết ơn đó.”

Ông thật là khách khí. Hay nói ông ấy đang từ chối tôi.

Cái chuyện vô sự xum xoe này có vẻ ông đã thấy nhiều rồi, nên biết chắc là tôi có chuyện cầu xin, vậy mới thẳng thừng mà bốp chét từ trong nôi như thế.

“Cháu cảm ơn ông.”

Tôi lễ phép nói, nhìn bữa sáng phong phú trên bàn nhưng lại không đi đến.

“Sao thế, không ăn à?” Ông nghi ngờ hỏi.

“Không phải, cháu đợi Lục Nguyên Đăng cùng ăn.” Tôi nhỏ giọng nói.

Tôi qua anh ấy tức giận thế, không biết sẽ xử lý Khương Hải thế nào. Nếu tôi không hỏi rõ ràng thì trong lòng có chút không yên.

“Đừng đợi nữa, nó đi Pháp cùng Quý Vương Nhung rồi, không biết bao giờ mới về.”

Đi Pháp với Quý Vương Nhung?

Trong lòng tôi dâng lên một sự thất vọng.

Anh ấy là đi nghỉ lễ với Quý Vương Nhung sao? Nơi lãng mạn như nước Pháp, chỉ có những người yêu nhau thì mới đến đó thôi.

“Dạ.”

Tôi trả lời qua quýt, miễn cưỡng cười với ông: “Vây hai ông cháu mình ăn sáng thôi.”

Sau khi ăn sáng xong, ông kiên quyết muốn đưa tôi đi làm. Nghĩ việc mình bắt xe đi làm cũng khá phiền phức nên tôi cũng không từ chối.

Rất nhanh, xe đã đến cổng công ty.

Tôi đi vào công ty thì thấy mọi người đang nhỏ giọng bàn tán gì đó, loáng thoáng như nghe được mấy từ nước Pháp.

Lại nghĩ đến việc Lục Nguyên Đăng đi Pháp với Quý Vương Nhung, trái tim tôi lại quặn đau từng cơn.

Bọn họ sẽ đi đến đâu? Bọn họ liệu có quán quýt trong khách sạn? Có ôm hôn nơi biển người chật chội ở quảng trường?

Tất cả điều đó đều khiến tôi rất buồn.

Tôi ghen tị, ghen tị đến phát điên.

Lúc 9h30 thì Tổng Trọng đã gọi tất cả mọi người trong bộ phận thiết kế đến phòng họp.

“Lần này có một cuộc thi thiết kế tự do trong kỳ hạn 10 ngày tại Pháp, là do tập đoàn YN tổ chức. Chỉ cần đạt được vị trí đứng đầu của cuộc thi, liền có thể lấy danh nghĩa tư nhân kí hợp đồng dài hạn với YN. Thế nên bộ phận thiết kế sẽ chọn ra hai người để đi tham gia thi đấu. Thẩm Ninh là một nhà thiết kế nổi tiếng, mặc dù trước đây có một số đồn đại không hay nhưng thực lực thì vẫn vậy nên đã được chọn. Còn lại một người thì cùng bỏ phiếu quyết thôi. Bỏ phiếu kín nên chỉ cần viết tên người muốn bầu là được.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Sao cô ta lại giúp tôi

Ký hợp đồng với YN, cũng tức là cơ hội hợp tác sẽ rất rất là nhiều. Trước đây bỏ qua một lần cơ hội, lần này tôi không muốn bỏ qua nữa.

Ở lại bên cạnh Lục Nguyên Đăng, đối với tôi mà nói thì thật sự quá đau khổ rồi.

Bộ phận thiết kế tổng cộng có một người, bản thân tôi rất muốn được tham gia nên đã viết tên mình lên.

Tổng Trọng bắt đầu công tác kiểm phiếu, cuối cùng không ngờ số phiếu của tôi là cao nhất.

Chuyện này là điều tôi hoàn toàn không ngờ đến.

Tôi biết rõ nhân duyên của tôi trong công ty rất kém, nên vốn chẳng mang hy vọng gì, chứ không cũng không tự bỏ phiếu cho mình.

“Được rồi, thế người đi Pháp cứ chọn thế đi. Ninh Khanh, Thẩm Ninh, cả hai chuẩn bị một chút, máy bay tối nay sẽ cất cánh.”

Tổng Trọng cười với tôi, có vẻ như còn vui hơn cả tôi.

Anh ta dừng lại trong phòng họp, sau khi mọi người đi hết mới nói với tôi: “Ninh Khanh, lần này em nhất định phải nắm lấy cơ hội. Anh biết em có thừa năng lực, chỉ cần em thành công, thì rời khỏi Lục Nguyên Đăng là chuyện rất dễ dàng.”

Tôi miễn cưỡng cười với anh ấy, nhưng lại chẳng thể nào vui nổi.

Rõ ràng là yêu một người lại phải nghĩ trăm nghìn cách để rời khỏi người đó, điều đó đối với tôi thì thật sự rất đau đớn.

Tôi gọi điện thoại cho Khương Hải, vừa nghe máy ccaauj liền thân mật gọi tôi bà xã.

“Đừng gọi linh tinh.” Tôi dè dặt giọng nói.

“Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi, thì việc thành bà xã của anh chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Giọng nói của Khương Hải có vẻ rất vui. Xem ra, Lục Nguyên Đăng không có gây phiền phức cho cậu ấy. Thế thì tạm thời tôi cũng yên tâm chút.

Chỉ là, tôi phải giải thích thế nào cái chuyện dờ khóc dờ cười tôi qua đây?

Tôi chỉ vì cứu cậu ấy chứ không phải thật sự muốn kết hôn với cậu ấy.

“Thật ra tôi...”

“Tối nay anh sẽ gọi lại cho em, bây giờ anh phải lên lớp rồi.”

Khung Hái nói xong, vội cúp điện thoại, khiến mấy câu nói của tôi đều nghẹn lại trong họng.

Tôi khẽ thờ dài, quay người đi đến phòng uống nước để lấy một cốc cà phê.

Vừa đi đến cửa liền nghe thấy hai người đang khe khẽ nói nhỏ.

“Mị Long, cậu cũng bầu cho Ninh Khanh à?” Người nói là người ngồi bàn đối diện tôi, Ông Tuyệt Nhận. Là một người rất xinh đẹp, nhưng tài cán thì bình thường. Mỗi ngày thức dậy là đều trang điểm, trong đầu chỉ toàn là làm sao để của được Tổng Trọng.

“Chứ sao nữa? Thẩm Ninh cũng bầu bầu cô ta rồi, thì tớ chỉ làm theo chứ sao. Nhưng thật không hiểu nổi cô ta nghĩ sao, cái cô Ninh Khanh ấy hại cô ta xấu mặt thế rồi, cô ta sao còn giúp cái cô đó chứ?”

Tôi cũng sờ ra đó.

Thật ra lúc Tổng Trọng nói người có thể đi Pháp là tôi, tôi còn nghĩ là anh ấy giờ trò. Nhưng không ngờ Thẩm Ninh mới là người giúp tôi.

Giống như Vương Mị Long nói vậy, cô ta hận tôi đến thế, sao lại giúp tôi cơ chứ?

“Thôi kệ đi, bên trên nói sao thì ta nghe vậy, thế chắc là không sai đâu. Dù sao chúng ta có đi cũng không giành được giải thưởng đâu, cứ để cho cái cô Ninh Khanh ấy đi mất mặt đi.”

Ông Tuyệt Nhận cười rồi đi cùng Vương Mị Long ra ngoài, lúc nhìn thấy tôi đứng ở cửa, hai người đều dừng cả lại. Sau khi nhìn nhau thì vội vàng rời đi.

Tôi vốn muốn hỏi Thẩm Ninh tại sao lại giúp tôi, nhưng cả buổi chiều cô ta đều không ở công ty, sự nghi hoặc của tôi mãi cũng không thể hỏi được.

Sau khi tan làm, tôi về nhà thu dọn đồ đạc, liền vội đi đến sân bay.

Vừa mới đến cửa sân bay liền đụng phải Đường Nhật.

“Ninh Khanh, lâu rồi không gặp.” Đường Nhật thân thiết chào hỏi tôi.

Tôi mỉm cười đi qua, thì phát hiện Thẩm Ninh đang đứng cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Yêu mà không có được

Về mặt cô ta ai oán nhìn tôi, như thể là tôi cướp đàn ông của cô ta vậy.

Thẩm Ninh thích Đường Nhật, từ trong mắt cô ta tôi có thể nhận thấy điều này.

“Đường Nhật, anh đang định đi đâu à? Không định ở lại Trung Quốc chơi à?”

Đường Nhật nhún vai với tôi, cười nói: “Hết cách rồi, YN đột nhiên tổ chức cuộc thi, khiến tôi sợ hết cả hồn, chỉ đành về trước một chút.”

“Anh không phải nhà thiết kế nổi tiếng thế giới sao, tổ chức thi đấu sao anh lại không biết?” Tôi cười nói.

“Có lẽ tôi là nhà thiết kế già đó.”

Cùng Đường Nhật cười nói mà đi vào đại sảnh, tôi vẫy tay với Thẩm Ninh, nói với Đường Nhật: “Đây là Thẩm Ninh, anh quen chứ.”

“Quen, không phải là cái cô đột trước sao chép tác phẩm của cô sao?”

Đường Nhật liếc nhìn Thẩm Ninh, trong mắt có chút khinh thường.

Tôi vốn là có ý tốt muốn cả hai nói chuyện, ai ngờ không khí lại đột nhiên trở nên xấu hổ thế này.

Cho tận tới lúc lên máy bay, tôi đều ngại không dám nói gì nữa.

Không biết có phải duyên phận không mà chỗ ngồi của Đường Nhật với Thẩm Ninh lại cùng một hàng. Mà tôi thì lại ngồi đằng sau.

Trông có vẻ Đường Nhật không thích Thẩm Ninh mấy, chỉ sợ anh ta đến đòi đòi chỗ, tôi liền vội nhắm mắt vào ngủ.

Trong loáng thoáng tôi nghe tiếng Thẩm Ninh truyền đến từ đằng trước.

“Đường Nhật, anh thật sự nghĩ là tôi muốn sao chép tác phẩm của Ninh Khanh sao? Tôi làm như thế chỉ vì tôi ghen tị anh luôn giúp đỡ cô ta. Anh với cô ta mới gặp gỡ vài lần, liền đối tốt với cô ta đến thế. Chúng ta quen biết mười mấy năm rồi, tại sao anh không nhìn thẳng vào tính cách tôi dành cho anh một lần thôi?”

Tôi có chút kinh ngạc.

Hóa ra Đường Nhật và Thẩm Ninh đã sớm quen biết nhau. Mà Thẩm Ninh lại luôn tình nguyện đơn phương yêu mến Đường Nhật.

“Người tôi thích, vĩnh viễn chỉ có Sophia.” Đường Nhật thản nhiên nói.

“Nhưng cô ấy đã chết rồi! Năm đó cô ấy ra biển lướt sóng, gặp phải sóng lớn liền không trở về nữa. Cô ấy sớm đã không còn, sao anh còn muốn lừa mình dối người? Anh thế này, Herman cũng vậy, anh còn muốn tự mình lừa mình đến bao giờ?! Huống hồ, dù cho cô ấy còn sống, người cô ấy yêu cũng là Herman, mãi mãi không phải anh!”

Nếu không phải tận tai nghe Thẩm Ninh nói, tôi thật không nghĩ ra trong đó còn có chuyện phức tạp như thế.

Thẩm Ninh thích Đường Nhật, mà Đường Nhật với Herman lại đều thích cô gái tên Sophia kia. Cái dây lùm vẫn luôn không rời người Herman là do Sophia thiết kế.

“Thẩm Ninh, cô ấy sẽ không chết. Dù cho cô ấy thật sự không còn, thì cô ấy vĩnh viễn sống trong trái tim tôi, không ai có thể thay thế.”

Giọng nói của Đường Nhật trở nên rất bi thương. Khác hẳn với vẻ rạng rỡ và đầy sức sống mà tôi gặp lúc trước.

Thẩm Ninh không nói gì nữa, đứng dậy đi đến nhà vệ sinh.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta, trong mắt cô ta đọng đầy nước mắt.

Bây giờ tôi đã không còn hận Thẩm Ninh chút nào nữa. Sóng gió chuyện sao chép đã qua, mà cô ta làm thế chỉ là vì yêu một người đàn ông.

Tôi với cô ấy đều hiểu, yêu mà không có được, là một loại cảm giác đau đớn đến thế nào.

Khách sạn mà bên tổ chức sắp xếp ở lại thì Thẩm Ninh ở ngay cạnh phòng tôi. Mà Đường Nhật thì cách tôi một phòng.

Tôi đi tắm, chuẩn bị ngủ một mạch đến hôm sau. Nhưng vừa nằm xuống không lâu, Đường Nhật đột nhiên đến gõ cửa bảo muốn đưa tôi đi ăn gì đó.

Tôi sờ bụng, đúng là có hơi đói.

Trên máy bay mãi ngủ, nên tôi cũng chưa ăn gì.

Không muốn làm khổ cái dạ dày của mình, tôi liền thay quần áo định cùng Đường Nhật đi ăn gì đó, thuận đường nhìn ngắm buổi tối ở Paris.

Vừa mới đóng cửa phòng lại liền nhìn thấy Lục Nguyên Đăng cùng Quý Vương Nhung đang đi tới ở hành lang.

Muốn trốn cũng không kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Thế giới rộng hơn nữa cũng có thể gặp được

Chỉ cần lúc đang ở cùng một người đàn ông mà gặp Lục Nguyên Đăng thì tôi đều có chút hoảng loạn.

Càng hoảng chi là lúc không có tí chuẩn bị nào.

Tôi chỉ biết Lục Nguyên Đăng đến Pháp, nhưng Pháp rộng lớn thế, ấy mà lại gặp được ở đây.

Tôi không biết đây có phải là duyên phận, dường như thế giới có rộng hơn nữa thì cũng không thoát khỏi anh ấy.

“Lục tổng.”

Đường Nhật lại có vẻ thoải mái, tiến đến chào hỏi với Lục Nguyên Đăng.

“Chào cậu, Đường Nhật.”

Lục Nguyên Đăng gật đầu, mỉm cười lịch sự với Đường Nhật.

Bọn họ quen biết thì tôi cũng chẳng lạ gì.

Cái vòng này cũng chỉ lớn thế thôi.

Ánh mắt Lục Nguyên Đăng liếc sang tôi, thân nhiên nói: “Cô Ninh cũng đến à.”

Giọng điệu xa lạ mà khách khí, dường như cố ý muốn tạo khoảng cách với tôi.

Tôi nhìn Quý Vương Nhung bên cạnh anh ta, trên khuôn mặt tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc, tựa vào vai của Lục Nguyên Đăng.

Hình ảnh ấy khiến mắt tôi có hơi cay.

Bọn họ là vợ chồng mà, hành động thế này thì quá là bình thường.

Tôi âm thầm khuyên mình, nhưng trong lòng lại chẳng dễ chịu chút nào.

“Ninh Khanh, lâu lắm không gặp.”

Cô ấy tao nhã cười với tôi rồi vươn tay ra.

Vừa nhìn thấy Quý Vương Nhung tôi liền rất bối rối, nhất là lúc có cả Lục Nguyên Đăng ở đây.

Tôi rất sợ cô ấy phát giác ra quan hệ của tôi và Lục Nguyên Đăng, ai bảo tôi chỉ là con chuột chạy qua đường chẳng thể đi dưới ánh sáng đâu.

“Lục tổng với phu nhân là muốn đi đâu lãng mạn vậy?”

Đường Nhật hỏi chuyện.

“Hơi đói nên định đi ăn.” Lục Nguyên Đăng thân nhiên nói.

Đôi mắt Đường Nhật sáng lên, liền vội nói: “Thật đúng lúc, chúng tôi cũng định đi ăn, đi cùng đi.”

Tôi nhìn Lục Nguyên Đăng, trong lòng thầm lắc đầu.

Đừng mà.

Tôi thật không muốn ăn cùng bàn với Lục Nguyên Đăng bọn họ. Người cao ngạo lạnh lùng như Lục Nguyên Đăng thì chắc sẽ từ chối đúng không?

Tôi thầm cầu nguyện trong lòng.

Lục Nguyên Đăng lại chỉ cười thân nhiên mà đồng ý lời mời của Đường Nhật.

Tôi chỉ đành miễn cưỡng đi cùng bọn họ ra ngoài.

Tôi không ngờ, Lục Nguyên Đăng lại có xe ở đây. Dù sao, nơi này cũng là nước Pháp cách xa ngàn dặm.

Đường Nhật không lái xe, thân nhiên lên xe của Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng đỡ trán, nói với Quý Vương Nhung: “Anh có hơi đau đầu, em lái đi.”

“Anh không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?”

Quý Vương Nhung vội thân thiết hỏi.

Lục Nguyên Đăng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không cần, bệnh cũ thôi, nghỉ ngơi một lát là được.”

Quý Vương Nhung cũng không nói thêm gì liền ngồi vào ghế lái.

“Tôi có chút việc muốn nói với cô, nên tôi ngồi ghế phụ.”

Quý Vương Nhung có chút thất vọng nhìn Lục Nguyên Đăng muốn nói gì đó. Nhưng Lục Nguyên Đăng đã bước nhanh ngồi vào ghế sau.

Không còn lựa chọn nào khác, tôi chỉ đành miễn cưỡng ngồi bên cạnh Lục Nguyên Đăng.

Đương nhiên là cố ý cách anh ấy thật xa.

Tôi không hy vọng Quý Vương Nhung nhìn ra điều gì, bản thân đương nhiên cần cẩn thận chút.

“Lần này có làm giám khảo, có tính theo phong cách nào không. Nếu có nghiêm khắc thì tôi sẽ hiền hòa chút.” Đường Nhật ngồi đằng trước nói.

Hóa ra, Quý Vương Nhung là giám khảo của cuộc thi lần này, thảo nào cô ấy lại xuất hiện ở đây. Vậy còn Lục Nguyên Đăng thì đến đây làm gì, là đến cùng vợ sao?

“Anh cũng biết trước giờ tôi đều khá nghiêm khắc.”

Quý Vương Nhung thân nhiên nói.

Hai người ở đằng trước bắt đầu thảo luận về cuộc thi, tôi là một người mới, hoàn toàn không biết nói gì.

Chỉ có thể chán chường ngồi trên ghế, mong cho mau đến nơi ăn tối.

Dù sao thì ngồi cùng một chỗ với Lục Nguyên Đăng, thật sự khiến tôi rất khó chịu.

Đang suy nghĩ thì một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên đặt lên đùi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Tôi sẽ sợ cô ta

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn qua phía Lục Nguyên Đăng.

Sợ Quý Vị Nhung hoài nghi rồi lại vội quay đầu đi.

Ghế trước và sau của chiếc xe này có vách ngăn, Quý Vương Nhung nhìn từ kính chiếu hậu cũng chỉ thấy được nửa trên của chúng tôi, mà không thấy được chuyện xảy ra bên dưới.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà Lục Nguyên Đăng to gan như thế.

Không phải bảo đau đầu hay sao, sao tôi không thấy chút nào vậy? Tôi thậm chí nghĩ rằng anh ấy chỉ là mượn cớ để ngồi phía sau với tôi!

“Lục Nguyên Đăng anh đi rồi đứng không, vợ anh còn ngồi phía trước kia!”

Tôi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói với anh ấy.

Anh ta hừ nhẹ một câu, chẳng thêm đề ý nói: “Thế thì sao nào, người tình của anh còn ở bên cạnh đây. Người đẹp trong tay mà lòng không loạn, em nghĩ anh là Liễu Hàn Huyền hay sao?”

Lục Nguyên Đăng miệng nói, tay cũng không yên mà vòng qua eo tôi. Dù quần áo mặc khá nhiều nhưng cho dù là thế thì hành động của anh ấy cũng khiến tôi khó nóng khắp người.

“Lục Nguyên Đăng, nếu Quý Vương Nhung nhận ra chuyện giữa chúng ta, thì em sẽ chết chắc.”

Tôi nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo chút cầu xin.

Trước khi tôi rời khỏi Lục Nguyên Đăng, tôi rất mong đừng xảy ra chuyện gì. Tôi không muốn khiến Quý Vương Nhung tổn thương, cũng không dấy nổi vào cô ấy.

“Em nghĩ, anh sẽ sợ cô ta?”

“Anh không sợ, nhưng em sợ được không?” Tôi bĩu môi, cổ nhích người sang bên phải, nhích đến sát cửa xe mới thôi.

Lục Nguyên Đăng cũng không nhích theo, chỉ là cười lạnh một tiếng rồi ngồi yên không nói gì.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh ấy, tôi đột nhiên nhớ đến chuyện của Khương Hải.

Bây giờ Lục Nguyên Đăng còn chưa làm gì Khương Hải, nhưng không có nghĩa sau này cũng sẽ không. Tôi mới không tin anh ta sẽ tha cho Khương Hải dễ dàng thế. Không hỏi cho rõ thì lòng tôi sao an tâm cho được?

Nhưng nếu hỏi thẳng thì có khi lại khiến Lục Nguyên Đăng tức giận. Nghĩ một lúc tôi mới nói: “Lục Nguyên Đăng, cảm ơn anh đã không làm gì Khương Hải.”

Lục Nguyên Đăng cười lạnh, nhẹ nhàng nói: “Em có vẻ vui mừng quá sớm rồi, chỉ là chưa đến lúc thôi.”

Chưa đến lúc?

Là sao?

Tôi vừa định hỏi, liền nghe Quý Vương Nhung ở đằng trước nói: “Đến rồi.”

Mọi người cùng nhau xuống xe, đây là một nhà hàng kiểu Âu có bố trí rất đẹp, bước vào thì ánh đèn dịu nhẹ, sự bố trí thoải mái đều khiến tôi cảm thấy rất thích thú.

Quý Vương Nhung nói hai câu tiếng Pháp với người phục vụ, tôi thì chẳng biết chút tiếng Pháp nào nên đương nhiên là nghe không hiểu.

Nhân viên phục vụ gật đầu rồi đưa chúng tôi lên một phòng ăn riêng trên lầu.

Đường Nhật đưa menu cho tôi, tôi nhìn qua một lượt lại đưa lại cho anh ta.

“Anh chọn đi, tôi tin anh đó.”

Lúc nói câu này tôi tự dưng cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn về phía mình. Tôi quay lại nhìn Lục Nguyên Đăng, lại thấy anh ấy không hề nhìn tôi.

Lẽ nào tôi cảm giác nhầm sao?

Rất nhanh, thức ăn đã được đưa lên. Đường Nhật gọi cho tôi món gan ngỗng béo, còn cả món bit tết rưới sốt chính tông của Pháp.

Thứ một chút thì thấy mùi vị cũng không tồi.

Đang ăn thì đột nhiên cảm thấy có một cái chân dọc theo bắp đùi tôi mà hướng lên.

Tôi hết hồn, sợ đến độ làm rơi cả đĩa ăn.

Lục Nguyên Đăng còn ra về đứng đắn mà ngồi ăn, nhưng bên dưới thì lại làm mấy hành động lưu manh này.

Quả nhiên, cái câu mặt người dạ thú thật đúng là không sai chút nào.

“Để tôi nhặt giúp cô.”

Đường Nhật lịch thiệp nói, liền định cúi xuống nhặt.

Nhưng mấy động tác trên chân Lục Nguyên Đăng lại không hề dừng lại.

Tên khốn này! Nhưng không được để Đường Nhật nhìn thấy!

“Không cần đâu, tự tôi làm được.”

Tôi vừa nói vừa vội nhặt cái đĩa từ dưới đất lên, cũng nhìn rõ vị trí cái chân khác của Lục Nguyên Đăng.

“Phục vụ, làm ơn đổi giúp tôi cái đĩa khác.”

Tôi vẫy tay, nói với nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa.

Đồng thời, chân cũng dùng lực lấy giày cao gót giẫm thật mạnh lên một chân còn lại của Lục Nguyên Đăng!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Tiệp nhân mau chết đi

“A!”

Lục Nguyên Đăng ngồi đối diện bỗng hét toáng lên, vội rút chân về.

Tôi đắc ý mà khinh thường liếc nhìn anh ấy.

Quý Vương Nhung vội đặt dao đĩa trên tay xuống, lo lắng hỏi: “Nguyên Đăng, anh sao vậy?”

“Không sao, không cần thận cần vào lưỡi.”

Lục Nguyên Đăng thần nhiên cười, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn khuôn mặt tôi, tôi vội như chưa có chuyện gì xảy ra mà nhìn sang chỗ khác.

“Anh ăn chậm chút, đừng để cần phải lưỡi nữa.”

Quý Vương Nhung vô cùng quan tâm Lục Nguyên Đăng, một câu nói bừa của Lục Nguyên Đăng cũng khiến cô ấy đề ý như thế.

Những người phụ nữ chìm đắm trong tình yêu đúng thật đều là những kẻ ngốc.

Cũng may cái đám kia của tôi cũng khiến Lục Nguyên Đăng kiểm chế lại, sau đó cũng không quấy rầy tôi nữa.

Đối diện khách sạn là dòng sông Xen, những ánh đèn đêm chiếu rọi lên mặt nước, khiến cả thành phố trở nên xinh đẹp vô cùng.

Tôi đi đến bờ sông đối diện, hơi lạnh phả vào mặt tôi khiến tôi cảm thấy thoải mái mà thích thú vô cùng.

Quý Vương Nhung cũng đi đến đứng cạnh tôi, ngắm nhìn khung cảnh phương xa.

Bên kia Đường Nhật không biết đang nói gì với Lục Nguyên Đăng, hai người vừa hút thuốc vừa nói chuyện, không hề lại đây.

Không qua cảng tốt, đỡ ảnh hưởng tâm trạng ngắm cảnh của tôi.

“Ninh Khanh, cô cảm thấy mấy người phụ nữ làm kẻ thứ ba có phải đều đáng chết?”

Quý Vương Nhung đột nhiên hỏi tôi câu ấy khiến máu trong cơ thể tôi như bị ngưng đọng lại.

Dù trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng tôi biết, trước khi mọi chuyện bại lộ thì tôi phải giữ vững bình tĩnh.

“Có...có lẽ thế.”

Tôi miễn cưỡng mỉm cười nhưng không dám nhìn về phía cô ấy.

“Vậy thì, sao cô còn chưa chết!”

Giọng nói của Quý Vương Nhung bên cạnh tôi bỗng chốc lạnh lẽo vô cùng.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì Quý Vương Nhung đột nhiên đẩy mạnh tôi một cái.

Tôi đứng không vững, rơi thẳng xuống nước.

Quý Vương Nhung lại đột nhiên vươn tay kéo tôi, bản năng cầu sinh khiến tôi vội nắm chặt tay Quý Vương Nhung.

“Ninh Khanh, cô làm gì thế?!”

Quý Vương Nhung hét toáng lên, cùng tôi ngã xuống nước.

Trước khi rơi xuống nước, tôi nhìn thấy Lục Nguyên Đăng và Đường Nhật đều nhìn về phía này.

Đã là mùa đông rồi, nước sông lạnh lẽo đến thấu xương, tôi vừa xuống nước cả người đều cứng ngắc lại. Tôi vốn không hề biết bơi, chỉ biết vung vẩy bơi chớ vùng vẫy lung tung hướng về phía bờ.

Không ngờ tôi lại thật sự nhờ mấy cái quẫy đạp mà có thể đến được bên bờ.

Đang chuẩn bị trèo lên bờ, liền nhận thấy có một đôi tay đang kéo lấy chân tôi. Tôi biết, là Quý Vương Nhung, cô ta lặn xuống dưới để kéo tôi.

Cả người tôi không chịu nổi chỗ mà chìm xuống, đỉnh đầu cũng nhanh chóng bị ngập vào trong nước. Uống tận mấy ngụm nước tôi liền cảm thấy ý thức ngày càng mờ hồ.

Nhờ ánh sáng bên bờ, tôi nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo dưới nước của Quý Vương Nhung.

Cô ta mở miệng, dùng khẩu hình nói với tôi: “Tiệp nhân, chết đi.”

Trong lúc vùng vẫy, vòng tay rơi khỏi cổ tay tôi.

Đó là Lục Nguyên Đăng tặng cho tôi, dù cho ý thức đã mơ hồ nhưng tôi vẫn muốn nắm chặt lấy nó.

Quý Vương Nhung cười lạnh mà chộp lấy vòng tay, nụ cười trên mặt vô cùng âm u lạnh lẽo.

Tôi muốn cướp lại nhưng đã chẳng còn chút sức lực nào.

Tôi chẳng biết đã uống bao nhiêu nước, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Trong đầu chỉ còn một cái tên càng ngày càng hiện rõ ra.

Lục Nguyên Đăng.

Giờ phút này trong lòng tôi chỉ nghĩ đến anh ấy.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, tình yêu của tôi với anh ấy đã sớm vượt qua sự tưởng tượng của tôi.

Tạm biệt, Lục Nguyên Đăng. Có lẽ từ giây phút đến bên cạnh anh ấy thì kết cục của tôi đã được định sẵn như thế này rồi.

Tôi mỉm cười, một mồi nhắm mắt lại.

Trong nước lại đột nhiên truyền đến một tiếng bùm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Biết người, biết mặt không biết lòng

Lục Nguyên Đăng nhảy xuống.

Sự xuất hiện của anh ấy như những tia nắng bỗng nhiên chiếu sáng cuộc đời tối tăm của tôi.

“Lục Nguyên Đăng, cứu em, cứu em..!”

Tôi đập nước, đập đập yếu ớt.

Nhưng anh ấy lại giống như hoàn toàn không nghe thấy tôi đang gọi mà nhìn về hướng của Quý Vương Nhung rồi bơi qua đó.

Lúc khó khăn mới biết ai là bạn, khi hoạn nạn mới hiểu bạn là ai.

Quả nhiên trong lòng anh ấy chỉ có Quý Vương Nhung mà thôi.

Cả thể xác lẫn tâm hồn đều chìm sâu xuống dòng nước.

Trái tim rất đau, đau đến mức muốn chết đi. Thì ra cái cảm giác bị người mình yêu đối xử lạnh nhạt lại đau khổ đến vậy.

Cứ như vậy chết đi sẽ hết đau.

Tôi cứ tưởng tôi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Khi dần mở đôi mắt ra, nhìn mọi thứ trước mặt tất cả đều rất xa lạ.

Bây giờ tôi lại đang ở trên xe?

“Cô tỉnh rồi.”

Đường Nhật bên cạnh nói.

Cả người anh ta cũng ướt sũng không khác tôi là mấy. Lục Nguyên Đăng cứu Quý Vương Nhung vậy người cứu tôi chắc chắn là Đường Nhật.

“Cảm ơn anh đã cứu em.” Tôi nói với Đường Nhật.

Đường Nhật cười: “Trung Quốc có câu nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp. Anh nghĩ, sau khi anh chết sẽ được lên thiên đường.”

Tôi bị Đường Nhật chọc cười, trước mặt lại đột nhiên truyền đến giọng nói uất ức của Quý Vương Nhung.

“Ninh Khanh, tại sao cô lại đẩy tôi xuống nước?”

Tôi đẩy cô ta xuống nước? Rõ ràng là cô ta đẩy tôi mà, lại còn có chuyện nói không thành có vậy sao?

“Tôi không có.”

Tôi bình tĩnh nói câu đó, ánh mắt lại không tự chủ mà nhìn về phía Lục Nguyên Đăng.

Anh ấy sẽ tin lời tôi chứ?

Anh ấy đang lái xe, không nói gì cũng không quay đầu lại, xem ra anh ấy đã ngấm tin lời của Quý Vương Nhung.

Người anh ấy yêu là Quý Vương Nhung vậy anh ấy tin lời cô ta cũng là điều đương nhiên. Mặc dù biết rõ đạo lý này nhưng trong lòng vẫn đau, vẫn khó chịu không nguôi.

Trong xe hệ thống sưởi ấm bật rất to, toàn thân lạnh đến thấu xương.

Ngược lại lại chính là Đường Nhật nói giúp tôi: “Sao lại có chuyện đó được? Ninh Khanh không phải là hạng người sẽ làm ra chuyện này. Cho dù thật thì đó cũng chỉ là không cẩn thận, Lục phu nhân, cô đừng quá dễ tâm vậy chứ.”

“Cô đôi lúc biết người, biết mặt nhưng không biết lòng, càng là những người bề ngoài đơn thuần yếu ớt thì bên trong lại có thể hèn hạ ác độc. Đương nhiên, tôi cũng hi vọng đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

Quý Vương Nhung lạnh nhạt nói câu đó, nhưng câu nói này chính là có ý mỉa mai, không cần phải nói quá rõ ràng.

Trong lúc này tôi có thể khẳng định Quý Vương Nhung biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng. Bằng không thái độ của cô ta với tôi sẽ không tồi tệ như vậy.

Còn tại sao cô ta vẫn luôn chừa vạch trần, điều này tôi cũng không thể biết được.

Vừa bước xuống cửa toàn thân liền lạnh buốt, bước vội bước vàng về khách sạn, đi về phòng ngủ của tôi.

Toàn thân tôi ướt thấu, nếu không tắm gội nhanh chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Tắm nước nóng, lại tiện đó pha cho bản thân cốc thuốc giải cảm mang theo, sấy tóc mà trong lòng nặng nề đầy tâm sự.

Rốt cuộc Quý Vương Nhung có biết chuyện giữa tôi và Lục Nguyên Đăng hay không? Tôi có cần đi hỏi Lục Nguyên Đăng không?

Đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa vang lên. Tôi mở cửa, nhìn thấy Lục Nguyên Đăng đang đứng trước cửa, sắc mặt u ám.

Anh lại không vui điều gì? Có phải do anh cho rằng tôi chính tôi là người đã đẩy Quý Vương Nhung xuống nước.

“Em không đẩy Quý Vương Nhung, là cô ấy đẩy em.” Tôi mở miệng giải thích.

Lục Nguyên Đăng chép chép môi, không nói gì.

“Em đang nghĩ có phải Quý Vương Nhung đã phát hiện ra mối quan hệ của chúng ta. Trước đây cô ấy không có thái độ này với em, bây giờ lại thay đổi lớn đến vậy, chắc chắn đã nhận ra điều gì rồi. Em phải làm thế nào đây??”

Người đàn ông đi vào trong phòng, nhìn tôi chăm chăm một hồi, giọng nói nặng nề: “Ninh Khanh, em về nước đi, đừng thi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Tôi muốn nhìn thấy cô bị hủy hoại

“Dựa vào cái gì? Em không về.”

Tôi ngang ngược nói.

Nhớ đến việc lúc trước Lục Nguyên Đăng chỉ chăm chăm cứu Quý Vương Nhung, tôi lại đau khổ không thôi.

Người đàn ông đang đứng trước mắt, cho dù đã cùng tôi vui vẻ trên giường thì đã sao chứ. Người phụ nữ qua đường sao có thể so được với người vợ danh chính môn thuận của anh ấy? Tôi thật sự đã không biết tự lượng sức mình khi lúc đó lại nghĩ rằng anh anh sẽ cứu tôi.

Nỗi đau nơi tận tâm can như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến đốt vậy, khó chịu đến nỗi ngay cả thờ cũng cảm thấy khó khăn.

“Anh không phải đến để thương lượng với em. Đây là mệnh lệnh.” Lục Nguyên Đăng có chút bình tĩnh nhìn lướt qua tôi, lạnh nhạt nói.

“Anh có tư cách gì mà ra lệnh cho em? Tại sao em phải nghe lời anh! Nếu đã không còn chuyện gì thì mời anh ra ngoài cho, em đây không muốn phu nhân của anh nhìn thấy anh vào phòng em. Em chỉ có một cái mạng này nhưng vẫn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Tôi chỉ tay về phía cửa phòng ra hiệu tiễn khách với Lục Nguyên Đăng.

Tôi không muốn bị anh ấy chỉ phỉỉ lần nữa, cho dù là tình cảm hay tự do đều không muốn.

Lần thi đấu này đối với tôi mà nói thật sự rất quan trọng. Vừa nãy Đường Nhật đã nói với tôi lần thi đấu này còn có giải thưởng là 1 triệu đô.

Bất luận là vì tiền hay là vì hợp tác cùng YN, tôi đều phải liều một phen. Cho dù là không nữa người đàn ông trước mắt tôi cũng phải sớm nghĩ cách vạch rõ ranh giới với anh ấy.

Chuyện ngày hôm nay đã cho tôi hiểu rõ Quý Vương Nhung đáng sợ đến thế nào. Cô ta đã phát hiện ra nhưng vẫn tiếp tục giữ Lục Nguyên Đăng bên cạnh, đối với tôi sẽ không có cái kết đẹp.

“Ninh Khanh, em có thể bình tĩnh chút được không, anh vẫn là muốn tốt cho em.” Ngữ điệu có chút nhún nhường của Lục Nguyên Đăng nhưng nói ra tôi vẫn chẳng muốn nghe.

Tốt cho tôi?

Anh ấy từ lúc nào lại nghĩ tốt cho tôi?

Lục Nguyên Đăng sẽ nghĩ cho tôi, điều này đến nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ.

Tôi cười lạnh lùng nói với Lục Nguyên Đăng: “Lục Nguyên Đăng, không phải anh sợ em sẽ thắng cuộc thi này mà lấy tiền thưởng rồi rời xa anh chứ, như vậy anh sẽ không thể khống chế anh nữa sao? Một người kiêu ngạo như anh, làm sao có thể cho phép họ đá anh? Nếu có đá thì cũng là anh đá em! Em nói đúng không, Lục Nguyên Đăng?!”

Sắc mặt Lục Nguyên Đăng lạnh buốt, chăm chú nhìn tôi rồi lạnh nhạt nói: “Em nói đúng, sao em có thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi? Tôi chính là muốn xem em từng chút từng chút bị hủy hoại trong tay tôi!”

Khi anh ấy nói ra câu nói này, ánh mắt hung ác gần như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

“Anh cứ yêu cứ thích Quý Vương Nhung của anh đi không được sao? Việc gì cứ phải đến trêu đùa em! Em cầu xin anh buông tha cho em được không?!” Tôi nói có chút tuyệt vọng.

“Em muốn tôi hết lòng yêu Quý Vương Nhung? Được, tôi sẽ yêu cho em xem!”

Cánh cửa bị đóng sầm lại, Lục Nguyên Đăng vung tay rời đi.

Đau lòng lắm.

Tại sao tôi lại yêu Lục Nguyên Đăng chứ?

Nếu không yêu anh ấy thì cuộc đời tôi liệu có tốt hơn không?

Nhưng bây giờ yêu anh ấy nhiều đến vậy, tôi phải làm thế nào đây?

Tối ngày hôm sau chính là lễ khai mạc.

Tôi, Thẩm Ninh cùng các nhà thiết kế đến từ các nước trên thế giới cùng ngồi dưới sân khấu, nhìn người phụ trách bên phía nhà đầu tư và bên tổ chức cùng bước lên mực.

Khi Lục Nguyên Đăng bước lên tôi mới biết bên nhà đầu tư của cuộc thi lần này là tập đoàn Lục Thị.

Cũng có thể nói 1 triệu đô tiền thưởng kia cũng là của tập đoàn Lục Thị.

Nếu tôi thật sự chiến thắng cuộc thi lần này, vậy đó không phải là Lục Nguyên Đăng tự bỏ tiền để tôi rời đi sao, chà trách anh ấy lại tức giận đến vậy.

Có điều mặc dù tôi đối với năng lực bản thân vẫn có chút tự tin nhưng cuộc thi lần này đều là những người ưu tú trên cả ưu tú, tôi cảm thấy khả năng thắng là rất thấp, gần như là không có. Nhưng tôi trước giờ không chịu thua, không thử một lần sao có thể biết được khả năng bản thân đến đâu!

Lục Nguyên Đăng là bên phía nhà đầu tư nên ít hẳn sẽ có bài phát biểu trên sân khấu.

Khi nói đến cuối cùng là tiền thưởng, ánh mắt của anh ấy đột nhiên dừng trên người tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Anh ấy đã hôn quý vị nhiên

Tôi sợ hãi, chỉ cần Lục Nguyên Đăng nhìn tôi thì trái tim tôi sẽ bị loạn nhịp.

Quý Vương Nhung là ban giám khảo cũng ngồi phía bên tay phải cách tôi ba ghế.

Sau khi Lục Nguyên Đăng nhìn tôi, ánh mắt anh ấy cũng nhìn qua đó.

Tôi cúi đầu thấp thòm bất an, hơi thở cũng bắt đầu rối loạn.

“Cô căng thẳng sao?”

Thẩm Ninh dường như đã nhận thấy sự bất thường của tôi, quay người lại hỏi.

Từ lần trước sau khi giải quyết vụ án cấp ý tưởng, thái độ cô ta đối với tôi quay ngoắt 180 độ. Ngỡ khi nói chuyện bây giờ cũng dịu dàng đi rất nhiều.

Tôi vẫn gượng cười với cô ta, lắc lắc đầu.

“Cũng tạm ổn.”

“Cuộc thi phải 3 ngày nữa mới bắt đầu, đừng hoảng, chúng ta vẫn còn thời gian 3 ngày để tìm tài liệu, tìm cảm giác.”

Thẩm Ninh vỗ vỗ vai tôi tỏ ý an ủi tôi đừng lo lắng.

Tiếp sau đó, người dẫn chương trình mời ban giám khảo lên sân khấu.

Ban giám khảo tổng cộng có 3 người.

Đường Nhật, Quý Vương Nhung, còn một vị nữa là phu nhân nước ngoài nhìn rất hiền lành, phúc hậu. Tôi cảm giác có chút quen nhưng không nhận ra đó là ai.

Sau đó Quý Vương Nhung lên bục đứng bên cạnh Lục Nguyên Đăng.

MC đứng bên cạnh nhìn hai người họ, đột nhiên cười rồi nói: “Tôi nghe nói hai người là vợ chồng, chủ đề của cuộc thi lần này là “tình yêu”, vậy hai người có thể trước mặt mọi người ở đây mà dành cho nhau một nụ hôn được không?”

Họ nói bằng tiếng anh, vốn dĩ khả năng tiếng anh của tôi không được tốt, lẽ ra là nghe không hiểu mới phải chứ. Nhưng lạ một điều là câu nói này tôi toàn bộ đều nghe hiểu.

Nhưng từng từ từng chữ đều in sâu trong lòng tôi.

Phải tận mắt nhìn đôi vợ chồng họ thân mật như vậy, đối với tôi điều đó là quá sức chịu đựng.

Khán giả dưới khán đài đã bắt đầu ồn ào.

Xem ra bất luận là ở quốc gia nào mọi người đều thích xem náo nhiệt không chế chuyện lớn.

Quý Vương Nhung hơi đỏ mặt, bỏ dạng ngại ngùng như cô thiếu nữ 18 tuổi vậy.

Ánh mắt của tôi, không tự chủ mà rơi trên đôi môi của Lục Nguyên Đăng. Dáng điệu anh hôn tôi tôi đều nhớ rất rõ. Nhớ lại nụ hôn say đắm triền miên của anh, đôi môi tôi gần như đều bị hâm nóng.

Lục Nguyên Đăng cười mím nhìn xuống dưới.

Tôi lại có cảm giác anh ấy đang cười với tôi.

Tiếp đó, anh ấy quay người qua, dịu dàng nâng cằm Quý Vương Nhung lên, hôn lên một nụ hôn nồng nàn.

Bên dưới nào là tiếng huyên, tiếng hét to. Tôi dùng hết sức cắn chặt môi lại, nhìn nụ hôn của Lục Nguyên Đăng dần dần thêm sâu, dường như đang hôn người anh ấy yêu thương nhất vậy.

Nụ hôn anh dành cho tôi trước giờ đều là sự bá đạo mà không hề mang chút tình cảm nào, nhưng đối với Quý Vương Nhung lại hoàn toàn không giống vậy.

Thì ra anh ấy yêu Quý Vương Nhung, điều này khiến tôi khó mà chấp nhận được.

Đau lòng đến tận cùng, cảnh tượng đẹp như vậy tôi thật sự không thể xem thêm được nữa.

Tôi đứng dậy, thấp giọng nói với Thẩm Ninh: “Tôi thấy không được khỏe, tôi về khách sạn trước đây.”

Nói rồi tôi chạy trốn khỏi đó.

Khi chạy đến cửa lại bị đụng phải một người.

Ngẩng đầu nhìn, thì ra là Herman.

“Là anh?”

Tôi có chút kinh ngạc nói.

Sau đó lập tức nghĩ lại, Đây là cuộc thi do YN tổ chức, anh ta là tổng thanh tra, đương nhiên sẽ đến đây.

“Cô sao vậy? Mắt đỏ thế kia?” Herman hỏi tôi, có chút ngờ vực.

Tôi nhìn anh ta một thoáng, những lời trong lòng thật là nói không ra mà.

Anh ta hiểu ý nhìn lên sân khấu, lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Đi thôi, dẫn cô đi giải khuây.” Nói rồi anh ta dẫn tôi ra ngoài.

Vừa chuẩn bị lái xe liền nghe thấy tiếng kêu của bà phu nhân truyền đến.

Tôi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy vị phụ nhân giám khảo vừa này đã đi ra ngoài.

“Nội à, sao nội lại ra ngoài đây?” Herman có chút kinh ngạc hỏi.

“Cảnh tượng bên trong không phù hợp để bà già này xem.” Lão phu nhân nói rồi bước lên xe, nhìn thấy tôi cũng đang trên đó làm bà ấy hơi giật mình.

“Ồ đầu ra người đẹp Châu Á này vậy, bạn gái con sao.” Lão phu nhân cười, nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Anh chết rồi à

“Là bạn ạ. Một nhà thiết kế rất tài năng.” Herman sắc mặt tự nhiên trắng bạch ra, hốt hốt cái miệng mà nói.

“Nhà thiết kế, vậy cũng là thí sinh của cuộc thi lần này à? Để tránh dị nghị bà vẫn là không nên cùng cô ấy ngồi chung một xe.”

Bà nội nói xong liền xuống xe, nhưng lại bị Herman kéo lại.

“Đằng nào cũng đã lên xe rồi, có đi cũng không tránh khỏi dị nghị được. Bà là người sáng lập ra YN, có chi bảo một chút cũng không vấn đề gì mà.”

Thì ra bà ấy chính là người sáng lập ra YN tiếng tăm lừng lẫy, nhà thiết kế vàng Khái Sỹ Lượng phu nhân.

Thảo nào tôi nhìn quen đến vậy! Tâm trạng có chút vui mừng.

Nhưng Khái Sỹ Lượng phu nhân lại nhất quyết muốn xuống xe, có thể nhìn ra bà là người rất có nguyên tắc.

Lúc xuống xe bà ấy nói với tôi: “Nếu chủ đề cuộc thi lần này là ‘tình yêu’ vậy có hãy nghĩ đến thiết kế một thứ gì đó cho người cô yêu nhất là được rồi. Hội trẻ mấy đứa phải ra ngoài chơi rồi, bà không theo các cháu làm kỷ hà căn mũi đâu.”

Herman đưa tôi đi rất nhiều nơi, tháp Eiffel, thành phố đêm Pari, đi cả quán Bar, phố người Hoa.

Cảm hứng không tìm được nhiều nhưng chỉ ít trong lòng cũng không quá nghĩ đến chuyện Lục Nguyên Đăng và Quý Vương Nhung, tâm trạng tốt lên rất nhiều.

Chỉ là, khi đang dạo phố tôi lơ mơ cảm thấy rằng Herman muốn nói gì đó với tôi, nhưng mỗi lần định nói lại đều nuốt lại.

Cho đến khi đưa tôi tới cửa khách sạn, anh mới nói với tôi.

“Tuy chúng ta không quá là thân thiết, nhưng tôi vẫn khuyên cô một câu nên có cách nhìn đúng đắn về con người, thế giới và giá trị mới có thể sáng tạo ra một sản phẩm tốt.”

Tôi biết, anh ta đang nói đến mối quan hệ giữa tôi và Lục Nguyên Đăng. Lần trước anh ta không gặp Quý Vương Nhung nên mới tưởng rằng tôi và Lục Nguyên Đăng là một cặp. Bây giờ biết rồi anh ấy nhất định sẽ nghĩ tôi là loại người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Tôi cười miễn cưỡng, nói câu cảm ơn với anh ấy rồi trở về phòng.

Có rất nhiều chuyện tôi không thể kiểm soát được.

Ở bên cạnh Lục Nguyên Đăng vốn dĩ là thân bất do kỷ.

Ấn nút thang máy, tôi đứng trước cửa chờ đợi thang máy đi xuống.

“Tinh” một tiếng, cửa thang máy được mở ra đúng lúc Lục Nguyên Đăng đi ra liền chạm mặt nhau.

Bên cạnh anh ấy không có Quý Vương Nhung.

Tôi vờ như không nhìn thấy anh ấy, cúi đầu nhìn thang máy rồi đi nhưng Lục Nguyên Đăng lại chắn trước cửa, tôi nghẹo trái anh ấy cũng nghẹo trái, tôi rẽ phải anh ấy cũng rẽ phải theo tôi.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?!”

Tôi cuối cùng cũng mất kiên nhẫn ngẩng đầu phẫn nộ nhìn anh ấy.

“Không làm gì cả, chính là không muốn em vào trong.”

Lục Nguyên Đăng lạnh lùng nói với tôi.

Đồ thần kinh!

Tôi liếc nhìn anh ấy, quả thật là không buồn nói chuyện với anh ấy.

Dù sao tôi ở tầng bốn, đi cầu thang bộ lên là xong thôi mà.

Vừa đi đến cửa cầu thang bộ, lại bị anh ấy ấn dè mạnh vào tường, đôi môi có chút lạnh của anh cứ thế mà hôn xuống.

Cả người anh ấy, vẫn còn thoang thoảng mùi của niềng Quý Vương Nhung.

Nhớ lại cảnh tượng lúc trước anh hôn Quý Vương Nhung, tôi chỉ cảm thấy kinh tởm, đẩy mạnh anh ấy ra.

Lục Nguyên Đăng có thể đã không ngờ tới tôi sẽ đột nhiên đánh úp như vậy, khiến anh ngã ngược về sau.

“Lục Nguyên Đăng!”

Tôi hoảng loạn, đưa tay muốn kéo anh ấy lại nhưng thứ nắm được chỉ là không khí, trọn tròn mắt nhìn anh ấy lăn xuống dưới.

Anh ấy nằm trên đất, đôi mắt nhắm tịt lại không động đậy gì.

Tôi bị dọa đến thất thần rồi, vội vàng lay lay vai anh ấy.

“Lục Nguyên Đăng, anh chết rồi à?”

Khoẻ miệng của người đàn ông rõ ràng đang động đậy, mở mắt rồi từ từ ngồi dậy, xoa xoa cánh tay bên phải rồi nói: “Xem em kìa, anh chưa chết, nhưng hình như gãy tay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 189: Cô dừng động vào anh ấy

Tôi ngưng ngưng nhìn Lục Nguyên Đăng. Cúi đầu lặng lẽ nói lời xin lỗi anh ấy.

“Em nghĩ rằng, trong lúc này nói xin lỗi có ý nghĩa sao?” người đàn ông lạnh lùng nói.

“Không có tác dụng gì vậy em cũng hết cách, không giúp gì được cho anh.” Tôi nhấp nhấp môi.

Ngực của Lục Nguyên Đăng không ngừng phập phùng, dường như anh ấy đang kìm nén sự phẫn nộ bên trong.

Lâu sau đó mới cắn chặt răng nói với tôi: “Đi anh đến bệnh viện.”

“Anh bị gãy tay chứ phải gãy chân đâu.”

“Ninh Khanh.”

Ánh mắt anh ấy như con dao sắc trùng lên nhìn tôi, tôi mới ngoan ngoãn đi anh ấy đi ra ngoài.

Vừa ra đến ngoài liền đụng phải Quý Vương Nhưng từ cửa đi vào.

Cô ta thấy tôi đang điu cánh tay Lục Nguyên Đăng lập tức lao đến đẩy tôi rời xa.

“Cô dừng động vào anh ấy!”

Quý Vương Nhưng nhìn tôi đầy phẫn bị, ánh mắt vô cùng chán ghét.

Mọi người trong đại sảnh đều đang xem cảnh này, mặc dù có rất nhiều người nghe không hiểu chúng tôi đang nói gì, nhưng từ ánh mắt có thể đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Không khí lúc này bỗng nhiên trở nên ngưng ngưng đến cực độ.

“Anh bị thương rồi.” Lục Nguyên Đăng cau mày nói.

Lúc này Quý Vương Nhưng không còn để ý đến tôi nữa, lo lắng hỏi han Lục Nguyên Đăng: “Anh sao vậy? Anh đau ở đâu?”

“Cánh tay, lúc này không cần thận bị ngã.” Lục Nguyên Đăng thờ ơ nói.

“Anh làm sao mà lại bị thương vậy?” Quý Vương Nhưng hỏi vậy nhưng ánh mắt hoài nghi lại hướng về phía tôi.

Lập tức tôi nhớ lại nụ hôn đó của Lục Nguyên Đăng, tâm trạng có chút hoảng loạn. Cũng may có Lục Nguyên Đăng kịp thời giải vây.

“Đi bệnh viện trước rồi hãy nói.”

Quý Vương Nhưng lái xe đưa Lục Nguyên Đăng đến bệnh viện, cô ta đương nhiên sẽ không thể nào để tôi cùng đi, tôi chỉ đành một mình lui thủi trở về phòng.

Hì vọng, cánh tay của Lục Nguyên Đăng không có chuyện gì, bằng không tôi sẽ trở thành tội phạm mất. Tuy nhiên là do anh ấy giờ trò lưu manh nên tôi mới động tay động chân đấy chứ.

Vốn muốn đi ngủ nhưng nằm trên giường vẫn không tài nào ngủ được.

Bây giờ, mắt ngủ dường như đã trở thành thói quen.

Tôi chỉ đành ngồi dậy lấy điện thoại lướt Facebook, lướt một hồi lâu, điện thoại bỗng nhiên rung lên.

Cùng một lúc lúc nhận được hai tin nhắn đến.

Một tin là của Khương Hải gửi đến.

“Anh nhớ em kìa, mai mình gặp nhau nhé.”

Tôi nhanh chóng trả lời: “Tôi đang ở bên Pháp, có một cuộc thi. Phải mấy ngày nữa mới về được.”

Sau khi trả lời xong, tôi mở tin nhắn còn lại, là của Lục Nguyên Đăng gửi đến.

“Phòng 419, mau qua đây.”

Anh ấy về rồi?

419? Chỉ nghe thấy số phòng đã thấy không thuận kiết rồi, quả nhiên là phòng tên cầm thú Lục Nguyên Đăng ở.

“Không muốn chết, không qua đó.” Tôi trả lời.

“Một phút.” Người đàn ông trả lời ngắn gọn chỉ vèn vẹn 2 từ.

Khí anh ấy nhắn tin càng ngắn thì tính khí của anh lại càng nóng nảy. Lại nghĩ đến Khương Hải, tôi vẫn nên chịu khổ mà qua đó.

Chỉ là Quý Vương Nhưng đáng lẽ ra phải ở cùng anh ấy chứ, rõ ràng biết Quý Vương Nhưng đã biết mọi chuyện mà vẫn còn qua đó tìm cái chết, chắc là tôi đang chê mình sống lâu quá rồi.

Điều làm tôi kinh ngạc chính là Lục Nguyên Đăng đang đứng trước cửa, một tay đã bị bó bột rồi.

“Vào đi, Quý Vương Nhưng có chuyện gấp nên về nước rồi.”

Nói rồi anh ấy một tay kéo tôi vào trong phòng, rồi đóng cửa phòng lại.

Tôi nhanh chóng nhìn lướt qua căn phòng một lượt, quả nhiên không thấy bóng dáng Quý Vương Nhưng đâu.

“Anh gọi em qua đây làm gì?”

Tôi lùi về sau hai bước, cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt.

“Gọt hoa quả cho anh.” Anh ấy nháy nháy hàng lông mày nhìn qua phía trên bàn.

Cạn lời!

Tôi không có tâm trạng hầu hạ anh ấy!

“Anh có tay có chân sao cứ phải gọi em, em đâu phải người hầu của anh.” Tôi lạnh nhạt nói.

Lục Nguyên Đăng cười mím, chỉ vào cánh tay đang bị thương.

“Anh là vì ai mà bị thương chứ?”

Là vì tôi!

Tôi hít một hơi thật sâu, nghiêng rặng phần nộ rồi đi gọt hoa quả cho Lục Nguyên Đăng.

Anh ý, gọt cho anh 10 quả cho anh ăn đến bội thực luôn!

Lục Nguyên Đăng đi đến ngồi đối diện tôi, không nói lời nào cứ thế nhìn tôi gọt hoa quả.

Ánh mắt nóng rực cứ vậy nhìn làm tôi cảm thấy không được tự nhiên, mấy lần suýt cắt vào tay.

Tĩnh tĩnh.

Điện thoại trên bàn rung lên hai tiếng.

Chắc là Khương Hải trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi đặt con dao xuống đang chuẩn bị đi lấy điện thoại nhưng lại bị Lục Nguyên Đăng nhanh hơn một bước cướp mất điện thoại qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Sao anh không lên trời luôn đi

Trong lòng tôi hoảng loạn, vội vàng giật lại chiếc điện thoại trong tay Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng đứng dậy, giơ điện thoại lên cao hơn, tôi chân ngắn tay ngắn cho dù có nhảy lên cũng không với tới được.

“Sao lại chốt dạ vậy, là ai nhắn đến?”

Anh ấy cười cười rồi bắt đầu ấn vào màn hình điện thoại của tôi.

Mặc dù tôi nhìn không rõ anh đã ấn những gì nhưng cũng đủ chốt dạ rồi. Người sáng nắng chiều mưa như Lục Nguyên Đăng tôi nào dám chọc giận.

“Anh trả em đi, anh như vậy là đang xâm phạm quyền riêng tư đó.”

Tôi lại thử nhảy lên hai phát, giận giữ nói với Lục Nguyên Đăng.

“Xâm phạm quyền riêng tư, đến em anh còn dám xâm phạm thì cái riêng tư đó tính là gì chứ?” người đàn ông nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt đó rực như đuốc khiến toàn thân tôi cũng theo đó mà nóng lên không yên.

Nói rồi, ánh mắt lại lần nữa nhìn lên trên màn hình điện thoại của tôi.

Chắc anh ấy vẫn chưa đọc được nội dung tin nhắn, dù thế nào cũng không thể để anh ấy đọc được!

Tôi thật sự là chốt dạ đến cực độ, bất chấp tất cả, cứ thế lao vào người Lục Nguyên Đăng.

Anh ngược lại thở hơi lạnh lẽo, cau mày.

“Em đè lên vết thương của anh rồi.”

Tôi quay lại nhìn, quả đúng như vậy.!

Vội vàng rời khỏi người anh ấy, nhưng ánh mắt vẫn như cũ không chuyển hướng cứ thế nhìn anh.

Anh ấy nhú mày mờ tin nhắn ra, sắc mặt lạnh tanh không thể nhìn ra biểu cảm gì.

Tôi vô cùng căng thẳng thậm chí quên cả thở.

“Một tin thông báo cuộc gọi cũng không cho anh xem?”

Nói rồi Lục Nguyên Đăng ném trả điện thoại cho tôi, hờ hững cần mỗi ngòi về chỗ cũ.

Tôi mở ra xem, quả nhiên là tin của nhà mạng gửi tôi nhắc nhở tôi nên nạp thêm cước điện thoại rồi.

Sự thất thỏm bất an cuối cùng cũng qua đi.

Lúc này tôi có thể đường hoàng mà nói với Lục Nguyên Đăng: “Em chính là không thích anh xem điện thoại của em, không được sao? Thông báo nạp tiền anh cũng không được xem. Để anh biết được đến cước điện thoại em cũng không nộp chắc chắn sẽ nghĩ em nghèo kiệt xác, sẽ coi thường em.”

Lục Nguyên Đăng xì nhẹ một tiếng, không nói gì, cũng không biết rốt cuộc anh có tin lời tôi nói không.

Tôi chăm chú bỏ táo sau đó đưa vào tay Lục Nguyên Đăng.

Anh ấy cúi đầu nhìn, lạnh lùng nói: “Em muốn anh cứ thế này ăn sao?”

“Không vậy thì thế nào, anh muốn chấm đường hay chấm dấm?” Tôi có hơi mất kiên nhẫn.

Rất rõ ràng, khỏe miệng Lục Nguyên Đăng nhếch lên mấy cái.

“Cắt thành miếng nhỏ.” Anh ấy trầm giọng nói.

Anh ý!

Đứng là nhiều chuyện!

Tôi trừng mắt nhìn Lục Nguyên Đăng, nghiêng rặng chịu đựng, cắt miếng táo trong đĩa thành những miếng nhỏ. Mỗi nhát dao tôi đều tưởng tượng như đang cắt thịt Lục Nguyên Đăng, như vậy quả nhiên là dễ chịu hơn rất nhiều.

Bổ xong còn cẩn thận từng li từng tý bày lên đĩa, cắm sẵn thìa. Tôi thấy thái độ phục vụ của tôi thật sự đã quá quá tốt rồi.

Nhưng không biết làm sao, cái con người Lục Nguyên Đăng này còn khó phục vụ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.

“Đút cho anh.”

Anh ấy nhàn nhả dựa lưng vào ghế, lười nhác nói với tôi một câu.

Đút cho anh ấy?!

Sao anh ấy không lên trời luôn đi?!

“Anh chỉ là bị thương có một tay, tay còn lại vẫn rất dùng được mà.”

“Anh không quen ăn bằng tay trái. Tay trái nên làm những chuyện có ý nghĩa hơn.” Ánh mắt Lục Nguyên Đăng âm áp nhìn tôi.

Tôi đột nhiên nghĩ ra khi ở trên giường, anh luôn dùng tay trái để thoa mắt tôi, không kim được mà đồ búng mặt lên.

“Luuu mạnh!”

Tôi vừa nói vừa phẫn nộ cảm miếng táo lên nhét vào miệng anh ấy.

Lại tiếp tục quấy rầy như vậy, con người này chắc sẽ không ngại nói ra những lời mặt dày nữa mất!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Em vẫn chưa đút cho anh no mà

Đút được vài miếng tôi liền cảm thấy hơi phiền.

Cái tên Lục Nguyên Đăng này ăn gì mà lâu đã man, có vài miếng táo mà ăn đến gần 30 phút đồng hồ, tôi đầu rành rang đến nổi cứ ở đây đây đưa với anh ấy chứ.

“Anh tự mình từ từ ăn đi, em phải đi rồi.” Tôi nhấp nháp môi đứng dậy, nói với Lục Nguyên Đăng.

“Anh vẫn chưa ăn no mà đã đi rồi?” giọng nói giòn cọt của anh ấy từ đằng sau cất lên.

Đút no?

Tại sao tôi lại nghĩ tới phương diện này chứ?

Có những lúc tôi không ngừng hoài nghi, là lời nói của Lục Nguyên Đăng quá lưu manh không chút nghiêm túc hay là do bản thân tự nghĩ chuyện không đâu, không thuần khiết.

Điện thoại trong tay bỗng rung lên, tôi cúi đầu nhìn là tin nhắn của Khương Hải gửi đến.

Lục Nguyên Đăng ở đây, tôi cũng không dám mở tin nhắn đọc. Chỉ nhìn thấy vài chữ trước mặt.

Vợ yêu, buổi chiều ngày mai anh.....

Sợ Lục Nguyên Đăng lại cướp điện thoại đi, tôi vội vàng cất điện thoại trong túi áo.

“Tôi nay em ngủ ở đây đi. Tay anh bị thương, nếu có chuyện gì bất tiện để tiện gọi em đến.” Lục Nguyên Đăng lãnh đạm nói.

“Tay bị thương thì có gì không tiện chứ?” Tôi ngầy người ra mở miệng nói.

“Rất nhanh em sẽ biết thôi.” Anh ấy cười ảm áp, thông dong đi đến giường nằm xuống.

Có lẽ là vì sợ hãi Lục Nguyên Đăng sẽ làm gì đó với Khương Hải, hoặc khả năng lớn hơn chính là cảm giác ham mê khi ở cạnh anh ấy.

Tôi ở lại.

Nằm cạnh Lục Nguyên Đăng, tôi nghe hơi thở của anh dần dần bình ổn lại.

Ngoảnh đầu lại nhìn anh, khóe miệng mang theo nụ cười lãnh đạm.

Trong giấc mơ của anh chắc chắn đã xuất hiện hình bóng của ai anh mới cười ngọt ngào đến vậy? Cho dù là ai chắc cũng sẽ không phải là tôi đâu?

Tôi cười khổ một tiếng, nhắm mắt lại.

Trong lúc mơ hồ cảm thấy Lục Nguyên Đăng hình như đã tỉnh rồi, nhưng thật sự tôi vẫn rất buồn ngủ nên cũng không mở mắt ra.

Anh ấy nằm trên giường một lúc sau đó đi vào nhà tắm.

Vài phút sau, bên trong truyền đến tiếng hét của anh ấy.

“Ninh Khanh.”

Tôi không quan tâm.

Lục Nguyên Đăng kiên nhẫn gọi thêm lần nữa, tôi không còn cách nào khác chỉ đành dậy, nửa tỉnh nửa mơ đi đến cửa, giọng nói khó chịu hỏi anh: “Chuyện gì? Có để cho người ta ngủ không?”

“Vào đây giúp anh cởi cái quần, tay anh không tiện.”

Anh thấp giọng nói

Cởi quần?!

Mọi nơi trên người Lục Nguyên Đăng tôi đều nhìn thấy rồi là một chuyện, nhưng tự tay cởi quần cho anh ấy lại là một chuyện khác.

Nghĩ thế nào đi nữa cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Và lại một tay kia của anh ấy cũng có thể cởi được mà.

Tôi chán chừ vài giây không lên tiếng.

“Nhanh lên.” Lục Nguyên Đăng ở bên trong thúc dục, “Có phải em muốn ép anh dùng thủ đoạn phi thường mới chịu vào hay sao?”

Tôi không biết thủ đoạn phi thường mà Lục Nguyên Đăng nói là gì, nhưng tuyệt đối không phải là thứ tôi muốn.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành cứng đầu đi vào đó.

Lục Nguyên Đăng đứng trước bồn tắm, khuôn mặt lạnh nhạt nhìn không ra biểu cảm gì.

Tôi để đầu không qua đó, tay lần mò thân dưới của anh ấy, lúc này mới phát hiện khóa quần của anh có chút lộn xộn, không có một tay còn lại giữ chắc căn bản sẽ không dễ kéo xuống.

Lại không dám nhìn Lục Nguyên Đăng, tôi thật không dễ dàng gì mới kéo được khóa quần xuống.

Ngay lúc đó tiếng nước ào ào truyền đến tai tôi.

Cái không khí ám muội ngai ngùng này khiến hai gò má tôi ửng đỏ.

Con mót dài này Lục Nguyên Đăng chắc hẳn đã nhịn thời gian dài rồi, rất lâu sau tôi vẫn nghe thấy tiếng nước róc rách.

Sau khi đi vệ sinh xong, Lục Nguyên Đăng cũng không gọi tôi, tự đi ra ngoài. Lúc này tôi mới theo anh ấy đi ra, ánh mắt dừng trên chiếc điện thoại ở đầu giường tôi.

Cảm giác gì đây, sao không cùng một hướng với vị trí tôi để trước khi ngủ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Ở lại bên anh ấy là vì tiền

“Em đang nhìn gì vậy? Ngủ đi!”

Lục Nguyên Đăng trầm giọng nói.

Nhìn bộ dạng của anh ấy không giống như đang tức giận có lẽ vẫn chưa xem điện thoại của tôi. Nếu không với tính khí của anh ấy không thể nào bình tĩnh như lúc này được.

Anh ấy có lẽ vẫn chưa động vào điện thoại của tôi, nói không chừng là tôi đã nhớ sai vị trí đặt cũng nên.

Chắc là vì chột dạ nên tôi tỉnh dậy từ rất sớm.

Lục Nguyên Đăng vẫn đang ngủ, tôi cũng không gọi anh ấy, nhẹ nhàng trở về phòng mình.

Tin nhắn của Khương Hải đêm qua nói rằng sáng nay cậu ấy sẽ bay đến Pháp, nói tôi ra sân bay đón cậu ấy.

Tôi chẳng cá trang điểm, tùy tiện thay bộ quần áo rồi ra ngoài.

Vừa đến cửa liền đụng phải Quý Vương Nhung đang vội vội vàng vàng trở về.

Trong lòng bỗng nhiên kinh ngạc!

Nguy hiểm thật! Vừa nãy mà tôi nằm lười trên giường thêm lúc nữa, chẳng phải sẽ bị Quý Vương Nhung bắt gian tại trận sao?

Cô ta cũng nhìn thấy tôi, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi: “Cô có thời gian không, tôi muốn cùng cô nói chuyện một lúc.”

Tôi xem đồng hồ, Khương Hải 10 giờ mới đến, có lẽ tôi vẫn còn chút thời gian.

Chỉ là Quý Vương Nhung muốn nói gì với tôi. Tôi có cảm giác hơi bất an.

Nhưng tôi biết rất rõ, có những lúc trốn tránh cũng vô dụng.

Nghĩ một lúc rồi tôi nhẹ nhàng nói với cô ta: “Có, nhưng mà không nhiều.”

Quý Vương Nhung dẫn tôi đi đến nhà ăn ăn bữa sáng, đương nhiên là có dụng ý khác.

“Cô muốn thế nào mới chịu rời xa Lục Nguyên Đăng?”

Cô ta nhìn tôi, nói thẳng vào vấn đề.

Đột nhiên bị cô ta vạch trần bí mật, tôi thật sự có chút khó xử.

Xem ra, tôi đoán không sai, cô ta quả thật đã sớm biết. Chỉ là biết từ lúc nào chứ?

“Nếu cô đã biết mối quan hệ giữa tôi và anh ấy sao còn giả bộ thông minh để tôi giúp cô để ý những người phụ nữ bên cạnh anh ấy, chơi đùa tôi rất vui sao?” tôi trầm giọng nói.

“Không, lúc trước tôi thật sự không biết. Cho đến hôm trước ở biệt thự gặp hai người, tôi mới bắt đầu nghi ngờ. Để cô giúp tôi cũng chỉ là vì để cô nói lòng cảnh giác thôi.”

Có thể nói Quý Vương Nhung thật sự rất tinh tế. Nhưng càng là người phụ nữ cẩn thận như vậy lại càng đáng sợ.

“Chuyện giữa tôi và anh ấy, không đơn giản như cô nghĩ đâu. Tôi trước giờ chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương cô, nhưng mọi chuyện lại đi đến bước này. Tôi cũng không phải chưa từng nghĩ đến sẽ rời xa anh ấy, chỉ là thứ rất nhiều lần rồi nhưng đều thất bại.”

Tôi nói đều là sự thật.

Trong lòng tôi thật sự cảm thấy áy náy với Quý Vương Nhung. Cô ta yêu Lục Nguyên Đăng đến vậy, vì anh ấy mà yêu đến mức điên cuồng, nhưng tôi lại xen ngang vào giữa hai người họ. Tôi thật sự khinh bỉ con người này của mình.

Nhưng có những lúc thật sự là không làm chủ được.

Mà bây giờ, tôi lại yêu Lục Nguyên Đăng, sự việc lại càng thêm phức tạp.

“Cô đừng nói với tôi là cô đã yêu anh ấy?” Câu nói này của Quý Vương Nhung trực tiếp đâm sâu vào trái tim tôi.

Tôi không biết cô ta rốt cuộc là nhìn thấu hay chỉ đang thử dò hỏi thôi. Nhưng dù thế nào tôi cũng không được thừa nhận.

“Sao có thể có chuyện đó, tôi căn bản không yêu Lục Nguyên Đăng, cũng sẽ không bao giờ yêu anh ta.”

Ánh mắt của Quý Vương Nhung bỗng nhiên nhìn phía sau tôi, đột nhiên chiêm biếm: “Đúng rồi, loại phụ nữ như cô, từ trước đến giờ toàn yêu tiền. Cô ở bên cạnh anh ấy không chịu rời đi không phải là vì tiền hay sao?”

Có lẽ Quý Vương Nhung nghĩ tôi như vậy, ngược lại lại là chuyện tốt.

Tôi gật gật đầu, nụ nụ cười đắc ý: “Đúng thế, nếu không phải vì tiền, nếu không phải vì không nỡ rời xa cuộc sống giàu sang phú quý này thì ai sẽ ở lại bên cạnh anh ta chứ?”

“Quý Vương Nhung, chuyện này không đến lượt cô quản!”

Phía sau, giọng nói của Lục Nguyên Đăng đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Bà xã à! Anh nhớ em lắm

Cả người tôi đều cứng đờ ra.

Lục Nguyên Đăng đến từ lúc nào vậy? Những lời tôi vừa nói, anh ấy đều nghe thấy hết rồi sao?

Tôi không có dũng khí để quay đầu lại nhìn anh ấy, Quý Vương Nhung đứng đối diện lại tỏ ra thái độ đắc ý khi gian kế được thực hiện. Cô ta đứng dậy, bước ba bước thì đã đến bên cạnh Lục Nguyên Đăng rồi, kéo cánh tay anh ấy.

“Nguyên Đăng à, em đã nói từ sớm rồi mà, trên thế giới này, chỉ có em là thật lòng yêu anh thôi. Em muốn anh nhìn cho rõ bộ mặt thật của loại phụ nữ này, bọn họ yêu anh, chẳng qua là do anh mang đến lợi lộc vật chất cho họ mà thôi. Anh đừng qua lại với nấy loại phụ nữ vớ vẩn này nữa có được không?”

Cái giọng của cô ta khôn khéo dụ dỗ làm sao, mang đầy sự nũng nịu, mà cũng xi nhục tôi vô cùng.

Rốt cuộc cô ta yêu Lục Nguyên Đăng đến mức nào, mới có thể hiểu rõ bên cạnh anh ấy có nhiều phụ nữ như vậy, mà vẫn quyết không rời đi? Có thể so với Quý Vương Nhung mà nói, tình cảm mà tôi dành cho Lục Nguyên Đăng căn bản chả đáng là gì.

“Về phòng đi.” Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt nói.

“Anh cứ cẩn thận cho em.” Quý Vương Nhung thấp giọng nói xong câu đó, liền giậm chân trở về phòng.

Tôi cứ tưởng Lục Nguyên Đăng cũng đi rồi cơ, vớ đại lấy hai miếng rồi đứng dậy chuẩn bị đi. Vừa quay đầu lại, liền va vào ngực Lục Nguyên Đăng.

“Sao anh vẫn chưa đi?” Tôi giật mình, tim đập liên hồi nhìn anh ấy.

“Điều lúc này em nói đều là thật?” Ánh mắt của người đàn ông ấy sâu thẳm như mực, hoài nghi nhìn tôi hỏi.

Có phải thật hay không, quan trọng đến vậy sao?

Nếu như để Lục Nguyên Đăng biết được tình cảm của tôi, còn không biết sẽ dẫm đạp lên tôn nghiêm của tôi như thế nào nữa đây.

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, nói trái lòng: “Là thật. Em còn có việc, em đi trước đây.”

Vừa nói tôi vừa lướt qua Lục Nguyên Đăng, đi thẳng ra ngoài.

Ánh mắt đằng sau lưng tôi, giống như sắp lings tris tôi đến nơi vậy. Mãi đến khi ra được đến cửa, tôi mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Vội vàng bắt taxi đến sân bay, sau khi đợi được tầm nửa tiếng, Khương Hải mới từ bên trong bước ra.

Thực ra, tôi không hề muốn cậu ấy đến đây. Tối hôm đó nhận lời của cậu hôn của cậu ấy, vốn dĩ là do bất đắc dĩ, tôi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để giải thích, cậu ấy đã vượt ngàn dặm xa xôi bay đến nước Pháp tìm tôi rồi. Lúc này bảo tôi nói ra lời làm tổn thương người khác, làm sao mà mở miệng được đây.

“Bà xã à, anh nhớ em lắm.”

Khương Hải vừa nhìn thấy tôi, liền bước nhanh về phía tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

“Bà xã” hai chữ này, thực sự nghe chói tai quá.

Có những lời, nếu tôi không nói ra, có lẽ sau này sẽ gây ra vết thương càng lớn hơn.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, tôi đẩy Khương Hải ra, nói với cậu ấy: “Khương Hải à, thực ra tôi có chuyện muốn nói với cậu, tối hôm đó...”

Ánh mắt Khương Hải lảng tránh đi nói với tôi: “Anh buồn ngủ quá, muốn đi ngủ trước đã, có chuyện gì đợi lát rồi nói sau đi.”

Thấy khuôn mặt cậu ấy thực sự mệt mỏi, tôi cũng không nói gì nhiều, liền đưa cậu ấy về khách sạn.

Cậu ấy theo tôi vào phòng, cứ thế nằm lên trên giường.

Nghĩ đến hành động đó của cậu ấy, có thể là đang ám thị muốn ở cùng tôi, tôi nói với cậu ấy: “Tôi đi đặt phòng đơn cho cậu.”

Khương Hải nhắm mắt không trả lời tôi, cũng không biết là có nghe thấy hay không nữa.

Lúc đứng trước quầy lễ tân, tôi cảm giác da thịt đang rất đau.

Một phòng, lại mất một nghìn tiền pháp, cũng gần bằng 21 triệu vnd, nhưng vì để không phải ở chung với Khương Hải, tôi cũng chỉ có thể nhắm mắt mà trả tiền phòng.

Mong rằng Khương Hải sẽ không ở lại đây quá lâu.

Lúc về phòng, trong phòng đã vang lên tiếng ngáy khe khẽ. Không nỡ làm phiền giấc ngủ của cậu ấy, tôi chỉ có thể ngồi một bên, đợi cậu ấy ngủ dậy.

Lúc gần trưa, Thẩm Ninh đến gõ phòng tôi.

“Đi ăn trưa chung không?” Thẩm Ninh hỏi tôi.

Tôi nhìn trong phòng, Khương Hải vẫn còn đang ngủ, không biết bản thân mình cứ thế này đi có ổn không nữa.

Thẩm Ninh dường như nghe thấy âm thanh bên trong, cũng nhìn vào phòng.

“Ai đấy? Vừa mới đến Pháp mà đã có tình nhân rồi à?” Cô ấy nhìn tôi chớp chớp mắt, nhân lúc tôi không đề ý, liền bước vào phòng.

Điều khiến tôi ngạc nhiên đó là Khương Hải vừa ban này còn đang ngủ, bỗng chốc đã tỉnh dậy, mở mắt cười một cách lịch sự với Thẩm Ninh: “Chào cô, tôi là chồng sắp cưới của Ninh Khanh. Chúng tôi sắp sửa kết hôn rồi.”

Chương 194: Chúng ta không có tương lai

Thẩm Ninh nghiêng đầu nhìn Khurong Hải một lúc, mãi một lúc lâu sau mới ngac nhiên nói: “Là anh!”

Đồng thời quay đầu lại, có chút áy náy nhìn tới nói: “Lúc đó nói cô như vậy, thật là ngại quá. Cũng may không làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.”

Tôi đứng ở đó, xấu hổ kinh khủng.

Nói thật, tôi thật sự không ngờ, Khurong Hải lại có thể vào lúc này nói ra những lời như vậy.

Nếu lúc này tôi nói ra sự thật, cậu ấy chắc sẽ xấu hổ lắm.

Tôi cố gắng để không nói ra sự thật, đứng ở đó lặng lẽ nhìn Khurong Hải từ giường đứng dậy, nói với Thẩm Ninh: “Các cô vừa nói muốn đi ăn à? Đúng lúc tôi cũng đói rồi, cùng đi nha.”

Cậu ấy nghe thấy rồi?

Chẳng nhẽ cậu ấy đã tỉnh từ lâu rồi?

Hoặc là, cần bản cậu ấy không hề ngủ?

Thẩm Ninh gật đầu, cùng chúng tôi đi về hướng nhà hàng.

Món là do Khurong Hải chọn, cậu ấy sợ tôi ăn không đủ no, nên đặc biệt gọi rất nhiều món. Thẩm Ninh ngồi kế bên, cứ luôn miệng nói cậu ấy chu đáo, bảo tôi tìm được một ông chồng tốt.

Tôi chỉ cười mà không nói lời nào, cũng không có gì để nói cả.

Lúc ăn được giữa chừng, tôi thấy Lục Nguyên Đăng và Quý Vương Nhung từ ngoài bước vào.

Do chỗ ngồi của tôi đối diện với cửa ra vào, nên bọn họ vừa bước vào liền nhìn thấy tôi.

Quý Vương Nhung dùng ánh mắt kinh thường liếc nhìn tới một cái, rồi lại nhìn Khurong Hải đang ngồi cạnh tôi.

Lục Nguyên Đăng đến nhìn còn không thèm nhìn lấy tôi được một cái.

Cứ thế ngồi vào bàn bên cạnh chúng tôi.

“Khanhà, anh đã đặt trước chỗ chụp ảnh cưới rồi, đợi sau khi chúng ta về nước thì đi chụp ảnh cưới đi.”

Giọng của Khurong Hải không lớn, nhưng tôi khẳng định, Lục Nguyên Đăng bọn họ chắc chắc là nghe thấy rồi. Bởi vì trên khuôn mặt của Quý Vương Nhung, biểu cảm xem trò hay rõ ràng như vậy mà, cho dù tôi muốn lờ đi cũng khó.

“Về chuyện áo cưới, chụp ở quốc tế Milano là tốt nhất.” Thẩm Ninh ngồi cạnh nói chen vào.

“Chính là chỗ đó.”

Nghe thấy lời Thẩm Ninh, Khurong Hải bỗng chốc như lật được quân bài vậy, cực kì vui mừng.

Có lẽ trong lòng mỗi một cô gái đều có một giấc mơ về váy cưới, vừa cùng Khurong Hải bàn luận về chụp ảnh cưới cái thì cả hai người liền nói không hết chuyện.

Tiếp đó, bàn luận đến chuyện kết hôn, sinh con.

Tôi nghĩ, sức chịu đựng của tôi đã đến cực điểm rồi.

Có những chuyện không tiện nói rõ, nhưng khéo léo một chút, chắc cũng được chứ.

Tôi bỏ dũa xuống, hết sức nghiêm túc nhìn Khurong Hải nói: “Khurong Hải à, chuyện kết hôn mà cậu nói cậu đã hỏi qua bố mẹ cậu chưa? Cậu có dám nói tình cảnh của tôi với họ không? Cậu nghĩ một khi mà họ biết, thì sẽ đồng ý để chúng ta kết hôn sao?”

Đây không phải trọng điểm. Nhưng đây là điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến, có thể khéo léo mà từ chối Khurong Hải.

Khurong Hải sững ngơ ra một lúc, sau đó nở nụ cười, nói với tôi: “Đây là chuyện kết hôn của anh, là chuyện cả đời anh, họ không ngăn cản được. Cho dù cả thế giới đều phản đối, anh cũng muốn ở bên cạnh em, điều này em yên tâm đi.”

Theo bản năng, tôi nhìn về phía Lục Nguyên Đăng một cái, bởi vì tay phải bị thương, nên anh ấy chỉ có thể chậm rãi ăn bằng tay trái. Trước đây đến ăn quá tào tháo thôi cũng bảo tôi dứt cho, tại sao bây giờ anh ấy lại không bảo Quý Vương Nhung dứt cho chứ. Lẽ nào tôi dễ bắt nạt vậy sao?

Lục Nguyên Đăng thông thả ung dung ăn, như thể không nghe thấy lời chúng tôi nói với nhau vậy.

Tôi có hơi nghi ngờ, điều này gì đó không đúng với tính cách của Lục Nguyên Đăng?

Phản ứng của anh ấy khi nhìn thấy Khurong Hải sao lại lờn đạm như vậy? So với thái độ trước đây quả thật khác xa một trời một vực? Lẽ nào lời nói của Quý Vương Nhung trước đây đã có tác dụng, anh ấy đã chuẩn bị thu tình cảm lại, chuyện của tôi, cũng không quan tâm nữa sao?

Trong lòng có chút khó chịu, tôi quay đầu lại, miễn cưỡng nở nụ cười với Khurong Hải: “Cần bản không cần đến cả thế giới phản đối chúng ta, chỉ là bố mẹ cậu mà không đồng ý thì giữa chúng ta, sẽ không có tương lai.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Muốn tự cảm sừng bản thân mình sao_

“Sẽ không đâu, Ninh Khanh à, trên thế giới này, không điều gì có thể ngăn được anh yêu em. Em tin anh đi, cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không bỏ rơi em đâu.”

Khurong Hải thề một cách kiên định.

Lời của cậu ấy, tôi tin.

Nhưng giờ là do phía một mình tôi, căn bản không thể nào kết hôn với cậu ấy được. Tôi không xứng với cậu ấy, cũng không có cách nào yêu lại cậu ấy.

Người đàn ông đó mà tôi yêu, đang lạnh lùng ngồi kế bên.

Cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, Thẩm Ninh đứng dậy nói với tôi: “Tôi ăn no rồi, tôi vừa nhớ ra còn một số việc chưa làm, tôi về phòng trước đây, lát nữa lại tôi đến tìm cô.”

Thẩm Ninh chào hỏi Quý Vương Nhung ngồi bên đó, rồi vội vàng rời đi.

Nhưng thái độ của Quý Vương Nhung đối với cô ấy dường như có chút lạnh nhạt. Tôi nghĩ, ít nhiều cũng có liên quan đến tôi. Thái độ của Thẩm Ninh đối với tôi bây giờ tốt rồi, Quý Vương Nhung không chĩa vào cô ấy mới lạ.

“Ài ya, bản thân mình là người như thế nào trong lòng mình lại không biết sao? Cái loại con gái thứ 13, lại còn muốn đi gây tai họa cho người đàn ông khác nữa à, đúng là không biết xấu hổ.” Quý Vương Nhung ngồi kế bên nói một cách chua chát.

Khurong Hải không ngốc, tất nhiên nhận ra cô ta đang nói tôi, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Nhưng dù sao cũng là một thầy giáo, ngọn lửa tức giận trong lòng đều có thể kìm lại được.

Cậu ấy quay đầu lại, hết sức điềm tĩnh nhìn Quý Vương Nhung: “Cô ư này, cô đang nói ai đấy? Đề nghị cô giữ cái miệng cô cho sạch sẽ chút, nếu cô còn tiếp tục nói những lời như thế, tôi có thể kiện cô tội phi báng.”

“Phi báng sao?” Quý Vương Nhung thét lên nói: “Chà nhờ anh không biết người phụ nữ này dụ dỗ chồng tôi sao? Cũng không biết đã bị bao người đàn ông chơi qua rồi, anh vội vàng thế chân như vậy, là muốn tự cấm sừng lên đầu mình sao?”

Tôi dụ dỗ chồng cô ta?

Câu này, tôi không có cách nào phản bác lại được.

Khurong Hải cũng có chút nóng nảy, liền đứng dậy, trầm giọng nói với Quý Vương Nhung: “Cô ấy là người như thế nào tôi hiểu rất rõ. Cho dù cô ấy đã từng làm những việc không hay ho đi chăng nữa, đó cũng là vì tình thế ép buộc, hoàn toàn không hề thấp hèn như cô nói! Trong lòng tôi, cô ấy là cô gái đáng để yêu nhất trên thế gian!”

Sự bảo vệ của Khurong Hải dành cho tôi, khiến tôi vô cùng cảm động.

Tôi không thấp hèn giống như Quý Vương Nhung nói, tất nhiên cũng không cao sang như Khurong Hải nói.

Tôi là người tình được chồng Quý Vương Nhung nuôi, bây giờ còn yêu luôn chồng cô ta rồi.

Kịch.

Tiếng động nhẹ nhàng, người trong cuộc trong chuyện này cuối cùng đã hạ đĩa xuống, ngừng đầu nhìn Quý Vương Nhung: “Tôi nói rồi, em không có tư cách nói cô ấy như thế. Chuyện giữa tôi và cô ấy, em cũng không có quyền hỏi.”

“Anh là chồng em mà, dựa vào cái gì mà em không có quyền hỏi kia chứ?” Quý Vương Nhung không chịu thua.

“Nhanh thôi, em sẽ không còn là vợ tôi nữa? Em chần chừ không chịu thỏa hiệp, tôi đã tìm luật sư đi lo thủ tục ly hôn rồi.”

Sắc mặt Quý Vương Nhung bỗng chốc trở nên tái mét đi.

Tôi cũng rất ngạc nhiên, Lục Nguyên Đăng lại có thể nói ra những lời này.

Vì sao anh ấy lại muốn li hôn với Quý Vương Nhung, là muốn thay đổi khẩu vị mới hay sao?

Lúc tôi đang nghĩ không ra được đáp án, Khurong Hải lại vội vàng xông đến, trực tiếp dấn vào khuôn mặt Lục Nguyên Đăng một cú.

“Hóa ra anh là loại đàn ông đó! Anh còn muốn làm hại Ninh Khanh nhà chúng tôi đến bao giờ nữa đây hả?!”

Quý Vương Nhung chạy lên phía trước, xót xa xoa khuôn mặt Lục Nguyên Đăng. Sau đó, tức giận đứng đứng quay đầu lại nói Khurong Hải “Anh cứ cẩn thận đấy cho tôi! Đến người phụ nữ của mình còn trông không được, anh còn có mặt mũi động tay hả?”

Lục Nguyên Đăng không hề đánh trả, thậm chí đến một câu cũng không nói, chỉ là dành cho tôi nụ cười hàm ý sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 196: Lấy trứng chọi đá

Lòng tôi đột nhiên hoảng loạn.

Lục Nguyên Đăng lãnh đạm như vậy, lẽ nào là đã nghĩ xong sẽ đối phó Khurong Hải như thế nào rồi?

Những người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về đây.

Khurong Hải có lẽ đã nhận ra hành động ban nãy của bản thân quá kích động, sắc mặt trầm xuống, nói với Lục Nguyên Đăng: “Chúng ta ra ngoài nói.”

Lục Nguyên Đăng cười nhẹ, đứng dậy, cùng Khurong Hải đi ra ngoài.

Tôi có chút lo lắng, sau khi nhìn Quý Vương Nhung một cái, cũng theo họ ra ngoài.

Khurong Hải và Lục Nguyên Đăng đi đến một góc yên tĩnh thì dừng lại.

Ánh mắt Khurong Hải gắt gỏng nhìn Lục Nguyên Đăng chất vấn: “Anh có người vợ xinh đẹp như vậy rồi, tại sao không chịu buông tha cho Ninh Khanh? Cho dù là muốn ra ngoài tìm phụ nữ, dựa vào năng lực của anh, muốn tìm phụ nữ như thế nào chẳng được, tại sao cứ phải là Ninh Khanh kia chứ! Anh có điều kiện gì cứ việc nói ra, tôi nhất định sẽ đáp ứng anh, nhưng xin anh sau này đừng bám dính lấy Ninh Khanh nữa.”

Câu hỏi của cậu ấy cũng là câu hỏi mà bấy lâu nay tôi rất tò mò.

Một cô gái bình thường như tôi, rốt cuộc sao lại có thể lọt vào con mắt của Lục Nguyên Đăng?

Lần trước khi tôi hỏi Lục Nguyên Đăng, anh ấy nói vì tôi thú vị. Tôi hiểu rồi, đó chỉ là trả lời lấy lệ mà thôi.

Lục Nguyên Đăng nhìn về phía tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Điều kiện của tôi chính là, anh tránh xa cô ấy một chút.”

Anh ấy không trả lời câu hỏi lúc trước của Khurong Hải, chỉ là dựa theo tác phong thường có của anh ấy mà đề ra yêu cầu.

Sắc mặt của Khurong Hải thay đổi trong phút chốc.

Ban này cậu ấy cố gắng hết sức để kiềm chế con tức giận trong lòng mình, bây giờ, cậu ấy dường như không thể khống chế được nữa rồi.

“Mày là cái đồ khốn nạn, giỡn cợt tao phải không?!”

Vừa nói, một cú đấm lại giáng xuống Lục Nguyên Đăng.

Lục Nguyên Đăng bình tĩnh giơ tay trái ra, khống chế Khương Hải một cách dễ dàng.

“Anh nghĩ dựa vào anh mà có thể đánh tôi lần 2 sao?”

Chỉ bằng một tay, Khương Hải đã bị khống chế. Tôi bây giờ mới nhận ra, muốn chống đối với Lục Nguyên Đăng, đó là việc không tự lượng sức mình.

Cho dù là Khương Hải hay là tôi.

Giống như lời mà anh ta nói, trong trò chơi này, anh ta không nói dừng thì tôi không có cái quyền kết thúc.

Thế còn Quý Vương Nhung thì sao? Có ta bây giờ đã biết thân phận của tôi rồi, dựa theo tính cách cô ta, làm sao có thể dễ dàng mà buông tha cho tôi?

“Tôi không thể rời xa Ninh Khanh, nhưng ngược lại anh là tổng giám đốc của Lục Thị, chắc chắn là có rất nhiều chuyện không được quang minh chính đại, tôi nhất định sẽ điều tra ra khiến anh phải thân bại danh liệt! Đến lúc đó, xem anh còn bám riết Ninh Khanh như thế nào nữa đây!”

“Tùy anh.”

Lục Nguyên Đăng nhẹ nhàng nói ra một câu, thả Khương Hải ra.

Trong đầu tôi xuất hiện 4 chữ: lấy trứng chọi đá.

Lục Nguyên Đăng anh ấy làm sao có thể sợ Khương Hải kia chứ?

Quý Vương Nhung hình như rất không can tâm với quyết định của Lục Nguyên Đăng, căm phẫn nhìn tôi, rồi lại đổi sang khuôn mặt cười khinh bỉ đi qua.

“Nguyên Đăng à, anh có bị thương không? Có cần em đưa anh đi bệnh viện kiểm tra không? Nếu có vấn đề gì, chúng ta sẽ kiện hấn tội có ý gây thương tích.”

“Không cần, đi thôi.”

Lục Nguyên Đăng lắc đầu, cùng với Quý Vương Nhung, đi qua chỗ tôi.

Đầu của Quý Vương Nhung tựa vào vai anh ấy, hành động của hai người họ nhìn trông vô cùng thân mật.

Tôi thực sự không biết, trong lòng Quý Vương Nhung đang nghĩ gì. Lục Nguyên Đăng đã quá đáng đến mức như vậy rồi, tại sao cô ta vẫn một mực khẳng khái yêu anh ấy. Tôi hoài nghi, Lục Nguyên Đăng này có phải mê hoặc Quý Vương Nhung rồi hay không.

Nhìn hình bóng hai người họ khuất xa, Khương Hải gào lên một tiếng, nắm chặt tay đấm mạnh vào tường.

“Anh đừng tự làm bị thương mình nữa.” Tôi có chút lo lắng nói.

“Anh vô dụng! Đến người phụ nữ của mình cũng không cứu được, còn gọi gì là đàn ông!” Khương Hải giận dữ nói.

Một người đàn ông nói ra những lời này, chắc chắn trong lòng phải tuyệt vọng lắm.

Thế nhưng tôi càng tuyệt vọng hơn.

Tôi cảm thấy bản thân mình hiện tại đã bị Lục Nguyên Đăng ép đến vách núi rồi, chỉ cần Quý Vương Nhung đẩy nhẹ một cái, thì sẽ ngã xuống vực sâu ngàn trượng, thịt nát xương tan.

Tôi đã không còn tương lai nữa rồi, thế nhưng Khương Hải, anh ấy không đáng vì tôi mà bị liên lụy.

Với tình cảnh hiện tại, cho dù là Lục Nguyên Đăng hay là Quý Vương Nhung, đều có thể sẽ ra tay với anh ấy.

“Khương Hải, em không thể kết hôn với anh được, anh về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Yêu cầu cuối cùng

Khương Hải khó tin nhìn tôi, một lúc lâu sau mới nói lí nhí: “Khanhà, em nói gì vậy?”

Trong ánh mắt của anh ấy, chứa đựng đầy sự tổn thương.

Tím tôi phút chốc cũng mềm ra rồi, những lời tiếp theo, không thể nào nói ra được.

Nhưng tôi biết, nếu bây giờ không nói, có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa.

“Khương Hải à, em nói rõ ràng với anh, chúng ta là không thể được. Có quá nhiều quá nhiều người ngăn cản chúng ta ở bên nhau, bố mẹ anh, Lục Nguyên Đăng, còn cả quá khứ mà em không muốn nhắc đến nữa. Em không xứng với anh, em sẽ làm hại anh. Anh tốt nên như vậy, không thể bị hủy hoại trong tay em được. Điều quan trọng nhất là, Khương Hải à, em không yêu anh.”

Lúc nói ra những câu này, trong lòng tôi có chút thương cảm.

Tôi đã từng cho rằng, cả đời này sẽ không quên được mỗi tình đầu, cả đời này sẽ khắc ghi người con trai đó trong tim mình, nhưng lại dần dần mờ nhạt đi rồi. Không biết là do khoảng thời gian tàn khốc đó, hay là trong lòng hình ảnh người đang ông khác rõ ràng hơn.

Khương Hải lùi về sau hai bước, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu.

“Em không yêu anh? Lẽ nào em yêu hấn rồi sao?”

Anh ấy không ngốc, có những chuyện anh ấy có thể nhìn ra, chỉ là cứ mãi không chịu đối diện mà thôi. Từ sự lảng tránh mấy ngày nay của anh ấy, tôi đã biết anh ấy nhất định đã nhìn ra những chuyện này rồi.

Tôi không nói gì, coi như là ngầm thừa nhận.

Tình yêu dành cho Lục Nguyên Đăng, tôi không có cách nào phủ nhận được. Tôi yêu anh ta, yêu anh ta đến nỗi không có thuốc chữa rồi.

“Anh hiểu rồi.” Khương Hải dường như cứng rắn nói: “Nếu đây đã là sự lựa chọn của em, anh cũng không muốn ép em. Nhưng Ninh Khanh à, anh thật lòng yêu em, anh hy vọng em có thể sống hạnh phúc. Anh tin là em cũng biết, loại đàn ông như Lục Nguyên Đăng, căn bản không hợp với em. Rồi sẽ có một ngày, hấn sẽ bỏ rơi em, ở cạnh người phụ nữ khác. Nhưng anh đảm bảo rằng, bất cứ khi nào hấn không cần em nữa, em đều có thể đến

bên anh. Nếu người kết hôn với anh không phải là em, anh tuyệt đối sẽ không làm theo. Anh sẽ luôn đợi em, cho dù là đợi đến lúc chết anh cũng muốn đợi.”

Nước mắt, cứ thế mà chảy ra.

Tôi nhìn vào người đàn ông thanh tú trước mắt mình, trong lòng vô cùng khó chịu.

Có lẽ là áy náy, có lẽ là cảm động hoặc cũng có thể là sự bất lực đối với cuộc sống.

Nước mắt của tôi, tại sao cũng không ngừng lại được.

Khương Hải bước đến, nhẹ nhàng ôm ấp ôm chặt tôi. Có lẽ sợ tôi chống cự lại, cái ôm của anh ấy rất nhẹ nhàng rất chặt, nhưng lại cho tôi một chỗ dựa vô cùng ấm áp.

“Cảm ơn anh, Khương Hải.” Tôi nghẹn ngào nói.

“Ninh Khanh à, ngày mai anh mới về được không? Anh muốn bên cạnh em lần nữa, một ngày cuối cùng thôi.”

Yêu cầu này của Khương Hải, tôi không có cách nào từ chối.

Anh ấy dẫn tôi đến rất nhiều nơi ở trên đường Paris, cứ đến một địa điểm thì lại chụp ảnh lại. Anh ấy nói, đây là thứ mà anh ấy có thể giữ lại được, là thứ đồ duy nhất.

Chúng tôi chơi đến nửa đêm mới về, nhưng tâm trạng của tôi, thì luôn nặng trĩu. Khuôn mặt cổ nọ nọ cười cả một ngày, toàn thân tôi mệt mỏi rã rời.

Lúc đến cửa khách sạn, tôi đưa thẻ phòng cho Khương Hải.

“Em đã đặt phòng sẵn cho anh rồi.”

Anh ấy nhìn tôi, nhưng lại không nhận.

“Ninh Khanh à, đêm nay anh có thể ngủ cùng em được không, anh muốn ôm em một đêm. Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không làm việc gì không nên làm đâu.”

Câu nói này nếu từ miệng người đàn ông khác nói ra, tôi nhất định sẽ không tin.

Thế nhưng, người nói ra câu nói này lại là Khương Hải.

Tôi tin anh ấy, tin anh ấy một cách vô điều kiện. Nhưng lại chần chừ chung gối cùng anh ấy, đối với tôi mà nói, thật sự là quá khó.

“Khanhà, đây là yêu cầu cuối cùng của anh.” Anh ấy nói một cách khẩn cầu.

Nhìn bộ dạng anh ấy, tôi thật sự không biết phải từ chối như thế nào, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Tôi với Khương Hải cùng vào phòng, lúc đó Thẩm Ninh gọi điện thoại cho tôi, nói là muốn bàn luận với tôi một số việc.

Tôi báo Khương Hải sau khi tắm gội xong thì cứ ngủ trước đi, không cần lo cho tôi, nghĩ rằng trong phòng có người nên tôi cũng không đóng cửa.

Thẩm Ninh bàn luận rất nhiều ý tưởng của cô ấy với tôi, nói rằng ngày mai sẽ cùng tôi đi đến các cửa hàng hiệu xa xỉ ở Paris để tìm cảm hứng.

Tôi đồng ý luôn, hẹn xong xuôi thời gian thì đi về phòng.

Lúc đến cửa phòng, tôi lơ mơ cảm thấy không ổn.

Cửr thấp thòm không yên mở cửa, lúc nhìn thấy cảnh tượng bên trong, tôi kinh ngạc sững người lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Đắp chặn ngũ đơn thuần

Khương Hải nằm trên giường, ngũ một cách ngon lành, đến khỏe miệng cũng mỉm cười.

Điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc, tất nhiên không phải là hình ảnh lúc ngũ quen thuộc của Khương Hải, mà là ngồi đối diện tôi, Lục Nguyên Đăng đang cười nhạt.

“Anh làm sao vào được?”

Chỉ sợ làm tỉnh giấc Khương Hải, tôi cố gắng nói nhỏ.

“Cửa không đóng, lẽ nào không phải đang mời tôi sao?” Lục Nguyên Đăng lạnh nhạt nói.

Ánh mắt nhìn vào Khương Hải một cái, trong mắt tràn đầy sự tức giận.

Tôi thực sự hận đến nỗi không thể tát mình hai cái.

Sớm biết thế này thì lúc ra ngoài, tôi đã đóng cửa lại. Nếu không, cũng sẽ không gặp phải cái cảnh khó thu dọn hiện trường như bây giờ.

Lục Nguyên Đăng con người nóng lạnh thất thường này, anh ta xuất hiện ở đâu, nhất định sẽ không có chuyện tốt đẹp gì. Hơn nữa, bây giờ trên giường của tôi, còn có một người đàn ông đang nằm trên đó. Mặc dù không có bất gian tại trận trên giường, nhưng sự phẫn nộ trên khuôn mặt anh ta đã hiện rõ rồi.

“Có chuyện gì chúng ta ra ngoài nói đi.”

Không muốn liên lụy đến Khương Hải, tôi nhỏ giọng nói với Lục Nguyên Đăng.

Người đàn ông đó cười một cái, ngồi trên ghế không hề nhúc nhích.

Tôi bắt đầu lo lắng, nếu như làm tỉnh giấc Khương Hải, tình cảnh đó thật là éo le.

Tôi rất sợ Khương Hải và Lục Nguyên Đăng cùng ở chung một phòng, một mặt là lo lắng Lục Nguyên Đăng sẽ làm gì Khương Hải. Mặt khác là sợ Khương Hải sẽ không cẩn thận nói ra bí mật của tôi.

Lần trước sau cái lần tự rước nhục vào thân khi ở chỗ Lục Nguyên Đăng, tôi quyết định giấu đi sự thành thật của mình. Cho nên vô cùng không hi vọng sẽ gây thêm phiền toái gì nữa.

“Sao vậy, mang đàn ông lên trên giường rồi, không định giải thích với tôi sao?”

Giải thích ư?

Tôi có thể giải thích gì chứ?

Nói càng nhiều thì lại càng gấu đầu hồ đuôi thối.

Nhưng trước mắt, vẻ mặt của Lục Nguyên Đăng đã rất rõ ràng rồi. Tôi mà không nói rõ ràng, thì chắc không dễ dàng đuổi anh ta đi được.

“Tôi và Khương Hải không đến mức như anh nghĩ đâu, anh ấy chỉ ngủ ở đây một đêm thôi, sẽ không làm gì tôi cả.”

Lục Nguyên Đăng cười nhẹ một tiếng, khịt mũi khinh thường lí do của tôi.

“Đó là anh ta nói với cô? Hai người tình chàng ý thiếp quá nhỉ, có thể đắp chăn mà ngủ đơn thuần sao? Ninh Khanh à, là cô quá ngây thơ? Hay là cô thấy tôi ngốc đến độ dễ bị lừa thế sao.”

Thực ra tôi sớm biết Lục Nguyên Đăng sẽ không tin.

Loại người khi trên giường đến cảm thú còn không bằng như anh ta, tôi nói những vấn đề đạo nghĩa quân tử với anh ta, anh ta hiểu được mới lạ!

“Anh tin hay không thì tùy, dù gì tôi với Khương Hải cái gì cũng đều không làm. Hơn nữa ngày mai anh ấy đi rồi, anh đừng tìm anh ấy gây rắc rối.” Tôi nói.

“Ninh Khanh à, cô không có tư cách ra điều kiện với tôi.”

Lục Nguyên Đăng cuối cùng cũng đứng dậy, bước dài đến trước mặt tôi.

Ánh mắt anh ta sâu thẳm như đầm, giống như muốn hút tôi vào trong vậy.

Tôi rất sợ anh ta làm gì tôi ở đây, bất giác lùi sau hai bước.

Lục Nguyên Đăng càng ép sát hơn, mãi khi ép tôi vào trong phòng tắm, giờ tay ra sau khóa cửa lại.

Vừa bước vào không gian kín, tôi càng căng thẳng hơn.

“Anh...anh muốn làm cái gì?”

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, đã không còn đường để lùi nữa rồi, bị chặn bởi bồn rửa tay ở bên cạnh.

“Cô nói xem?” Người đàn ông đó cười, tay trái trực tiếp giờ một chân tôi lên, đặt lên eo anh ta, kéo quần trong của tôi ra, cho vào một cách nhanh chóng.

Trong tình cảnh không hề chuẩn bị, tôi hít một hơi lạnh, đau đến nổi nhăn mày lại.

Lại vừa sợ ngã xuống, tôi chỉ đánh hai tay bám chặt lấy người anh ta.

Bỏ bọt trên tay Lục Nguyên Đăng vẫn chưa tháo ra, nhưng cho dù chỉ có một tay, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hoạt động của anh ta vào trong người tôi.

Khương Hải vẫn còn ngủ ở bên ngoài, còn tôi với Lục Nguyên Đăng lại ở trong phòng tắm, làm cái việc đáng xấu hổ như thế này.

Cảm giác đau đớn dần dần mất đi, khoái cảm tăng lên, tôi cố gắng cắn chặt môi, không dám phát ra âm thanh nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Trừ khi anh bỏ tôi ra

Lục Nguyên Đăng tất nhiên không thỏa mãn với hành động của tôi, lại đâm mạnh từng hồi.

Thế nhưng đường ranh giới của tôi vẫn còn, cho dù có cắn môi đến sắp chảy máu, tôi cũng kiên quyết không để phát ra âm thanh xấu hổ ấy.

Đó là lòng tự tôn đối với tôi, cũng là sự tôn trọng với Khương Hải.

“Ninh Khanh à, người đàn ông bên ngoài quan trọng thế sao?”

Khuôn mặt người đàn ông đó u ám, lại đâm một cách vừa nhanh vừa mạnh.

Khoái cảm mạnh mẽ ấy khiến tôi suýt ngất đi, tôi cảm nhận được tiếng rên ấy đang ở trong cổ họng tôi, chỉ một sơ suất nhỏ thôi thì sẽ phát ra ngoài.

Không được! Không thể để Khương Hải nghe thấy!

Lục Nguyên Đăng hắng giọng một tiếng, lại mạnh mẽ giống như một con cuồng phong vậy.

“A...u”

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tôi cúi đầu, cắn mạnh vào vai Lục Nguyên Đăng.

Động tác của Lục Nguyên Đăng dừng lại, ánh mắt sắc nhọn trừng mắt lên với tôi.

Bây giờ tôi không quản được nhiều như vậy nữa rồi, anh ta không để tôi dễ chịu, tôi cũng không để anh ta thoải mái.

“Nhà ra.” Người đàn ông đó trầm giọng nói, không khí lạnh bao trùm xung quanh, hạ thấp nhiệt độ trong phòng tắm xuống.

“Không, trừ khi anh thả tôi ra.” Tôi cắn vai anh ấy, nói âm ừ không rõ.

Tay anh ta đang ôm chặt eo tôi, bỗng nhiên chặt hơn, một lực mạnh tiến thẳng vào trong, khiến tim tôi cũng theo đó mà run lên.

Không được, sâu quá rồi.

Cứ như vậy, động tác của Lục Nguyên Đăng hơi chậm lại một chút, nhưng mỗi lúc, lại chạm đến chỗ sâu nhất. Lúc đầu tôi còn có thể giữ được ranh giới của mình, nhưng đến cuối cùng, đến sức lực cắn vào vai anh ta cũng không còn nữa rồi.

Cùng với nhịp của anh ta, tôi rên thành tiếng.

Sinh lực của Lục Nguyên Đăng, quá thật khiến người khác phải kinh ngạc. Mặc dù chỉ có một tay đỡ lấy tôi, nhưng vẫn mạnh mẽ vô cùng không hề giảm đi.

Tôi cũng không biết anh ta làm bao lâu, mãi đến khi lơ mơ nghe thấy bên ngoài có âm thanh.

Tôi nghĩ, chắc Khương Hải tỉnh dậy rồi. Vội vàng biểu thị ý Lục Nguyên Đăng hãy dừng lại, nhưng anh ta không nghe, mà ngược lại còn trở nên mạnh mẽ hơn, khiến tôi rên không ngừng.

Xong rồi, thật sự xong đời rồi.

Khung Hải chắc chắn nghe thấy rồi.

Khóc miệng Lục Nguyên Đăng cười lạnh lùng, càng lộ rõ hơn. Trái tim tôi, cũng rơi xuống đáy rồi.

Phải rất lâu, Lục Nguyên Đăng mới phun vào trong, rồi buông tôi ra.

Cơ thể mềm nhũn ra tôi chỉnh lại quần áo, mở cửa phòng tắm ra, phát hiện trên giường đã không còn ai nữa rồi.

Mà tấm thẻ phòng khác trên giường cũng đã không nhìn thấy nữa rồi.

“Xem ra, người yêu của cô đã nghe thấy hết cả rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Lục Nguyên Đăng vang lên sau lưng tôi.

Tôi biết, anh ta cố tình làm như vậy! Anh ta muốn làm tổn thương Khung Hải, muốn tôi không còn mặt mũi nào để đối diện với anh ấy nữa.

Nhưng anh ta làm như vậy, thật sự quá đáng lắm rồi.

“Lục Nguyên Đăng, anh ra ngoài cho tôi! Đi ra!”

Tôi thờ hồn hèn đẩy Lục Nguyên Đăng ra ngoài cửa, đóng sầm cửa lại, không còn sức lực dựa vào cánh cửa.

Khung Hải anh ấy chỉ là muốn có một kỉ ức đẹp cuối cùng thôi mà, nhưng cuối cùng lại nhận phải sự sỉ nhục như thế này, trong lòng anh ấy nhất định khó chịu lắm.

Tôi không gọi điện cho Khung Hải, tôi không có cái dũng khí đó. Nghĩ đến chuyện ban nãy, tôi nhục nhã không có cách nào đối diện.

Lúc 5 giờ sáng, nhận được tin nhắn của Khung Hải.

“Anh đi đây.”

3 chữ đơn giản vậy thôi, nhưng lại lộ rõ nỗi buồn vô hạn.

Tôi ngồi trên giường, đột nhiên khóc òa lên..

Mối tình đầu đã từng khắc cốt ghi tâm đó, cuối cùng không một lí do mà kết thúc.

Tôi ngoài việc khóc ra, thậm chí còn không tìm được một phương thức nào tốt để tạm biệt.

Lúc Thẩm Ninh đến, mắt tôi sưng húp lên. Cô ấy không thấy Khung Hải đâu, chắc là cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nên không hề hỏi tôi.

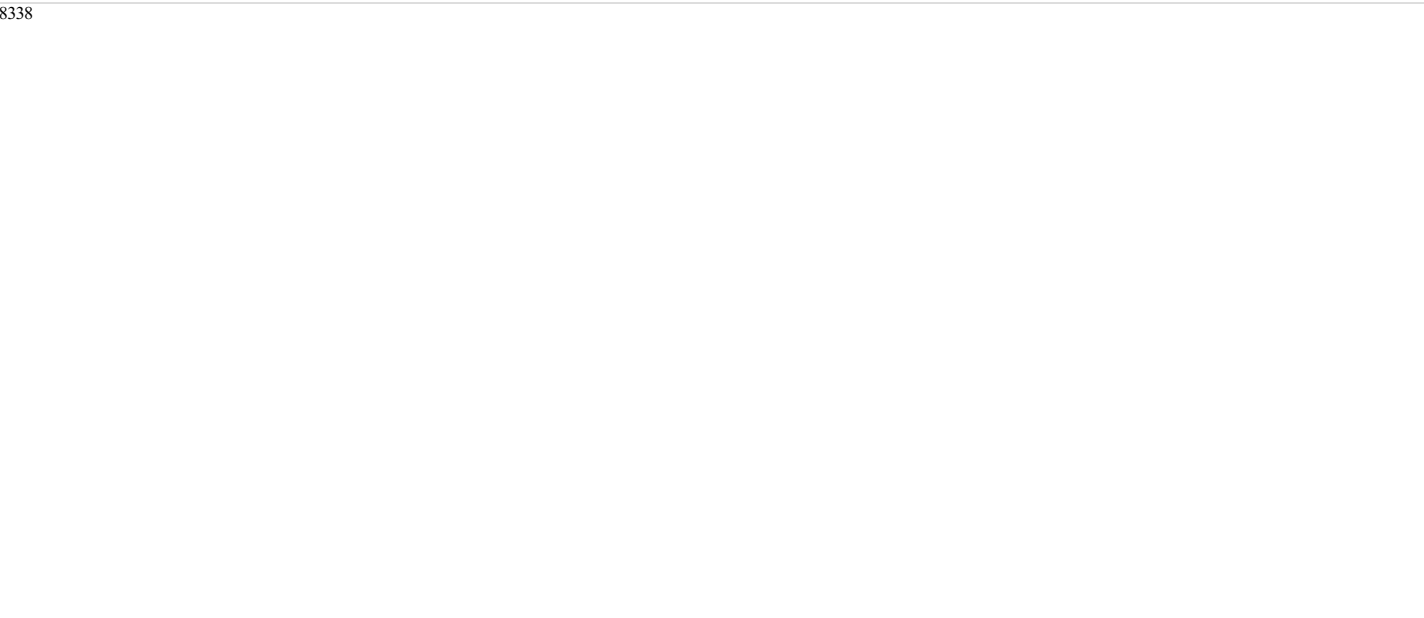
Lúc ra khỏi khách sạn, Đường Nhật đã đứng ở cửa đợi chúng tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Bị dồn ép quá thì sẽ hoàn toàn ngược lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*



Đường Nhật một tiếng cũng không nói ra cứ vậy mà lên xe, tôi tất nhiên rất tự giác nhường chỗ ghế trên cho Thẩm Ninh.

“Đường Nhật à, Thẩm Ninh nói muốn đến tháp Eiffel, chúng ta đi đến đó trước nha.” Tôi ngồi đằng sau nói.

Tháp Eiffel đối với người khác mà nói, có thể chỉ là một điểm du lịch, nhưng tôi tin, đối với Thẩm Ninh thì ý nghĩa hoàn toàn không như vậy.

Cô ấy tỏ tình với Đường Nhật ở đó.

Cô ấy tất nhiên là không nói muốn đến đó trước, nhưng tất cả, đều là sau khi tôi nghe Thẩm Ninh kể về câu chuyện của họ xong, mà tự đưa ra quyết định.

Tôi nghĩ, đưa họ đến nơi chứa đựng những kỉ niệm, có lẽ sẽ thúc đẩy tình cảm.

Sau khi đến tháp Eiffel, Đường Nhật không xuống xe cùng chúng tôi.

“Công ty còn có việc, anh về trước một chuyến, đến tối anh sẽ đến đón các em”

Có việc ư?

Lúc trước không hề nghe nói anh ấy có việc, cũng không nhận được cuộc điện thoại nào, tại sao thoát một cái lại biến thành có việc kia chứ?

Điều này, rõ ràng là đang né tránh Thẩm Ninh mà.

““Aiya, anh như thế này...”

Thẩm Ninh kéo tay tôi, lắc đầu với tôi.

Thế là, tôi chỉ có thể giương mắt đứng nhìn Đường Nhật rời đi.

“Có những chuyện ép quá sẽ không thành đâu, tớ sợ ép anh ấy vội vàng quá, ngược lại sẽ khiến anh ấy càng khó chịu với tớ hơn.”

Thẩm Ninh có chút tôn trọng nói.

Tôi cũng không phản bác lại, cùng Thẩm Ninh, đi xem phong cảnh con người, tìm tòi học hỏi những người qua lại, cuối cùng, đi dạo các cửa hàng.

Lúc trời nhá nhem tối, Đường Nhật quay lại. Bên cạnh còn mang theo một cô gái Tây xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp đó ngồi ghế trên, bập bẹ tiếng Trung chào hỏi chúng tôi.

“Xin chào các cô.”

“Đây là Susan. Sau khi đưa các em về, anh với cô ấy sẽ đi đến hộp đêm.” Đường Nhật cười nói, còn thân thiết hôn vào má Susan một cái.

Thẩm Ninh và tôi ngồi đằng sau, suốt dọc đường từ đây về khách sạn không hề nói một câu.

Viền mắt của cô ấy hơi đỏ, xem ra là đang cố gắng hết sức kìm nước mắt lại.

“Cậu nhìn đi, tớ sớm đã nói rồi, ép anh ấy quá, sẽ hoàn toàn ngược lại.” Thẩm Ninh cười đau khổ nói.

Tôi cũng không biết an ủi cô ấy như thế nào, chỉ có thể nhìn cô ấy ủ rũ trở về phòng.

Sau khi tổng kết thành quả của ngày hôm nay, tôi cũng nằm xuống.

Ngày thứ 2 lúc tôi đến tìm Thẩm Ninh rủ đi sưu tầm, thì bị cô ấy từ chối. Tâm trạng của cô ấy đã tồi tệ lắm rồi, đến cuộc thi cũng không màng.

Tôi ra ngoài dạo nửa ngày, ít nhiều cũng có chút thu hoạch.

Ngày thứ 2, chính là ngày thi đầu.

Điểm đặc biệt của cuộc thi này chính là nằm ở thiết kế ngay trên sân, thời gian tổng cộng là 3 tiếng, thiết kế ra bản vẽ phác thảo.

Từ những bản vẽ phác thảo lại chọn ra 6 bài, lọt vào vòng chung kết.

Tôi cảm giác sân thi đấu có đôi chút giống sân thi khoa cử ngày xưa, một cái bàn, giấy vẽ bút màu, giữa hai người phân cách nhau bởi một tấm che.

Vị trí đều đối mặt với dưới khán đài.

Không biết là do trùng hợp hay là cố ý, vị trí của tôi vừa hay lại đối diện với Lục Nguyên Đăng.

Nhớ lại tối qua tôi thờ hồn hèn đuổi anh ta ra khỏi phòng, tôi có chút căng thẳng.

“Tôi nghĩ mọi người xoay người lại để vẽ sẽ tốt hơn” Lục Nguyên Đăng đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao vậy?” Khuôn mặt MC dơ ra hỏi.

“Tôi sợ khuôn mặt này của tôi ở đây sẽ ảnh hưởng đến tác phẩm của một số người.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Mới Của Lục Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.